

• Yedinci Gün Adventistleri'nin
İNANÇLARI
3

28 Temel Öğretinin Kutsal
Kitap Açıklaması

YEDİNCİ GÜN ADVENTİSTLERİ'NİN İNANÇLARI

28 Temel Öğretinin Kutsal Kitap
Açıklaması

Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı
Hizmet Departmanı
12501 Old Columbia Pike
Silver Spring, MD 20904 USA

Türkçe Baskı, Tüm Yayın Hakları
© Middle East Publishers'a aittir. Beyrut, Lübnan

İngilizce aslından eviren: Şahin Kama
Dzeltmen: Süha nder

Kapak Fotoğrağı: Unsplash'ta Maahid Fotoğrafları
Tasarım: Joanna Mouawad ve Marisa Ferreira

İlk Baskı
2021

İçerik

Yedinci Gün Adventistleri'nin Temel İnançları Hakkında Bir Söz.....	5
Bu Kitabın Okuyucularına	8

Tanrı Doktrini

1. Allah'ın Sözü	11
2. Tanrılık	25
3. Baba Tanrı	37
4. Oğul Tanrı	47
5. Kutsal Ruh Allah	75

İnsan Doktrini

6. Yaratılış	85
7. İnsan Doğası	97

Kurtuluş Doktrini

8. Büyük Mücadele.....	121
9. Mesih'in Yaşamı, Ölümü ve Dirilişi	131
10. Kurtuluş Tecrübesi.....	145
11. Mesih'te Büyümek.....	163

Kilise Doktrini

12. Kilise	179
13. Bakiye ve Görevi	199
14. Mesih'in Bedeninde Birleşmek.....	219
15. Vaftiz.....	231
16. Rabb'in Sofrası.....	245
17. Ruhsal Armağanlar ve Hizmetler	257
18. Peygamberlik Armağanı.....	267

Hristiyan Yaşamı Doktrini

19. Tanrı'nın Yasası.....	283
20. Sebt Günü.....	301
21. Vekilharçlık.....	323
22. Hristiyan Davranışı.....	335
23. Evlilik ve Aile.....	351

Son Olaylar Doktrini

24. Mesih'in Göksel Tapınaktaki Hizmeti.....	371
25. Mesih'in İkinci Gelişi.....	391
26. Ölüm ve Diriliş.....	409
27. Milenyum ve Günahın Sonu.....	423
28. Yeni Yeryüzü.....	437

Kısa

Yedinci Gün Adventistleri'nin İnançları Hakkında Bir Söz

Yedinci Gün Adventistleri yıllar boyunca genel anlamda bir mezhep oluşturma konusunda isteksiz davrandılar. Fakat zaman zaman pratik nedenlerden dolayı inançlarımızı düzenli bir yapı içinde özetleme gerekliliğini duyduk.

1872 yılında, Battle Creek'te bulunan Adventist basımevi yirmi beş başlıktan oluşan "inanımızın özeti" isminde bir bildiri bastı. Bu belge ufak değişikliklerle tekrar gözden geçirilerek, 1889 yılında yirmi sekiz bölüm halinde mezhep yıllığında yer aldı. 1905-1914 yılları arasında da tekrar yıllığa dâhil edildi. Daha sonra, Afrika'daki önderlerin, "devlet görevlilerinin ve diğer insanların işimizin ne olduğunu daha iyi anlamalarına yardımcı olacak bir bildiri hazırlayın" talebi üzerine, Genel Konferans başkanının da dâhil olduğu dört kişiden oluşan bir komite, inancın "temel özellikleri" olarak tanımlanabilecek bir bildiri hazırladı. İlk olarak 1931 yıllığında yayınlanan ve yirmi iki temel inancı içeren bu bildiri, 1980 yılında Genel Konferans oturumu onu, yirmi yedi paragraftan oluşan ve benzer fakat daha anlaşılır bir özet olan "Yedinci Gün Adventistleri'nin Temel İnançları" ile değiştirtinceye kadar öyle kaldı.

1980 yılında bu özet yayınlanırken bile, kilise bunun değiştirilemez bir inanç bildirisi olarak algılanmamasını sağlayacak önlemler aldı. Temel inançlar bildirisinin önsözünde şöyle yazar:

"Yedinci Gün Adventistleri Kutsal Kitap'ı tek iman açıklaması olarak kabul eder ve belirli temel inançların Kutsal Yazılar'ın öğretileri olduklarını kabul ederler. Burada açıklanan bu inançlar, kilisenin Kutsal Yazılar'ın öğretisini anlama ve ifade etme biçimini tayin eder. Kilise, Kutsal Ruh tarafından Kutsal Kitap gerçeğinin daha mükemmel bir anlayışına yöneltildiğinde veya Allah'ın Kutsal Sözü'nün öğretilerini açıklamak için daha iyi bir

dil bulduğunda, bu ifadelerin bir Genel Konferans Oturumu'nda gözden geçirilip yenilenmesi beklenebilir.”

Böyle bir açılım ve düzeltme 2005 yılında, St. Louis, Missouri, ABD'de gerçekleşen Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı Oturumu'nda ek bir temel inanç oylanırken meydana geldi. Bu, daha önce bilinmeyen ya da yeni bir maddenin eklenmesi için değil, İsa Mesih'e iman edenlere kötülüğün güçleri karşısında zafer dolu bir yaşam verme amacıyla, kilisenin Allah'ın kudretine dair anlayışını daha iyi ifade etmek için yapıldı (bkz. bölüm 11).

Elinizdeki bu kitap, her bölümün başında yer alan özet ifadelere dayanmaktadır. Bu kitaptaki hedefimiz üyelerimize, arkadaşlarımıza ve ilgilenen diğer herkese (açıklamalı, okunabilir ve uygulamalı olarak) bu doktrinsel inançları ve onların bugünün toplumundaki Adventist Hristiyanlar için önemini göstermektir. Bu kitap resmi olarak onaylanmış bir açıklama olmasa da (sadece özet beyanlar Genel Konferans oturumunda resmi olarak onaylanmıştır), dünyanın her yerindeki Yedinci Gün Adventistleri'nin benimsediği ve ilan ettiği “İsa'daki gerçeğin” bir temsili olarak görülebilir (bkz. Efesliler 4:21).

1988 yılında, kilisemiz inançları üzerine güvenilir bilgiler sağlamak amacıyla, bu kitabın ilk baskısının hazırlanması için Din Görevlileri Derneği'ni (Ministerial Association) teşvik eden ve yetkilendiren eski Genel Konferans Başkanı Neal C. Wilson ve diğer mezhep yetkililerinin ileri görüşlerini minnetle anıyoruz. Ayrıca ilk baskı için temel el yazmalarını sağlayan araştırmacı ve teknikerleri de saygıyla anıyoruz: P. G. Damsteegt, Norman Gulley, Laurel Damsteegt, Mary Louise McDowell, David James, Kenneth Wade ve benim şu an Din Görevlileri Derneği Sekreteri olarak selefim olan W. Floyd Bresee. 1988 yılı baskısının hazırlığına tüm dünyadaki divizyonlardan 194 kişilik seçkin bir komite ve buna ek olarak önderler, ilahiyatçılar ve pastörlerden oluşan daha küçük bir editör komitesi nezaret etmişti. Ayrıca John M. Fowler'ın, bu genişletilmiş baskıdaki, özellikle de “Mesih'te Büyümek” isimli (11.) ek bölümün hazırlanmasındaki yazım ve editörsel katkılarını da minnetle anıyoruz.

Son olarak, bu fikri veren ve bu projeye kaynak sağlayan, uzun

süredir Ministry dergisinin editörlüğünü yapmakta olan eski Din Görevlileri Derneği Sekreteri J. Robert Spangler özel bir teşekkürü hak ediyor. Rüyalar çok seyrek olarak gerçekleşir. Onunki gerçekleşti. Onu elinizde tutuyorsunuz. Onun ileri görüşü olmasaydı bu kitap hayat bulmuş olmazdı. Onun ısrarı olmasaydı yayınlanmış olmazdı.

Bu temel inançların her birini düşünürken, İsa'yı ve O'nun sizin şahsi yaşamlarınız hakkındaki bereket planını açıkça görmeniz için dua ediyoruz.

James A. Cress

Din Görevlileri Derneği Sekreteri

Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı

Giriş

Bu Kitabın Okuyucularına

Allah inancın nedir? O kimdir? O'nun bizden beklentisi nedir? O gerçekten nasıl biridir?

Allah Musa'ya "yüzümü gören yaşayamaz" demişti. Fakat İsa Filipus'a "beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür" dedi (Yuhanna 14:9). O aramızda bulunmuş olduğu (hatta bizden biri olduğu) için, Allah'ın kim olduğunu ve nasıl biri olduğunu idrak edebiliyoruz.

Temel inançlarımızın bu açıklamasını, Yedinci Gün Adventistleri'nin Allah'ı nasıl idrak ettiklerini göstermek için yazdık. Bu bizim O'nun sevgisi, iyiliği, merhameti, lütfu, adaleti, cömertliği, paklığı, doğruluğu ve huzuru hakkındaki inancımızdır. Allah'ın İsa Mesih aracılığıyla çocuklarını yüce bir gönülle bağrına bastığını görüyoruz. O'nu Lazar'ın mezarında yas tutanların acısını paylaşarak ağlarken görüyoruz. O'nun sevgisini "Baba onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar," (Luka 23:34) diye ağlamasında görüyoruz.

Bu kitabı Mesih hakkındaki görüşümüzü paylaşmak için yazdık. Bu görüşün merkezinde "sevgiyle sadakatın bulunduğu, doğrulukla esenliğin öpüştüğü" (Mez. 85:10) Golgota vardır. Golgota'da "Tanrı günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım" (2Ko. 5:21).

Bu kitabı, her öğretinin, her inancın Rabb'imizin sevgisini göstermesi gerektiğine inanarak yazdık. Söz konusu olan, koşulsuz sevgisi ve adanmışlığı ile insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir Kişidir. Gerçeğin beden almış hali olan Mesih'in sonsuz olduğunu kabul ediyor, tevazuuyla hâlâ keşfedilmeyi bekleyen birçok hakikat olduğunu itiraf ediyoruz.

Bu kitabı Hristiyan kilise tarihinden aldığımız engin Kutsal Kitap gerçeklerine olan borçlülüğümüzün bilincinde olarak yazdık. Wycliffe, Huss, Luther, Tyandale, Calvin, Knox ve Wesley gibi yeni ışıktaki adıkları yol ile kiliseyi Allah'ın karakterini daha iyi bir şekilde anlamaya yöneltmiş olan tanıkların asil çizgisini kabul ediyoruz. Bu anlayış her

zaman ilerlemektedir. “Doğruların yolu şafak ışığı gibidir, giderek öğle güneşinin parlaklığına erişir” (Özd. 4:18). Ve biz Allah’ın vahyinin yeni yönlerini keşfettikçe, onların Kutsal Yazılar’ın birleşik tanıklığı ile mükemmel bir şekilde uyduğunu göreceğiz.

Bu kitabı, bize sürekli olarak hatırlatmada bulunan şu açık talimatın rehberliğiyle yazdık: “Kutsal Yazılar’ı kendi görüşlerinizi haklı çıkarmak için araştırırsanız, gerçeğe hiçbir zaman ulaşamazsınız. Rabb’in ne dediğini öğrenmek için araştırın. Araştırırken bir kaniya vardığınızda, eğer beslediğiniz fikirlerin gerçek ile uyumlu olmadığını görürseniz, kendi inancınıza uygun hale getirmek için gerçeği çarpıtmayın, verilen ışığı kabul edin. Allah’ın sözündeki harikaları görebilmeniz için zihninizi ve kalbinizi açın.”—Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons* [Mesih’in Örnek Dersleri], Mountain View, CA: Pacific Press Pub. Assn., 1900, s. 112.

Bu kitabı teolojik bir kalıba oturtulmuş bir amentü, bir inançlar bildirgesi olsun diye yazmadık. Adventistlerin tek bir inanç bildirgesi vardır: “Kutsal Kitap ve yalnızca Kutsal Kitap.”

Bu kitabı hayal gücünü heyecanlandırmak için yazmadık. Eğer kişi Kutsal Kitap’ın kurgusal olmadığını kabul ediyorsa, bu çalışma da kurgusal değildir! Aksine o, bizim inancımızın Kutsal Kitap’a dayanan, Mesih merkezli eksiksiz bir yorumudur. İfade edilen inançlar da bir öğleden sonra çalışmasının ürünü değil, yüz yıldan uzun süredir devam eden dua, çalışma, dua, derinlemesine düşünce ve yine duayı temsil etmektedirler. Diğer bir deyişle onlar “Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in lütfunda ve O’nu tanımakta” (2Pe. 3:18) büyüyen Adventist mahsulüdür.

Nükleer yok oluşun tehdidi altında hayatta kalmaya çalışan bir çağda, teknolojik gelişim patlaması ile meşgul olan bir çağda, Hristiyan çabasının boş yere fakirliğin, açlığın, adaletsizliğin ve cehaletin derin vesveselerini bastırmaya çalıştığı bir çağda, bazılarının öğretinin gerçekten önemli olup olmadığını soracağını bilerek bu kitabı yazdık.

Bu kitabı, tam olarak anlaşıldıklarında tüm öğretilerin O’nda birleştiğinin (Yol, Gerçek ve Yaşam) ve hepsinin çok çok önemli olduğunun derin inancı ile yazdık. Öğretiler hizmet ettiğimiz Allah’ın karakterini

tanımlar. Onlar hem geçmişteki hem de günümüzdeki olayları, evrendeki yerlerini ve gayelerini tespit ederek yorumlarlar. Onlar, Allah'ın işlerini yaparken güttüğü hedefleri açıklarlar. Öğretiler, Hristiyanlar için öteki türlü dengeyi bozacak tecrübelerle tutarlılık sağlayan, mutlaklıkları reddeden bir topluma belirlilik aşıl原因an rehberlerdir. Öğretiler insan zihnini besler, Hristiyanlara ilham veren hedefler belirler ve onları diğer insanları düşünmeye teşvik eder.

Bu kitabı, Adventistleri Kutsal Kitap çalışması aracılığıyla Mesih ile daha derin bir ilişkiye yönlendirmek için yazdık. O'nu ve O'nun isteğini bilmek, bu kandırmaca, doktrinsel çeşitlilik ve umursamazlık çağında hayati önemdedir. Böyle bir bilgi, gerçeği bozmak ve Allah'ın halkının imanını yok etmek için sapık sözler söylemek üzere gelecek olan “yırtıcı kurtlara” karşı Hristiyanların tek korumasıdır (bkz. Elç 20:29, 30). Özellikle bu son günlerde, “insanların kurnazlığıyla... her öğretinin rüzgârıyla çalkalanıp, öteye beriye sürüklenen” (Ef. 4:14) çocuklar olmamak için, her kişi Allah'ın karakterini, yönetimini ve gayelerini doğru bir şekilde kavramış olmalıdır. Sadece zihinlerini Kutsal Yazılar'ın gerçeği ile kuvvetlendirmiş olanlar son çatışmada dayanabileceklerdir.

Bu kitabı, neden bu inançlara sahip olduğumuzu merak edenlere yardımcı olmak için yazdık. Adventistler tarafından yazılmış olan bu çalışma, bir göz boyama değildir. Dikkatli bir araştırmanın ürünüdür ve Adventist inançlarının özgün bir açıklamasını temsil etmektedir.

Son olarak, bu kitabı Mesih merkezli öğretinin şu üç açık işlevi gerçekleştirdiğinin farkında olarak yazdık: birincisi, kiliseyi öğretir; ikincisi, doğruyu muhafaza eder ve üçüncüsü tüm doluluğu ile müjdeyi iletir.

Gerçek öğreti sadece inanmaya değil, harekete geçmeye çağırıyor. Hristiyan inançları, Kutsal Ruh aracılığıyla iyilik dolu işlere dönüşür. Tanrı, O'nun Oğlu ve Kutsal Ruh hakkındaki doğru bir bilgi, “kurtarıcı bilgidir”. Bu kitabın konusu budur.—Editörler.

Allah'ın Sözü

Kutsal Yazılar, Eski Ahit ve Yeni Ahit, Kutsal Ruh'un yönlendirmesi ile konuşan ve yazan kutsal Allah adamları aracılığıyla ilahi vahiy tarafından verilen, yazılı Allah Sözü'dür. Allah, insana kurtuluş için gerekli olan bilgiyi Sözü'nde vermiştir. Kutsal Yazılar O'nun isteğinin yanılmaz açıklamasıdır. Kutsal Yazılar karakter standardı, deneyimlerin kriteri, doktorların yetkili açıklayıcısı ve Allah'ın tarihteki işlerinin güvenilir kayıdır. (2Pe.1:20, 21; 2Ti. 3:16, 17; Mez. 119:105; Özd. 30:5, 6; Yşa. 8:20; Yuhanna 17:17; 1Se. 2:13; İbr. 4:12.)

Hiçbir kitap kutsal kitap kadar çok sevilmemiş, nefret edilmemiş, saygı gösterilmemiş, lanetlenmemiştir. İnsanlar Kutsal Kitap için öldüler. Bazılarıysa onun için öldürdüler. O insanın en büyük ve en soylu işlerine ilham vermiş ve onun en lanetli ve en yozlaşmış işleri için suçlanmıştır. Kutsal Kitap yüzünden savaşlar çıkmış, devrimler onun sayfalarından beslenmiş, krallıklar onun fikirleri ile yıkılmıştır. Her türlü görüşten insanlar (liberal ilahiyatçılardan kapitalistlere, faşistlerden Marksistlere, diktatörlerden liberallere, pasifistlerden militaristlere kadar) yaptıkları işleri aklamaya yarayacak sözler bulmak için onun sayfalarını karıştırırlar.

Kutsal Kitap'ın eşsizliği onun benzersiz siyasi, kültürel ve sosyal etkisinden kaynaklanmıyor, O'nun kaynağından ve konusundan kaynaklanıyor. O, Allah'ın eşsiz Allah-insan hakkındaki vahyidir: Allah'ın Oğlu, İsa Mesih, dünyanın Kurtarıcısı.

İlahi Vahiy

Tarih boyunca bazıları Allah'ın varlığını sorgularken, birçokları güvenle O'nun varlığına ve Kendisini gösterdiğine tanıklık etti. Allah hangi yollarla Kendisini göstermiştir ve Kutsal Kitap'ın O'nun vahyindeki işlevi nedir?

Genel Vahiy. Allah'ın karakterine ilişkin tarih, insan davranışı, vicdan ve doğanın sağladığı kavrayışa çoğunlukla “genel vahiy” denir çünkü o herkes için ulaşılabildir ve akla uygundur.

Milyonlarca insan için “Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gök kubbe ellerinin eserini duyurmaktadır” (Mez. 19:1). Gün ışığı, yağmur, dereler ve tepelerin hepsi sevgi dolu bir Yaratıcı'ya tanıklık ederler. “Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri -sonsuz gücü ve Tanrılığı-dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur” (Rom. 1:20).

Diğerleri ilgilenen bir Tanrı'nın kanıtını mutlu ilişkilerde ve arkadaşlar arasındaki, aile fertleri arasındaki, karı koca arasındaki, ebeveynler ve çocuklar arasındaki sıra dışı sevgide görürler. “Çocuğunu avutan bir anne gibi avutacağım sizi, Yeruşalim'de avuntu bulacaksınız” (Yşa. 66:13). “Baba çocuklarına nasıl acırsa, Rab Kendisinden korkanlara öyle acır” (Mez.103:13).

Fakat sevgi dolu Yaratıcı'ya tanıklık eden aynı günışığı dünyayı kavrulmuş bir çöle dönüştürerek açlığa yol açabilir. Aynı yağmur ailelerin içinde boğulduğu bir sele dönüşebilir; aynı yüksek tepe çatlayabilir, ufalanabilir ve sonra ezip parçalayabilir. İnsan ilişkileri de sıklıkla kıskançlık, çekememezlik, kızgınlık ve hatta birini öldürmeye yol açacak kadar nefret içerir. Etrafımızdaki dünya cevapladığından çok soru ortaya çıkararak bizim kafamızı karıştırıyor. İyi ve kötü arasındaki çatışmayı ortaya koyuyor fakat bu çatışmanın neden ve niçin başladığını, kimin savaştığını veya sonunda kimin ve neden kazanacağını açıklamıyor.

Özel Vahiy. Günah, Allah'ın tanıklığını yorumlama kabiliyetimizi sınırlayarak, Allah'ın yaratılış aracılığıyla açıkladığı vahyini gizler. Allah bu sorulara cevap almamıza yardımcı olması için, sevgiyle Kendisi'nin özel bir vahyini verdi. Hem Eski hem de Yeni Ahit boyunca Kendisi'ni bize özel bir yolla göstererek, karakteri ve sevgisi hakkında akıllarda hiçbir soru bırakmadı. O'nun vahyi başlangıçta peygamberler aracılığıyla, daha sonra da nihai vahiy olan İsa Mesih'in şahsı aracılığıyla geldi (İbr. 1:1, 2).

Kutsal Kitap hem Allah'ın hakkındaki gerçeği ilan eden, hem de O'nu bir kişi olarak gösteren ifadeler içerir. Vahyin her iki alanı da gereklidir:

Bizler hem İsa Mesih aracılığıyla Allah'ı bilmeliyiz (Yuhanna 17:3), hem de “O'ndaki [İsa'daki] gerçeği” (Ef. 4:21). Allah, Kutsal Yazılar vasıtasıyla bizi kurtarmaktaki istekliliğini bildirerek, bizlerin zihinsel, ölümlü ve ruhsal kısıtlamalarımızı ortadan kaldırır.

Kutsal Yazılar'ın Odağı

Kutsal Kitap Allah'ı açıklıyor ve insanlığa ışık tutuyor. Bizim açmazımızı ortaya koyuyor ve O'nun çözümünü gösteriyor. Bizi kayıp, Allah'a yabancılaşmış olarak tanıtıyor ve İsa'yı bizi bulup Allah'a geri götüren kişi olarak gösteriyor.

İsa Mesih Kutsal Yazılar'ın odağıdır. Eski Ahit Allah'ın Oğlu'nu dünyanın Kurtarıcısı, Mesih olarak öngörür; Yeni Ahit O'nun Kurtarıcı, İsa Mesih olduğunu açıklar. Her kitap, simgeler ya da gerçekler yoluyla O'nun işinin ve karakterinin bir parçasını açıklar. İsa'nın çarmıhtaki ölümü Allah'ın karakterinin nihai vahyidir.

Çarmıh'ın vahyinin nihai olmasının sebebi, onun iki tezadı bir araya getiriyor olmasıdır: insanın akıl sır ermeyen kötülüğü ve Allah'ın bitmez tükenmez sevgisi. Başka hangi şey bize insan yanlılılığı hakkında daha büyük bir anlayış sağlayabilir ki? Günahı daha iyi ne gösterebilir? Çarmıh, biricik Oğlu'nun öldürülmesine müsaade etmiş olan bir Tanrı'yı ortaya koyar. Ne Kurban ama! Sevgisini göstermek için bundan daha büyük ne yapabildi ki? Gerçekten, Kutsal Kitap'ın odağı İsa Mesih'tir. O, evrensel dramın merkez sahnesindedir. O'nun Golgota'daki zaferi yakında kötülüğün yok edilmesiyle doruğa çıkacaktır. İnsanlar ve Allah tekrar bir araya gelecek.

Özellikle Mesih'in Çarmıh'taki kurbanlık ölümünde görülen (evrenin en büyük gerçeği) Allah'ın sevgisi teması, Kutsal Kitap'ın odağıdır. Bu nedenle, Kutsal Kitap'ın tüm büyük gerçekleri bu bakış açısıyla çalışılmalıdır.

Kutsal Yazılar'ın Yazarlığı

Kutsal Kitap'ın iman ve uygulama konusunda sahip olduğu yetki onun kökeninden kaynaklanmaktadır. Yazarları Kutsal Kitap'ı diğer yazılardan farklı olarak gördüler. Ondan “Kutsal Yazılar” (Rom. 1:2; 2.Ti.

3:15) ve “Tanrı’nı sözleri” (Rom. 3:2, İbr. 5:12) diye bahsettiler.

Kutsal Yazılar’ın eşsizliği onların kökenine ve kaynağına dayanmaktadır. Kutsal Kitap yazarları onun mesajlarının kaynağının kendileri olmadığını, onu ilahi kaynaklardan aldıklarını iddia ettiler. İlettikleri gerçekleri ilahi esin aracılığıyla “görebildiler” (bkz. Yşa.1:1; Amos 1:1; Mika 1:1; Hab. 1:1; Yer. 38:21).

Bu yazarlar, Kutsal Ruh’un peygamberler aracılığı ile insanlarla iletişim kuran kişi olduğuna işaret ettiler (Neh. 9:30; Zek. 7:12). Davut şöyle dedi “Rab’bin Ruhü benim aracılığım ile konuşuyor. Sözü dilimin ucundadır” (2Sa. 23:2). Hezekiel şöyle yazdı, “Ruh içime girdi...” “Rab’bin Ruhü üzerime inip...” “Tanrı’nın Ruhü beni yukarı kaldırıp...” (Hez. 2:2; 11:5; 24). Ve Mika şöyle tanıklık etti, “Rab’bin Ruhü’yle güçle... donatıldım” (Mika 3:8).

Yeni Ahit, Kutsal Ruh’un Eski Ahit’in yazılmasındaki işlevini onaylar. İsa, Davut’un Kutsal Ruh’tan esinlendiğini söylemişti (Mar. 12:36). Pavlus, Kutsal Ruh’un “Yeşaya aracılığıyla” (Elç. 28:25) konuştuğuna inanıyordu. Petrus, Kutsal Ruh’un sadece birkaç peygamberi değil tüm peygamberleri yönlendirdiğini açıklamıştı (1Pe. 1:10, 11; 2Pe. 1:21). Yazarın tamamıyla arka planda sönük kaldığı ve sadece gerçek yazarın, yani Kutsal Ruh’un fark edildiği zamanlar oldu: “Kutsal Ruh’un dediği gibi...”, “Kutsal Ruh bununla... belirtiyor” (İbr. 3:7; 9:8).

Yeni Ahit yazarları Kutsal Ruh’u kendi mesajlarının da kaynağı olarak kabul ettiler. Pavlus şöyle açıklamıştı, “Ruh açıkça diyor ki, son zamanlarda bazıları... imandan dönecek” (1Ti. 4:1). Yuhanna, “Rab’bin gününde Ruh’un etkisinde” (Va. 1:10) kalmaktan bahsetmişti. Ve İsa elçilerini Kutsal Ruh aracılığıyla görevlendirmişti (Elç. 1:2; ayrıca bkz. Ef. 3:3-5).

Yani, Kutsal Ruh’un şahsında, Allah Kutsal Yazılar aracılığıyla kendisini göstermişti. O, Kutsal Yazıları 1500 yıldan uzun bir sürede, kendi elleri ile değil ama başka ellerle (kırk çift kadar) yazdı. Yazarlara ilham veren Kutsal Ruh olduğuna göre, Kutsal Kitap’ın yazarı da Allah’tır.

Kutsal Yazılar’ın İlhamı

Pavlus, “Kutsal Yazılar’ın tümü Tanrı esinlemesidir,” diyor (2Ti. 3:16). Grekçe bir kelime olan thepneustos, “ilham” ya da “esin” olarak

tercüme edilir fakat tam manası “Tanrı'nın Üflemesidir”. Allah insanların aklına gerçeği “üfledi”. Dolayısıyla, onlar da bu gerçeği Kutsal Yazılar'daki sözlerle ifade ettiler. Bu yüzden, esinlenme Allah'ın sonsuz gerçeğini iletmiş bir süreçtir.

Esinlenme Süreci. İlahi vahiy, “Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar[a]” (2Pe. 1:21) Allah'ın esinlemesiyle verilmişti. Bu vahiyler, tüm sınırlamaları ve kusurları ile insan lisanında şekillenmiş fakat yine de Allah'ın tanıklığı baki kalmıştır. Allah insanları esinlemiştir, kelimeleri değil.

Peygamberler kaydedilenleri olduğu gibi tekrarlayan kasetçalar gibi pasif miydiler? Bazı durumlarda yazarlara Allah'ın sözlerini olduğu gibi ifade etmeleri emredilmiştir, fakat çoğu zaman Allah onlara yapabileceklerinin en iyisini yaparak, gördüklerini ve duyduklarını tanımlamalarını emretmiştir. Bu ikinci durumda yazarlar kendi dillerini, kalıplarını ve tarzlarını kullandılar.

Pavlus, “peygamberlerin ruhları[nın] peygamberlerin denetimi altında” (1Ko. 14:32) olduğunu görmüştü. Saf esinleme peygamberin özgünlüğünü, aklını, bütünlüğünü veya kişiliğini bozmadı. Musa ve Harun arasındaki ilişki bir dereceye kadar Kutsal Ruh ve yazar arasındaki ilişkiyi tasvir eder. Allah Musa'ya “ ‘Bak seni firavuna karşı Tanrı gibi yaptım’ dedi, ‘Ağabeyin Harun senin peygamberin olacak’ ” (Çık. 7:1; ayrıca bkz. 4:15, 16). Musa Harun'u Allah'ın mesajı hakkında bilgilendirdi ve Harun onları kendi sözleri ve tarzıyla firavuna ilettiler. Benzer şekilde, Kutsal Kitap yazarları ilahi emirleri, düşünceleri ve fikirleri kendi konuşma tarzlarıyla ilettiler. Allah bu şekilde iletişim kurduğu için Kutsal Kitap'taki kitapçıların kelime dağarcığı farklı farklıdır ve hepsi yazarlarının eğitim ve kültürünü yansıtır.

Kutsal Kitap, Allah'ın düşünce ve ifade biçimi değildir. İnsanlar sıklıkla karşılaştıkları bir ifadenin Allah'a benzemediğini söyleyeceklerdir. Fakat Allah'ın Kendisi Kutsal Kitap'ta kelimelere, mantığa, hitaba ve meseleye girmez. Kutsal Kitap yazarları Allah'ın yazıcılarıydılar, kalemleri değil: Esinleme kişinin kelimeleri veya ifadeleri üzerinde değil, Kutsal Ruh'un etkisi altında kafasına fikirler aşılacak olan kişinin kendisi üzerinde etkilidir. Fakat kelimeler kişinin aklındakilerin etkisindedir. İlahi düşünce

ve irade, insan düşüncesi ve iradesi ile birleşir; böylelikle kişinin sözleri Allah'ın Sözü olur.

Tam olarak Allah'ın konuştuğu ve yazdığı sözlere sahip olduğumuz sadece bir örnek var, o da On Emir'dir. Onlar insan ürünü değil, ilahidir (Çık. 20:1-17; 31:18; Yas. 10:4, 5), yine de bunların bile insan lisanının sınırları dahilinde ifade edilmeleri gerekti.

Öyleyse Kutsal Kitap insan lisanında ifade edilmiş ilahi gerçektir. Bir bebeğe kuantum fiziğini öğretmeye çalıştığınızı düşünün. Allah'ın ilahi gerçekleri günahkâr, sınırlı insanlığa anlatma girişimi sırasında karşılaştığı sorun bu türden bir sorundur. O'nun bize iletebileceklerini kısıtlayan, bizim sahip olduğumuz sınırlardır.

Beden almış İsa ile Kutsal Kitap arasında bir benzerlik vardır: İsa, Tanrı ve insan birleşimi idi, ilahi olan ve insan bir kişilikteydi. Aynı şekilde, Kutsal Kitap da ilahi ve insan birleşimidir. Öyleyse, Mesih için söylenen Kutsal Kitap için de kabul edilebilir, yani "Söz insan olup aramızda yaşadı" (Yu. 1:14). Bu ilahi-insani birleşimi Kutsal Kitap'ı diğer yazınsal işler arasında benzersiz kılıyor.

Esinleme ve Yazarlar. Kutsal Ruh ilahi gerçeği iletmeleri için belirli kişileri hazırladı. Kutsal Kitap Kutsal Ruh'un bu kişileri nasıl değerlendirdiğini detaylı olarak açıklamıyor fakat Kutsal Ruh bir şekilde tanrısal olan ve insani aracı arasında bir birliktelik oluşturdu.

Kutsal Kitap yazımında payı olanlar doğal yetenekleri nedeniyle seçilmemişlerdi. Ya da ilahi vahiy ile de o kişiyi dönüştürmedi veya onun sonsuz yaşamını güvenceye almadı. Balam, Allah'ın gayelerine karşı hareket ederken ilham alarak ilahi bir mesajı duyurdu (Sayılar 22-24). Kutsal Ruh tarafından kullanılmış olan Davut büyük suçlar işlemişti (bkz. Mez. 51). Tüm Kutsal Kitap yazarları günahkâr bir doğaya sahip, Allah'ın günlük lütfuna muhtaç insanlardı (bkz. Rom. 3:12).

Kutsal Kitap yazarlarının tecrübe ettiği esinlenme, doğruyu arayanların tümüne geldiği için aydınlanmadan veya ilahi rehberlikten daha fazlasıydı. Aslında, Kutsal Kitap yazarları bazen aldıkları ilahi mesajı tam olarak anlamadan yazdılar (1Pe. 1:10-12).

Yazarların ilettikleri mesajlara verdikleri karşılıklar aynı değildi.

Daniel ve Yuhanna yazdıkları nedeniyle kafalarının çok karıştığını söylemişlerdi (Dan. 8:27; Va. 5:4). ¹. Petrus 1:10 ayeti, diğer yazarların kendi mesajlarının ya da diğerlerinin mesajlarının anlamını araştırdıklarını gösteriyor. Bazen bu kişiler esinlendikleri bir mesajı iletmekten korktular ve hatta bazıları Allah ile tartıştılar (Habakuk 1; Yunus 1:1-3; 4:1-11).

Vahyin Yöntemi ve İçeriği. Kutsal Ruh ilahi bilgiyi çoğu zaman görümler ve düşler aracılığıyla ilettiler (Say. 12:6). Bazen işitilebilir şekilde, bazen içsel sezilere konuştu. Allah Samuel'in kulağına konuşmuştu (1Sa. 9:15). Zekeriya açıklamalarıyla birlikte simgesel görümler görmüştü (Zekeriya 4). Pavlus ve Yuhanna'nın gördüğü gök ile ilgili görümlere sözlü açıklamalar eşlik ediyordu (2Ko. 12:1-4, Vahiy 4, 5). Hezekiel başka bir yerde meydana gelen olayları gözlemlemişti (Hezekiel 8). Bazı yazarlar ise görümün bir parçası gibi kendi görümlerinde rol alarak bazı işlevleri yerine getirmişlerdi (Vahiy 10).

İçerik olarak Kutsal Ruh'un açıkladığı bazı olaylar henüz gerçekleşmemişti (Daniel, 2, 7, 8, 12). Bazı yazarlar kişisel tecrübelerine dayanan veya mevcut tarih kayıtlarından seçtikleri tarihsel olayları yazdılar (Hakimler, 1. Samuel, 2. Tarihler, Müjdeliler, Elçilerin İşleri).

Esinleme ve Tarih. Kutsal Kitap'ın, "Tüm Kutsal Yazılar Tanrı esinlemesidir" veya "Tanrı nefesidir", ahlaki ve ruhsal yaşam için faydalı ve yetkilidir savı (2Ti. 3:15, 16), seçim sürecindeki ilahi rehberlik konusunda soru işareti bırakmıyor. Bilgi ister şahsi gözlemden, ister sözlü veya yazılı kaynaklardan gelsin ya da doğrudan vahiy yoluyla gelmiş olsun fark etmez, hepsi yazara Kutsal Ruh'un rehberliği aracılığıyla geldi. Bu, Kutsal Kitap'ın güvenilirliğinin garantisidir.

Kutsal Kitap Allah'ın planını bir soyut doktrinler toplaması içinde değil, O'nun insan ırkı ile girdiği dinamik etkileşimle ortaya koyuyor. O'nun vahyi belirli bir zamanda ve mekânda meydana gelmiş gerçek olaylara dayanır. Tarihi olayların güvenilirliği çok çok önemlidir çünkü onlar bizim Allah'ın karakteri ve bizim için güttüğü amaca dair anlayışımızın çerçevesini oluştururlar. Doğru bir anlayış sonsuz yaşama

götürür, yanlış bir bakışa sahip olmak ise kafa karışıklığına ve ölüme yol açar.

Allah belirli kişilere İsrail ile yürüttüğü ilişkinin tarihini yazmalarını emretti. Seküler tarihin sahip olduğundan farklı bir bakış açısıyla yazılmış olan bu tarihi öyküler, Kutsal Kitap'ın önemli bir parçasını oluştururlar (bkz. Sa. 33:1, 2; Yeşu 24:25, 26; Hez. 24:2). Bunlar bize ilahi bir bakış açısından doğru ve nesnel tarih sunar. Kutsal Ruh yazarlara özel sezgiler verdi, onlar da bu sayede iyi ve kötü arasındaki mücadelede Allah'ın karakterini sergileyen ve insanlara kurtuluş arayışlarında rehberlik eden olayları kaydedebildiler.

Bu tarihi olaylar, “çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçiril[miş olan]” (1Ko. 10:11) örnekler ya da simgelerdir. Pavlus şöyle diyor, “Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabırla ve Kutsal Yazılar'ın verdiği cesaretle umudumuz olsun diye yazıldı” (Rom. 15:4). Sodom ve Gomora'nın yok edilişi “bir örnek” veya bir uyarı işlevi görmektedir (2. Petrus 2:6; Yahuda 7). İbrahim'in aklanma tecrübesi her imanlı için bir örnektir (Rom. 4:1-25; Yakup 2:14-22). Hatta Eski Ahit'in derin ruhsal anlamlar ile dolu sivil kanunları bile bizim bugün yararlanmamız için yazılmıştır (1Ko. 9:8, 9).

Luka kendi müjdesini İsa'nın hayatını anlatmak için yazdığını söylüyor; “öyle ki, sana verilen bilgilerin doğruluğunu bilesin” (Luka 1:4). Yuhanna'nın kendi müjdesine dahil etmek için İsa'nın yaşamından seçtiği olaylar, “İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edersiniz, ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır” (Yuhanna 20:31). Allah, Kutsal Kitap yazarlarının, tarihi bizi kurtuluşa yönlendirecek şekilde sunmalarını sağladı.

Kutsal Kitap'taki kişilerin yaşam öyküleri ilahi esinlenmeye başka bir kanıt sunmaktadır. Bu öyküler dikkatli bir şekilde onların karakterlerinin hem güçlü hem de zayıf yanlarını gösterir. Onların günahlarını ve başarılarını dürüstçe ortaya koyarlar.

Nuh'un iradesizliği veya İbrahim'in aldanması hiçbir şekilde gizlenmemiştir. Musa'nın, Pavlus'un, Yakup'un ve Yuhanna'nın sergilediği benzer huylar kaydedilmiştir.

Kutsal Kitap tarihi, İsrail'in en bilge kralının başarısızlıklarını, on

iki ata ve on iki elçinin zaaflarını teşhir eder. Kutsal Yazılar onlar için bahaneler uydurmaz, ya da onların suçlarını önemsiz göstermeye çalışmaz. Hepsini oldukları gibi ve Allah'ın lütfu ile olmayı başardıklarını ya da başaramadıkları halleriyle resmeder. İlahi esinleme olmadan hiçbir yazar böyle kavrayışlı bir tahlil yazamaz.

Kutsal Kitap yazarları, onun içindeki tüm tarihi öyküleri mitoloji ya da simgeler olarak değil, gerçek tarihi kayıtlar olarak değerlendirdiler. Günümüzün birçok şüpheci Âdem ve Havva, Yunus ve Tufan hikâyelerini reddediyor. Fakat İsa onların tarihsel olarak doğru ve ruhsal anlamda uygun olduklarını kabul etti (Mat. 12:39-41; 19:4-6; 24:37-39).

Kutsal Kitap'ta kısmi veya yaklaşık esinlenme öğretisi yoktur. Bu teoriler Kutsal Kitap'ı ilahi yetkisinden yoksun bırakan kurgu ürünleridir.

Kutsal Yazılar'ın Doğruluğu. Aynı, İsa'nın "beden alıp aramızda" yaşamış olması gibi (Yuhanna 1:14), Kutsal Kitap da gerçeği anlayalım diye insan lisanında verildi. Kutsal Yazılar'ın esinlenmiş olması onların doğruluğunun güvencesidir.

Peki, Allah onun mesajının geçerli ve doğru olmasını güvenceye almanın ötesinde, metnin iletimini ne derecede muhafaza etti? Eski el yazmaları farklılık gösterse de esas gerçeklerin korunmuş olduğu açıktır. Kutsal Kitap kopyacılarının ve tercümanlarının küçük hatalar yapmış olmaları oldukça muhtemeldir fakat arkeolojinin sağladığı kanıtlar, iddia edilen hataların birçoğunun aslında araştırmacıların yanlış anlamaları olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu sorunların bazıları, insanların Kutsal Kitap tarihini ve kültürünü batılı gözlerle okumasından kaynaklanıyordu. Kabul etmeliyiz ki insanlar ancak kısmi olarak bilirler; ilahi işleyişe dair kavrayışları bölük pörçüktür.

O halde, farkına varılan çelişkiler Kutsal Yazılar'a olan güveni sarsmamalıdır çünkü onlar genellikle gerçek hatalar değil bizim kusurlu anlayışımızın ürünleridir. Tam olarak anlayamayacağımız bir cümle ya da metinle karşılaştığımızda, Allah'ı yargılıyor muyuz? Belki Kutsal Yazılar'daki tüm metinleri asla açıklayamayabiliriz, fakat bunu yapmak zorunda da değiliz. Gerçekleşmiş peygamberlik sözleri Kutsal Yazılar'ın güvenilirliğini onaylamaktadır.

Onu yok etme girişimlerine rağmen Kutsal Kitap şaşırtıcı, hatta mucizevî bir doğrulukta korunmuştur. Ölü Deniz tomarlarının daha sonraki Eski Ahit el yazmaları ile karşılaştırılması, onun ne kadar dikkatli bir şekilde iletildiğini ortaya koymaktadır. Onlar, Kutsal Yazılar'ın Allah'ın isteğinin yanılmaz vahyi olarak güvenilirliğini ve gerçekliğini onaylamaktadır.

Kutsal Yazılar'ın Yetkisi

Kutsal Yazılar ilahi yetkiye sahiptir çünkü, onların içinde Kutsal Ruh aracılığıyla Allah konuşmaktadır. Bu nedenle, Kutsal Kitap Allah'ın Sözü'nün yazılı bir ifadesidir. Peki, bu savı destekleyen kanıt nerededir, yaşamlarımız ve bilgiye ulaşma uğraşımızla ilgili çıkarımları nelerdir?

Kutsal Yazılar'ın Savları. Kutsal Kitap yazarları mesajlarının doğrudan Allah'tan geldiğine tanıklık ediyorlar. Yeremya, Hezekiel, Hoşea ve diğerlerine gelen “Rab’bin sözü” idi (Yer. 1:1, 2, 9; Hez. 1:3; Hoşea 1:1; Yoel 1:1; Yunus 1:1). Allah'ın peygamberleri, Rabb'in habercileri olarak (Hagay 1:13; 2Ko. 36:16) O'nun adına konuşma emri almışlardı ve “Egemen Rab şöyle diyor” demişlerdi (Hez. 2:4; ayrıca bkz. Yeş. 7:7). Rabb'in sözleri onların ilahi ehliyetlerini ve yetkilerini tayin ediyor.

Bazen Allah'ın kullandığı insani temsilci geri plana çekilir. Matta, Eski Ahit peygamberinin arkasındaki yetkiyi şu sözlerle ima ediyor; “bütün bunlar, Rab’bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu söz yerine gelsin diye oldu” (Mat. 1:22). O, Rabb'i doğrudan temsilci ve yetkili; peygamberi dolaylı temsilci olarak görüyordu.

Petrus, Pavlus'un yazılarını Kutsal Yazılar olarak sınıflandırır (2. Petrus 3:15, 16). Pavlus da yazdıklarına ilişkin tanıklık eder; “Çünkü ben onu insandan almadım, kimseden de öğrenmedim. Bunu bana İsa Mesih vahiy yoluyla açıkladı” (Gal. 1:12). Yeni Ahit yazarları Mesih'in sözlerini Kutsal Yazılar olarak kabul ettiler ve onları Eski Ahit yazmaları ile aynı yetkiye sahip saydılar (1Ti. 5:18; Luk. 10:7).

İsa ve Kutsal Yazılar'ın Yetkisi. İsa hizmeti boyunca Kutsal Yazılar'ın yetkisine vurgu yaptı. Şeytan tarafından denendiğinde veya muha-

lifleri ile mücadele ederken, İsa'nın savunması ve saldırısı, “yazılmıştır” sözüydü (Mat. 4:4, 7; Luka 20:17). “İsa ona şu karşılığı verdi: ‘ “İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar” diye yazılmıştır’ ” (Matta 4:4). Kişinin sonsuz yaşama nasıl girebileceği sorulduğunda ise, şöyle cevap vermişti, “Kutsal Yasada ne yazılmıştır? Orada ne okuyorsun?” (Luka 10:26).

İsa Kutsal Kitap'ı insan geleneklerinden ve fikirlerinden yukarı yerleştirdi. Yahudileri Kutsal Yazılar'ın yetkisini bir kenara koydukları için azarladı (Markos 7:7-9) ve “Kutsal Yazılar'da şu sözleri hiç okumadınız mı?” (Matta 21:42, ayrıca bkz. Markos 12:10, 26) diyerek, onları Kutsal Yazılar'ı daha dikkatlice okumaya davet etti.

Peygamberlik sözlerinin yetkisine güçlü bir şekilde inandı ve onların Kendisini işaret ettiğini açıkladı. Kutsal Yazılar “Bana tanıklık ed[iyor]”, “Musa'ya iman etmiş olsaydınız, bana da iman ederdiniz. Çünkü o benim hakkımda yazmıştır” dedi (Yuhanna 5:39, 46). İsa'nın en ikna edici savı, O'nun Eski Ahit peygamberlik sözünü yerine getirmesinden kaynaklanan ilahi bir göreve sahip olduğudur (Luka 24:25-27).

Bu sebeple Mesih, tereddüt etmeden Kutsal Yazılar'ın Allah'ın insan ırkı için isteğinin yetkili açıklaması olduğunu kabul etti. O, Kutsal Yazılar'ı gerçeğin bedeni, insanlığı hatalı geleneklerin ve efsanelerin karanlığından çıkartıp kurtarıcı bir bilginin gerçek ışığına yönlendirdi diye verilmiş tarafsız bir açıklama olarak gördü.

Kutsal Ruh ve Kutsal Yazılar'ın Yetkisi. İsa'nın yaşamı sırasında dini önderler ve ilgisiz toplum O'nun gerçek kimliğini fark etmedi. Bazı kişiler O'nun Vaftizci Yahya, İlyas veya Yeremya gibi bir peygamber yani yalnızca bir insan olduğunu düşündü. Petrus İsa'nın “yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih” olduğunu kabul ettiği zaman, İsa bu kabulü mümkün kılmanın ilahi aydınlanma olduğunu işaret etti (Mat. 16:13-17). Pavlus şu gerçeği vurguluyor: “Kutsal Ruh'un aracılığı olmaksızın da kimse ‘İsa Rab'dir’ diyemez” (1Ko. 12:3).

Bu, Allah'ın yazılı Sözü için de geçerlidir. Kutsal Ruh'un aydınlatması olmasa Kutsal Kitap'ı asla doğru anlayamazdık veya onu Allah'ın yetkili isteği olarak kabul edemezdik. “Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ru-

hu'ndan başkası" (1Ko. 2:11) bilemeyeceği için, "doğal kişi Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz" (1Ko. 2:14). Bu sebeple, "çarmıh sözü mahvolanlar için akılsızlıktır" (1Ko. 1:18 CAN).

Kişi ancak "Tanrı'nın derin düşüncelerini" (1Ko. 2:10) araştıran Kutsal Ruh'un yardımıyla Allah'ın ve O'nun isteğinin vahyi olarak Kutsal Kitap'ın yetkisini kabul edebilir. Ancak bundan sonra çarmıh "Tanrı'nın gücü" (1Ko. 1:18) olur ve kişi Pavlus'un şu tanıklığına katılabilir, "Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık" (1Ko. 2:12).

Kutsal Yazılar ve Kutsal Ruh asla birbirinden ayrılamazlar. Kutsal Ruh Kutsal Kitap gerçeğinin hem yazarı hem de açıklayıcısıdır.

Kutsal Yazılar'ın yaşamlarımızdaki yetkisi bizim ilham anlayışımıza göre artar veya azalır. Kutsal Kitap'ı sadece insan tanıklıklarının bir derlemesi olarak algıyorsak veya ona duygu ve hislerimizi nasıl hareket ettirdiğine bağlı olarak yetki verirsek, onun yaşamlarımızdaki yetkisini baltalamış oluruz. Fakat yazarlar bazen zayıf ve insani olsalar da Allah'ın yazarlar aracılığı ile konuşan sesini duyduğumuzda, Kutsal Yazılar doktrin, azarlama, doğru yola getirme ve doğruluk konusunda eğitime konularında mutlak yetkili hale gelirler (2Ti. 3:16).

Kutsal Yazılar'ın Yetkisinin Kapsamı. Kutsal Yazılar ve bilim arasındaki tezatlar genelde dayanaksız görüşlerin sonucudur. Bilim ve Kutsal Yazılar'ı birbirine uyuşturamamızın sebebi ya bilimi ya da vahyi tam olarak anlamamış olmamızdır fakat doğru olarak anladığımızda mükemmel bir uyum içerisinde olduklarıdır.

Tüm insan bilgeliği Kutsal Kitap'ın yetkisine tabi olmalıdır. Kutsal Kitap gerçekleri diğer tüm fikirlerin onlarla sınanması gereken standartlardır. Allah'ın Sözü'nü sınırlı insan standartları ile yargılamaya kalkmak yıldızları metre ile ölçmeye çalışmaya benzer. Kutsal Kitap insani standartlara tabi olmamalıdır. O tüm insani bilgeliğin ve yazılı kaynağın üzerindedir. Biz Kutsal Kitap'ı yargılayamayız fakat o hepimizi yargılayacak çünkü o karakter standardı ve tüm deneyim ve düşüncelerin kriteridir.

Son olarak, Kutsal Yazılar peygamberlik sözü armağanının rehberliği ya da dillerle konuşmak da dahil, Kutsal Ruh'tan gelen armağanlar üzerinde bile yetkilidir (1.Korintliler 12: 14:1; Ef. 4:7-16). Kutsal Ruh armağanları Kutsal Kitap'ın yerini almaz; aslında onlar Kutsal Kitap ile sınanmalı ve onunla uyumlu değilse sahte olarak kabul edilerek kullanılmamalıdır. “Tanrı'nın öğretisine ve bildirisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek” (Yeş. 8:20). (Bu kitabın 18. bölümüne bakın.)

Kutsal Yazılar'ın Birliği

Üstünkörü bir Kutsal Kitap okuması yüzeysel bir anlayışa sebep olacaktır. Bu şekilde okunduğunda Kutsal Kitap öyküler, vaazlar ve tarihin bir karışımı gibi görünebilir. Fakat Kutsal Ruh'un aydınlatmasına açık olanlar, saklı gerçekleri sabır ve çokça dua ile araştırmaya istekli olanlar, Kutsal Kitap'ın, öğrettiği kurtuluş ilkeleriyle ilgili öğretisinin altında yatan birliği açığa vurduğunu fark edeceklerdir. Fakat Kutsal kitap tekdüze bir biçimde aynı değildir. Tersine, o az bulunan ve farklı güzellikteki uyumlu tanıklıkların zengin ve renkli çeşitliliğini ihtiva eder. Onun bakış açılarının çeşitliliği, tüm zamanlar boyunca insan ihtiyaçlarını daha iyi karşılamasını sağlar.

Allah, Kendisini insanlığa kesintisiz konuşmaların devamlı bir zinciri içerisinde değil, azar azar, birbirini takip eden nesiller aracılığıyla açıkladı. İster Musa tarafından Midyan'da ister Pavlus tarafından bir Roma hapisanesinde kaleme alınmış olsun, O'nun kitapları aynı Ruh'tan esinlenilmiş mesajı ortaya koyar. “Kademeli bildirim” anlayışı, Kutsal Kitap'ın ve onun birliğinin anlaşılmasına önemli katkı sağlar.

Yaziya geçiren nesiller birbirlerinden uzak olsa da Eski ve Yeni Ahit'in gerçekleri ayrılamaz olarak kalmıştır ve birbirleri ile çelişmezler. Allah'ın birliği gibi bu iki Ahit de birdir. Eski Ahit peygamberlik sözleri ve işaretle Kurtarıcının geleceği müjdesini verir; Yeni Ahit İsa'nın yaşamı aracılığıyla gelmiş olan Kurtarıcı'yı, gerçekleşmiş müjdeyi açıklar. Her ikisi de aynı Allah'ı açıklar. Eski Ahit, Yeni Ahit için dayanak işlevi görür. O, Yeni Ahit kilidi için anahtarı sağlarken, Yeni Ahit de Eski Ahit'in sırlarını açıklar.

Allah içtenlikle bizi O'nun Sözü'n araştırarak O'nu tanımaya çağırıyor. Kurtuluşumuzun güvencesinin bol bereketini Kutsal Kitap'ta bulabiliriz. Kutsal Yazılar'ın "ğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için" yararlı olduğunu kendi başımıza keşfedebiliriz. Onlar aracılığıyla "her iyi iş için donatılmış olarak yetkin" olabiliriz (2Ti. 3:16, 17).

Tanrılık

Allah birdir: Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, üç sonsuz Varlığın birliği. Allah ölümsüzdür, her şeye gücü yeter, her şeyi bilir, her şeyin üzerindedir ve daima mevcuttur. O sonsuzdur ve insan kavrayışının ötesindedir, Kendisini vahiy yoluyla açıklaması sayesinde bilinir. Tüm yaratılış tarafından sonsuza dek ibadet edilmeye, hayranlıkla sevmeye ve hizmet edilmeye lâyıktır. (Yas. 6:4; Mat. 28:19; 2Ko. 13:14; Ef. 4:4-6; 1Pe.1:2; 1Ti.1:17; Va. 14:7.)

Golgota'da neredeyse herkes İsa'yı reddetti. Sadece birkaç kişi İsa'nın gerçekten kim olduğunun farkındaydı. Bunların arasında, ölmek üzereyken O'nu Rab olarak kabul eden hırsız (Luka 23:42) ve "bu adam gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu" (Markos 15:39) diyen Romalı asker vardı.

Yuhanna, "kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi" (Yuhanna 1:11) diye yazarken, sadece çarımhtaki kalabalığı veya İsrail'i değil, gelmiş geçmiş tüm nesilleri düşünüyordu. Bir avuç insan dışında tüm insanlık, aynı Golgota'da ki gürültücü kalabalık gibi İsa'daki Tanrı ve Kurtarıcıları'nı fark etmekte başarısız oldular. İnsanlığın bu –en büyük ve en dramatik– başarısızlığı, Allah bilgisinin son derece eksik olduğunu gösteriyor.

Allah Bilgisi

Allah'ı açıklamaya çalışan birçok kuram ve O'nun varlığına dair pek çok karşı ve destekleyici görüş, insan bilgeliğinin ilahi olanı tam olarak kavrayamadığını gösteriyor. Sadece insan bilgeliği ile Allah hakkında bilgi sahibi olmaya çalışmak takımyıldızları büyüteç ile araştırmaya benziyor. Bu nedenle birçok kişi için Allah'ın hikmeti "gizli bir bilgelik[tir]" (1Ko. 2:7). Onlar için Allah bir sırdır. Pavlus şöyle yazmıştı,

“zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi” (1Ko. 2:8).

Kutsal Kitap'ın en temel emirlerinden birisi sevmektir, “Tanrının Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin” (Mat. 22:37; ayrıca bkz. Yas. 6:5). Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz birini sevmeyiz, fakat Allah hakkındaki derin şeyleri araştırarak da bulamayız (Eyüp 11). Öyleyse, Yaratıcı'yı nasıl bilebilir ve sevebiliriz?

Allah Bilinebilir. İnsanın açmazını fark eden Allah, sevgisi ve merhametiyle Kutsal Kitap aracılığıyla bize ulaştı. Bu, Hristiyanlığın insanın Allah hakkındaki tahmininin bir kaydı olmadığını; onun Allah'ın Kendisi'ni ve amaçlarını insanlığa açıklayan vahyinin bir ürünü olduğunu gösteriyor. Allah'ın bu şekilde Kendisi'ni vahyetmesi, isyankâr dünya ile ilgilenen bir Allah arasındaki uçuruma bir köprü olsun diye tasarlanmıştır.

Allah'ın sonsuz büyüklükteki sevgisi, O'nun yüce vahyi yani Oğlu İsa Mesih aracılığıyla tecelli etmiştir. Baba'yı İsa aracılığıyla tanıyabiliriz. Yuhanna'nın belirttiği gibi, “yine biliyoruz ki, Tanrı'nın Oğlu gelmiş ve gerçek Olan'ı tanımamız için bize anlama gücü vermiştir” (1. Yuhanna 5:20).

İsa ise şöyle diyor, “sonsuz hayat şudur ki, seni, tek gerçek Allah'ı ve gönderdiğin İsa Mesih'i bilsinler” (Yuhanna 17:3, CAN).

Bu müjdedir. Allah'ı tamamen bilmek imkânsız olsa da Kutsal Yazılar O'nun hakkında O'nunla kurtarıcı bir ilişki kurmamızı sağlamaya yetecek kadar pratik bir bilgi sağlıyor.

Bir Allah Bilgisi Edinme. Diğer bilgilerden farklı olarak, Allah bilgisi akılla ilgili olduğu kadar kalple de ilgili bir meseledir. O, kişinin tüm benliğini kapsar, sadece aklını değil. Kutsal Ruh'a açık olmak ve Allah'ın isteğini yerine getirmeye istekli olmak gereklidir (Yuhanna 7:17; ayrıca bkz. Mat. 11:27). İsa, “Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Allah'ı görecekler” (Mat. 5:8) demişti.

Bu nedenle, inanmayanlar Allah'ı anlayamazlar. Pavlus şöyle feryat etmişti, “Hani nerede bilge kişi?” Din bilgini nerede? Nerede bu çağın hünnerli tartışmacısı? Tanrı dünya bilgeliğinin saçma olduğunu gös-

termedi mi? Mademki dünya Tanrı'nın bilgeliği uyarınca Tanrı'yı kendi bilgeliğiyle tanımadı, Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu” (1Ko. 20, 21).

Kutsal Kitap'tan Allah'ı bilmeyi öğrenme yöntemi, diğer tüm bilgi edinme yollarından farklıdır. Kendimizi Allah'tan üstün koyup, O'nu incelenecek ve ölçülecek bir nesne gibi göremeyiz. Allah bilgisine sahip olma çabamızda, O'nun şahsi vahyinin, yani Kutsal Kitap'ın yetkisine boyun eğmeliyiz. Kutsal Kitap kendisinin yorumcusu olduğuna göre, biz kendimizi onun sağladığı ilkelere ve yöntemlere tabi kılmalıyız. Bu kitabı rehberlik olmadan Allah'ı bilemeyiz.

Öyleyse İsa'nın yaşadığı zamanda birçok insan neden Allah'ın Kendisi'nin ifşasını İsa'da görmeyi beceremedi? Çünkü onlar Kutsal Yazılar aracılığıyla kendilerini Kutsal Ruh'un rehberliğine teslim etmeyi reddettiler, Allah'ın mesajını yanlış yorumladılar ve Kurtarıcıları'nı çarmıha gerdiler. Sorunları zihinsel değildi. Onların sorunu zihinlerini karartarak sonsuz kayboluşa neden olan kapalı yürekleriydi.

Allah'ın Varlığı

Allah'ın varlığına dair kanıtlar iki ana kaynağa dayanır: doğa kitabı ve Kutsal Yazılar.

Yaratılıştan Kanıtlar. Herkes doğa ve insani tecrübe aracılığıyla Allah hakkında bilgi edinebilir. Davut şöyle yazmıştı “Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gök kubbe ellerinin eserini duyurmakta”(Mez. 19:1). Yuhanna, doğa da dahil olmak üzere Allah'ın vahyinin herkesi aydınlattığını iddia etmişti (Yuhanna 1:9). Pavlus ise şöyle dedi, “Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri-sonsuz gücü ve Tanrılığı- dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir” (Rom. 1:20).

Ayrıca insan davranışları da Allah'ın varlığı hakkında kanıt sunuyor. Pavlus, Atinalıların “bilinmeyen Tanrı'ya” tapınmasında Allah inancının kanıtını gördü. “Sizin bilmeden tapındığınız bu Tanrı'yı ben size tanıtayım” (Elç. 17:23) dedi. Pavlus ayrıca Hristiyan olmayanların davranışlarının onların “vicdanlarının” tanıklığını ortaya koyduğunu ve Allah'ın yasasının “yüreklerinde yazılı olduğunu” gösterdiğini söyledi (Rom. 2:14,

15). Hatta Allah'ın varlığının sezgisi, Kutsal Kitap'ın henüz ulaşmadığı kişilerde bile bulunur. Allah'ın bu genel vahyi, O'nun varlığına dair birtakım bilinen mantıklı savların yolunu açtı.

Kutsal Yazılar'dan Kanıtlar. Kutsal Kitap Allah'ın varlığını kanıtlamaz. O'nun var olduğunu kabul eder. En baştaki ayette şu yazar, “Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı” (Yar. 1:1). Kutsal Kitap, Allah'ı tüm yaradılışın Yaratıcı'sı, Sürdürücü'sü ve Yönetici'si olarak tanımlar. Allah'ın yaratılış aracılığıyla ifşası o kadar güçlüdür ki, ilahi gerçeğin bastırılmasından veya Allah'ın var olduğunu kanıtlayan şeyleri kabul etmeyi reddeden bir zihinden kaynaklanan tanrıtanımazlığın bir mazereti bulunmamaktadır (Mez. 14:1; Rom. 1:18–22, 28).

Allah'ın varlığının kanıtları, O'nun hakkındaki gerçeği ciddi olarak keşfetmeye çalışan herkesi ikna etmeye yetecek kadar çoktur. Yine de iman ön koşuldur çünkü “iman olmadan Tanrı'ya hoşnut etmek olanaksızdır. Tanrı'ya yaklaşan O'nun var olduğuna, kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir” (İbr. 11:6).

Fakat Allah'a inanmak körlük değildir. O, Allah'ın Kutsal Yazılar ve doğa aracılığıyla yaptığı açıklamalarda bulunan yeterli kanıtlara dayanmaktadır.

Kutsal Yazılar'ın Tanrı'sı

Kutsal Kitap O'nun adları, işleri ve özellikleri aracılığıyla Allah'ın öz niteliklerini ortaya koyar.

Allah'ın Adları. Kutsal Yazılar'ın yazıldığı dönemde isimler çok önemliydi. Bugün Yakın ve Uzak Doğu'da hâlâ öyledir. Bu bölgelerde ismin, o adı taşıyan kişinin karakterini, gerçek doğasını ve kimliğini ortaya koyduğu kabul edilir. Allah'ın doğasını, karakterini ve niteliklerini gösteren adlarının önemi O'nun şu buyruğunda açıkça belli edilmiştir, “Tanrın Rab'bin adını boş yere ağzına almayacaksın” (Çık. 20:7). Davut'un şarkısı şöyleydi: “Şükredeyim doğruluğu için Rab'be. Yüce Rab'bin adını ilahilerle öveyim” (Mez. 7:17). “Adı kutsal ve müthiş” (Mez. 111:9), “Rab'bin adına övgüler sunsunlar. Çünkü yalnız O'nun adı yücedir” (Mez.148:13).

İbranice isimler El ve Elohim (“Allah”), Allah'ın ilahi gücünü ortaya koymaktadır. Onlar, Allah'ı güçlü ve yüce Olan, Yarattılış'ın Allah'ı olarak gösterirler (Yar. 1:1; Çık. 20:2; Dan. 9:4). Elyon (“En Yüce”) ve El Elyon (“En Yüce Allah”), O'nun yüksek konumuna odaklanır (Çık. 14:18–20; Yşa. 14:14). Adonay (“Rab”) Allah'ı Ulu Hükümdar olarak resmeder (Yşa. 6:1; Mez. 35:23). Bu adlar Allah'ın muhteşem ve yüce karakterini vurguluyorlar.

Diğer adlar ise Allah'ın insanlarla ilişki kurmaktaki istekliliğini ortaya koyuyor. Şedday (“Ulu”) ve El Shaddai (“Ulu Allah”), rahatın ve bereketin kaynağı olan Yüce Allah'ı betimler (Çık. 6:3; Mez. 91:1). Yehova veya RAB olarak tercüme edilen Yahve adı, Allah'ın antlaşmaya bağlılığına ve lütfuna vurgu yapar (Çık. 15:2, 3; Hoşea 12:5, 6). Mısırdan Çıkış 3:14 ayetinde Yahve Kendisini “Ben, Ben'im” ya da “Ben BEN OLANIM” diye tanımlar. Bu, O'nun halkıyla değişmeyen ilişkisini gösterir. Bazı durumlarda, Allah daha da yakınlık göstererek İsrail'i “oğlum ve ilk oğlum” (Çık. 4:22; Yas. 32:19) diye çağırılmış, Kendisini de “Baba” (Yas. 32:6; Yşa. 63:16; Yer. 31:9; Mal. 2:10) diye ifşa etmiştir.

Baba hariç, Allah'ın Yeni Ahit'teki adları Eski Ahit'tekiler ile eşit anlamlar taşır. İsa, Yeni Ahit'te Baba adını Allah ile bizi yakın ve şahsi bir ilişkiye getirmek için kullanmıştır (Matta 6:9, Markos 14:36; ayrıca bkz. Rom. 8:15; Gal. 4:6).

Allah'ın İşleri. Kutsal Kitap yazarları Allah'ın varlığından çok O'nun işlerini tanımlamaya zaman ayırdılar. O, Yarattıcı olarak (Yar. 1:1; Mez. 24:1, 2), dünyanın savunucusu olarak (İbr. 10:30), ve insanlığın nihai hedefi için yükü taşıyan Kurtarıcı olarak (Yas. 5:6; 2Ko. 5:19) takdim edilir. O, planlar yapar (Yşa. 46:11), öngörülerde (Yşa. 46:10) ve vaatlerde (Yas. 15:6; 2Pe. 3:9) bulunur. Günahları başlatılan (Çık. 34:7) ve dolayısıyla ibadetlerimize layık olan O'dur (Va. 14:6, 7). Son olarak, Kutsal Yazılar Allah'ı “bütün çağların Kralı, ölümsüz ve görünmez Tek Tanrı” olarak gösterir (1Ti. 1:17). İşleri, O'nun şahsi bir Tanrı olduğunu tasdik eder.

Allah'ın Nitelikleri. Kutsal Kitap yazarları, O'nun ilahi nitelikleri hak-

kındaki tanıklıklar aracılığıyla Allah'ın özüne dair ek bilgiler sunuyorlar.

Allah'ın anlatılamaz nitelikleri, O'nun yaratılmış varlıklara ve-rilmemiş olan ilahi doğasının unsurlarını içerir. Allah kendiliğinden vardır, çünkü “kendisinde yaşam” (Yuhanna 5:26) vardır. O, güçte (Mez. 115:3) ve istekte (Ef. 1:5) bağımsızdır. O, her şeyi bilen bilgedir (Eyüp 37:16; Mez. 139:1–18; 147:5; 1Yu. 3:20), Alfa ve Omega olduğu için (Vahiy 1:8), “sonu ta başlangıçtan” bilir (Yşa. 46:9–11).

Allah her yerdedir (Mez. 139:7–12; İbr. 4:13), her mekâna nüfuz eder. Aynı zamanda, O evrenin her yerinde tamamen bulunur. O sonsuzdur (Mez. 90:2; Va. 1:8), zamanın sınırlarının ötesindedir ama yine de zamanın her anında tam olarak bulunur.

Allah Her Şeye Gücü Yeten'dir. O'nun için imkânsız olan hiçbir şeyin olmaması, amaçladığı her şeyi gerçekleştireceğine dair bize güvence sağlar (Dan. 4:17, 25, 35; Mat. 19:26; Va. 19:6). O sabittir –ya da değişmezdir– çünkü O mükemmeldir. Şöyle diyor, “Ben Rab'bim, değişmem” (Mal. 3:6; bkz. Mez. 33:11, Yakup 1:17). Bir anlamda, bu nitelikler Allah'ı tanımladıkları için, ifade edilebilirlerdir.

Allah'ın ifade edilebilen nitelikleri, O'nun insanlık için duyduğu sevgi dolu ilgisinden kaynaklanır. Onlar sevgi (Rom. 5:8), lütuf (Rom. 3:24), merhamet (Mez. 145:9), sabır (2. Petrus 3:15), kutsallık (Mez. 99:9), doğruluk (Ezra 9:15; Yuhanna 17:25), adalet (Va. 22:12), ve gerçek (1. Yuhanna 5:20) ihtiva ederler. Bu armağanlar ancak Veren'in Kendisiyle birlikte gelirler.

Allah'ın Egemenliği

Kutsal Yazılar açıkça Allah'ın egemenliğini öğretir. “O... dilediğini yapar... O'nun elini durduracak... kimse yoktur” (Dan. 4:35). “Çünkü her şeyi sen yarattın; hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu” (Va. 4:11). “Rab ne isterse yapar, göklerde, yeryüzünde, denizlerde, bütün derinliklerde” (Mez. 135:6). Böylece Süleyman şunu söyleyebildi, “Kralın yüreği Rab'bin elindedir, kanaldaki su gibi onu istediği yöne çevirir” (Özd. 21:1). Pavlus, Allah'ın egemenliğinin farkında olarak “Tanrı dilerse yanınıza yine döneceğim” (Elç. 18:21; bkz. Rom. 15:32), diye yazarken, Yakup, “ ‘Rab dilerse yaşayacak, şunu şunu yapacağız’ demelisiniz” (Yak.4:15) diye nasihatte bulunmuştu.

Allah'ın Takdiri ve İnsan Özgürlüğü. Kutsal Kitap, Allah'ın dünya üzerindeki tam denetimini açıklıyor. Tanrı, O'nun çocukları olarak evlat edinilmeleri ve mirası almaları için (Ef. 1:4, 5, 11, 12), “önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi” (Rom. 8:29, 30). Böyle bir egemenlik insan özgürlüğüne dair ne ima ediyor?

Takdiri İlahi demek, “önceden belirlenmiş” demektir. Bazıları bu ayetlerin Allah'ın rastgele, kişilerin kendi seçimini hesaba katmadan, bazı insanları kurtuluş için, diğerlerini de cehennem için seçtiğini söylediğini zannediyorlar. Fakat bu ayetlerin bağlamı çalışıldığında, Pavlus'un Allah'ın mantıksız bir şekilde birilerini dışladığını söylemediği ortaya çıkıyor.

Bu ayetlerdeki iğneleyici sözler kapsayıcıdır. Kutsal Kitap açıkça “O bütün insanların kurtulup gerçeğin bilincine erişmesini ister” (1Ti. 2:4), diye belirtmektedir. O “kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor” (2. Petrus 3:9). Allah'ın bazı kişilerin kaybolmasını buyurduğunu gösteren bir kanıt yoktur; böyle bir buyruk İsa'nın herkes için öldüğü Golgota'yı yalanlamış olurdu. “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16), ayetindeki hepsi kelimesi her kişinin kurtulabileceği anlamına geliyor.

İnsanın kendi kaderini belirleyen etmenin onun özgür iradesi olduğu, Allah'ın sürekli olarak itaat etmenin ve etmemenin sonuçlarını göstermesinden, günahkârları itaati ve yaşamı seçmeye teşvik etmesinden (Yas. 30:19; Yeşu 24:15; Yşa. 1:16, 20; Va. 22:17) ve bir kere lütfu almış olan bir imanlının tekrar düşebileceği ve kaybolabileceği gerçeğinden bellidir (1Ko. 9:27; Gal. 5:4; İbr. 6:4–6; 10:29).

Allah her bireyin yapacağı seçimi önceden görebilir, fakat O'nun öngörüsü seçimin ne olacağını belirlemez... Kutsal Kitap ilahi takdiri, Allah'ın etkin gayesi olan, Mesih'e inanmayı seçen herkesin kurtulacağı gerçeğine dayanır (Yuhanna 1:12; Ef. 1:4–10).

Öyleyse Kutsal Yazılar, Allah Yakup'u sevdi, Esav'dan nefret etti (Rom. 9:13) ve Firavun'un yüreğini sertleştirdi (17. ve 18. ayetler; ayrıca bkz. 15, 16 ayetler; Çık. 9:16; 4:21), ifadeleriyle ne anlatmak istiyor? Bu ayetlerin bağlamı, Pavlus'un kurtuluşla değil hizmetle ilgilendiğini

gösteriyor. Kurtuluş herkes için erişilebilirdir fakat Allah özel görevler için belirli kişileri seçer. Yakup'un da ve Esav'ın da kurtuluşa erişimleri aynıydı fakat Allah soyu aracılığıyla dünyaya kurtuluş mesajını ulaştırmak için Esav'ı değil, Yakup'u seçti. Allah egemenliğini hizmet stratejisinde gösteriyor.

Kutsal Yazı, Allah'ın Firavun'un yüreğini katılaştırdığını söylediğinde, onun yaptığı şeyi Allah'ın emrettiğini değil, yalnızca O'nun izin verdiği şeyi yaptığını ima etmektedir. Firavun'un Allah'ın çağırısına olumsuz cevabı, aslında Allah'ın onun seçme hürriyetine duyduğu saygıyı resmediyor.

Önbilgi ve İnsan Özgürlüğü. Bazıları, Allah'ın insanların yapacakları seçimleri bilmeden onlarla ilgilendiğine inanıyor; yani, Allah İkinci Geliş, milenyum ve dünyanın yeniden kurulması gibi gelecekteki bazı olayları bilir fakat kimin kurtulacağı konusunda bir fikri yoktur. Eğer Allah sonsuzluktan sonsuzluğa dek gerçekleşecek her şeyi bilseydi, insan ırkı ile olan faal ilişkisi tehlikede olurdu diye düşünüyorlar. Bazıları eğer sonu başlangıçtan bilseydi sıkılırdı diyor.

Fakat Allah'ın kişilerin iradesine dair bilgisi onların bilfiil ne yapmayı seçeceklerine müdahale etmez. O'nun müdahalesi ancak insanların geçmişte ne yaptıklarını bilen bir tarihçinin, onların yaptıklarına müdahalesi (daha doğrusu müdahale edememesi) kadardır. Bir sahneyi kaydeden ama değiştirmeyen bir kamera gibidir. Ön bilgi geleceğe onu değiştirmeden bakar. Tanrılığın ön bilgisi insan özgürlüğünü asla zedelemes.

Tanrılık İçindeki Dinamikler

Sadece bir tek Allah mı var? Peki ya Mesih ve Kutsal Ruh?

Allah'ın Birliği. Etrafındaki kâfir ulusların aksine İsrail tek bir Allah'ın varlığına inandı (Yas. 4:35; 6:4; Yşa. 45:5; Zek. 14:9). Yeni Ahit Allah'ın birliğine aynı vurguyu yapıyor (Markos 12:29–32; Yuhanna 17:3; 1Ko. 8:4–6; Ef. 4:4–6; 1Ti. 2:5). Bu tek tanrıci vurgu Hristiyan inancındaki Üçlülük (Baba, Oğul ve Kutsal Ruh) anlayışıyla çelişmez, aksine çeşitli tanrılardan oluşan bir panteon olmadığını onaylar.

Tanrılık İçindeki Çoğulluk. Eski Ahit çok açık bir şekilde Allah'ın Üçlülük olduğunu öğretmese de Tanrılık içindeki çoğulluğu ima eder. Allah yer yer şunlar gibi çoğul zamirler kullanmıştı: “İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım” (Yar. 1:26); “Âdem... bizlerden biri gibi oldu” (Yar. 3:22); “Gelin aşağıya inip...” (Yar. 11:7). Zaman zaman Rabb'in Meleği Allah ile özdeşleşmiştir. Rabb'in Meleği Musa'ya göründüğünde şöyle demişti, “Ben babanın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısıyım” (Çık. 3:6).

Çeşitli kaynaklar Kutsal Ruh'u Allah'tan ayrı tutar. Yaratılış öyküsünde, “Tanrı'nın Ruh'u suların üzerinde dalgalanıyordu” (Yar. 1:2). Bazı ayetler sadece Kutsal Ruh'tan bahsetmekle kalmaz, aynı zamanda üçüncü bir kişiyi de Allah'ın kurtarıcı işine dahil eder: “Egemen Rab [Baba] şimdi beni ve Ruh'u'nu [Kutsal Ruh] gönderiyor” (Yşa. 48:16); “Ruhumu [Ben Baba] onun [Mesih'in] üzerine koydum. Adaleti uluslara ulaştıracak” (Yşa. 42:1).

Tanrılık İçindeki İlişki. Yuhanna'nın Müjdesi, Tanrılık'ın Baba Tanrı'yı (bu kitabın 3. bölümüne bakın), Oğul Tanrı'yı (4. bölüm) ve Kutsal Ruh Tanrı'yı (bölüm 5) içerdiğini açıklıyor. Bu üç sonsuz kişinin birliği eşsiz ve insan aklının anlayamayacağı bir ilişkiye sahiptir.

1. Sevgi Dolu bir İlişki. Mesih “Tanrım, Tanrım, neden Beni terk ettin?” (Mar. 15:34) diye haykırdığında, Babası ile arasındaki günahın sebep olduğu yabancılaşma nedeniyle acı çekiyordu. Günah insanlığın Allah'la olan asıl ilişkisini bozdu (Yar. 3:6–10; Yşa. 59:2). Günahı bilmeyen İsa, son saatlerinde bizim için günah oldu. Bizim yerimize günahlarımızı alarak, aslında bizim payımıza düşen Allah'tan ayrılmayı tecrübe etti ve bunun sonucunda da öldü.

İsa'nın ölümünün Tanrılık için ne anlama geldiğini günahkârlar asla anlayamayacaklar. O, sonsuzluktan beri Babası ve Kutsal Ruh ile birlikteydi. Sonsuz olarak, kesin bir fedakârlık ve sevgi içinde beraber var olarak yaşamışlardı. Çok uzun süre boyunca birlikte olmak, Tanrılık içindeki mükemmel ve kesin sevginin varlığının göstergesidir. “Allah sevgidir” (1. Yuhanna 4:8) ifadesi, her birinin tam bir bütünlüğü ve mutluluğu tecrübe edecek kadar diğerleri için yaşamış olduğu anlamına gelir.

Sevgi 1. Korintliler 13. bölümde tanımlanmıştır. Bazı kişiler, dayanma ve sabır niteliklerinin, mükemmel ve sevgi dolu bir ilişki içinde olan Tanrılık'a nasıl uygulanabileceğini merak edebilir. Sabır ilk olarak isyancı melekler ile uğraşırken ve daha sonra laf dinlemez insanlarla uğraşırken gerekli oldu.

Üçlü birliğin kişileri arasında bir mesafe yoktur. Üçü de ilahidir, fakat ilahi güçlerini ve niteliklerini paylaşırlar. İnsani organizasyonlarda mutlak yetki bir kişide toplanır—başkan, kral ya da başbakan. Tanrılık içinde mutlak yetki üyelerin üçünde de bulunur.

Tanrılık bir şahıs değildir fakat Allah amaçta, düşüncede ve karakterde birdir. Bu birlik Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un farklı kişiliklerini geçersiz kılmaz. Ya da Tanrılık içindeki kişiliklerin ayrı olması, Kutsal Yazılar'ın tek tanrıci öğretisini, yani Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un bir Tanrı olduğu öğretisini tahrip etmez.

2. Çalışan Bir İlişki. Tanrılık içindeki işleyiş idarelidir. Allah gereksiz yere işi tekrarlamaz. Düzen göğün ilk yasasıdır ve Allah düzenli bir şekilde çalışır. Bu düzenlilik Tanrılık içindeki birliği muhafaza eder. Görünüşe göre Baba kaynak olarak, Oğul arabulucu olarak ve Ruh da gerçekleştirici veya uygulayıcı olarak hareket eder.

İsa'nın beden alışı Tanrılık içindeki üç kişinin çalışma ilişkisini güzel bir şekilde sergiledi. Baba Oğlu'nu verdi, Mesih Kendisini verdi ve Kutsal Ruh İsa'nın doğumunu gerçekleştirdi (Yuhanna 3:16; Mat. 1:18, 20). Meleğin Meryem'e söyledikleri, açık bir şekilde bu üç kişinin Allah'ın insan bedeni alması gizemindeki faaliyetlerine işaret ediyor. “Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana Kutsal, Tanrı'nın Oğlu denecek” (Luka 1:35).

Tanrılık içindeki üyelerin her biri Mesih'in vaftizinde oradaydı: Baba cesaret vererek (Matta 3:17), Mesih bizim örneğimiz olarak Kendisini vaftiz ettirerek (Matta 3:13–15), ve Kutsal Ruh da İsa'yı güçlendirmek için Kendisini O'na vererek (Luka 3:21, 22).

Dünyadaki yaşamının sonlarına doğru, İsa Kutsal Ruh'u danışman veya yardımcı olarak gönderme sözü verdi (Yuhanna 14:16). Saatler sonra çarmıhta asılıyken İsa Babasına şöyle haykırdı “Tanrım, Tanrım neden beni terk ettin?” (Matta 27:46). Kurtuluş öyküsünün doruk nok-

tasındaki bu anlarda, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un üçü de resmin birer parçasıydılar.

Bugün Baba ve Oğul bize Kutsal Ruh aracılığıyla ulaşıyorlar. İsa şöyle demişti “Baba'dan size göndereceğim Yardımcı, yani Baba'dan çıkan Gerçeğin Ruhu geldiği zaman, bana tanıklık edecek" (Yuhanna 15:26). Baba ve Oğul her kişiye Mesih'i göstermesi için Kutsal Ruh'u gönderir. Üçlü birliğin en büyük işi, her kişiye Tanrı ve Mesih bilgisi sağlamak (Yuhanna 17:3) ve İsa'yı mevcut ve gerçek kılmaktır (Matta 28:20; ayrıca bkz. İbr. 13:5). İmanlılar kurtuluş için seçilmişlerdir. Petrus şöyle diyor, “İsa Mesih'in sözünü dinlemeniz ve O'nun kanının üzerinize serpilmesi için, Baba Tanrı'nın öngörüsü uyarınca Ruh tarafından kutsal kılınarak seçildiniz" (1. Petrus 1:2).

Elçisel kutsam Tanrılık'ın üç kişisini de içerir. “Rab İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepimizle birlikte olsun" (2Ko. 13:14). Listenin başında Mesih vardır. Allah'ın insanlık ile bağlantı noktası, insan olan Tanrı İsa Mesih aracılığıyla ve aracılığıyla. Üçlü birliğin tüm üyeleri kurtarmak için birlikte çalışsa da sadece İsa bir insan olarak yaşadı, bir insan olarak öldü ve Kurtarıcımız oldu (Yuhanna 6:47; Matta 1:21; Elç. 4:12). Fakat “Tanrı insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle” (2Ko. 5:19) barıştırdığı için, Tanrı aynı zamanda bizim Kurtarıcımız oldu (bkz. Titus 3:4) çünkü O bizi Kurtarıcı Mesih aracılığıyla kurtardı (Ef. 5:23; Flp. 3:21; ayrıca bkz. Titus 3:6).

İşleyiş idaresi içinde, Tanrılık'ın farklı üyeleri insanı kurtarmak için farklı görevler icra ederler. Kutsal Ruh'un işi, İsa Mesih'in çarşıta verdiği kurbanlığın ehliyetine bir şey ilave etmez. Kutsal Ruh aracılığıyla kefaretin Mesih'i içselleştirilirken, çarşıtaki nesnel kefarete özne olarak içte uygulanır. Bu sebeple Pavlus, “Mesih içinizdedir. Bu da size yüceliğe kavuşma umudunu veriyor” (Kol. 1:27) diyor.

Kurtuluşa Odaklanmak

İlk kilise, imanlıları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adıyla vaftiz etti (Mat. 28:19). Fakat Allah'ın sevgisi ve gayesi İsa Mesih aracılığıyla açıklanmış olduğu için, Kutsal Kitap O'nun üzerine odaklanır. Eski Ahit'te kur-

banlar ve bayramlarda önceden gösterilmiş olan umut O'dur. Müjdelere'de ön planda olan O'dur. Vaazlar ve yazılarda Mübarek Umut olarak elçiler tarafından duyurulan İyi Haber O'dur. Eski Ahit O'nun ilk gelişini gözler; Yeni Ahit O'nun ilk gelişini bildirir ve İkinci Gelişini gözler.

Mesih, Allah ile bizim aramızdaki arabulucudur yani bizi Tanrılık ile birleştirir. "İsa, Yol, gerçek ve yaşam" dır (Yuhanna 14:6). İyi haber, sadece bir uygulamaya değil, bir Kişi'ye odaklanmıştır. O bir ilişki ile ilgilidir (Hristiyanlar için Mesih ile), sadece kurallarla ilgili değil. O'nu tüm gerçeğin ve yaşamın merkezi, esası ve içeriği olarak görürüz.

Çarmıha baktığımızda Allah'ın yüreğini görürüz. İsa, o işkence aletinin üzerinde bize karşı olan sevgisini yağdırdı. Tanrılık'ın sevgisi Mesih aracılığıyla boş ve acı çeken yüreklerimizi doldurur. İsa orada Allah'ın armağanı ve bizim vekilimiz olarak asıldı. Golgota'da Allah bizimle buluşmak için dünyanın en alçak seviyesine indi; fakat o bizim gidebileceğimiz en yüksek yerdir. Golgota'ya gittiğimizde, Allah'a doğru gidebileceğimiz en yüksek noktaya yükselmiş oluruz.

Üçlülük çarmıhta tam bir özveri ortaya koymuştur. Allah'ın en eksiksiz ifşası oradaydı. Mesih insanlık adına ölmek için insan oldu. Özverili olmaya kendi varlığından daha çok değer verdi. Mesih orada bizim için "doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu" (1Ko. 1:30). Sahip olduğumuz veya tüm zamanlar boyunca sahip olacağımız ne değer veya anlam varsa O'nun çarmıhtaki kurbanlığından gelir.

Yegâne gerçek Allah, çarmıhın Allah'ıdır. Mesih Tanrılık'ın sonsuz sevgisini ve kurtarıcı gücünü evrene gösterdi. O isyancı gezegene karşı duyduğu sevgi nedeniyle ayrılık acısını çekmeye gönüllü olan Üçlülük'ün Allah'ını gösterdi. Allah sevgi dolu davetini bize o çarmıhtan ilan ediyor: Barışın, "o zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır" (Flp. 4:7).

Baba Tanrı

Sonsuz Baba olan Tanrı, tüm yaratılışın Yaratıcısı, Kaynağı, Gözeticisi ve Hükümdarı'dır. O adil ve kutsal, merhametli ve lütfekâr, çabuk öfkelenmeyen, kararlı sevgide ve sadakatte sınırsızdır. Oğul ve Kutsal Ruh'ta sergilenen nitelikler ve güçler, aynı zamanda Baba'nın ifşasıdır. (Yar. 1:1; Va. 4:11; 1Ko. 15:28; Yu. 3:16; 1Yu. 4:8; 1Ti. 1:17; Çık. 34:6, 7; Yu. 14:9.)

Büyük yargı günü başlıyor. Ateş gibi yanan tekerlekleri olan alev alev tahtlar yerlerini alıyor. Eskiden beri var Olan tahtına oturuyor. Haşmetli görünüşüyle mahkemeye başkanlık ediyor. O'nun harika varlığı kalabalık mahkeme seyircisine nüfuz ediyor. Çok sayıda tanık O'nun yanında duruyor. Mahkeme kurulmuş, kitaplar açılmış ve insanların yaşamlarının kayıtları incelenmeye başlanıyor (Dan. 7:9, 10).

Tüm evren bu anı bekliyordu. Baba Tanrı tüm kötülöklere karşı adaletini ortaya koyacak. Hüküm veriliyor: "Kutsalların lehine yargı ver[ildi]" (Dan. 7:22). Sevinç dolu övgüler ve teşekkürler gök boyunca yankılanıyor. Allah'ın karakteri tüm yüceliği içinde görülüyor ve O'nun harika ismi evren boyunca temize çıkarılıyor.

Baba Hakkındaki Görüşler

Baba Tanrı sıklıkla yanlış anlaşılmıştır. Birçok insan Mesih'in dünyadaki insan ırkı için olan görevini ve Kutsal Ruh'un bireyin içindeki işlevini bilir, fakat Baba'nın bizimle olan ilgisi nedir? O, merhamet dolu Oğul ve Kutsal Ruh'un aksine dünyamızdan ayrılmış, mevcut bulunmayan Mülk Sahibi, umursamaz İlk Neden midir?

Ya da bazılarının düşündüğü gibi "Eski Ahit Tanrısı", "dişe diş, göze göz" özdeyişi ile tasvir edilen intikam Tanrısı (Matta 5:38; ayrıca bkz. Çık. 21:24); mükemmel işler isteyen hoşgörüsüz bir Tanrı veya başka bir

şey! Yeni Ahit'te tasvir edilen, öbür yanağını dön veya iki bin adım yürü diyen sevgi dolu Allah'a tümüyle zıt bir Tanrı (Mat. 5:39-41).

Eski Ahit'te Baba Tanrı

Eski ve Yeni Ahit'in birliği ve onların ortak kurtuluş planı, her iki Ahit'te de halkının kurtuluşu için konuşan ve faaliyette bulunanın aynı Allah olduğu gerçeği ile ortaya konmuştur. “Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu'yla bize seslenmiştir” (İbr. 1:1, 2). Eski Ahit, Tanrılık'ın Kişileri'ni ima etse de Onları birbirinden ayırt etmez. Fakat Yeni Ahit, Mesih'in, yani Oğul Tanrı'nın, Yaratılış'ta faal bir aracı olduğunu (Yuhanna 1:1-3, 14; Kol. 1:16) ve İsrail'i Mısır'dan çıkararak Tanrı'nın O olduğunu açıkça belirtiyor (1Ko. 10:1-4; Çık. 3:14; Yuhanna 8:58). Yeni Ahit'in Mesih'in Yaratılış ve Çıkış'taki işlevi hakkında söyledikleri, Eski Ahit'in bile Baba Tanrı'nın tasvirini sıklıkla Oğul'un temsili aracılığıyla iletliğini gösteriyor. “Dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı” (2Ko. 5:19). Eski Ahit Baba'yı aşağıdaki ifadelerle tasvir eder:

Bir Merhamet Tanrı'sı. Hiçbir günahkâr insan Allah'ı görmedi (Çık. 33:20). O'nun özelliklerini gösteren bir fotoğrafa sahip değiliz. Allah karakterini lütüfkâr işleri ve Musa'nın önünde söylediği sözleri aracılığıyla gösterdi: “Ben Rab'bim... Rab acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezasız bırakmam. Babaların işlediği suçun cezasını oğullardan, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım” (Çık. 34:6, 7; ayrıca bkz. İbr. 10:26, 27). Fakat merhamet körü körüne bağışlamaz, adalet ilkesi tarafından yönlendirilir. O'nun merhametini reddedenler, yaptıkları kötülüğün semeresine katlanırlar.

Sina dağında Allah İsrail'in arkadaşı olmayı, onlarla birlikte olmayı isteğini ifade etti. Musa'ya şöyle dedi, “Aralarında yaşamam için bana kutsal bir yer yapınlar” (Çık. 25:8). Orası Allah'ın yeryüzünde yaşadığı yer olduğu için, tapınak İsrail'in dini tecrübesinin merkezi noktası oldu.

Bir Antlaşma Tanrısı. Allah, kalıcı ilişkiler kurmak isteğiyle Nuh (Yar. 9:1-17) ve İbrahim (Yar. 12:1-3, 7; 13:14-17; 15:1, 5, 6; 17:1-8; 22:15-18, bu kitabın 7. bölümüne bakın) gibi insanlarla kutsal antlaşmalar yaptı. Bu antlaşmalar halkının sorunları ile ilgilenen sevgi dolu, kişisel bir Tanrı'yı açığa vuruyor. Nuh'a mevsimlerin düzenli olacağıının (Yar. 8:22) ve dünya çapında başka bir tufan daha olmayacağıının sözünü verdi (Yar. 9:11); İbrahim'e de büyük bir soy (15:5-7) ayrıca onun ve soyunun yaşayabileceği bir toprak sözü verdi (Yar. 15:18; 17:8).

Kurtarıcı Bir Tanrı. O, Mısır'dan Çıkış'ın Tanrısı olarak, kölelerden oluşan bir ulusu mucizevi bir şekilde özgürlüğüne kavuşturdu. Bu büyük kurtarıcı iş Eski Ahit'in tümü için temeldir ve ayrıca O'nun bizim Kurtarıcımız olma isteğinin bir örneğidir. Allah uzak, ayrı, ilgisiz birisi değildir, tersine sorunlarımızla çok çok ilgili Birisi'dir.

Mezmurlar özellikle Allah'ın sevgi dolu bağlılığının derinliğinden ilham almıştı: "Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, Oraya koyduğun ayı ve yıldızları, Soruyorum kendi kendime: 'İnsan ne ki, onu anasın, Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?'" (Mez. 8:3, 4). "Seni seviyorum, gücüm sensin ya Rab! Rab benim kayam, sığınağım, kurtarıcımdır, Tanrım, kayam, sığınacak yerimdir, kalkanım, güçlü kurtarıcım, korunağımdır!" (Mez. 18:1, 2). "Çünkü O mazlumun çektiği sıkıntıyı hafife almadı" (Mez. 22:24).

Sığınağın Tanrısı. Davut, Tanrı'yı aynı masum mültecilerin sığındığı İsraililerin altı sığınma kenti gibi sığınabileceğimiz Kişi olarak görüyor. Mezmurlar'da sürekli tekrarlanan "sığınak" teması hem Mesih'i hem de Allah'ı tasvir eder. Tanrılık bir sığınaktı. "Çünkü O kötü günde beni çardağında gizleyecek, çadırının emin yerinde saklayacak, yüksek bir kaya üzerine çıkaracak beni" (Mez. 27:5). "Tanrı sığınağımız ve gücümüzdür, sıkıntıda hep yardıma hazırdır" (Mez. 46:1). "Dağlar Yeruşalim'i nasıl kuşatmışsa, Rab de halkını öyle kuşatmıştır, şimdiden sonsuza dek" (Mez. 125:2).

Mezmurcu Allah'a karşı duyduğu özlemi şu sözlerle ifade etmişti: "Geyik akarsuları nasıl özlerse, canım da seni öyle özler, ey Tanrı! Canım

Tanrı'ya, yaşayan Tanrı'ya susadı” (Mez. 42:1, 2). Davut tecrübesine dayanarak şöyle tanıklıkta bulunmuştu, “Yükünü Rab'be bırak, O sana destek olur, asla izin vermez doğru insanın sarsılmasına” (Mez. 55:22). “Ey halkım, her zaman O'na güven, içini dök O'na, çünkü Tanrı sığınağımızdır” (Mez. 62:8). “Oysa sen, ya Rab, sevecen, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi ve sadakati bol bir Tanrı'sın” (Mez. 86:15).

Bir Bağışlama Tanrı'sı. Zina ve adam öldürme günahlarını işledikten sonra Davut ısrarla şöyle yalvardı, “ey Tanrı, lütfet bana, sevgin uğruna, sil isyanlarımı, sınırsız merhametin uğruna.” “Beni huzurdan atma, Kutsal Ruh'unu benden alma” (Mez. 51:1, 11). O, Allah'ın mükemmel bir şekilde merhamet dolu olduğuna duyduğu güvenle rahatlamıştı. “Çünkü gökler yeryüzünden ne kadar yükseğe, kendisinden korkanlara karşı sevgisi de o kadar büyüktür. Doğu batıdan ne kadar uzaksa, o kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı. Bir baba çocuklarına nasıl sevecen davranırsa, Rab de kendisinden korkanlara öyle sevecen davranır. Çünkü mayamızı bilir, toprak olduğumuzu anımsar” (Mez. 103:11-14).

Bir İyilik Tanrı'sı. “Ezilenlerin hakkını alan, açlara yiyecek sağlayan O'dur. Rab tutsakları özgür kılar, körlerin gözlerini açar, iki büklüm olanları doğrultur, doğruları sever. Rab garipleri korur, öksüze, dul kadına yardım eder, kötülerin yolunuysa saptırır” (Mez. 146: 7-9). Mezmurlar'da Allah ne kadar da yüce bir şekilde tasvir ediliyor!

Bir Bağlılık Tanrı'sı. Allah'ın büyüklüğüne rağmen İsrail çoğu zaman O'ndan uzaklaştı (Levililer 26, Yasanın Tekrarı 28). Allah'ın İsrail'e karşı olan sevgisi, bir kocanın karısına karşı olan sevgisi gibi tasvir edilmiştir. Hoşea kitabı, karşılaştığı pervasızlığa, sadakatsizliğe ve reddedilmesine rağmen, Allah'ın gösterdiği bağlılığı dokunaklı bir biçimde resmetmektedir. Allah'ın bitmeyen bağışlayıcılığı, O'nun koşulsuz sevgiden oluşan karakterini ortaya koyuyor.

Allah, sadakatsizliği nedeniyle, (yola getirme amacıyla) İsrail'in başına musibetler gelmesine izin vermiş olsa da merhametiyle onu

sarmaya devam etti. Ona şu sözü verdi: “Sen kulumsun, seni seçtim, seni reddetmedim. Korkma çünkü ben seninleyim, yılma, çünkü Tanrın benim, seni güçlendireceğim; zafer kazanan sağ elimle sana destek olacağım” (Yşa. 41:9, 10). Sadakatsizliklerine rağmen şefkatle onlara şunu vaat etti: “Ama işledikleri suçları, atalarının suçlarını, bana karşı geldiklerini, ihanet ettiklerini itiraf eder... inadı bırakıp alçakgönüllü olur, suçların bedelini öderlerse, ben de Yakup'la, İshak'la, İbrahim'le yaptığım antlaşmayı... anımsayacağım” (Lev. 26:40–42; ayrıca bkz. Yer. 3:12).

Allah, kurtarıcı işini halkına şu sözlerle hatırlatıyor: “Ey Yakup soyu, ey İsrail, söylediklerimi anımsayın, çünkü kulumsunuz. Size ben biçim verdim, kulumsunuz. Seni unutmam, ey İsrail. İsyanlarınızı bulut gibi, günahlarınızı sis gibi sildim. Bana dönün, çünkü sizi kurtardım” (Yşa. 44:21, 22). Şöyle demesine şaşmamalı, “Ey dünyanın dört bucağında, bana dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası yok” (Yşa. 45:22).

Bir Kurtuluş ve İntikam Tanrı'sı. Eski Ahit'te Allah'ın bir intikam Tanrısı olarak tarif edilmiş olması, O'nun halkının kötüler tarafından yıkıma uğratılmış olduğu göz önünde bulundurularak değerlendirilmelidir. Peygamberler, “Rabb'in günü” teması aracılığıyla Allah'ın zamanın sonunda halkının yararına gerçekleştireceği işleri açıklıyorlar. O gün, O'nun halkı için bir kurtuluş günü, fakat düşmanlarına karşı bir intikam günüdür çünkü onlar yok edilecekler. “Yüreği kaygılı olanlara, ‘güçlü olun, korkmayın’ deyin. İşte Tanrınız geliyor! Öç almaya, karşılık vermeye geliyor. Sizi O kurtaracak” (Yşa. 35:4).

Bir Baba Tanrı. Musa İsrail'e konuşurken Allah'tan onları kurtaran Babaları olarak bahsetmişti: “Babanız, Yaratıcınız O değil mi?” (Yas. 32:6). Kurtuluş aracılığıyla Allah İsrail halkını kendi çocuğu gibi sahiplendi. Yeşaya şöyle yazmıştı, “Yine de Babamız sensin, ya Rab” (Yşa. 64:8; ayrıca bkz. 63:16). Tanrı, Malaki aracılığıyla şu sözlerle onayladı, “eğer ben babaysam, hani bana saygınız?” (Mal. 1:6). Başka bir yerde ise Malaki, Allah'ın babalığını O'nun Yaratıcı işlevi ile bağdaştırdı: “He-

pimizin babası bir değil mi? Bizi yaratan aynı Tanrı değil mi” (Mal. 2:10). Allah hem Yaratılış hem de Kurtuluş aracılığıyla bizim Babamızdır. Ne harika bir gerçek!

Yeni Ahit'te Baba Tanrı

Eski Ahit'in Tanrısı ile Yeni Ahit'in Tanrısı aynıdır. Baba Tanrı her şeyin yaratıcısı, tüm gerçek imanlıların babası ve eşsiz bir anlamda İsa Mesih'in babası olarak açıklanmıştır.

Tüm Yaratılışın Babası. Pavlus, Baba'yı İsa Mesih'ten ayırarak tanımlıyor: “Bizim için tek bir Tanrı Baba vardır. O her şeyin kaynağıdır, bizler O'nun için yaşıyoruz. Tek bir Rab var, O'da İsa Mesih'tir. Her şey O'nun aracılığıyla yaratıldı, biz de O'nun aracılığıyla yaşıyoruz” (1Ko. 8:6; ayrıca bkz. İbr. 12:9; Yuhanna 1:17). Şöyle tanıklık ediyor, “bunun için, yerde ve gökte her ailenin adını kendisinden aldığı Baba'nın önünde diz çökerim” (Ef. 3:14, 15).

Tüm İmanlıların Babası. Yeni Ahit zamanında bu ruhsal baba-çocuk ilişkisi Allah ile İsrail ulusu arasında değil, Allah ile imanlı kişiler arasında mevcuttur. İmanlının İsa Mesih'i kabulü aracılığıyla kurulan bu ilişkinin (Yuhanna 1:12, 13) esaslarını İsa veriyor (Matta 5:45; 6:6-15).

Mesih'in gerçekleştirdiğı kurtuluş aracılığıyla imanlılar Allah'ın çocukları olarak sahiplenildiler. Bu ilişkiye olanak tanıyan Kutsal Ruh'tur. “Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki, biz oğulluk hakkını alalım. Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun 'Abba! Baba!' diye seslenen Ruh'u'nu yüreklerinize gönderdi” (Gal. 4:5, 6; ayrıca bkz. Rom. 8:15, 16).

Baba'yı açıklayan İsa'dır. Oğul Tanrı İsa, Allah'ın kişisel ifşası olarak insan bedeninde geldiğı zaman, Allah'ın en engin görünümünü ortaya koymuş oldu (Yuhanna 1:1, 14). Yuhanna şöyle diyor, “Tanrı'yı hiçbir zaman, hiç kimse görmedi. Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O'nu tanıttı” (Yuhanna 1:18). İsa ise, “gökten indim”

(Yuhanna 6:38): “Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür” (Yuhanna 14:9) demişti. İsa'yı tanımak Baba'yı tanımaktır.

İbraniler mektubu bu kişisel ifşanın önemine vurgu yapıyor: “Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu'yla bize seslenmiştir. Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür” (İbr. 1:1-3).

1. Cömert Bir Tanrı. İsa Babasının cömert bir Tanrı olduğunu açıkladı. O'nun cömertliğini Yaratılış'ta, Beytlehem'de ve Golgota'da görüyoruz.

Yaratılışta Baba ve Oğul birlikte hareket ettiler. Allah, kendi Oğul'nun ölümüne yol açacağını bile bile bize yaşam verdi.

Beytlehem'de, Oğul'nu vererek Kendisi'ni verdi. Oğul günah dolu gezegenimize geldiğinde Baba'nın çektiği acıyı düşünün! Oğul, meleklerin sevgisini ve hayranlığını günahkârların nefretiyle, göğün yüceliği ve kutluluğunu ölüme giden yol ile değiştirdiğinde Baba'nın hissettiklerini düşünün.

Fakat Baba hakkında bize en derin anlayışı veren Golgota'dır. İlahi olan Baba, (yaşamda ve ölümden) Oğul'ndan ayrı olmanın verdiği acı ile herhangi bir insanın çekebileceğinden çok daha fazla acı çekti. O, Mesih'le birlikte, aynı oranda acı çekti. Baba hakkında verilebilecek daha büyük bir tanıklık olabilir mi! Çarmıh, (başka hiçbir şeyin gösteremeyeceği şekilde) Baba hakkındaki gerçeği gösteriyor.

2. Bir Sevgi Tanrısı. İsa'nın en sevdiği konu, Allah'ın şefkati ve zengin sevgisi konusuydu. Şöyle demişti, “ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur. Yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır” (Mat. 5:44, 45).

“Ama siz düşmanlarınızı sevin, iyilik yapın, hiçbir karşılık beklemeden ödünç verin. Alacağınız ödül büyük olacak, Yüceler Yücesi'nin oğulları olacaksınız. Çünkü O, nankör ve kötü kişilere karşı iyi yüreklidir. Babanız merhametli olduğu gibi siz de merhametli olun” (Luka 6:35, 36).

İsa, Baba'nın sevgi dolu doğasını, Kendisi'ni ele verenin önünde eğilip onun ayaklarını yıkayarak ortaya koydu (Yuhanna 13:5, 10-14). Mesih'i açları doyururken (Markos 6:39-44; 8:1-9), sağrı iyileştirirken (Markos 9:17-29), dilsiz konuşma yetisi verirken (Markos 7:32-37), körün gözlerini açarken (Markos 8:22-26), kötürümü kaldırırken (Luka 5:18-26), cüzamlıyı iyileştirirken (Luka 5:12, 13), ölüyü diriltirken (Markos 5:35-43; Yuhanna 11:1-45), günahkârları bağışlarken (Yuhanna 8:3-11) ve cinleri kovarken (Matta 15:22-28; 17:14-21) gördüğümüzde, Baba'nın insanların arasına karıştığını, onlara Kendi yaşamını getirdiğini, onları özgür kıldığını, onlara umut verdiğini ve onlara gelecekteki yenilenmiş dünyayı işaret ettiğini görürüz. Mesih, Babası'nın eşsiz sevgisini göstermenin insanları tövbeye yöneltecek anahtar olduğunu biliyordu (Rom. 2:4).

Mesih'in benzetmelerinden üç tanesi, Allah'ın kayıp insanlığa duyduğu sevgi dolu ilgisini resmediyor (Luka 15). Kayıp koyun benzetmesi, kurtuluşun bizim O'nu aramamız sayesinde değil, O'nun girişimi sayesinde geldiğini öğretiyor. Bir çobanın koyunlarını sevmesi ve onlardan biri kaybolduğunda yaşamını tehlikeye atması gibi, hatta daha büyük bir oranda, Allah özlem dolu sevgisini kayıp her bir kişi için ortaya koyar.

Bu benzetmenin ayrıca evrensel çapta da bir önemi vardır; kayıp koyun Allah'ın uçsuz bucaksız evreninde sadece bir atom gibi olan bizim isyankâr dünyamızı temsil ediyor. Allah'ın gezegenimizi sürüye geri getirmek için değerli Oğlu'nu armağan etmiş olması, düşmüş dünyamızın O'nun için Yarattığı'nın kalanı kadar değerli olduğunu gösteriyor.

Kayıp para benzetmesi Allah'ın biz günahkârlara ne kadar büyük bir değer verdiğini gösteriyor. Ve kayıp oğul benzetmesi de tövbekâr çocukları eve kabul eden Baba'nın devasa sevgisini gösteriyor. Bir günahkâr töbve ettiğinde gökte sevinç oluyorsa (Luka 15:7), Rabb'imizin ikinci gelişinde evrenin tecrübe edeceği sevinci düşünün.

Yeni Ahit, Baba'nın Oğlu'nun dönüşüne yakından dâhil olduğunu açıkça ortaya koyuyor. İkinci Geliş'te kötüler dağlara ve kayalara, "üzereimize düşün!...Tahтта oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi!" (Va. 6:16) diye yalvaracaklar. İsa şöyle demişti "İnsanoğlu,

Babası'nın görkemi içinde melekleriyle gelecek” (Matta 16:27), ve “İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutları üzerinde geldiğini göreceksiniz” (Matta 26:64).

Baba, kurtulmuş olanların nihayetinde ebedi evlerine götürülecekleri İkinci Geliş'i özlem dolu bir yürekle beklemektedir. Böylece, “aracılığıyla yaşayalım diye” (1. Yuhanna 4:9) biricik Oğlu'nu dünyaya göndermesi kesinlikle boşa çıkmayacaktır. Biz hasım olmamıza rağmen neden “Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barış[tığımızı]” (Rom. 5.10) ancak ölçülemez, özverili sevgi açıklayabilir. Nasıl böyle bir sevgiyi geri çevirebilir ve O'nu Babamız olarak kabul etmekte başarısız olabiliriz?

Oğul Tanrı

Sonsuz Oğul olan Allah, İsa Mesih'te beden almıştır. O'nun aracılığı ile her şey yaratılmış, Allah'ın karakteri ortaya konmuş, insanlığın kurtuluşu tamamlanmış ve dünya yargılanmıştır. Ebedi gerçek Allah, aynı zamanda gerçek insan, Mesih İsa olmuştur. O, Kutsal Ruh'tan gebe kalan bakire Mer-yem'den doğmuştur. Bir insan gibi yaşayarak denemelerden geçmiş, ancak Allah'ın doğruluğunu ve sevgisini mükemmel şekilde temsil etmiştir. Mucizeleriyle Allah'ın gücünü göstermiş ve Allah'ın vaat edilen Mesih'i olduğu kanıtlanmıştır. Çarmıhta gönüllü olarak bizim günahlarımız için ve bizim yerimize ölmüş, ölümden dirilmiş ve göksel tapınakta bizim yararımıza hizmet etmek için göğe yükselmiştir. O, halkının son kurtuluşu ve her şeyin yenilenmesi için yücelik içinde tekrar gelecektir. (Yu. 1:1-3, 14; Kol. 1:15-19; Yu. 10:30; 1-4:9; Rom. 6:23; 2Ko. 5:17-19; Yu. 5:22; Luka 1:35; Flp. 2:5-11; İbr. 2:9-18; 1Ko. 15:3, 4; İbr. 8:1, 2; Yu. 14:1-3.)

Çöl engereklerle dolu bir kâbusa dönüşmüştü. Yılanlar yemek pişen tencerelerin altında sürünüyor, çadırların kazıklarına dolanıyordu. Çocukların oyuncakları arasında gizleniyor, ottan yatakların içine girip saklanıyorlardı. Sivri dişleri derine batıyor, öldürücü zehirlerini zerk ediyordu.

Bir zamanlar İsrail'in sığınağı olan çöl, onların mezarlarına dönüşmüştü. Yüzlercesi ölüm döşegindeydi. İçinde buldukları çıkmazın farkına varan ebeveynler yardım istemek için korku içinde Musa'nın çadırına koştular. "Bunun üzerine Musa halk için yalvardı" (Say. 21:7).

Peki, Allah'ın cevabı ne oldu? Bir yılan yap ve onu yüksek bir yere koy. Ona bakan herkes yaşayacaktır. "Böylece Musa tunç bir yılan

yaparak direğin üzerine koydu. Yılan tarafından ısırılan kişiler tunc yılanı bakınca yaşadılar” (Say. 21:9).

Günahı temsil eden yılan, her zaman Şeytan'ın simgesi olmuştur (Yaratılış 3; Vahiy 12). Ordugâh Şeytan'ın eline düşmüştü. Peki, Allah ne çare bulmuştu? Tapınak sunağı üzerindeki bir kuzuya değil, bronz bir yılanı bakmak.

Bu Mesih'in tuhaf bir simgesiydi. Isıran yılanların benzerinin direğe asılması gibi, ısırılan yılanlara benzer yapılmış İsa da direğe asıldı. “Günahlı insan benzerliğinde[ki]” (Rom. 8:3) İsa'nın, o rezil çarpmaya gerilmesi gerekiyordu (Yuhanna 3:14, 15). O, yaşamış ve yaşayacak olan herkesin günahlarını kendi üzerine alarak günah oldu. “Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım” (2Ko. 5:21). Umutsuz insanlık Mesih'e bakarak yaşam bulabilir.

İsa'nın beden alması insanlığa nasıl kurtuluş getirebildi? Oğul üzerindeki etkisi ne oldu? Allah nasıl bir insan olabildi ve bu neden gerekliydi?

Mesih'in Beden Alması: Öngörüler ve Gerçekleşme

Allah'ın O'nun bilge öğütlerinden sapsmış olanları kurtarma planı (Yuhanna 3:16; 1. Yuhanna 4:9) açık bir şekilde O'nun sevgisini gösteriyor. Bu plan içinde, O'nun Oğlu insan ırkına umut olsun diye “dünyanın kuruluşundan önce” günahlara kurban olarak atanmıştı (1. Petrus 1:19, 20). O'nun işi bizi Allah'a geri götürmek ve şeytanın yıkıcı işleri aracılığıyla gelen günahattan kurtuluşu sağlamaktı (1. Petrus 3:18; Mat. 1:21; 1. Yuhanna 3:8).

Günah Âdem ve Havva'yı yaşamın kaynağından koparmıştı ve bunun sonucunda onların hemen ölmeleri gerekiyordu. Fakat dünyanın kurulmasından önce yapılmış olan plana (1. Petrus 1:20, 21), “barışıklık öğüdü[ne]” (Zek. 6:13 KM) göre, Oğul Tanrı ilahi adaletle onların arasına girdi, uçurumu doldurdu ve ölümü engelledi. O halde, çarpmıhtan önce bile O'nun lütfü günahkârları canlı tutuyor ve onlara kurtuluş güvencesi sağlıyordu. Fakat bizi bütünüyle Allah'ın evlatları olarak yenilemek için, O'nun bir insan olması gerekliydi.

Âdem ve Havva günah işledikten hemen sonra, Allah yılan ve kadın arasına, onun soyu ile kadının soyu arasına olağanüstü bir düşmanlık koyma sözü vererek onlara umut verdi. Yaratılış 3:15 ayetinin örtülü ifadesinde yılan ve onun soyu Şeytan'ı ve onun takipçilerini temsil etmekte, kadın ve onun soyu ise Allah'ın halkı ve dünyanın Kurtarıcısı'nı simgelemektedir. Bu ifade, iyi ve kötü arasındaki mücadelenin Allah'ın Oğlu'nun zaferiyle sonuçlanacağını ilk güvencesiydi.

Fakat zafer acı verici olacaktı: “O'nun soyu (Kurtarıcı) senin (Şeytan'ın) başını ezecek, sen (Şeytan) onun (Kurtarıcı'nın) topuğuna saldıracaksın” (Yar. 3:15). Kimse yara almadan çıkamayacaktı.

O andan itibaren insanlık Vaat Edilmiş Olan'ı bekledi. Eski Ahit bu arayışı gözler önüne seriyor. Peygamberlik sözlerinde, Vaat Edilmiş Olan geldiği zaman dünyanın O'nun kimliğini doğrulayacak kanıtı sahip olacağını önceden bildirilmişti.

Kurtuluşun Peygamberlik Sözündeki Canlandırması. Günah ortaya çıktıktan sonra, Allah gelecek olan Kurtarıcı'nın hizmetini örnekle açıklamak için hayvan kurbanlığını başlattı (bkz. Yar. 4:4). Bu simgesel düzen, Oğul Tanrı'nın günahı yok edeceği yöntemi canlandırıyordu.

İnsan ırkı Allah'ın yasasının çiğnenmesi, yani günah yüzünden ölümü tanıdı (Yar. 2:17; 3:19; 1. Yuhanna 3:4; Rom. 6:23). Allah'ın yasasına göre günahkârın yaşamını vermesi gerekiyordu. Fakat Allah sonsuz sevgisiyle Oğlu'nu verdi, “öyle ki O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16). Ne kadar akıl almaz bir lütfkârlık! Allah, sonsuz Oğul'un bizzat Kendisi bağışlanmamızı ve Tanrılık ile barışmamızı sağlayabilmek için vekâleten günahın cezasını ödüyor.

İsrail'in Mısır'dan çıkışı sonrasında kurban sunuları, Allah ve O'nun halkı arasındaki antlaşma ilişkisinin bir parçası olarak bir çadır tabirinde yürütülüyordu. Gökteki örneğine göre Musa tarafından inşa edilen tapınak ve orada görülen hizmetler, kurtuluş planının örneği olması için tesis edilmişti (Çık. 25:8, 9, 40; İbr. 8:1-5).

Tövbe etmiş olan günahkâr, bağışlanmak için günahsız Kurtarıcı'nın

bir temsili olan kusursuz bir hayvanı kurban edilmek üzere getirirdi. Günahkâr daha sonra ellerini masum hayvanın üzerine koyar ve günahlarını itiraf ederdi (Lev. 1:3, 4). Bu davranış kurbanlığın vekilliğini göstererek, günahın suçlu günahkârdan masum kurbanı aktarılmasını simgeliyordu.

“Kan dökülmeden bağışlama” olmayacağı için (İbr. 9:22), günahkâr daha sonra hayvanı öldürür ve günahın ölümcül doğasını açığa çıkartırdı. Umudu ifade etmek için üzücü bir yöntem, ancak günahkârın imanını ifade etmesinin tek yolu bu.

Kâhinlik hizmetinden sonra (Levililer 4–7) günahkâr, kurban edilen hayvanın temsil ettiği gelecek olan Kurtarıcı'nın vekâleten ölümüne iman ederek günahlarının affına kavuşuyordu. Yeni Ahit, İsa Mesih yani Oğul Tanrı'nın “dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu” (Yuhanna 1:29) olduğunu onaylıyor. “Kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran” (1. Petrus 1:19) değerli kanyla insan ırkını günahın nihai cezasından kurtaran O'ydu.

Kurtarıcı Hakkındaki Öngörüler. Allah, Kurtarıcı'nın (Mesih'in, Meshedilmiş Olan'ın), İbrahim'in soyundan geleceğini vaat ediyor: “Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak” (Yar. 22:18; ayrıca bkz. 12:3).

Yeşaya, Kurtarıcı'nın erkek bir çocuk olarak geleceğini ve hem insan hem de ilahi varlık olacağını bildirmişti: “Çünkü bize bir Çocuk doğacak, bize bir Oğul verilecek. Yönetim O'nun omuzlarında olacak. O'nun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak” (Yşa. 9:6). Bu Kurtarıcı Davut'un tahtına oturacak ve barışın sonsuz egemenliğini kuracaktı (Yşa. 9:7). O Beytlehem'de doğacaktı (Mika 5:2).

Bu ilahi-insan kişinin doğumu doğaüstü olacaktı. Yeni Ahit, Yeşaya 7:14 ayetinden alıntı yaparak şöyle diyor, “işte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacaklar. İmmanuel, Tanrı bizimle demektir” (Matta 1:23).

Kurtarıcı'nın görevi şu sözlerle ifade ediliyor: “Egemen Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti. Yüreği ezik olanların yaralarını sarmak için, tutsaklara serbest bıraktı-

lacaklarını, zindanlarda bulunanlara kurtulacaklarını, Rab'bin lütuf yılını” ilan etmek için gönderdi (Yşa. 61:1, 2; ayrıca bkz. Luka 4:18, 19).

Şaşırtıcı şekilde, Mesih reddedilme acısı çekecekti. O “kurak yerdeki kök gibi” algılanacaktı: “Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu. Gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu. İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı... O'na değer vermedik” (Yşa. 53:2-4).

Yakın bir arkadaşı otuz parça gümüş için O'na ihanet edecekti (Mez. 41:9; Zek. 11:12). Yargılanması sırasında yüzüne tükürülecek ve dövülecekti (Yşa. 50:6). O'nu infaz edenler üzerindeki giysiler için kura çekeceklerdi (Mez. 22:18). Kemiklerinden hiçbirini kırılmayacak (Mez. 34:20), ancak böğrü deşilecekti (Zek. 12:10). İstırap çekerken direnmeyecek, “kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi” ağzını açmayacaktı (Yşa. 53:7).

Masum Kurtarıcı, günahkârlar için çok fazla acı çekecekti. “Aslında hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı o yükledi... bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O'na verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk... Yine de Rab hepimizin cezasını ona yükledi... Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden yaşayanlar diyarından atıldı” (Yşa. 53:4-8).

Kurtarıcı'nın Tanımlanması. Bu peygamberlik sözleri sadece İsa Mesih'te karşılık bulmuştu. Kutsal Yazılar O'nun soyunu İbrahim'e kadar izleyerek, O'nu İbrahim Oğlu diye çağırıyor (Matta 1:1), Pavlus da İbrahim ve soyuna vaat edilenlerin Mesih'te tamamlandığını onaylıyor (Gal. 3:16). Mesih'e ait bir unvan olan “Davut Oğlu” unvanı büyük ölçüde O'na uygun görüldü (Matta 21:9). O, Davut'un tahtına geçecek vaat edilmiş Mesih olarak tanımlandı (Elç. 2:29, 30).

İsa'nın doğumu mucizeviydi. Bakire “Meryem'in Kutsal Ruh'tan gebe olduğu anlaşıldı” (Matta 1:18-23). Bir Roma fermanı onu Beytlehem'e, önceden bildirilmiş olan doğum yerine getirdi (Luka 2:4-7).

İsa'nın isimlerinden biri, O'nun insani-ilahi doğasını yansıtan ve Allah'ın insanlıkla özdeşleşmesini tasvir eden bir isim olan İmmanuel,

“Tanrı bizimle” idi (Matta 1:23). O’nun genel adı olan İsa, O’nun kurtuluş hizmetine odaklanmıştı: “Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak” (Matta 1:21).

İsa, görevini Yeşaya 61:1, 2 ayetlerinde önceden bildirilmiş olan Mesih’in göreviyle tanımladı: “Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir” (Luka 4:17–21).

Kendi halkı üzerinde derin bir etki yaratmış olsa da, verdiği mesaj genelde reddedildi (Yuhanna 1:11; Luka 23:18). Birkaç istisna dışında dünyanın Kurtarıcısı olarak kabul edilmedi. Kabul edilmek şöyle dursun, ölüm tehditleriyle karşılaştı (Yuhanna 5:16; 7:19; 11:53).

İsa, üç buçuk yıllık hizmetinin sonuna doğru öğrencilerinden biri olan Yahuda İskaryot tarafından otuz parça gümüş için satıldı (Yuhanna 13:18; 18:2; Matta 26:14, 15). O ise direnmek yerine Kendisi’ni savunmaya çalışan öğrencilerini azarladı (Yuhanna 18:4–11).

Hiçbir suçu olmamasına rağmen yirmi dört saatten az bir süre içersinde tutuklandı, yüzüne tükürüldü, dövüldü, yargılandı, ölüme mahkûm edildi ve çarmıha gerildi (Matta 26:67; Yuhanna 19:1–16; Luka 23:14, 15). Askerler onun elbiseleri için kumar oynadılar (Yuhanna 19:23, 24). Çarmıha gerilmesi sırasında hiçbir kemiği kırılmadı (Yuhanna 19:32, 33, 36) ve öldükten sonra böğrü askerler tarafından mızrakla deşildi (Yuhanna 19:34, 37).

Mesih’in takipçileri O’nun ölümünün günahkârlara fayda getiren tek kurbanlık olduğunu anladılar. “Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü” (Rom. 5:8). “Mesih bizi nasıl sevdiyse ve bizim için kendisini güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Tanrı’ya sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün” (Ef. 5:2).

O’nun Hizmetinin ve Ölümünün Vakti. Kutsal Kitap, “vaktin tamamlandığı an geldiğinde” (Gal. 4.4 CAN) Allah’ın öz Oğlu’nu gönderdiğini açıklıyor. Mesih hizmetine başladığında “vaktin tamamlandı[ğın]” duyurdu (Mar. 1:15 CAN). Zaman hakkındaki bu atıflar, Kurtarıcının hizmetinin peygamberlik sözündeki dikkatlice hazırlanmış planla uyum içinde ilerlediğini gösteriyor.

Beş yüzyıldan uzun zaman önce, Allah Daniel aracılığıyla Mesih'in hizmetinin başlangıç zamanını ve O'nun ölüm tarihini tam olarak bildirmişti.

İsrail'in Babil'deki yetmiş yıllık esaretinin sonlarına doğru, Allah Danièle Yahudiler ve Yerusâlim'e yetmiş haftalık bir deneme süresi tahsis ettiğini söylemişti.

Yahudi ulusunun bu süre boyunca tövbe edip kendilerini Mesih'in gelişine hazırlayarak, Allah'ın onlar için olan gayesini yerine getirmeleri gerekiyordu.

Daniel ayrıca bu zaman diliminden bahsederken, “suçu bağışlatmak, sonsuza dek kalıcı doğruluğu sağlamak” ifadelerini kullandı. Bu Mesih'e dair faaliyetler, Kurtarıcı'nın bu zaman dilimi içerisinde geleceğini gösteriyordu (Dan. 9:24).

Daniel'in peygamberlik sözünde, “Yerusâlim'i yeniden kurmak için buyruğun verilmesinden, meshedilmiş olan önderin gelişine dek yedi hafta geçece[ği]. Altmış iki hafta içinde Yerusâlim'in yeniden sokaklarla, hendeklerle kurulaca[ğı]” (Dan. 9:25), yani toplamda atmış dokuz hafta geçeceği belirtilmişti. Altmış dokuz hafta geçtikten sonra Mesih öldürülecek ama bu Kendisi için olmayacaktı (Dan. 9:26)—bu O'nun vekâleten ölümüne bir atıftır. O, yetmişinci haftanın yarısı geçtikten sonra ölecek ve “kurbanı da sunuyu da kaldıracak[tı]” (Dan. 9:27).

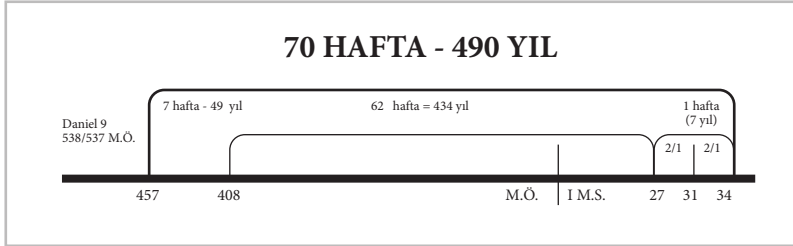
Zamanla ilgili peygamberlik sözlerini anlamının anahtarı, peygamberlik sözündeki bir günün bir yıla eşit olduğunu açıklayan Kutsal Kitap ilkesinde bulunur (Say. 14:34; Hez. 4:6). O halde, bu yıl-gün ilkesine göre, yetmiş hafta (ya da 490 peygamberlik günü) 490 yılı temsil ediyor.

Daniel bu zaman diliminin “Yerusâlim'i yeniden kurmak için buyruğun verilmesinden” itibaren başlayacağını ifade ediyor (Dan. 9:25). Yahudilere tam bir özerklik veren bu buyruk Persli Kral Artahşasta'nın krallığının yedinci yılında verilmişti, yani M.Ö. 457 yılının sonbaharında geçerlilik kazandı (Ezra 7:8, 12–26; 9:9). Peygamberlik sözüne göre, buyruktan 483 yıl (altmış dokuz peygamberlik haftası) sonra “Meshedilmiş Önder” ortaya çıkacaktı. M.Ö. 457 yılına dört yüz seksen üç yıl eklediğimizde, İsa'nın vaftiz olduğu ve aleni hizmetine başladığı M.S. 27 yılının sonbaharına varıyoruz. M.Ö. 457 ve M.S. 27 yılları arasındaki bu tarihlerin doğ-

ruluğunu kabul eden Gleason Archer, şu yorumu yapıyor, “bu, böylesine eski bir peygamberlik sözünün en eksiksiz şekilde tamamlanmasıdır. Sadece Allah, Oğlu'nun gelişini böylesine şaşırtıcı bir kesinlikle öngörebilirdi. Bu, tüm rasyonel açıklamalara meydan okumaktadır.”

İsa, Ürdün'deki vaftizinde Kutsal Ruh tarafından meshedildi ve Allah tarafından Mesih (meshedilmiş olan) olarak kabul edildi (Luka 3:21, 22; Elç. 10:38; Yuhanna 1:41). İsa'nın “vakit tamamlandı” ilanı (Markos 1:15 CAN), zamana dair bu peygamberlik sözünün tamamlandığını ifade ediyor.

Yetmişinci haftanın ortasında, M.S. 31 yılının ilkbaharında, vaftizinden tam olarak üç buçuk yıl sonra Mesih hayatını vererek kurbanlık düzenine son verdi. Tam O'nun öldüğü anda, Tapınaktaki perde, tapınak hizmetlerinin ilahi bir şekilde yürürlükten kaldırıldığının bir göstergesi olarak olağanüstü bir şekilde “yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü” (Matta 27:51).

Tüm sunular ve kurbanlar, Mesih'in gelecekteki her şeye yeten kurbanlığına işaret etmişlerdi. İsa Mesih, gerçek Tanrı Kuzusu günahlarımızın fidyesi olarak Golgota'da kurban edildiği zaman (1. Petrus 1:19), simge olan gerçeği ile buluştu ve gölge gerçeklik içinde eridi. Dünyasal tapınak hizmetleri artık gerekli değildi.

O, tam olarak peygamberlik sözünde bildirilen zamanda, Fısıh Bayramı sırasında öldü. Pavlus şöyle dedi, “Fısıh kuzumuz Mesih kurban edildi” (1Ko. 5:7). Şaşırtıcı düzeyde kesinlikle tamamlanmış olan bu peygamberlik sözü, İsa Mesih'in uzun süre önce bildirilmiş olan dünyanın Kurtarıcısı olduğu temel tarihsel gerçeğinin en güçlü kanıtını ortaya koyuyor.

Kurtarıcı'nın Dirilişi. Kutsal Kitap Kurtarıcı'nın sadece ölümünü değil, dirilişini de önceden bildirmişti Davut'un peygamberlik sözü şöyle diyor, “O ölümler diyarına terk edilmedi, bedeni çürümedi” (Elç. 2:31; ayrıca bkz. Mez. 16:10). Mesih başkalarını ölümden diriltmiş olsa da (Markos 5:35-42; Luka 7:11-17; Yuhanna 11), O'nun dünyanın Kurtarıcısı olma savının arkasındaki kudreti ortaya koyan Kendi dirilişiydi: “Diriliş ve yaşam benim!... Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek” (Yuhanna 11:25, 26).

Dirildikten sonra ise şöyle dedi, “Korkma! İlk ve son Ben'im. Diri Olan Ben'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriylim. Ölümün ve ölümler diyarının anahtarları bendedir” (Vahiy 1:17, 18).

İsa Mesih'in İki Doğası

Yuhanna, “Söz insan olup aramızda yaşadı” (Yuhanna 1:14) diyerek, derin bir gerçeği ifade etti. Tanrı'nın Oğlu'nun beden alışı bir sırdır. Kutsal Yazılar, Allah'ın beden almasının “Allah'a adanmışlığın sırrı” (1Ti. 3:16 CAN) olduğunu söylüyor.

Dünyaların Yaratıcısı, içinde Tanrılık'ın doluluğu Olan, yemlikteki aciz bir bebek oldu. Meleklerin tümünden çok üstün, yücelik ve ihtişamda Baba ile eşit olmasına rağmen, insanlık giysisini giymeye tenezzül etti!

Bu kutsal sırrın anlamını kavramak zordur ve ancak anlayış için Kutsal Ruh'a başvurulmasıyla mümkündür. İsa'nın beden almasını kavramaya çalışırken, “[Tanrı'nın sırlarından] açığa çıkarılanlar[ın] sonsuza dek bize ve çocuklarımıza” ait olduklarını hatırlamakta yarar var (Yas. 29:29).

İsa Mesih Gerçekten Tanrı'dır. İsa Mesih'in ilahi olduğuna dair kanıt nedir? O Kendisini nasıl görüyordu? İnsanlar O'nun ilahiliğini fark ettiler mi?

1. O'nun İlahi Nitelikleri. Mesih ilahi niteliklere sahiptir. O'nun gücü her şeye yeter. Baba'nın “gökte ve yeryüzünde bütün yetki[yi]” Kendisi'ne verdiğini söylüyor (Matta 28:18; Yuhanna 17:2).

O her şeyi bilir. Pavlus “bilginin ve bilgeliğini bütün hazinelerinin” Mesih'te saklı olduğunu söylüyor (Kol. 2:3).

İsa her yerdeki varlığına dair, “dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (Matta 28:20) ve “nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada, aralarındayım” (Matta 18:20) sözleriyle güvence vermişti.

Her ne kadar İlahiliği doğal olarak her yerde var olabilme yeteneğini içerse de beden almış Mesih gönüllü olarak bu konuda Kendisini sıııırladı. O, Kutsal Ruh'un hizmeti aracılığıyla her yerde olmayı seçti (Yuhanna 14:16-18).

İbraniler, O'nun değişmezliğini, “İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır” sözleriyle tasdik ediyorlar (İbr. 13:8).

O'nun kendiliğinden var olması, Kendisinde yaşam olduğunu söylemesiyle açıklanmış oldu (Yuhanna 5:26) ve Yuhanna da şöyle tanıklık etti, “Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı” (Yuhanna 1:4). Mesih'in “diriliş ve yaşam benim” (Yuhanna 11:25) duyurusu, O'ndaki yaşamın “türetilmemiş, alınmamış, asıl yaşam” olduğunu kanıtlıyor.

Kutsallık O'nun doğasının bir parçasıdır. Tebliğ sırasında melek Meryem'e şöyle demişti, “Kutsal Ruh senin üzerine gelecek Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek” (Luka 1:35). Cinler İsa'yı görünce şöyle haykırdılar, “Ey Nasıralı İsa, bizden ne istiyorsun?... Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın sen!” (Markos 1:24).

O sevgidir. Yuhanna, “sevginin ne olduğunu Mesih'in bizim için canını vermesinden anlıyoruz” diye yazdı (1. Yuhanna 3:16).

O sonsuzdur. Yeşaya O'nu “Ebedi Baba” (Yşa. 9:6) olarak adlandırdı. Mika, “O'nun kökeni öncesizliğe, zamanın başlangıcına dayanır” (Mika 5:2) dedi. Pavlus, O'nun “her şeyden önce” (Kol. 1:17) var olduğunu söyledi ve Yuhanna da hem fikir olarak: “Başlangıçta O, Tanrıyla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nusuz olmadı” diye yazdı (Yuhanna 1:2, 3).

2. O'nun İlahi Güçleri ve Yetkileri. Allah'ın işleri İsa'ya atfedilir. O, hem Yaratıcı (Yuhanna 1:3; Kol. 1:16) hem de Gözetici ya da Sağlayıcı olarak tanımlanmıştır; “Her şey O'nda varlığını sürdürmektedir” (Kol. 1:17; İbr. 1:3). O, sesi ile ölüyü diriltme gücüne sahiptir (Yuhanna 5:28, 29) ve zamanın sonunda tüm dünyayı yargılayacaktır (Matta 25:31, 32). Günahı bağışlayan O'ydu (Matta 9:6; Markos 2:5-7).

3. O'nun İlahi İsimleri. İsimleri O'nun ilahi doğasını ortaya koyar. “İmmanuel, Tanrı bizimle demektir” (Matta 1:23). Hem imanlılar hem cinler O'na Tanrı'nın Oğlu diye hitap ettiler (Markos 1:1; Matta 8:29; ayrıca bkz. Markos 5:7). Allah'ın Eski Ahit'teki kutsal ismi–Yehova veya Yahve– İsa'ya atfedilir. Matta, Mesih'in hizmetinin hazırlayıcı işini tanımlamak için, Yeşaya 40:3 ayetindeki “Rab'bin yolunu hazırlayın” sözlerini kullanmıştı (Matta 3:3). Yuhanna İsa'yı tahtında oturan Her Şeye Egemen Rab olarak tanımlamıştı (Yşa. 6:1, 3; Yuhanna 12:41).

4. O'nun İlahiliği Kabul Edildi. Yuhanna İsa'yı beden almış ilahi Söz olarak tarif etti (Yuhanna 1:1, 14). Tomas dirilmiş Mesih'i “Rabbim ve Tanrım” diyerek tanıdı (Yuhanna 20:28). Pavlus O'ndan “O her şeyin üzerinde hüküm süren, sonsuza dek övülecek Tanrı'dır” (Rom. 9:5) diye bahsetti ve İbraniler O'na Yaratılış'ın Rabb'i ve Tanrısı diye hitap etti (İbr. 1:8, 10).

5. O'nun Kişisel Tanıklığı. İsa'nın Kendisi Allah ile eşit olduğunu savundu. O Kendisi'ni Eski Ahit'in Tanrısı olan “BEN” diye tanımladı (Yuhanna 8:58). O, Tanrı'ya “Babamız” değil, “Babam” dedi (Yuhanna 20:17). “Ben ve Baba biriz” (Yuhanna 10:30) ifadesi, O'nun Baba ile “bir öze” sahip olduğu, “aynı nitelikleri taşıdığı” savını öne sürüyor.

6. O Allah ile Eşit Kabul Edildi. Vaftiz tertibinde (Matta 28:19), tam elçisel kutsamada (2Ko. 13:14), elçilere veda ederken verdiği tavsiyelerde (Yuhanna 14–16) ve Pavlus'un ruhsal armağanlar açıklamasında (1Ko. 12:4–6) O'nun Baba Tanrı ile eşit olduğu kabul edilir. Kutsal Yazılar İsa'yı “Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı ve O'nun varlığının öz görünümü” (İbr. 1:3) diye tanımlar. Baba Tanrı'yı göstermesi istendiğinde İsa şu karşılığı vermişti, “Beni gören Baba'yı görmüştür” (Yuhanna 14:9).

7. O'na Tanrı Diye İbadet Edildi. İnsanlar O'na ibadet ettiler (Matta 28:17; ayrıca bk. Luka 14:33). “Tanrı'nın bütün melekleri O'na tapın[ır]” (İbr. 1:6). Pavlus, “İsa'nın adı anıldığında... hepsi diz çöksün ve her dil... İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin” (Flp. 2:10, 11) diye yazdı. Çeşitli bereket duaları Mesih'e “sonsuzlara dek yücelik” atfetmektedir (2Ti. 4:18; İbr. 13:21; ayrıca bkz. 2. Petrus 3:18).

8. O'nun İlahi Doğası Bir Gerekliliktir. Mesih insanlığı Allah ile barıştırdı. İnsanlar, Allah ile kişisel bir ilişki geliştirebilmek için, O'nun

karakterinin kusursuz bir şekilde ifşa edilmesine ihtiyaç duyuyorlardı. Mesih bu ihtiyacı Allah'ın yüceliğini sergileyerek tamamladı (Yuhanna 1:14). “Tanrı’yı hiçbir zaman hiç kimse görmedi. Baba’nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O’nu tanıttı” (Yuhanna 1:18; ayrıca bkz. 17:6). İsa şöyle tanıklık etti, “Beni görmüş olan, Baba’yı görmüştür” (Yuhanna 14:9).

Mesih, Allah'ın sevgisini göstermek için Baba'ya tam bir bağlılık içinde ilahi gücünü kullandı (Yuhanna 5:30). İlahi güçle Kendisi'nin Allah tarafından iyileştirmek, yenilemek ve günahları bağışlamak üzere gönderilen sevgi dolu Kurtarıcı olduğunu açıkladı (Luka 6:19; Yuhanna 2:11; 5:1–15, 36; 11:41–45; 14:11; 8:3–11). Fakat hiçbir zaman benzer şartlar altında olmaları durumunda diğer insanların tecrübe edeceği kişisel zorluklardan ve acılardan Kendisini sakınmak için bir mucize gerçekleştirmedi.

İsa Mesih Baba ile “bir doğada, bir karakterde ve bir amaçlıdır”. O gerçekten Tanrı'dır.

İsa Mesih Gerçekten İnsandır. Kutsal Kitap, Mesih'in ilahi doğasına ek olarak bir insan doğasına da sahip olduğuna tanıklık ediyor. Bu öğretiyi kabul etmek hayati önemdedir. “İsa Mesih'in beden alıp dünyaya geldiğini kabul eden her ruh Tanrı'dandır... İsa'yı kabul etmeyen hiçbir ruh Tanrı'dan değildir” (1. Yuhanna 4:2, 3). Mesih'in insani doğumu, gelişimi, özellikleri ve kişisel tanıklığı O'nun insanlığına dair kanıt sunmaktadır.

1. O'nun insan olarak doğumu. “Söz beden olup aramızda konut kurdu” (Yuhanna 1:14 CAN). Bu ayetteki beden sözcüğü “insan doğası” anlamına gelir ve O'nun göksel doğasından daha aşağıdadır. Daha açık bir dille Pavlus şöyle diyor, “Ama zaman dolunca Tanrı... kadından doğan... öz Oğlu'nu gönderdi” (Gal. 4:4; ayrıca bkz. Yar. 3:15). Mesih, “kul özünü alıp insan benzeyişinde doğ[muş]... insan biçimine bürünmüş[tü]” (Flp. 2:7, 8). Allah'ın insan doğasında tecellisi “Tanrı yolunun sırrı[dır]” (1Ti. 3:16).

Mesih'in şeceresi O'nu “Davut Oğlu” ve “İbrahim Oğlu” olarak anar. İnsani doğasına göre O “Davut'un soyundandır” (Rom. 1:3; 9:5)

ve “Meryem'in Oğlu[du]r” (Markos 6:3). O, tüm diğer çocuklar gibi bir kadından doğmuş olsa da ortada büyük bir fark ve eşsizlik vardı. Meryem bir bakireydi ve Kutsal Ruh'tan gebe kalmıştı (Matta 1:20–23; Luka 1:31–37). O, annesi aracılığıyla gerçekten insan olduğunu iddia edebildi.

2. O'nun insani gelişimi (büyümesi). İsa insani gelişim yasalarına tabiydi. “Çocuk büyüyor, güçleniyor ve bilgelikte yetkinleşiyordu” (Luka 2:40, 52). 12 yaşında ilahi görevinin farkına varmaya başladı (Luka 2:46–49). Çocukluğu boyunca anne ve babasına tabiydi (Luka 2:51).

Çarmıha giden yol, acı çekerek devamlı olarak büyüyüp gelişmek demektir. Bu O'nun gelişiminde önemli bir rol oynadı. “Çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi. Yetkin kılınınca, sözünü dinleyen herkes için sonsuz kurtuluş kaynağı oldu” (İbr. 5:8, 9; 2:10, 18). Fakat gelişimi tecrübe etmiş olmasına rağmen, O günah işlemedi.

3. O'na bir “adam” deniliyordu. Vaftizci Yahya ve Petrus O'ndan bir “kişi” olarak bahsediyorlar (Yuhanna 1:30; Elç. 2:22). Pavlus, “bir tek adamın, yani İsa Mesih'in lütfu[ndan]” (Rom. 5:15) bahsediyor. O “ölümden diriliş[i]” (1Ko. 15:21) getiren kişi, “Tanrı'yla insanlar arasında tek aracı... insan olan... Mesih İsa'dır” (1Ti. 2:5). Mesih düşmanlarına seslenirken Kendisi'nden bir adam olarak bahsediyor: “Ama şimdi beni, Tanrı'dan işittiğim gerçeği size söylemiş olan adamı, öldürmek istiyorsunuz” (Yuhanna 8:40 CAN).

İsa'nın Kendisi için en çok kullandığı isim, yetmiş yedi kez kullandığı “İnsanoğlu” (bkz. Matta 8:20; 26:2) ismidir. Allah'ın Oğul unvanı O'nun Tanrılık içindeki bağlantısına dikkat çeker. İnsanoğlu ismi ise, O'nun beden alarak insan ırkı ile birleşmesine vurgu yapar.

4. O'nun insani özellikleri. Allah, insanları “meleklerden biraz aşağı” yarattı (Mez. 8:5 KM). Benzer bir şekilde, Kutsal Yazılar İsa'yı da “meleklerden biraz aşağı kılınmış olan” diye tanıtır (İbr. 2:9 KM). O'nun insani doğası yaratılmıştı ve insan ötesi güçlere sahip değildi.

Mesih'in gerçekten bir insan olması gerekiyordu. Bu O'nun görevinin bir parçasıydı. İnsan doğasının esas özelliklerine sahip olması gerektiğinden, O “etten ve kandan[dı]” (İbr. 2:14). “Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu” (İbr. 2:17). Tüm diğer insanlar gibi

O'nun insani doğası da zihinsel ve fiziksel hassasiyetlere sahipti: açlık, susuzluk, yorgunluk ve endişe (Matta 4.2; Yuhanna 19:28; 4:6; ayrıca bkz. Matta 26:21; 8:24).

İnsanlara hizmet ederken şefkat gösterdi, haklı şekilde kızdı ve acı çekti (Matta 9:36; Markos 3:5). Sıkıntılı ve üzüntülü zamanları oldu, hatta ağladı (Matta 26:38; Yuhanna 12:27; 11:33, 35; Luka 19:41). Bir keresinde teninden ter değil kan gelecek noktaya kadar ağlayarak, göz yaşları içinde dua etti (İbr. 5:7; Luka 22:44). Dua yaşamı O'nun Tanrı'ya tümüyle bağımlı olduğunu ifade ediyordu (Matta 26:39–44; Mark 1:35; 6:46; Luka 5:16; 6:12).

İsa ölümü tecrübe etti (Yuhanna 19:30, 34). O ruhen değil, bedenlen dirildi (Luka 24:36–43).

5. O'nun insan doğası özdeşliğinin kapsamı. Kutsal Kitap Mesih'in ikinci Âdem olduğunu açıklıyor: O, “günah bedeni benzerliğinde” ya da “günahlı insan benzerliğinde” yaşadı (Rom. 8:3). Peki, düşmüş insanlıkla hangi seviyeye kadar bir tanımlandı veya özdeşleşti? “Günah bedeni benzerliğinde” ya da “günahlı insan” ifadesinin doğru anlaşılması hayati önemdedir. Yanlış görüşler Hristiyan kilisesi tarihi boyunca anlaşmazlık ve çekişmelere yol açmıştır.

a. O “günahlı insan benzerliğindeydi.” Daha önce bahsetmiş olduğumuz çölde direğe asılmış olan yılan, Mesih'in insani doğasını kavramamıza yardımcı oluyor. Tunçtan yılan heykelinin zehirli yılanların benzerliğinde yapılıp insanların iyileşmesi için yüksek bir yere asılmış olması gibi, “günahlı insan benzerliğindeki” Tanrı'nın Oğlu'nun, dünyanın Kurtarıcısı olması gerekiyordu.

İsa beden almadan önce “Tanrı özüne sahipti”, yani ilahi doğası O'nda başlangıçtan beri vardı (Yuhanna 1:1; Flp. 2: 6, 7). “Kul özünü” almasıyla, ilahi yetkilerini bir kenara bırakmış oldu. Babası'nın isteğini yerine getirmek için (Yuhanna 6:38; Matta 26:39, 42), Babası'nın kulu oldu (Yşa. 42:1). O, ilahiliğini insanlıkla birlikte giyindi. O, “günah bedeni”, “günahkâr insan doğası” ya da “düşmüş insan doğası” benzerliğindeydi (bkz. Rom. (8:3). Bu, kesinlikle İsa Mesih'in günahkâr olduğu veya günahkâr işler yaptığı

ya da günahkâr düşüncelere kapıldığı anlamına gelmez. Günahlı insan bedenini almış ya da benzerliğinde yaratılmış olsa da, O günahsızdı, O'nun günahsızlığı şüphe götürmez.

b. O ikinci Âdem'di. Kutsal Kitap Âdem'i "ilk insan", Mesih'i de "ikinci insan" veya "son Âdem" olarak adlandırarak, Âdem ve Mesih arasında bir benzerlik oluşturuyor (1Ko. 15:45, 47). Fakat Âdem Mesih'e göre avantajlıydı. Düşüş sırasında o cennete yaşıyordu. Bedenen ve zihnen tam bir kuvvete sahip mükemmel bir insandı.

İsa söz konusu olduğunda tam öyle değildi. O insan doğasını aldığı anda, insan ırkı 4.000 yıldır günahın lanetlediği dünyada, günah yüzünden yıpranmıştı. Yozlaşarak en derinlere batmış olanları da kurtarabilmek için, Mesih Âdem'in düşmemiş doğası ile karşılaştırıldığında fiziksel ve zihinsel olarak güç kaybetmiş bir insan doğası aldı, yine de günah işlemedi.

Mesih günahın sonuçlarını üzerinde taşıyan insan doğasını aldığı anda, her insanın tecrübe ettiği güçsüzlük ve zayıflığa da tabi olmuş oldu. O'nun insan doğası "zayıflıklarla kuşatılmış[tı]" (İbr. 5:2, Matta 8:17; Yşa. 53:4). O zayıflığını hissediyordu. "Mesih yüzünde olduğu günlerde kendisini ölümden kurtaracak Tanrı'ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua etti, yakardı" (İbr. 5:7), böylelikle Kendisi'ni insanlık için çok yaygın olan ihtiyaçlar ve zayıflıklarla özdeşleştirmiş oldu.

Bu sebeple Mesih'in insanlığı Âdem'in insanlığı değildi. Yani, ne Âdem'in düşüşten önceki insanlığıydı, ne de düşmüş insanlıktı. Mesih'in insanlığı her yönüyle Âdem'in düşüşünden sonraki insanlığından farklıydı. Âdem'in insanlığı gibi değildi çünkü düşmüşlerin saf zayıflıklarına sahipti. Düşmüş değildi, çünkü asla ahlâki kirliliğe düşmemişti. Bu nedenle, o gerçek anlamda bizim insanlığımızdı, fakat günah olmadan.

c. O'nun denemelerle tecrübesi. Denemeler Mesih'i nasıl etkiledi? Onlara direnmek kolay mıydı yoksa zor mu? Denemeleri tecrübe etme şekli O'nun gerçekten insan olduğunu kanıtlıyor.

i. "Her alanda bizim gibi denenmiş." Mesih'in "her alanda

bizim gibi denenmiş” (İbr. 4:15) olması, O’nun insan doğasına iştirak ettiğini gösteriyor. Denenme ve günah işleme olasılığı Mesih için gerçektir. Eğer O günah işleyemez olsaydı ne insan ne de bizim örneğimiz olabilirdi. Mesih denemelere teslim olma dâhil, insan doğasının tüm sorumluluklarını üstlendi.

Peki, O nasıl “her alanda bizim gibi denenmiş” olabilirdi?

Elbette, “her alanda” ifadesi bizim bugün karşılaştığımız denemelerin tam olarak aynı ile karşılaştığı anlamına gelmiyor. O hiçbir zaman ahlâkı bozan televizyon programları seyretme veya arabayla hız sınırlarını aşma ile denenmedi.

Tüm denemelerin altında yatan temel mesele, Allah’ın isteğine teslim olmak veya olmamak meselesidir. İsa ayartmalarla karşılaştığında her zaman Allah’a bağlılığını sürdürdü. İnsan olmasına rağmen ilahi güce devamlı bağlılığı sayesinde en şiddetli denemelere karşı başarıyla direndi.

Mesih’in denemelere karşı kazandığı zafer O’nun insan zayıflıklarını anlamasını sağladı. Bizim denemeler karşısındaki zaferimiz ise O’na olan bağlılığımızı sürdürmemiz ile mümkündür. “Tanrı güvenilir, gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır.” (1Ko. 10:13).

Nihayetinde kabul edilmelidir ki, Mesih’in her alanda bizim gibi denenebilmiş olması fakat buna rağmen günahsız kalması ölümlülere açıklanmamış bir sır olarak kalmıştır.

ii. “Acı çekmiş, denenmiş.” Mesih denemelerden geçerken acı çekti (İbr. 2:18). O “acılarla yetkinliğe erdir[ilmiştir]” (İbr. 2:10). Bizzat Kendisi denemenin gücüne göğüs germiş olduğu için, O’nun denenmiş kişilere nasıl yardım edeceğini bildiğini anlayabiliyoruz. O, insan doğasının tabii tutulduğu denemeler karşısında acı çekerken insanlıktan farksızdı.

Peki, Mesih denenirken nasıl acı çekti? “Günahlı insan benzerliğinde” olmasına rağmen, ruhsal yetileri günahın lekesinden uzaktı. Sonuç olarak, O’nun kutsal doğası son derece hassastı. Kötülükle olan her teması O’na acı veriyordu. Yani, kutsallığının

mükemmelliği oranında acı çektiği için, denemeler İsa'ya diğer herkesten daha fazla acı getirdi.

Mesih ne kadar acı çekti? Çölde, Getsemani'de ve Golgotâda yaşadıkları O'nun denemelere karşı kanını akıtacak derecede direnmiş olduğunu ortaya koyuyor (bkz. İbr. 12:4).

Mesih sadece kutsallığına oranla daha fazla acı çekmedi, O biz insanların karşılaştığı denemelerden daha güçlülerıyla karşılaştı. B.F. Wescott şöyle diyor, "Günahkâra denemesinde duygudaşlık göstermek günah tecrübesine değil, denemenin gücünün tecrübesine dayalıdır, bunu da tüm yoğunluğuyla yalnızca günahsız olan bilebilir. Düşen kişi son zorluktan önce teslim olandır" F. F. Bruce şu sözlerle ekliyor, "Fakat O Allah'a olan imanı hiç zayıflamadan veya O'na itaat etmekte hiç gevşemeden insanın dayanabileceği her türlü sınava başarıyla göğüs gerdi. Böyle bir göğüs germe, sıradan insanın dayanabileceği acıdan daha azını değil, daha fazlasını gerektirir"

Mesih ayrıca insanlar tarafından hiç bilinmeyen, çok zor bir denemeye daha karşılaştı: İlahi gücünü Kendi yararına kullanma ayartması. E. G. White şöyle diyor, "O göksel saraylarda yücelik kazanmıştı ve mutlak güce alışkındı. İnsanlar için düşmüş doğalarının üstesinden gelmek ve ilahi doğaya katılmak nasıl zorsa, O'nun için de insani seviyede kalmak zordu."

d. Mesih günah işleyebilir miydi? Mesih'in günah işleyebilir olup olmadığı konusunda Hristiyanlar farklı görüşlere sahipler. Biz, "O [Mesih] başlangıçtan itibaren mutlak mükemmellik ile donatılmış olsaydı veya günah işlemesi imkânsız olsaydı ne gerçek bir insan ne de bizim örneğimiz olabilirdi. Kutsallığı kendi çabası ile kazanılmış ve özünde var olan erdem olmak yerine, tesadüfi veya görünüşte bir armağan, denemeleri de gerçeklikten uzak bir gösteri olurdu" diyen Philip Schaff ile hemfikiriz. Karl Ullmann ekliyor, "bu durumda denenme öykülerinin hiçbir önemi olmaz, İbraniler mektubundaki 'O her alanda bizim gibi denendi' ifadesinin bir anlamı kalmazdı"

6. İsa Mesih'in insani doğasının günahsızlığı. İsa'nın ilahi do-

ğasının günahsız olmasının kerameti kendindedir. Peki ya O'nun insani doğası?

Kutsal Kitap İsa'nın insani doğasını günahsız olarak resmeder. O'nun doğumu doğaüstüydü, Kutsal Ruh'tan doğmuştu (Matta 1:20). O doğumu öncesinde “kutsal Tanrı Oğlu” diye tanımlanıyordu (Luka 1:35). O, günahın sonuçlarına katlanarak insan doğasını düşmüş durumdayken aldı fakat onun günahkârlığını almadı. O, günah dışında insan ırkıyla birdi.

İsa “her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir”, O “kutsal, suçsuz, lekesiz, günahkârlardan ayrılmış[tır]” (İbr. 4:15; 7:26). Pavlus O'nun günahı bilmediğini yazmıştı (2Ko. 5:21). Petrus “O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı” (1Pe. 2:22) demişti ve O'nu “kursesiz ve lekesiz kuzu[ya]” (1Pe. 1:19; İbr. 9:24) benzetmişti. Yuhanna, “Mesih'in... kendisinde günah olmadığını”, O'nun doğru olduğunu (1. Yuhanna 3:5-7) söylemişti.

İsa bizim doğamızı tüm yükümlülükleri ile birlikte üzerine aldı, ancak O kalıtsal yozlaşmaya veya ahlaki bozukluğa ve fiili günaha bulaşmadı. Kendisine muhalefet edenlere, “hanginiz bana günahlı olduğumu kanıtlayabilir?” (Yuhanna 8:46) diyerek meydan okudu. En şiddetli denemesi ile karşı karşıyayken şöyle demişti, “bu dünyanın egemeni geliyor. Onun benim üzerimde hiçbir yetkisi yoktur” (Yuhanna 14:30). İsa kötülüğe meyil etmemiş, günahkâr arzulara bile sahip olmamıştı. Çığ gibi denemelerin hiçbiri O'nun Allah'a olan bağlılığını kıramadı.

İsa asla bir günah itirafında bulunmadı veya bir kurban sunmadı. O “Baba, beni bağışla” diye dua etmedi, tersine, “Baba onları bağışla” diye dua etti (Luka 23:34). İsa her zaman Kendisi'nin değil Babası'nın isteğini yerine getirmeye çalışarak, daimî şekilde Baba'ya bağımlılığını sürdürdü (bkz. Yuhanna 5:30).

Düşmüş insanlığın aksine İsa'nın “ruhsal doğası” pak ve kutsaldır, “günah ile lekelenmemiştir” O'nun bizim gibi “bütün yönleriyle insan” olduğunu düşünmek hata olurdu. O, Tanrı'nın eşsiz Oğlu ikinci Âdem'dir. Öte yandan, O'nun “günaha eğilimi olan bir kişi” olduğunu da düşünmemeliyiz. O'nun insani doğası insanların sınıdığı her alanda

sınanmış olmasına rağmen, O asla düşmedi, asla günah işlemedi. O'nda asla kötülüğe bir eğilim yoktu.

Aslında İsa insanlığın en yüksek, en kutsal örneğiydi. O günahsızdı ve yaptığı her şey mükemmelliğin göstergesiydi. Gerçekten, O günahsız insanlığın kusursuz örneğiydi.

7. Mesih'in insan doğası almasının gerekliliği. Kutsal Kitap, Mesih'in insan doğası almasının gerekliliği konusunda çeşitli nedenler ortaya sürüyor.

a. İnsan ırkının başkâhini olmak için. Mesih olarak İsa'nın başkâhinin veya Allah ile insan arasındaki arabulucunun yerini alması gerekiyordu (Zek. 6:13; İbr. 4:14–16). Bu işlevi gerçekleştirmek için insan doğasına sahip olması gerekiyordu. Mesih gerekli özelliklere sahipti: (I) “Bilgisizlere, yoldan sapanlara yumuşak davranabilir. Çünkü kendisi de zayıflıklarla kuşatılmıştır” (İbr. 5:2). (II) O, “merhametli ve sadık[tır]” çünkü “her yönden kardeşlerine” benziyordu (İbr. 2:17). (III) “Kendisi denenip acı çektiği için denenenlere yardım edebilir” (İbr. 2:18). (IV) O zayıflıklarımızda bize yakınlık duyar çünkü “her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir” (İbr. 4:15).

b. En yozlaşmış kişiyi bile kurtarmak için. İnsanlara oldukları yerde ulaşmak ve en umutsuz olanları kurtarmak için, bir kul seviyesine indi (Flp. 2:7).

c. Dünyanın günahlarına karşılık hayatını vermek için. Mesih'in ilahi doğası ölemez. Ölmesi için Mesih'in bir insan doğası alması gerekti. O insan oldu ve günahın bedelini hayatını vererek ödedi (Rom. 6:23; 1Ko. 15:3). Bir insan olarak ölümü herkes için tattı (İbr. 2:9).

d. Bizim örneğimiz olmak için. İnsanların nasıl yaşaması gerektiğine örnek olabilmek için, Mesih'in bir insan olup günahsız bir yaşam sürmesi gerekiyordu. İkinci Âdem olarak, insanların Tanrı'nın yasasına uyamayacağı ve günaha karşı zafer kazanamayacağı inancını yok etti. İnsanlığın Allah'ın isteğine sadık kalmasının mümkün olduğunu gösterdi. Âdem'in düştüğü yerde ikinci Âdem günaha ve Şeytan'a karşı zafer kazandı ve hem Kur-

tarıcımız hem de mükemmel örneğimiz oldu. O'nun kudretinde, O'nun zaferi bizim olabilir (Yuhanna 16:33).

Bizler O'na bakarak “yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz” (2Ko. 3:18). “Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim... Yorulup cesaretinizi yitirmemek için, günahkârların bunca karşı koymasına katlanmış Olanı düşünün” (İbr. 12:2, 3). Gerçekten, “Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu” (1. Petrus 2:21; ayrıca bkz. Yuhanna 13:15).

İki Özün Birliği

İsa Mesih iki öze sahiptir: ilahi ve insani. O Tanrı–insandır. Fakat Mesih'in beden almasının, İnsan olan İsa'nın ilahlılığı kazanmasıyla değil, Tanrı Oğlu'nun insan doğasını üzerine almasıyla gerçekleşmiş olmasına dikkat edin. Akış Allah'tan insana doğrudur, insandan Allah'a doğru değil.

Bu iki öz İsa'da tek bir kişide birleşti. Bunun Kutsal Kitap'a dayanan kanıtları aşağıdadır:

Mesih İki Özün Birleşimidir. Üçlülükte söz konusu olan çoğulluk Mesih'te mevcut değildir. Kutsal Kitap İsa'yı iki değil bir kişi olarak tarif ediyor. Çeşitli ayetlerde ilahi ve insani doğaya değiniliyor, fakat tek bir kişiden bahsediliyor. Pavlus, İsa Mesih'i bir kadından doğmuş olan (insani öz; Gal. 4:4) Allah'ın Oğlu (ilahi öz) diye tarif etmişti. Yani, “Mesih Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınırsız sarılacak bir hak saymadı” (ilahi öz) “Ama kul özünü alıp insan benzerliğinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı” (insani öz Flp. 2:6, 7).

Mesih'in ikili doğası, O'nun insanlığıyla bağlantılı soyut bir ilahi güç veya tesir değildir. Yuhanna şöyle demişti, “Söz beden olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini –Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekte dolu biricik Oğul'un yüceliğini– gördük” (Yuhanna 1:14). Pavlus, Allah “öz Oğul'unu günahlı insan benzerliğinde gönderdi” (Rom. 8:3), “O [Tanrı] bedende göründü” (1Ti. 3:16; 1.Yuhanna 4:2) diye yazmıştı.

İki Özün Karışımı. Kutsal Kitap zaman zaman Tanrı Oğlu'nu insan doğasına ait ifadelerle tarif eder. Allah kilisesini Kendi kanı ile satın aldı (Elç. 20:28; ayrıca bkz. Kol. 1:13, 14). Başka durumlarda ise İnsanoğlu'nu O'nun ilahi doğasına ait ifadelerle tarif ediyor (bkz. Yuhanna 3:13; 6:62; Rom. 9:5).

Mesih dünyaya geldiğinde O'nun için "bir beden" hazırlanmıştı (İbr. 10:5). O insanlığı üzerine aldığı, O'nun ilahlılığı insanlık giysisini giymiş oldu. Bu insanlığı ilahlılığa veya ilahlılığı insanlığı çevirerek gerçekleştirilmedi. O Kendisi'nden çıkarak başka bir öz almadı, insanlığı üzerine aldı. Böylelikle ilahlılık ve insanlık birleşmiş oldu.

O, beden aldığı Tanrı olmaya ara vermedi veya ilahlılığı insani seviyeye indirgenmedi. Her iki öz de varlığını sürdürdü. Pavlus şöyle diyor, "çünkü Tanrılığın bütün doluluğu bedence Mesih'te bulunuyor" (Kol. 2:9). Çarmıha gerilme sırasında O'nun insani doğası öldü, tanrılığı değil, bunun olması mümkün değildir.

İki Özün Birleşiminin Gerekliliği. Mesih'in iki doğasının karşılıklı ilişkisini anlamak, Mesih'in hizmetini ve bizim kendi kurtuluşumuzu doğru bir şekilde kavramamızı sağlar.

1. İnsanlığı Allah ile Barıştırmak için. Sadece ilah-insan olan Kurtarıcı kurtuluş getirebilirdi. Mesih beden alırken, ilahi doğasını imanlılara açıklayabilmek için insanlığı üzerine aldı. İmanlılar, Tanrı-İnsan'ın kanının faziletleri aracılığıyla ilahi doğadan pay alabilirler (2. Petrus 1:4).

Yakup'un rüyasındaki Mesih'i simgeleyen merdiven, nerede olursak olalım bize ulaşır. O, bizler de O'nun özünü alarak kazanabilelim diye, insan özünü aldı ve kazandı. O'nun ilahi kolları Allah'ın tahtını sınıksız tutarken, insanlığı ırkımızı kucaklayarak bizi Allah ile, yeri gök ile birbirine bağlar.

Mesih'in kefareti kurbanlığını etkin hale getiren, ilahi ve insani özün birleşimidir. Günahsız bir insanın, hatta bir meleğin hayatı insan ırkının günahlarının kefareti ödeyemezdi. Sadece ilah-insan olan Kurtarıcı insanlık için fide olabilir.

2. İlahılığı insanlıkla gizlemek için. Mesih, günahkârların O'nun

önünde yıkılmadan durabilmeleri için, göksel yüceliğini ve görkemini bir kenara bıraktı, ilahiliğini insanlık giysisiyle gizledi. Hâlâ Tanrı olmasına rağmen, Tanrı gibi gözükmedi (Flp. 2:6–8).

3. Muzaffer bir şekilde yaşamak için. Mesih'in insanlığı tek başına Şeytan'ın ayartmalarına asla dayanamazdı. Fakat "Tanrılığın bütün doluluğu bedence Mesih'te bulunuyor[du]" (Kol. 2:9). O, günahı yenebildi çünkü Baba'ya tümüyle güvendi (Yuhanna 5:19, 30; 8:28) ve insanlıkla birleşmiş ilahi güç insanın yararına sonsuz bir zafer kazandı.

Mesih'in muzaffer yaşam tecrübesi O'na özel bir ayrıcalık değildir. O, insanlığın uygulayamayacağı hiçbir güç uygulamadı. Biz de "Tanrı'nın bütün doluluğuyla" dolabiliriz (Ef. 3:19). Mesih'in ilahi gücü aracılığıyla, "hayata ve Allah'a adanmışlığa dair her şeye" ulaşabiliriz.

Bunu gerçekleştirmenin anahtarı, aracılıklarıyla "dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak... tanrısal özyapıya ortak" olabileceğimiz "çok büyük ve değerli vaatler[e]" iman etmektir (2. Petrus 1:3, 4). O, galip gelmesini sağlamış olan aynı kudreti, her kişi tam bir bağlılıkla itaat etsin ve muzaffer bir yaşam sürebilsin diye insanlara sunuyor.

Mesih'in teselli edici vaatlerinden birisi de zaferle ilgilidir: "Ben nasıl galip gelerek Babam'la birlikte Babam'ın tahtına oturdumsa, galip gelene de benimle birlikte tahtuma oturma hakkını vereceğim" (Va. 3:21).

İsa Mesih'in Görevleri

Peygamberin, kâhinin ve kralın görevleri özeldi ve genellikle meshedilme yolu ile kutsanmayı gerektiriyordu (1Kr. 19:16; Çık. 30:30, 2Sa. 5:3). Peygamberlik sözlerinde gelecek olan Mesih'in, yani Meshedilmiş Olan'ın bu üç görevi de üstleneceği ifade ediliyordu. Mesih, Allah ile aramızdaki arabuluculuk işini peygamberlik, kâhinlik ve krallık görevleri ile icra etmektedir. Peygamber Mesih bize Allah'ın isteğini bildirir, kâhin Mesih bize Allah'ı anlatır, kral Mesih ise Allah'ın merhamet dolu yetkisini O'nun halkı üzerinde kullanır.

Peygamber Mesih. Allah, Mesih'in peygamberlik görevini Musa'ya açıklamıştı: "Onlara kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkar-

racağım. Sözlerimi onun ağzından işiteceksiniz. Kendisine buyurdularımın tümünü onlara bildirecek” (Yas. 18:18). Mesih’le aynı dönemde yaşamış olanlar bu öngörünün yerine geldiğini fark etmişlerdi (Yuhanna 6:14; 7:40; Elç. 3:22, 23).

Mesih kendisinden “peygamber” diye bahsediyordu (Luka 13:33). Allah’ın krallığının ilkelerini (Matta 5–7; 22:36–40), peygamberlik yetkisi ile (Matta 7:29) duyurdu ve geleceği açıkladı (Matta 24:1–51; Luka 19:41–44).

Mesih, daha beden almadan önce Kutsal Kitap yazarlarını Ruhü ile doldurdu ve onlara çekeceği acılar ve ardından gelecek yücelikler hakkında ilham verdi (1. Petrus 1:11). Göğe yükselmesinden sonra halkına Kendisi’ni göstermeye devam etti. Kutsal Yazılar, O’nun Kendi “tanıklığını”, “peygamberlik ruhunu” sadık bakiye kilisesine verdiğini söylüyor (Va. 12:17; 19:10, bu kitabın 18. bölümüne bakın).

Kâhin Mesih. Mesih’in kâhinliğini ilahi bir yemin sağlam şekilde pekiştirdi: “Rab ant içti, kararından dönmez: ‘Melkisedek düzeni uyarınca sonsuza dek kâhinsin sen’ ” (Mez. 110:4). Mesih Harun’un soyundan değildi. Melkisedek gibi O’nun kâhinlik hakkı da ilahi tayinle gerçekleşti (İbr. 5.6, 10, ayrıca 7. bölüme bakın). O’nun arabulucu kâhinliği dünyasal ve göksel olmak üzere iki safhadan oluşuyordu.

1. Mesih’in dünyasal kâhinliği. Kâhinin yakmalık sunu sunağındaki işlevi İsa’nın dünyasal hizmetini simgeler. İsa mükemmel bir şekilde kâhinlik görevinin hakkını verdi: O gerçekten bir insandı ve “günahlara karşılık sunular ve kurbanlar sunmak üzere Tanrı’yla ilgili konularda insanları temsil etmek için” Allah tarafından seçilmişti (İbr. 5:1, 4, 10).

Kâhin, ibadet edenleri günah için ödenen kefaretin karşılığını temsil eden kurbanlık sistemi aracılığıyla Allah ile barıştırmalıydı (Lev. 1:4; 4:29, 31, 35; 5:10; 16:6; 17:11). Yani, yakmalık sunu sunağındaki birbiri ardına gelen kurbanlar, aralıksız kefaretin geçerli olduğunu simgeleyiyordu.

Bu kurbanlıklar yeterli değildi. Onlar sunuyu sunan kişiyi mükemmel yapamıyor, günahları silemiyor veya temiz bir vicdan yaratamıyorlardı (İbr. 10:1–4; 9:9). Onlar sadece gelecek olan iyi şeylerin gölgesiydiler (İbr.

10:1; ayrıca bkz. 9:9, 23, 24). Eski Ahit'te Mesih'in Kendisi'nin bu hayvan kurbanlarının yerini alacağı söylenmişti (Mez. 40:6-8; İbr. 10:5-9). O halde, bu kurbanlıklar Kurtarıcı Mesih'in vekâleten çektiği acılara ve kefaretiler edici ölümüne işaret ediyordu. O, Tanrı Kuzusu, bizim için günah oldu, bizim için lanetlendi. Bizi tüm günahlardan temizleyen O'nun kandır (2Ko. 5:21; Gal. 3:13; 1. Yuhanna 1:7; ayrıca bkz. 1Ko. 15:3).

Yani, dünyasal hizmeti sırasında Mesih hem kâhin hem de sunuydu. Çarmıhtaki ölümü O'nun kâhinlik işinin bir parçasıydı. Golgota'daki kurbanlığı sonrasında, O'nun kâhin olarak yürüttüğü aracılığı göksel tapınakta yoğunlaştı.

2. Mesih'in göksel kâhinliği. İsa, dünyada başlamış olan kâhinlik hizmetini gökte tamamlıyor. Yeryüzünde Allah'ın acı çeken kulu olup alçılması, O'nun bizim gökteki Başkâhinimiz olmasını sağladı (İbr. 2:17; 18; 4:15; 5:2). Peygamberlik sözü, Mesih'in Allah'ın tahtında oturacak olan kâhin olacağını söylüyor (Zek. 6:13). Dirilişinden sonra, alçaltılmış olan Mesih göklere çıkartıldı. Baş Kâhinimiz şu anda "göklere, Yüce Olan'ın tahtının sağında otur[uyor]..., Rab'bin kurduğu asıl tapınma çadırında görev yap[ıyor]" (İbr. 8:1, 2; ayrıca bkz. 1:3; 9:24).

Mesih aracılık işine göğe yükseldikten hemen sonra başladı. Tapınağın kutsal yerinden yükselen buhur dumanı, ibadetlerimizi ve dualarımızı Allah için kabul edilebilir yapan Mesih'in erdemlerini, dualarını ve doğruluğunu simgelemektedir. Buhur, ancak aracı ile sunağın kefaretiler edici kurbanı arasındaki yakın bağlantıyı ortaya koyan yakmalık sunu sunağından alınmış kömürler üzerinde sunulabilirdi. Bu nedenle, Mesih'in arabulucu işi, O'nun tamamlanmış olan vekâleten kurbanlığının erdemleri üzerine kurulmuştur.

Mesih'in arabuluculuğu O'nun halkına cesaret veriyor: "O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır" (İbr. 7:25). Mesih Kendi halkına aracılık ettiği için, Şeytan'ın tüm suçlamaları yasal dayanağını kaybetti (1. Yuhanna 2:1; ayrıca bkz. Zek. 3:1). Pavlus şu etkili soruyu sormuştu, "Suçlu çıkarana kimdir ki?" Sonra da Mesih'in Kendisi'nin Tanrı'nın sağında bizim için arabuluculuk yaptığına dair güvence verdi (Rom. 8:34). Mesih, Arabulucu işlevini şu sözleriyle onaylamıştı, "size

doğrusunu söyleyeyim, benim adıyla Baba'dan ne dilerseniz, size verecektir” (Yuhanna 16:23).

Kral Mesih. “Rab tahtını göklere kurmuştur, O'nun egemenliği her yeri kapsar” (Mez. 103:19). Tanrılık'ın bir üyesi olan Tanrı'nın Oğlu'nun, tüm evren üzerindeki bu ilahi egemenlikte pay sahibi olduğu apaçık ortadadır.

Tanrı-İnsan olan Mesih, krallığını O'nu Rab ve Kurtarıcı olarak kabul edenlere gösterecektir. Kutsal Yazılar şöyle diyor, “Ey Tanrı, tahtın sonsuzluklar boyunca kalıcıdır, krallığının asası adalet asasıdır” (Mez. 45:6; İbr. 1:8, 9).

Mesih'in krallığı mücadelesiz kurulmamıştı, çünkü “Dünyanın kralları saf bağlıyor, hükümdarlar birleşiyor Rab'be ve meshettiği krala [Mesih'e] karşı” (Mez. 2:2). Fakat onların planları başarısız oldu. Allah buyruk vererek Mesih'i Kendi tahtına oturtacak: “Ben kralımı Kutsal dağım Siyon'a oturttum’ diyor... ‘Sen benim oğlumsun’ dedi, ‘bugün ben sana Baba oldum’ ” (Mez. 2:6, 7; İbr. 1:5). Davut'un tahtını alacak olan Kral'ın ismi “Yehova salâhımız[dır]” (Yer. 23:5, 6 KM). O'nun yönetimi benzersizdir, çünkü O göksel tahtta hem kâhin hem kral olarak işlev görür (Zek. 6:13).

Cebrail Meryem'e İsa'nın Mesih olan yönetici olduğunu şu sözlerle bildirmişti, “O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir” (Luka 1:33). O'nun egemenliği, iki krallığını simgeleyen iki taht ile resmedilir. “Lütuf tahtı” (İbr. 4:16) lütuf krallığını, “Görkemli tahtı” (Matta 25:31) da yücelik krallığını temsil eder.

1. Lütuf krallığı. İlk insanın günaha düşmesinden hemen sonra lütuf krallığı tesis edildi. O, Allah'ın vaadi uyarınca var oldu. İnsanlar iman aracılığıyla onun vatandaşları olabilirdi. Ancak Mesih'in ölümüne dek tamamıyla kurulmadı. Mesih çarmıhta “tamamlandı” diye haykırdığında, kurtuluş planının şartları yerine gelmiş oldu ve yeni antlaşma onaylandı (bkz. İbr. 9:15–18).

İsa'nın “zaman doldu... Tanrı'nın egemenliği yaklaştı” (Markos 1:15) sözleri, kısa süre sonra O'nun ölümüyle ile tesis edilecek olan lütuf

krallığına doğrudan bir atıftı. Yaratılış işi üzerine değil de kurtarış işi üzerine kurulan bu krallık, vatandaşlarını yenilenme (yeniden doğuş) aracılığıyla kabul ediyor. İsa şöyle buyurdu, “bir kimse sudan ve Ruh’tan doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliği’ne giremez” (Yuhanna 3:5; ayrıca bkz. 3.3). İsa onun büyümesini hardal tanesinin olağanüstü gelişimine ve mayanın un üzerindeki etkisine benzetmişti (Markos 4:22–31; Matta 13:33).

Lütuf krallığı dıştan değil O’na iman edenlerin yüreklerinde yarattığı etkiyle görülür. İsa şöyle öğretti, “Tanrı’nın Egemenliği göze görünür bir şekilde gelmez. İnsanlar da ‘işte burada’ ya da ‘işte şurada’ demeyecekler. Çünkü Tanrı’nın Egemenliği aranızdadır” (Luka 17:20, 21). İsa, o bu dünyanın krallığı değil, gerçeğin krallığıdır demişti. “Ben kralım. Ben bunun için doğdum ve bunun için dünyaya geldim ki, gerçeğe tanıklık edeyim. Gerçekten olan herkes benim sesimi işitir” (Yuhanna 18:37 CAN). Pavlus, Mesih’in krallığının imanlıların aktarıldığı “doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh’ta sevinç” (Rom. 14:17; Kol. 1:13) krallığı olduğunu söylemişti.

Bu krallığın kurulması, bir çarmıh olmadan taç olmayacağını doğrulayan acı verici bir tecrübeydi. Kamu hizmetinin sonlarına doğru İsa Mesih yani Tanrı–insan, Davut’un tahtının meşru mirasçısı olarak Yeruşalim’e geldi. Yahudi geleneğindeki asil girişi temsilen bir eşeğin sırtına oturarak (Zek. 9:9), kalabalıkların içten gelen coşkulu destek gösterilerini kabul etti. Asil şehre zaferli girişi sırasında “halkın büyük bir bölümü giysilerini yolun üzerine serdi. Bazıları da ağaçlardan dal kesip yola seriyordu... Kalabalıklar şöyle bağırıyorlardı: ‘Davut Oğlu’na hozana! Rab’bin adıyla gelene övgüler olsun, en yücelerde hozana!’ ” (Matta 21:8, 9). Böylece Zekeriya’nın peygamberlik sözü de tamamlanmış oldu. Mesih artık Kendisini Mesih Kral olarak takdim ediyordu.

Maalesef taht üzerindeki iddiasına karşı çıkanlar oldu. “Günahsız Olan’a” karşı duyulan şeytani nefret doruğa ulaştı. On iki saat içinde imanın savunucuları, yani Sanhedrin, gizlice O’nu tutukladı, sorguladı ve ölüme mahkûm etti.

İsa sorgusu sırasında herkesin önünde Tanrı’nın Oğlu olduğunu ve halkının Kralı olduğunu onayladı (Luka 23:3; Yuhanna 18:33–37). Bu

iddiasının üzerine, O'na aşağılayıcı bir şekilde asil bir elbise giydirildi ve başına taç takıldı. Fakat bu taç altından değil, dikenlerden bir taçtı (Yuhanna 19:2). O'nun kral olarak karşılanma töreni düpedüz alaydı. Askerler O'nu döverken, “selam, ey Yahudiler'in Kralı!” (Yuhanna 19:3) diye bağırıyorlardı. Roma valisi Pilatus, O'nu halka “işte, sizin Kralınız!” diye takdim etti. Kendi halkı ağız birliğiyle O'nu reddetti ve “ ‘yok et O'nu! yok et, çarmıha ger!’ diye bağıştılar” (Yuhanna 19:14, 15).

Mesih, lütuf krallığını en derin aşağılanmayla (çarmıhta ölümle) inşa etti. O'nun aşağılanmasına son veren, göğe alınması oldu. Göğe yükselmesi ile birlikte Babası'nın tahtına ortak olup, Kâhin Kral olarak tahta oturtuldu (Mez. 2:7, 8; ayrıca bkz. İbr. 1:3-5; Flp. 2:9-11; Ef. 1:20-23). Tahta oturtulması, O'na Tanrı'nın ilahi Oğlu olarak daha önce sahip olmadığı bir güç sağlamadı. Fakat şimdi, ilahi-insani Arabulucu olarak sahip olduğu insan doğası göksel yüceliğe ve güce ilk defa ortak olmuştu.

2. Yücelik krallığı. Yücelik krallığının bir temsili, İsa'nın görünümünün değiştiği dağda verilmişti. Mesih orada Kendisi'ni yüceliği içinde göstermişti. “Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. Yüzü güneş gibi parladı, giysileri ışık gibi bembeyaz oldu” (Matta 17:2). Musa ve İlyas kurtarılanları temsil ediyorlardı—Musa Mesih'e ait olarak ölen ve diriltilecek olanları, İlyas ise İkinci Gelişte ölümü tatmadan göğe alınacakları temsil ediyordu.

Yücelik krallığı Mesih'in dönüşündeki sarsıntılı olaylarla kurulmuş olacak (Matta 24:27, 30; 31; 25:31, 32). Yargılama tamamlandıktan sonra, İnsanoğlu'nun gökteki tapınaktaki arabulucu işi sona erdiği zaman “Eskiden beri var Olan” (Baba Tanrı) “O'na egemenlik, Yücelik ve krallık” bahşedecek (Dan. 7:9, 10, 14). Sonra, “göklerin altındaki krallıklara özgü krallık egemenlik ve büyüklük kutsallara, Yüceler Yücesi'nin halkına verilecek. Bu halkın krallığı sonsuza dek sürecek, bütün uluslar ona kulluk edip sözünü dinleyecek” (Dan. 7:27).

Yeryüzündeki yücelik krallığı, nihayetinde Milenyum'un sonunda, Yeni Yeruşalim gökten indiği zaman kurulmuş olacak (Vahiy 20, 21. İsa Mesih'i Kurtacımız olarak kabul ederek bugün O'nun lütuf krallığının, ikinci gelişte de yücelik krallığının vatandaşları olabiliriz. Önümüzde

sonsuz olasılıklara sahip bir yaşam uzanıyor. Mesih'in sunduğu yaşam başarısızlıklar, dağılmış umutlar ve hayallerle dolu bir yaşam değil, Kurtarıcı ile birlikte başarılı bir yürüyüş, bir gelişim yaşamıdır. O, her geçen gün daha çok sahici sevgi, sevinç, huzur, sabır, nezaket, iyilik, bağlılık ve özdenetim (Gal. 5:22, 23) sergileyen bir yaşamıdır. İsa, O'na yaşamını adayan herkese bu ilişkinin meyvelerini sunar. Böyle bir teklife kim karşı durabilir?

Kutsal Ruh Allah

Sonsuz Ruh olan Allah, Yaradılış'ta, beden alıŖta ve kurtarıŖta Baba ve Oğul ile birlikte etkindi. Kutsal Yazılar'ın yazarlarına ilham verdi. Mesih'in yaŖamını g¼çle doldurdu. O insanları çeker ve ikna eder. Kendisine karŖılık verenleri Allah'ın suretinde yeniler ve d¼n¼Ŗt¼r¼r. O, Baba ve Oğul tarafından her zaman O'nun çocukları ile birlikte olsun diye g¼nderilmiŖtir. Kiliseye ruhsal armağanları veren, Mesih hakkında tanıklık etsin diye g¼çlendiren ve Kutsal Yazılarla uyum içinde t¼m gerçeğe y¼nlendiren O'dur. (Yar. 1:1, 2; Luka 1:35; 4:18; El. 10:38; 2Pe. 1:21; 2Ko. 3:18; Ef. 4.11, 12; El. 1:8; Yuhanna 14:16–18, 26; 15:26, 27; 16:7–13).

Çarmıh her ne kadar İsa'nın takipçilerini sersem etmiŖ, kederlendirmiŖ ve korkutmuŖ olsa da diriliŖ onların hayatlarına sabahı getirmiŖti. Mesih ¼l¼m¼n prangalarını kırdığında, Allah'ın egemenliği onların y¼reklerine doğdu.

Artık y¼reklerinde s¼nd¼r¼lemez bir ateŖ yanıyordu. Birkaç hafta ¼nce ¼đrenciler arasına can sıkıcı duvarlar diken farklılıklar bir anda eriyivermiŖti. Birbirlerine karŖı g¼nahlarını itiraf ettiler ve kendilerini İsa'yı, yani g¼đe alınmıŖ Kralları'nı kabul etmek için daha çok açtılar.

Yakın zaman ¼ncesine kadar dağınık durumda olan bu s¼r¼n¼n birliği dua içinde g¼nden g¼ne b¼y¼d¼. Bir g¼n, Allah'ı ¼verlerken g¼çl¼ bir r¼zg¼rın esiŖini andıran bir sesin ortalığı kasıp kavurmaya baŖladıđı an unutulmazdı. Sanki kalplerinde yanan ateŖ g¼r¼n¼r bir hale gelmiŖ, kızgın alevler her birinin ¼zerine inmiŖti. O g¼n Kutsal Ruh kızgın bir ateŖ gibi ¼zerlerine indi.

Kutsal Ruh ile dolan ¼đrenciler, İsa'daki bu yeni ateŖli sevgilerini ve sevinçlerini zapt edemediler. Heyecanla kurtuluŖun iyi haberini y¼ksek sesle duyurmaya baŖladılar. Sesi duyan yerli halk ve hac için orada bu-

lunanlardan farklı uluslara mensup pek çok kişi kalabalık eve üşüştü. Şaşkınlık ve hayretler içinde, sıradan Celilelilerin (kendi lisanlarında) Allah'ın büyük işlerine güçlü bir şekilde tanıklık ettiklerini gördüler.

Bazıları “bu ne anlama geliyor?” diye sordu. Diğerleriye, “bunlar içkiyi fazla kaçırmış”, diye alay etti. Petrus kalabalığa, “bu adamlar sandığımız gibi sarhoş değiller” diye seslendi. “Saat daha sabahın dokuzu! O [İsa Mesih] Tanrı'nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh'u Babadan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh'u üzerimize dökmüştür” (Elç. 2).

Kutsal Ruh Kimdir?

Kutsal Kitap Kutsal Ruh'un kişiler üstü bir güç değil, bir şahıs olduğunu açıklıyor. “Kutsal Ruh'a ve bize iyi göründü” (Elç. 15:28 CAN) gibi ifadeler, ilk imanlıların O'nu bir şahıs olarak gördüğünü ortaya koyuyor. Mesih de O'ndan belirgin bir şahıs olarak bahsetmişti. “O beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alıp size bildirecek” (Yuhanna 16:14), demişti. Kutsal Yazılar Üçlülük Tanrısı'ndan bahsederken, Ruh'u bir şahıs olarak tanımlıyor (Mat. 28:19; 2Ko. 13:14).

Kutsal Ruh'un kişiliği vardır. O, çabalar (Yar. 6:3), öğretir (Luka 12:12), ikna eder (Yuhanna 16:8), kilise meselelerini yönlendirir (Elç. 13:2), yardım ve şefaet eder (Rom. 8:26), ilham verir (2. Petrus 1:21) ve kutsar (1. Petrus 1:2). Bu faaliyetler sadece bir güç, etki veya Allah'ın bir niteliği tarafından yerine getirilemez. Ancak bir şahıs bunları gerçekleştirebilir.

Kutsal Ruh Gerçekten Allah'tır.

Kutsal Yazılar Kutsal Ruh'u Tanrı olarak görür. Petrus Hananya'ya, Kutsal Ruh'a yalan söyleyerek “insanlara değil, Tanrı'ya yalan söylemiş oldun” (Elç. 5:3, 4) demişti. İsa, “Ruh'a edilen küfrü” affedilmez günah olarak tanımlayarak şöyle dedi, “İnsanoğlu'na karşı bir söz söyleyen bağışlanacak; ama Kutsal Ruh'a karşı bir söz söyleyen ne bu çağda ne de gelecek çağda bağışlanacaktır” (Matta 12:31, 32). Bu ancak Kutsal Ruh Tanrı ise gerçek olabilir.

Kutsal Yazılar, Kutsal Ruh'a ilahi nitelikler yüklemektedir. O yaşamdır. Pavlus O'dan “yaşam veren Ruh” diye bahsediyor (Rom. 8:2). O gerçektir.

Mesih O'na "gerçeğin Ruh'u" demişti (Yuhanna 16:13). "Ruh'un sevgisi" (Rom. 15:30) ve "Tanrı'nın Kutsal Ruh'u" (Ef. 4:30) ifadeleri, sevgi ve kutsallığın O'nun doğasının parçaları olduklarını gösteriyor.

Kutsal Ruh her şeye gücü yetendir. O "herkese dilediği gibi" ruhsal armağanlar dağıtır (1Ko. 12:11). O her yerdedir. "O sonsuza dek" halkı ile birlikte olacaktır (Yuhanna 14:16). O'nun etkisinden kimse kaçamaz (Mez. 139:7-10). O aynı zamanda her şeyi bilendir "çünkü Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır... Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez" (1Ko. 2:10, 11).

Allah'ın işleri de Kutsal Ruh ile ilişkilendirilmiştir. O yaratılış işine de kurtarış işine de dâhildir. Elihu şöyle demişti, "beni Tanrı'nın Ruh'u yarattı, Her Şeye Gücü Yeten'in soluğu yaşam veriyor bana" (Eyüp 33:4). Mezmurcu ise "Ruhun'u gönderince var olurlar, yeryüzüne yeni yaşam verirsin" (Mez. 104:30) demişti. Pavlus şöyle bir iddiada bulunuyor, "Mesih İsa'yı ölümden diriltten Tanrı'nın Ruh'u içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden diriltten Tanrı, içinizde yaşayan Ruh'uyla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir" (Rom. 8:11).

Kişiler üstü bir etki veya yaratılmış bir varlık değil, ancak her yerde olan kişisel bir Tanrı ilahi Mesih'i bir ferde, yani Meryem'e getirebilecek bir mucize sergileyebilirdi. Kutsal Ruh, Pentikost gününde yegâne Tanrı-insanı, yani İsa'yı istekli olan tüm alıcılara evrensel olarak mevcut kıldı.

Kutsal Ruh, vaftiz tertibinde (Matta 28:19), elçisel kutsamada (2Ko. 13:14) ve ruhsal armağanlar ile ilgili konuşmada (1Ko. 12:4-6) Baba ve Oğul'la eşit kabul edilmiştir.

Kutsal Ruh ve Tanrılık

Kutsal Ruh Tanrı, sonsuzluktan beri Tanrılık içinde üçüncü üye olarak yaşıyor. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh eşit olarak kendiliklerinden vardılar. Hepsî eşit olsa da Üçlülük içinde bir çalışma düzeni vardır (bu kitabın 2. bölümüne bakın).

Kutsal Ruh Tanrı hakkındaki gerçek en iyi şekilde O'na İsa Mesih aracılığıyla bakıldığı zaman anlaşılır. Ruh insanlara geldiğinde "Mesih'in Ruh'u" olarak gelir, kendi başına, kendi ehliyeti ile gelmez. O'nun tarih içindeki faaliyeti Mesih'in kurtuluş hizmetine odaklanmıştır.

Kutsal Ruh Mesih'in doğumuna etkin olarak katılmıştı (Luka 1:35), O'nun vaftizinde kamu hizmetini onaylayan (Matta 3:16, 17) ve Mesih'in vekâleten kurbanlığının ve dirilişinin yararlarını insanlığa getiren Kutsal Ruh'tu (Rom. 8:11).

Öyle görünüyor ki Ruh Tanrılık içinde vasi işlevini yerine getiriyor. Baba'nın Oğlu'nu dünyaya vermesi (Yuhanna 3.16), Meryem'in Kutsal Ruh'tan gebe kalmasıyla gerçekleşti (Matta 1:18–20). Kutsal Ruh planı tamamlamak yani onu gerçeğe dönüştürmek için geldi.

Kutsal Ruh'un yaratılış işine yakından katılmış olması, O'nun Yaratılış'taki varlığında görülür (Yar. 1:2). Yaşamın başlangıcı ve sürdürülmesi O'nun işi sayesinde; O'nun ayrılması ölüm anlamına gelir. Kutsal Kitap'ta şöyle deniyor, “Eğer niyet eder de Ruhunu ve soluğunu geri çekerse, bütün insanlık bir anda yok olur, insan yine toprağa döner” (Eyüp 34:14, 15; ayrıca bkz. 33:4). Ruh'un yaratıcı işinin yansımalarını O'nun Allah'a açık olan her kişinin bünyesindeki yeniden yaratma işinde görebiliriz. Allah kişilerin içindeki işini Yaratıcı Ruh aracılığıyla yürütür. Böylece, Ruh beden almada, yaratılıştaki ve tekrar yaratımda Allah'ın gayesini tamamlar.

Vaat Edilmiş Olan Ruh

Bizim Kutsal Ruh'un içinde yaşayacağı varlıklar olmamız amaçlanmıştı (bkz. 1Ko. 3:16). Âdem ve Havva'nın günahı onları hem Aden Bahçesi'nden hem de içlerinde yaşayan Ruh'tan ayırdı. Bu ayrılık varlığını sürdürüyor—Tufan'dan önce kötülüğün muazzam derecede çoğalması sonucu Allah şöyle dedi, “Ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak” (Yar. 6:3).

Eski Ahit zamanlarında Ruh bazı kişileri özel görevleri yerine getirmeleri için donatmıştı (Say. 24:2; Hakimler 6:34; 1Sa. 10:6). Bazen kişilerin “arasındaydı” (Çık. 31:3; Yşa. 63:11). Şüphesiz, gerçek imanlılar her zaman O'nun varlığının farkındaydılar, ancak peygamberlik sözünde Ruh'un belli bir zamanda “bütün insanların üzerine” (Yoel 2:28) döküleceği ve yeni bir çağı başlatacağı daha büyük bir tezahür öngörülüyordu.

Dünya hâlâ gaspçının elindeyken, Kutsal Ruh'un tam olarak dö-

külmesi gerçekleşemezdi. Ruh'un bütün insanların üzerine dökülebilmesi için, öncelikle Mesih'in dünyasal hizmetini ve vekâleten kurbanlığını yerine getirmesi gerekliydi. Vaftizci Yahya Mesih'in hizmetinin Ruh'un hizmeti olduğuna işaret ederek şöyle demişti, “gerçi ben sizi tövbe için suyla vaftiz ediyorum, ama... O sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek” (Mat. 3:11). Fakat Müjdeler İsa'yı Kutsal Ruh ile vaftiz ederken göstermiyor. Ölümünden sadece saatler önce İsa öğrencilerine şu sözü verdi, “Ben de Babadan dileyeceğim, O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhu'nu verecek” (Yuhanna 14:16, 17). Ruh'un vaat edilmiş olan vaftizi çarمیhta alındı mı? Cuma günü çarمیha gerilme sırasında güvercin gözükmedi. Sadece karanlık ve çakan şimşeğin kıvılcımları görüldü.

İsa dirilene kadar Ruh'u öğrencilerinin üzerine üflemedi (Yuhanna 20:22). Şöyle dedi, “Ben de Babam'ın vaat ettiğini size göndereceğim. Ama siz yücelerden gelecek güçle kuşanıncaya dek kentte kalın” (Luka 24:49). İmanlılar, onları “dünyanın dört bucağında” O'nun tanıkları yapacak olan bu gücü, Kutsal Ruh üzerlerine inince alacaklardı (Elç. 1:8).

Yuhanna şöyle yazdı, “Ruh henüz verilmemişti. Çünkü İsa henüz yüceltilmemişti” (Yuhanna 7:39). Baba'nın Mesih'in kurbanlığını kabul etmesi Kutsal Ruh'un dökülmesi için ön şarttı.

Yeni çağ ancak muzaffer Rabb'imiz Göksel tahtına oturduğunda başlamış oldu. Ancak ondan sonra Kutsal Ruh'u Kendi doluluğunda gönderebildi. Petrus, “O, Tanrı'nın sağına” yüceltildikten sonra, Kutsal Ruh'u “tam bir birlik içinde sürekli dua” eden, heyecanla bu olayı bekleyen öğrencilerin (bizlerin) üzerine dökmüştür, dedi (Elç. 2:33; Elç. 1:5, 14). Golgotadan elli gün sonra Pentikost gününde, Ruh'un varlığının tüm gücü ile birlikte yeni çağ başladı. “Ansızın gökten, güçlü bir rüzgârın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi doldurdu... İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular” (Elç. 2:2–4).

İsa'nın ve Kutsal Ruh'un hizmetleri birbirine bağlıydı. İsa görevini tamamlayana kadar Kutsal Ruh tam doluluğuyla verilemedi. Öte yandan İsa, Ruh tarafından Meryem'in rahmine taşındı (Matta 1:8–21), Ruh tarafından vaftiz edildi (Markos 1:9, 10), Ruh tarafından yönlendirildi (Luka 4:1), mucizelerini Ruh aracılığıyla gerçekleştirdi (Matta

12:24–32), Kendisi'ni Golgota'da Ruh aracılığıyla sundu (İbr. 9:14, 15) ve Ruh tarafından diriltildi (Rom. 8:11).

İsa Kutsal Ruh'un doluluğunu tecrübe eden ilk kişiydi. Hayret verici olan, Rabb'imizin Ruhunu O'nu ısrarla isteyen herkesin üzerine dökmeye gönüllü olmasıdır.

Kutsal Ruh'un Görevi

Mesih'in ölümünden önceki gece söylediği, yaklaşan ayrılığı hakkındaki sözleri öğrencilerini çok üzdü. Fakat hemen ardından onlara Kendisi'nin kişisel temsilcisi olarak Kutsal Ruh'u alacaklarının güvencesini verdi. Onlar yetim gibi bırakılmayacaklardı (Yuhanna 14:18).

Hizmetin Kökeni. Yeni Ahit Kutsal Ruh'u benzersiz bir şekilde ortaya koyuyor. O'ndan "İsa'nın Ruh" (Elç. 16:7), "Tanrı'nın öz Oğulunun... Ruh" (Gal. 4:6), "Tanrı'nın Ruh" (Rom. 8:9), "Mesih'in Ruh" (Rom. 8:9; 1. Petrus 1:11), ve "İsa Mesih'in Ruh" (Flp. 1:19), diye bahsediyor. Peki, Kutsal Ruh'un görevini tasarlayan kimdi, İsa Mesih mi yoksa Baba Tanrı mı?

Mesih, Kutsal Ruh'un hizmetinin kökenini kayıp dünyaya açıklarken, iki kaynaktan söz etti. İlk önce Baba'yı işaret etti: "Ben de Baba'dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhunu verecek" (Yuhanna 14:16; ayrıca bkz. 15:26, "Baba'dan"). O Kutsal Ruh ile vaftizi "Baba'nın verdiği" söz olarak adlandırdı (Elç. 1:4). İkinci olarak Mesih Kendisi'ni işaret etti: "O'nu [Ruh'u] size gönderirim" (Yuhanna 16:7). Sonuç olarak, Kutsal Ruh hem Baba'dan, hem de Oğul'dan kaynaklanmaktadır.

O'nun Dünyaya Hizmeti. Mesih'in Rab olduğunu ancak Kutsal Ruh'un etkisi aracılığıyla kabul edebiliriz. Pavlus, "Ruh'un aracılığı olmaksızın da kimse 'İsa Rab'dir' diyemez," demişti (1Ko. 12:3).

Bize Mesih'in Kutsal Ruh aracılığıyla "dünyaya gelen, her insanı aydınlatan gerçek ışık" olduğuna dair güvence verildi (Yuhanna 1:9). O'nun görevi "günah, doğruluk ve gelecek yargı konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna" etmektir (Yuhanna 16:8).

İlk olarak, Kutsal Ruh günah, özellikle Mesih'i kabul etmeme günahı konusunda bize derin bir anlayış sağlar (Yuhanna 16:9). İkinci olarak, Ruh herkesi Mesih'in doğruluğunu kabul etmeye teşvik eder. Üçüncü olarak, Ruh günahın kararttığı zihinleri tövbe edip dönüşmeleri için teşvik etmekte güçlü bir araç olan yargılama konusunda bizleri uyarır.

Tövbe ettiğimiz zaman, su ve Kutsal Ruh'un vaftizi aracılığıyla yeniden doğabiliriz (Yuhanna 3:5). O andan itibaren bizimkisi artık yeni bir yaşamdır çünkü Mesih'in Ruhu artık bizde yaşayacaktır.

İmanlılar için olan Hizmeti. Kutsal Ruh hakkındaki ayetlerin çoğunluğu O'nun Allah'ın halkı ile olan ilişkisine dairdir. O'nun kut-sayıcı etkisi itaate yönlendirir (1. Petrus 1:2), fakat kimse belirli şartları yerine getirmeden O'nun kalıcı varlığını tecrübe etmeye devam edemez. Petrus, Allah'ın Ruh'u Kendisi'ne sürekli olarak itaat edenlere verdiğini söylemişti (Elç. 5:32). Bu nedenle imanlılar Ruh'a direnmemek, O'nu kederlendirmemek ve bastırmamak konusunda uyarılıyorlar (Elç. 7:51; Ef. 4:30; 1. Se. 5:19).

Ruh imanlılar için ne yapar?

1. İmanlılara yardım eder. Mesih, Kutsal Ruh'u tanıtırken O'nu "başka bir Parakletos" diye adlandırdı (Yuhanna 14:16). Bu Grekçe kelime "Yardımcı", "Tesellici" (KM, CAN) ya da "Avutucu" (TC) olarak tercüme edilmiştir ve ayrıca "Arabulucu" veya "Avukat" anlamlarına da gelebilir.

Kutsal Yazılar'da bahsi geçen diğer tek Parakletos, Mesih'in Kendisi'dir. O, Baba'nın karşısında bizim Avukatımız veya Arabulucumuz'dur. "Yavrularım bunları size günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama içimizden birisi günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur" (1. Yuhanna 2:1).

Mesih, Arabulucu, Şefaatçi ve Yardımcı olarak bizi Allah'a takdim eder ve Allah'ı bize gösterir. Benzer şekilde, Ruh da bizi Mesih'e yönlendirir ve Mesih'in lütfunu bize gösterir. Bu, Ruh'un neden "lütfükâr Ruh" (İbr. 10:29) diye adlandırıldığını açıklıyor. O'nun en büyük katkılarından bir diğeri de Mesih'in kurtarıcı lütfunun insanlara uygulanmasıdır (bkz. 1Ko. 15:10; 2Ko. 9:14; Yakup 4:5, 6).

2. Mesih'in gerçeğini getiren O'dur. Mesih Kutsal Ruh'a "gerçeğin Ruhu" diyordu (Yuhanna 14:17; 15:26; 16:13). O'nun işlevleri arasında "bütün söylediklerimi size hatırlat[mak]" (Yuhanna 14:26) ve "sizi tüm gerçeğe yönelt[mek]" (Yuhanna 16:13) bulunur. O'nun mesajı İsa Mesih'e tanıklık eder (Yuhanna 15:26). Mesih şöyle demişti, "[O] yalnız duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek. O beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alıp size bildirecek" (Yuhanna 16:13, 14).

3. Mesih'in varlığını getiren O'dur. O sadece Mesih hakkında mesaj getirmekle kalmaz, aynı zamanda Mesih'in kendi varlığını da getirir. İsa şöyle demişti, "Benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı [Kutsal Ruh, Yuhanna 14:16, 17] size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim" (Yuhanna 16:7).

İnsanlığı izin vermediği için Adam olan İsa her yerde mevcut olmuyordu bu sebeple O'nun ayrılması gerekliydi. Ruh aracılığıyla her zaman her yerde olabilirdi. İsa şöyle dedi, "Ben de Baba'dan dileyeceğim, O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhu'nu verecek." Daha sonra da şu güvenceyi verdi, "O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır. Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim" (Yuhanna 14:16–18). Kutsal Ruh Mesih'in temsilcisidir, ancak insani kişiliğe sahip değildir, ondan ayrı ve bağımsızdır.

Kutsal Ruh, beden alıfta Mesih'in varlığını bir insan olan Meryem'e getirdi. Pentikost gününde muzaffer Mesih'i dünyaya getirdi. Mesih'in, "seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım" (İbr. 13:5) ve "dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" (Matta 28:20) vaatleri Ruh aracılığıyla yerine gelir. Bu nedenle Yeni Ahit Ruh'a Eski Ahit'in asla kullanmadığı bir isim verir; "İsa'nın Ruhu" (Flp. 1:19).

Tıpkı Baba ve Oğul'un Ruh aracılığıyla imanlıları kendi evleri yapmaları gibi (Yuhanna 14:23), imanlıların Mesih'te kalmalarının tek yolu da Ruh'un aracılığıdır.

4. Kilisenin işleyişine rehberlik eden O'dur. Kutsal Ruh Mesih'in tam varlığını getirdiği için, Mesih'in yeryüzündeki gerçek vekili O'dur. İman ve doktrin konularında daimî yetki odağı olduğu için, kiliseyi yönlendirme şekli Kutsal Kitap ile tam bir uyum içindedir. Protestanlığın

belirgin özelliği, Kutsal Ruh'un Mesih'in dünyadaki gerçek vekili olmasıdır. Teşkilata, önderlere veya insan bilgeliğine bağlılık, ilahi olanın yerine insanı koymak demektir.

Kutsal Ruh elçisel kilisenin yönetimine derinlemesine dâhil olmuştu. Kilise müjdecileri seçerken dua ve oruçla O'nun rehberliğine başvurdu (Elç. 13:1-4). Seçilenler Kutsal Ruh'un yönetimine açık oldukları bilinen kişilerdi. Elçilerin İşleri kitabı onları "Kutsal Ruh ile dolu" (Elç. 13:9, 52) diye tanımlıyor. Onların faaliyetleri Kutsal Ruh'un denetimi altındaydı (Elç. 16:6, 7). Pavlus kilise ihtiyarlarına buldukları mevkiye Kutsal Ruh tarafından getirildiklerini hatırlatmıştı (Elç. 20:28).

Kutsal Ruh kilisenin birliğini tehdit eden birçok zorluğun aşılmasında önemli bir rol oynadı. Doğrusu, Kutsal Yazılar ilk kilise komitesinin kararlarını şu sözlerle ifade ediyor, "Kutsal Ruh ve bizler... uygun gördük" (Elç. 15:28).

5. Kiliseyi özel armağanlara donatan O'dur. Kutsal Ruh Allah'ın halkına özel armağanlar bahşetmişti. Eski Ahit zamanlarında, "Rab'bin Ruh'u", İsrail'e önderlik etmeleri, O'nu kurtarmaları (Hakimler 3:10; 6:34; 11:29) ve peygamberlik yapabilmeleri için, onlara olağanüstü güçler vererek kişiler üzerine geldi (Say. 11:17, 25, 26; 2.Sa. 23:2). Saul ve Davut Allah'ın halkının yöneticileri olarak kutsandıklarında, Ruh onların üzerine geldi (1Sa. 10:6; 10; 16:13). Kutsal Ruh ile dolmak bazı kişilere benzersiz sanatsal meziyetler kazandırdı (Çık. 28:3; 31:3; 35:30-35).

Ayrıca, ilk kilisede de Mesih kiliseye olan hediyelerini Kutsal Ruh aracılığıyla bahşetmişti. Ruh uygun gördüğü şekilde tüm kilisenin yararlanması için bu armağanları dağıttı (Elç. 2:38; 1.Ko. 12:7-11). Müjde'nin dünyanın dört bir tarafına duyurulması için gerekli olan özel gücü sağlayan O'ydu (Elç. 1:8, bu kitabın 17. bölümüne bakınız).

6. İmanlıların kalplerini dolduran O'dur. Pavlus'un Efes'teki öğrencilere sorduğu "iman ettiğiniz zaman Kutsal Ruh'u aldınız mı?" (Elç. 19:2) sorusu her imanlı için çok önemli bir sorudur.

Pavlus olumsuz cevap alınca ellerini onların üzerine koydu ve Kutsal Ruh üzerlerine indi (Elç. 19:6).

Bu olay gösteriyor ki Kutsal Ruh'un sayesinde günahı kabullenmek ile Ruh'un yaşamları doldurması iki farklı tecrübedir.

İsa sudan ve Ruh'tan doğmanın gerekliliğine işaret etmişti (Yuhanna 3:5). Göğe yükselişinden hemen önce, yeni imanlılara “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla” (Matta 28:19) vaftiz olmalarını emretti. Petrus, bu emirle uyumlu olarak “Kutsal Ruh armağanının” vaftizde alınacağını vaaz etti (Elç. 2:38). Pavlus, Kutsal Ruh ile vaftiz olmanın önemini (bu kitabın 15. bölümüne bakınız), acil bir çağrıyla imanlılara “Ruh ile dolun” (Ef. 5:18) demesiyle doğruluyor.

Kutsal Ruh ile dolmak, bizi Allah'ın benzerliğine dönüştürür ve yeni doğuş ile başlamış olan kutsanma işini devam ettirir. Tanrı bizi Kendi merhameti uyarınca kurtardı, “bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle, yeniden doğuş yıkamasıyla ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla üzerimize bol bol döktüğü Kutsal Ruh'un yenilemesiyle yaptı” (Titus 3:5, 6).

Müjde hizmetini bu kadar güçsüz hale getiren şey, Ruh'un yokluğudur. Öğrenme kabiliyetine, becerilere, her türlü doğal ya da edinilmiş yetiye sahip olunabilir; ancak Allah'ın Ruh'unun mevcudiyeti olmadan hiçbir kalbe dokunulamayacak, hiçbir günahkâr Mesih'e kazanılamayacaktır. Diğer yandan, Mesih'le bağlantılı iseler, Ruh'un armağanlarına sahiplerse, O'nun öğrencilerinin en fakir ve en cahilleri dahi kalpler üzerinde etki edecek bir güce sahip olacaklardır. Allah onları evrendeki en büyük etkinin hayata geçmesindeki bağlantı haline getirir.

Ruh hayati önemdedir. İsa Mesih'in içimizde gerçekleştirdiği tüm değişimler Ruh'un hizmeti aracılığıyla meydana gelir. İmanlılar olarak Ruh olmadan hiçbir şeyi başaramayacağımızın her zaman farkında olmalıyız (Yuhanna 15:5).

Bugün, Kutsal Ruh dikkatlerimizi Allah'ın Oğlu'yla sunduğu en büyük sevgi armağanına yönlendiriyor. O bizden çağrısını geri çevirmemizi, sevgi dolu ve merhametli Baba'mız ile barışmamızın tek yolunu kabul etmemizi istiyor.

Yaratılış

Allah her şeyin Yaraticısı'dır ve yaratıcı faaliyetinin esas öyküsünü Kutsal Yazılar'da açıklamıştır. Rab "göğü ve yeri" ve yeryüzünde yaşayan her şeyi altı günde yarattı ve ilk haftanın yedinci günü dinlendi. Böylece Sebt gününü, tamamladığı yaratma işinin kalıcı bir anıtı olarak tesis etti. İlk erkek ve kadın, yaratılışın en son ve en yüce işi olarak Allah'ın suretinde yaratıldı, kendilerine dünyanın üzerinde yönetim hakkı ve onu koruma sorumluluğu verildi. Dünya tamamlandığında, "çok iyi" idi ve Allah'ın görkemini ifade ediyordu. (Yar. 1; 2; Çık. 20:8-11; Mez. 19:1-6; 33:6, 9; 104; İbr. 11:3.)

Kutsal kitap öyküsü basittir. Yer ve gök, deniz ve bütün canlılar Allah'ın yaratma emriyle hemen var oldular (Çık. 20:11). Sadece altı günde, şekilsiz ve boş bir gezegen, yemyeşil bereketli, tam olarak büyümüş yaratık ve bitkilerle dolu bir gezegene dönüştü. Gezegenimiz temiz, saf, parlak renkler, şekiller ve kokular ile süslenmişti, ayrıntı ve işlevin kusursuzluğu üstün bir ahenkle bir araya getirilmişti.

Allah daha sonra kutlamak ve tadını çıkarmak için durup "dinlendi". O'nun bu durması sayesinde o altı günün güzelliği ve muhteşemliği sonsuza dek hatırlanacaktı. Kutsal Kitap'ın Başlangıç öyküsüne hızlı bir bakış atalım.

"Başlangıçta Allah göğü ve yeri yarattı." Yeryüzü su ve karanlık ile örtülüydü. Birinci günde, Allah ışığı karanlıktan ayırdı, ışığa "gün" ve karanlığa da "gece" adını verdi.

İkinci günde, Allah "suları böldü", atmosferi yeryüzünü saran sulardan ayırarak şartları yaşam için uygun hale getirdi. Üçüncü günde, Allah suları bir yere toplayarak karayı ve denizi oluşturdu. Allah daha sonra çıplak sahilleri, tepeleri ve vadileri "türüne göre tohum veren otlar, tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları" ile kapladı (Yar. 1:12).

Dördüncü günde, Allah “belirtileri, mevsimleri, günleri ve yılları göstereyim” diye güneşi, ayı ve yıldızları yarattı (Yar. 1:14–16). Güneş gündüze, ay geceye egemen olacaktı (Yar. 1:14–16).

Allah kuşları ve sudaki yaşamı beşinci günde şekillendirdi. Onları “cinslerine göre” yarattı (Yar. 1:21); bu O’nun yaratmış olduğu varlıkların sürekli olarak kendi türlerini çoğaltacaklarının bir göstergesiydi.

Altıncı günde Allah hayvan yaşamının daha yüksek türlerini yarattı. “Tanrı, ‘Yeryüzü çeşit çeşit canlı yaratık, evcil ve yabani hayvan, sürüngen türetsin’ diye buyurdu. Ve öyle oldu” (Yar. 1:24).

Daha sonra, Allah Yaratılış’ın en son ve en yüce işi olarak “insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı” (Yar. 1:27). “Tanrı yaratıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü” (Yar. 1:31).

Allah’ın Yaratıcı Sözü

Mezmurcu, “gökler Rabb’in sözüyle, gök cisimleri ağzından çıkan solukla yaratıldı” diye yazmıştı (Mez. 33:6). Bu yaratıcı söz nasıl işliyordu?

Yaratıcı Söz ve Önceden Var Olan Madde. Yaratılış kitapçığındaki “Tanrı... buyurdu” sözleri, altı günlük Yaratılış’taki muhteşem olaylardan canlı, ilahi bir emrin sorumlu olduğunu söylüyor (Yar. 1:3, 6, 9, 11, 14, 20, 24). Her emir “şekilsiz ve boş” olan gezegeni bir cennete dönüştüren yaratıcı bir kuvvetle yerine geldi. “Çünkü O söyleyince, her şey var oldu; O buyurunca, her şey belirdi” (Mez. 33:9). Gerçekten, “evrenin Tanrı’nın buyruğuyla yaratıldığını... anlıyoruz” (İbr. 11:3).

Bu yaratıcı söz, daha önceden (kendiliğinden) var olan maddeye bağlı değildi: “Evrenin Tanrı’nın buyruğuyla yaratıldığını, böylece görülenlerin görünmeyenlerden oluştuğunu iman sayesinde anlıyoruz” (İbr. 11:3). Allah bazen daha önceden var olan bir maddeyi kullandıysa da (Âdem ve yaratıklar topraktan, Havva Âdem’in kaburga kemiğinden yaratılmıştı), nihayetinde tüm cisimleri yaratmış olan O’ydu (Yar.2:7, 19, 22).

Yaratılış Öyküsü

Yaratılış kitabındaki Yaratılış öyküsü hakkında birçok soru sorul-

maktadır. Kutsal Kitap'ın ilk kitabındaki iki Yaratılış öyküsünün birbiri ile çelişen yerleri var mı, yoksa onlar birbirleriyle uyumlu mu? Yaratılış günleri gerçek günler mi, yoksa uzun zaman dilimlerini mi temsil ediyorlar? Gökler (güneş, ay ve hatta yıldızlar) gerçekten sadece 6.000 yıl önce mi yaratıldı?

Yaratılış Öyküsü. Kutsal Kitap'taki iki Yaratılış anlatısı (ilki Yaratılış 1:1 ayetinden 2:3 ayetine kadar, ikincisi Yaratılış 2:4–25 ayetleri arası) birbiri ile uyumludur.

İlk anlatı her şeyin yaratılışını sırası ile nakletmektedir.

İkinci anlatı “Soyları bunlardır” (King James versiyonundan özgün çeviri) ifadesi ile başlar. Bu, Yaratılış kitabında bir aile tarihçesi aktarılmaya başlanırken kullanılan bir ifadedir (bkz. Yar. 5:1; 6:9; 10:1). Bu anlatı insanın Yaratılış içindeki yerini tarif ediyor. Tam olarak sırasıyla olmasa da her şeyin çevreyi insan için hazırlamaya hizmet ettiği ortaya koyuluyor. İlk anlatıya nazaran Âdem ve Havva'nın yaratılışına ve Allah'ın Aden bahçesinde oluşturduğu ortama dair daha fazla ayrıntı veriliyor. İlâveten, bizi insanlığın doğası ve ilahi yönetim hakkında bilgilendiriyor. Bu iki Yaratılış anlatısı, ancak kelimesi kelimesine ve tarihsel olarak kabul edilirlse Kutsal Yazılar'ın geri kalanıyla uyumlu olurlar.

Yaratılış Günleri. Kutsal Kitap'ın Yaratılış öyküsünün günleri gerçek yirmi dört saatlik zaman dilimini belirtirler. Eski Ahit döneminde Allah'ın halkına özgü zamanı ölçme biçimini gösteren “akşam ve sabah” (Yar. 1:5, 8, 13, 19, 23, 31) ifadesi, günün akşam veya gün batımında başladığı tekil günleri belirtmektedir (bkz. Lev. 23:32; Yas. 16:6). Bu ifadenin, örneğin Levililer kitabında gerçek bir günü, Yaratılış kitabında ise binlerce veya milyonlarca yılı ifade ettiğini gösteren bir haklı sebep bulunmamaktadır.

Yaratılış kitabı 1. bölümde “Gün” olarak tercüme edilen İbranice sözcük yomdur. Yom sözcüğü bir sayı ile birlikte kullanıldığında her zaman gerçek 24 saatlik gün anlamına gelir (ör. Yar. 7:11; Çık. 16:1). Bu, Yaratılış öyküsünün gerçek yirmi dört saatlik günlerden bahsettiğinin başka bir göstergesidir.

Yaratılış kitabındaki Yaratılış öyküsünün gerçek günlerden bahsettiğine dair diğer bir kanıt da On Emir'dir. Dördüncü emirde Allah şöyle diyor, "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın Rab'be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün... hiçbir iş yapmayacaksınız. Çünkü ben, RAB yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat Günü'nü kutsadım ve kutsal bir gün olarak belirledim" (Çık. 20:8-11).

Allah kısa ve öz bir şekilde Yaratılış öyküsünü tekrar anlatıyor. Her gün (yom) yaratıcı bir faaliyet ile doluydu; ardından Sebt günü Yaratılış haftasını doruğa ulaştırdı.

Sebt günü de yirmi dört saatten oluştuğu için, gerçek bir haftalık Yaratılış'ı anmaktadır. Her gün milyarlarca yıl sürmüş olsaydı dördüncü emir anlamını yitirirdi.

2. Petrus 3:8 ayetinden "Rab'bin gözünde bir gün bin yıl... gibidir" ifadesini örnek olarak gösterip Yaratılış günlerinin gerçek yirmi dört saatlik günler olmadığını kanıtlamaya çalışanlar, aynı ayetin "bin yıl bir gün gibidir" ifadesiyle sona erdiği gerçeğini gözden geçiriyorlar. Yaratılış'ın günlerini binlerce yıl veya milyonlarca, hatta milyarlarca yıllık büyük zaman dilimleri olarak okuyanlar, Allah'ın sözünün geçerliliğini sorguluyorlar -aynı yılanın Havva'yı ayartıp yapmasını sağladığı gibi.

"Gökler" Nedir? "Tanrı göğü ve yeri yarattı" (Yar. 1:1; ayrıca Çık. 20:11) ayeti ve O'nun 6000 yıl önce, Yaratılış haftasının dördüncü gününde güneşi, ayı ve yıldızları yaratmış olması (Yar. 1:14-19) haklı olarak bazı insanların kafasını karıştırıyor. Tüm bu göksel cisimler o zaman mı yaratıldı?

Yaratılış haftası, Allah'ın sonsuzluktan beri ikamet ettiği göğü kapsamıyordu. Yaratılış 1 ve 2. bölümlerdeki "gök" ya da "gökler" ifadeleri muhtemelen güneşimize ve güneş sistemimizdeki gezegenlere işaret ediyor.

Aslında, dünya Mesih'in ilk yarattığı değil, büyük ihtimalle son yarattığı şeydi. Kutsal Kitap'ta Tanrı oğullarının (muhtemelen düşmemiş dünyaların Âdemleri) evrenin uzak bir köşesinde Tanrı ile bir araya gelmeleri resmediliyor (Eyüp 1:6-12). Şu ana kadar uzay araştırmaları dünya

dışında herhangi bir gezegende yaşam bulamadı. Öyle görünüyor ki onlar günahla kirlenmiş güneş sistemimizden oldukça uzakta, dev uzayda bir yerde günahın bulaşmasına karşı güvenceye alınmış durumdalar.

Yaratılış'ın Tanrısı

Yaratıcımız tam olarak nasıl bir Tanrı? Böylesine sonsuz bir varlık, bizim gibi evreninin uzak bir köşesindeki önemsiz yaşam zerreleriyle ilgileniyor mu? Dünyayı yarattıktan sonra daha iyi ve daha büyük işler yapmaya koyuldu mu?

İlgilenen Bir Tanrı. Kutsal Kitap'ın Yaratılış öyküsü Tanrı ile başlar, insanlarla devam eder. Anlatıda Allah'ın gökleri ve yeryüzünü yaratarak, insan ırkı için mükemmel ortamı hazırladığı ifade ediliyor. İnsanlık, erkek ve dişi, O'nun görkemli şaheseriydi.

Öykü, Allah'ın yarattıkları ile ilgilenen dikkatli bir tasarımcı olduğunu ortaya koyuyor. Onlara yuva olsun diye özel bir bahçe yaptı ve bahçenin bakım sorumluluğunu onlara verdi. Tanrı insanları O'nunla bir ilişkileri olsun diye yarattı. Bunun zoraki, doğal olmayan bir ilişki olmaması gerekiyordu; O onları seçme özgürlüğüne sahip ve O'nu sevip O'na kulluk etme yeterliğinde yarattı.

Yaratıcı Tanrı Kimdi? Tanrılık'ın tüm üyeleri Yaratılış işine dâhildi (Yar. 1:2, 26). Fakat faal aracı Mesih'in önceki varlığı, Tanrı'nın Oğlu'ydu. Yaratılış öyküsünün giriş bölümünde Musa, "başlangıçta Allah gökleri ve yeri yarattı," diye yazdı. Yuhanna bu sözleri hatırlayarak Mesih'in Yaratılış'taki işlevini belirledi: "Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nusuz olmadı" (Yuhanna 1:1-3). Daha sonra, aynı paragrafta Yuhanna kim hakkında yazdığını net bir şekilde açıklıyor: "Söz insan olup aramızda yaşadı" (Yuhanna 1:14). İsa, yeryüzünü sözüyle var eden Yaratıcı'ydı (ayrıca bkz. Ef. 3:9; İbr. 1:2).

Allah'ın Sevgisinin Bir Göstergesi. Allah'ın sevgisi ne kadar da derin! Mesih itina ile Âdem'in üzerine eğilip bu ilk insanın ellerini şe-

killendirirken, bir gün insanların ellerinin kendisini döveceğini ve nihayetinde çarmıha gereceğini biliyor olmalıydı. Bir anlamda Yaratılış ve çarmıh kaynaşmıştır çünkü Mesih, yani Yaratıcı dünyanın kuruluşundan beri boğazlanmıştı (Va. 13:8). Sahip olduğu ilahi önbilgi O'nu durdurmadı. Mesih, Golgota'nın iç karartıcı bulutlarının altında bu yaratma işinin O'nu yaşam soluğundan mahrum bırakacağını bile bile Âdem'in burnuna yaşam soluğunu üfledi. Yaratılış'ın temeli akıl ermez sevgidir.

Yaratılış'ın Amacı

Allah'ın yaptığı her şeyin arkasındaki gaye sevgidir, çünkü O sevgidir (1. 4:8). O bizi sadece biz O'nu sevebilelim diye değil, O da bizi sevebilsin diye yarattı. Sevgisi, Yaratılış'ta O'nu bahsedebileceği en büyük armağanlardan biri olan varoluşunu paylaşmaya yönlendirdi. O halde, Kutsal Kitap evren ve onun sakinlerinin var oluş gayelerini belirtiyor mu?

Allah'ın Yüceliğini Göstermek. Allah Yarattıkları aracılığıyla Kendi yüceliğini açığa vurur: “Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta. Gün güne söz söyler, gece geceye bilgi verir. Ne söz geçer orada ne de konuşma, sesleri duyulmaz. Ama sesleri yeryüzünü dolaşır, sözleri dünyanın dört bucağına ulaşır” (Mez. 19:1-4).

Allah'ın yüceliği neden bu şekilde gösteriliyor? Tabiat Allah için bir tanık işlevi görür. O yarattığı işlerin kişileri Yaratıcıları'na yönlendirmesini amaçlar. Pavlus diyor ki, “Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri – sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur” (Rom. 1:20).

Bizler tabiat aracılığıyla Allah'a doğru çekilirken, Allah'ın yaşamlarımıza dâhil edilebilecek nitelikleri hakkında daha fazlasını öğreniriz. Allah'ın karakterini yansıtarak O'na yücelik getiririz ve böylelikle yaratılma amacımızı yerine getirmiş oluruz.

Dünyayı Doldurmak. Yaratıcı, dünyanın yalnız, boş bir gezegen olmasını amaçlamadı, onun içinde yaşam olması gerekiyordu (Yşa. 45:8). İlk adam bir eşe ihtiyaç duyduğunda Allah kadını yarattı (Yar. 2:20; 1Ko.

11:9). Böylece evlilik kurumunu tesis etti (Yar. 2:22–25). Yaratıcı bu çifte yeni yaratılmış dünyanın egemenliğini vermekle kalmadı, “verimli olun, çoğalın” (Yar. 1:28) diyerek onlara dünyanın yaratılışına katılma ayrıcalığını da verdi.

Yaratılış'ın Önemi

İnsanlar Yaratılış doktrinini görmezden gelmeleri için ayarılıyorlar. “Allah'ın dünyayı nasıl yarattığı kimin umurunda?” diyorlar. “Asıl bilmemiz gereken göğe nasıl gideceğimiz.” Fakat ilahi Yaratılış doktrini “Hristiyan ve Kutsal Kitap ilahiyatı için vazgeçilmez bir temel” oluşturuyor. Temel Kutsal Kitap kavramlarından bazıları ilahi Yaratılış'a dayanmaktadır. Vahiy yazarı Yuhanna, kişinin Allah'ın “yeri ve göğü” nasıl yarattığını bilmesinin, nihayetinde yeni gök ve yeni yere giden yolu bulmasına yardımcı olabileceğini söylüyor. O halde, Yaratılış doktrininin çıkarımlarından bazıları nelerdir?

Putperestliğe Çare. Allah'ın yaratıcılığı O'nu diğer tüm tanrılardan ayırıyor (1Ta. 16:24–27; Mez. 96:5, 6; Yşa. 40:18–26; 42:5–9; 44). Bizler bizi yaratan Allah'a ibadet etmeliyiz, kendi uydurduğumuz tanrılara değil. O, yaratıcılığının üstünlüğüyle bizim tam sadakatimize layıktır. Bu sadakate engel olan herhangi bir ilişki putperestliktir ve ilahi yargıya tabidir. Bu nedenle, Yaratıcı'ya sadakat bir ölüm kalım meselesidir.

Gerçek İbadetin Temeli. Bizim Allah'a ibadet ediyor olmamız, O'nun bizim yaratıcımız ve bizim O'nun yaratımları olduğumuz hakikate dayanmaktadır (Mez. 95:6). Bu konunun önemi, Mesih'in dönüşünden hemen önce yeryüzü sakinlerinin tümüne hitaben yapılacak olan çağrıya dâhil edilmiş olmasından bellidir: “göğü, yeri ve denizi ve su pınarlarını yaratana tapın” (Va. 14:7).

Sebt Günü-Yaratılış'ın Bir Anıtı. Allah yedinci gün Sebt'ini, haftalık olarak bize O'nun yarattığı varlıklar olduğumuzu hatırlatsın diye tesis etti. Sebt günü, bizim yaptıklarımızı değil, Allah'ın yaptıklarını anlatan bir lütuf armağanıydı. O, bugünü özellikle bereketledi ve kutsadı ki, işin

yanı sıra, hayatın Yaratıcı ile bir araya gelmeyi, dinlenmeyi ve Allah'ın şaşılması yaratıcı işlerinin kutlanmasını da içermesi gerektiğini asla unutmamalıyız (Yar. 2:2, 3). Yaratıcı, Sebt gününün önemini vurgulamak için, ahlaki yasasının ortasına Yaratılış'ın sonsuz bir işareti ve simgesi olarak O'nun yaratıcı gücünün bu kutsal anıtını hatırlama emrini yerleştirdi (Çık. 20:8-11; 31:13-17; Hez. 20:20- bu kitabın 20. bölümüne bakın).

Evlilik-İlahi Bir Kurum. Allah Yaratılış haftasında evliliği ilahi bir kurum olarak tesis etti. O, iki kişi arasındaki bu kutsal birlikteliğin daimî olmasını amaçladı: Adam “karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak[tı]” (Yar. 2:24; ayrıca bkz. Markos 10:9; bu kitabın 23. bölümüne bakın).

Özsaygının Temeli. Yaratılış öyküsü bizim Allah'ın suretinde yaratıldığımızı belirtiyor. İnsanın gerçekte ne kadar değerli olduğunu kavramamızı bu anlayış sağlıyor. Ayrıca kendimizi değersiz görmemize de engel oluyor. Aslında, Yaratıcı ile sürekli iletişimde olma ayrıcalığı ve giderek O'nun gibi olma fırsatıyla, Yaratılış'ta bize eşsiz bir yer verilmiştir.

Gerçek Kardeşlik için Dayanak. Allah'ın yaratıcılığı O'nun babalığını kanıtlar (Mal. 2:10) ve tüm insanlığın kardeş olduğunu ortaya koyar. O bizim Babamızdır ve bizler de O'nun çocuklarıyız. Cinsiyeti, ırkı, eğitimi veya mevkisi ne olursa olsun her kişi Allah'ın suretinde yaratılmıştır. Bu kavramı anlamak ve hayata geçirmek ırkçılığı, bağnazlığı ve her türlü diğer ayrımcılığı ortadan kaldıracaktır.

Kişisel Vekilharçlık. Allah tarafından yaratıldığımız için O'na aidiz. Bu gerçek, fiziksel, zihinsel ve ruhsal yeteneklerimizin sadık vekilharçları olma kutsal sorumluluğuna sahip olduğumuz anlamına geliyor. Yaratıcı'dan tamamen bağımsız davranışlarda bulunmak, nankörlüğe somut bir örnektir (bu kitabın 21. bölümüne bakın).

Çevreye karşı Sorumluluk. Allah Yaratılış'ta ilk adam ve ilk kadını bahçeye yerleştirdi (Yar. 2:8). Toprağı işleyecekler ve tüm hayvanların

yaşamı üzerine “egemen” olacaklardı (Yar. 1:28). Bu, çevremizin düzgün niteliğini korumak için bize ilahi bir sorumluluk bahşedildiğini gösteriyor.

Bedensel İşin Kıymeti. Yaratıcı, Âdem’den Aden Bahçesi’ne bakmasını ve onu işlemesini istedi (Yar. 2:15). Mükemmel bir dünyada O’nun bu faydalı iş için insanlığı görevlendirmiş olması bedensel işin kıymetini ortaya koyuyor.

Fiziki Evrenin Değeri. Allah, Yaratılış’ın her aşamasında yaptığının “iyi olduğunu” (Yar. 1:10, 12, 17, 21, 25) söyledi ve yaratma işini bitirdiğinde tümünü “çok iyi” olarak ilan etti (Yar. 1:31). Bu nedenle, yaratılan şeyler yapısal olarak kötü değil iyidir.

Kötümserliğe, Yalnızlığa ve Anlamsızlığa çare. Yaratılış öyküsü, her şeyin tesadüfi evrim sayesinde var olmadığını, bir amaç uğruna yaratıldığını ortaya koyuyor. İnsan ırkı Yaratıcı’nın Kendisi ile sonsuz bir ilişki içinde olsun diye tasarlanmıştı. Bir amaç için yaratıldığımızı anladığımızda hayat anlamlı ve verimli hale gelir, pek çok insanın ifade ettiği acı verici boşluk ve tatminsizlik ortadan kalkar, onun yerini Allah’ın sevgisi alır.

Allah’ın Yasasının Kutsallığı. Allah’ın yasası Düşüş’ten önce vardı. İnsanlar düşmemiş oldukları durumda bile ona tabilerdi. O’nun varlık sebebi, kendini yok etmeye karşı uyarmak, özgürlüğün sınırlarını ortaya koymak (Yar. 2:17) ve Allah’ın krallığının öznelere mutluluklarını ve huzurlarını korumaktı (Yar. 3:22–24- bu kitabın 19.bölümüne bakın).

Yaşamın Kutsallığı. Yaşamın Yaratıcısı insan yaşamının oluşumuna dâhil olmaya devam ediyor ve böylece yaşamı kutsal hale getiriyor. Davut, doğumuna dâhil olduğu için Allah’ı övüyor: “İç varlığımı sen yarattın, annemin rahminde beni sen ördün. Sana övgüler sunarım, çünkü müthiş ve harika yaratılmışım... Gizli yerde yaratıldığımda, yerin derinliklerinde örüldüğümde, bedenim senden gizli değildi. Henüz döl yatağındaiken gözlerin gördü beni; bana ayrılan günlerin

hiçbiri gelmeden, hepsi senin kitabına yazılmıştı” (Mez. 139:13–16). Rab, Yeşaya kitabında Kendisi’ni “size rahimde biçim veren” (Yşa. 44:24) diye tanımlıyor. Yaşam Tanrı’nın bir armağanı olduğu için ona saygı duymalıyız; aslında, onu korumak bizim ahlaki görevimizdir.

Allah’ın Yaratıcı İş Devam Ediyor

Allah Yaratma işini bitirdi mi? Yaratılış öyküsü şu ifade ile sona erer, “gök ve yer bütün öğeleri ile tamamlandı” (Yar. 2:1). Yeni Ahit, Tanrı’nın Yaratılış işinin “dünyanın kuruluşundan beri” tamamlanmış olduğunu doğruluyor (İbr. 4:3). Bu, Mesih’in yaratıcı enerjisinin artık iş başında olmadığı anlamına mı geliyor? Hiç de değil. Yaratıcı Söz çeşitli yollarla hâlâ işlemektedir.

1. Mesih ve O’nun yaratıcı sözü. Yaratılıştan dört bin yıl sonra bir Yüzbaşı Mesih’e, “yeter ki bir söz söyle, uşağım iyileşir,” (Matta 8:8) dedi. Aynı yaratılıştaki gibi İsa söyledi ve köle iyileşti. Âdem’e yaşam getirmiş olan aynı yaratıcı enerji, İsa’nın dünyasal hizmeti boyunca ölüyü diriltti ve O’ndan yardım isteyen dertlilere yeni bir yaşam sağladı.

2. Günümüzde yaratıcı söz. Ne bu dünya ne de evren kendi doğasında var olan bir güç ile işlemiyor. Onları koruyan ve sürdüren Allah’tır. “O’dur gökleri bulutlarla kaplayan, yeryüzüne yağmur sağlayan, dağlarda ot bitiren. O yiyecek sağlar hayvanlara, bağrıışan kuzgun yavrularına” (Mez. 147:8, 9; ayrıca bkz. Eyüp 26:7–14). O her şeyi sözleriyle idame ettirir ve “her şey varlığını O’nda sürdürmektedir” (Kol. 1:17; ayrıca bkz. İbr. 1:3).

Vücutumuzda yer alan her hücrenin faaliyeti için Allah’a bağımlıyız. Her nefes, her kalp atışı, her göz kırpış sevgi dolu Yaratıcı’nın ilgisini anlatıyor. “O’nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O’nda varız” (Elç. 17:28).

Allah’ın yaratıcı gücü sadece Yaratılış’ta iş başında değildi, kurtarış ve iyileştirme işine de dâhil oldu. Allah yürekleri yeniden yaratır (Yşa 44:21–28; Mez. 51:10). Pavlus, “çünkü biz Tanrı’nın yaptıtıyız, O’nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa’da yaratıldık” (Ef. 2:10) demişti. “Bir kimse Mesih’teyse yeni yaratıktır” (2Ko. 5:17).

Gücüyle evrene sayısız yıldızları yağdırmış olan Allah, en düşmüş günahkârı Kendi suretinde yeniden yaratmak için de aynı gücü kullanıyor.

Bu kurtaran ve iyileştiren güç insan yaşamlarını değiştirmekle sınırlanmış değildir. İlk başta göğü ve yeri yaratmış olan bu aynı güç, nihai yargıdan sonra onları yeniden yaratacak, onları muhteşem bir yeni yaratılış, yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü yapacak (Yşa. 65:17–19, Vahiy 21, 22).

Yaratılış ve Kurtuluş

Yani, Yaratılış ve kurtuluş İsa Mesih'te buluşuyor. O, muhteşem bir evren ve kusursuz bir dünya yarattı. Yaratılış ve kurtuluş arasındaki karşıtlıklar da benzerlikler de önemlidir.

Yaratılış'ın sürekliliği. Yaratılış, Mesih'in emretmesiyle anında gerçekleşmişti. Yaratılış, çok uzun zamanlar boyunca süren başkalaşım sonucu değil, O'nun güçlü sözüyle gerçekleşti. Her şeyi altı günde yarattı. Yine de neden altı gün sürdü? Sadece bir kere söz söyleyip, her şeyi bir anda var edemez miydi?

Belki de dünyamızın bu altı gün içindeki gelişiminden keyif almıştır. Veya belki de bu “uzatılmış” süreç O'nun yaratılan her şeye verdiği değer ile ya da insanlık için planladığı çalışma ve dinlenme döngüsünün bir örneği olarak yedi günlük haftayı gösterme arzusuyla ilgilidir.

Fakat Mesih varoluşta kurtuluş sözünü söylemiyor. İnsanları kurtarma süreci binlerce yıla yayılmıştır. Bu süreç eski ve yeni ahitleri, Mesih'in dünyada geçirdiği otuz üç buçuk yılı ve arkasından da O'nun neredeyse 2.000 yıllık göksel aracılığını içeriyor. Burada uzun bir zaman dilimi söz konusu (Kutsal Kitap kronolojisine göre Yaratılış'tan itibaren yaklaşık 6.000 yıl) ve insanlar hala Aden Bahçesi'ne döndürülmediler.

Yaratılış için gereken zaman ve tekrar yaratılış için gereken zaman arasındaki karşıtlık, Allah'ın işlerinin her zaman insan ırkının azami faydasına olduğunu gösteriyor. Yaratılış işinin kısıtlılığı, O'nun yaratımının tadını çıkarabilecek tümüyle gelişmiş insanlar yaratma konusundaki istekliliğini yansıtıyor. Yaratılış'ın tamamlanmasını kademeli bir gelişim sürecine bağlı kılıp, onu uzun zamana yayarak geciktirmek

sevgi dolu bir Allah'ın karakterine uygun olmazdı. Yeniden yaratılış için verilen sürenin uzunluğu ise sevgi dolu Allah'ın mümkün olduğu kadar çok insanı kurtarma arzusunu ortaya koyuyor (2. Petrus 3:9).

Mesih'in Yaratıcı İşi. Mesih yaratımı gerçekleştiren sözü Aden'de söyledi. Beytlehem'de ise "Söz insan olup aramızda yaşadı" (Yuhanna 1:14), Yaratıcı Yaratılış'ın parçası oldu. Ne büyük bir lütuf ifadesi! Mesih'in dünyayı yaratışına kimse tanıklık etmemiş olsa da birçok kişi körlerin gözünü açan (Yuhanna 9:6,7), dili tutulmuşları konuşuran (Matta 9:32, 33), cüzamlıyı iyileştiren (Matta 8.2, 3) ve ölüleri diriltiren (Yuhanna 11:14-45) güce şahit oldu.

Mesih insan ırkı için yeni bir başlangıç olarak, yani ikinci Âdem olarak geldi (Romalılar 5). O Aden'de insana Yaşam ağacını verdi; insan O'nu Golgota'da bir ağaca astı. Cennette adam Allah'ın benzerliğinde dik duruyordu; Golgota'da Adam (İsa) bükülerek bir suçlu benzerliğinde asıldı. Yaratılış işinin tamamlandığı Cuma gününde de, çarmıha germenin gerçekleştiği Cuma gününde de "Tamamlandı" ifadesi bir yaratılış işinin tamamlanmış olduğunu belirtiyor (Yaratılış 2:2, Yuhanna 19:30). Birinde Mesih Tanrı olarak işi tamamladı, diğerinde Adam olarak; birinde süratli bir güçle, diğerinde insani acı çekerek; biri bir süreliğinedir, diğeri sonsuzluk için; biri düşüşe tabidir, diğeri ise Şeytan karşısında zaferdir.

İnsana ilk yaşamı veren Mesih'in mükemmel ve ilahi elleriydi, insana sonsuz yaşamı getirecek olan da Mesih'in çarmıha çakılan ve kanatılan elleridir.

Çünkü İnsan sadece yaratılmadı; o yeniden yaratılabilir. Her iki yaratılış da eşit derecede Mesih'in işidir, hiçbiri doğal gelişim sayesinde gerçekleşmiş değildir.

Allah'ın suretinde yaratıldık ve O'nu yüceltmeye çağrıldık. Allah, O'nun Yaratılış işinin taçları olan her birimizi, Suretini daha tamam bir şekilde yansıtabilelim diye Mesih'in canlandırıcı gücünü her gün arayarak O'nunla arkadaş olmaya davet ediyor.

İnsan Doğası

Adam ve kadın Allah'ın suretinde, düşünme ve icra etme gücü ve özgürlüğüne sahip hususiyette yaratıldılar. Yaratılmış özgür varlıklar olmalarına rağmen, her biri yaşam, nefes ve tüm diğer şeyler için Allah'a bağımlı bir beden, akıl ve ruh bütünlüğüne sahiptir. İlk anne ve babamız Allah'a itaatsizlik ettiklerinde, O'na olan bağımlılıklarını inkâr ettiler ve Allah'ın hemen altındaki yüksek mevkilerinden düştüler. Böylece onlardaki Allah sureti zedelendi ve ölüme tabi oldular. Onların soyundan gelenler de onların bu günahkâr doğasını ve bunun sonuçlarını paylaşıyor, zayıflıklarla ve kötülüğe eğilimli olarak doğuyorlar. Fakat Allah, Mesih'te dünyayı Kendisi ile barıştırdı ve O'nun Ruhunu aracılığıyla pişman olmuş ölümlüleri kendi Yaratıcıları'nın suretine dönüştürüyor. Allah'ın yüceliği için yaratılmış olan insanlar, O'nu ve birbirlerini sevmeye ve doğaya sahip çıkmaya çağrılıyorlar. (Yar. 1:26-28; 2:7; Mez. 8:4-8; Elç. 17:24-28; Yar. 3; Mez. 51:5; Rom. 5:12-17; 2Ko. 5:19, 20; Mez. 51:10; 1Yu. 4:7, 8, 11, 20; Yar. 2:15.)

Tanrı, “kendi suretimizde, kendimize benzer insan yaratalım” dedi. Tanrı en üstün yaratığını sözüyle var etmedi. Bu yeni yaratığı yerin toprağından yaratmak üzere sevgiyle yere doğru eğildi.

Dünyanın en yaratıcı heykeltıraşı asla böyle asil bir varlık oluşturamazdı. Belki bir Michelangelo böyle bir dış görünüş tasarlayabilirdi, fakat işlev ve aynı zamanda da güzellik için dikkatlice tasarlanmış anatomi ve fizyolojiye ne demeli?

Mükemmel heykeltıraş her saç, kirpik ve tırnağı yerleştirdikten sonra işi bırakırdı fakat Tanrı'nın işi daha bitmemişti. Bu adam dikildiği yerde toz toplamayacaktı, yaşayacak, düşünecek, yaratacak ve yücelik içinde büyüyecekti.

Yaratıcı, bu harika şeklin üstüne eğilerek “burnuna yaşam soluşunu üfledi. Böylece Âdem yaşayan varlık oldu” (Yar. 2:7; ayrıca bkz. 1:26). Adamın bir eşe ihtiyacı olduğunu gören Tanrı, “ona uygun bir yardımcı” yaratacağım,” dedi. “RAB Tanrı Âdem’e derin bir uyku verdi. Âdem uyurken, RAB Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapadı. Âdem’den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Âdem’e getirdi” (Yar. 2:18, 21, 22). “Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı’nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsayarak, ‘Verimli olun, çoğalın’ dedi, ‘Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun’ ” (Yar. 1:27–28). Âdem ve Havva’ya, onlara yuva olsun diye bugün dünyadaki en güzel bahçeden bile daha muhteşem bir bahçe verilmişti. Bahçe, her biri Usta’nın Kendisi tarafından süslenmiş ağaçlar, bağlar, çiçekler, tepeler ve vadilerle doluydu. Orada, Yaşam Ağacı ile İyiyi ve Kötüyü Bilme Ağacı olmak üzere iki özel ağaç vardı. Allah, Âdem ve Havva’ya İyiyi ve Kötüyü Bilme Ağacı dışında tüm ağaçlardan özgürce yeme izni verdi (Yar. 2:8, 9, 17).

Böylece yaratılış haftasının en yüce olayı tamamlanmış oldu. “Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü” (Yar. 1:31).

İnsanın Kökeni

Bugün pek çok kişi insanların kökeninin daha düşük hayvan yaşam formlarına dayandığına ve milyarlarca yıl süren doğal süreçlerin bir sonucu olduğuna inanıyor olsa da bu düşünce Kutsal Kitap’ın söyledikleriyle uyumlu değildir. İnsanların bir yozlaşma sürecine tabi olmuş olmaları Kutsal Kitap’ın insan doğası görüşü için hayati önemdedir.

İnsanı Allah Yarattı. İnsan ırkının kökeni ilahi konseydedir. Allah, “insan yaratalım” dedi (Yar. 1:26). Buradaki çoğulluk, Üçlü birlik Tanrılık’a, yani Baba Tanrı’ya, Oğul Tanrı’ya ve Kutsal Ruh Tanrı’ya atıfta bulunuyor (bu kitabın 2. bölümüne bakın). O halde Allah ilk insanı bir amaçla yaratmaya başladı (Yar. 1:27).

Yerin Toprağından Yarattı. Allah insanı yaratırken daha önceden var olan maddeden yararlandı fakat onu deniz ya da kara canlıları gibi

diğer yaşam formlarından değil “topraktan yarattı” (Yar. 2:7). Her organı şekillendirip yerlerine koyduktan sonra “yaşam soluğunu” burnuna üfledi ve insan yaşayan bir canlı oldu.

İlahi bir Türün Benzerliğinde Yarattı. Allah her türlü hayvanı, balıkları, kuşları, sürüngenleri, böcekleri, memelileri ve benzerlerini “cinslerine göre” (Yar. 1:21, 24, 25 KM) yarattı. Her tür kendi özgün biçimine ve kendi türünü çoğaltma kabiliyetine sahipti. Fakat insan ilahi türün benzerliğinde yaratıldı, hayvanlar dünyasından bir türün benzerliğinde değil. “Tanrı, Kendi suretimizde, Kendimize benzer insan yaratalım dedi” (Yar. 1:26). İnsanoğlu ve hayvanlar dünyası arasında çok açık bir kesiklilik mevcut. Luka’nın soy ile ilgili, insan ırkının kökenini tarif eden sözü, bu farklılığı basit fakat derinlemesine bir şekilde ifade ediyor: “Âdem oğlu, Tanrı Oğlu’ydu” (Luka 3:38).

İnsanın Yükseltilmiş Mevkisi. İnsanın yaratılışı tüm Yaratılışın doruk noktasıydı. Allah Egemen Rabb’in suretinde yaratılmış olan insanı tüm yeryüzü ve hayvanlar dünyasına sorumlu olarak yerleştirdi. L. Berkhof Âdem hakkında şöyle diyor, “o ve onun egemenliği altındaki yüceliğin tümü her şeye gücü yeten Yaratıcı’yı ve evrenin Rabbi’ni övsün diye, egemenliği altına verilmiş tüm doğanın ve yaratılmış tüm varlıkların kendisinin isteği ve gayesine hizmet etmesini sağlama sorumluluğu ve ayrıcalığı ona verilmişti” (Yar. 1:28; Mez. 8:4–9).

İnsan Irkının Birliği. Yaratılış kitabındaki soyağaçları Âdem ve Havva’dan sonra birbiri ardına gelen nesillerin tümünün bu ilk çiftten geldiğini göstermektedir. İnsanlar olarak hepimiz bir genetik veya soyağacı birliği oluşturan aynı doğaya sahibiz. Pavlus şöyle demişti, “Tanrı, bütün ulusları tek insandan türetti ve onları yeryüzünün dört bucağına yerleştirdi” (Elç. 17:25).

Dahası, Kutsal Kitap’ta bulunan Âdem’in yasayı çiğnemesinin getirdiği günah ve ölümün herkes üzerine gelmesi ve herkesin Mesih aracılığıyla kurtulması savlarında, ırkımızın doğuştan birliğinin başka göstergelerini de görüyoruz (Rom. 5:12, 19; 1Ko. 15:21, 22).

İnsan Doğasının Birliği

İnsanların karakteristik tarafları nelerdir? Onlar bir beden, bir ruh ve bir can gibi birkaç bağımsız bileşenden mi oluşmaktadırlar?

Yaşam Soluğu. “Ve Rab Allah yerin toprağından adamı yaptı, ve onun burnuna hayat nefesini üfledi; ve adam yaşayan can oldu.” (Yar. 2:7, KM).

Allah toprağın unsurlarını yaşayan bir varlığa dönüştürdüğü zaman, Âdem’in cansız bedeninin “burnuna yaşam soluğunu üfledi.” Bu yaşam soluğu yaşam veren, yaşam kıvılcımını veren “Her şeye Gücü Yeten’in soluğu[ydu]” (Eyüp 33:4). Bunu, televizyonu açığımızda sessiz siyah bir paneli çeşitli elektrik bileşenlerinden akarak titreşen renk ve harekete dönüşen elektrik akımına benzetebiliriz. Elektrik daha önce hiçbir şeyin olmadığı yere ses ve hareket getirir.

İnsan—Yaşayan bir Can. Yaşam soluğu ne yaptı? Allah insanı yerin unsurlarından şekillendirdiği zaman tüm organları vardı: kalp, akciğer, böbrekler, karaciğer, dalak, beyin, vb.–hepsi mükemmel fakat cansızdı. Sonra Allah bu cansız nesneye yaşam nefesini üfledi ve “insan yaşayan bir varlık oldu.”

Kutsal Yazılar’ın formülü çok açık: yerin tozu (yeryüzünün unsurları) + yaşam soluğu = yaşayan bir varlık, ya da yaşayan can. Toprağın unsurlarıyla yaşam soluğunun birleşimi yaşayan bir varlığı ya da canı meydana getirdi.

Bu “yaşam soluğu” sadece insanlara özgü değildir. Yaşayan her canlı ona sahiptir. Örneğin, Kutsal Kitap yaşam soluğunu Nuh’un gemisine binen ve binmeyen tüm hayvanlara isnat eder (Yar. 7:15, 22).

Yaratılış 2:7 ayetinde “yaşayan varlık” veya “yaşayan can” olarak tercüme edilen İbranice ifade nefes hayyah terimidir. Bu ifade yalnızca insanı belirtmiyor, çünkü aynı zamanda deniz canlıları, böcekler, sü-rüngenler ve yaratıklardan da bahsediliyor.

“Varlık” veya “can” olarak tercüme edilen Nefes sözcüğü “nefes almak” anlamına gelen nafaş fiilinden gelir. Bu sözcüğün Yeni Ahit’teki Grekçe karşılığı psuke sözcüğüdür. Yaşamın en aşikâr kanıtı soluk olduğu için, nefes temel olarak insanı yaşayan bir varlık, bir kişi olarak tanımlar. Ya-

ratılış öyküsünde olduğu gibi hayvanlar için kullanıldığında, onları Allah'ın yarattığı yaşayan varlıklar olarak tarif eder.

Kutsal Kitap'ta insan yaşayan bir can oldu ifadesinin kullanılmış olduğunu gözden kaçırmamak gerekir. Yaratılış öyküsünde insanın bir çeşit ayrı bir varlık olan bir ruh aldığını ve insan bedeni ile bu ruhun Yaratılış'ta birleştiğini işaret eden hiçbir belirti yoktur.

Ayrılmaz Bir Birlik. İnsan doğasının doğru anlaşılması için Yaratılış öyküsü son derece önemlidir. Kutsal Kitap insanın doğuştan gelen birliğine vurgu yaparak, onu bir bütün olarak resmediyor. Öyleyse can ve ruhun insan doğası ile ilişkisi nedir?

1. Can'ın Kutsal Kitap anlamı. Daha önce de belirttiğimiz üzere Eski Ahit'teki "can" sözcüğü İbranicedeki nefes sözcüğünün tercümesidir. Yaratılış 2:7 ayetinde bu sözcük, yerin unsurlarından oluşturulmuş olan, fiziki bedene yaşam solğunun girmesiyle yaşayan bir varlığa dönüşen insanı ifade ediyor. Benzer şekilde, bir çocuk doğduğunda yeni bir can meydana gelir ve her "can" eşsiz biçimde diğerlerinden farklı ve ayrıdır. Yaşayan her varlığı eşsiz kılan bu bireysellik özelliği, İbranice nefes sözcüğüyle ifade edilen düşünceye benziyor. Bu anlamda kullanıldığı zaman nefes kişinin bir parçası değil kendisidir ve birçok yerde "kişi" veya "kendi" sözcükleriyle tercüme edilir (bkz. Yar. 14:21; Say. 5:6; Yas. 10:22; ayrıca Mez. 3:2; Lev. 11:43; 1.Kr. 19:4; Yşa. 46:2; vb.)

Öte yandan "benim ruhum"; "senin ruhun"; "onun ruhu" gibi ifadeler, genellikle ben, sen, o, gibi kişisel zamirler için kullanılan tabirlerdir (bkz. Yar. 12:13; Lev. 11:43, 44; 19:8; Yeşu 23:11, Mez. 3:2; Yer. 37:9; vb.). Eski Ahit'te nefes sözcüğünün geçtiği 755 ayetin 100'den fazlasında King James versiyonu sözcüğü "yaşam" olarak tercüme etmiştir (Yar. 9:4, 5; 1. Sa. 19:5; Eyüp 2:4, 6; Mez. 31:13; vb.). Nefes genellikle arzuları ve tutkuları (bkz. Yas. 23:24) işaret eder ve bazen de "iştah" sözcüğüyle tercüme edilir (Özd. 23:2; Vaiz 6:7). Gönül tahtını işaret edebilir (Yar. 34:3; Ezg. 1:7; vb.) ve bazen de Yasanın Tekrarı 23:24; Mezmurlar 105:22; Yeremya 34:16 ayetlerinde olduğu gibi "istek" sözcüğüyle tercüme edildiğinde insanın iradesini temsil eder. Sayılar 31:19 ayetinde

nefes “öldürülmüştür”, Hâkimler 16:30 ayetinde (‘öleyim’ diye tercüme edilmiştir) ölür. Çölde Sayım 5:2 ayetinde (‘ölüye’) cesedi işaret eder (ayrıca bkz. Lev. 19:28; Say. 9:7, 10).

Yeni Ahit’teki Grekçe psuke sözcüğünün kullanımı Eski Ahit’teki nefes ile benzerdir. Hayvan yaşamı için kullanıldığı gibi insan yaşamı için de kullanılır (Va. 16:3). King James versiyonunda kırk kez ‘yaşam’ veya ‘yaşamlar’ diye tercüme edilmiştir (bkz. Mat. 2:20; 6:25; 16:25; vb.). Bazı durumlarda basitçe “insanlar” anlamında kullanılır (bkz. Elç. 7:14; 27:37; Rom. 13:1; 1Pe. 3:20; vb.) ve başka durumlarda şahıs zamirine eşittir (bkz. Mat. 12:18; 2Ko. 12:15; vb.). Bazen duyguları (Markos 14:34; Luka 2:35), bazen de zihni (Elç. 14:2; Flp. 1:27) veya yüreği (Ef. 6:6) belirtir.

Psuke ölümsüz değildir, ölüme tabidir (Va. 16:3). O yok edilebilir (Matta 10:28).

Kutsal Kitap’taki kanıtlar, nefes ve psuke sözcüklerinin bazen kişinin bütününe, bazen de zayıflıkları, duyguları, iştahı ve hissettikleri gibi belirli bir yanına işaret ettiğini gösteriyor. Fakat bu şekilde kullanılmış olması asla insanın iki farklı ve ayrı parçadan meydana gelen bir varlık olduğunu belirtmiyor. Beden ve can birlikte var olur; birlikte ayrılmaz bir birlik oluştururlar. Canın bedenden ayrı bilinçli bir varlığı yoktur. Ölümden sonra canın bilinçli bir varlık olarak yaşamını devam ettirdiğini gösteren bir ayet yoktur.

2. Ruh’un Kutsal Kitap anlamı. Can diye tercüme edilen İbranice sözcük nefes bireyselliği veya kişiliği simgelerken, Ruh diye tercüme edilen Eski Ahit’teki İbranice sözcük ruah, kişinin varlığı için esas olan yaşam enerjisi kıvılcımını belirtir. İnsanlara can veren ilahi enerji veya yaşam ilkesi anlamına gelir.

Ruah sözcüğü Eski Ahit’te 377 defa kullanılmıştır ve çoğunlukla “ruh”; “rüzgâr” veya “soluk” sözcükleriyle tercüme edilmiştir. (Yar. 8:1 v.b.) Ayrıca canlılığı (Hâkimler 15:19), cesareti (Yeşu 2:11), öfke veya kızgınlığı (Hâkimler 8:3), eğilimi (Yşa 54:6), ahlaki karakteri (Hez. 11:19) ve duyguların merkezini (1Sa. 1:15) belirtmek için de kullanılmıştır.

Nefes açısından insanın taşıdığı ruah ile hayvanların taşıdığı ruah

aynıdır (Vaiz 3:19). İnsanın taşıdığı ruah ölümle birlikte bedeni terk eder (Mez. 146:4) ve Allah'a döner (Vaiz 12:7; ayrıca Eyüp 34:14). Yeşaya 63:10 ayetinde olduğu gibi Ruah sözcüğü sık sık Allah'ın Ruhu için kullanılır. Eski Ahit'te hiçbir ayette, ruah sözcüğü fiziksel bir bedenden ayrı olarak duyguları hissedebilen akıllı bir varlığı belirtmek için kullanılmamıştır.

Ruah sözcüğünün Yeni Ahit'teki karşılığı pneuma sözcüğüdür. Ruh anlamına gelir, pneo, üfleme veya nefes almak kökünden gelmektedir. Ruah sözcüğünde olduğu gibi pneuma sözcüğünün doğasında da vücuttan ayrı bir şekilde var olma bilincine sahip bir varlığı belirten hiçbir şey yoktur veya sözcüğün Yeni Ahit'teki insan ile ilgili kullanımları hiç bir şekilde böyle bir kavram ima etmez. Romalılar 8:15; 1. Korintliler 4:21; 2. Timoteos 1:7; 1. Yuhanna 4:6 gibi ayetlerde pneuma sözcüğü "mizacı", "davranışı" veya "duygu durumunu" belirtir. Ayrıca Galatyalılar 6:1; Romalılar 12:11 ayetlerinde olduğu gibi, kişiliğin çeşitli yönleri için de kullanılır. Ruah gibi, pneuma da ölümden Rabb'e teslim edilir (Luka 23:46; Elç. 7:59). Ruah gibi pneuma da Allah'ın Ruhu için kullanılır (1Ko. 2:11, 14; Ef. 4:30; İbr. 2:4; 1.Petrus 1:12; 2. Petrus 1:21; vb.).

3. Beden, ruh ve canın birliği. Beden, ruh ve can arasındaki ilişki nedir? Bu ilişkinin insan birliği üzerindeki etkisi nedir?

a. İki unsurlu bir birlik. Kutsal Kitap insanın doğasını bir birlik olarak görse de, beden, can ve ruh arasındaki ilişkiyi tam olarak tanımlamaz. Bazen can ve ruh yer değiştirerek kullanılır. Haberi alması sonrasında Meryem'in sevinç ifadesindeki benzerliğe dikkat edin: "Canım Rab'bi yüceltir; Ruhum, Kurtarıcım Tanrı sayesinde sevinçle coşar" (Luka 1:46, 47).

İsa bir ayette insanı beden ve can olarak nitelendiriyor (Matta 10:28), başka bir ayette ise Pavlus beden ve ruh olarak (1Ko. 7:34). İlk örnekteki can ifadesi, insanın daha yukarıdaki melekesini, muhtemelen Allah ile iletişim kurmasına aracılık eden aklını belirtiyor. İkincisinde ise bu yüksek melekeyi belirtmek

için ruh ifadesi kullanılmış. Her iki örnekte de beden kişinin fiziksel ve aynı zamanda da duygusal unsurlarını içeriyor.

b.Üç unsurlu birlik. İki unsurlu, bir beden ve ruh birliğinden oluşan genel insan tanımlamasının sadece bir istisnası mevcut, üç unsurlu birlik. Pavlus'un ifadesi şöyle, "Esenlik kaynağı olan Tanrı'nın kendisi sizi tümüyle kutsal kılsın. Ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih'in gelişinde eksiksiz ve kursesiz olmak üzere korunsun" (1Se. 5:23). Bu ayet, Pavlus'un kişiyi oluşturan bu unsurlardan hiçbirinin kutsanma sürecinden mahrum kalmamasına dair isteğini aksettiriyor.

Bu örnekte ruh insana bahşedilmiş olan ve Allah'ın Ruhunu aracılığı ile iletişim kurmasını sağlayan aklın ve düşüncenin yüksek esası olarak anlaşılabilir (bkz. Rom. 8:16). Kişinin Mesih'in benzerliğine dönüşmesi, Kutsal Ruh'un işleri aracılığıyla zihnin yenilenmesiyle gerçekleşir (bkz. Rom. 12:1, 2).

Ruhtan ayrı olarak düşünüldüğünde "can", insan doğasının içgüdüleri, duygular ve arzular yoluyla ifade edilen parçası olarak anlaşılabilir. Kişinin doğasının bu unsuru da kutsanabilir. Kutsal Ruh'un çalışması aracılığıyla, zihin Allah'ın zihniyle uyumlu hale getirildiğinde ve kutsanmış akıl daha düşük seviyedeki doğanın yani öteki halde Allah'a karşı olacak olan dürtülerin üzerinde hâkimiyet kurduğunda, kişi O'nun isteğine tabi olmuş olur.

Daha yüksekteki veya düşük seviyedeki yaradılış ile denetim altında tutulan beden fiziksel bir bünyedir, et, kan ve kemiklerden oluşur.

Pavlus'un önce ruhu, sonra canı ve son olarak da bedeni sıralamış olması tesadüf değildir. Ruh kutsandığında zihin ilahi kontrol altında demektir. Kutsanmış zihin, can üzerinde yani arzular, kanılar ve duygular üzerinde kutsayıcı bir etkiye sahip olacaktır. Bu kutsamanın gerçekleştiği kişi, vücuduna iyi bakacak ve bunun sonucu olarak bedenen de sağlıklı olacaktır. Böylelikle beden Hristiyanın Rabb'ine ve Kurtarıcısı'na hizmet etmekte kullanacağı kutsanmış bir araca dönüşür. Pavlus'un kutsanma

çağrısı açıkça insan doğasının birliği kavramını temel almaktadır ve Mesih'in ikinci gelişine etkin hazırlığın, kişinin bütünüyle yani ruh, can ve beden olarak hazırlanmasını gerektirdiğini göstermektedir.

c. Ayrılmaz ve ortak bir birlik. Her insanın ayrılmaz bir birlik olduğu şüphe götürmez. Beden, can ve ruh, kişinin ruhsal, düşünsel ve fiziksel melekeleri arasında yoğun bir karşılıklı ilişki ortaya koyarak yakın bir işbirliği ile işlemektedir. Bir alandaki yetersizlikler diğer ikisine de köstek olacaktır. Hasta, kirli, bulanık bir ruhun veya zihnin, kişinin duygusal ve bedensel sağlığı üzerinde de zarar verici etkileri olacaktır. Bunun tam tersi de doğrudur. Zayıf, hasta, sıkıntı içindeki bir beden genellikle kişinin duygusal ve ruhsal sağlığına zararı dokunur. Melekelerin birbiri üzerinde olan etkisi, her kişinin mümkün olan en iyi şekilde bu melekelerin varlıklarını sürdürme yükümlülüğüne sahip olduğu anlamına geliyor. Bunu yapmak Yaraticı'nın suretinde iyileştirilmenin hayati bir parçasıdır.

Tanrı'nın Suretinde İnsan

Allah'ın Yaratılış'ın altıncı gününde yarattığı varlıklar “Tanrı suretinde” yaratılmışlardı (Yar. 1:27). Allah'ın suretinde yaratılmış olmak ne anlama geliyor?

Allah'ın suretinde ve benzerliğinde Yaratılmış. Sıklıkla insanın ahlaki ve ruhsal boyutlarının Allah'ın ahlaki ve ruhsal doğası hakkında bir şeyler gösterdiği öne sürülür. Fakat Kutsal Kitap insanın beden, zihin ve ruhtan oluşan ayrılmaz bir birliği içerdiğini öğrettiğine göre, insanın fiziksel özelliklerinin de bir şekilde Allah'ın suretini yansıtır olması gerekir. Fakat Allah bir ruh değil midir? Nasıl olur da ruh olan bir varlık herhangi bir biçim veya şekille ilişkilendirilir?

Melekler hakkında kısa bir çalışma, onların da Allah gibi ruhsal varlıklar olduklarını ortaya koyuyor (İbr. 1:7, 14). Fakat onlar her zaman insan şeklinde görünürler (Yar. 18:1–19:22; Dan. 9:21; Luka 1:11–38;

Elç. 12:5–10). Ruhsal bir varlık, bir şekli ve belirli özellikleri olan “ruhsal bir vücut” sahibi olabilir mi (bkz. 1Ko. 15:44)?

Kutsal Kitap bazı insanların Allah’ın bedeninin bölümlerini gördüklerini belirtiyor. Musa, Harun, Nadav, Avihu ve yetmiş ihtiyar O’nun ayaklarını gördüler (Çık. 24:9–11). Yüzünü göstermeyi reddetmiş olsa da önünden geçerken Musa’nın yüzünü elleri ile kapatarak arkasını ona göstermişti (Çık. 33:20–23). Daniel’e yargı sahnesi içinde bir tahtta oturan Eskiden beri var Olan olarak gözüktü (Dan. 7:9, 10). Mesih, “görünmez Tanrı’nın görünümü” (Kol. 1:15) ve “O’nun varlığının öz görünümü” (İbr. 1:3) diye tanımlanır. Bu ayetler Allah’ın bedeni olan bir varlık olduğunu ve özel bir şekli olduğunu gösteriyor gibi. Bu bize sürpriz olmamalı çünkü insan Tanrı’nın suretinde yaratılmıştı.

İnsanın “meleklerden biraz aşağı” (İbr. 2:7) yaratılmış olması, ona zihinsel ve ruhsal armağanlar bahşedilmiş olması gerektiğini gösteriyor. Âdem tecrübe, anlayış ve kişisel gelişimi açısından eksik olsa da “doğru” olarak (ahlaki açıdan doğruluk) yaratılmıştı (Vaiz 7:29). Allah’ın ahlaki benzerliğinde olduğu için, doğrudu ve aynı zamanda kutsaldı (bkz. Ef. 4:24) ve Allah’ın “çok iyi” olduğunu söylediği yaratışının bir parçasıydı (Yar. 1:31).

İnsan Allah’ın ahlaki benzerliğinde yaratıldığına göre, ona Yaratıcısı’na sevgi ve bağlılık gösterme fırsatı verilmişti. O da Tanrı gibi seçme gücüne, ahlaki buyruklara göre düşünme ve hareket etme özgürlüğüne sahipti. Yani sevmek ve itaat etme ya da inanmama ve itaat etmeme özgürlüğüne sahipti. Allah insanın yanlış seçim yapması tehlikesini göze aldı çünkü yalnızca seçme özgürlüğü ile insan Allah’ın Kendisi’nin özü olan sevgi ilkesini tam olarak sergileyen bir karakter geliştirebilirdi (1. Yuhanna 4:8). Onun kaderi Allah’ın suretinin en yüksek ifadesine erişmekti, yani tüm kalbi, canı ve aklı ile Allah’ı sevmek ve diğerlerini kendisi gibi sevmek (Matta 22:36–40).

Diğer İnsanlarla İlişki için Yaratılmış. Tanrı “Âdem’in yalnız kalması iyi değil” (Yar. 2:18) dedi ve Havva’yı yarattı. Aynı, Tanrılık’ın üç üyesinin sevgi dolu bir ilişkide birleşmesi gibi, biz de arkadaşlık veya evlilikte bulunan paydaşlık için yaratıldık (Yar. 2:18). Bu ilişkiler içinde

başkaları için yaşama fırsatına sahibiz. Saf insan olmak demek ilişki odaklı olmak demektir. Allah'ın suretinin bu yönünün geliştirilmesi, Allah'ın krallığındaki uyumun ve refahının ayrılmaz bir parçasıdır.

Çevrenin Vekilharçları olmaları için Yaratılmış. “Tanrı, ‘Kendi suretimizde, kendimize benzer insan yaratalım’ dedi, ‘Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.’ ” (Yar. 1:26). Allah burada insanın ilahi sureti ve onun daha düşük varlıklar üzerinde olan egemenliğinden bahsediyor. İnsan Allah'ın temsilcisi olarak daha düşük canlı türleri üzerine konmuştu. Hayvanlar âlemi Tanrı'nın yüceliğini anlayamaz, fakat birçok hayvan insanları sevebilir ve onlara hizmet edebilir.

Davut insanın egemenliğinden bahsederken şöyle diyor, “Ellerinin yapıtları üzerine onu egemen kıldın, Her şeyi ayaklarının altına serdin” (Mez. 8:6–8). İnsanın yükseltilmiş mevkisi, onunla taçlandıran yücelik ve onurun göstergesiydi (Mez. 8:5). Merhametli bir şekilde dünyayı yönetmek, Allah'ın evren üzerindeki lütfekar yönetimini yansıtmak veya ifade etmek onun sorumluluğuydu. Yani bizler çevresel güçlerin egemen olduğu şartların kurbanları değiliz. Aksine Allah bizi çevrenin şekillenmesine olumlu katkıda bulunmamız, içine yerleştirildiğimiz her durumu Allah'ın isteğini tamamlamak için bir fırsat olarak kullanmamız için görevlendirdi.

Bu bilgiler kırıklıkların çoğaldığı dünyada insan ilişkisinin gelişmesi için anahtar görevi görüyor. Bunlar, ayrıca, dünyanın doğal kaynaklarının bencilce kullanımı ve hayatın giderek bozulmasına yol açan hava ve su kirliliği hakkındaki düşüncesizliğe de cevap oluşturuyorlar. İnsan tabiatı hakkında Kutsal Kitap bakış açısının benimsenmesi refah dolu bir gelecek için tek güvencemizdir.

Allah'ı Örnek Almak için Yaratılmış. İnsanlar olarak Allah'ı örnek almalıyız çünkü O'nun gibi olalım diye yaratıldık. Fakat bizler ilahi varlık değil insan olduğumuz için, yapmamız gereken egemenliğimiz dahilinde mümkün olan her şekilde Yaratıcımız'ı yansıtmaktır. Dördüncü emir bu yükümlülüğe çağrıda bulunuyor: bizler haftanın ilk

altı günü çalışıp yedinci günde dinlenerek Yaratıcımız'ın örneğini takip etmek zorundayız (Çık. 20:8-11).

Şartlı Ölümsüzlükle Yaratılmış. İtaat etme şartıyla olsa da, Yarattığı'ta ilk ebeveynlerimize ölümsüzlük verilmişti. Yaşam Ağacı'na ulaşma hakkına sahip olarak sonsuza dek yaşamaları planlanmıştı. Ölümsüzlüklerini tehlikeye atacak tek şey, onlara İyilik ve Kötülüğü Bilme Ağacı'ndan yemeyi meneden yasayı çiğnemeleriydi. İtaatsizlik ölüme yol açacaktı (Yar. 2:17; ayrıca 3:22).

Düşüş

Allah'ın suretinde, kusursuz yaratılmış ve mükemmel bir ortama yerleştirilmiş olsalar da Âdem ve Havva günahkâr oldular. Böylesine köklü ve korkunç bir değişim nasıl gerçekleşti?

Günahın Kökeni. Tanrı mükemmel bir dünya yarattıysa, o halde günah nasıl ortaya çıkabildi?

1. Allah ve günahın kökeni. Yaratıcı olan Allah aynı zamanda günahın da mı faili? Kutsal Kitap Allah'ın özü itibarıyla kutsal olduğunu (Yşa. 6:3) ve O'nda doğruluktan sapma bulunmadığını belirtiyor. "O Kayadır, işleri kusursuzdur, Bütün yolları doğrudur. O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır. Doğru ve adildir." (Yas. 32:4). Kutsal Kitap şöyle diyor, "Tanrı kötülük yapar mı, Her Şeye Gücü Yeten haksızlık eder mi? Asla!" (Eyüp 34:10). "Tanrı kötülükle ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz" (Yakup 1:13); O, günahtan nefret eder (Mez. 5:4; 11:5). Allah'ın ilk yaratımı "çok iyi" idi (Yar. 1:31). Günahın faili olmayı bırakın, O "sözünü dinleyen herkes için sonsuz kurtuluş kaynağı[dır]" (İbr. 5:9).

2. Günahın faili. Allah sadece verilen komutları yerine getiren bir robotlar evreni yaratarak günahı önleyebilirdi. Fakat Allah'ın sevgisi O'nun sevgisine özgürce cevap verebilecek varlıklar yaratmayı gerektiriyordu ve böyle bir karşılık alması ancak seçme gücüne sahip olan varlıklarla mümkündü.

Fakat yarattıklarına böyle bir özgürlük sağlamak, bazı yaratılmış

varlıkların O'na sırtlarını dönmeleri tehlikesini göze alması demektir. Maalesef, melekler dünyasının yüksek seviyedeki bir varlığı olan Lusifer kibre kapıldı (Hez. 28:17; ayrıca bkz. 1Ti. 3:6). Allah'ın hükümdarlığındaki mevkisinden memnuniyetsizlik duyarak (bkz. Yahuda 6), Allah'ın tahtını kiskanmaya başladı (Yşa. 14:12-14). Bu düşmüş melek evrenin denetimini ele alma girişiminde melek arkadaşlarına da memnuniyetsizlik tohumları aşıladı ve birçoğunun sadakatini kazandı. Ortaya çıkan göksel çatışma sonucunda artık Şeytan ya da düşman olarak bilinen Lusifer ve melekleri gökten atıldılar (Va. 12:4; 7-9; ayrıca bu kitabın 8. bölümüne bakınız).

3. İnsan ırkında günahın kökeni. Gökten atılmasıyla yılmayan Şeytan, başkalarını da kandırarak Allah'ın egemenliğine karşı isyanına katmaya karar verdi. Dikkatini yeni yaratılmış insan ırkı çekti. Âdem ve Havva'yı nasıl isyana sürükleyebilirdi? Mükemmel bir dünyada, tüm ihtiyaçları Yaratıcıları tarafından karşılanarak yaşıyorlardı. Mutluluklarının kaynağı olan Kişi'ye karşı nasıl memnuniyetsiz ve güvensiz olabilirlerdi? İlk günahın öyküsü cevabı veriyor.

Şeytan ilk insana karşı gerçekleştireceği bu saldırıda onları hazırlıksız yakalamaya karar verdi. Havva İyilik ve Kötülüğü Bilme Ağacı'nın yakınlarındayken yılan kılığında yaklaşarak ona Allah'ın o ağaçtan yeme yasağı hakkında sorular sordu. Havva'nın Allah'ın o ağaçtan yedikleri anda öleceklerini söylediğini belirtmesi üzerine Şeytan şu sözlerle ilahi yasağa meydan okudu, "Kesinlikle ölmezsiniz!". Allah'ın onu harika bir tecrübeden, Allah gibi olmaktan alıkoymaya çalıştığını söyleyerek Havva'nın merakını uyandırdı (Yar. 3:4, 5). Havva hemen Allah'ın sözünden şüphe etmeye başladı ve meyvenin sağlayacağını sandığı muazzam fırsat aklını başından aldı. Ayartma Havva'nın kutsanmış zihnini altüst etmeye başladı. Artık Allah'ın sözüne değil Şeytan'ın sözüne inanmaya başlamıştı. Aniden "ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü." Havva mevkisinden memnuniyetsizlik duyarak Allah gibi olma ayartmasına teslim oldu. "Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi" (Yar. 3:6).

Havva Allah'ın sözü yerine kendi hislerine güvenerek Allah'a olan bağlılığını kopardı, yüksek mevkisinden düştü ve günaha saplandı.

Yani, insan ırkının düşüşünü ilk olarak temsil eden, Allah'a ve O'nun sözüne olan sadakatin bozulması oldu. Bu inançsızlık itaatsizliğe yol açtı ve böylece Allah ile insan arasındaki ilişki bozuldu ve nihayetinde de Allah ile insan arasına ayrılık girdi.

Günahın Etkisi. Günahın hemen gerçekleşen ve uzun vadeli sonuçları nelerdi? İnsan doğasını nasıl etkiledi? Günahı ortadan kaldırmak ve insan doğasını geliştirmek için umut var mı?

1. Hemen gerçekleşen sonuçları. Günahın insan doğası üzerindeki ilk sonucu, birbirleri arasındaki ve ayrıca Allah ile insan arasındaki ilişkide değişikliğe yol açan bir etkiydi. Yeni, heyecan verici, gözlerinin açılmasını sağlayan tecrübeleri Âdem ve Havva'ya sadece utanç getirdi (Yar. 3.7). Şeytan'ın söz verdiği gibi Allah ile eşit olmak bir yana dursun, korktular ve saklanmaya çalıştılar (Yar. 3:8-10).

Allah, Âdem ve Havva'yı günahları hakkında sorguladığında, hatalarını kabul etmek yerine birbirlerini suçlayarak geçiştirmeye çalıştılar. Âdem, "Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" dedi (Yar. 3:12). Onun bu sözleri dolaylı yoldan işlediği günahı Allah ve Havva'nın sorumlu olduğunu ima ediyor. Bu da günahın onun eşi ve Yaratıcısı ile arasındaki ilişkiyi nasıl bozmuş olduğunu açıkça gösteriyor. Ardından Havva da yılanı suçladı (Yar. 3:13).

Ortaya çıkardığı korkunç sonuçlar işledikleri günahın ciddiyetini ortaya koyuyor. Allah Şeytan'ın aracısı yılanı Düşüş'ün daimî hatırlatıcısı olarak karnı üzerinde hareket etmeye mahkûm etti (Yar. 3:14). "Rab Tanrı Kadına, 'Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim' dedi, 'Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek'" (Yar. 3:16). Âdem de Allah'ı değil de karısını dinlediği için toprak onun sıkıntısını ve emeğini çoğaltmak üzere lanetlendi: "Toprak senin yüzünden lanetlendi... Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü toprak, senden topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin" (Yar. 3:17-19).

Allah, Yasasının değişmezliğini ve herhangi şekilde çiğnenmesinin kesinlikle ölüme götüreceğini tekrar onaylayarak şöyle dedi: "Çünkü

topraksın, topraktan yaratıldın. Ve yine toprağa döneceksin” (Yar. 3:19). Allah bu hükmü, yasanını çiğneyenleri Aden bahçesindeki yuvalarından sürerek, Kendisi ile doğrudan iletişimlerini kopararak (Yar. 3:8) ve sonsuz yaşam kaynağı olan Yaşam Ağacı’ndan yemelerini engelleyerek infaz etti. Böylelikle Âdem ve Havva ölüme tabi oldular (Yar. 3:22).

2. Günahın doğası. Özellikle Düşüş öyküsü dahil olmak üzere birçok Kutsal Kitap ayeti açıkça gösteriyor ki, günah özgür irade sahibi manevi bir temsilcinin Allah’ın açıklanmış isteğini çiğnemeyi tercih etmesi sonucu ortaya çıkan ahlaki bir kötülüktür. (Yar. 3:1-6; Rom. 1:18-22).

a. Günahın tanımı. Kutsal Kitap’ın günah tanımları şunlardır: “yasaya karşı gelmek” (1.Yuhanna 3:4), “iyi olanı bilip de yapmamak (Yakup 4:17 TC) ve “imana dayanmayan her şey” (Rom. 14:23). Günahın geniş ve kapsayıcı bir tanımı da şudur: “Allah’ın bilinen isteğinden herhangi bir sapma, özellikle emrettiği bir şeyi yapmayı ihmal etme ya da özellikle yasakladığı bir şeyi yapma.”

Günahta tarafsızlık diye bir şey yoktur. Mesih şöyle diyor, “benden yana olmayan bana karşıdır” (Matta 12:30). O’na iman etmemek günahtır (Yuhanna 16:9). Günah Allah’a ve O’nun isteğine karşı olduğu için, kendi niteliği itibarıyla mutlaklıdır. Küçük veya büyük her türlü günahın hükmü “suçluluktur”. “Çünkü Yasa’nın her dediğini yerine getirirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa’ya karşı suçlu olur” (Yakup 2:10).

b. Eylemler gibi düşünceler de günahın kapsamındadır. Genellikle günahtan sadece somut ve görünür eylemlerle yasanın çiğnenmesi olarak bahsedilir. Fakat Mesih, birine kızgın olmanın On Emir’den altıncısı olan “öldürmeyeceksin” (Çık. 20:13) emrini, şehvet dolu arzuların da “zina etmeyeceksin” (Çık. 20:14) emrini ihlal ettiğini söylemişti. O halde, günah sadece aleni itaat-sizlikleri değil düşünce ve arzuları da kapsıyor.

c. Günah ve suçluluk. Günah suçluluğa yol açar. Kutsal Kitap anlayışına göre suçluluk, günah işleyen kişinin cezaya tabi olmasını ifade eder. Ve herkes günahkâr olduğu için tüm dünya, Allah’ın önünde “suçlu” durumundadır (Rom. 3:19).

Eğer dikkat edilmezse suçluluk bedensel, zihinsel ve ruhsal melekeleri tahrip eder. Ve sonuç olarak eğer çözülmezse ölüme yol açar çünkü, “günahın ücreti ölüm[dür]” (Rom. 6:23).

Suçluluğun ilacı temiz bir vicdan ve iç huzurunun yolunu açan bağışlanmadır (Matta 6:12). Allah tövbe eden günahkârlara bu bağışlanmayı lütfetmekte isteklidir. Mesih merhametle çağırıyor, “Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm” (Matta 11:28).

d. Günahın denetim merkezi. Günah Kutsal Kitap’ın yürek, bizim akıl dediğimiz yerde ikamet ediyor. “Çünkü yaşam ondan [yürekten] kaynaklanır” (Özd. 4:23). Mesih kişinin düşüncelerinin insanı kirlettiğini ortaya koyuyor “çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekten kaynaklanır” (Matta 15:19). Kişiyi bütünüyle (aklını, isteğini, eğilimlerini, duygularını ve bedenini) etkileyen yürektir. “Yürek her şeyden ziyade aldatıcıdır ve çok çürüktür” (Yer. 17:9 KM). Bu sebeple insan doğası bozulmuş, ahlâksız ve bütünüyle günah dolu olarak tanımlanabilir.

3. Günahın insanlık üzerindeki etkileri. Bazı kişiler, yasaklanmış meyveyi yemenin ölüm ile cezalandırılmasını çok katı bulabilirler. Fakat yasanın çiğnenmesinin ne kadar ciddi olduğunu ancak Adem’in günahının insan ırkı üzerindeki etkileri ışığında ölçebiliriz.

Âdem ve Havva’nın ilk oğulları cinayet işledi. Onların soyundan gelenler kısa zaman içinde çok eşliliğe başlayarak kutsal evlilik birliğini bozdular ve çok sürmeden kötülük ve şiddet dünyayı doldurdu (Yar. 4:8, 23; 6:1-5, 11-13). Allah’ın tövbe ve iyileşme çağrılarında kulak asılmadı ve tövbe etmeyenleri yok eden Tufan sularından sadece sekiz kişi kurtuldu. Birkaç istisna dışında insan ırkının Tufan’dan sonraki tarihi de insan doğasının günahkarlığının sonuçlarına dair üzücü bir öyküdür.

a. İnsanlığın umumi günahkarlığı. Tarih Adem’in soyunun onun günahkâr doğasını paylaştığını gösteriyor. Davut dua ederken şöyle demişti, “hiçbir canlı senin karşında aklanmaz” (Mez. 143:2; ayrıca 14:3). “Günah işlemeyen tek kişi yoktur” (1Kr. 8:46). Ve Süleyman da şöyle demişti, “Kim, ‘Yüreğimi pak

kıldım, Günahımdan arındım' diyebilir?" (Özd. 20:9; Vaiz 7:20). Yeni Ahit de aynı derecede açıklıkla, "çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Rom. 3:23) ve "günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız, içimizde gerçek olmaz" (1Yu. 1:8) diyor.

b. Günahkarlık kalıtsal mı yoksa sonradan mı edinilir?

Pavlus, "herkes... Adem'de ölüyor" (1Ko. 15:22) demişti. Başka bir yerde ise şöyle demişti, "günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi" (Rom. 5:12).

İnsanın yüreğinin kirliliği kişiyi tümüyle etkiliyor. Eyüp bu konuda şöyle diyor, "kim temiz kirliden çıkarabilir? Hiç kimse!" (Eyüp 14:4). Davut, "nitekim suç içinde doğdum ben, Günah içinde annem bana hamile kaldı" (Mez. 51:5) demişti. Ve Pavlus, "bedenin düşüncesi Allah'a karşı düşmanlıktır; çünkü Allah'ın Yasasına tabi değildir, ne de tabi olabilir; ve bedende olanlar Allah'ı hoşnut edemezler." (Rom. 8:7, 8 CAN) demişti. Ayrıca imanlıların da ihtida etmeden önce "doğal olarak ötekiler gibi... gazap çocukları" (Ef. 2:3) olduklarını söylemişti.

Her ne kadar çocuklar gibi taklit yoluyla günahlı davranışlar edinsek de yukarıdaki ayet temel günahkârlığımızı miras aldığımızı onaylıyor. İnsanlığın umumi günahkarlığı, öz olarak iyiye değil, kötüye meyilli olduğumuzun kanıtıdır.

c. Günahkâr davranışın yok edilmesi. İnsanlar yaşamlarından ve toplumdan günahı silmekte ne kadar başarılılar?

Kişinin kendi gücüyle doğru bir yaşama ulaşması için sarf edilen her çaba boştur. Mesih günah işleyen herkesin "günahın kölesi" olduğunu söylemişti. Ancak ilahi güç bizi bu kölelikten kurtarabilir. Mesih bize şunu vaat etti, "Oğul sizi özgür kılar, gerçekten özgür olursunuz" (Yuhanna 8:36). Ancak "bende kalan" kişi doğruluğa ulaşabilir demişti, çünkü "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" (Yuhanna 15:4, 5).

Elçi Pavlus bile kendi başına doğru bir yaşam sürmekte başarısız oldu. Allah'ın yasasının mükemmel standardını bilmesine

rağmen ona ulaşmayı başaramadı. Kendi çabalarını anlatırken şöyle demişti, “ne yaptığımı anlamıyorum çünkü istediğimi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise, onu yapıyorum.” “İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum.” Daha sonra da günahın hayatı üzerindeki etkisine dikkat çekerek, “İstemediğimi yapıyorsam, bunu yapan artık ben değil, içimde yaşayan günahtır” demişti. Başarısızlıklarına rağmen Allah’ın mükemmel standardını şu sözlerle takdir ediyor, “İç varlığımda Tanrı’nın Yasası’ndan zevk alıyorum. Ama bedenimin üyelerinde bambaşka bir yasa görüyorum. Bu da aklımın onayladığı yasaya karşı savaşıyor ve beni bedenimin üyelerindeki günah yasasına tutsak ediyor. Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?” (Rom. 7:15, 19, 20, 22–24).

Pavlus nihayetinde zafer kazanabilmesi için ilahi güce ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Bedene göre yaşamayı Mesih aracılığıyla bir kenara bıraktı ve Ruh’a göre bir yaşam sürmeye başladı (Rom. 7:25, 8:1).

Ruh’taki bu yeni yaşam Tanrı’nın dönüştürücü armağanıdır. “Suçlardan ve günahlardan ötürü ölü olan bizler, ilahi lütuf aracılığıyla muzaffer olduk (Ef. 2:1, 3, 8–10). Bu ruhsal yeniden doğuş, yaşamı öyle bir dönüştürür ki (Yuhanna 1:13, 3:5), ortaya yeni bir yaratım çıktığını söyleyebiliriz, artık “eski şeyler geçmiş her şey yeni olmuştur” (2Ko. 5:17). Fakat bu yeni yaşam günah işleme olasılığını sürdürmektedir (1.Yuhanna 2:1).

4. Evrim ve insanın düşüşü. Şeytan, yaratılıştan günümüze kadar insan ırkının kökenleri ve insanın düşüşü hakkındaki Kutsal Kitap anlatılarına karşı duydukları güveni zayıflatarak pek çok kişinin kafasını karıştırmıştır. Evrim görüşünün, hayatın şans eseri olarak başladığını ve insanların uzun evrimsel süreçlerden geçerek daha düşük yaşam formlarından ortaya çıktığını varsayan, insanlığa dair “doğal” bir görüş olduğu söylenebilir. Evrime göre insanlar en güçlü olanın yaşamını devam ettirdiği bir süreçten geçerek günümüzdeki hallerine evrimleştiler. Daha tam olarak potansiyellerine ulaşamamış oldukları için evrimleşmeye devam etmektedirler.

Her geçen gün daha çok Hristiyan Allah'ın Yaratılış kitabındaki yaratılışını gerçekleştirmek için evrimi kullandığını iddia eden tanrısal evrim görüşünü kabul etmektedir. Tanrısal evrimi kabul eden bu kişiler Yaratılış kitabının ilk bölümlerini gerçek değil mecaz ya da efsane olarak görüyorlar.

a. Kutsal Kitap'ın insan ve evrim hakkındaki görüşü. Yaratılışçı Hristiyanlar evrim teorisinin Hristiyan imanı üzerindeki etkisinden endişe ediyorlar. James Orr şöyle diyor: “Bugün karşımızdaki, Hristiyanlığın doktrinlerine karşı yapılan bölük pörçük saldırılar değil... bilimsel temele dayandığını iddia ederek ustaca yapılandırılan ve savunulan fakat barındırdığı temel düşüncelerle Hristiyan sisteminin köklerine saldıran, bütünsel bir şekilde tasarlanmış bir karşı dünya görüşüdür.”

Kutsal Kitap, Yaratılış kitabının mecaz veya efsane varsayımlarına dayanılarak yorumlanmasını kabul etmiyor. Kutsal Kitap yazarlarının kendileri Yaratılış 1–11 bölümlerini gerçek tarih olarak yorumluyorlar. Büyük mücadele sahnesinde Âdem, Havva, yılan ve Şeytan tarihsel karakterler olarak görünüyorlar (bkz. Eyüp 31:33; Vaiz 7:29; Matta 19:4, 5; Yuhanna 8:44; Rom. 5:12, 18, 19; 2Ko. 11:3; 1.Ti. 2:14; Va. 12:9).

b. Golgota ve evrim. Hangi biçim ve şekilde olursa olsun, Evrim Hristiyanlığın temel dayanaklarıyla çelişmektedir. Leonard Yerduin'in de dediği gibi “ ‘Düşüş’ öyküsünün yerini bir yükseliş öyküsü aldı.” Hristiyanlık ve evrim taban tabana zıttır. İlk ebeveynlerimiz ya Allah'ın suretinde yaratılmış ve günaha düşüşü tecrübe etmişlerdi ya da etmemişlerdi. Eğer etmediyseler o zaman neden Hristiyan olalım ki?

Golgota evrimi en temelinden sorguluyor. Eğer düşüş olmadıysa, Mesih'in bizim yerimize ölmesine neden ihtiyacımız olsun? Sadece ölümün varlığı değil, Mesih'in bizim için ölmüş olması da insanlığın durumunun iyi olmadığını gösteriyor. Kendi kendimize bırakılmış olsaydık, insan ırkı tümüyle ortadan kalkana kadar kötüleştirmeye devam ederdik.

Bizim umudumuz haçta asılan Adam'dadır. Sadece O'nun

ölümü asla sona ermeyecek olan daha iyi ve daha dolu bir yaşam olasılığını mümkün kılar. Golgota, bizi özgürleştirmesi için bir vekile ihtiyaç duyduğumuzu ilan ediyor.

c. İsa'nın beden alması ve Evrim. Yaratılışa karşı evrim sorununa yanıt belki de en iyi şekilde insanın yaratılışına Mesih'in beden alışı açısından bakılarak verilebilir. Allah, ikinci Adem'i, yani Mesih'i tarihte var ederek yaratıcı bir şekilde iş başındaydı. Eğer Allah bu yüce mucizeyi gerçekleştirebilirdiye, ilk Adem'i yaratma kabiliyetine sahip olduğunu sorgulamak gereksiz.

d. İnsan olgunluğa ulaştı mı? Evrimciler sıklıkla insanın artık kendi kaderinin belirleyicisi olduğunun bir kanıtı olarak son birkaç yüzyıldaki muazzam bilimsel ilerlemeleri işaret ediyorlar. Onlara göre, yeterli zaman verildiğinde ihtiyaçları bilimle karşılanan insanoğlu dünyanın tüm sorunlarını çözecek.

Fakat bu görüşte Mesih'in işlevini teknolojinin almış olması her geçen gün artmakta olan bir kuşkuculukla karşılanıyor çünkü teknoloji dünyayı yok oluşun eşiğine sürükledi. İnsanlık günahkâr kalbi dizginlemekte ve denetim altına almakta tamamiyle başarısız oldu. Sonuç olarak tüm bilimsel ilerlemeler dünyayı daha tehlikeli hale getirmekten başka bir işe yaramadı.

Hiçlik ve umutsuzluğu temel alan felsefi görüşler insanlar tarafından doğru olarak anlaşılmaya başlandı. Alexander Pope'un "insanın yüreğinden sonsuza kadar umut doğar" sözü bugün artık gerçekçi gözüküyor. Eyüp, "Günlerim... umutsuz tükenmekte" (Eyüp 7:6) sözleriyle gerçekliği daha iyi kavramış görünüyor. İnsan dünyasının yönü çöküşe doğrudur. İnsanlık tarihinin ötesinden birisinin gelip onu zapt etmesi ve ona yeni bir gerçeklik kazandırması mecburiydi.

Umudun Işıkları. İnsanlığın ahlâksızlığı ne kadar da büyüktü? İnsanlar çarmıhta Yaratıcıları'nı öldürdüler, baba katlinin doruk noktası! Fakat Tanrı insanı umutsuz bırakmadı.

Davut insanlığın Yaratılıştaki mevkisi üzerine kafa yordu. İlk önce evrenin büyüklüğü karşısında etkilenerek insanın önemsiz olduğunu

düşündü fakat daha sonra insanın gerçek mevkisini fark etti. İnsanın halihazırda Allah'la olan ilişkisinden bahsederken şöyle dedi, "Nerdeyse bir tanrı yaptın onu, Başına yücelik ve onur tacını koydun. Ellerinin yaptıkları üzerine onu egemen kıldın" (Mez. 8:5, 6; ayrıca bkz. İbr. 2:7).

Düşüş'e rağmen insanın hâlâ bir itibarı vardır. İlahi benzerliği zarar görmüş olsa da tamamıyla yok olmadı. Düşmüş, bozulmuş ve günahkâr olsa da, insan hâlâ Allah'ın dünyadaki temsilcisidir. Onun tabiatı ilahilikten düşüktür fakat Allah'ın dünyasal yaratımının bekçisi olarak itibarlı bir mevkiye sahiptir. Davut bunu fark ettiğinde övgü ve şükürle karşılık verdi: "Ey Egemenimiz RAB, Ne yüce adın var yeryüzünün tümünde!" (Mez. 8:9).

Lütuf Antlaşması

İlk çift itaatsizlik nedeniyle günahkâr olmuştu. Artık Şeytan'a karşı koyma yetisinden mahrumlardı. Bir daha özgür olabilirler miydi yoksa yok olmaya mı terk edilmişlerdi? Hiç umut var mıydı?

Düşüş'te Verilen Antlaşma. Allah düşmüş çiftin günahlarının cezasını açıklamadan önce, lütuf antlaşmasını sunarak onlara umut verdi. Şöyle dedi, "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın" (Yar. 3:15).

Allah'ın mesajı cesaret verdi çünkü Şeytan, insanlığı kötü büyüünün etkisi altına almış olsa da onun nihayetinde yenileceğini söylüyordu. Antlaşma insanlık ile Allah arasındaydı. İlk olarak, Allah lütfü aracılığıyla günaha karşı bir siper vaat etti. Yılan ile kadının, Şeytan'ın takipçileri ile Allah'ın halkının arasına bir düşmanlık koyacaktı. Bu, insanın Şeytan ile ilişkisini bozacak ve Allah ile yenilenmiş bir ilişkinin yolunu açacaktı.

Tanrı'nın kilisesi ile Şeytan arasındaki savaş yüzyıllar boyunca devam edecekti. Bu mücadele, peygamberlik sözünde Kadının Soyunun kişileşmesi olduğu söylenen İsa Mesih'in ölümü ile doruğa ulaşacaktı. Şeytan Golgotada bozguna uğratıldı. Kadının Soyunu incinmişti fakat kötülüğün faili bozguna uğratılmıştı.

Allah'ın sunduğu lütfu kabul eden her kişi Şeytan ile olan savaştaki bu düşmanlığı tanıyacak. İman aracılığıyla da Kurtarıcı'nın Golgota'daki zaferini paylaşacaklar.

Yaratılıştan Önce Belirlenen Antlaşma. Lütuf antlaşması Düşüş'ten sonra ortaya çıkmamıştı. Kutsal Yazılar, Tanrılık'ın üyelerinin Yaratılıştan bile önce insan ırkı eğer günaha düşerse onları kurtarmak için aralarında anlaşmış olduklarını ortaya koyuyor. Pavlus şöyle demişti, “O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti. Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi. Öyle ki, sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün” (Ef. 1:4–6; ayrıca 2Ti. 1:9). Petrus, Mesih'in kefaretilerici kurbanlığından şöyle bahsediyor, “Dünyanın kuruluşundan önce bilinen Mesih, çağların sonunda sizin yararınıza ortaya çıktı” (1Pe. 1:20).

Antlaşma sarsılmaz bir temel üzerine kurulmuştu: vaadin ve sözün sahibi Allah'ın Kendisi'ydi (İbr. 6:18). İsa Mesih antlaşmanın kefiliydi (İbr. 7:22). Kefil, bir kişinin borcunu ödemeyi veya yükümlülüğünü yerine getirmeyi üstüne alan kişidir. Mesih'in kefil olması, eğer insan günaha düşerse, onların yerine gereken cezayı O'nun çekeceği anlamına geliyordu. Onların kurtuluşunun bedelini Mesih ödeyecekti; günahları için O kefaretilerdekti, Allah'ın yasasının çiğnemesinin sonucuna O katlanacaktı. Hiçbir insan veya melek bu sorumluluğu üstüne alamazdı. Ancak Yaratıcı Mesih, insan ırkının baş temsilcisi olarak bu sorumluluğu üstüne alabilirdi (Rom. 5:12–21; 1Ko. 15:22).

Tanrı'nın Oğlu sadece antlaşmanın kefilideğildi, O ayrıca antlaşmanın arabulucusu ve icracısıydı. O'nun, Kendi hizmetini beden almış İnsanoglu olarak tanımlamış olması, işlevinin bu yönünü ortaya koyuyor. Şöyle demişti, “kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim” (Yuhanna 6:38; 5:30, 43). “Çünkü Babam'ın isteği, Oğul'u gören ve O'na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır” (Yuhanna 6:40). “Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlarıdır,” (Yuhanna 17:3). Hizmetinin sonunda Baba'nın verdiği görevi tamamladığına şu sözlerle

tanıklık etti, “yapmam için bana verdiğin işi tamamlamakla seni yeryüzünde yücelttim” (Yuhanna 17:4).

İsa, insanlığın antlaşmadaki kefilisi olma sözünü çarmıhta yerine getirdi. “Tamamlandı!” (Yuhanna 19:30) diye haykırışı görevinin tamammış olduğunu belirtiyordu. Allah’ın yasasının çiğnenmesinin gerektirdiği bedeli kendi yaşamı ile ödeyerek, tövbe eden insan ırkının kurtuluşunu güvence altına aldı. İşte o anda Mesih’in kanı lütuf antlaşmasını tasdik etmiş oldu. Tövbe eden günahkârlar, O’nun kefareti edici kanına iman ederek Allah’ın oğulları ve kızları olarak kabul edilecek ve böylelikle sonsuz yaşamın mirasçıları olacaklar.

Bu lütuf antlaşması Allah’ın insanlara karşı duyduğu sonsuz sevgiyi gösteriyor. Yaratılıştan önce tesis edilen antlaşma Düşüş’ten sonra açıklandı. O anda, özel bir mânâda Allah ve insanlık ortak oldular.

Antlaşmanın Yenilenmesi. Maalesef insanlık bu lütuf antlaşmasını hem Tufandan önce hem de Tufandan sonra reddetti (Yar. 6:1–8; 11:1–9). Allah antlaşmayı tekrar sunduğu zaman bunu İbrahim aracılığıyla yaptı. Kurtuluş vaadini yeniden doğruladı: “Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin” (Yar. 22:18; ayrıca 12:3; 18:18).

Kutsal Yazılar, özellikle İbrahim’in antlaşma şartlarına ne kadar bağlı olduğunu şu sözlerle vurguluyor, “Avram RAB’be iman etti, RAB bunu ona doğruluk saydı” (Yar. 15:6). İbrahim’in antlaşma bereketlerine katılımının bir yandan Allah’ın lütfuna dayalıyken, aynı zamanda onun itaatkarlığı şartına bağlı olması, antlaşmanın Allah’ın yasasının yetkisini onayladığını gösteriyor (Yar. 17:1, 26:5).

İbrahim’in imanı öyle bir nitelikteydi ki ona “tüm imanlıların babası” (Rom. 4:11) unvanı verildi. O kendisini itaatle belli eden iman yolu ile doğruluk konusunda Allah’ın örneğiydi (Rom. 4:2, 3; Yakup 2:23, 24). Lütuf antlaşması, bereketini İbrahim’in soyuna şart gözetmeksizin sunmaz, sadece İbrahim’in iman örneğini takip edenlere sunar. “İbrahim’in gerçek oğulları iman edenlerdir” (Gal. 3:7). Dünya üzerindeki her kişi şu şartı yerine getirerek antlaşmanın kurtuluşa dair vaatlerine sahip olabilir: “Eğer Mesih’e aitseniz, İbrahim’in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız” (Gal. 3:29). Allah’ın tarafından bakıldığında Si-

nâdaki antlaşma (ilk antlaşma olarak da adlandırılır) İbrahim'le yapılan lütuf antlaşmasının yenilenmesiydi (İbr. 9:1). Fakat İsrail onu bir işler antlaşmasına çevirdi (Gal. 4:22-31).

Yeni Antlaşma. Daha sonraki Kutsal Kitap ayetleri “yeni veya daha iyi bir antlaşmadan” bahsediyor. Fakat bunun sebebi sonsuz antlaşmanın değişmiş olması değil (1) İsrail'in sadakatsizliği yüzünden Allah'ın sonsuz antlaşmasının bir işler sistemine dönüştürülmüş olması; (2) onun İsa Mesih'in doğumu, hayatı, ölümü, dirilişi ve arabuluculuğuyla ortaya konan Allah'ın sevgisinin yeni bir gösterimi ile ilişkili olması (bkz. İbr. 8:6-13) ve (3) antlaşmanın çarmıhta Mesih'in kanı dökülene kadar onaylanmamasıydı (Dan. 9:27; Luka 22: 20; Rom 15:8; İbr. 9:11-12).

Bu antlaşmanın onu kabul edenlere teklif ettiği şey muazzamdır. Antlaşma onlara Allah'ın lütufu aracılığıyla günahlarının bağışlanmasını teklif ediyor. Kutsal Ruh'un, tövbe eden günahkarların yüreklerine On Emir'i yazmasını ve onların Yaratıcıları'nın suretine dönüştürülmesini teklif ediyor (Yer. 31:33). Yeni antlaşma, yeniden doğuş tecrübesi Mesih'in doğruluğunu ve imanla aklanma tecrübesini mümkün kılıyor.

Onun mümkün kıldığı kalbin yenilenmesi tecrübesi, insanların Ruh'un meyvelerini yani, “sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetim” (Gal. 5:22, 23) üretecek varlıklara dönüşmelerini sağlar. Mesih'in kurtarıcı lütfunun gücüyle onlar da Mesih'in yürüdüğü gibi, Allah'ı memnun eden şeylerden her gün zevk alarak yürüyebilirler (Yuhanna 8:29). Düşmüş insanlığın tek umudu O'nun lütuf antlaşmasına katılma davetini kabul etmektir. Allah'ın çocukları olarak kabul edilmemizi ve Mesih ile birlikte O'nun krallığında O'nun mirasçıları olmamızı sağlayan bu ilişkiyi ancak İsa Mesih'e iman yoluyla tecrübe edebiliriz.

Büyük Mücadele

Artık tüm insanlık Mesih ve Şeytan arasındaki Allah'ın karakteri, O'nun yasası ve evren üzerindeki egemenliğine dair büyük mücadeleye dâhil oldu. Bu mücadele, seçme özgürlüğü bahşedilmiş bir varlığın kendisini yükseltip Allah'ın düşmanı Şeytan'a dönüşmesi ve meleklerin bir bölümünü isyana sürüklemesi ile gökte başladı. O, Âdem ve Havva'yı günaha yönlendirerek isyan ruhunu bu dünyaya getirmiş oldu. İnsanın işlediği bu günah, Allah'ın insandaki suretinin bozulmasına, yaratılmış dünyada düzensizlik oluşmasına ve sonunda da dünya çapında bir tufanla yeryüzünün harap olmasına sebep oldu. Tüm yaratılışın gözü önünde, bu dünya nihayetinde Allah'ın sevgisinin mutlak şekilde kanıtlanacağı evrensel mücadelenin sahnesine dönüştü. Mesih bu mücadelede kendi halkına yardımcı olmak için, rehberlik etsinler, korusunlar ve kurtuluş yolunda güç versinler diye Kutsal Ruh'u ve sadık melekleri gönderiyor. (Va. 12:4-9; Yşa. 14:12-1-4; Hez. 28:12-18; Yar. 3; Rom. 1:19-32; 5:12-21; 8:19-22; Yar. 6:8; 2Pe. 3:6; 1Ko. 4:9; İbr. 1:14.)

Kutsal kitap iyi ile kötü, Allah ile şeytan arasında cereyan eden evrensel bir savaşı resmeder. Tüm evrenin dâhil olduğu bu mücadeleyi anlamak, İsa'nın bu gezegene neden geldiği sorusunun cevaplmasına yardımcı olur.

Mücadele'ye Evrensel Bir Bakış

Sırların sırrı, iyi ve kötü arasındaki savaş gökte başladı. Mükemmel bir çevrenin içinde günah nasıl ortaya çıkmış olabilirdi?

İnsanlardan daha yüksek seviyede varlıklar olan melekler (Mez. 8:5), Allah ile yakın bir arkadaşlığa sahip olsunlar diye yaratıldılar (Va.

1:1; 3:5; 5:11). Üstün güce sahip ve Allah'ın Sözü'ne itaat eden varlıklar olan melekler (Mez. 103:20), hizmetçiler veya "görevli ruhlar" (İbr. 1:14) olarak işlev görüyorlar. Genelde görünmez olsalar da bazen insan şeklinde görünürler (Yaratılış 18, 19, İbr. 13:2). Günah, işte bu meleklerden biri aracılığıyla evrene girdi.

Mücadelenin Kökeni. Kutsal Kitap, evrensel mücadelenin nasıl başladığını, Sur ve Babil'in krallarını Şeytan için timsali tasvirler olarak kullanarak resmediyor. "Ey parlak yıldız, seherin oğlu", Tanrı'nın varlığında ikamet eden mesh edilmiş, koruyucu Keruv (Yşa. 14:12; Hez. 28:14). Kutsal Kitap şöyle diyor, "Kusursuzlukta örnek biriydin, bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi... Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun" (Hez. 28:12, 15).

Günahın doğuşu her ne kadar anlaşılmaz ve aklanamaz olsa da onun kökleri Lusifer'in gururuna dayandırılabilir: "Güzelliğinden ötürü gurura kapıldın, görkeminden ötürü bilgeliğini bozdun" (Hez. 28:17). Lusifer, Yaratıcısı'nın ona vermiş olduğu yüksek mevkiiyle memnun kalmayı reddetti. Bencillik içinde Allah ile aynı seviyede olmaya göz dikti: "İçinden, 'Göklere çıkacağım' dedin, 'tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım... Kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım'" (Yşa. 14:13-14). Fakat Allah'ın mevkisini istemesine rağmen O'nun karakterini istemiyordu. Allah'ın mevkisini tutmak istiyor fakat sevgisini istemiyordu. Lusifer'in Allah'ın egemenliğine karşı isyanı, onun Şeytana, yani "düşmana" dönüşümünün ilk adımıydı.

Lusifer'in gizli işleri birçok meleği Allah'ın sevgisine karşı körleştirdi. Bunun sonucunda ortaya çıkan hoşnutsuzluk ve Allah'ın yönetimine karşı sadakatsizlik, meleklerden üçte biri isyanda ona katılınca kadar büyüdü (Va. 12:4). Allah'ın krallığının huzuru bozulmuştu ve "gökte savaş oldu" (Va. 12:7). Göksel savaş, büyük ejderha, eski yılan ve iblis olarak tanımlanan Şeytan'ın "melekleriyle birlikte yeryüzüne" atılmasına neden oldu (Va. 12:9).

İnsanlar Nasıl Dâhil oldular? Şeytan, gökten atılması üzerine isyanını bizim dünyamıza yaydı. Konuşan bir yılan kılığına girerek ve

kendi düşüşüne neden olan aynı savları kullanarak Âdem ve Havva'nın Yaratıcıları'na duydukları güveni derinden sarstı (Yar. 3:5). Şeytan, Havva'nın kendisine bahşedilen mevkiden memnuniyetsizlik duymasına neden oldu. Havva, Allah ile eşit olma ihtimalinin aklını başından alması yüzünden ayartıcının sözlerine inandı ve Allah'ın sözünden şüphe duydu. Allah'ın emrine itaatsizlik ederek meyveyi yedi ve kocasından da aynı şeyi yapmasını istedi. Yaratıcıları'nın sözü yerine yılanın sözüne inanarak, Allah'a olan güvenlerine ve bağlılıklarına ihanet ettiler. Çok acı bir şekilde, gökte başlamış olan savaşın tohumları Dünya Gezegeni'nde kök saldı (bkz. Yaratılış 3).

Şeytan, günah işlemleri için ilk ebeveynlerimizin kanına girerek, açık bir şekilde onların dünya üzerindeki egemenliklerini gasp etti. Şimdi "bu dünyanın egemeni" olduğunu iddia ederek Allah'a, O'nun egemenliğine ve tüm evrenin barışına Dünya Gezegeni'ndeki karargâhından meydan okuyor.

İnsan Irkı Üzerindeki Etkisi. Mesih ve Şeytan arasındaki savaşın etkileri kısa sürede görünür hale geldi çünkü günah Allah'ın insanlıktaki suretini tahrip etti. Allah, Âdem ve Havva aracılığıyla insan ırkına lütuf antlaşmasını sunmuş olsa da (Yar. 3:15; bu kitabın 7. bölümüne bkz), onların ilk çocukları Kayın kendi kardeşini öldürdü (Yar. 4:8). Kötülük o kadar çoğaldı ki sonunda Allah üzüntü içinde şu sözleri söyledi, "yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte" (Yar. 6:5).

Allah dünyayı tövbe etmemiş sakinlerinden temizlemek ve insan ırkına yeni bir başlangıç sağlamak için büyük bir tufandan yararlandı (Yar. 7:17–20). Fakat çok sürmeden sadık Nuh'un soyu da Allah'ın antlaşmasını terk etti. Allah, onlara dünyayı bir daha asla tufan ile yok etmeyeceğine dair söz vermiş olmasına rağmen, göklere erişmek ve böylece gelecekteki tufandan kaçabilmek için Babil Kulesi'ni inşa ederek açıkça Allah'a karşı olan güvensizliklerini somutlaştırdılar. Allah bu sefer onların evrensel dillerini karıştırarak insanların isyanını bastırdı (Yar. 9:1, 11; 11).

Bir süre sonra, dünya neredeyse tümüyle sapmışken, Allah antlaşmasını İbrahim'e uzattı. İbrahim aracılığıyla tüm dünyanın uluslarını kutsamay planlıyordu (Yar. 12:1–3; 22:15–18). Fakat İbrahim'in

soyunun ileriki kuşakları Allah'ın lütuf dolu antlaşmasına sadakatsizlik gösterdiler. Günah tuzağına düştüler ve antlaşmanın Yazarı ve Kefili olan İsa Mesih'i çarmıha gererek Şeytan'ın büyük mücadele içindeki hedefine erişmesine yardımcı oldular.

Dünya–Evrenin Sahnesi. Eyüp kitabındaki anlatıda bahsedilen, evrenin çeşitli yerlerinden gelen katılımcıların dâhil olduğu evrensel toplantı büyük mücadelenin anlaşılmasına yardımcı oluyor. Öykü şöyle başlıyor: “Bir gün ilahi varlıklar RAB’bin huzuruna çıkmak için geldiklerinde, Şeytan da onlarla geldi. RAB Şeytan’a, ‘Nereden geliyorsun?’ dedi. Şeytan, ‘Dünyada gezip dolaşmaktan’ diye yanıtladı” (Eyüp 1:6, 7).

Ve RAB şöyle dedi, “Kulum Eyüp’e bakıp da düşündün mü? Çünkü dünyada onun gibisi yoktur. Kusursuz, doğru bir adamdır. Tanrı’dan korkar, kötülükten kaçınır” (bkz. Eyüp 1:8).

Şeytan, “Eyüp Tanrı’dan boşuna mı korkuyor?... Onu, ev halkını, sahip olduğu her şeyi sen çitle çevirip korumadın mı?” diye yanıtladığı zaman, Mesih canına dokunmamak şartıyla Şeytan’ın Eyüp’ü her şekilde sınamasına izin verdi (bkz. Eyüp 1:9–2:7).

Eyüp kitabının sağladığı evrensel bakış açısı Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadeleye dair güçlü bir kanıt sunuyor. Bu gezegen iyi ve kötü arasında gerçekleşen dramatik bir mücadeleye sahne olmaktadır. Kutsal Yazı’da dendiği gibi, “hem melekler hem insanlar için, bütün evren için seyirlik oyun olduk” (1Ko. 4:9).

Allah ile insan arasındaki ilişkiyi koparan günahı ve “imana dayanmayan her şey günahtır” (Rom. 14:23). Allah’ın emirlerini ya da yasalarını çiğnemek, eksik imanın doğrudan bir sonucu ve koparılmış bir ilişkinin kanıtıdır. Buna karşın, Allah, kendisini itaat ile gösteren, O’nunla sevgi dolu bir ilişkiye sahip olmamızı sağlayan Yaratıcı’ya karşı duyulan güveni, kurtuluş tasarısıyla tazelemek istiyor. Mesih’in de belirttiği gibi sevgi itaate yönlendirir (Yuhanna 14:15).

Günümüzün yasadışı ortamında, mutlaklar etkisizleşmiş, hilekârlık yüceltilmiş, rüşvet bir yaşam biçimi olmuş, zina azmış ve (hem uluslararası hem de kişisel antlaşmalar) yalanla bozulmuştur. Umutsuz dünyamızın ötesindeki, ilgilenen ve her şeye gücü yeten Tanrı’ya bakmak

bizim ayrıcalığımızdır. Bu engin bakış, evrensel mücadeleyi sona erdirecek olan Kurtarıcımız'ın kefaretinin önemini gösteriyor.

Evrensel Sorun

Bu ölüm kalım mücadelesindeki esas sorun nedir?

Allah'ın Yönetimi ve Yasa. Allah'ın ahlaki yasası, O'nun evreninin var oluşu için evreni bir arada tutan ve işlemlerini sağlayan fizik yasaları kadar önemlidir. "Günah demek, yasaya karşı gelmek demektir" (1. Yuhanna 3:4), ya da Grekçe anomia sözcüğünün belirttiği gibi "yayasızlık" demektir. Yasasızlık Allah'ı ve O'nun yönetimini kabul etmektен kaynaklanır.

Şeytan, dünyadaki kanunsuzluğun sorumluluğunu üzerine almak yerine, suçlu Allah'a yüklüyor. O'na göre Allah'ın yasası gaddar ve insanların özgürlüğünü kısıtlıyor. Dahası, ona itaat etmek imkânsız olduğu için, yasayı insanların iyiliğinin aleyhine olmakla suçluyor. Şeytan bu şekilde sürekli ve sinsice yasanın altını oyararak, Allah'ın yönetimini ve hatta Kendisini devirmeye teşebbüs ediyor.

Mesih ve İtaat Meselesi. Mesih'in dünyasal hizmeti boyunca karşılaştığı denemeler mücadelenin itaat ve Allah'ın isteğine teslim olma konularında ne kadar ciddi olduğunu ortaya koydu. O'nu "merhametli ve sadık bir başkahin" (İbr. 2:17) olmaya hazırlayan bu denemelerde ölümcül bir düşman ile göğüs göğse çarpıştı. Mesih çölde kırk gün oruç tuttuktan sonra, Şeytan gerçekten Tanrı'nın Oğlu olduğunu kanıtlaması için taşları ekmeğe çevirmesini isteyerek O'nu denedi (Matta 4:3). Aynı, Havva'yı Aden'de Allah'ın sözünden şüphe etmesi için ayarttığı gibi, şimdi de Mesih'in Allah'ın O'nun vaftizinde söylediği sözlerin geçerliliğinden şüphe duymasını sağlamaya çalıştı: "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" (Matta 3:17). Eğer Mesih, ilahi oğulluğunu kanıtlamak için taşları eline alıp ekmeğe çevirseydi, Havva gibi Allah'a güvensizlik göstermiş olacaktı. Görevi başarısızlıkla sonuçlanacaktı.

Fakat Mesih'in en büyük önceliği Babası'nın sözüne göre yaşamaktı. Çektiği büyük açlığa rağmen Şeytan'ın ayartmasına "insan yalnız

ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar” diyerek cevap verdi (Matta 4:4).

Şeytan, diğer bir Mesih'i alt etme girişiminde O'na dünyanın kralıklarının kuşbakışı bir görüntüsünü gösterdi ve “Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim” dedi (Matta 4:9). Mesih'in bunu yaparak Golgota'nın acılarına katlanmadan dünyayı geri kazanarak görevini tamamlayabileceğini ima etti. İsa bir an bile tereddüt etmeden, Allah'a kesin bir bağlılıkla “çekil git Şeytan!” diye emretti. Daha sonra da büyük mücadelenin en etkili silahı olan Kutsal Yazılar'ı kullanarak şöyle dedi, “Tanrın Rab'be tapacak, yalnız O'na kulluk edeceksin” (Matta 4:10). Sözleri savaşı sona erdirdi. Mesih, Şeytan'ı Baba'ya tümüyle bağlı kalarak yendi.

Golgota'daki Hesaplaşma. Bu evrensel mücadele en net haline Golgotada ulaştı. Şeytan, zaman yaklaştıkça İsa'nın hizmetinin tamamlanmasını engellemek için çabalarını arttırdı. Özellikle gördüğü rağbetten dolayı Mesih'e karşı duydukları kıskançlık, O'nun hizmetini sona erdirmek zorunda kalmasına yol açacak kadar sorun yaratan zamanın dini önderlerini başarıyla kullanıyordu (Yuhanna 11:45-54). İsa, öğrencilerinden birinin ihaneti ve yalan tanıklığı ile tutuklandı, yargılandı ve ölüme mahkûm edildi (Matta 26:63, 64; Yuhanna 19:17). İsa, ölümüne kadar Baba'nın isteğine tam bir bağlılıkla sadık kaldı.

Mesih'in hem yaşamının hem de ölümünün faydaları insan ırkının sınırlı dünyasının ötesine ulaştı. İsa çarmıh hakkında şöyle demişti, “bu dünyanın egemeni (Şeytan) şimdi dışarı atılacak” (Yu. 12:31).

Evrensel mücadele çarmıhta zirveye ulaştı. Mesih'in orada Şeytan'ın zulmü karşısında sergilediği sevgi ve sadık itaat, bu dünyanın egemeni Şeytan'ın mevkisini sarstı ve onun nihai çöküşünü güvence altına aldı.

İsa'daki Gerçekle İlgili Mücadele

Bugün Mesih'in yetkisine dair giderek alevlenen büyük mücadele, sadece yasasını değil, aynı zamanda O'nun sözü Kutsal Yazılar'ı da içeriyor. Kutsal Kitap'ın yorumlanmasına dair yaklaşımlar öyle bir hal aldı ki artık ilahi vahye ya çok az yer veriliyor ya da hiç yer verilmiyor.

Kutsal Yazılar'a diğer herhangi bir tarihi belgeden farksızmış gibi davranılıyor ve aynı eleştirel yöntemler kullanılarak inceleniyor. İlahiyatçılar da dâhil, gittikçe artan sayıda Hristiyan Kutsal Yazılar'ı artık Tanrı Sözü ve O'nun isteğinin mutlak açıklaması olarak görmüyor. Sonuç olarak artık İsa Mesih'in kişiliğine dair Kutsal Kitap görüşü sorgulanmaya başlandı. O'nun doğası, bakireden doğuşu, mucizeleri ve dirilişi yaygın olarak tartışma konusu.

En Can Alıcı Soru. Mesih, "halk, İnsanoğlu'nun kim olduğunu söylüyor?" diye sorduğunda, öğrencileri şu karşılığı verdiler, "Kimi Vaftizci Yahya, kimi İlyas, kimi de Yeremya, ya da peygamberlerden biridir diyor" (Matta 16:13, 14). Başka bir deyişle, O'nun zamanında yaşayan insanların birçoğu O'nu sadece bir insan olarak görüyordu. Kutsal Kitap öyküye şöyle devam ediyor: İsa onikilere sordu, "Siz ne dersiniz... Sizce ben kimim?"

"Simun Petrus, 'Sen, yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin' yanıtını verdi."

"İsa ona, 'Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun!' dedi. 'Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır' " (Matta 16:15-17).

Bugün her kişi Mesih'in öğrencilerine sorduğu o aynı soru ile karşı karşıya. Bir kişinin ölüm kalım meselesi olan bu soruya vereceği cevap, Allah'ın Sözü'nün tanıklığına olan imanına bağlıdır.

Kutsal Kitap Doktrinlerinin Merkezi. Kutsal Yazılar'ın odağında Mesih vardır. Allah bizleri İsa'da bulunan gerçeği anlamaya davet ediyor (Ef. 4:21), çünkü gerçek O'dur (Yuhanna 14:5). Şeytan'ın evrensel savaşındaki taktiklerinden biri de insanları gerçeği İsa'dan ayrı olarak anlayabileceklerine ikna etmektir. Gerçeğin kaynağına dair tek tek ya da birlikte çok çeşitli odaklar ileri sürülmüştür: (1) insan, (2), doğa veya gözlenebilir evren, (3) Kutsal Yazılar ve (4) kilise.

Bunların hepsi kısmen gerçeği gösteriyor olsalar da, Kutsal Yazılar Mesih'i yukarıdakilerin hepsinin Yaratıcısı ve üstü olarak sunuyor. Bunların her biri gerçek anlamlarını onların kaynağı olan Kişi'de buluyorlar. Kutsal Kitap doktrinlerini O'ndan ayırmak, "yol, gerçek ve yaşam[ın]" (Yuhanna 14:6) yanlış anlaşılmasına yol açar. Mesih dışında

hakikat kaynakları önermek, Mesih Karşıtı'nın hem doğasına hem de amacına uygundur (Orişinal Grekçede Mesih Karşıtı sadece Mesih'e "karşı" olan değil, aynı zamanda Mesih'in "yerini alan" anlamına da gelebilir). Şeytan, dikkatleri insanlığın tek umudu olan Kişiden başka yöne çekme hedefine, kilisenin doktrinleri içine Mesih'in yerine başka odaklar yerleştirerek ulaşıyor.

Hristiyan İlahiyatının İşlevi. Evrensel bakış, Şeytan'ın Mesih'i hem evrendeki hem de gerçekteki meşru konumundan kaldırma girişimini açığa çıkarıyor. İlahiyat, yani Allah ve O'nun yarattıkları ile olan ilişkisi hakkındaki çalışma, tüm doktrinleri Mesih'in ışığı altında açığa çıkarmalıdır. Hristiyan ilahiyatının talimatı, Allah'ın Sözü'nün yetkisine dair güven aşlamak ve öne sürülen tüm diğer gerçek odaklarının yerine Mesih'i koymaktır. Ancak bunu yaptığı zaman Hristiyan ilahiyatı kiliseye iyi bir şekilde hizmet edebilir çünkü o evrensel mücadelenin kökenine iner, onu teşhir eder ve yegâne inkâr edilemez sav olan Kutsal Yazılar'da açıklanan Mesih ile onun karşısına çıkar. Böyle bakıldığında, Allah, Şeytan'ın dünyadaki işlerine karşı koyan insanlara yardım etmek için etkili bir araç olarak ilahiyatı kullanabilir.

Bu Doktrin'in Önemi

Büyük mücadele doktrinini, dünyada doğan her kişiyi etkileyen, aslında, evrenin her köşesine uzanan çok büyük bir savaşı açığa çıkarıyor. Kutsal Yazı şöyle diyor, "çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlüklere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır" (Ef. 6:12).

Bu doktrin Sürekli bir Uyanık Olma Durumu Sağlar. Bu doktrinini anlamak kişiyi kötülükle savaşılması gerektiğine ikna eder. Başarı ancak orduların Komutanı, "güçlü ve yiğit, savaşta yiğit olan RAB" (Mez. 24:8) İsa Mesih'e bağlılık ile mümkündür. Pavlus'un söylediği gibi, Mesih'in hayatta kalma yöntemini kabul etmek bazı şartları gerektirmektedir: "kötü günde dayanabilmek, gerekli her şey, yaptıktan sonra yerinizde durabilmek için Tanrı'nın bütün silahlarını kuşanın. Böylece, belinizi

gerçekle kuşatmış, göğsünüze doğruluk zırhını takmış ve ayaklarınıza esenlik Müjdesi'ni yayma hazırlığını giymiş olarak yerinizde durun. Bunların hepsine ek olarak, Şeytan'ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını alın. Kurtuluş miğferini ve Ruh'un kılıcını, yani Tanrı sözünü alın. Her türlü dua ve yalvarışla, her zaman Ruh'un yönetiminde dua edin. Bu amaçla, bütün kutsallar için yalvarışta bulunarak tam bir adanmışlıkla uyanık durun” (Ef. 6:13–18). Gerçek Hristiyanlar için bağlılık ve sabır ile nitelendirilen bir yaşam sürmek, mücadele için her zaman hazır durumda olmak (Va. 14:2) ve bizi “galiplerden üstün” (Rom. 8:37) kılan Kişiyi sürekli bir bağlılık göstermek ne büyük bir ayrıcalıktır.

Acının Sırrını Açıklar. Kötülük Allah'la birlikte başlamadı. Dünyanın perişanlığı için suçlanacak kişi, doğruluğu seven, kötülükten nefret eden Tanrı değildir (İbr. 1:9). Zulüm ve acının sorumlusu düşmüş bir melek olan Şeytandır. Ne kadar üzücü olsa da soygunları, cinayetleri, cenaze törenlerini, suçları ve kazaları büyük mücadele çerçevesinden bakarak daha iyi anlayabiliriz.

Çarmıh hem günahın yıkıcılığına hem de Allah'ın günahkârlara karşı olan sevgisinin derinliğine tanıklık ediyor. Yani büyük mücadele bize günahtan iğrenmeyi fakat günahkârı sevmeyi öğretiyor.

Mesih'in Dünya için olan Sevgi dolu İlgisini Gösterir. Mesih göğe dönerken halkını yetim bırakmadı. Büyük bir şefkatle kötüye karşı olan savaşta mümkün olan her yardımı bize sağladı. Kutsal Ruh, Mesih geri gelene kadar bizim sürekli yardımcımız olsun diye O'nun yerini “doldurmak” üzere görevlendirilmişti (Yuhanna 14:16; ayrıca, Matta 28:20). Ayrıca melekler de O'nun kurtuluş işine dâhil olmakla görevlendirilmişlerdi (İbr. 1:14). Bizim zaferimiz güvence altına alınmıştır. Geleceğe bakarken umutlu ve cesaretli olabiliriz çünkü denetim Efendimizde. Dudaklarımız O'nun kurtuluş işini öven sözler söyleyebilir.

Çarmıhın Evrensel Önemini Ortaya Koyar. Mesih'in hizmeti ve ölümünde insanlığın kurtuluşu söz konusuydu çünkü O günahlarımızın

bağışlanması için hayatını vermeye gelmişti. Bunu yaparak, Şeytan'ın iftiralar yönelttiği Babası'nın karakterini, yasaını ve yönetimini haklı çıkarmış oldu. Mesih'in yaşamı Allah'ın adaletinin ve iyiliğinin doğruluğunu kanıtladı ve Allah'ın yasaının ve yönetiminin adil olduğunu gösterdi. Mesih, tövbekâr imanlıların Allah'ın gücüne ve lütfuna tam bir bağlılık içinde kalarak günlük ayartmaları aşabileceklerini ve günaha karşı zafer kazanabileceklerini göstererek Şeytan'ın Allah'a karşı olan eleştirilerinin temelsiz olduğunu ortaya koydu.

Mesih'in Yaşamı, Ölümü ve Dirilişi

Allah, Mesih'in O'nun isteğine tam bir şekilde itaat ettiği yaşamında, acısında, ölümünde ve dirilişinde, insanın günahına kefarete edebilecek yegâne aracıyı, bu kefareti iman yolu ile kabul eden herkes sonsuz yaşama sahip olabilsin ve tüm yaratılış Yaratıcı'nın sonsuz ve kutsal sevgisini daha iyi anlayabilsin diye verdi. Bu mükemmel kefarete, Allah'ın yasasının doğruluğunu ve O'nun karakterinin merhametliliğini kanıtıyor; çünkü hem günahımızı mahkûm ediyor hem de bağışlanmamızı sağlıyor. Mesih'in ölümü vekâlet edici ve kefarete edici, barıştırmacı ve dönüştürücüdür. Mesih'in dirilişi Allah'ın kötülüğün güçlerine karşı zaferini ilan ediyor ve kefareti kabul eden herkesin günah ve ölüme karşı kazanacağı nihai zaferi güvence altına alıyor. Gökte ve yerdeki herkesin önünde eğileceği İsa Mesih'in Rab olduğunu duyuruyor. (Yuhanna 3:16; Yşa. 53; 1Pe. 2:21, 22; 1Ko. 15:3, 4, 20-22; 2Ko.5:14, 15, 19-21; Rom. 1:4; 3:25; 4:25; 8:3, 4; 1Yu. 2:2; 4:10; Kol. 2:15; Flp. 2:6-11.)

Kapı evrenin merkezine, göğe açılıyor. Bir ses şöyle diyor, "Gel ve burada neler olduğunu gör!" Elçi Yuhanna, Ruh'un etkisi altında Allah'ın taht odasına bakıyor.

Merkezdeki tahtın çevresinde göz kamaştırıcı zümrüt renginde bir gökkuşağı var, tahttan şimşek, gök gürültüsü ve sesler yükseliyor. Başlarına altından taşlar takmış beyaz giysiler içindeki önderler daha küçük tahtlarda oturuyorlar. Odayı bir şükür duası dolduruyor, bu sırada ihtiyarlar saygıyla eğilip altın taşlarını tahtın önüne koyuyorlar.

Yedi mühürle mühürlenmiş tomarı taşıyan melek şöyle bağıyor:

“Tomarı açmaya, mühürlerini çözmeye kim layıktır?” (Va. 5:2). Yuhanna korku içinde gökte ve yerde tomarı açmaya layık kimsenin olmadığını görüyor. Korkusu ağlamaya dönüşünce ihtiyarlardan biri onu teselli etmek için gelip şunları söylüyor: “Ağlama!... İşte, Yahuda oymağından gelen Aslan, Davut’un Kökü galip geldi. Tomarı ve yedi mührünü O açacak” (Va. 5:5).

Yuhanna görkemli tahta tekrar baktığında boğazlanmış fakat şimdi canlanmış ve Ruh ile güçlendirilmiş Kuzu’yu görüyor. Bu boynu bükük Kuzu tomarı alırken canlı varlıklar ve ihtiyarlar yeni bir ezgi söylemeye başlıyorlar: “Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı’ya satın aldın. Onları Tanrımız’ın hizmetinde bir krallık haline getirdin, kâhinler yaptın. Dünya üzerinde egemenlik sürecekler” (Va. 5:9–10). Yeryüzündeki ve gökteki her yaratılmış varlık onların ezgisine katılıyor: “Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek Tahtta Oturan’ın ve Kuzu’nun olsun!” (Va. 5:13).

Bu tomar neden bu kadar önemli? Çünkü insanın Şeytan’ın köleliğinden kurtuluşu onda kayıtlı ve Allah’ın günah üzerindeki mutlak zaferini resmediyor. O’nun açıkladığı kurtuluş o kadar harika ki, günahın esiri olanlar ölüm hücrelerinden sadece yaptıkları seçimler aracılığıyla kurtulabilirler. Beytlehem’deki doğumundan çok önce Kuzu şöyle haykırmişti: “İşte geldim; Kutsal Yazı tomarında benim için yazılmıştır. Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, yasan yüreğimin derinliğindedir” (Mez. 40:7, 8; ayrıca İbr. 10:7). İnsanın kurtuluşunu sonuca vardiyan, Kuzu’nun dünyanın kuruluşundan beri boğazlanmış olmasıydı (Va. 13:8).

Allah’ın Kurtarıcı Lütfu

Kutsal Yazılar insanlığın kurtuluşuna çok büyük önem veren bir Tanrı’dan bahsediyor. Tanrılık’ın üyeleri insanları Yaratıcıları ile tekrar bir araya getirme işinde birlikte hareket ediyorlar. İsa şu sözleriyle Allah’ın kurtaran sevgisinin altını çiziyor, “çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16).

Kutsal Yazılar Tanrı'nın sevgi olduğunu açıklıyor (1. Yuhanna 4:8). O, "sonsuz bir sevgi" (Yer. 31:3) ile insanlığa elini uzatıyor. Davetini kurtuluşa kadar geçerli kılan Allah'ın gücü her şeye yeter fakat O'nun sevgisi her insanın bu davete cevap verirken seçme özgürlüğüne sahip olmasına izin vermesini gerektiriyor (Va. 3:20, 21). O'nun karakterine tümüyle zıt olan baskı, asla O'nun planının bir parçası olamaz.

İlahi Başlangıç. Âdem ve Havva günah işlediğinde Allah onları arayarak ilk adımı atmıştı. Yaratıcıları'nın sesini duyan suçlu çift her zamanki gibi neşe içinde O'nunla buluşmaya koşmadılar. Tersine saklandılar fakat Allah onları terk etmedi. Israrla aramaya devam etti, "Neredesiniz?"

Allah, derin bir üzüntü içinde itaatsizliklerinin sonuçlarını, karşılaştıkları acıları ve zorlukları onlara açıkladı. Tümüyle umutsuz olan durumlarına karşın, günah ve ölüme karşı mutlak zafer sözü vererek onlara harika planını açıkladı (Yar. 3:15).

Lütuf mu yoksa Adalet mi? Daha sonra, İsrail'in Sina'daki döneği üzerine, Rab cömert ve adil karakterini Musa'ya söylediği şu sözlerle gösterdi "Ben RAB'bim... RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezazsız bırakmam. Babaların işlediği suçun hesabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım" (Çık. 34:6, 7).

Allah'ın karakteri, lütuf ve adaletin eşsiz bir karışımını, O'nun suçluyu temize çıkarma istekliliğini ortaya koyuyor. Bu karakter özelliklerinin nasıl birbirleriyle bağdaştırılabileceklerini sadece Mesih'in kişiliğinde anlayabiliriz.

Bağışlama mı yoksa Cezalandırma mı? İsrail'in döneklik zamanlarında Allah, halkının günah işlediklerinin farkına varmaları ve O'na geri dönmeleri için özlemle çağrıda bulundu (Yer. 3:12–14). Fakat O'nun merhametli çağrılarını hiçe saydılar (Yer. 5:3). Bağışlanma ile alay eden, pişman olmayan bir tavır cezaı kaçınılmaz kılar (Mez. 7:12).

Allah her ne kadar merhametli olsa da günaha bağlı kalanları affedemez (Yer. 5:7). Bağışlamanın bir amacı var. Allah günahkârları kutsallara dönüştürmek istiyor: “Kötü kişi yolunu, fesatçı düşüncelerini bırak; RAB’be dönsün, merhamet bulur, Tanrımız’a dönsün, bol bol bağışlanır” (Yşa. 55:7). O’nun kurtuluş mesajı tüm dünyada açık bir şekilde duyuluyor: “Ey dünyanın dört bucağındakiler, bana dönün, kurtulursunuz. Çünkü Tanrı benim, başkası yok” (Yşa. 45:22).

Allah’ın Günaha Karşı Olan Öfkesi. İnsan düşüncesinde ortaya çıkan ilk günah, Allah’a karşı bir düşmanlık eğilimiydi (Kol. 1:21). Bu sebeple, günaha karşı “yakıp tüketen ateş” olan Allah’ın memnuniyetsizliğini hak ediyoruz (İbr. 12:29 CAN; ayrıca bkz. Hab. 1:13). Önemli gerçek şu ki, “herkes günah işledi” (Rom. 3:23), herkes “doğal olarak gazap çocukları” (Ef. 2:3; ayrıca 5:6) ve herkes ölüme mahkûm “çünkü günahın ücreti ölüm[dür]” (Rom. 6:23).

Allah’ın günaha ve günahkârlığa karşı tepkisi Kutsal Kitap’ta ilahi gazap diye adlandırılır (Rom. 1:18). Allah’ın vahyedilmiş isteğinin ve yasasının kasten reddedilmesi, O’nun haklı kızgınlığına veya öfkesine sebep olur (2Kr. 17:16–18; 2Ta. 36:16). G. E. Ladd şöyle yazmıştı, “İnsanlar ahlâken günahkârlar ve Allah günahlarını onlara karşı sayarken, onları günahkârlar, düşmanlar, ilahi gazaba tabi olanlar olarak görmelidir; çünkü Allah’ın kutsallığının kendisini günaha karşı öfke duyarak göstermesi ahlâki ve dinsel bir gerekliliktir.” Fakat aynı zamanda, Allah isyankâr dünyayı kurtarmak için can atıyor. O, bir yandan her günahattan nefret ederken, öte yandan her bir günahkâr için sevgi dolu bir ilgiye sahip.

İnsanın Cevabı. Allah’ın İsrail ile uğraşısı, ilahi lütfun “sonsuz zenginliğine” (Ef. 2:7) en açık örneği oluşturan Mesih’in hizmetinde doruğa çıktı. Yuhanna şöyle diyor, “O’nun yüceliğini –Baba’dan gelen, lütfü ve gerçekle dolu biricik Oğul’un yüceliğini– gördük” (Yuhanna 1:14). Pavlus şöyle yazdı, “O bizim için tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu. Bunun için yazılmış olduğu gibi, ‘Övünen Rab’le övünsün’ ” (1Ko. 1:30, 31). Öyleyse “Tanrı’nın sınırsız iyiliğini, hoşgö-

rüsünü, sabrını” kim hor görebilir? Şüphesiz, Pavlus “Tanrı'nın sınırsız iyiliği[nin]” tövbeye yönelttiğini işaret ediyor (Rom. 2:4).

İnsanın Allah'ın sağladığı kurtuluşa cevabı bile kendisinden değil, Allah'tan kaynaklanıyor. İmanımız da (Rom. 12:3) tövbemiz (Elç. 5:31) gibi Allah'tan bir armağandır. Sevgimiz Allah'ın sevgisine cevap olarak ortaya çıkar (1Yu. 4:19). Biz kendimizi Şeytan'dan, günahattan, acıdan ve ölümden kurtaramayız. Bizim doğruluğumuz kirliliği bir paçavra gibidir (Yşa. 64:6). “Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu... İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağandır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir” (Ef. 2:4, 5, 8, 9).

Mesih'in Barıştırma Görevi

İyi haber şu ki, Tanrı “dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı” (2Ko. 5:19). O'nun barıştırması Allah ile insan ırkı arasındaki ilişkiyi yeniliyor. Ayet, bu sürecin Allah'ı günahkârlarla değil, günahkârları Allah ile barıştırdığını işaret ediyor. Günahkârları Allah'a geri yönlendirmenin anahtarı İsa Mesih'tir. Allah'ın barışma planı ilahi lütfun bir harikasıdır. O, insanlığın mahvolmasına izin verebilirdi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, insanlık ile Allah arasındaki bozulmuş ilişkinin yenilenmesi için ilk adımı atan Allah'tı. Pavlus şöyle demişti, “Biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştık” (Rom. 5:10). Sonuç olarak, “bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz” (Rom. 5:11).

Barışma süreci kefareterimi ile ilişkilendirilmektedir. Kefaret sözcüğünün İngilizcedeki karşılığı *atonement*, aslında “bir olma” veya “hemfikir olma” anlamlarına geliyordu. Dolayısıyla, “kefareter” bir ilişkideki uyumluluğu ifade ediyor, yabancılaşma söz konusu olduğu zaman ise bir barıştırma sürecinin sonucu olarak bu uyum yeniden ortaya çıkıyordu. Bu sözcük asıl manasında anlaşıldığında, bir yabancılaşma halini sona erdirmiş olan barıştırma durumunu belirtmektedir.

Birçok Hristiyan kefareter kavramını sadece Mesih'in doğumu, acıları ve

ölümünün kurtarıcı sonuçlarıyla sınırlıyor. Fakat tapınak hizmetlerinde kefarete, sadece kurbanlık kuzunun kesilmesini değil, kanının tapınağa serpilmesini gerektiren kâhinlik hizmetini de kapsıyordu (bkz. Lev. 4:20, 26, 35; 16–15–18, 32, 33). Öyleyse, Kutsal Kitap'taki bu kullanıma göre kefarete Mesih'in hem ölümüne hem de göksel tapındaki arabulucu hizmetine işaret ediyor olabilir. Mesih orada, Başkâhin olarak insanları Allah ile barıştırma işini tamamlamak için eksiksiz ve kusursuz kefarete edici kurbanlığının faydalarını tatbik ediyor.

Vincent Taylor da kefarete doktrininin iki yönü olduğunu fark etmiş; (a) Mesih'in kurtarıcı işi, (b) işinin hem kişisel hem toplumsal seviyede iman yoluyla benimsenmesi. Bu ikisi birlikte kefarete oluşturur. Taylor, bu anlayıştan hareketle şu sonuca varmış, “kefarete hem bizim için tamamlanmıştır, hem de bizim içimizde işlemektedir.” Kitabın bu bölümünde odaklandığımız kefarete kavramı Mesih'in ölümü ile olan ilgisine dayanmaktadır. O'nun Başkâhinlik hizmeti ile ilgili kefarete kitabın ileriki bölümlerinde değinilecektir (bu kitabın 24. bölümüne bakın).

Mesih'in Kefarete Edici Kurbanlığı

Mesih'in Golgotadaki kefarete edici kurbanlığı, Allah ile insanlık arasındaki ilişki için bir dönüm noktasıdır. Her ne kadar insanların günahları kayıt altına alınsa da barışmanın bir sonucu olarak Allah onların günahlarını saymayacaktır (2Ko. 5:19). Bu, Allah'ın cezayı azlettiği veya günahın artık O'nun öfkesini uyandırmadığı anlamına gelmiyor. Aksine bu, Allah'ın bir yandan sonsuz yasaının adaletini sürdürmeye devam ederken, öte yandan tövbekâr günahkârları bağışlamanın bir yolunu bulduğu anlamına geliyor.

Mesih'in Ölümü bir Gereklik. Sevgi dolu bir Allah'ın adaletini ve doğruluğunu sürdürmesi için İsa Mesih'in kefarete edici ölümü ahlaki ve yasal bir gereklik haline geldi. Allah'ın adaleti günahın yargılanmasını gerektirir. Bu nedenle, Allah günah ve dolayısıyla günahkâr üzerine hükmünü infaz etmelidir. Tanrı'nın Oğlu, O'nun isteği uyarınca bu infazın uygulanması için bizim yani günahkârların yerini almıştır. Kefarete ge-

rekiydi, çünkü insan Allah'ın haklı öfkesiyle karşı karşıyaydı. İşte günahın affi müjdesinin kalbi ve Mesih'in çarmıhının sırrı burada yatıyor: Mesih'in kusursuz doğruluğu ilahi adaleti layıkıyla memnun etti ve Allah insanın ölümü yerine Mesih'in kendi kurbanlığını kabul etmeye hazır.

Mesih'in kefarete edici kurbanlığını kabul etmeyen kişiler günahlarından bağışlanmamışlardır ve hâlâ Allah'ın gazabına tabidirler. Yuhanna şöyle demişti, "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır" (Yuhanna 3:36).

Bu sebeple çarmıh Allah'ın hem merhametinin hem de adaletinin bir göstergesidir. "Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı" (Rom. 3:25, 26).

Kefarete Edici Kurban Neyi Yerine Getirir? Baba'nın Kendisi Oğul'nu "günahları bağışlatan... kurban" (Rom. 3:25; Grekçe hilasterion), "kefarete" (KM, CAN), "bağışlamalık" (TC) olarak sundu. Yeni Ahit'te kullanılan hilasterion sözcüğünün, putperest kavramlar olan "kızgın tanrıyı yatıştırmak" veya "kindar, gaddar ve kaprisli bir tanrıyı sakinleştirmekle" hiçbir ilgisi yoktur. Ayet, Allah'ın merhametli isteğiyle, günahkârlıkları yüzünden insanlara karşı beslediği kutsal öfkeyi yatıştıracak Kişi olarak Mesih'i sunduğunu çünkü Mesih'i insanlığın temsilcisi ve günaha karşılık verdiği hükmü üstlenecek olan ilahi Vekil olarak kabul ettiğini ortaya koyuyor.

Bu bakış açısından, Pavlus'un Mesih'in ölümünü neden Tanrı'ya "güzel kokulu bir sunu ve kurban" diye tarif ettiği anlaşılabilir (Ef. 5:2; ayrıca Yar. 8:21; Çık. 29:18; Lev. 1:9). Mesih'in Kendisini kurban etmesi Allah için hoşnutluk vericidir çünkü Allah'ın insanların günahına karşı duyduğu öfkeyi bütünüyle Mesih'in yüklenmesi sayesinde, bu kurban sunusu Allah ile günahkâr insan arasındaki engeli ortadan kaldırmış oldu. Allah'ın öfkesi Mesih aracılığıyla sevgiye dönüşmedi fakat insanlardan uzaklaşp Mesih'in Kendisi tarafından üstlenildi.

Romalılar 3:25 ayeti ayrıca Mesih'in kurbanlığı aracılığıyla günahın bedelinin ödendiğini veya aklandığını gösteriyor. Bedelin ödenmesi, kefarete edici kanın tövbe etmiş günahkârda yarattığı sonuca odaklanmaktadır. Tövbe eden kişi bağışlanır, kişisel suçluluğu ortadan kalkar ve günahlardan temizlenir.

Vekâleten Günah Taşıyan Mesih. Kutsal Yazılar Mesih'i insan ırkının "günah taşıyıcısı" olarak takdim eder. Yeşaya engin peygamberlik sözü diliyle şöyle ifade etmişti, "bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti... Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi... RAB onun ezilmesini uygun gördü, Acı çekmesini istedi... Çünkü canını feda etti... Pek çoklarının günahını o üzerine aldı" (Yşa. 53:5, 6, 10, 12; ayrıca Gal. 1:4). Pavlus, "Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü" (1Ko. 15:3) derken aklında bu peygamberlik sözü vardı.

Bu ayetler kurtuluş tasarısındaki önemli bir kavrama işaret ediyorlar: Bizi kirleten günahlar ve suçlar, Günah Taşıyıcımız'a aktarılabilir ve temizlenebiliriz (Yşa. 51:10). Eski Ahit tapınağındaki kurban törenleri, Mesih'in bu işlevini açıklıyordu. Orada, günahın tövbekâr günahkârdan masum kuzuya aktarılması, günahın Mesih'e, yani Günah Taşıyıcısı'na aktarılmasını simgeliyordu (bu kitabın 4. bölümüne bakınız).

Kanın İşlevi Nedir? Tapınak hizmetinin kefarete edici kurbanlarında, kanın merkezi bir işlevi vardı. Tanrı "Ben onu size sunakta kendinizi günahattan bağışlatmanız için verdim. Kan yaşam karşılığı günah bağışlatır" (Lev. 17:11) sözleriyle kefarete ile ilgili hükmünü vermişti. Kâhin, bağışlanmanın gerçekleşmesi için hayvanı öldürdükten sonra kanını sunmak zorundaydı.

Yeni Ahit, Eski Ahit'teki vekilin kanı aracılığıyla bağışlanma, aklanma ve barışma sağlayan törenlerin, Mesih'in Golgotadaki kurbanlığının kefarete edici kanı ile tamamlandığını ortaya koyuyor. Eski yöntemlerin tersine, Yeni Ahit şöyle diyor, "öyleyse sonsuz Ruh aracılığıyla kendini lekesiz olarak Tanrı'ya sunmuş olan Mesih'in kanının, diri Tanrı'ya kulluk edebilmemiz için vicdanımızı ölü işlerden temizle-

yeceği ne kadar daha kesindir!” (İbr. 9:14). O'nun kanının dökülmesiyle günah için verilen kefarete tamamlanmış oldu (Rom. 3:25). Yuhanna şöyle diyor, “O [Allah] bizi sevdi ve günahlarımız için kefarete [hilasmos] olarak Oğlu'nu gönderdi” (Yuhanna 4:10 CAN; “bağışlamalık” TC, “bağışlanan kurban” YÇ).

Özetlersek, Allah'ın amaçladığı barıştırma işi, Oğlu Mesih İsa'nın günahları bağışlatan kefarete edici kanı (kendini feda etmesi) sayesinde gerçekleşmiştir. Yani Allah barışın hem sağlayıcısı hem de tarafıdır.

Fidye olarak Mesih

İnsanlar günahın yönetimi altına girdiklerinde Allah'ın yasaının lanetine ve mahkûmiyetine maruz kaldılar (Rom. 6:4; Gal. 3:10–13). Günahın köleleriydiler (Rom. 6:17) ölüme tabilerdi ve kaçamazlardı. “Kimse kimsenin hayatının bedelini ödeyemez, Tanrı'ya fidye veremez” (Mez. 49:7). Kurtarma gücüne sahip tek yetkili Allah'tır. “Onları fidiyeyle kurtaracağım Ölüler diyarının elinden, Ölümden fidiyeyle kurtaracağım” (Hoşea 13:14).

Allah onları nasıl kurtardı? “Hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye” (Matta 20:28; bkz. 1Ti. 2:6) geldiğine tanıklık eden İsa aracılığıyla, Allah kiliseyi “kendi kanı ile” (Elç. 20:28 CAN) satın aldı. “Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk” (Ef. 1:7; ayrıca Rom. 3:24). “Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti” (Titus 2:14).

Fidye Neyi Başardı? Mesih'in ölümü Allah'ın insanlığın sahibi olduğunu tasdik etti. Pavlus şöyle diyor, “kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığında satın alındınız” (1Ko. 6:19, 20); ayrıca bkz. 1Ko. 7:23).

Mesih ölümüyle günahın boyunduruğunu kırdı, ruhsal esareti sonlandırdı, yasanın mahkûmiyetini ve lanetini kaldırdı ve sonsuz yaşamı tövbe eden her günahkâr için mümkün kıldı. Petrus, imanlıların atalarından kalma boş yaşayışlarından kurtarıldıklarını söylüyor (1Pe. 1:18).

Pavlus, günahın köleliğinden ve onun ölümcül meyvesinden kurtarılanların şimdi “kutsallaşma ve bunun sonucu olan sonsuz yaşam” (Rom. 6:22) meyveleriyle artık Allah'ın hizmetinde olduklarını yazdı.

Fidye ilkesini reddetmek veya görmezden gelmek, lütuf müjdesinin tam kalbini kaybetmek ve Tanrı Kuzusu'na karşı duyduğumuz derin minnettarlığın sebebini inkâr etmek demektir. Gökteki taht odasında söylenen övgü ezgilerinin merkezinde de bu ilke bulunmaktadır: “Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her dilden, Her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldın. Onları Tanrımız'ın hizmetinde bir krallık haline getirdin, kâhinler yaptın. Dünya üzerinde egemenlik sürecekler” (Va. 5:9, 10).

Mesih, İnsanlığın Temsilcisi

Hem Âdem, hem de Mesih, yani “son Âdem” veya “ikinci Âdem” (1Ko. 15:45, 47) tüm insanlığı temsil ederler. Her kişi Âdem'in günahının sonuçlarını yüklenmiş olarak doğar fakat ruhsal doğumu tecrübe edenler Mesih'in kusursuz yaşamı ve kurbanlığının faydalarına sahip olurlar. “Herkes nasıl Âdem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak” (1Ko. 15:22).

Âdem'in isyanı herkese günah, mahkûmiyet ve ölüm getirdi. Mesih ise düşüş eğilimini tersine çevirdi. Büyük sevgisiyle, Kendisi'ni günahla ilgili ilahi yargıya tabi kıldı ve insanlığın temsilcisi oldu. O'nun vekâleten ölümü, günahın cezasından kurtuluşu ve tövbe etmiş günahkârlar için sonsuz yaşam armağanını mümkün kıldı (2Ko. 5:21; Rom. 6:23; 1Pe. 3:18).

Kutsal Yazı açık bir şekilde Mesih'in vekâleten ölümünün evrensel mahiyetini öğretiyor. O, “Tanrı'nın lütfu ile herkes için ölümü” tattı (İbr. 2:9). Herkes Âdem gibi günah işledi (Rom. 5:12), dolayısıyla herkes ölümü (ilk ölümü) tadıyor. Mesih'in herkes için tattığı ölüm ikinci ölümdü, ölümün tam laneti (Va. 20:6 – bu kitabın 27. bölümüne bakın).

Mesih'in Yaşamı ve Kurtuluş

“Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir” (Rom. 5:10). Günahın oyduğu uçuruma köprü

kurmak Mesih'in yaşamına ve aynı zamanda ölümüne mal oldu. Her ikisi de gereklidi ve kurtuluşumuza katkıda bulunuyorlar.

Mesih'in Kusursuz Yaşamı Bizim İçin Ne Yapabilir? İsa tümüyle Tanrı'ya güvenerek saf, kutsal ve sevgi dolu bir yaşam yaşadı. Tövbe eden günahkârlarla işte bu değerli yaşamı armağan olarak paylaşıyor. O'nun kusursuz karakteri, insanın doğruluğu elde etme girişimlerinin kirli paçavralarının (Yşa. 64:6) yerine Mesih'in verdiği düğün elbisesi (Matta 22:11) veya doğruluk giysisi (Yşa. 61:10) olarak resmedilmiştir.

İnsani yozlaşmışlığımıza rağmen kendimizi Mesih'e teslim ettiğimizde kalplerimiz O'nun kalbiyle, irademiz O'nun iradesiyle kaynaşır, zihnimiz O'nun zihniyle bir olur, düşüncelerimiz O'na teslim olur; O'nun hayatını yaşarız. O'nun doğruluk giysisi ile örtünürüz. Allah inanan, pişman günahkâra baktığı zaman, gördüğü savunmasızlık ya da günahın çarpıklığı değil, Mesih'in yasaya kusursuz itaatiyle şekillenmiş olan doğruluk giysisidir. Bu giysi ile örtünmeden hiç kimse gerçekten doğru olamaz.

Düğün giysisi benzetmesinde, düğüne kendi giysisi ile gelen davetli, imanlı olmadığı için dışarı atılmadı. O, düğün davetini kabul etmişti (Mat. 22:10). Fakat gelmesi yeterli değildi. Düğün giysisine ihtiyacı vardı. Aynı şekilde çarمیha inanmak da yeterli değildir. Kralın önünde uygun şekilde bulunabilmemiz için Mesih'in mükemmel yaşamına, O'nun doğru karakterine de ihtiyacımız var.

Günahkârlar olarak sadece borçlarımızın iptaline değil, banka hesaplarımızın yenilenmesine de ihtiyacımız var. Sadece hapishaneden salıverilmeye değil, Kralın ailesine kabul edilmeye de ihtiyacımız var. Dirilmiş Mesih'in arabulucu hizmeti iki amaç gütmektedir, bağışlama ve giydirme (O'nun yaşamı ve ölümünün bizim yaşamlarımıza uygulanması ve Allah'ın karşısındaki durumumuz). Golgota'daki "tamamlandı" haykırışıyla kusursuz bir yaşam ve kusursuz bir kurbanlık tamamlanmış oldu. Günahkârların her ikisine de ihtiyacı var.

Mesih'in Yaşamı İlhamı. Mesih'in dünyadaki yaşamı insanlığa nasıl yaşanması gerektiğine dair bir örnek sunmuştur. Örneğin Petrus, İsa'nın ken-

disine karşı yapılan kişisel saldırılara cevap veriş şeklini bir örnek davranış olarak bizlere tavsiye ediyor (1Pe. 2:21–23). Bizim gibi olan ve bizim gibi her konuda denenmiş olan İsa, Allah'ın kudretine güvenenlerin günaha devam etmesinin gerekli olmadığını gösterdi. Mesih'in yaşamı bizim de zaferle yaşayabileceğimiz konusunda güvence sağlıyor. Pavlus şöyle tanıklık ediyor, “Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim” (Flp. 4:13).

Mesih'in Dirilişi ve Kurtuluş

Pavlus şöyle demişti, “Mesih dirilmemişse, bildirimiz de imanınız da boştur... siz de hâlâ günahlarınızın içindesiniz,” (1Ko. 15:14, 17). İsa Mesih bedensel olarak diriltildi (Luka 24:36–43), Tanrı-insan olarak göğe yükseltildi ve hayati önemdeki şefaathane işine Baba Tanrı'nın sağında Arabulucu olarak başladı (İbr. 8:1, 2 - bu kitabın 4. bölümüne bakın).

Mesih'in dirilişi, dağılmış öğrencilerin cuma günü çarmıha gerilme sırasında göremedikleri çarmıha bir anlam kazandırır. O'nun dirilişi bu adamları tarihi değiştiren muazzam bir güce dönüştürdü. Diriliş asla çarmıha gerilişten ayrılmadı ve hizmetlerinin merkezinde oldu. Kötülüğün güçleri üzerine zafer kazanmış olan, yaşayan, çarmıha gerilmiş Mesih'i duyurdular. Elçisel mesajın gücü işte burada yatmaktadır.

Philip Schaff şöyle yazıyor, “Hristiyanlık dininin gerçekliği veya gerçek dışılığı, mutlak şekilde Mesih'in dirilişi sorusuna bağlıdır. O, ya tarihin gördüğü en büyük mucizedir ya da en büyük yanılgı.” Wilbur M. Smith ise şöyle diyor, “Mesih'in dirilişi Hristiyan imanının mutlak kalesidir. Birinci yüzyılda dünyayı baş aşağı eden, Hristiyanlığı Yahudilik ve Akdeniz dünyasındaki putperest dinlerinin çok üstüne çıkaran bu doktrindir. Bu doktrinin yokluğu, Rab İsa Mesih'in Müjdesi'ndeki diğer tüm önemli ve eşsiz şeylerin de olmaması anlamına gelir: “Mesih dirilmemişse imanınız yarıdır” (1Ko. 15:17).

Mesih'in şu anki hizmeti de O'nun ölümü ve dirilişine dayanmaktadır. Golgotadaki kefaretilik kurbanlık tam ve yeterli olsa da diriliş olmasaydı Mesih'in dünyadaki hizmetini başarıyla tamamladığına dair güvencemiz olmazdı. Mesih'in dirilmiş olması, mezarın ötesindeki yaşamın gerçekliğini teyit ediyor ve Allah'ın O'nda vaat ettiği sonsuz yaşamın doğruluğunu gösteriyor.

Mesih'in Kurtarıcı Hizmetinin Sonuçları

Mesih'in kefaret edici hizmeti sadece insan ırkını değil, tüm evreni etkiliyor.

Tüm Evren Boyunca Barışma. Pavlus, Mesih'in kurtarışının kilise içinde ve kilise aracılığıyla ne kadar önemli olduğunu şu sözlerle açıklıyor: “Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümlerlere şimdi ki dönemde bildirilsin” (Ef. 3:10). Hatta şunu ileri sürüyor, “O'nun çarmıhının kanıyla barış yapmış olarak, O'nun aracılığıyla gerek yeryüzünde olan şeyleri, gerekse göklerde olan şeyleri kendisiyle barıştırmış olması, Baba'yı hoşnut etmiştir” (Kol. 1:20 CAN). Pavlus bu barışmanın müthiş sonuçlarını şu sözlerle açıklıyor: “İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındaki her şey diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin” (Flp. 2:10, 11).

Allah'ın Yasasının Savunulması. Mesih'in kusursuz kefaret edici kurbanlığı, Allah'ın kutsal yasasının ve O'nun merhametli karakterinin adaletini, iyiliğini ve doğruluğunu savundu. Mesih'in ölümü ve fidiyeliği, O'nun lütfü ve merhameti aracılığıyla tövbe eden günahkârları aklarken, yasanın gereğini de (yani günahın cezalandırılması) yerine getirdi. Pavlus şöyle diyor “Öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı. Öyle ki, Yasa'nın gereği, benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin” (Rom. 8:3, 4).

Aklanma. Barışma ancak bağışlanma kabul edilirse geçerli olur. Kayıp oğul, babasının sevgisini ve bağışlanmasını kabul ettiğinde onunla barışmış oldu.

Allah'ın dünyayı Kendisiyle Mesih'te barıştırmış olduğunu imanla kabul edenler ve O'na teslim olanlar, paha biçilemez aklanma armağanına ve onun doğrudan sonucu olan Allah ile barışma meyvesine sahip olacaklar (Rom. 5:1). Allah'ın gazabına tabi olmayan aklanmış imanlılar, Allah'ın lütfuna nail olurlar. Onlar, Mesih aracılığıyla Tan-

rı'nın tahtına tam erişime sahip olarak, Yahudiler ve Uluslar arasındaki engelleri ve ayırıcı düşmanlık duvarlarını yıkmak için Kutsal Ruh'un gücünü alırlar (bkz. Ef. 2:14-16).

İşlerle Kurtuluşun Faydasızlığı. Allah'ın barıştırmaya hizmeti insanın yasanın işleri aracılığıyla kurtuluş kazanma çabalarının faydasızlığını ortaya koyuyor. İlahi lütfun anlayışı, Mesih'e iman yoluyla mümkün olan, aklayan doğruluğun kabulüne yönlendirir. Bağışlanmayı tecrübe edenlerin minnettarlığı, itaati bir sevince dönüştürür; böylece işler kurtuluşun temeli değil, meyveleri olur.

Allah ile Yeni Bir İlişki. Allah'ın –Mesih'in itaat ile dolu kusursuz yaşamını sunan– lütfunu, doğruluğunu ve kefareti edici ölümünü bedelsiz bir armağan olarak tecrübe etmek, Allah ile daha yakın bir ilişkiye yönlendirir. Minnettarlık, övgü ve sevinç ortaya çıkar, itaat bir zevke dönüşür, O'nun Sözü'nü çalışmak bir sevinç olur ve zihin Kutsal Ruh'un yaşaması için hazır bir yer haline gelir. Allah ile tövbe etmiş günahkâr arasında yeni bir ilişki başlar. O, korku ve zorlama değil, sevgi ve hayranlık üzerine kurulu bir arkadaşlıktır (bkz. Yuhanna 15:1-10).

Tanrı'nın lütfunu çarmıhın ışığında daha iyi anladıkça, kendi doğruluğumuzun ne kadar yetersiz olduğunu hissedeceğiz ve ne kadar bereketlenmiş olduğumuzun daha çok farkına varacağız. Ölümden dirildiği zaman Mesih'in içinde etkin olan aynı Kutsal Ruh'un gücü yaşamamızı dönüştürecek. Başarısızlık yerine, günah karşısında her gün zafer kazanacağız.

Hizmet için Teşvik. Allah'ın İsa Mesih aracılığıyla gerçekleştirdiği barıştırmaya hizmetinde ortaya konulan harika sevgi, bizi müjdeyi diğer insanlarla paylaşmaya teşvik ediyor. Kendimiz tecrübe ettikten sonra artık Mesih'in kurbanlığını kabul edenlere karşı Allah'ın günahı saymayacağı gerçeğini bir sır olarak tutamayız. Diğer insanlara şu etkiliyici müjde davetini tebliğ etmeliyiz, “Tanrı'yla barışın. Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım” (2Ko. 5:20, 21).

Kurtuluş Tecrübesi

Allah, sonsuz sevgi ve merhametiyle günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı, öyle ki, O'nun sayesinde bizler Allah'ın doğruluğu olalım. Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle ihtiyacımızın farkına varır, günahlı olduğumuzu kabul eder, günahlarımızdan döner ve İsa'ya Rab ve Mesih, Vekilimiz ve Örneğimiz olarak iman ederiz. Kurtuluşu sağlayan bu iman, Söz'ün ilahi gücü aracılığıyla gelir ve Allah'ın lütfunun armağanıdır. Mesih aracılığıyla aklanır, Tanrı'nın oğulları ve kızları olarak kabul edilir ve günahın egemenliğinden kurtarılırız. Kutsal Ruh aracılığıyla yeniden doğar ve kutsanırız; Ruh zihinlerimizi yeniler, Allah'ın sevgi yasasını kalplerimize yazar ve kutsal bir yaşam sürmemiz için bize güç verilir. O'na bağlı kalarak ilahi doğanın paydaşları oluruz ve hem şimdi hem de yargı gününde kurtuluş güvencesine sahip oluruz. (2Ko. 5:17-21; Yuhanna 3:16; Gal.1:4; 4:4-7; Titus 3:3-7; Yuhanna 16:8; Gal. 3:13, 14; 1Pe. 2:21, 22; Rom. 10:17; Luka 17:5; Markos 9:23, 24; Ef. 2:5-10; Rom . 3:21-26; Kol. 1:13, 14; Rom. 8:14-17; Gal. 3:26; Yuhanna 3:3-8; 1Pe. 1:23; Rom. 12:2; İbr.8:7-12; Hez. 36:25-27; 2Pe. 1:3, 4; Rom. 8:1-4; 5:6-10.)

Yüzyıllar önce Hermas'ın Çobanı rüyasında çok uzun süre yaşamış, kocamış yaşlı bir kadın gördü. Rüyasında zaman ilerledikçe kadın değişmeye başladı: vücudu hâlâ yaşlı ve saçları beyaz olmasına rağmen yüzü daha genç görünüyordu. Sonunda kadın gençliğine döndü.

T. F. Torrance bu kadını kiliseye benzetiyor. Hristiyanlar sabit kalmazlar. İçlerinde Mesih'in Ruhu hüküm sürüyorsa (Rom. 8:9) değişim süreci içindedirler.

Pavlus şöyle diyor, “ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun

uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır” (Ef. 5:25–27). Kilisenin gayesi böyle bir paklanmadır. Böylece kiliseyi oluşturan imanlılar “her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da iç varlığımız günden güne yenileniyor” (2Ko. 4:16) diye tanıklık edebilirler. “Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab’bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O’na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor” (2Ko. 3:18). Bu değişim nihai içsel Pentikost’tur.

Kutsal Yazılar boyunca imanlıların (kurtuluş, aklanma ve kutsanma) tecrübelerinden (1) çoktan gerçekleşmiş, (2) şu an gerçekleşiyor ve (3) gelecekte gerçekleşecek diye bahsedilmektedir. Bu üç bakış açısını anlamak, aklanma ve kutsanma vurgusu konusundaki görünür gerilimlerin çözümüne yardımcı olur. Bu nedenle, kitabın bu bölümü imanlının geçmişindeki, bugünündeki ve geleceğindeki kurtuluşa odaklanan üç ana bölüme ayrılmıştır.

Kurtuluş Tecrübesi ve Geçmiş

Allah hakkında, O’nun sevgisi ve iyiliği hakkında gerçekçi bir bilgiye sahip olmak yeterli değildir. Kişinin kendi içinde Mesih’ten ayrı olarak iyilik geliştirmeye çalışması amaca zarar vericidir. Ruh’un derinliklerine ulaşan kurtuluş tecrübesi sadece Allah’tan gelir. Mesih bu tecrübeden bahsederken şöyle diyor, “bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliği’ni göremez... bir kimse sudan ve Ruh’tan doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliği’ne giremez” (Yuhanna 3:3, 5).

Sadece İsa Mesih aracılığıyla kurtuluş tecrübe edilebilir çünkü “bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur” (Elç. 4:12). İsa şöyle diyor, “Yol, gerçek ve yaşam Ben’im. Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemez” (Yuhanna 14:6).

Kurtuluş tecrübesi tövbe, itiraf, bağışlanma, aklanma ve kutsanmadan meydana gelir.

Tövbe. Çarmıha gerilmesinden kısa bir süre önce İsa öğrencilerine “günah, doğruluk ve gelecek yargı konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna” ederek O’nu tanıttacak olan Kutsal Ruh’un geleceği sözünü verdi (Yuhanna 16:8). Pentikost gününde, Kutsal Ruh’un insanları bir Kurtarıcı’ya ihtiyaçları olduğuna ikna ettiği ve insanlar ne yapmaları gerektiğini sordukları zaman, Petrus şöyle cevap verdi, “Tövbe edin!” (Elç. 2:37, 38; ayrıca 3:19).

1.Tövbe Nedir? Tövbe sözcüğü İbranicede “üzgün olmak,” “tövbe etmek” anlamına gelen nakhum sözcüğünün karşılığıdır. Grekçedeki karşılığı metaneo sözcüğü, “kişinin düşüncesini değiştirmesi”, “vicdan azabı duyması” ya da “tövbe etmesi” anlamlarına gelir. Gerçek tövbe Allah’a ve günaha karşı köklü bir tavır değişikliğine yol açar. Allah’ın Ruhu, O’nu kabul edenlerin Allah’ın doğruluğunu ve kendi kayıp durumlarını anlamalarını sağlayarak, onları günahın ciddiyeti konusunda ikna eder. Üzüntü ve suçluluk içinde kalırlar, “günahlarını gizleyen barsarılı olmaz, itiraf edip bırakansa merhamet bulur” (Özd. 28:13) gerçeğini kabul ederek kişisel günahlarını itiraf ederler. Alınmış kararları iradeyle yaşamlarına geçirerek, Kurtarıcıları’na tamamıyla teslim olurlar ve günahkâr davranışlarını terk ederler. Yani, tövbe zirvesine dönüşümde (günahkârın Allah’a dönmesi –Grekçe epistrophe, “tevcih”- sözcüğünden; ayrıca bkz. Elç. 15:3) ulaşır.

Davut’un zina ve cinayet günahları için ettiği tövbe, bu tecrübenin günah üzerine zafer kazanmanın yolunu nasıl yaptığına dair etkili bir örnektir. Ruh tarafından ikna edilerek, günahından nefret etti ve ke derlendi, temizlenme için şöyle yalvardı: “Çünkü biliyorum isyanlarımı, günahım sürekli karşımda. Ey Tanrı, lütfet bana, Sevgin uğruna; Sil isyanlarımı, sınırsız merhametin uğruna. Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, yeniden kararlı bir ruh var et içimde” (Mez. 51:3, 1, 10). Davut’un daha sonraki tecrübesi, Allah’ın affının sadece bağışlanma sağlamadığını, günahı kurtardığını da gösteriyor.

Tövbe bağışlanma sağlasa da günahkârın tövbe etmesi, onun mutlaka Allah’ın bereketini alacağı anlamına gelmiyor. Hatta tövbenin bile kaynağı günahkârın kendisi değildir, O Allah’ın armağanıdır (Elç. 5:31; ayrıca Rom. 2:4). Kutsal Ruh, pişmanlığı hissetsin, samimi şekilde günaha üzülün diye, günahkârı Mesih’e çeker.

2.Tövbeye Teşvik. Mesih şöyle demişti, “Ben yerden yukarı kaldırdığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim” (Yuhanna 12:32). Mesih’in ölümünün bizi akladığını ve günahın cezasından kurtardığını hissettiğimizde, yüreğimiz yumuşar ve boyun eğer. Ölüm cezasının infaz edilmesini bekleyen mahkûm bir anda affedilse neler hissedeceğini hayal edin.

Mesih’te tövbe etmiş günahkâr sadece affedilmez, aynı zamanda aklanır ve doğru ilan edilir! Hem de bunu hak etmiyor olmasına ve kendi çabasıyla kazanma şansına sahip olmamasına rağmen. Pavlus’un da işaret ettiği gibi, biz zayıf, günahkâr, tanrısız ve Allah’ın düşmanlarıyken, Mesih bizim aklanmamız için öldü (Rom. 5:6–10). Hiçbir şey Mesih’in bağışlayıcı sevgisini hissetmek kadar ruhun derinliklerine dokunamaz. Bu, Allah’ın bizi tövbeye yönlendiren iyiliğidir (Rom. 2:4).

Aklanma. Sonsuz sevgisi ve merhametiyle “Tanrı, günahı bilmeyen Mesih’i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı’nın doğruluğu olalım” (2Ko. 5:21).

İsâ’ya olan imanla kalp O’nun Ruhu ile dolar. Tövbe etmiş olan günahkârlar, Allah’ın lütfunun bir armağanı olan (Rom. 12:3; Ef. 2:8) bu aynı imanla aklanırlar (Rom. 3:28).

Aklanmanın Grekçedeki karşılığı dikaioma sözcüğüdür ve “doğru işlerin gerekliliği”, “düzenleme;” “mahkeme kararı”, “doğru davranış” anlamlarına gelir. Dikaiosis sözcüğü ise “aklanma;” “haklı çıkarma;” “temize çıkarma” anlamlarına gelir. Karşılık gelen fiil dikaiio, “doğru olarak adlandırılmak ve muamele görmek”, “temize çıkmış olmak”, “aklanmış olmak”, “serbest bırakılmış, paklanmış olmak”, “aklama;” “haklı çıkarma;” “adaleti yerine getirme” anlamlarına gelir ve ifadeye ek manalar katar.

Aklanma genellikle ilahiyatta kullanıldığı şekliyle, Allah’ın pişmanlık içinde olan bir günahkârı doğru olarak ilan etmesini veya onu doğru saymasını sağlayan ilahi iştir. Aklama mahkûm etmenin karşıtıdır (Rom. 5:16). Bu aklanma bizim değil, Mesih’in itaatini temel almaktadır, çünkü “bir doğruluk eylemi de bütün insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı... bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır” (Rom. 5:18,

19). O, bu itaati “Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklan[an]” (Rom. 3:24) imanlılara verir. Bizi doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle kurtardı (bkz. Titus 3:5).

1. İmanın ve işlerin işlevi. Pek çok kişi, Allah'ın karşısındaki durumlarının iyi veya kötü eylemlerine bağlı olduğu yanlış kanısına sahiptir. Pavlus kişinin Allah'ın karşısında nasıl aklandığı sorusuna cevap verirken şöyle diyor, “uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımının üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i kazanayım ve... kişisel doğruluğa değil, Mesih'e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı'dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih'te bulunayım (Flp. 3:8-9). Ayrıca İbrahim'i işaret ederek, “Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı” (Rom. 4:3; Yar. 15:6) diyor. O ki sünnetten önce aklanmıştı, sünnet olduğu için değil (Rom. 4:9, 10).

İbrahim'in nasıl bir imanı vardı? Kutsal Yazılar, İbrahim'in çağrıldığı zaman, imanla “Tanrı'nın sözünü dinledi[ğini] ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı[ğını]” söylüyor (Rom. 11:8-10; ayrıca Yar. 12:4; 13:18). Onun Allah'a karşı olan saf ve canlı imanının göstergesi itaatiydi. Aklanması bu canlı imanı sayesinde gerçekleşti.

Elçi Yakup, kişinin ilgili işleri yerine getirmeden imanla aklanabileceğini öngören diğer bir imanla aklanma anlayışına karşı uyarılmış, gerçek imanın işsersiz olamayacağını göstermişti. Pavlus gibi, Yakup da anlatmak istediğini İbrahim'in tecrübesinden örnek vererek açıkladı. İbrahim'in oğlu İshak'ı kurban olarak sunması (Yakup 2:21) onun imanının göstergesiydi. Yakup şöyle dedi, “görüyorsun, onun imanı eylemleriyle birlikte etkindi; imanı eylemleriyle tamamlandı” (Yakup 2:22). “Bunun gibi, tek başına eylemsiz iman da ölüdür” (Yakup 2:17).

İbrahim'in yaşadıkları, işlerin Allah ile gerçek bir ilişkinin kanıtı olduğunu gösterdi. O halde, aklanmaya götüren iman çalışsan, canlı bir imandır (Yakup 2:24).

Pavlus ve Yakup imanla aklanma konusunda hemfikirdi. Pavlus aklanmayı işler yoluyla kazanmanın yanlışlığından bahsederken, Yakup aynı derecede tehlikeli olan, işler olmadan aklanma olabileceği iddialarının üzerine gidiyordu. Ne işler ne de ölü bir iman aklanmayı sağ-

layamaz. O ancak sevgiyle çalışan (Gal. 5:6) saf bir iman yoluyla gerçekleştirilebilir ve canı paklar.

2. Aklanma Tecrübesi. Mesih'e iman yoluyla aklanma sayesinde, O'nun doğruluğu bize yüklenir. Vekilimiz Mesih olduğu için biz Allah nezdinde doğruyuz. Pavlus şöyle diyor, "Tanrı günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım" (2Ko. 5:21). Tövbe etmiş günahkârlar olarak tam ve dolu bir bağışlanmayı tecrübe ediyoruz. Biz Allah'la barıştırdık!

Zekeriya'nın başkâhin Yeşu hakkındaki görüşü aklanmayı çok güzel tasvir ediyor. Yeşu Rabb'in meleğinin önünde günahın lekelemesini temsil eden kirli elbiselerle durmaktadır. Orada dururken, Şeytan onun mahkûm edilmesini ister. Şeytan'ın suçlamaları doğrudur, Yeşu aklanmayı hak etmemektedir. Fakat Tanrı, ilahi merhametiyle Şeytan'ı azarlar: "Bu adam ateşten çıkarılan yarı yanmış odun parçası değil mi?" (Zek. 3:2). Bu benim özel bir şekilde koruduğum kıymetlim değil mi?

Rab hızlı bir şekilde kirli giysilerin değiştirilmesini emreder ve şöyle der: "Bak, suçunu kaldırdım. Sana bayramlık giysiler giydireceğim" (Zek. 3:4). Bizim sevgi dolu, merhameti sonsuz Allah'ımız Şeytan'ın suçlamalarını bir kenara iter, tir tir titreyen günahkârı aklayarak onu Mesih'in doğruluk giysisi ile örter. Yeşu'nun kirli giysilerinin günahı temsil etmesi gibi, yeni giysiler de imanlının Mesih'teki yeni tecrübesini temsil eder. Aklanma süreci içinde itiraf edilmiş ve bağışlanmış olan günah, saf ve kutsal Tanrı Oğlu'na, günah taşıyıcısı Kuzu'ya aktarılır. Tövbe etmiş günahkâra, hak etmiyor olmasına rağmen Mesih'in doğruluk giysisi giydirilir. İşte bu giysi değişimi, bu ilahi kurtarıcı aktarım Kutsal Kitap'ın aklanma doktrini. Aklanan imanlı artık bağışlanmış, günahlarından arınmıştır.

Sonuçlar. Tövbenin ve aklanmanın sonuçları nelerdir?

1. Kutsanma. Kutsanma sözcüğü Grekçedeki hagiasmos sözcüğünün karşılığıdır ve "kutsallık", "takdis", "kutsanma" anlamlarına, hagiozo fiili ise, "takdis etme", "kutsama", "bir kenara ayırma" anlamlarına gelir. İbranicedeki karşılığı ise, "ortak kullanımdan ayrı tutma" manasına gelen kadaş sözcüğüdür.

Gerçek tövbe ve aklanma, kutsanmaya götürür. Aklanma ve kutsanma birbirinden farklı fakat yakın ve asla ayrılmayan kavramlardır. Kurtuluşun iki aşamasını belirtirler: Aklanma Allah'ın bizim için yaptığı şey, kutsanma ise Allah'ın içimizde yaptığı şeydir.

Aklanma da kutsanma da gerçekleştirilen faziletli işlerin bir sonucu değildir. Her ikisi de sadece Mesih'in lütfunun ve doğruluğunun sonucudur. Bizi aklayan doğruluk bize yüklenmiştir; bizi kutsayan doğruluk ise bize uygulanmıştır. İlki bizi göğe taşıyacak olan unvanımız, ikincisi ise gök için uygunluğumuzdur.

Kutsal Kitap kutsanmanın üç aşamasından bahseder: (1) imanlının geçmişindeki tamamlanmış bir iş; (2) imanlının mevcut tecrübesi içinde devam eden bir süreç (3) ve imanlının Mesih'in dönüşünde tecrübe edeceği nihai sonuç.

İmanlının geçmişine ilişkin olarak, aklanma anında imanlı aynı zamanda “Rab İsa Mesih adıyla ve Tanrımız'ın Ruhu aracılığıyla” kutsanır (1Ko. 6:11). O bir “kutsala” dönüşür. O anda yeni imanlı kurtarılır ve tamamıyla Allah'a ait olur.

Allah'ın çağrısının bir sonucu olarak (Rom. 1:7) imanlılara “kutsallar” denir fakat bunun sebebi onların günahsızlık mertebesini kazanmış olmaları değil, “Mesih'e ait” olmalarıdır (Flp. 1:1; ayrıca Yuhanna 15:1-7). Kurtuluş bir armağandır. Pavlus şöyle demişti, O, “yeniden doğuş yıkamasıyla ve Kutsal Ruh'un yenilemesiyle bizi kurtardı” (Titus 3:5-6 TC), kutsal bir amaç ve Mesih'le birlikte yürümemiz için bizi ayırarak, takdis etti.

2. Allah'ın ailesine kabul edilmek. Yeni imanlılar aynı zamanda “oğulluk ruhunu” da almış oldular. Allah onları çocukları olarak kabul etti. Bu, imanlıların Kral'ın oğulları ve kızları oldukları anlamına gelir! Allah onları mirasçılarını, “Mesih'le ortak mirasçılar” (Rom. 8:15-17) yaptı. Ne büyük bir onur, ayrıcalık ve sevinç!

3. Kurtuluş güvencesi. Aklanma ayrıca imanlının kabul edileceğini güvence altına alır. Artık Allah ile bir olmanın sevincini getirir. Kişi geçmişte ne kadar günahkâr olmuş olursa olsun, Allah tüm günahları affeder ve kişi artık yasanın hükmü ve laneti altında değildir. Kurtuluş bir gerçeğe dönüşmüştür: “Tam bir bilgelik ve anlayışla üzerimize yağ-

dırdığı lütfunun zenginliği sayesinde Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk" (Ef. 1:7).

4. Yeni ve muzaffer bir yaşamın başlangıcı. Kurtarıcımız'ın kanının günahkâr geçmişimizi örttüğünü fark etmek, bedene, cana ve zihne sağlık getirir. Suçluluk duygusu artık geride bırakılabilir çünkü tüm günahlar Mesih'te bağışlanmıştır. Mesih, her gün bize lütfunu sunarak, bizi Tanrı'nın suretine dönüştürmeye başlar.

İmanımız O'nda büyürken, iyileşmemiz ve dönüşümüz ilerler ve O karanlığın güçleri karşısında bize zaferler kazandırır. O'nun dünyayı yenmiş olması, bizim günahın kölesi olmaktan kurtulacağımızı güvence altına alır (Yuhanna 16:33).

5. Sonsuz Yaşam Armağanı. Mesih ile olan yeni ilişkimiz sonsuz yaşamı yanında getirir. Yuhanna şöyle diyor, "kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur" (1. Yuhanna 5:12). Günahkâr geçmişimizin icabına bakıldı, kalıcı Ruh sayesinde kurtuluşun bereketleriyle sevinebiliriz.

Kurtuluş Tecrübesi ve Şimdiki Zaman

Mesih'in arıtan, aklayan ve kutsayan kanı aracılığıyla imanlı artık "yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur" (2Ko. 5:17).

Kutsanmış Bir Yaşama Çağrı. Kurtuluş, Mesih'in Golgota'da tamamladığı işe dayanan kutsanmış bir hayat yaşamayı kapsar. Pavlus imanlılara ahlaki kutsallığa ve ahlaki davranışlara adanmış bir hayat yaşamaları için çağrıda bulunmuştu (1Se. 4:7). Allah, kutsanmayı tecrübe edebilmeleri için imanlılara "kutsallık Ruhunu" (Rom. 1:4) verir. Pavlus şöyle diyor, "Baba'nın kendi yüceliğinin zenginliği uyarınca Ruhuyla sizi iç varlığınızda kudretle güçlendirmesini ve Mesih'in iman yoluyla yüreklerinizde yaşamasını dilerim" (Ef. 3:16, 17).

Artık yeni bir yaratık olan imanlının yeni sorumlulukları vardır. Pavlus şöyle diyor, "bedeninizin üyelerini ahlaksızlığa ve kötülük yapmak üzere kötülüğe nasıl köle olarak sundunuzsa, şimdi de bu üyelerinizi kutsal olmak üzere doğruluğa köle olarak sunun" (Rom. 6:19). Artık onların "Ruh'un izinde" yaşamaları gerekiyor (Gal. 5:25).

Ruh'la dolmuş imanlılar “benliğe göre değil, Ruh'a göre” yaşarlar (Rom. 8:1, ayrıca bkz. 8:4). Onlar artık dönüşmüştür çünkü “benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenlik[ti]r” (Rom. 8:6). İçlerinde yaşayan Tanrı'nın Ruh'u sayesinde onlar “benliğin değil, Ruh'un” denetimindedirler (Rom. 8:9).

Ruh'la dolmuş bir yaşamın en yüce gayesi Allah'ı memnun etmektir (1Se. 4:1). Pavlus, kutsanmanın Tanrı'nın isteği olduğunu söylüyor. O halde “rasgele cinsel ilişkiden irak durasınız... Bu konuda hiç kimse kardeşine kötülük yapmasın, onun hakkına el uzatmasın... Çünkü Tanrı bizi iğrençliğe değil kutsallığa çağırdı” (1Se. 4:3, 6, 7 TC).

İçsel Değişim. Mesih'in ikinci gelişinde bedensel olarak değiştireceğiz. Bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinecek (1Ko. 15:51–54). Fakat kişiliklerimiz İkinci Gelişe hazırlık için dönüşümden geçmeli.

Kişiliğin dönüşümü Allah'ın suretinin zihinsel ve ruhsal unsurlarını içerir. “İç varlığımız” ise günden güne yenilenmelidir (2Ko. 4:16; ayrıca Rom. 12:2). Böylelikle, Herma'sın Çobanı öyküsündeki yaşlı kadın gibi kilise de içten gençleşir. Tamamıyla teslim olmuş her Hristiyan, İkinci Gelişte Allah'ın suretine dönüşmesi tamamlana kadar, zaferden zafere değiştirilmektedir.

1. Mesih'in ve Kutsal Ruh'un Katılımı. Yalnızca Yaradan, yaşamlarımızı dönüştürme yaratıcı işini başarabilir (1Se. 5:23). Fakat bunu bizim katılımımız olmadan yapmaz. Kendimizi Ruh'un işlerinin yoluna sermeliyiz. Bunu da Mesih'e bakarak yapabiliriz. Biz Mesih'in yaşamı üzerine tefekkür ederken, Kutsal Ruh bedensel, zihinsel ve ruhsal melekelerimizi yeniler (bkz. Titus 3:5). Kutsal Ruh'un işleri içinde Mesih'i göstermek ve bizi Mesih'in suretinde yenilemek bulunmaktadır (bkz. Rom. 8:1–10).

Tanrı, halkının içinde yaşamayı arzu ediyor. Çünkü şöyle söylemişti, “aralarında yaşayacak, aralarında yürüyeceğim” (2Ko. 6:16; ayrıca 1. Yuhanna 3:24; 4:12). Pavlus şunu diyebilmişti, “Mesih bende yaşıyor” (Gal. 2:20; ayrıca Yuhanna 14:23). Yaratıcı'nın içte yaşaması imanlıları gün be gün tazeler (2Ko. 4:16), ve zihinlerini yeniler (Rom. 12:2; ayrıca Flp. 2:5).

2. İlahi Yapıya Ortak Olmak. Mesih'in "çok büyük ve değerli vaatler[i]", bizim kişiliğimizin dönüşümünün tamamlanması için teminat olarak O'nun ilahi gücünü veriyor (2Pe. 1:4). İlahi güce bu erişimimiz, sebat ederek imanımıza erdemi, erdemimize bilgiyi, bilgimize özdenetimi, özdenetimimize dayanma gücünü, dayanma gücümüze Tanrı yoluna bağlılığı, bağlılığımıza kardeş severliği, kardeş severliğimize sevgiyi katmamızı mümkün kılar (bkz. 2Pe. 1:5-7). Petrus şöyle diyor, "bu niteliklere artan ölçüde sahip olursanız, Rabbimiz İsa Mesih'i tanımakta etkisiz ve verimsiz olursunuz. Bu niteliklere sahip olmayan uzağı göremez, kördür" (2. Petrus 1:8, 9).

a. Sadece Mesih Aracılığıyla. İnsanları Yaratıcıları'nın suretine dönüştüren şey, Rab İsa Mesih'i giyinmek ya da O'nun niteliğinde olmak (Rom. 13:14; İbr. 3:14), "Kutsal Ruh'un yenilemesiyle" yenilenmektir (Titus 3:5). İçimizdeki, Allah'ın yetkinleşen sevgisidir (1. Yuhanna 4:12). Bu, Tanrı'nın Oğlu'nun beden almasına yakın bir sırdır. Kutsal Ruh nasıl ilahi Mesih'in insan doğası almasını sağladıysa, Ruh da bizim ilahi karakter özellikleri mahiyetinde olmamızı mümkün kılıyor. Bu ilahi doğanın benimsenmesi kişinin iç varlığını yeniler, farklı bir seviyede olsa da bizi Mesih'in benzerliğine dönüştürür. Mesih insan oldu fakat imanlılar ilahi olmazlar, onların karakterleri Allah'ın karakteri gibi olmaya başlar.

b. Hareketli bir Süreç. Kutsanma ilerleyen bir süreçtir. Dua ederek ve Söz'ü çalışarak Allah ile paydaşlıkta sürekli büyürüz.

Kurtuluş tasarısını sadece zihinsel olarak kavramak yeterli değildir. "İsa onlara şöyle dedi: 'Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim. Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir. Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda' " (Yuhanna 6:53-56).

O'nun tasviri açıkça imanlıların Mesih'in sözlerini sindirmesi gerektiğini ifade ediyor. İsa şöyle diyor, "sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır" (Yuhanna 6:63; ayrıca bkz. Matta 4:4).

Karakter, zihnin “yiyip içtiklerinden” meydana gelir. Yaşam ekmeğini hazmettiğimiz zaman Mesih'in benzerliğine dönüşürüz.

3. İki Dönüşüm. 1517 yılında, Almanya Wittenburg'da, Luther'in doksan beş tezini kale kilisenin kapısına astığı aynı yıl Rafael Roma'da ünlü Transfigürasyon (Başkalaşım) resmi üzerinde çalışmaya başladı. Bu iki olayın ortak bir yanı vardı. Luther'in eylemleri Protestanlığın doğuşunu belirledi, Rafael'in resmi ise bilmeden de olsa Reform ruhunun bir temsili oldu.

Resimde, Mesih dağın üzerinde dururken, vadideki cinliler umutla O'na bakıyorlar (bkz. Markos 9:2–29). Resimdeki iki öğrenci topluluğu (bir grup dağda, diğerleri ise vadide), iki çeşit Hristiyanı temsil ediyor.

Dağda Mesih'le kalmak isteyen öğrenciler aşağıda vadidekilerin ihtiyaçlarıyla ilgilenmiyor gözükmüyorlar. Yüzyıllar boyunca birçokları “dağlarda”, dünyanın ihtiyaçlarından çok uzaklarda yaşadılar. Onların tecrübeleri çalışma olmadan duadır.

Öte yandan vadideki öğrenciler dua etmeden çalıştılar ve cinleri kovma çabaları başarısızlıkla sonuçlandı. Pek çokları ya dua olmadan diğer insanlar için çalışma ya da diğer insanlar için çalışmadan bol bol dua etme tuzağına düşmüşlerdi. Her iki tip Hristiyanın da içlerinde Allah'ın suretinin yenilenmesine ihtiyaçları var.

a. Gerçek Dönüşüm. Allah, düşmüş varlıkların iradelerini, zihinlerini, arzularını ve karakterlerini dönüştürerek, onları Kendi benzerliğine çevirmeyi umut eder. Kutsal Ruh imanlılara kesin bir anlayış değişikliği sağlar. Her ne kadar Mesih'in dönüşüne kadar yozlaşmaya açık ölümlüler olarak kalmaya devam etseler de, onların yaşam tarzlarını artık Ruh'un meyveleri olan “sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özenetim” (Gal. 5:22, 23) oluşturur. O'na direnmezsek, Mesih Kendisi'ni düşünce ve amaçlarımızla öyle özdeşleştirecektir, yüreklerimizi ve zihinlerimizi Kendi iradesine uygun olmak üzere öyle şekillendirecektir ki, O'na itaat ettiğimizde yalnızca kendi dürtülerimizi gerçekleştiriyor olacağız. Saf ve kutsanmış irade, en yüksek hazzı O'na hizmet etmekte bulacaktır.

b. İki İstikamet. Mesih'in dağdaki değişimi başka bir çarpıcı

karşıtlığı ortaya çıkartıyor. Mesih değişmişti, fakat bir anlamda vadideki çocuk da değişmişti. Çocuk cinli bir surete dönüşmüştü (bkz. Markos 9:1–29). Burada iki karşıt planın aydınlatıldığını görüyoruz, Allah'ın bizi yenileme planı ve Şeytan'ın bizi yıkma planı. Kutsal Kitap, Allah'ın bizi “düşmekten” koruyabileceğini söylüyor (Yahuda 24). Öte yandan, Şeytan bizi düşmüş durumda tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Yaşam devamlı bir değişim içeriyor. Tarafsızlığa yer yok. Biz ya yüceltiliyor ya da alçaltılıyor. Ya “günahın kölesiyiz” ya da “doğruluğun kölesi” (Rom. 6:17, 18). Zihnimizi ele geçiren bizi ele geçirir. Eğer Mesih, Kutsal Ruh aracılığıyla zihinlerimizi doldurursa, Mesih benzerliğinde insanlar olacağız. Ruh ile dolu bir yaşam “her düşünceyi tutsak edip Mesih'e bağlı kıl[ar]” (2Ko. 10:5). Fakat Mesih'sizlik bizi yaşam kaynağından ve değişimden koparır ve nihai yıkımımızı kaçınılmaz hale getirir.

Mesih'in Mükemmelliği. Kutsal Kitap mükemmelliği nedir? Nasıl edinilir?

1. Kutsal Kitap Mükemmelliği. Mükemmel ve mükemmellik sözcükleri, İbranice'deki tam veya tamim sözcüklerinin karşılıklarıdır, “tam”, “doğru”, “huzurlu”, “akla yatkın”, “bütün” veya “kusursuz” manalarına gelirler. Genelde Grekçe teleios sözcüğü, “tam”, “mükemmel”, “tam olgunlaşmış”, “olgun”, “tümüyle gelişmiş” ve “amacına ulaşmış” manalarına gelir.

Eski Ahit'te insanlar için kullanıldığında bu sözcüğün taşıdığı anlam görecelidir. Nuh, İbrahim ve Eyüp'ün üçü de kusurları olmasına rağmen (Yar.9:21; 20; Eyüp 40:2–5) mükemmel ve kusursuz olarak tanımlanırlar (Yar. 6:9; 17:1; 22:18; Eyüp 1:1, 8).

Yeni Ahit'te mükemmel sözcüğü genelde mümkün olan en iyi ışığa göre yaşamış ve ruhsal, zihinsel ve bedensel güçlerinin potansiyellerini gerçekleştirmiş olgun kişileri tanımlar (bkz. 1Ko. 14:20; Flp. 3:15; İbr. 5:14). Mesih, Tanrı'nın kendi sonsuz ve sınırsız dünyasında mükemmel olması gibi, imanlıların da kendi sınırlı dünyalarında mükemmel olmaları gerektiğini söylemişti (bkz. Matta 5:48). Allah'ın gözünde mü-

kemmel insan yüreği ve yaşamı bütünüyle Allah'a ibadete ve hizmete adanmış, ilahi bilgide sürekli gelişen, Allah'ın lütfu ile aldığı tüm ışığa göre yaşayan ve bu arada muzaffer yaşamından zevk alan kişidir (bkz. Kol. 4:12; Yakup 3:2).

2. Mesih'te Tam Mükemmellik. Nasıl mükemmel olabiliriz? Bizi Mesih'in mükemmelliğine Kutsal Ruh götürür. İman yoluyla Mesih'in mükemmel karakterine sahip oluruz. İnsanlar bağımsız bir şekilde, sanki ona doğuştan sahip olmuşlar ya da onu hak etmişler gibi bu mükemmellik üzerinde hak iddia edemezler. Mükemmellik Allah'ın bir armağanıdır.

İnsanlar Mesih'ten ayrı olarak doğruluğa sahip olamazlar. Mesih şöyle diyor, “bende kalan ve benim kendisinde kaldığım kişi çok meyve verir” (Yuhanna 15:5). “Mesih Tanrı tarafından bizler için bilgelik kılındı: Doğruluğumuz, kutsanışımız, kurtuluşumuz O'dur” (1Ko. 1:30 TC).

Bu nitelikler mükemmelliğimizi Mesih'te tayin ediyor. O, kutsanmamızı ve kurtuluşumuzu ilk ve son defa olmak üzere tamamladı. O'nun yaptığına kimse ekleyemez. Bizim düğün giysimiz veya doğruluk giysimiz Mesih'in yaşamı, ölümü ve dirilişiyle hazırlanmıştır. Şimdi Kutsal Ruh hazır ürünü alıyor ve onu Hristiyan yaşamında işliyor. Bu şekilde “Tanrı'nın bütün doluluğuyla” dolabiliriz (Ef. 3:19).

3. Mükemmelliğe Geçiş. Tüm bunlar içinde imanlılar olarak bizim işlevimiz nedir? İçimizde yaşayan Mesih aracılığıyla ruhsal olgunluğa doğru ilerliyoruz. Allah'ın kilisesine bağışladığı armağanlar aracılığıyla “yetkinliğe, Mesih'in doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz” (Ef. 4:13). Ruhsal çocukluk tecrübemizin (Ef. 4:14), Hristiyan yaşamının temel doğrularının ötesine büyümeli, olgun imanlılar için hazırlanmış “katı yiyeceğe” geçmeliyiz (İbr. 5:14). Pavlus şöyle demişti, “Mesih'le ilgili ilk öğretileri aşarak yetkinliğe doğru ilerleyelim” (İbr. 6:1). “Duam şu ki, sevginiz, bilgi ve her tür sezgiyle durmadan artsın. Öyle ki, üstün değerleri ayırt edebilesiniz ve böylece Tanrı'nın yüceltilip övülmesi için İsa Mesih aracılığıyla gelen doğruluk meyvesiyle dolarak Mesih'in gününde saf ve kusursuz olasınız” (Flp. 1:9–11).

Kutsanmış yaşam ciddi zorlukların ve engellerin olmadığı bir yaşam değildir. Pavlus imanlıları “kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla sonuca götürmek için daha çok gayret edin” diye uyarmıştı. Fakat şu cesaret verici

sözleri de eklemişti, “çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı’dır” (Flp. 2:12, 13).

“Birbirinizi her gün yüreklendirin. Öyle ki, hiçbirinizin yüreği günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmasın. Çünkü Mesih’e ortak olduk. Yalnız başlangıçtaki güvenimizi gevşemeden sonuna dek sürdürmeliyiz” (İbr. 3:13, 14; ayrıca bkz. Mat. 24:13).

Fakat Kutsal Kitap uyarıyor, “gerçeği öğrenip benimsedikten sonra, bile bile günah işlemeye devam edersek, günahlar için artık kurban kalmaz; geriye sadece yargının dehşetli beklenişi...kalır” (İbr. 10:26, 27).

Bu uyarılar, Hristiyanların salt yasal aklanma ve kutsanmadan daha fazlasına ihtiyaç duyduklarını ortaya koyuyor. Kurtuluş her zaman imanla gelse de karakterin kutsallığına ihtiyaçları var. Göğe gidüş payesi sadece Mesih’in doğruluğuna dayanmaktadır. Allah’ın kurtuluş planı, aklanmaya ek olarak bu paye aracılığıyla içte yaşayan Mesih’le gök için uygunluk sağlar. Bu uygunluk insanın ahlaki karakterinde kurtuluşun “gerçekleştiğinin” kanıtı olarak ortaya konmalıdır.

İnsani bakımdan bu ne anlama geliyor? Sürekli dua etmek, gelişiminin her aşamasında mükemmel olan kutsanmış bir hayat yaşamak için zaruridir. “Bunu işittiğimiz günden beri biz de sizler için dua etmekten... geri kalmadık. Rab’be yaraşır biçimde yaşamanız, O’nu her yönden hoşnut etmeniz, her iyi işte meyve vererek Tanrı’yı tanımakta ilerlemeniz için dua ediyoruz” (Kol. 1:9, 10).

Günlük Aklanma. Ruh’la dolu (Mesih’e ait) kutsanmış bir yaşam süren tüm imanlılar, (Mesih’in bağışladığı) her gün aklanmaya sürekli olarak ihtiyaç duyarlar. Bilerek işlediğimiz günahlar ve bilinçsizce yaptığımız hatalar nedeniyle buna ihtiyacımız var. İnsan yüreğinin günahkârlığını anlayan Davut göremediği kusurları için af dilemişti (Mez. 19:12; ayrıca Yer. 17:9). Allah, özellikle imanlıların günahları konusunda bize şu güvenciyi veriyor, “eğer biri günah işlerse, Baba’nın yanında bir savunucumuz salih İsa Mesih vardır” (1. Yuhanna 2:1 CAN).

Kurtuluş Tecrübesi ve Gelecek

Kurtuluşumuz, nihayetinde ve tam olarak dirilişte yüceltildiğimizde

veya göğe alındığımızda tamamlanmış olacak. Allah, yüceltme aracılığıyla Kendi ışıldayan yüceliğini kurtarılmışlarla paylaşır. Allah'ın çocukları olarak hepimizin umudu budur. Pavlus şöyle diyor, “İçinde bulunduğumuz bu lütfâ Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz” (Rom.5:2).

Bu, Mesih İkinci Geliş'te “kurtuluşu getirmek için kendisini gözleyenlere” görüldüğü zaman tamamlanacaktır (İbr. 9:28 TC).

Yüceltilme ve Aklanma. Mesih'in yüreklerimizde yaşaması, gelecekteki kurtuluş için, ölümlü bedenlerimizin yüceltilmesi için gerekli olan şartlardan biridir. Pavlus, “Mesih içinizedir. Bu da size yüceliğe kavuşma umudunu veriyor” (Kol. 1:27) demişti ve başka bir yerde şöyle açıklamıştı, “Mesih İsa'ya ölümden diriltlen Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden diriltlen Tanrı, içinizde yaşayan Ruhu'yla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir” (Rom. 8:11). Pavlus bize şu güvenceyi veriyor, “Ruh'un kutsamasıyla ve gerçeğe inanmak bağlılığınızla Tanrı sizi taa başlangıçtan kurtuluş için seçti... Rabbimiz İsa Mesih'in yüceliğine erişmenizi amaçladı” (2Se. 2:13, 14 TC).

O'nda biz şimdiden gökteki taht odasındayız (Kol. 3:1-4). “Kutsal Ruh'a ortak edilmiş” olanlar, aslında “gelecek çağın güçlerini tatmış” olanlardır (İbr. 6:4, 5). Rab'bin yüceliğini düşünerek ve gözlerimizi Mesih'in karakterinin çekici güzelliğine dikerek “yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştirilyoruz” (2Ko. 3:18). İkinci Geliş'te tecrübe edeceğimiz değişim için hazırlanıyoruz.

Nihai kurtuluşumuz ve Allah'ın çocuğu olarak evlatlığa kabul edilişimiz gelecekte gerçekleşecektir. Pavlus şöyle diyor, “Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor” ve ekliyor, “yalnız yaratılış değil, biz de –evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler devlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz” (Rom. 8:19, 23; ayrıca, Ef. 4:30).

Bu son derece önemli olay, “her şeyin yeniden düzenleneceği zaman[da]” gerçekleşiyor (Elç. 3:21). Mesih onu her şeyin yenilenmesi olarak adlandırıyor (Matta 19:28). Daha sonra, “yaratılış çürüyüş boyunduruğundan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulacaktır” (Rom. 8:21 TC).

Kutsal Kitap'ta evlatlığa kabul edilme ve kurtuluşun (ya da kurtuluşun) bir anlamda "hali hazırda" tamamlanmış olması, diğer bir anlamda ise henüz tamamlanmamış olması görüşü bazılarının kafasını karıştırıyor. Mesih'in Kurtarıcı olarak gerçekleştirdiği işinin kapsamını bütünüyle çalışmak cevabı veriyor. Pavlus şimdiki kurtuluşumuzu Mesih'in ilk gelişi ile ilişkilendirdi. Tarihi çarmıhta, dirilişte ve Mesih'in göksel hizmetinde, bizim aklanmamız ve kutsanmamız ilk ve son defa güvenceye alınmıştır. Fakat gelecekteki kurtuluşumuzu, yani bedenlerimizin yüceltilişini, Mesih'in ikinci gelişi ile ilişkilendiriyor.

Bu nedenle Pavlus bir yandan; Mesih'in geçmişteki çarmıhı ve dirilişi anlamında "kurtulduk" derken, öte yandan; Mesih'in gelecekteki dönüşü ile bedenlerimizin kurtuluşu anlamında "henüz kurtulmadık" diyebiliyor.

Şimdiki kurtuluşumuzu, gelecekteki kurtuluşumuzu dışlayarak vurgulamak, Mesih'in sağladığı tam kurtuluşun uygunsuz ve yanlış anlaşılmasına yol açıyor.

Yüceltilme ve Mükemmellik. Bazıları yanlış bir şekilde yüceltilmenin getireceği nihai mükemmelliğin insanlar için şimdiden erişilebilir olduğuna inanıyor. Fakat Pavlus'un kendisi, Allah'ın adanmış adamı, yaşamının sonuna doğru şöyle yazmıştı, "bunlara şimdiden kavuştuğumu ya da yetkinliğe eriştiğimi söylemiyorum. Ama Mesih İsa'nın beni kazanmakla benim için öngördüğü ödülü kazanmak için koşuyorum. Kardeşler, kendimi bunu kazanmış saymıyorum. Ancak şunu yapıyorum: Geride kalan her şeyi unutup ileride olanlara uzanarak, Tanrı'nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum" (Flp. 3:12-14).

Kutsanma hayat boyu süren bir süreçtir. Mükemmellik şu anda ancak Mesih'te bizimdir, fakat nihai olan, yani yaşamlarımızın tam olarak Tanrı'nın suretine dönüşmesi, İkinci Gelişte gerçekleşecektir. Pavlus şöyle uyarıyor, "ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!" (1Ko. 10:12).

İsrail'in tarihi, Davut, Süleyman ve Petrus'un yaşamları herkes için ciddi uyarılardır. Hayat devam ettiği sürece duyguların ve arzuların sıkı

bir kararlılıkla korunması gereklidir. İçsel kirlenme var, dışsal denemeler var ve Tanrı'nın işinin ilerlediği her yerde Şeytan, denemelerin kişinin üzerinde yoğun bir baskı yaratacağı ortamlar hazırlıyor. Allah'a, Mesih'te saklı olan hayata dayanmadıkça bir dakika bile güvende olamayız.

Nihai, yaratıcı dönüşümümüz, çürümezlik ve ölümsüzlük bizim olduğunda, Kutsal Ruh esas yaratılışı bütünüyle yenilediğinde tamamlanmış olacaktır.

Allah Tarafından Kabul Edilişimizin Dayanağı

Ne Mesih'e benzeyen karakter özellikleri ne de kusursuz davranışlar Allah tarafından kabul edilişimizin dayanağı değillerdir. Kurtarıcı doğruluk tek bir doğru Kişi'den, yani Mesih'ten gelir ve bize Kutsal Ruh tarafından iletilir. Mesih'in doğruluk armağanına hiçbir şey katamayız. Onu sadece kabul edebiliriz. Mesih dışında kimse doğru değildir (Rom. 3:10). Bağımsız kişilerin doğruluğu sadece kirli paçavralardır (Yşa. 64:6; ayrıca bkz. Dan. 9:7, 9, 11, 20; 1.Ko. 1:30).

Mesih'in kurtarıcı sevgisine karşılık yaptıklarımız bile Allah tarafından kabul edilişimizin dayanağını oluşturamaz. Bu kabul Mesih'in işine dayanmaktadır. Kutsal Ruh, Mesih'i bize getirerek bu kabulü de getirmiş olur.

Kabul edilişimiz Mesih'in aklayıcı doğruluğuna mı, kutsayıcı doğruluğuna mı veya her ikisine mi dayanmaktadır? John Calvin şöyle diyor, "Mesih parçalarına ayıramaz, bu nedenle aklanma ve kutsanma olarak algıladığımız bu iki şey bir bütün olarak O'nun içindedir, ayrılmazlar." Mesih'in hizmeti bütünsel olarak algılanmalıdır. Bu, aklanma ve kutsanma arasındaki farklılıkları ince ince eleyip tanımlamaya çalışmaktan kaçınmayı önemli hale getiriyor. Hayati önemdeki imanla kurtuluş konusundan ilham almak yerine neden daha detaycı olmaya çalışıyoruz ki?

Aynı, güneşin ayrılmaz olan fakat farklı işlevleri olan ışık ve ısıya sahip olması gibi, Mesih de bizim için hem doğruluk hem de kutsanma oldu (1Ko. 1:30). O'nda sadece tam olarak aklanmadık, tam olarak kutsandık da.

Golgotadaki "Tamamlandı" ifadesini, Allah'ın insanlığı kabul edişinin

yegâne deneyimini bize getiren Kutsal Ruh'tur. Çarmıhtaki "Tamamlandı" ifadesi, kabul edilmek için ortaya konulan diğer tüm insani çabaları şüpheli hale getiriyor. Kutsal Ruh, Çarmıha Gerilen'i bize getirerek Allah tarafından kabul edilmemizin yegâne dayanağını temin eder, kurtulmamız için gerekli tek gerçek unvanı verir ve bizi uygun kılar.

Mesih'te Büyümek

İsa, haç üzerindeki ölümüyle kötülüğün güçlerine karşı zafer kazandı. Dünyadaki görevi sırasında şeytani ruhlara boyun eğdiren Kişi, onların güçlerini kırmış ve nihai yıkımlarını kesinleştirmişti. İsa'nın zaferi bize, O'nunla birlikte huzur, sevinç ve O'nun sevgisinin güvencesiyle yürürken, hâlâ bizi kontrol altına almaya çalışan şeytani güçlere karşı zafer kazandırır. Artık Kutsal Ruh içimizde yaşamakta ve bize güç vermektedir. İsa'ya Kurtarıcımız ve Rabb'imiz olarak sürekli bir bağlılık içinde, geçmiş işlerimizin yükünden azat ediliz. Artık karanlıkta, şeytani güçlerden korkarak, cehalet içinde ve eski yaşam biçimimizin anlamsızlığında yaşamayız. İsa'da sahip olduğumuz bu yeni özgürlükle gelişerek O'nun karakterine benzer bir karaktere sahip olmaya, her gün dua aracılığıyla O'nunla iletişim kurmaya, O'nun Sözü'nden beslenmeye, bu Söz ve O'nun ilahi takdiri üzerinde düşünmeye, O'na övgüler söylemeye ve kilisenin hizmetine katılmaya çağırıyoruz. Kendimizi çevremizdekilere sevgi dolu bir hizmete ve O'nun kurtarışına tanıklık etmeye verdiğimizde, O'nun Ruh aracılığıyla aramızdaki sürekli mevcudiyeti her anı ver her işi manevi bir deneyime dönüştürür. (Mez. 1:1, 2; 23:4; 77:11, 12; Kol. 1:13, 14; 2:6, 14, 15; Luk. 10:17–20; Ef. 5:19, 20; 6:12–18; 1Se. 5:23; 2Pe. 2:9; 3:18; 2Ko. 3:17, 18; Flp. 3:7–14; 1Se. 5:16–18; Mat. 20:25–28; Yu. 20:21; Gal. 5:22–25; Rom. 8:38, 39; 1Yu 4:4; İbr. 10:25.)

Doğum bir sevinç anıdır. Bir tohum filizlendi ve o ilk iki yaprağı görmek bahçıvanı mutlu ediyor. Yeni bir bebek doğdu, onun ilk ağlayışı hesaba katılacak yeni bir yaşamın daha dünyaya geldiğini duyuruyor. Anne tüm acılarını unutup ve neşeyle, kutlama yapan ailenin geri

kalanına katılıyor. Bir ulus bağımsızlığını ilan etti, bütün insanlar cad-delerde toplanıyor ve yeni sevinç kaynaklarının simgelerini ellerinde sallayarak kentlerin meydanlarını dolduruyorlar. Peki, şöyle hayal edin: Ya o iki yaprak dört yaprak olmaz da aynı kalır ya da kurur giderse; bir yıl içinde küçük bebek gülümsemez, ilk adımını atmaz, dünyaya geldiği gibi öylece kalırsa; yeni bağımsızlığına kavuşmuş ulus kısa süre içinde bir korku, işkence ve esaret hapishanesine dönerse.

Bahçıvanın sevinci, annenin coşkusu, özgürlüklerle dolu gelecek vaadi düş kırıklığına, kedere ve mateme dönüşür. Gelişim, sürekli, olgunlaşan ve meyve veren gelişim yaşamın esasıdır. Gelişim yoksa doğumun hiç bir anlamı, amacı ve geleceği yoktur.

Gelişim hem ruhsal hem de bedensel yaşamın ayrılmaz denklemdir. Bedensel gelişim düzgün beslenmeye, çevreye, yetiştirmeye, idmana, eğitime ve bir amacı olan yaşama gereksinim duyar. Fakat bizim konumuz ruhsal gelişim. Hristiyanlar olarak Mesih'te nasıl gelişir ve olgunlaşırız? Ruhsal gelişmenin alametleri nelerdir?

Yaşam Ölümle Başlar

Belki de Hristiyan yaşamının en temel ve benzersiz ilkesi, onun ölümle, hatta iki ölüm olayı ile başlıyor olmasıdır. Birincisi, Mesih'in çarmıhtaki ölümü bizim için Şeytan'ın egemenliğinden uzak (Kol. 1:13, 14), günahın mahkûmiyetinden arınmış (Rom. 8:1), günahın ölüm cezasının olmadığı (Rom. 6:23) yeni yaşamımızı mümkün kılar ve insanları Allah ile barıştırır. İkincisi, benliğin ölümü Mesih'in bize sunduğu yaşamı almamızı mümkün kılar. Sonuç olarak, üçüncüsü, yenilenen yaşamda yürürüz.

Mesih'in Ölümü. Allah'ın kurtuluş planının merkezinde çarmıh vardır. O olmasaydı Şeytan ve onun şeytani güçleri yenilemeyebilir, günah sorunu çözülemeyebilir ve ölüm ayaklar altında ezilemeyebilirdi. Elçi bize şöyle diyor: "Oğlu İsa'nın kanı bizi her günahahtan arındırır" (1. Yuhanna 1:7). Kutsal Kitap'ın en iyi bilinen ayeti, "çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki" diyor. Eğer kurtuluş planını tasarlayan ve oluşturan Allah'ın sevgisi idiye, ayetin ikinci bölümünde açıklan, planın uygu-

lanmasıdır: “biricik Oğlu’nu verdi.” Allah’ın armağanının benzersizliği Oğlu’nu vermiş olması değil, Oğlu’nu bizim günahlarımıza karşılık ölmesi için vermiş olmasıdır. Çarmıh olmadan günahların affı, sonsuz yaşam ve Şeytan’a karşı zafer mümkün olamazdı.

Mesih çarmıhtaki ölümüyle Şeytan’a karşı zafer kazandı. Çöldeki ateşli ayartmalardan Getsemani’nin ıstırabına kadar, O’nun iradesini zayıflatmak, yolundan alıkoymak, Baba’sına karşı olan güvenini sarsmak ve vekil kurban olarak insanlığın günahının acı kâsesinden içmekten vazgeçmeye zorlamak için Şeytan, Tanrı’nın Oğlu’na acımasızca saldırdı. Çarmıh son büyük saldırıydı. Şeytan, Tanrı’ya karşı yürüttüğü büyük savaşı mutlak şekilde sona erdirmek için insan şeklinde melekleriyle birlikte oradaydı. Mesih’in o anda bile çarmıhtan inmesini ve Allah’ın insanları kurtarmak için günahlara karşılık Oğlu’nu sunma kurtarma tasarısını yerine getirmekte başarısız olmasını umuyordu (Yuhanna 3:16). Fakat Mesih çarmıhta yaşamından vazgeçerek Şeytan’ın gücünü ezdi, “ellerindeki silahları alıp onları çarmıhta yenerek açıkça gözler önüne serdi” (Kol. 2:15). Savaş çarmıhta kazanıldı. Mesih’in sağ eli ve kutsal kolu O’na zafer kazandırdı. Muzaffer olarak sancağını sonsuz yüksekliklere dikti... Tüm gök Kurtarıcı’nın zaferiyle övündü. Şeytan yenilmişti ve krallığını kaybettiğini biliyordu.

Elçinin Koloseliler kitabındaki çarpıcı tarifi çok değerli. Birincisi, Mesih kötülüğün güçlerini silahsızlandırdı. Silahsızlandırma sözcüğünün Grekçe karşılığı tam olarak “arındırılmış” demektir. Çarmıh sayesinde, imanlılar onlara çarmıhta zafer getiren Kişi’ye güvendikleri sürece, Şeytan, Allah’ın halkı üzerindeki tüm şeytani etkilerinden arındırılmış olarak kalacaktır. İkincisi, çarmıh Şeytan ve destekçilerini evrenin önünde “gözler önüne serdi.” Bir zamanlar “Kendimi Yüceler Yücesi’yle eşit kılacağım” diye böbürlenmiş kişi (Yşa. 14:14), evrenin önünde utanç ve yenilginin temsili oldu. Kötülük, karanlığın krallığından ışık krallığına geçmiş olan imanlılar üzerinde artık bir güce sahip değildir (Kol. 1:13). Üçüncüsü, çarmıh zamanının sonunda Şeytan, günah ve ölüme karşı kazanılacak olan mutlak zaferi güvence altına almıştır.

Yani, Mesih’in çarmıhı Allah’ın kötülüğe karşı kazandığı zaferde bir araç haline gelmiştir:

- Varlığıyla günahların bağışlanmasını mümkün kılan bir araç (Kol. 2:13)
- Evrensel barışın sınırsız bir gösterimi (2Ko. 5:19)
- Muzaffer bir yaşamın ve Mesih'te büyümenin mevcut olanaklarının bir teminatı, vasıtasıyla günahın zihnimiz ve bedenimizde hüküm sürmesini engelleyen (Rom. 6:12) ve bizi Allah'ın kızları ve oğulları yapan bir aracı (Rom. 8:14)
- Zamanın sonunda, bir zamanlar Şeytan'ın gasp ettiği bu kötülük dünyasının günahın varlığından ve gücünden temizlenecek olmasının kesinliği (Va. 21:1)

Bu kurtuluş ve zafer merdiveninin her adımında Mesih'in kendi peygamberlik sözünün tamamlanmasına şahit oluyoruz, "Şeytan'ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm" (Luka 10:18).

Çarmih'in Mesih'i, Allah'ın günah sorunu için kurtarıcı eylemidir. Bu gerçeği unutmamalım diye İsa kanının "günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanı" olması gerektiğini savundu (Matta 26:28). Kanın dökülmesi, kurtuluşun tecrübe edilmesi ve değerinin bilinmesi için hayati önemdedir. Her şeyden önce, o günahı anlatır. Günah gerçektir. Günah masraflıdır. Günahın ölümcül kolları öyle bir kavrar ki, günahtan bağışlanma, onun gücünden ve suçluluğundan kurtuluş, "Mesih'in değerli kanı" olmadan mümkün olmaz (1Pe. 1:19). Günah hakkındaki bu gerçek tekrar tekrar söylenmelidir çünkü günahın gerçekliğini reddeden veya ona kayıtsız kalan bir dünyada yaşıyoruz. Fakat çarmıhta, günahın ancak "günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan" kanla temizlenebilecek şeytani doğası ile karşılaştık (Matta 26:28).

İsa'nın bizim günahlarımız için öldüğünü ve O'nun ölümü olmadan bağışlanma olamayacağını asla unutmamalım veya bu gerçeğe kayıtsız kalmayalım. İsa'yı çarmıha götüren bizim günahlarımızdır. Pavlus'un belirttiği gibi, "Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü... Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Rom. 5:6, 8). Veya Ellen White'in dediği gibi günah "ağır bir şekilde Mesih'e yüklendi, Allah'ın günaha karşı duyduğu öfkeyi hissetmek O'nun hayatını eziyordu." İsa'nın ölümünün "tek seferlik" kurbanal ve vekâlet

edici doğasını doğrulamaktan ve duyurmaktan kaçış yoktur (bkz. Rom. 6:10; İbr. 7:27; 10:10).

Biz iyi bir insan olan Mesih tarafından değil, Allah'ın adamı Mesih tarafından, büyük Öğretmen Mesih tarafından, kusursuz Örnek Mesih tarafından kurtarıldık. Biz, Mesih'in çarmıhı vasıtasıyla kurtulduk. Bize de Mesih'in hak ettiği gibi davranılsın diye, Mesih'e bizim hak ettiğimiz gibi davranıldı. Biz, O'nun iştirak etmediğimiz doğruluğuyla aklana-bilelim diye, O bizim iştirak etmediği günahlarımız için mahkûm edildi. Biz O'nun olan yaşamı alabilelim diye, O bizim olan ölüme katlandı. Biz, O'na vurulan kamçılarla iyileştik.

Öyleyse, İsa'nın kanı günahlardan bağışlanmayı teminat altına alır ve yeni gelişimin tohumunu atar. Hristiyan yaşamındaki bu yeniliğin ve gelişimin ilk unsurlarından biri barışmadır. Çarmıh, Allah'ın insanları Kendisiyle barıştırmasının bir aracıdır. Elçi Pavlus'un da dediği gibi, Tanrı "dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı" (2Ko. 5:19). O'nun çarmıhta yaptığı sayesinde Tanrı'nın önünde günahsız ve korkusuz bir şekilde durabiliyoruz. Bizi Tanrı'ya yabancılaştıran meselenin hakkından gelindi. "Doğu batıdan ne kadar uzaksa, O kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı" (Mez. 103:12). Çarmıhtaki Adam, Allah'ın Kendisi'nin huzuruna yeni bir yol açtı. O, çarmıhta "Tamamlandığını" ilan etti ve takipçilerini Allah ile kalıcı bir paydaşlığa başlamaları için teşvik etti.

Allah ile barışmak, derhal kurtarıcı gelişme sürecinin ikinci aşamasını başlatır: insan kardeşlerimizle barışma. Çarmıhın resmettiği güzelliklerden bir diğeri de orada toplanmış kalabalıkta her türden insanın olmasıydı. Hepsi Mesih'in hayranı değildi. Hepsi kutsal da değildi. Fakat insanlara bakın. Ticari zekâlarıyla övünen Mısırlılar oradaydı; medeniyet ve kültürleriyle övünen Romalılar oradaydı, eğitimleriyle öne çıkan Grekler oradaydı; kendilerini Allah'ın seçilmiş halkı olarak gören Yahudiler oradaydı; kendilerini seçilmişlerin seçilmişleri olarak gören Ferisiler oradaydı; doktrinsel anlamda kusursuz olduklarını düşünen Sadukiler oradaydı; özgürlüklerine susamış köleler oradaydı; boş zamanlarının keyfine bakan özgür adamlar oradaydı; adamlar, kadınlar ve çocuklar oradaydı.

Fakat çarmıh bunların hiçbirisi arasında bir fark gözetmiyordu.

Hepsini günahkârlar olarak gördü; hepsine barışa giden ilahi yolu sundu. Çarmıhın ayaklarının dibinde yer aynı seviyededir. Hepsi orada bir araya getirildi ve artık hiçbir şey insanlığı bölemez. Yeni bir kardeşlik inşa edildi. Yeni bir paydaşlık başladı. Doğu batı ile birleşti, kuzey güneye geldi, beyaz siyahla el sıkıştı, zengin fakirin ellini tutmak için uzandı. Çarmıh herkesi hayatın tatlılığını yaşamaya, lütfü tecrübesini paylaşmaya ve yeni bir yaşamın, yeni bir ailenin ortaya çıktığını dünyaya duyurmaya kan pınarına davet ediyor (Ef. 2:14–16). Yani, çarmıh Şeytan ve günah karşısında zaferi başlattı ve sonuç olarak Mesih'te yeni yaşam getirdi.

Benliğin Ölümü. Hristiyan yenilenmesinin ve gelişiminin ikinci önemli unsuru eski benliğin ölmesidir. Yeni Hristiyan yaşamının bu esas unsuruna dört elle sarılmadan Yeni Ahit'i okuyamazsınız. Galatyalılar 2:20, 21 ayetlerini okuyun: “Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum.” Veya, Romalılar 6:6–11 ayetlerini okuyun: “Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz... Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın.” Veya, İsa'nın ileri sürdüğü yeni yaşam ilkesini okuyun: “Size doğrusunu söyleyeyim, buğday tanesi toprağa düşüp ölmedikçe yalnız kalır. Ama ölürse çok ürün verir” (Yuhanna 12:24).

Bu nedenle, Hristiyan yaşamı doğumla başlamaz. Ölümle başlar. Benlik ölene kadar, benlik çarmıha gerilene kadar kesinlikle bir başlangıç yoktur. Benlik kökten, bilinçli, bütünüyle elden geçirilmelidir. “Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur” (2Ko. 5:17). Hristiyan yaşamı eskisinin değiştirilmesi veya iyileştirilmesi değil, mizacın bütünüyle dönüşmesidir. Benliğin ve günahın ölümü ve bütünüyle yeni bir yaşam söz konusudur. Bu değişim ancak Kutsal Ruh'un etkili çalışması sonucu gerçekleşebilir. Elçi, vaftiz aracılığıyla hem günahın öldürüldüğünü hem de yeni bir yaşamın canlandığını vurguluyor: “Mesih İsa'ya vaftiz edildiğimizde, hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz? Baba'nın yüceliği

sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiye, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük” (Rom. 6:3, 4). Bu nedenle, vaftiz simgesel olarak yeni yaşamın kapısını açar ve bizi Mesih'te büyüme çağırır.

Mesih'i Kurtarıcı ve Efendi olarak kabul eden bir kişiye bir şeyler olur. Kararsız Simon cesaretli Petrus oldu. Zalim Saul müjdeci Pavlus oldu. Şüpheli Tomas öncü müjdeci oldu. Korkaklık yerini cesarete bıraktı. İnançsızlık iman ateşine yol verdi. Kıskançlık sevgi tarafından yutuldu. Çıkarın yerini kardeşçe ilgi aldı. Artık kalpte günaha yer yok. Çünkü benlik çarmıha gerildi. Bu nedenle Pavlus şöyle yazdı, “birbirinize yalan söylemeyin. Çünkü eski yaradılışı kötü alışkanlıklarıyla birlikte üzerinizden çıkarıp attınız; eksiksiz bilgiye erişmek için Yaratıcısı'na benzer olmak üzere yenilenen yeni yaradılışı giyindiniz” (Kol. 3:9, 10).

İsa ise şöyle demişti, “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin” (Matta 16:24; ayrıca Luka 9:23). Hristiyan yaşamında benliğin ölümü bir seçenek değil gerekliliktir. Çarmıh ve onun (hem şimdiki hem nihai) talepleri, Hristiyan öğrenciliğinin karşısına çıkmalı ve mutlak şekilde karşılık beklemelidir. Dietrich Bonhoeffer'in şu güçlü yorumu dikkate değer: “Hristiyanlığımız öğrencilik konusundaki ciddiyetinden vazgeçtiyse, müjdeyi hiçbir bedel talep etmeyen, doğal var oluşla Hristiyan var oluşu arasındaki farklılığı ayırt edemeyen bir duygusal moral yükselticiye dönüştürüp sulandırdıysak, çarmıhı sıradan bir gündelik sorun olarak, hayatın denemelerinden ve sıkıntılarında biri olarak görmemiz kaçınılmaz olur. Mesih birini çağırdığı zaman onu ölmeye davet eder... bu her seferinde aynı ölümdür, Mesih'te ölüm, O'nun çağrısıyla eski kişinin ölümü.”

Hristiyan yaşamına çağrı çarmıha çağrıdır. Devamlı bir şekilde benliği, onun ısrarla kendi kurtarıcısı olma arzusunu reddetmek ve “imanımız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın” diye çarmıhtaki Kişi'ye tümüyle bağlı kalmaktır (1Ko. 2:5).

Yeni bir yaşam sürmek. Mesih'te büyümenin üçüncü unsuru da yeni bir yaşam sürmektir. Hristiyan yaşamı ile ilgili en büyük yanlış anlamalardan birisi de kurtuluşun Allah'ın lütfunun bedelsiz bir armağanı

olduğudur. Öyle değil. Evet “Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluş, suçlarımızın bağışlanmasına” kavuştuğumuz doğrudur (Ef. 1:7). Ayrıca Pavlus'un dediği gibi, iman yoluyla, lütufla kurtulduk. Bu bizim başarımız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir (Bkz. Ef. 2:8, 9).

Evet, lütuf bedelsizdir. Fakat lütfun Tanrı'ya maliyeti, Oğlu'nun yaşamıydı. Lütfun bedelsiz olması onun değersiz olduğu anlamına gelmez. Bonhoeffer'den tekrar alıntı yapalım: “Tövbe talep etmeden bağışlanmayı vaaz etmek, kilise terbiyesi olmadan vaftiz etmek, itiraf olmadan Rabb'in sofrasına almak, kişisel itiraf olmadan bağışlamak değersiz lütuftur. Değersiz lütuf öğrenciliğin olmadığı, çarmıhın olmadığı, yaşayan ve beden almış İsa Mesih'in olmadığı lütuftur.”

Değersiz lütfun İsa'nın çağrısıyla hiçbir alakası yoktur. Mesih bir kişiyi çağırdığı zaman ona taşıması için bir çarmıh verir. Öğrenci olmak demek takipçi olmak demektir ve İsa'nın takipçisi olmak kolay değildir. Pavlus, Korintliler'e lütfun yükümlülüklerini yazarken zorlayıcı bir üslup kullanıyor. İlk önce kendi tecrübesinden bahsediyor: “Ama şimdi neysem, Tanrı'nın lütfuyla öyleyim. O'nun bana olan lütfu boşa gitmedi. Elçilerin hepsinden çok emek verdim. Aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan lütfu emek verdi” (1Ko. 15:10). Böylece Pavlus, Allah'ın lütfunun yaşamındaki egemenliğini kabul ediyor. Ve hemen ardından lütfun ona boş yere verilmediğini ekliyor. Grekçe sözcük eisenon tam olarak “boşluk için” diye tercüme edilir. Yani, Pavlus lütfu boş, beyhude bir yaşam sürmek için almadı. Aksine, Ruh'un meyveleriyle dolu, hatta kendi gücüyle değil, içinde yaşayan lütfun gücüyle bir yaşam sürmek için aldı. Aynı şekilde, imanlılara şöyle yalvardı, “O'nun lütfunu boş yere kabul etmemenizi ayrıca rica ediyoruz” (2Ko. 6:1).

Allah'ın lütfu bizi bir çeşit boşluktan başka bir çeşit boşluğa kurtarmak için değildir. Allah'ın lütfu, bizi Kendisi ile barıştırma, bizi Allah'ın ailesinin bir parçası yapma faaliyetidir. Aileye gelerek aile içinde yaşarsınız, O'nun harika lütfunun gücü aracılığıyla Allah'ın sevgi meyvelerini veririz.

Bu sebeple, Mesih'te büyümek, gün be gün Mesih'in iradesini yansıtım ve Mesih'in yolunda yürüyelim diye olgunlaşarak büyümektir.

O zaman soru şu: bu olgun yaşamın ve sürekli büyümenin belirtileri nelerdir? Listeyi çok uzatmadan yedi belirtiden bahsedebiliriz.

Mesih'te Büyümenin Belirtileri

1 Ruh'ta bir Yaşam. İsa Nikodim'e şöyle dedi, "sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ne giremez" (Yuhanna 3:5). Kutsal Ruh'un yenileyici gücü olmadan Hristiyan hayatı başlayamaz bile. O gerçeğin Ruhu'dur (Yuhanna 14:17). Bizi tüm gerçeğe yönlendirir (Yuhanna 16:13) ve Allah'ın Kutsal Yazılar'da ortaya konan isteğini anlamamızı sağlar. O, günah, doğruluk ve yargı konusunda suçlu olduğumuza bizi ikna eder (Yuhanna 16:7, 8). İkna olmadan yaptıklarımızın ve sürdürdüğümüz yaşamın bugün ve sonsuzlukta hangi sonuçlara yol açtığını idrak edemeyiz. Bizi Allah'ın oğulları ve kızları yapan Ruh'un yaşamlarımızdaki gücü ve varlığıdır (Rom. 8:14). Mesih içimizde Ruh aracılığıyla yaşar (1. Yuhanna 3:24). İçte yaşayan Ruh ile birlikte yeni bir yaşam gelir. Yenidir çünkü Allah'ın isteğine karşı olan eski düşünme tarzını, davranışı ve ilişkiyi kabul etmez; ayrıca yenidir çünkü doğrulukta büyümemiz için bizi barıştırılmış, kurtarılmış, günahtan arınmış (Rom. 8:1-16) ve "yücelikten yüceliğe" (2Ko. 3:17, 18) İsa'nın suretini yansıtacak bir yaratık yapar. Tanrı'nın Ruhu kalbi denetimine aldığı zaman hayatı dönüştürür. Günahkâr düşünceler bir kenara bırakılır, kötü işlerden vazgeçilir; öfkenin, kıskançlığın ve çekişmenin yerini sevgi, alçakgönüllülük ve huzur alır. Üzüntünün yerini neşe alır ve kişinin yüzü göğün ışığını yansıtır. Yükü hafifleten eli ya da yukarıdaki gökyüzünden aşağı süzülen ışığı kimse görmez. Can iman yoluyla kendini Allah'a teslim ettiği zaman bereketler bulur. O zaman hiçbir insanın göremeyeceği o güç, Tanrı'nın suretinde yeni bir varlık yaratır.

Ruh sayesinde "Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçısıyız. Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçılarıyız, Mesih'le ortak mirasçılarız" (Rom. 8:17). Öyleyse Ruh'ta yaşam ruhsal bir davranışa çağrıdır: Günahın eski düzenini reddet ve O'nunla gelecekteki yüceliği paylaşmak için bu hayatta Mesih'in acılarını paylaş. Bu nedenle Hristiyan ruhsallığı hayal ve gizem

dünyasına kanat açmak değildir. O, bu dünyada, topluluğumuzda ve evlerimizde acı çekmeye, paylaşmaya, tanıklık etmeye, ibadete ve Mesih'in hayatını yaşamaya bir çağrıdır. Bu ancak içte yaşayan Ruh'un varlığı ile mümkündür. İsa'nın duası, bu dünyada olsak bile bu dünyanın olmamamızdır (Yuhanna 17:15). Meskenimiz ve hizmet alanımız olan dünyada yaşamak zorundayız. Fakat dünyaya ait değiliz, çünkü bizim vatandaşlığımız ve umudumuz gelecek olan dünyaya aittir (Flp. 3:20).

Pavlus Ruh ile güçlendirilmiş bu yaşamı ruhsal olarak büyüyen ve olgunlaşan bir yaşam olarak tanımlıyor. Böyle bir olgunluk, benliğin işleri olan “fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekeme-mezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeyler[i]” (Gal. 5:19–21) kabul etmeyecek, Ruh'un meyveleri olan: “sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetim[i]” (Gal. 5:22, 23) bağrına basıp üretecektir.

2. Sevgi ve Birlik Yaşamı. Hristiyan yaşamı bir birlik yaşamıdır, bir yandan Allah'la, öte yandan kişinin diğer insanlarla barışık olduğu bir yaşam. Barışma, ilişkilerdeki bozulmanın iyileşmesidir ve bu bozulmanın esas sebebi günahıdır. Günah bizi Allah'tan ayırdı (Yşa 59:2) ve insanlığı birçok ırka, etnik kökene, cinsiyete, ulusa, renksel ve sınıfsal topluluğa böldü. İsa'nın müjdesi, günahın bu sorunuyla ve onunla bağlantılı olan tüm bozucu etmenlerle uğraşır, yeni bir birlik düzeni ve barış yaratır. Bu nedenle Pavlus şöyle demişti, “Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı” (2Ko. 5:18). Bu barışmadan yeni bir düzende yeni bir topluluk doğdu, dikey olarak Allah'la, yatay olarak da kardeşleriyle bir olan kurtarılmış bir topluluk. Aslında müjdenin özü bu sevgi ve birlik yaşamıdır. İsa başkahnlik duasında, “Hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin” (Yuhanna 17:20, 21) dememiş miydi? Mesih'in tüm kurtarıcı hizmeti ve O'nun müjdesinin gücü, kurtarılmış topluluğun üyelerini bağlayan bir sevgi ve birlik içinde doğrulama için haykırıyor. Böyle bir sevgi ve birlik olmadan Hristiyan gelişimi mümkün değildir. Bu birlik ve sevginin etkin olduğu yerde, insanlar arasındaki tüm ayırıcı duvarlar yıkılacaktır.

İrk, ulusal köken, cinsiyet, renk, sınıf engelleri ve diğer ayırıcı etmenler yeni yaratımı, yeni insanlığı tecrübe eden kişinin hayatından silinirler (Ef. 2:11-16). Kişi büyüdükçe ve olgunlaştıkça, barışmanın, sevginin ve birliğin muhteşem gerçeği, Hristiyan yaşamının hem kişisel hem de toplumsal sahnesinde gittikçe daha çok ışık yayar.

Hristiyan gelişimindeki sevgi etmeni müjdeye özgüdür. İsa onu yeni emir olarak adlandırdı (Yuhanna 13:34), fakat bu yenilik sevgiyle ilgili değil sevginin gayesiyle ilgilidir. İnsanlar sever, fakat sevebilecek olanı, kendilerinin olanı severler. Fakat İsa yeni bir unsur öne sürdü: "Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin." Yani bizim sevgimiz de İsa'nın sevgisi kadar evrensel, kurbansal ve tam olmalıdır. Yeni sevgi duvar örmez; o kapsayıcıdır, düşmanı bile sever. "Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri" böyle bir sevgiye dayanır (Matta 22:37:40).

Komşunu sev emri çok açık. Kimi seveceğimizi seçmiyoruz; bizden herkesi sevmemiz isteniyor. Aynı Baba'nın çocukları olarak bizden birbirimizi sevmemiz bekleniyor. Mesih, iyi Samiriyeli benzetmesiyle gösterdi ki, komşunuzun demek sadece kilisemizden veya bizimle aynı imana sahip birisi demek değildir. Herhangi bir ırk, renk ve sınıf ayırımına dayanmaz. Komşumuz yardımımıza ihtiyacı olan herkeştir. Düşman tarafından yaralanmış ve incitilmiş olan her can bizim komşumuzdur. Komşumuz, Allah'ın mülkü olan herkeştir.

Gerçek komşu sevgisi, deri renginin arkasındaki kişinin insanlığını görür; sosyal sınıfının arkasına saklanmayı kabul etmez fakat canın zenginleştirilmesine katkıda bulunur; kişinin onurunu, kişisizleştiren önyargılardan kurtarır; insanın kaderini felsefi bir yıkım olan maddecilikten kurtarır. Doğrusu, gerçek sevgi her yüzü sahip olduğu Allah'ın sureti potansiyelinde görür, o potansiyel gerçekleşmiş olsun ya da olmasın. Büyüyen, olgun bir Hristiyan, aslında tüm Hristiyan birliğinin dayanağı olan böyle bir sevgiye sahip olacaktır.

3. Bir Öğrenme Yaşamı. Büyümenin temel gerekliliği gıdadır. Herhangi bir canlı organizmanın varlığını sürdürmesi, yeterli ve sürekli beslenmesine bağlıdır. Bu, ruhsal büyüme için de geçerlidir. Peki, ruhsal yiyeceğimizi nereden buluruz? Başlıca iki kaynaktan: O'nun Sözü'nü sürekli olarak çalışarak Allah ile sürekli bir birliktelikten ve bir dua

yaşamı geliştirmekten. Ruhsal yaşam için Allah'ın Sözü'nün ne kadar önemli olduğu, İsa'nın Kendi sözlerinden başka hiçbir yerde bu kadar açık şekilde öğretilmemiştir: "İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar" (Matta 4:4). İsa Söz'ü Şeytan'a karşı kullanma biçimiyle mükemmel bir örnek oluşturuyor. İsa Şeytan'ın karşısına Kutsal Yazılar'ın sözleri ile çıktı. "Yazılmıştır," dedi. Her ayartmayla, Allah'ın Sözü silahıyla mücadele etti. Şeytan, ilahiliğinin bir göstergesi olması için Mesih'ten mucize talep etti. Fakat O'nun tüm mucizelerden daha büyük olan 'yazılmıştır' ifadesine sıkı bir şekilde bağlı kalmış olması, çürütülemez bir belirtiydi. Mesih bu duruşunu uzun süre koruduğu için ayartıcı hiçbir kazanç sağlayamadı.

Öyleyse bizim için de durum böyledir. Mezmurcu şöyle diyor, "Akıldan çıkarmam sözünü, Sana karşı günah işlemek için" (Mez. 119:12). Elçi'nin vaadini de buna ekleyelim: "Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemeleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar" (İbr. 4:12). Hristiyan, Şeytan'ın saldırılarını savuşturmak için Ruh'un bu iki yönlü keskin kılıcını kullandığı sürece, mücadelenin kazanan tarafındadır. İmanlı, ruhsal büyümenin önündeki her türlü engeli delip geçmesi, sürekli olarak doğru seçimler yapabilmek için doğruyu yanlıştan ayırt edebilmesi ve Allah'ın sesi ile Şeytan'ın fısıldamaları arasındaki farkı anlayabilmesi için güçlendirilmiştir. Sözü ruhsal büyüme için vazgeçilmez bir araç yapan budur.

Pavlus şöyle yazmıştı, "Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur"(2Ti. 3:16, 17). Gerçeği ve doktrini kavrayışında gelişmek istiyor musun? Canını nasıl Tanrı yolunda tutacağını öğrenmek istiyor musun? Senin bugününe, yarınına ve sonraki gününe dair Allah'ın elinde ne var bilmek istiyor musun? Bir Kutsal Kitap edin. O'nu her gün çalış. Ona dua ile yaklaş. Allah'ın isteğini bilmenin ve O'nun yolunu aramanın daha iyi bir yöntemi yoktur.

4. Bir Dua Yaşamı. Allah bizimle Sözü aracılığıyla konuşur. O'nun isteğini bilmek, ruhsal büyümenin ve O'nunla paydaşlığın bir parçasıdır.

Allah'la bu paydaşlığın ve O'nda büyümenin diğer bir unsuru da duadır. Eğer Allah'ın Sözü ruhumuzu besleyen ekmekse, dua da canımızı diri tutan nefestir. Dua Allah ile konuşmak, O'nun sesini dinlemek, teslimiyet içinde diz çökmek ve Allah'ın gücünün tam kuvvetlendirmesiyle ayağa kalkmaktır. Benliklerimizi reddedip O'nun gücüne dayanmak ve O'nu beklemek dışında bizden başka bir şey talep etmez. Hristiyan yolunu yürüyebilmemizi ve ruhsal savaşa katılabilmemizi sağlayan güç, bu bekleyiştten kaynaklanır. Getsemani'nin duası çarmıhtaki zaferi teminat altına alır.

Pavlus duayı Hristiyan yaşamı ve gelişimi için çok önemli görür ve altı temel ilkedden söz eder: “her zaman dua edin;” “yalvarışla Ruh'ta dua edin;” “Ruh'un yönetiminde dua edin;” “uyanık durarak dua edin;” “tam bir adanmışlıkla dua edin” ve “bütün kutsallar için dua edin” (bkz. Ef. 6:18, YÇ, CAN, TC, KM). O Ferisi gibi (Luka 18:11) bizler de sıklıkla gösteriş için, kendimiz için veya sadece alışkanlık olarak dua etmemiz için ayartılırız. Fakat etkili dua benliği reddeden, Ruh ile dolu, aracılık eden, başkalarının ihtiyaçları için yalvaran, hatta O'nun sadık tanıkları olmamızla, Allah'ın yeryüzündeki isteğinin tamamlanması için edilen duadır. Dua Allah ile sürekli bir paydaşıktır; ruhun oksijenidir, onun yokluğunda ruh körelir ve ölür. Ellen White şöyle diyor, “Dua en önemli görevlerden biridir. O olmadan Hristiyan yaşamını sürdüremezsiniz. Yükseltir, güçlendirir ve asilleştirir; o, ruhun Allah ile konuşmasıdır.”

5. Meyve veren bir Yaşam. İsa, onları “meyvelerinden tanıyacaksınız” demişti (Matta 7:20). Meyve vermek Hristiyan gelişiminin önemli bir unsurudur. Lütuf yoluyla kurtuluş genellikle itaatin ve meyve vermenin inkârı olarak anlaşılır fakat bu yanlıştır. Bu anlayış Kutsal Kitap gerçeğinden çok uzaktır. Evet, Allah'ın lütfunun Mesih aracılığıyla yaptığına iman ederek bedelsiz kurtarıldık ve bunda kendimize pay çıkarıp böbürlenebileceğimiz bir şey yok (Ef. 2:7, 8; Yuhanna 3:16). Fakat biz canımızın istediğini yapalım diye kurtarılmadık; Allah'ın isteğine uygun yaşayalım diye kurtarıldık. Yasaya itaat etmek yasacılık değildir, dolayısıyla faydasız da değildir, tersine bu, Allah'ın lütufkâr günahahtan kurtarış işinin doğal gerekliliğidir. Bu nedenle, “tek başına eylemsiz iman da ölüdür.” (Yakup 2:17).

Mesih'in Yuhanna 14. ve 15. bölümlerdeki savını ve umudunu ha-

tırlayın. Savı Baba ile arasındaki ilişki, umudu ise öğrencileri ile Kendisi arasındaki ilişkidir. Birincisinde İsa şunu iddia ediyor, “ben de Babam’ın emirlerini tuttum ve O’nun sevgisinde kaldım” (Yuhanna 15:10 CAN). İsa’nın Baba’ya itaati yasacı bir itaat değil, O’nun Baba’nın sevgisinde kalmasının bir sonucuydu. Baba ve Oğul arasındaki yakın ilişki sadece ve sadece sevgiye dayalıydı. Oğul’un Baba’nın isteğini kabul ederek Getsemani ve Golgota’nın acılarını tatmasını sağlayan bu sevgiydi.

İsa, Baba ve Oğul arasındaki sevgi ilişkisini, öğrencileriyle Kendisi arasında olması gereken ilişkiye bir örnek olarak gösteriyor. Aynı, Mesih’in Baba ile olan ilişkisinin O’nun Baba’ya itaat etmesinin sebebi olması gibi, öğrencilerin Mesih’le olan ilişkisi de O’na itaat etmelerinin sebebi olmalıydı. “Beni seviyorsanız buyruklarımı yerine getirirsiniz” (Yuhanna 14:15). “Ama dünyanın, Baba’yı sevdiğimi ve Baba’nın bana buyurduğu her şeyi yerine getirdiğimi anlamasını istiyorum” (31. Ayet).

İsa’nın öğrencileriyle ilgili ne kadar umutlu olduğuna dikkat edin. Dünya, Baba ile arasındaki sevgi dolu ilişkiyi görsün diye, Baba’nın emirlerini yerine getiriyor. Sevgi ilişkisi Baba’nın isteğini yerine getirmekten önce geliyor. Baba’sını seviyor ve bu nedenle seve seve O’nun isteğini yerine getiriyor. Aynı şekilde Kendi öğrencileri için de sevginin temel olmasını istiyor. “Bende kalın, ben de sizde kalayım. Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden meyve veremez. Bunun gibi, siz de bende kalmazsanız meyve veremezsiniz” (Yuhanna 15:4). Bu sebeple, ruhsal büyümenin esas belirtileri meyve verme, itaat ve Allah’ın isteğine uygun olarak yaşamaktır. Meyvenin olmayışı, Mesih’te kalınmadığının göstergesidir.

6. Bir Ruhsal Mücadele Yaşamı. Hristiyan öğrenciliği kolay bir yolculuk değildir. Gerçek ve tehlikeli bir savaşın içindeyiz. Pavlus’un da dediği gibi, “çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır. Bu nedenle, kötü günde dayanabilmek, gerekli her şeyi yaptıktan sonra yerinizde durabilmek için Tanrı’nın bütün silahlarını kuşanın” (Ef. 6:12, 13).

Bu savaşta karşımızda doğüstü güçler bulunmaktadır. Aynı, Rabb’in meleklerinin O’nun takipçilerinin hizmetinde olmaları, onları kötü-

lükten kurtarmaları ve ruhsal büyümede onlara rehberlik etmeleri gibi (Mez. 34:7; 91:11, 12; Elç. 5:19, 20; İbr. 1:14; 12:22), düşmüş melekler de bizi öğrenciliğin gerektirdiklerinden uzaklaştırmak için entrikalar çeviriyorlar. Kutsal Kitap, Şeytan ve meleklerinin İsa'nın takipçilerine karşı öfkelenediklerini (Va. 12:17) ve Şeytan'ın bizzat "kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak" dolaştığını söylüyor (1Pe. 5:8). Ruhsal büyümeye giden yol kötülüğün tuzakları ile doludur ve ruhsal savaşımız burada vahşileşir. Pavlus bu sebeple güçlü eylem sözleri kullanıyor: Durun! Dayanın! Kuşanın! (Ef. 6:12, 13). Hristiyan yaşamı bir mücadeleye ve bir yürüyüştür. Bu mücadelede gevşeme yoktur; çaba sürekli ve gayretli olmalıdır. Şeytan'ın ayartmalarına karşı kazandığımız zaferi daimî kılacak olan, sürekli çabamızdır. Hristiyan doğruluğu karşı konulmaz bir gayret ile aranmalı ve azimle, sabit bir kararlılıkla sürdürülmelidir. Bu mücadelede her kişi kendisi için dövüşmeli; bizim mücadelemizi bizden başkası veremez. Kavgamızın sonuçlarından bireysel olarak sorumluyuz.

Fakat Allah bizi bu savaşta yalnız bırakmadı. İsa Mesih'te ve İsa Mesih aracılığıyla bize zafer sağladı (1Ko. 15:57). Düşman karşısında kullanalım diye sınanmış silahları bize O verdi. Pavlus bu silahların gerçeğin kemeri, doğruluğun zırhı, esenlik müjdesini yayma ayakka-bıları, iman kalkanı, kurtuluş miğferi, Ruh'un kılıcı ve duanın yenilmez gücünden oluştuğunu söylüyor (Ef. 6:13-18). Böyle silahlarla kuşanır ve tümüyle Ruh'un yenilmez gücüne bağlı kalırsak, sadece ruhsal kahramanlıkta büyümeyle kalmaz, aynı zamanda katıldığımız mücadeleyi de kazanabiliriz.

7. Bir ibadet, tanıklık ve umut yaşamı. Hristiyan gelişimi dünyadan yalıtılmış bir yerde gerçekleşmez. O, bir yandan kurtulmuşların topluluğu içinde gerçekleşirken, öte yandan kurtulması gereken topluma tanıklık olarak gerçekleşir. Elçilerin topluluğuna bakın. Mesih göğe alındıktan kısa bir süre sonra Kutsal Ruh'un gücüyle birlikte ilk kilise hem bireysel hem de toplu olarak ibadette, paydaşlıkta, Kutsal Kitap çalışmasında ve tanıklıkta gelişti ve olgunlaştı (Elç. 2:42-47; 5:41, 42:6:7). Birlikte ibadet olmadan kardeşliğimizin kimliğini ve sahnesini kaybederiz. Bizi diğerleriyle birlikte olgunlaştırıp geliştiren işte bu kar-

deşlik ve karşılıklı ilişkidir. Bu nedenle elçi şöyle tavsiye ediyor: “Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim” (İbr. 10:24, 25).

İbadette, Kutsal Kitap çalışmasında ve kardeşlikte geliştikçe, hizmet etmeye ve tanıklık etmeye daha çok teşvik ediliriz. Hristiyan gelişimi hizmette ve tanıklıkta büyümeyi gerektirir (Matta 20:25–28). İsa, “Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum” demişti (Yuhanna 20:21). Hristiyan hayatı asla kişinin kendi etrafında gelişen bir hayat olmamalı, her zaman başkalarına hizmet ve tanıklıkla dolu olmalıdır. Matta 28’in Büyük Ödevi, Hristiyanı herkes Allah’ın kurtarıcı lütfunu bilsin diye bağışlanma müjdesini tüm dünyaya götürmesine yetecek kadar olgunlaşmakla görevlendiriyor. Ruh’un yaşamının ve Hristiyan gelişiminin işareti, Yeruşalim, Yahuda, Samiriye ve dünyanın diğer uzak yerlerine taşan tanıklık yaşamıdır (Elç. 1:8).

Zaman içinde yaşıyor, ibadet ediyor, paylaşıyor ve tanıklıkta bulunuyoruz ve Hristiyan için zaman geleceğin beklentisi içindedir. Pavlus şöyle diyor, “Tanrı’nın Mesih İsa aracılığıyla yaptığı göksel çağrıda öngörülen ödülü kazanmak için hedefe doğru koşuyorum” (Flp. 3:13–14). Aynı elçi, “ruhunuz, canınız ve bedeniniz Rabbimiz İsa Mesih’in gelişinde eksiksiz ve kusursuz olmak üzere korunsun” diye kutsanmış bir hayat sürün diyor (1Se. 5:23). Öyleyse, Mesih’te büyümek demek, gelecek olan Krallıktaki kurtarıcı tecrübenin nihai olarak tamamlanması beklentisi içinde, umutla büyümek demektir. Alçakgönüllü ve imanlı canlar için Allah’ın yeryüzündeki evi göğün kapısıdır. Mesih’in temsilcilerinin söylediği övgü ilahileri, ettikleri dualar, konuştukları sözler, Allah’ın yukarıdaki kiliseye lekeli olan hiçbir şeyin giremeyeceği, çok daha yüce ibadete bir halk hazırlamak için kullandığı araçlardır.

Kilise

Kilise, İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcı olarak kabul eden imanlıların topluluğudur. Eski Ahit zamanındaki Allah'ın halkının devamı olarak, dünyadan ayrılmaya çağırılır ve ibadet, birliktelik, Allah Sözü'nün açıklanması, Rabb'in Sofrası'nı kutlamak, tüm insanlığa hizmet etmek ve müjdeyi tüm dünyaya bildirmek için bir araya geliriz. Kilise, yetkisini Allah'ın beden almış sözü olan Mesih'ten ve yazılı Söz olan Kutsal Yazılar'dan alır. Kilise Allah'ın ailesidir; O'nun Kendi çocukları olarak kabul ettiği kilise üyeleri, yeni antlaşma temeline göre yaşarlar. Kilise Mesih'in bedeni, Mesih'in Kendisinin Baş olduğu iman topluluğudur. Kilise, Mesih'in kutsamak ve arındırmak için uğruna öldüğü gelindir. O, zaferli dönüşünde Kendisine, tüm çağlar boyunca sadık, Kendi kanıyla satın aldığı, üzerinde leke ya da buruşukluk olmayan, kutsal ve kusursuz, görkemli bir kilise hediye edecektir. (Yar. 12:3; Elç. 7:38; Ef. 4:11-15; 3:8-11; Mat. 28:19, 20; 16:13-20; 18:18; Ef. 2:19-22; 1:22, 23; 5:23-27; Kol. 1:17, 18.)

Öfkesine hâkim olamayan yaşlı adam elindeki sopayı kaya parçasına vurdu. Geri çekip tekrar vururken bağırdı: "Ey siz, başkaldıranlar, beni dinleyin! Bu kayadan size su çıkaralım mı?"

Kayadan bir sel gibi su fışkırdı ve İsrail'in ihtiyacını giderdi. Fakat bu su armağanını Kaya'ya atfetmek yerine kendisine pay biçen Musa günah işlemişti. Bu günah yüzünden de Vaat Edilen Ülke'ye giremeyecekti (bkz. Say. 20:7-12).

O Kaya Mesih'ti, Allah'ın hem bireysel hem de topluluk olarak halkını üzerine kurduğu dayanak. Bu benzetme Kutsal Kitap boyunca kullanılmaya devam ediliyor.

Musa, İsrail'e son vaazında, belki de bu olayı hatırlayarak, Allah'ın sarsıl-

mazlığını ve güvenilirliğini tasvir etmek için mecaz olarak kayayı kullandı:

“Ululuğu için Tanrımız'ı övün!

Kaya'dır, işleri kusursuzdur, Bütün yolları doğrudur.

O haksızlık etmeyen güvenilir Tanrı'dır.

Doğru ve adildir” (Yas. 32:3, 4).

Yüzyıllar sonra Davut, Kurtarıcısı'ndan kaya diye bahsederek aynı mecazı tekrarladı:

“Kurtuluşum ve onurum Tanrı'ya bağlıdır,

Güçlü kayam, sığınağım O'dur” (Mez. 62:7).

Yeşaya, gelecek olan Mesih için aynı benzetmeyi kullandı: “sağlam temel olarak bir taş, denenmiş bir taş, değerli bir köşe taşı” (Yşa. 28:16).

Petrus, Mesih'in bu kehaneti herhangi bir taş olarak değil, “insanlarca reddedilmiş, ama Tanrı'ya göre seçkin ve değerli olan diri taş” olarak yerine getirdiğine tanıklık etti (1Pe. 2:4). Pavlus O'nu tek emin temel olarak tanımladı ve şöyle dedi, “çünkü hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel atamaz” (1Ko. 3:11). Musa'nın vurduğu kayaya atıfta bulunarak “hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal kayadan içtiler; o kaya Mesih'ti” dedi (1Ko. 10:4).

İsa Mesih'in Kendisi şu sözlerinde doğrudan aynı benzetmeyi kullandı: “Ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek” (Matta 16:18). Hristiyan kilisesini Kendi üzerine, Yaşayan Kaya üzerine kurdu. O'nun bedeninin dünyanın günahları için kurban edilmesi, Kaya'ya vurulması gerekiyordu. O'nun sağladığı sağlam temel üzerine kurulmuş kiliseyi hiçbir şey alt edemez. Bu Kaya'dan susamış uluslara şifa verici sular akacaktı (ayrıca, Hez. 47:1-12; Yuhanna 7:37, 38; Va. 22:1-5).

Mesih bunu açıkladığında kilise ne kadar da zayıf ve güçsüzdü! Sadece üç beş yorgun, şüphe içinde olan ve bencil öğrenciden, bir avuç kadından ve Kaya'ya vurulduğu zaman ortadan kaybolmuş vefasız bir kalabalıktan oluşuyordu. Fakat kilise zayıf insan bilgeliği ve zekâsı üzerine değil, Çağların Kayası üzerine kurulmuştu. Zaman, O'nun kilisesini hiçbir şeyin yıkamayacağını ya da onu Allah'ı yüceltme ve kadın ve erkekleri Kurtarıcı'ya yönlendirme görevinden alıkoyamayacağını gösterecekti (Elç. 4:12, 13, 20-33).

“Kilisenin” Kutsal Kitap’taki Anlamı

Kutsal Yazılar’da kilise sözcüğü, Grekçede “bir çağrı” manasına gelen ekklesia sözcüğünün tercümesidir. Yaygın şekilde bu ifade insanların bir çağrı aracılığıyla bulunduğu her tür toplantı için kullanılırdı.

İsa’nın yaşadığı dönemde yaygın olarak kullanılan, İbrani Eski Ahit’in Grekçe versiyonu Septuaginta’da, ekklesia sözcüğü İbranice’de “toplanma”, “toplantı” ya da “cemaat” anlamlarına gelen gahal sözcüğünün tercümesi olarak kullanılıyordu. (Yas. 9:10; 18:16; 1Sa. 17:47; 1Kr. 8:14; 1Ta. 13:2).

Bu kullanım Yeni Ahit’te daha da genişletilmişti. Kilise ifadesinin nasıl kullanıldığına dikkat edin: (1) belirli bir yerde ibadet için toplanmış imanlılar (1Ko. 11:18; 14:19, 28); (2) sabit bir bölgede yaşayan imanlılar (1Ko. 16:1; Gal. 1:2; 1Se. 2:14); (3) bir kişinin evindeki bir grup imanlı (1Ko. 16:19; Kol. 4:15; Filimon 2); (4) belirli bir coğrafi bölgedeki cemaatler topluluğu (Elç. 9:31); (5) dünyadaki tüm imanlılar topluluğu (Matta 16:18; 1Ko. 10:32; 12:28; ayrıca Ef. 4:11–16); (6) dünyadaki ve gökteki tüm imanlı yaratım (Ef. 1:20–22; ayrıca Flp. 2:9–11).

Kilise'nin Doğası

Kutsal Kitap kiliseyi “Allah’ın kilisesi” olarak adlandırarak onu ilahi bir kurum olarak resmediyor (Elç. 20:28; 1Ko. 1:2). İsa kiliseyi ilahi bir yetkiyle kurdu (Matta 18:17, 18). Hristiyan kilisesinin doğasını, Eski Ahit’e dayanan köklerine ve Yeni Ahit’te ondan bahsederken kullanılan pek çok benzetmeye bakarak anlayabiliriz.

Hristiyan Kilisesinin Kökleri. Eski Ahit kiliseyi Allah’ın halkının teşkilatlanmış topluluğu olarak resmeder. En erken zamanlardan beri, Âdem, Şit, Nuh, Şem ve İbrahim’in soyundan gelen, Allah’tan korkan aileler O’nun gerçeğinin koruyucularıydılar. Baba’nın bir rahip gibi işlev gördüğü bu hanelerin, küçük kiliseler oldukları söylenebilir. Allah’ın İbrahim’e verdiği zengin vaatler aracılığıyla, Allah’ın bu haneleri aşama aşama büyüyerek bir ulus oldular. İsrail’in görevi basitçe İbrahim’e verilenin uzatılmış bir haliydi: Allah’ın dünyayı ne kadar sevdiğini göstererek tüm uluslar için bereket olmak (Yar. 12:1–3).

Allah'ın Mısır'dan çıkardığı ulus, “çöldeki kilise [ya da “topluluk” YÇ, TC, CAN]” olarak adlandırılıyordu (Elç. 7:38 KM). O'nun üyeleri, “kâhinler krallığı, kutsal ulus” (Çık. 19:6), Allah'ın “kutsal halkı” (Yas. 28:9; ayrıca bkz. Lev. 26:12), O'nun kilisesi olarak sayılıyordu.

Allah onları dünyanın büyük medeniyetlerinin merkezinde yer alan Filistin'e yerleştirdi. Üç büyük kıta, Avrupa, Asya ve Afrika Filistin'de bulunuyordu. Orada, diğer uluslara Allah'ın halkı olup kendilerine katılma davetlerini iletebilmeleri için Yahudilerin onların “hizmetçileri” olmaları gerekmişti. Kısacası, Allah onları diğer ulusları çağırınlar diye çağırmişti (Yşa. 56:7). Tanrı İsrail aracılığıyla yeryüzündeki en büyük kiliseyi kurmak istedi. Bu kilisede dünyanın tüm uluslarından temsilciler gelip ibadet edebilecek, gerçek Tanrı'yı öğrenecek ve kendi halklarına kurtuluş mesajı ile döneceklerdi.

Allah'ın kendi halkıyla sürekli ilgilenmesine rağmen, İsrail putpesteliğe, tecritçiliğe, milliyetçiliğe, gurura ve ben-merkezciliğe gömüldü. Allah'ın halkı görevini yerine getirmekte başarısız oldu.

İsa ile birlikte İsrail bir dönüm noktasına geldi. Allah'ın halkı uluslarını özgürlüğe kavuşturacak bir Mesih bekliyordu, onları kendilerinden kurtaracak bir Mesih değil. İsrail'in ruhsal tükenmişliği çarmıhta kanıtlanmış oldu. Mesih'i çarmıha gererek içerideki çürümüşlüğü gözler önüne serdiler. “Sezar'dan başka kralımız yok!” (Yuhanna 19:15) diye bağırduklarında, Allah'ın onlar üzerinde hüküm sürmesine izin vermeyi reddediyorlardı.

İki karşıt görev çarmıhta doruğa ulaştı: birincisi, yoldan saparak kendine çok fazla odaklanıp varlığını borçlu olduğu Kişi'ye karşı körleşen kilisenin görevi; ikincisi, insanlara karşı duyduğu sevgi çok yoğun olduğu için, onlara sonsuz yaşam vermek amacıyla insanların yerine mahvolan Mesih'in görevi.

Çarmıh İsrail'in görevinin sona ermesi anlamına gelirken, Mesih'in dirilişi, Hristiyan kilisesinin Mesih'in kanı aracılığıyla gelen kurtuluş müjdesini ilan etme görevini başlatmış oldu. Yahudiler görevlerinden mahrum kaldıklarında diğer uluslardan farkları kalmadı, Allah'ın kilisesi olmaktan çıktılar. Allah onların yerine, O'nun dünyadaki işini devam ettirecek yeni bir ulus, yeni bir kilise kurdu (Matta 21:41, 43).

Eski İsrail'in imanlı topluluğuyla yakın akraba olan Yeni Ahit kilisesi, İsa Mesih'e inanan ihtida etmiş Yahudilerden ve diğer uluslardan olanlardan meydana geliyordu. Bu nedenle, gerçek İsrail imanla Mesih'i kabul eden herkestir (bkz. Gal. 3.26–29). Pavlus bu farklı halklar arasındaki yeni ve canlı ilişkiyi iki ağaç benzetmesi ile anlatıyor: bir iyi, bir de yabani zeytin ağacı, yani sırasıyla İsrail ve Uluslar. Mesih'i kabul etmeyen Yahudiler artık Allah'ın çocukları değil (Rom. 9:6–8) ve iyi zeytin ağacından kopan dallarla temsil ediliyorlar. Mesih'i kabul eden Yahudiler ise ağacın bir parçası olmaya devam ediyorlar.

Pavlus Mesih'i kabul eden diğer uluslardan olanları yabani zeytin ağacının iyi zeytin ağacına aşılanan dalları olarak resmediyor (Rom. 11:17–25). Diğer uluslardan olan bu yeni Hristiyanları, Allah'ın seçilmiş araçlarının ilahi mirasına karşı saygılı olmaya çağırıyor: “Kök kutsalsa, dallar da kutsaldır. Ama zeytin ağacının bazı dalları kesildiyse ve sen yabani bir zeytin filiziyken onların yerine aşılanıp ağacın semiz köküne ortak oldunsa, o dallara karşı övünme. Eğer övünüyorsan, unutma ki, sen kökü taşıyorsun, kök seni taşıyor” (Rom. 11:16–18).

Yeni Ahit kilisesi Eski Ahit'teki emsalinden önemli şekilde farklıdır. Elçisel kilise İsrail ulusundan ayrı, bağımsız bir teşkilat oldu. Ulusal sınırlamalar terk edilerek Kiliseye evrensel bir nitelik kazandırıldı. Ulusal bir kilise olmak yerine, kurucusu İsa Mesih'in ilahi “Gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin” (Mat. 28:19) buyruğuyla yeniden şekillenen Allah'ın asıl planını gerçekleştirmek için var olan müjdeci bir kilise oldu.

Kilisenin Mecazi Tasvirleri.

Yeni Ahit kilisesinin mecazi tasvirleri kilisenin doğasına ışık tutuyor.

1. Bir beden olarak kilise. Beden benzetmesi kilisenin birliğine ve her üyenin bütünle olan işlevsel ilişkisine vurgu yapar. Çarmıh tüm imanlıları Tanrı'yla bir bedende barıştırır (Ef. 2:16). Onlar, Kutsal Ruh aracılığıyla “bir beden olmak üzere... vaftiz” edilir (1Ko. 12:13), o beden kilisedir. Bir beden olarak kilise, Mesih'in bedeninden başka bir şey değildir (Ef. 1:23). O, Mesih'in tüm doluluğunu açıklamakta aracı olan örgüttür. İmanlılar O'nun bedeninin üyeleridir (Ef. 5:30). Sonuç olarak,

O, her gerçek imanlıya gücü ve lütfu aracılığıyla ruhsal yaşam verir. “Bedenin, yani kilisenin başı O’dur” (Kol. 1:18; Ef. 5:23).

Allah, sevgisiyle kilisesinin her üyesine hayati bir işlevi yerine getirebilmesi için en az bir ruhsal armağan vermiştir. Nasıl ki her organın vücut için yaptığı şey hayati önemdeyse, kilisenin görevinin başarıyla tamamlanması da ruhsal armağan verilmiş her üyenin işlevini yerine getirmesine bağlıdır. Kalpsiz bir beden ne işe yarar veya gözleri ya da ayakları olmadığında işlevini ne ölçüde gerçekleştirebilir? Eğer üyeler armağanlarını esirgerlerse kilise sağır veya kör, ya da en azından kötürüm olur. Fakat Allah’ın verdiği bu özel armağanlar amaç değil araçlardır (bu kitabın 17. bölümüne bakın).

2. Bir tapınak olarak kilise. Kilise “Tanrı’nın binasıdır”, içinde Kutsal Ruh’un yaşadığı “Tanrı’nın tapınağı”dır. İsa Mesih onun temeli ve “köşe taşıdır” (1Ko. 3:9; Ef. 2:20). Bu tapınak cansız bir yapı değildir, sürekli olarak büyür. Petrus şöyle demişti; Mesih’in “diri taş” olması gibi, imanlılar da “ruhsal bir tapınağı” oluşturan “diri taşlardır” (1Pe. 2:4–6).

Bina henüz tamamlanmış değil. Yeni diri taşlar sürekli olarak tapınağa ekleniyor, yani “Ruh aracılığıyla Tanrı’nın konutu olmak üzere hep birlikte Mesih’te inşa ediliyor[lar]” (Ef. 2:22). Pavlus, tapınağın Yargı Günü’nde ateşli sınanmaya dayanabilmesi için, imanlılara en iyi malzemeleri kullanmalarını tavsiye ediyor (1Ko. 3:12–15).

Tapınak benzetmesi hem yerel topluluğun hem de geniş anlamdaki kilisenin kutsallığına vurgu yapıyor. Pavlus Tanrı’nın tapınağı kutsaldır demişti. “Kim Tanrı’nın tapınağını yıkarsa, Tanrı da onu yıkacak” (1Ko. 3:17). Pavlus, imansızlarla yakın bağların onun kutsal karakterine aykırı olduğunu ve kaçınılması gerektiğini söylüyor, “çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir?... Tanrı’nın tapınağıyla putlar uyuşabilir mi?” (2Ko. 6:14, 16). (Tavsiyesi hem evlilik hem de iş ilişkileriyle ilgilidir.) Kilisenin saygınlığı yüksek olmalıdır çünkü o Allah’ın üstün ilgisini bahşettiği gayedir.

3. Bir gelin olarak kilise. Kilise bir gelin, Rab ise damat olarak temsil edilir. Rab ciddiyetle yemin ediyor, “Seni sonsuza dek kendime eş alacağım, doğruluk, adalet, sevgi, merhamet temelinde seninle evleneceğim” (Hoşea 2:19). Tekrar güvence veriyor, “çünkü kocan benim” (Yer. 3:14).

Pavlus da aynı benzetmeyi kullanıyor: “Sizleri el değmemiş kız gibi tek ere, Mesih'e sunmak üzere nişanladım” (2Ko. 11:2). Mesih'in kilisesine karşı sevgisi o kadar yoğun ve kalıcı ki “onun uğruna kendini feda etti” (Ef. 5:25). O, bu fedakârlığı “kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için” yaptı (Ef. 5.26).

Allah'ın Sözü gerçeğinin kutsayıcı etkisiyle (Yuhanna 17:17) ve vaftizin sağladığı temizlikle Mesih, kilisenin üyelerinin kirli giysilerini kaldırıp onlara kendi mükemmel doğruluğunun giysisini vererek onları arıtabilir. Böylelikle de kiliseyi gelini olmaya, üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmayan kutsal ve kusursuz bir kilise olmaya hazırlar (Ef. 5:27). Kilisenin tam yüceliği ve görkemi Mesih'in dönüşüne dek görünmeyecektir.

4. “Göksel Yeruşalim” olarak kilise. Kutsal Yazılar Yeruşalim şehrini Siyon olarak adlandırır. Tanrı, halkı ile birlikte orada yaşar (Mez. 9.11); kurtuluş Siyondan gelir (Mez. 14:7; 53:6). Bu kentin “bütün yeryüzünün sevinci” (Mez. 48:2) olması gerekiyordu.

Yeni Ahit kiliseyi yeryüzündeki Yeruşalim'in ruhsal sureti (Gal. 4.26), “göksel Yeruşalim” olarak görüyor (Gal 4:26). Bu Yeruşalim'in sakinlerinin vatandaşlığı göklerde (Flp. 3:20). Onlar, Mesih'in onları azat etmesi sayesinde sahip oldukları hürriyetle sevinen, “Kutsal Ruh'a göre doğan” “vaat çocukları[dır]” (Gal. 4:28, 29 YÇ; 5:1 KM). Bu kentin vatandaşları artık “yasa aracılığıyla aklanmaya çal[ışma]” boyunduruğu altında değiller (Gal. 4.22, 26, 31; 5:4); onlar “aklanmanın verdiği umudun gerçekleşmesini Ruh'a dayanarak, imanla” bekliyorlar. Mesih İsa'da onlara vatandaşlık verenin “sevgiyle etkisini gösteren iman” olduğunu anladılar (Gal. 5:5, 6).

Bu muhteşem topluluğun parçası olanlar, “Siyon Dağı'na, yaşayan Tanrı'nın kenti olan göksel Yeruşalim'e, bir bayram şenliği içindeki on binlerce meleğe, adları göklerde yazılmış ilk doğanların topluluğuna yaklaştınız” (İbr. 12:22, 23).

5. Bir aile olarak kilise. Gökteki ve yerdeki kilise, bir aile olarak kabul edilir (Ef. 3:15). İnsanların bu aileye nasıl katılabileceklerini tasvir etmek için iki mecaz kullanılıyor: evlat edinilme (Rom. 8:14–16; Ef. 1:4–6) ve yeniden doğma (Yuhanna 3:8). Mesih'e iman aracılığıyla yeni

vaftiz olanlar artık köleler değil yeni antlaşmaya göre yaşayan göksel Baba'nın çocuklarıdır (Gal. 3:26-4:7). Onlar artık "Tanrı'nın ev halkı" (Ef. 2:19), "iman ailesinin üyeleri[dirler]" (Gal. 6:10).

O'nun ailesinin üyeleri Tanrı'yı "Baba" diye çağırırlar (Gal. 4:6) ve birbirleriyle kardeş ilişkisi içindedirler (Yakup 2:15; 1Ko. 8:11; Rom. 16:1). Pavlus birçoklarını kilise ailesine kattığı için kendisini ruhsal bir baba olarak görüyordu. Şöyle diyordu, "Size Müjde'yi ulaştırmakta Mesih İsa'da manevi babanız oldum" (1Ko. 4:15). Kiliseye kazandırdığı kişilere de "sevgili çocuklarım" diyordu (1Ko. 4:14; Ef. 5:1).

Bir aile olarak kilisenin belirli niteliklerinden biri de paydaşıktır. Hristiyan kardeşliği (Grekçe koinonia) sadece bir sosyalleşme değil, "müjdenin yayılmasındaki işbirliği[dir]" (Flp. 1:5). Baba Tanrı, O'nun Oğlu ve Kutsal Ruh'la (1Yu. 1:3; 1Ko. 1:9; 2Ko. 13:14) ve aynı zamanda imanlılarla (1Yu. 1:3, 7) hakiki bir paydaşlığı içerir. Üyeler ailenin bir parçası olan herkese kardeşliğin işareti olarak "sağ ellerini" uzatırlar (Gal. 2:9).

Aile benzetmesi, insanların sevildiği, saygı duyulduğu ve tanındığı, birbirlerine ihtiyaçları olduğunun farkında oldukları ilgili bir kiliseyi gösteriyor. Orada yetenekler geliştirilir. Orada insanlar büyür. Orada herkes tamamlanır. O ayrıca sorumluluğu, manevi büyüklere saygıyı ve ruhsal kardeşlerimizi gözetmeyi beraberinde getirmektedir. Son olarak, o her üyenin diğer üyelerin her birine karşı destekleyen ve güçlendiren derin bir bağlılığı ortaya çıkaran sevgi duyması anlamına gelir.

Bir kilise ailesine üye olmak, doğaları ve eğilimleri yönünden birbirinden çok farklı kişilerin birbirlerini anlamalarını ve desteklemelerini mümkün kılar. Kilise ailesinin üyeleri bireyselliklerini kaybetmeden birlik içinde yaşamayı öğrenirler.

6. Gerçeğin sütunu ve dayanağı olarak kilise. Yaşayan Tanrı'nın kilisesi "gerçeğin direği ve dayanağı[dır]" (1Ti. 3:15). O, gerçeği düşmanın saldırılarından korur, onun emanetçisi ve sığınağıdır. Fakat gerçek sabit değil, hareketlidir. Eğer üyeler yeni bir ışığa (yeni bir doktrin veya Kutsal Yazılar'ın yeni bir yorumu) sahip olduklarını iddia ederlerse, deneyimli olanlar bu yeni öğretiyi Kutsal Kitap standartları ile sınımalıdır (Yşa. 8:20). Eğer yeni ışık bu standartlara uygunsuzsa kilise onu kabul etmelidir;

değilse reddetmelidir. Tüm üyeler Kutsal Kitap'a dayanan bu yargıya uymalıdır çünkü "danışmanın bol olduğu yerde güvenlik vardır" (Özd. 11:14 TC).

Gerçeği yayararak, yani ona tanıklık ederek, kilise "dünyanın ışığı", gizlenemeyen "tepeye kurulan kent" ve "yeryüzünün tuzu" olur (Matta 5:13-15).

7. Azimli ve muzaffer bir ordu olarak kilise. Yeryüzündeki kilise savaşın ortasındaki bir ordu gibidir. Ruhsal karanlığa karşı savaşmaya çağırılmıştır: "Savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır" (Ef. 6:12). Hristiyanlar "kötü günde dayanabilmek, gerekli her şeyi yaptıktan sonra" yerlerinde durabilmek için, "Tanrı'nın bütün silahlarını" kuşanmak zorundadırlar (Ef. 6:13).

Kilise yüzyıllar boyunca hem içerideki hem de dışarıdaki düşmanlara karşı savaşmak zorunda kalmıştı (bkz. Elç. 20:29, 30; 1Ti. 4:1). Kayda değer gelişme göstermiş ve zaferler kazanmıştı, fakat daha henüz muzaffer kilise değildir. Maalesef kilisenin hala büyük kusurları vardır. İsa kilisedeki kusurları yine bir benzetme aracılığıyla açıklıyor: "Göklerin Egemenliği, tarlasına iyi tohum eken adama benzer. Herkes uyurken, adamın düşmanı geldi, buğdayın arasına delice ekip gitti" (Matta 13:24, 25). Hizmetçiler deliceleri toplamak istedikleri zaman, " 'Hayır' dedi adam. 'Deliceleri toplarken belki buğday da sökersiniz. Bırakın biçim vaktine dek birlikte büyüsünler' " (Matta 13:29, 30). Deliceler ve buğday tarlada birlikte büyüdüler. Allah iman etmişleri kiliseye yönlendirirken Şeytan iman etmemişleri getirir. Bu iki topluluk tüm bedeni etkiler. Birisi aklanma için çalışırken, diğeri yozlaşma için çalışır. Aralarındaki (kilise içindeki) bu çatışma, biçim vaktine, yani İkinci Geliş'e kadar devam edecektir.

Kilisenin dışarıdakilerle olan mücadelesi de henüz tamamlanmamıştır. Musibetler ve kavga ileride bizi beklemektedir. Az zamanının kaldığının farkında olan Şeytan, Allah'ın kilisesine karşı öfke duymaktadır (Va. 12:12, 17) ve onun karşısına "ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı" çıkaracaktır. Fakat Mesih imanlı halkının yararına müdahale edecek, "adı kitapta yazılı olanlar[1]" kurtaracaktır.

Mesih, sonuna kadar dayanmanın kurtulacağını temin ediyor (Matta 24:13).

Mesih'in dönüşünde muzaffer kilise meydana çıkacak. O zaman Kendisine, tüm çağlar boyunca sadık, Kendi kanıyla satın aldığı, üzerinde leke, buruşukluk olmayan, kutsal ve kusursuz görkemli bir kilise armağan edecektir (Ef. 5:27).

Görünen ve Görünmeyen Kilise. Görünen ve Görünmeyen terimleri yeryüzündeki kilisenin iki unsurunu ayırt etmek için kullanılmıştır. Yukarıda açıkladığımız benzetmeler özellikle görünen kilise için geçerlidir.

1. Görünen Kilise. Görünen kilise, Allah'ın hizmet etmek için teşkilatlanmış kilisesidir. Mesih'in büyük emri, müjdeyi dünyaya yayma görevini yerine getirir (Matta 28:18–20) ve insanları O'nun görkemli dönüşüne hazırlar (1Se. 5:23; Ef. 5:27).

Mesih'in özel seçilmiş tanığı dünyayı aydınlatır ve O'nun yaptığı gibi hizmet eder, müjdeyi fakirlere duyurur, kırıp kalpleri iyileştirir, tutsaklara serbest bırakılacaklarını ve körlere gözlerinin açılacağını duyurur, ezilenleri özgürlüğüne kavuşturur ve Rabb'in lütuf yılını ilan eder (Luka 4:18, 19).

2. Görünmeyen Kilise. Evrensel kilise olarak da adlandırılan görünmeyen kilise, Allah'ın tüm dünyadaki halkından oluşmaktadır. O, görünen kilisedeki imanlılar ve bir kilise örgütüne ait olmasalar da Mesih'in kendilerine verdiği tüm ışığı takip etmiş olan kişilerden meydana gelir (Yuhanna 1:9). Bu ikinci topluluktakiler içinde, İsa Mesih hakkındaki gerçeği öğrenme fırsatına sahip olamamış fakat Kutsal Ruh'un çağrısına cevap vermiş ve Allah'ın "yasa[sına] ilişkin gerekleri kendiliklerinden uygula[yan]" kişiler de bulunmaktadır (Rom. 2:14 TC).

Görünmeyen kilisenin varlığı Allah'a ibadetin en yüksek anlamda ruhsal bir ibadet olduğunu ortaya koyuyor. İsa şöyle demişti, "içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor" (Yuhanna 4:23). Gerçek ibadetin ruhsal doğası nedeniyle insanlar kimin Allah'ın kilisesine ait olup kimin olmadığını tam olarak bilemezler.

Tanrı, Kutsal Ruh aracılığıyla halkını görünmeyen kiliseden Kendi

görünen kilisesiyle birlik olmaya yönlendirir. “Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim. Benim sesimi işitecekler ve tek sürü, tek çoban olacak” (Yuhanna 10:16). Onlar ancak görünen kilisede Allah’ın gerçeğini, sevgisini ve paydaşlığını tam olarak tecrübe edebilirler çünkü O, görünen kilisesine üyelerini bireysel ve toplu olarak geliştiren ruhsal armağanlar vermişti (Ef. 4:4–16). Pavlus ihtida ettiği, Allah onun görünen kilise ile irtibat kurmasını sağladı ve daha sonra da kilisesinde hizmeti yönetmesi için O’nu seçti (Elç. 9:10–22). Bugün de aynı şekilde halkını Allah’ın emirlerine bağlılığıyla ve İsa’nın imanına sahip olmasıyla nitelenen Kendi görünen kilisesine yönlendirmek istemektedir. Böylelikle onlar da O’nun dünyadaki işini tamamlamaya katılabileceklerdir (Va. 14:12; 18:4; Matta 24:14- bu kitabın 13. bölümüne bakın).

Görünmeyen kilise kavramının ayrıca gökteki ve yeryüzündeki kilise (Ef. 1:22, 23) ile zulüm zamanlarında gizlenen kilisenin (Va. 12:6, 14) birliğini kapsadığı düşünülmektedir.

Kilisenin Örgütlenmesi

Mesih’in müjdeyi tüm dünyaya yayma emri ayrıca müjdeyi önceden kabul etmiş olan kişilerin yetiştirilmesini de içeriyor. Yeni imanlılar imanda yerleşmeli ve onlara Allah tarafından verilmiş armağanlarını ve yeteneklerini hizmette kullanmaları öğretilmiş olmalı. “Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı” olduğu ve “her şey[in] uygun ve düzenli biçimde” (1Ko. 14:33, 40) yapılmasını arzu ettiği için, kilise basit ama etkili bir örgütlenmeye sahip olmalıdır.

Örgütlenmenin Yapısı. Kilise üyeliği ve örgütlenmesi konularını ele alalım.

1. Kilise üyeliği. İhtida edenler belirli niteliklere eriştikleri zaman, yeni antlaşma imanlı topluluğunun üyesi olurlar. Üyelik diğer insanlarla, devletle ve Allah’la yeni bir ilişkiyi kabul etmeyi gerektirir.

a. Üyelik vasıfları. İsa Mesih’in kilisesine üye olmak isteyen insanlar O’nu Rab ve Kurtarıcı olarak kabul etmeli, günahlarından tövbe etmeli ve vaftiz edilmelidir (Elç. 2:36–41; ayrıca 4.10–12). Yeniden doğuşu tecrübe etmeli, Mesih’in diğerlerine

öğretin görevini ve tüm emirlerini tutmayı kabul etmelidirler (bkz. Matta 28:20).

b. Eşitlik ve hizmet. Üyeler, Mesih'in "hepiniz kardeşsiniz" ve "aranızda en üstün olan, ötekilerin hizmetkârı olsun" (Matta 23:8, 11) sözlerine uyarak, birbirleriyle eşitlik temelinde ilişki kurmakla yükümlüdür. Ayrıca, Mesih'in örneğini takip etmenin, diğer insanların ihtiyaçlarına hizmet etmelerini, onları Efendi'ye yönlendirmelerini gerektirdiği anlamına geldiğinin farkına varmalılar.

c. Tüm imanlıların rahipliği. Mesih'in göksel tapınaktaki hizmetiyle birlikte Levillilere ait rahiplik düzeninin işlevi sona erdi. Kilise artık "kutsal rahiplik yapısı" oldu (1Pe 2:5 TC). Petrus şöyle demişti, "siz seçilmiş kuşaksınız, soylu rahiplik, kutsal ulus, gözbebeği sayılan halk. Tanrı sizleri karanlıktan şaşırtıcı ışığına çağırılmış bulunuyor. Öyle ki, O'nun erdemli işlerini ilan edesiniz" (1. Petrus 2:9 TC).

Bu yeni düzen, tüm imanlıların rahipliği, her bir bireye kiliseye hesap vermeden kendi başına düşünme, inanma ve öğretme yetkisi vermiyor. Bu, her kilise üyesinin diğerlerine Rabb'in adıyla hizmet etme sorumluluğuna sahip olduğu ve O'nunla hiçbir insani aracı olmadan doğrudan iletişim kurabileceği anlamına geliyor. Bu, kilise üyelerinin hem birbirlerine bağlı olmalarına hem de bağımsızlıklarına vurgu yapıyor. Bu rahiplik, yönetim ve üyeler arasında niteliksel bir ayrım yapmıyor olsa da işlevsel açıdan farklılıklara açık kapı bırakıyor.

d. Allah'a ve Devlete Sadakat. Kutsal Kitap devletin kuruluşunda Allah'ın eli olduğunu kabul eder ve imanlılara mülki idareye saygı duymalarını ve itaat etmelerini önerir. Mülki idareyi elinde bulunduran "kötülük yapanın üzerine Tanrı'nın gazabını salan oç alıcı olarak Tanrı'ya hizmet ediyor." Bu nedenle "herkese hakkını verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin." (Rom. 13:4, 7).

Devlete karşı tavırlarında, üyelere Mesih'in ilkesi rehberlik eder: "Öyleyse Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını

Tanrı'ya verin" (Matta 22:21). Fakat devlet ilahi buyrukla çatıştığında, en yüksek sadakatleri Allah'adır. Elçiler şöyle demişti, "insanlardan çok, Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek" (Elç. 5:29).

2. Kilise teşkilatının esas işlevi. Kilise bu dünyayı Allah'ın yüceliğinin bilgisiyle doldurma tasarısını gerçekleştirmek için örgütlenmişti. Bu hedefe ulaşmak için hayati önem taşıyan işlevlerden bazılarını sadece görünen kilise yerine getirebilir.

a. İbadet ve teşvik. Kilise tarih boyunca Sebt gününde Yaratıcı'ya tapınmaları için imanlıları bir araya getiren Allah'ın temsilciliği olmuştur. Mesih ve O'nun öğrencileri bu ibadet uygulamasını sürdürdüler. Kutsal Yazılar günümüzdeki imanlıları "bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim" diyerek uyarıyor (İbr. 10:25; ayrıca 3:13). Toplulukla beraber ibadet etmek, ibadet eden kişiye tazelik, cesaret ve sevinç kazandırır.

b. Hristiyan paydaşlığı. Kilise aracılığıyla üyelerin en derin paydaşlık ihtiyaçları tümüyle karşılanır. "Müjdede paydaşlık" (Flp. 1:5) diğer tüm ilişkilerin ötesine geçer çünkü Allah'la ve diğer imanlılarla samimimi bir ilişki içinde olmayı sağlar (1.Yuhanna 1:3, 6, 7).

c. Kutsal Yazılar'da Öğreti. Mesih kiliseye "Göklerin Egemenliğinin anahtarlarını" verdi (Matta 16:19). Bu anahtarlar Mesih'in, yani Kutsal Kitap'ın tüm sözleridir. Onlar, tam olarak egemenliğe nasıl girilebileceği ile ilgili "bilginin anahtarları[dır]" (Luka 11:52). İsa'nın sözleri onları kabul eden herkes için ruh ve yaşamdır (Yuhanna 6:63). Sonsuz yaşam getirirler (Yuhanna 6:68).

Kilise, Kutsal Kitap'ın gerçeklerini duyurduğunda, bu kurtuluş anahtarları bağlama ve çözmeye, göğü açma ve kapama gücüne sahiptir çünkü insanların kabul edildiği veya reddedildiği, kurtulduğu veya kaybolduğu kıstasları ilan ederler. Bu nedenle kilisenin duyurduğu müjde ya "yaşam kokusu" ya da "ölüm kokusu" yayar (2Ko. 2:16).

İsa, "Tanrı'nın ağızından çıkan her sözle" yaşamının önemini biliyordu" (Matta 4:4). Kilise ancak bunu yaparak İsa'nın tüm

uluslara verdiği, “size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin” emrini yerine getirebilir (Matta 28:20).

d. İlahi törenlerin yönetimi. Kilise, vaftiz töreni, kiliseye katılım töreni (bu kitabın 15. bölümüne bakınız), ayak yıkama ve Rab’bin Sofrası törenlerinin (bu kitabın 16. bölümüne bakın) idaresi için Allah’ın kullandığı araçtır.

e. Müjdenin dünya çapında duyurulması. Kilise İsrail’in yerine getiremediği görevi yerine getirmek için örgütlenmiştir. Efendi’nin hayatında da görüldüğü üzere, kilisenin dünyaya sağladığı en büyük hizmet Kutsal Ruh’un vaftizi ile güçlendirilmiş olarak müjdeyi tamamlamaya, yani “bütün uluslara tanıklık” (Matta 24:14) yapmaya adanmışlıktır.

Bu görev hem kilisenin kendisine (1Ko. 1:7,8; 2Pe. 3:14; Va. 3:14–22; 14:5), hem de insanlığın kalanına (Va. 14:6–12; 18:4) Mesih’in ikinci gelişine yönelik bir hazırlık mesajını ilan etmeyi içeriyor.

Kilisenin Yönetimi

İsa göğe yükseldikten sonra kilisenin önderliği elçilerin elindeydi. Onların teşkilatla ilgili ilk işleri, diğer imanlılara da danışarak Yahu-da’nın yerini alacak olan elçiyi seçmek olmuştu (Elç. 1:15–26).

Kilise büyüdükçe elçiler bir yandan müjdeyi yayarken, bir yandan da kilisenin geçici meseleleri ile uğraşmanın mümkün olmadığını fark ettiler. Bu sebeple, kilisenin idari işlerini kilisenin seçtiği yedi kişiye emanet ettiler. Kilise “Tanrı’nın sözünü yayma” ve “sofralara hizmet” işini birbirinden ayırıyorduydu da (Elç. 6:1–4), kilisenin görevini yerine getirme işinde yönetimdekiler ile üyeler arasında bir ayrıma gitme girişiminde bulunmadı. İşin gerçeği, yedilerden ikisi olan İstefanos ve Filipus etkili vaazları ve müjdecilikleri ile göze çarpıyorlardı (Elç. 7 ve 8).

Kilisenin Asya ve Avrupa’ya yayılması, teşkilatlanmada yeni adımlar atılmasını gerekli kıldı. Çok sayıda yeni kilisenin kurulmasıyla istikrarlı yönetimi temin etmek için “her kilisede ihtiyarlar seçtiler” (Elç. 14:23).

Büyük bir anlaşmazlık ortaya çıktığında, tarafların konuya ilişkin fikirlerini, tüm kiliseyi temsil eden ihtiyarlar ve elçilerden oluşan genel

kilise konsülüne iletmelerine izin veriliyordu. Bu konsülün kararları herkes tarafından bağlayıcı olarak görülüyor ve Allah'ın sesi olarak kabul ediliyordu (Elç. 15:1–29). Bu olay, tüm kiliseyi etkileyen konular söz konusu olduğunda, yerel kiliselerden daha kapsamlı seviyede bir danışman ve yetkilinin gerekli olduğunu gösteriyor. Konsülün verdiği karar, tüm tarafların temsilcilerinin vardığı anlaşmanın bir sonucu olarak ortaya çıkıyordu (Elç. 15:22, 25).

Yeni Ahit, ihtiyaç ortaya çıktığında Allah'ın işini yönetmekte olanlara rehberlik ettiğini açıkça gösteriyor. O'nun yönlendirmesiyle ve kiliseye danışarak, bugün sürdürüle kiliseyi sapkınlığa karşı koruyacak ve büyük görevini tamamlamasını mümkün kılacak bir kilise yönetimi oluşturdular.

Kilise Yönetiminin Kutsal Kitap İlkeleri.

1. Kilisenin başı Mesih'tir. Mesih'in kilisenin başı olması her şeyden önce O'nun arabulucu işi üzerine kuruludur. Çarmıhta Şeytan'a karşı kazandığı zaferden sonra Mesih'e “gökte ve yeryüzünde bütün yetki” verildi (Matta 28:18). Allah “her şeyi ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu her şeyin üzerinde baş olmak üzere kiliseye verdi” (Ef. 1:22; ayrıca bkz. Flp. 2:10, 11). Bu sebeple O “rablerin Rabbi ve kralların Kralıdır” (Va. 17:14).

Mesih ayrıca Kilisenin başıdır çünkü kilise O'nun bedenidir (Ef. 1:23; Kol. 1:18). İmanlılar “O'nun bedeninin, O'nun etinin ve O'nun kemiklerinin üyeleri[dirler]” (Ef. 5:30, CAN). O'nunla yakın bir bağa sahip olmalılar çünkü kilise O'ndan “beslenip bütünlenmekte, Tanrı'nın sağladığı büyümeyle gelişmektedir” (Kol. 2:19).

2. Onun tüm yetkisinin kaynağı Mesih'tir. Mesih yetkisini şu şekilde gösterir; (a) Hristiyan kilisesinin kurmasıyla (Matta 16:18), (b) kilisenin uygulaması gereken kuralları belirlemesiyle (Matta 26:26–30; 28:19, 20; 1Ko. 11:23–29; Yuhanna 13:1–17), (c) O'nun adıyla hareket etsin diye kiliseye ilahi yetki bahsetmesiyle (Matta 16:19, 18:15–18; Yuhanna 20:21–23), (d) O'nun yetkisiyle kiliseye rehberlik etmesi için Kutsal Ruh'u göndermesiyle (Yuhanna 15:26; 16:13–15) ve (e) Herkes imanda birliği tecrübe edinceye ve “Mesih'in doluluğunu” yansıtıncaya

kadar kilise üyelerini hizmete ve “Mesih’in bedenini geliştirme[ye]” hazırlamak için, elçiler, peygamberler, müjdeciler, pastörler (çobanlar) ve öğretmenler olarak işlev görebilsinler diye kilise içinde özel armağanları atamasıyla.

3. Kutsal Yazılar Mesih’in yetkisini taşır. Mesih kilisesine Kutsal Ruh aracılığıyla rehberlik etse de, Tanrı’nın Sözü kilise işleyişi için yegâne standarttır. Kilisenin tüm üyeleri o Söz’e itaat etmelidir çünkü o mutlak anlamda yasadır. Tüm insan gelenekleri, görenekler ve kültürel adetler Kutsal Yazılar’ın yetkisine tabidir (2Ti. 3:15–17).

4. Mesih’in Yetkisi ve kilisenin vazifeleri. Mesih, yetkisini kilisesi ve özel olarak atanmış kulları aracılığıyla kullanır, fakat asla gücünü devretmez. Mesih ve O’nun Sözü dışında kimse bağımsız bir yetkiye sahip değildir.

Yedinci gün Adventist toplulukları kendi görevlilerini seçerler. Bu görevliler insanların temsilcileri olarak işlev görseler de yetkileri Mesih’ten gelir. Seçilmeleri sadece Mesih’ten aldıkları çağrıyı onaylar. Seçilmiş görevlilerin öncelikli görevi ibadet, doktrin, disiplin ve müjdenin yayılması konularında Kutsal Kitap öğretilerinin takip edilip edilmediğine bakmaktır. Kilise Mesih’in bedeni olduğu için kararlarında ve eylemlerinde onun tavsiyesini aramalıdır.

Kilisenin Yeni Ahit Görevlileri. Yeni Ahit iki kilise görevlisinden bahseder: İhtiyarlar ve diyakonlar. Bu vazifelerin önemi, onlara atanacak kişilerden talep edilen yüksek ahlaki ve ruhsal şartlarla vurgulanmıştır. Kilise, önderliğe çağrılmanın kutsallığını el koyma töreni ile yeniden düzenledi (Elç. 6:6; 13:2, 3; 1Ti. 4:14; 5:22).

1. İhtiyarlar.

a. İhtiyar nedir? İhtiyarlar (Grekçe presbiterler) ya da “piskoposlar” (episkopos) kilisedeki en önemli görevlilerdi. İhtiyar terimi yaşlı olan anlamına gelir, itibar ve saygıyı belirtir. Sahip olduğu mevki sinagogu yöneten kişinin mevkisine benzerdi. Piskopos terimi “gözetmen” anlamına gelir. Pavlus bu terimleri birbirleri yerine, ihtiyarları gözetmenler veya piskoposlar ile eş anlamda kullanıyordu (Elç. 20:17, 28; Titus 1:5, 7).

Bu mevkideki kişiler yeni kurulmuş kiliseleri yönetiyorlardı.

İhtiyar görevin mevkisini veya rütbesini işaret ederken, piskopos görevin yükümlülüğünü ya da sorumluluğunu belirtiyordu. Ayrıca elçiler de kendilerini ihtiyarlar olarak adlandırdıklarına göre (1.Petrus 5:1; 2. Yuhanna 1; 3.Yuhanna 1) öyle görünüyor ki hem yerel hem de seyyah veya serbest ihtiyarlar vardı. Fakat her iki çeşit ihtiyar da toplulukların çobanları olarak işlev gördüler.

b. İhtiyarların Seçilmesi. İhtiyar görevine seçilecek olan bir kişi “ayıplanacak bir yanı olmayan, tek karılı, ölçülü, sağduyulu, saygın, konuksever, öğretmeye yetenekli biri olmalı. Şarap düşkününü, zorba olmamalı; uysal, kavgadan ve para sevgisinden uzak olmalı. Evini iyi yönetmeli, çocuklarına söz dinletmeli, her yönden saygılı olmalarını sağlamalı. Kendi evini yönetmesini bilmeyen, Tanrı'nın topluluğunu nasıl kayırabilir? Gözetmen yeni iman etmiş biri olmamalı. Yoksa gurura kapılıp İblis'in uğradığı yargıya uğrayabilir. Topluluğun dışındakiler tarafından da iyi bir insan olarak tanınmalıdır. Öyle ki, ayıplanacak duruma ve İblis'in tuzağına düşmesin” (1. Ti. 3:2-7; ayrıca bkz. Titus 1: 5-9).

Öyleyse aday kişi göreve seçilmeden önce önderlik etme becerisine sahip olduğunu kendi evinde göstermeliydi. “Vazife için önerilen kişinin ailesi de göz önünde bulundurulmalı. İtaatkârlar mı? Adam kendi evini saygınlıkla yönetebiliyor mu? Çocukların karakterleri nasıl? Babalarının itibarını onurlandırıyorlar mı? Eğer kişinin kendi evinin yönetiminde anlayış bilgelik ya da dindarlığın gücünden eser yoksa aynı kusurların kiliseye de taşınacağı ve aynı kutsanmamış yönetimin orada da ortaya çıkacağı sonucuna varılabilir. Eğer aday evliyse, ona “Tanrı'nın ev halkı” (1Ti. 3.15) arasında önderlik emanet edilmeden önce evde önderlik göstermelidir.

Vazifenin önemine binaen Pavlus şöyle demişti, “Birinin üzerine ellerini koymakta aceleci davranma” (1Ti. 5:22).

c. İhtiyarın sorumluluğu ve yetkisi. İhtiyar, her şeyden önce ruhsal önderdir. O Allah'ın kilisesine “gözetmen olarak” seçilmiştir (Elç. 20:28). Zayıf üyeleri desteklemek (Elç. 20:35), laf dinleyenlere öğüt vermek (1Se. 5:12), ve ayrılıklara yol açabilecek öğ-

retiller konusunda uyanık olmak (Elç. 20: 29–31) onun sorumlulukları arasındadır. İhtiyarlar Hristiyan yaşam biçimi (İbr. 13:7; 1.Pe. 5:3) ve cömertlik (Elç. 20:35) konularında örnekler olmalıdırlar.

d. İhtiyarlara karşı tutum. Etkili kilise önderliği büyük ölçüde üyelerin sadakatine bağlıdır. Pavlus imanlıları önderlerine karşı saygılı olmaya teşvik ediyor ve “yaptıkları işten ötürü onlara fazlasıyla saygı, sevgi gösterin” diyor (1Se. 5:13). “Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün” (1Ti. 5:17).

Kutsal Yazılar kilise önderliğine saygı duyulması gerektiğini açıkça belirtiyor: “Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar” (İbr. 13:17; ayrıca bkz. 1Pe. 5:5). Üyeler, önderlerin Allah’ın atadığı sorumluluklarını yerine getirmelerini zorlaştırdıklarında, her iki taraf da üzüntü yaşayacak ve Allah’ın gönencinin tadını çıkaramayacaktır.

İmanlılar önderlerin Mesih benzerliğindeki yaşamlarını sürdürmeleri için yüreklendirilirler. “Yaşayışlarının sonucuna bakarak onların imanını örnek alın” (İbr. 13:7). Dedikoduya kulak asmamalıdır. Pavlus şöyle uyarıyordu, “iki ya da üç tanık olmadıkça, bir ihtiyara yöneltilen suçlamayı kabul etme” (1Ti. 5:19).

2. Erkek ve kadın Diyakonlar. Diyakon ismi Grekçe diakonos sözcüğünden gelir ve “hizmetçi” veya “yardımcı” anlamındadır. Diyakonluk görevi, elçiler kendilerini tam olarak “duaya ve Tanrı sözünü yaymaya” adasınlar diye tesis edilmişti (Elç. 6:4). Diyakonların görevi kilisenin geçici meseleleriyle ilgilenmek olsa da müjdecilik işine de ayrıca faal olarak katılmak zorundaydılar (Elç. 6:8; 8:5–13, 26–40).

Bu terimin dişil biçimi Romalıları 16:1 ayetlerinde karşımıza çıkıyor. Tercümanlar bu kelimeyi ya “görevli” (YÇ) ya da “hizmetçi” (CAN) olarak tercüme etmişlerdir. Sözcük ve onun metin içindeki kullanımı, diyakonusalık (kadın diyakonluk) görevinin Pavlus Romalıları kitabını yazdığı dönemde kilisede tesis edilmiş olabileceğini gösteriyor.

İhtiyarlar gibi diyakonlar da kilise tarafından ahlaki ve ruhsal niteliklerine göre seçilirler (1Ti. 3:8–13).

Kilisenin Terbiyesi. Mesih kiliseye, üyelerini terbiye etme yetkisi verdi ve bunu yapmaları için gerekli ilkeleri bildirdi. Mesih, kilisenin “kutsal kâhinlik” ve “kutsal ulus” (bkz. Matta 18:15–18; 1Pe. 2:5, 9) yüce unvanlarını sürdürebilmesi için bu ilkeleri her gerektiğinde uygulamasını ümit ediyor. Kilise aynı zamanda hatalı üyelerin yanlışlarını düzeltmeleri gerektiğini onların akıllarına sokmaya çalışmalıdır. Mesih, Efes kilisesini “kötü kişilere” katlanamadığı için takdir etmişti (Va. 2:29) fakat Bergama ve Tiyatira kiliselerini sapkınlıklara ve ahlaksızlıklara göz yumdukları için azarlamıştı (Va. 2:14, 15, 20). Terbiye hakkındaki aşağıdaki Kutsal Kitap tavsiyelerine dikkat edin:

1. Mahrem suçlarla yaklaşım. Bir üye diğer bir üyeye karşı hata yaptığında (Matta 18:15–17), Mesih hata yapılan kişiye, hata yapana (yoldan sapan koyuna) yaklaşıp davranışını değiştirmesi için onu ikna etmesini tavsiye ediyor. Eğer başaramazsa, bu sefer yanına bir ya da iki tarafsız tanık alıp tekrar denemelidir. Eğer bu girişim de başarısız olursa, mesele bütün kilisenin huzuruna getirilmelidir.

Hata yapan üye Mesih’in kilisesinin hikmetini ve yetkisini reddederse, kendisini onun paydaşlığından ayırmış olur. Kilise, suçlu üyeyi üyelikten çıkararak, onun durumunu onaylar. Kilise Kutsal Ruh’un rehberliği altında Kutsal Kitap’taki tavsiyeleri izlediyse, aldığı kararlar gökte de kabul edilir. Mesih şöyle demişti, “size doğrusunu söyleyeyim, yeryüzünde bağlayacağınız her şey gökte de bağlanmış olacak. Yeryüzünde çözeceğiniz her şey gökte de çözülmüş olacak” (Matta 18:18).

2. Alenen işlenen suçlara yaklaşım. Herkes günah işlemiş ve Allah’ın yüceliğinden mahrum kalmış olsa da (Rom. 3:23), aleni ve kiliseye utanç getiren isyan suçları suçlunun derhal üyelikten çıkarılmasını gerektirir.

Üyelikten çıkarma, aksi takdire maya işlevi görecek olan kötülüğü uzaklaştırmakla kalmaz, aynı zamanda kilisenin masumiyetini iade eder ve suçlu açısından da kurtarıcı bir ilaç gibi işlev görür. Pavlus, Korint kilisesindeki cinsel ahlaksızlığı öğrendiğinde, onlardan acilen harekete geçmelerini istemişti. “Ben ruhça aranızdayken Rabbimiz İsa’nın gücüyle toplandığınız zaman, bedeninin yok olması için bu adamı Şeytan’a teslim edin ki, Rab İsa’nın gününde ruhu kurtulabilsin... Yeni

bir hamur olabilmek için eski mayadan arınıp temizlenin” (1Ko. 5:4, 5, 7). “Kardeş diye bilinirken fuhuş yapan, açgözlü, putperest, sövücü, ayyaş ya da soyguncu olanla arkadaşlık etmeyin, böyle biriyle yemek bile yemeyin... Kötü adamı aranızdan kovun” (1Ko. 5:11, 13).

3. Anlaşmazlık çıkararak kişilere yaklaşım. Pavlus, “ayrılıklara ve sapmalara neden olan” (Rom. 16:17), “aldıkları öğretilere uymayıp boş gezen”, Kutsal Kitap’ın tavsiyesine uymayı reddeden kardeşlerden, “yaptıklarından utanma[ları] için” uzak durun, “yine de onu düşman saymayın, bir kardeş olarak uyarın” demişti (2Se. 3:6, 14, 15). “Eğer kiliseyi dinlemezse “ikinci uyarıdan sonra bölücü kişiyle ilişkisini kes. Böyle birinin sapmış olduğundan ve günah işlediğinden emin olabilirsiniz; o kendi kendini mahkûm etmiştir” (Titus 3:10, 11).

4. Suçluların İyileştirilmesi. Kilise üyeleri üyelikten çıkarılan kişiyi hor görmemeli, dışlamamalı veya görmezlikten gelmemelidirler. Bunun yerine tövbe ve yeniden doğuş aracılığıyla, kişinin Mesih ile olan ilişkilerini iyileştirmeye çalışmalıdırlar. Üyelikten çıkarılmış kişiler gerçekten tövbe ettiklerini gösteren yeterli kanıt ortaya koyduklarında kiliseyle paydaşlıkları yenilenebilir (2Ko. 2: 6–10).

Allah’ın gücü, yüceliği ve lütfü, özellikle kiliseye tekrar kazandırılan üyeler aracılığıyla gösterilir. O, günahın kölelerini karanlığın krallığından ışığın krallığına taşıyarak onları özgürleştirmeye can atar. Evrenin tiyatrosu olan Allah’ın kilisesi, Mesih’in kefareti edici kurbanlığının gücünü adamların ve kadınların hayatlarında gözler önüne serer.

Mesih bugün kilisesi aracılığıyla herkesi O’nun ailesinin bir parçası olmaya davet ediyor. Ve şöyle diyor, “işte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz” (Va. 3:20).

Bakiye ve Görevi

Evrensel kilise, Mesih'e gerçekten iman eden herkesten oluşur, ancak son günlerde, yaygın sapkınlık döneminde, bir bakiye (geriye kalanlar) Allah'ın emirlerini ve Mesih'in imanını tutmaya çağılmıştır. Bu bakiye, yargı saatinin geldiğini ilan eder, Mesih aracılığıyla kurtuluşu ilan eder ve O'nun ikinci gelişinin yaklaştığını müjdeler. Bu ilan, Vahiy 14. bölümdeki üç melek ile simgelenmiştir; gökteki yargı ile aynı zamana denk gelir ve yeryüzünde tövbe ve yeniden yapılanma hareketine yol açar. Her imanlı, dünya çapındaki bu tanıklığa kişisel olarak katılması için çağılmıştır. (Va. 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2Ko. 5:10; Yah. 3, 14; 1Pe. 1:16-19; 2Pe. 3:10-14; Va. 21:1-14.)

Büyük kızıl ejderha hazır bekliyor. Hali hazırda gökteki meleklerin üçte birini aşağı düşürmüş durumda (Va. 12:4, 7-9). Birazdan doğacak olan bebeği yutarsa, savaşı kazanmış olacak.

Karşısında duran kadın güneşe sarınmış, ayaklarının altında ay ve başında da on iki yıldızdan oluşan bir taç var. Doğurduğu erkek Çocuk'un kaderinde "bütün ulusları demir çomakla gütmek var."

Ejderha saldırıyor fakat Çocuk'u öldürme çabaları boşuna. "Çocuk hemen alınıp Tanrı'ya, Tanrı'nın tahtına" götürülüyor. Öfkeli ejderha öfkesini kadına yöneltiyor. Mucizevi şekilde kendisine kanatlar verilmiş olan kadınsa çöle kaçıyor, "orada bin iki yüz altmış gün beslenmesi için Tanrı tarafından hazırlanmış bir yeri var" (Va. 12:1-6, 13, 14).

Kutsal Kitap peygamberlik sözünde saf kadın Allah'ın sadık kilisesini temsil eder. Fahişelik yaptığı veya zina ettiği tasvir edilen kadın ise Allah'ın yoldan sapan halkını temsil eder (Hez. 16; Yşa. 57:8; Yer. 31:4, 5; Hoşea 1-3; Va. 17:1-5).

Ejderha, "İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan", erkek Çocuk'u, yani uzun süredir beklenen Mesih'i, İsa Mesih'i

yutmak için bekliyordu. Şeytan, baş düşmanı İsa ile savaşırken araç olarak Roma imparatorluğunu kullandı. Hiçbir şey, çarımıhtaki ölümü bile İsa'yı insanlığın Kurtarıcısı olarak görevini yapmaktan alıkoyamadı.

Mesih çarımıhta Şeytan'ı yendi. Mesih, çarımıha gerilmesinden bahsederken şöyle demişti, “bu dünya şimdi yargılanıyor. Bu dünyanın egemeni şimdi dışarı atılacak” (Yuhanna 12:31). Vahiy kitabı göğün zafer ilahisini şöyle tarif ediyor: “Tanrımız'ın kurtarıcı, gücü, egemenliği ve Mesih'i'nin yetkisi şimdi gerçekleşti. Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı, onları Tanrımız'ın önünde gece gündüz suçlayan aşağı atıldı... Bunun için, ey gökler ve orada yaşayanlar, Sevinin!” (Va. 12:10–12). Gökten atılması Şeytan'ın işlerini kısıtlamıştı. Artık Allah'ın halkını göksel varlıklar önünde suçlayamayacaktı.

Fakat gök seviniyor olsa da yeryüzü uyarıyı dikkate almalı: “Vay halinize, yer ve deniz! Çünkü İblis zamanının az olduğunu bilerek büyük bir öfkeyle üzerinize indi” (Va. 12:12).

Şeytan hıncını almak için kadına, yani kiliseye zulmetmeye başladı (Va. 12:13). Kilise çok acı çekmiş olsa da varlığını sürdürmeyi başardı. Dünya üzerindeki seyrek nüfusa sahip bölgeler (“çöl”), 1260 peygamberlik günü veya 1260 yıl boyunca Allah'a sadık kalanlar için sığınak oldu (Va. 12:14–16, bu kitabın 4. bölümündeki yıl-gün ilkesine bakın).

Bu çöl deneyiminin sonunda, Allah'ın halkı Mesih'in yakındaki dönüşünün belirtilerine cevaben ortaya çıkar. Yuhanna bu sadık grubu “geriye kalanlar... Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenler” diye tanımlıyor. Şeytan bu geriye kalanlardan (bakiyeden) özellikle nefret ediyor (Va. 12:17).

Bu zulüm nerede ve ne zaman gerçekleşti? Nasıl oldu? Bakiye ne zaman ortaya çıkmaya başladı? Görevi nedir? Bu soruların cevabını bulmak, hem Kutsal Kitap'ı hem de tarihi incelemeyi gerektiriyor.

Büyük Sapkınlık

Hristiyan kilisesi ilk olarak putperest Roma imparatorluğu tarafından zulme uğratıldı, daha sonra ise kendi bünyesindeki sapkınlıklar tarafından. Sapkınlık olması şaşırtıcı değildi, Yuhanna, Pavlus ve Mesih böyle olacağını öngörmüşlerdi.

İsa son büyük konuşmasında öğrencilerini gelecekteki aldatmacaya

karşı uyarılmıştı. “Sakın kimse sizi saptırmasın! Çünkü sahte mesihler, sahte peygamberler türeyecek; bunlar büyük belirtiler ve harikalar yapacaklar. Öyle ki, ellerinden gelse, seçilmiş olanları bile saptırabilecekler.” (Matta 24:4, 24). Takipçileri “korkunç bir sıkıntı” dönemi yaşayacak fakat hayatta kalacaklardı (Matta 24:21, 22). Doğadaki etkileyici belirtiler bu zulmün sona erdiğini ve Mesih’in dönüşünün yaklaştığını işaret edecekti (Matta 24:29, 32, 33).

Pavlus da uyarılmıştı: “Ben gittikten sonra sürüyü esirgemeyen yırtıcı kurtların aranızda gireceğini biliyorum. Hatta öğrencileri kendi peşlelerinden sürüklemek için sizin aranızdan da sapık sözler söyleyen kişiler çıkacak” (Elç. 20:29, 30). Bu “kurtlar” kiliseyi “sapkınlığa” veya “gerilemeye” yönlendireceklerdi.

Pavlus, bu sapkınlığın Mesih’in dönüşünden önce gerçekleşmesi gerektiğini söylemişti. Onun henüz ortaya çıkmamış olması, Mesih’in dönüşünün yakın olmadığını kesin işaretiydi. “Hiç kimse hiçbir şekilde sizi aldatmasın. Çünkü imandan dönüş [sapkınlık] başlamadıkça, mahvolacak olan o yasa tanımaz adam ortaya çıkmadıkça o gün gelmeyecektir. Bu adam, tanrı diye anılan ya da tapılan her şeye karşı gelerek kendini hepsinden yüce gösterecek, hatta kendisini Tanrı ilan ederek Tanrı’nın Tapınağı’nda [kilisede] oturacaktır” (2Se. 2:3, 4).

Pavlus zamanında bile bu sapkınlık bir derecede iş başındaydı. Onun çalışma şekli şeytaniydi, “her türlü mucizede, yanıltıcı belirtilerle harikalarda ve mahvolanları aldatan her türlü kötülükte sergilenen Şeytan’ın etkinliğiyle” çalışıyordu (2Se. 2:9, 10). İlk yüzyılın bitiminden önce Yuhanna şöyle dedi, “birçok sahte peygamber dünyanın her yanına yayılmış bulunuyor.. Böylesi Mesih Karşıtı’nın ruhudur... Zaten o şimdiden dünyadadır” (1. Yuhanna 4:1, 3).

Bu sapkın düzen nasıl ortaya çıktı?

“Günah Adamının” Egemenliği. Kilise “başlangıçtaki sevgisini” kaybedince (Va. 2:4), doktrininin saflığını, kişisel tutumun yüksek standartlarını ve Kutsal Ruh tarafından sağlanan birliğin görünmez bağını yitirdi. İbadette sadeliğin yerini şekilcilik aldı. Öncelikle yerel kilisede

sahip oldukları yetkileri arttırmaya çalışan, daha sonra da bu yetkilerini komşu kiliseleri kapsayacak şekilde genişletmek isteyen önderler seçilirken, gittikçe daha çok popülerliğe ve kişisel güce bakılır oldu.

Sonunda Kutsal Ruh'un rehberliği altındaki yerel kiliselerin yönetimi, kiliseye ait tüm yetkiyi her kilise üyesinin bireysel olarak tabi olduğu ve kurtuluşa erişmek için aracılığına mecbur kaldığı tek bir görevlinin, piskoposun elinde toplayan bir dini sıkıyönetime dönüştü. Bundan sonra önderlik anlayışı hizmet etmekten çıkıp sadece kiliseyi yönetmeye dönüştü. "En büyük olan" artık kendisini "diğerlerinin hizmetçisi" olarak görmüyordu. Böylelikle, yavaş yavaş kişi ile onun Rabb'i arasında giren bir rahiplik hiyerarşisi kavramı gelişmeye başladı.

Bireyin ve yerel kilisenin önemi değer kaybettikçe, Roma piskoposunun gücü Hristiyanlığın üstün gücü olarak belirmeye başladı. İmparatorun da desteğiyle, bu en yüce piskopos veya papa, yeryüzündeki tüm kilise önderlerinin üzerindeki yüce otorite olarak yetkilendirilerek evrensel kilisenin görünen başı kabul edildi.

Papalığın önderliğinde Hristiyan kilisesi daha derin sapkınlığa düştü. Kilisenin gördüğü rağbetin artması, onun düşüşünü hızlandırdı. Standartların düşürülmesi iman etmemişlerin kilisede kendilerini rahat hissetmelerine yol açtı. Hakiki Hristiyanlık hakkında pek bir şey bilmeyen çok sayıda insan sadece görünüşte kiliseye katıldı, putperest öğretilerini, resimlerini, ibadet şekillerini, kutlamalarını, bayramlarını ve simgelerini de beraberlerinde getirdiler.

Putperestliğe verilen bu tavizler, dev bir sahte din düzeni, hakikat ve yanlışın bir birleşimi olan "yasa tanımaz adamın" oluşmasına yol açtı. 2. Selanıklılar 2. bölümde bulunan peygamberlik sözü, büyük sapkınlığın sorumlusu olarak kişileri değil dini düzeni gösteriyor. Fakat bu düzendeki pek çok imanlı Allah'ın evrensel kilisesine aittir çünkü sahip oldukları ışığa göre yaşamaktadırlar.

Acı Çeken Kilise. Ruhsallığın azalması sonucu Roma kilisesi imparatorluk yönetimiyle daha yakın bağlara sahip seküler bir görünüşe büründü. Kilise ve devlet dindışı bir ittifak ile bir araya gelmişti.

En etkili kilise Babaları'ndan Augustinus, Tanrı'nın Şehri kitabında,

bir Katolik hayali olan evrensel devletin denetimi altındaki evrensel kiliseden bahsetmişti. Augustinus'un fikri, orta çağdaki papalık ilahiyatının temelini attı.

M.S. 533 yılında, imparator Justinyen, imzasını taşıyan bir kararnameyle, Roma piskoposunu tüm kiliselerin başı olarak ilan etti. Ayrıca papanın sapkınları elemesi yetkisini de tanıdı.

Justinyen'in generali Belisarius M.S. 538 yılında Roma'yı kurtardığında, Roma piskoposu, Ariyanist olmaları nedeniyle Katolik Kilisesi'nin gelişmesini sınırlayan Ostrogotların denetiminden kurtuldu. Artık piskopos, Justinyen'in M.S. 533 yılındaki kararnamesiyle kendisine verilmiş olan imtiyazları hayata geçirebilir, "Kutsal Taht'ın" yetkisini arttırabilirdi. Böylelikle Kutsal Kitap peygamberlik sözünde önceden bildirilmiş olan 1260 yıllık zulüm önemi başlamış oldu (Dan. 7:25; Va. 12:6, 14; 13:5-7).

Maalesef kilise, devletin de desteğiyle kararlarını ve öğretilerini tüm Hristiyanlara zorla dayatmaya çalıştı. Birçokları zulüm korkusuyla inançlarını terk etti. Kutsal Kitap öğretilerine sadık kalanlar ise çok sert zulme maruz kaldı. Hristiyan dünyası savaş alanına döndü. Pek çokları Allah adına hapsilere atıldı veya idam edildi! 1260 yıllık zulüm döneminde milyonlarca sadık imanlı büyük acı çekti ve birçokları Mesih'e olan bağlılıklarını yaşamlarıyla ödedi.

Dökülen her kan Allah'ın ve İsa Mesih'in adını lekeledi. Hiçbir şey Hristiyanlığa bu gaddarca zulümden daha çok zarar vermemiştir. Kilisenin bu işlerine dayanılarak Allah'ın karakteri hakkındaki görüşün büyük ölçüde çarpıtılmasıyla birlikte, Araf ve sonsuz işkence doktrinleri birçoklarının Hristiyanlığı bütünüyle reddetmesine neden oldu.

Reformdan çok önce, Katolik Kilisesi içinden, muhaliflerin acımasızca öldürülmesine, küstah iddialarda bulunulmasına ve ileri derecedeki yozlaşmaya itiraz eden sesler olmuştu. Kilisenin yeniden düzenlemeye yanaşmaması on altıncı yüzyılda Protestan Reformu'nun doğumuna sebep oldu. Reform'un başarısı Roma kilisesinin yetkisi ve saygınlığına vurulan büyük bir darbeydi. Papalık Karşı Reform ile Reformu ezmek için kanlı bir mücadele başlattı fakat nihayetinde medeni ve dini özgürlükleri için çarpışan güçler karşısında yavaş yavaş savaşı kaybetti.

Sonunda, 1798 yılında, M.S. 538 yılından 1260 yıl sonra, Roma Katolik Kilisesi ölümcül bir yara aldı (bkz. Va. 13:3). Napolyon'un ordularının İtalya'daki büyük zaferleri, papayı, Roma dinini Cumhuriyet'in uzlaştırılmaz düşmanı olarak gören Fransız devrim hükümetinin merhametine teslim etti. Fransız hükümeti Napolyon'dan papayı esir almasını istedi. Onun emriyle General Berthier Roma'ya girdi ve papalığın siyasi yönetiminin sona erdiğini ilan etti. Berthier papayı esir aldı ve onu sürgünde yaşamını yitirdiği Fransa'ya götürdü.

Papalığın yıkılması, arka arkaya gerçekleşerek onun sonunu getiren bir dizi olayın zirve noktasıydı. Bu olay 1260 yıllık peygamberlik döneminin sonunu işaret eder. Birçok Protestan bu olayı peygamberlik sözünün tamamlanması olarak yorumladı.

Reform

Gelenekler üzerine kurulu, kitaba uymayan öğretiler, muhaliflere karşı acımasız zulümler, yozlaşma ve yöneticilerden pek çoğunun ruhsal olarak çökmüş olması, kurulu kilise içindeki insanların reform diye haykırmalarına sebep olan temel etmenlerdi.

Öğretiyle ilgili Konular. Aşağıdakiler Protestan Reformunu beslemiş olan ve hâlâ Protestanlar ile Roma Katoliklerini ayıran, kitaba dayanmayan öğreti örnekleridir.

1. Yeryüzündeki kilisenin başı Mesih'in vekilidir. Bu öğreti sadece Roma piskoposunun yeryüzünde Mesih'in vekili veya temsilcisi olduğunu ve görünen kilisenin başı olduğunu iddia eder. Kutsal Kitap'taki önderlik görüşüne aykırı olan (bu kitabın 12. Bölümüne bakınız) bu öğreti, Mesih'in Petrus'u görünen kilisenin başı yapması ve papanın Petrus'un halefi olduğu varsayımlarına dayanmaktaydı.

2. Kilise ve onun başının yanılmazlığı. Roma kilisesinin saygınlığına ve etkisine en güçlü katkıyı yapan, onun asla yanılmadığını savunan öğretiydi. Kilise asla hata yapmadığını ve yapmayacağını iddia ediyordu. Bu öğretiyi, Kutsal Kitap'ta hiçbir karşılığı olmayan şu sebebe dayandırıyor: Kilise ilahi olduğu için onun miras aldığı niteliklerden birisi de yanılmazlığıdır. Ayrıca, Allah bu ilahi kilise aracılığıyla iyi in-

sanları göge almayı amaçladığı için, iman ve ahlâk eğitiminde kilise hatasız olmalıdır. O halde, Mesih onu Kutsal Ruh'un gücü aracılığıyla her türlü yanıldan koruyacaktır.

İnsanların temel yozlaşmışlığını reddeden mantıksal sonuca göre (bu kitabın 7. bölümüne bakınız), kilise önderi de yanılmaz olmalıdır. Dolayısıyla Katolik yazını, önderlerinin ilahi yeteneklere sahip olduğunu iddia ederdi.

3. Mesih'in Başkâhin olarak yürüttüğü arabuluculuk hizmetinin gölgelemesi. Roma kilisesinin etkisi arttıkça, imanlıların dikkati Mesih'in Başkâhin olarak gökte yürüttüğü daimî arabuluculuk işinden (Eski Ahit tapınak hizmetindeki daimî günlük kurbanlığın aslı —bu kitabın 4. ve 24. bölümlerine bakın) uzaklaşıp, Roma'daki dünyasal kâhinliğe ve onun önderine odaklandı. Günahların bağışlanması ve sonsuz kurtuluş için Mesih'e güvenmek yerine (bu kitabın 9. ve 10. bölümlerine bakın), imanlılar imanlarını papalara, rahiplere ve piskoposlara bağladılar. Yeni Ahit'in tüm imanlıların rahipliği öğretisinin aksine, artık ruhban sınıfının günahları bağışlama hizmetinin kurtuluş için hayati olduğuna inanılıyordu.

Kilise Rabb'in Sofrası'nı aşai rabbani ayini ile değiştirdiğinde, Mesih'in gökte sürdürdüğü, tövbe eden imanlıların O'nun kefaret edici kurbanlığının faydalarından yararlanmasını mümkün kıldığı daimî hizmeti etkili biçimde hükümsüz kılınmış oldu. Rabb'in Sofrası'nın aksine (İsa'nın ölümünün anılması ve gelen krallığının habercisi olarak tesis ettiği hizmet -bu kitabın 16. Bölümüne bakın), Katolik Kilisesi aşai rabbani ayininin, insan kâhinin Mesih'i Allah'a kansız bir kurban olarak sunması olduğunu iddia eder. Mesih Golgotada olduğu gibi yeniden sunulduğu için, aşai rabbani ayinin imanlılara ve ölümlere özel bir lütuf getirdiği düşünülürdü.

Kutsal Yazılar'ı bilmeyen ve sadece insan kâhinlerin yönettiği aşai rabbani ayinini bilen çok sayıda kişi, Arabulucumuz İsa Mesih'e doğrudan ulaşmanın bereketini kaybettiler. Böylelikle, "Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım" (İbr. 4:16) vaadi ve daveti geçersiz kılınmış oldu.

4. İyi işlerin övgüye değer doğası. Kişinin iyi işler yaparak kurtuluş için hayati olan liyakati edinebileceğini öne süren yaygın görüş, yani imanın kurtaramayacağı görüşü, Yeni Ahit'in öğretisiyle çelişiyor (bu kitabın 9. Ve 10. bölümlerine bakın). Katolik Kilisesi günahkârın kalbine aşılana lütfun sonucu olan iyi işlerin övgüye değer olduğunu dolaşısıyla bu iyi işlerin kişiye kurtuluşu talep etme hakkı verdiğini öğretti. Aslında, bir kişi kurtuluş için yeterli olandan fazla iyi işler gerçekleştirebilir (azizlerin yaptığı gibi) ve böylece fazladan liyakat biriktirebilirdi. Bu fazladan liyakat diğerlerinin faydası için kullanılabilirdi. Kilise, günahkârların kalplerine aşılana doğruluk temelinde akladıklarını kabul ettiği için, iyi işlerin kişinin aklanmasında önemli bir işlevi vardı.

Övgüye değer işlerin aynı zamanda Araf öğretisi için de önemli bir işlevi vardı. Mükemmel anlamda temiz olmayanların cennete girmeden önce günahları için Araf'ta geçici olarak cezalandırılarak temizlenmesi gerekiyordu. Yaşayan imanlılar, duaları ve iyi işleriyle Araf'ta olanların zamanını kısaltabilir ve acılarını hafifletebilirdi.

5. Kefaret işi ve endüljans öğretisi. Kefaret işi Hristiyanların vaf-tizden sonra işlediği günahların bağışlanması için yerine getirdikleri bir ayındır. Bu bağışlanma rahibin günah çıkarmasıyla elde edilir. Fakat buna sahip olabilmek için öncesinde Hristiyanlar düşüncelerini gözden geçirmeli, günahları için tövbe etmeli ve bir daha asla Allah'a karşı suç işlememe sözü vermelidirler. Bundan sonra, günahlarını rahibe itiraf etmeli ve rahibin kefarete olarak verdiği görevleri yerine getirmelidirler.

Fakat kefarete günahkârları tamamen özgür kılmıyordu. Hala bu hayatta veya Araf'ta geçici cezalar çekmek zorundaydılar. Bu cezalar ile ilgilenmek için, kilise endüljans düzenini kurdu. Endüljans, günah çıkarıldıktan sonra kalan günahların geçici cezalarının azaltılmasını sağlıyordu. Hem yaşayan hem de Araf'ta olanlara fayda sağlayabilen endüljans, pişmanlık ve daha önce belirlenmiş olan iyi işlerin (genellikle kiliseye para ödeme) yerine getirilmesi şartıyla teslim ediliyordu.

Endüljansı mümkün kılan, şehitlerin, azizlerin ve özellikle İsa Mesih ve Meryem'in fazladan iyi işleriydi. Onların iyi işleri "iyi işler hazinesinde" tutuluyordu ve bunlar hesaplarında eksik olan diğer imanlılara aktarılabilirdi. Bu hazinenin anahtarları, Petrus'un sözde varisi olan

papadaydı ve o, insanlara hazineden kredi tahsis ederek onları geçici cezalarını çekmekten kurtarabiliyordu.

6. Mutlak yetki kiliseye aittir. Yerleşik kilise yüzyıllar içinde birçok putperest inancı, onların kutsal günlerini ve simgelerini benimsedi. Bu iğrençliklere karşı sesler yükseldiğinde Roma kilisesi Kutsal Kitap'ı yorumlamakta tek imtiyaz sahibi olduğunu iddia etti. Kutsal Kitap yerine kilise nihai yetkili haline geldi (bu kitabın 1. bölümüne bakın). Kilise ilahi gerçeğin iki kaynağının var olduğunu ileri sürdü: (1) Kutsal Yazılar, (2) Kilise Babaları'nın yazılarını, kilise konsüllerinin kararlarını, onaylanmış öğretileri ve kilisenin törenlerini içeren Katolik geleneği. Kilise doktrinlerinin Kutsal Yazılar tarafından değil de gelenek tarafından desteklendiği durumların hepsinde gelenekler önce geldi. Sıradan imanlılar Allah'ın Kutsal Yazılar'da açıkladığı doktrinleri yorumlama yetkisine sahip değillerdi. Bu yetki ancak Katolik Kilisesi'ne aitti.

Yeni bir Günün Şafağı. On dördüncü yüzyılda John Wycliffe, sadece İngiltere'de değil tüm Hristiyan dünyasında bir reform yapması için kiliseye çağrıda bulundu. Kutsal Kitap'ın sadece birkaç kopyasının bulunduğu bir zamanda, O'nu bütünüyle İngilizceye tercüme eden ilk kişi oldu. Protestan Reformunun temellerini atan, onun yalnızca Mesih'e iman yoluyla kurtuluş ve Kutsal Yazılar'ın yanılmazlığı öğretileriydi. Reformun sabah yıldızı olarak, Mesih'in kilisesini, putperestliğin onu cehalet içinde bırakan zincirlerinden kurtarmaya çalıştı. Hem tekil kişilerin zihinlerini hem de tüm ulusları dini yanlışların pençelerinden kurtaracak bir hareket başlattı. Wycliffe'nin yazıları Huss, Jerome, Luther ve diğer birçoklarının ruhuna dokundu.

Ateşli, fevri ve taviz vermez Martin Luther belki de Reformun en güçlü kişiliğiydi. Bir yandan işlerle kurtuluşu kötülerken, insanları yeniden Kutsal Yazılar'a ve büyük müjde gerçeği olan iman yoluyla aklanmaya herkesten çok o yönlendirdi.

Luther, imanlıların Kutsal Kitap dışında bir yetkili kabul etmemeleri gerektiğini söyleyerek, insanların gözlerini insan işlerinden, rahiplerden ve kefareten uzaklaştırıp, yukarıya, onların yegâne Arabulucusu ve Kurtarıcısı'na çevirdi. İnsan işleriyle günahın suçunu azaltmanın veya onun

cezasından kaçınmanın imkânsız olduğunu söyledi. Günahkârları ancak Allah'a karşı edilen tövbe ve Mesih'e iman kurtarabilir. Çünkü o bedelsiz olarak verilmiş olan bir armağandır, O'nun lütfü satın alınamaz. İnsanların endüljanslarla değil, çarmıha gerilmiş Kurtarıcı'nın dökülmüş kanı sayesinde umudu vardır.

Reform, arkeolojik bir keşfin yüzyıllardır yeraltında kalmış hazineleri bulması gibi uzun süredir unutulmuş olan gerçekleri açığa çıkardı. Müjdenin harika ilkesi olan iman yoluyla kurtuluş, İsa Mesih'in bir kez herkes için kefaretiler edici kurbanlığı ve herkes için yeterli arıbulucu kâhinliği yeni idrak edilmiş gibi tekrar keşfedildi. Ölümler için dualar, azizlerin ve emanetlerin kutsanması, Aşai Rabbani Ayini'nin kutlanması, Meryem'e tapınma, Araf, kilisenin kefaretiler edici cezası, kutsal su, rahiplerin bekârlığı, tespih, engizisyon, dine geçirme, ölmek üzere olanların rahip tarafından yağ ile kutsanması ve geleneklere bağlılık gibi birçok Kutsal Kitap dışı öğreti reddedildi ve terk edildi.

Protestan Reformcular, papalık sistemini "yasa tanımaz adam," "yasa tanımazlığın gizli gücü," Daniel kitabındaki "küçük boynuz" ve Vahiy 12:6, 14 ve 13:5 ayetlerinde bahsedilen, İsa'nın İkinci Geliş'i'nden önce, Tanrı'nın gerçek halkına 1.260 yıl boyunca zulüm edecek olan düzen olarak görme konusunda neredeyse hemfikirdiler.

İman ve ahlâkın kaidesi olarak sadece ve sadece Kutsal Kitap doktrini Protestanlığın temeli oldu. Reformcular tüm insan geleneklerini Kutsal Kitap'ın nihai ve üstün yetkisine tabi kabul ediyorlardı. İnanç konularında, hiçbir yetkili (papa, konsüller, kilise Babaları, krallar veya âlimler) vicdana hükmedemezdi. Aslında Hristiyan dünyası uykusundan uyanmaya başlamıştı ve sonunda birçok ülkede dini özgürlük ilan edildi.

Duraksamış Reform

Hristiyan kilisesinin reformu on altıncı yüzyılda son bulmamalıydı. Reformcular çok şey başarmışlar fakat sapkınlık zamanında kaybedilen ışığı bütünüyle yeniden keşfedememişlerdi. Hristiyanlığı zifiri karanlıktan kurtarmışlardı fakat o hâlâ gölgeler altındaydı. Orta çağ kilisesinin demirden elini kırmış, Kutsal Kitap'ı dünyaya geri vermiş ve ana hatlarıyla müjdeyi onarmışlardı fakat başka önemli gerçekleri keşfetme

konusunda başarısızdılar. Suya tamamen batırılarak vaftiz, doğruların dirilişinde Mesih tarafından bağışlanan bir armağan olarak ölümsüzlük, yedinci günün Kutsal Kitap'ın Sebt'i olması ve diğer birçok gerçek (bu kitabın 7, 15, 20 ve 26. bölümlerine bakın), hâlâ gölgeler içinde kayıptı.

Fakat onlardan sonra gelenler, Reformu iletirmek yerine onun başarılarını pekiştirmekle uğraştılar. Dikkatlerini Kutsal Yazılar yerine Reformcuların sözlerine ve fikirlerine verdiler. Birkaçı yeni gerçekler keşfetti fakat çoğunluk ilk Reformcuların inançlarının ötesine geçmeyi reddetti. Sonuç olarak Protestan imanı şekilcilik ve skolastisizme batarak yozlaştı ve yanlışlar terk edileceğine yüceltildi. Reform'un ateşi yavaş yavaş söndü ve Protestan kiliselerinin kendileri soğuk, şekilsel ve reforma muhtaç hale geldi.

Reform sonrası dönem ilahiyat faaliyetleriyle geçip gitti fakat çok az ruhsal gelişme sağlandı. Frederic W. Farrar şöyle yazıyor, “özgürlük esaretle; evrensel ilkeler yetersiz unsurlarla, hakikat dogmacılıkla; bağımsızlık gelenekle, inanç düzenle yer değiştirmişti. Kutsal Yazılara canlı bir saygının yerini ölü bir esin kuramı aldı. Ilıman Ortodoksluğun yerini katı tekdüzelik, canlı düşüncenin yerini tartışmalı mantıklar aldı. Her ne kadar Reform eski skolastisizmin ağır saltanatını kırmış olsa da Protestan kiliseler, esaslı demirden yeni bir skolastisizm ortaya çıkardılar. Robert M. Grant bu yeni skolastisizmi “herhangi bir orta çağ teolojik yapısı kadar sert” olarak adlandırıyor. Protestanlar gerçekte kendilerini bugünkü itiraflarının sınırları ile bağlıyorlar.

Anlaşmazlıklar patlak verdi. Daha önce hiç bu kadar insanların birbirlerinin hatalarını bulmaya çalıştığı ya da birbirlerini çeşitli aşağılayıcı isimlerle çağırdıkları bir dönem yaşanmamıştı. İyi haber bir sözcükler savaşına dönüşmüştü. Kutsal Kitap artık yüreğe değil eleştiren zihne konuşuyordu. Kaideler tamdı fakat ruhsallık ortadan kaldırılmıştı. İlahiyat galipti fakat sevgi bastırılmıştı.

Bakiye

1260 yıl süren sapkınlık ve sıkıntıya rağmen bazı imanlılar elçisel kilisenin saflığını yansıtmaya devam etti. 1798 yılında baskı sona erdiğinde ejderha Allah'ın sadık halkını tamamen yok etmekte başarısız olmuş oldu. Tüm bunlara rağmen, Şeytan yıkıcı faaliyetlerini sürdürdü. Yuhanna şöyle

demişti, “Bunun üzerine ejderha kadına öfkelenildi. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti” (Vahiy 12:17).

Bakiye Nedir? Yuhanna ejderha ile kadın ve onun soyu arasındaki savaşı tasvir ederken, “kadının soyundan geri kalanlar” (Vahiy 12:17) ifadesini kullanmıştı. Bu ifade, “geriye kalanlar” veya “bakiye” anlamına gelir (Vahiy 12:17). Kutsal Kitap bakiyeyi felaketsel, savaşlara ve sapıklığa rağmen Allah'a sadık kalan, O'nun halkından küçük bir topluluk olarak resmediyor. Bu sadık bakiye, Allah'ın dünyadaki görünür kilisesini çoğaltmak için kullandığı köktür (2Ta. 30:6; Ezra 9:14, 15; Yşa. 10:20–22; Yer. 42:2; Hez. 6:8; 14:22).

Allah bakiyeyi O'nun yüceliğini duyursun ve tüm dünyaya dağılmış halkını O'nun “kutsal dağı Yeruşalim'e,” “Siyon Dağına” yönlendirsin diye görevlendirdi (Yşa 37:31, 32; 66:20; ayrıca bkz. Vahiy 14:1). Kutsal Yazılar'a göre, orada toplananlar “Kuzu nereye giderse ardı sıra giderler” (Vahiy 14:4).

Vahiy 12:17 ayeti, Allah'ın seçilmiş soyunun sadık imanlılarından kalan son bakiyenin, yani Mesih'in ikinci gelişi öncesindeki son günlerde O'na bağlı kalan tanıkların bir tanımını yapıyor. Bakiyenin nitelikleri nelerdir?

Bakiyenin Nitelikleri. Zamanın sonundaki bakiye kolay kolay hata yapmaz. Yuhanna bu topluluğu kendine has ifadelerle tarif ediyor. 1260 yıllık zulümden sonra ortaya çıkan bu topluluk, “Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenler[dir]” (Vahiy 12:17).

Onlar, Mesih'in dönüşünden hemen önce tüm dünyaya Vahiy Kitabı 14. bölümdeki, Allah'ın dünyaya son uyarısı olan üç meleğin mesajını duyurmakla yükümlüdürler (Va. 14:6–12). Bu mesajlar bakiyenin bir tanımını içeriyor, onlar “Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren kutsallar[dır]” (Vahiy 14:12). Bu niteliklerin her birine daha yakından bakalım.

1. İsa'nın İmanı. Allah'ın bakiye halkı İsa'nın sahip olduğu imana benzer bir imanla nitelenir. İsa'nın Allah'a karşı olan sarsılmaz güvenini

ve Kutsal Yazılar'ın yetkisini yansıtır. İsa Mesih'in peygamberlik sözündeki Mesih, dünyanın Kurtarıcısı olarak gelmiş olan Tanrı'nın Oğlu olduğuna inanırlar. İmanları Mesih'in inandığı ve öğrettiği Kutsal Kitap'ın tüm gerçeklerini kapsar.

O zaman geldiğinde, Mesih'e imanla gelen sonsuz kurtuluş müjdesini Allah'ın bakiye kilisesi duyuracaktır. Dünyayı Allah'ın yargı saatinin geldiği konusunda uyaracak ve diğerlerini yakında gelecek olan Rab'leri ile tanışmaya hazırlayacaklardır. İnsanlığa ilahi tanıklığı tamamlamak için, dünya çapında bir görevle meşgul olacaklardır (Va. 14:6, 7; 10:11; Mat. 24:14).

2. Tanrı'nın buyrukları. İsa'ya gerçek iman, bakiyeyi O'nun örneğini takip etmeye yönlendirir. Yuhanna'nın dediği gibi, " 'Tanrı'da yaşıyorum' diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir" (1Yu. 2:6). İsa, Babası'nın emirlerini tuttuğuna göre, onlar da Allah'ın emirlerine uymalıdır (Yuhanna 15:10).

Özellikle bakiye oldukları için onların davranışları savları ile uyumlu olmalıdır, aksi takdirde bir değeri yoktur. İsa şöyle demişti, "Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir" (Matta 7:21). Mesih'in onlara verdiği güç ile Allah'ın değişmez ahlâki yasası olan On Emir'i de içeren Allah'ın emirlerine itaat ederler (Çık. 20:1-17; Mat. 5:17-19; 19:17; Flp. 4:13).

3. İsa'nın tanıklığı. Yuhanna, "İsa'ya tanıklık, peygamberlik ruhunun özüdür" diyor (Vahiy 19:10). Bakiye, peygamberlik armağanı ile getirilen İsa'ya tanıklık ile yönlendirilecektir.

Ruh'un bu armağanı, kilisenin tarihi boyunca sürekli olarak herkes "imanda ve Tanrı Oğlu'nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine" erişinceye dek işleyecekti (Ef. 4:13). Bu nedenle, o bakiyenin esas niteliklerinden biridir.

Böyle bir peygamberlik rehberliği, bakiyeyi peygamberlik mesajını duyuran bir peygamberlik halkı yapıyor. Onlar peygamberlik sözünü anlayacak ve öğretecekler. Bakiyeye gelen gerçeğin vahyi, dünyayı Mesih'in dönüşüne hazırlama görevlerini tamamlamalarına yardımcı oluyor (bu kitabın 18. Bölümüne bakın).

Son Günlerdeki Bakiyenin Ortaya Çıkışı. Kutsal Kitap bakiyenin dünyanın büyük zulüm zamanından sonraki döneminde ortaya çıktığını söylüyor (Va. 12:14–17). Fransız devriminin, 1260 yıllık sürecin sonunda (1798) papanın esir alınmasını sağlamış olan sarsıcı olayları ve üç büyük evrensel işaretin tamamlanması (yeryüzü, güneş ay ve yıldızların Mesih'in yakın olan dönüşüne tanıklık etmeleri —bu kitabın 25. bölümüne bakın), peygamberlik sözü çalışmalarında büyük bir canlanmaya yol açtı. İsa'nın yakında geleceği beklentisi geniş bir şekilde yayıldı. Tüm dünyada birçok Hristiyan sonun geldiğini anladı (Dan. 12:4).

Kutsal kitap peygamberlik sözlerinin on sekizinci yüzyılın ikinci yarısı ve on dokuzuncu yüzyılın ilk yarısında tamamlanmış olması, İkinci Geliş umudu merkezinde birleşen güçlü bir mezhepler arası harekete sebep oldu. Her kilisede Mesih'in yakında geleceğine inanan kişiler bulunuyordu. Hepsi dua ediyor, çalışıyor ve çağların doruğunu bekliyorlardı.

Dönüş umudu ona inananlar arasına derin bir birlik ruhu sağladı ve birçoğu dünyayı Mesih'in yakındaki dönüşü hakkında uyarmak için bir araya geldi. Dönüş hareketi, Allah'ın Sözü ve Dönüş umudu etrafında birleşen gerçek bir mezhepler arası Kutsal Kitap hareketiydi.

Kutsal Kitap'ı çalıştıkça, Allah'ın Hristiyan kilisesinin duraksamış reformunu devam ettirmek için bir bakiyeyi çağırdığına daha da ikna oldular. Bağlı oldukları kiliselerin gerçek reform ruhuna sahip olmadıklarını ve İkinci Gelişe yönelik hazırlıklar ve çalışmalarla yeterince ilgilenilmediğini bizzat tecrübe etmişlerdi. Yaptıkları Kutsal Kitap çalışmaları, Allah'ın onlara yaşattığı denemeler ve hayal kırıklarının, onları Allah'ın bakiyesi olarak bir araya getiren son derece ruhsal, arıttıcı bir tecrübe teşkil ettiğini ortaya çıkardı. Allah onları kiliseye çok fazla sevinç ve güç getiren Reforma devam etmeleri için görevlendirmişti. Miras aldıkları herhangi bir üstünlük nedeniyle Allah'ın onları görevlendirmediklerinin ve ancak Mesih'in merhameti ve gücü ile başarılı olabileceklerinin farkında olarak, şükran ve alçak gönüllülikle görevlerini kabul ettiler.

Bakiyenin Görevi

Vahiy kitabındaki peygamberlik sözleri bakiyenin görevinin açıkça belirtiyor. Vahiy 14:6–12 ayetlerindeki üç meleğin mesajı, müjde ger-

çeğinin tam ve son yenilemesini getirecek olan bakiyenin duyurusunu açıklıyor. Bu üç mesaj, Allah'ın Mesih'in dönüşünden hemen önce dünyayı önüne katan ezici şeytani aldatmacaya verdiği cevaplarından oluşuyor (Va. 13:3, 8, 14–16). Allah'ın dünyaya son çağrısının hemen ardından, Mesih ekini biçmek için dönecek (Va. 14:14–20).

İlk Meleğin Mesajı

“Bundan sonra göğün ortasında uçan başka bir melek gördüm. Yer-yüzünde yaşayanlara –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka– iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde'yi getiriyordu. Yüksek sesle şöyle diyordu: ‘Tanrı’dan korkun! O’nu yüceltin! Çünkü O’nun yargılama saati geldi. Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapın!’ ” (Va.14:6,7).

İlk melek sonsuza dek kalıcı müjdeyi dünyaya taşıyan Allah'ın bakiyesini temsil ediyor. Bu müjde, eski peygamberlerin ve elçilerin duyurduğu aynı Allah'ın sonsuz sevgisinin iyi haberidir (İbr. 4:2). Bakiye'nin duyurduğu farklı bir müjde değildir, sadece yargılamayı hesaba katarak günahkârların iman aracılığıyla ve Mesih'in doğruluğunu kabul ederek aklanabileceği sonsuz müjdeyi yeniden teyit ederler.

Bu mesaj dünyayı tövbeye çağırıyor. O, tüm dünyayı “Tanrı’dan korkmaya” veya O’na saygı duymaya ve “O’nu yüceltmeye” veya onurlandırmaya çağırıyor. Bizler bu amaçla yaratıldık, sözlerimizle ve davranışlarımızla Tanrı’yı onurlandırabilir veya yüceltebiliriz: “Babam çok meyve vermenizle yüceltilir. Böylelikle öğrencilerim olursunuz” (Yuhanna 15:8).

Yuhanna dünyayı Mesih'in dönüşüne hazırlayan hareketin, Kutsal Kitap'taki Allah'ı yüceltme konusuna yenilenmiş bir vurgu yapacağını öngörüyor. Yaşamlarımızın kutsal vekilharçlığına dair Yeni Ahit çağrısını, daha önce hiç olmadığı şekilde takdim edecek: “Bedeninizin... içinizdeki Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz?” Bizler maddi, manevi ve ruhsal yetilerimiz üzerinde tüm haklara sahip değiliz; Mesih bunları Golgotada Kendi kanıyla satın aldı. “Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin” (1Ko. 6:19, 20). “Sonuç olarak ne yer ne içerseniz ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın” (1Ko. 10:31).

“O’nun yargı saatinin” gelmiş olması gerçeği, tövbe çağrısına aciliyet katıyor (bu kitabın 24. Bölümüne bakın). Vahiy 14:7 ayetinde kullanılan yargılama sözcüğü, Grekçe krasis sözcüğünün tercümesidir ve yargılama sonucu verilen hükmü (krima) değil, yargılama işini belirtir. Yargılama sürecinin tamamına işaret eder. İnsanların ilahi yargı kürsüsü önünde suçlanmalarını, hayat kayıtlarının incelenmesini, aklanma veya mahkûm olma hükmünü ve sonsuz yaşam bağışlanmasını veya ölüme mahkûm olmayı içerir (bkz. Mat. 16:27; Rom. 6:23; Va. 22:12).

Yargı saati mesajı ayrıca tüm sapkınlar üzerine Allah’ın hükmünü da ilan eder (Dan. 7:9–11, 26; Vahiy 17, 18). Yargı saati mesajı özellikle de Mesih’in göksel tapınakta başkâhnlık hizmetinin son evresi olarak yargılama işine başlama zamanına işaret eder (bu kitabın 24. bölümüne bakın).

Bu mesaj ayrıca herkesi Yaratıcı’ya ibadet etmeye çağırır. Allah’ın ibadet çağrısı, canavara ve onun heykeline tapınma çağrılarının karşıtı olarak görülmelidir (Va. 13:3, 8, 15). Çok yakında herkes gerçek ve sahte ibadet arasında, Allah’a O’nun koşulları ile ibadet etmek (imanla doğruluk) ile kendi koşullarımız ile ibadet etmek (işlerle aklanma) arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak. Bu mesaj bize “göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının” (Va. 17:4; ayrıca Çık. 20:11) emrini vererek, dördüncü emre dikkat çekmektedir. O, insanları doğru şekilde Yaratıcı’ya tapınmaya, O’nun Yaratılışının hatırlatıcısı olan, Yaratılış’ta tayin ettiği ve On Emir’de tasdik ettiği, Rab’bin yedinci gününü onurlandırmayı da içeren bir tecrübeye yönlendirir (bu kitabın 20. Bölümüne bakın). Bu nedenle, ilk meleğin mesajı, tüm dünyanın önünde Yaratıcı Mesih’i ve Kutsal Kitap Sebti’nin Rabb’ini sunarak, gerçek ibadete dönmeye çağırır. Bu, Tanrı’nın Yaratımının, yarattığı varlıkların çok büyük bir çoğunluğunun görmezden geldiği işarettir.

Allah’ın inayetiyle, Yaratıcı Tanrı’ya dikkat çeken bu mesajın ilan edilmesi, tarihin tam da evrimci felsefenin Charles Darwin’in Türlerin Kökeni (1859) adlı kitabının yayınlanması sayesinde büyük destek gördüğü bir dönemde başladı. İlk meleğin mesajının vaaz edilmesi, evrim teorisinin gelişimine karşı en büyük siperi oluşturuyor.

Sonuç olarak bu çağrı, “yasa tanımaz adam” (2Se. 2:3) tarafından çiğnenmiş olan Allah’ın kutsal yasasının onurunun yenilenmesi anlamına

geliyor. Tanrı ancak gerçek ibadete dönüldüğünde ve imanlılar Tanrı'nın krallığının ilkelerine göre yaşadığında yüceltilmiş olur.

İkinci Meleğin Mesajı

“Yıkıldı! Kendi azgın fuhuş şarabını bütün uluslara içiren büyük Babil yıkıldı!” (Va. 14:8).

En eski zamanlardan beri Babil kenti Allah'a karşı gelmeyi simgeleyordu. Babil kulesi bir sapkınlık abidesi ve isyankârlık merkeziydi (Yar. 11:1-9). Lusifer (Şeytan) onun görünmez kralıydı (Yşa. 14:4, 12-14) ve öyle görünüyor ki Babil'i insan ırkına hükmetme ana planının bir temsilciliği haline getirmek istiyordu. Kutsal Kitap boyunca Allah'ın şehri Yeruşalim ile Şeytan'ın şehri Babil arasındaki mücadele, iyi ve kötü arasındaki mücadeleyi temsil eder.

Hristiyanlığın ilk yüzyılları boyunca, Romalıların hem Yahudileri hem de Hristiyanları baskı altında tuttukları dönemin Yahudi ve Hristiyan yazınında, Roma şehrinden Babil diye bahsedilir. Birçokları Petrus'un Babil'i Roma şehrinin takma adı olarak kullanmış olduğuna inanıyor (1. Petrus 5:13). Reform ve Reform sonrası dönem Protestanlarının çoğu, sapkınlığı ve zalimliği nedeniyle Roma kilisesinden Allah'ın halkının düşmanı ruhsal Babil diye bahsetmişlerdir (Vahiy 17).

Vahiy kitabında Babil fahişelerin anası kötü kadın ve onun kirli kızlarını temsil eder (Va. 17:5). Tüm sapkın dini yapıları ve onların yönetimlerini simgelemekle birlikte, özellikle Vahiy 13:15-17 ayetlerinde bahsedilen nihai krize sebep olacak olan canavar ve onun heykeli arasındaki büyük dinsel sapkınlık ittifakını işaret eder.

İkinci meleğin mesajı “kendi azgın fuhuş şarabını bütün uluslara içiren büyük Babil” sözleriyle Babil'in sapkınlığının evrensel doğasını ve onun baskıcı gücünü ortaya çıkarıyor. Babil'in “Şarabı” onun kâfir öğretilerini temsil ediyor. Babil, sahte dini öğretilerini ve emirlerini dünyanın her yerinde dayatmak için, devlet güçlerine baskı yapacak.

“Fuhuş” ifadesi Babil ile uluslar, sapkın kilise ile sivil güçler arasındaki yasadışı ilişkiyi temsil ediyor. Kilise Rabb'i ile evli olmalıydı, onun yerine devlet desteği aradığı için, eşini bırakmış ve ruhsal bir zina işlemiştir (ayrıca Hez. 16:15; Yakup 4:4).

Bu gayri meşru ilişkinin sonu faciadır. Yuhanna, yeryüzü sakinlerinin sahte öğretilerle “sarhoş” olduklarını ve Babil’in kendisinin onun Kutsal Yazılar’a aykırı doktrinlerini kabul etmeyen ve hâkimiyetine boyun eğmeyen “kutsalların ve İsa’ya tanıklık etmiş olanların kaniyle sarhoş olduğunu” görür (Va. 17:2, 6).

Babil’in düşmesinin sebebi, ilk meleğin mesajını, yani Yaratıcı’ya iman yoluyla aklanma müjdesini kabul etmemiş olması. İlk birkaç yüzyılda Roma kilisesinin sapmış olması gibi, günümüzde yaşayan pek çok Protestan da Reformda ortaya çıkarılan büyük Kutsal Kitap gerçeklerinden uzaklaştı. Babil’in düşüşü ile ilgili bu peygamberlik sözü, özellikle Protestanlığın bir zamanlar Reform’u çok güçlü şekilde harekete geçirmiş olan sonsuza dek kalıcı müjde iman yoluyla aklanma ilkesinin saflığından ve sadeliğinden uzaklaşmasıyla tamamlanmış olur.

Son yaklaştıkça, ikinci meleğin mesajı gittikçe artan derecede anlam kazanacak. Peygamberlik sözü, ilk meleğin mesajını reddeden çeşitli dini kurumların ittifak kurması ile bütünüyle tamamlanmış olacak. Babil’in düşüşü mesajı Vahiy 18:2–4 ayetlerinde tekrarlanıyor. Bu ayetler Babil’in tamamen çöküşünü duyuruyor ve hala Babil’in kapsayışı altında bulunan Allah’ın çeşitli dini yapılara mensup halkını oradan ayrılmaya çağırıyor. Melek şöyle diyor, “Onun günahlarına ortak olmamak, uğradığı belalara uğramamak için çık oradan!” (Va. 18:4).

Üçüncü Meleğin Mesajı

“Bir kimse canavara ve heykeline taparsa, alnına ya da eline canavarın işaretini koydurursa, Tanrı gazabının kâsesinde saf olarak hazırlanmış Tanrı öfkesinin şarabından içecektir. Böylelerine kutsal meleklerin ve Kuzu’nun önünde ateş ve kükürtle işkence edilecek. Çektikleri işkencenin dumanı sonsuzlara dek tütecek. Canavara ve heykeline (simgesine) tapıp onun adının işaretini alanlar gece gündüz rahat yüzü görmeyecekler. Buda, Tanrı’nın buyruklarını yerine getiren, İsa’ya imanlarını sürdüren kutsalların sabrını gerektirir” (Va. 14:9–12).

İlk meleğin mesajı sonsuza dek kalıcı müjdeyi ilan ediyor ve Yaratıcı’ya gerçek ibadete dönmeye çağırıyor, çünkü yargı saati gelmiştir. İkinci melek her türlü insan kaynaklı tapınmaya karşı uyarıda bu-

lunuyor. Son olarak, üçüncü melek iman yoluyla aklanma müjdesini reddedecek olan herkesin sonunda yapacağı şey olan canavar ve onun heykeline tapınmaya karşı Allah'ın en önemli uyarısını duyuruyor.

Vahiy 13:1-10 ayetlerinde tasvir edilen canavar, Pavlus tarafından “yasa tanımaz adam” (2Se. 2:2-4), Daniel peygamber tarafından “küçük boynuz” olarak tanımlanan (Dan. 7:8, 20-25; 8:9-12), Hristiyan dünyasını yüzyıllar boyunca yönetmiş olan kilise-devlet birliğidir. Canavarın heykeli [“sureti” (KM), “benzeri” (TC), “şekli” (CAN)], Reform ruhunu kaybetmiş olan kiliselerin, diğerlerine öğretilerini kabul ettirebilmek için devlet ile birlik olduğu zaman ortaya çıkacak olan sapkın dini temsil ediyor. Kilise ve devletin birleşmesiyle canavarın, yani 1260 yıl boyunca zulmetmiş olan sapkın kilisenin mükemmel bir suretine dönüşecekler. Canavarın sureti tanımlaması buradan kaynaklanmaktadır.

Üçüncü meleğin mesajı Kutsal Kitap'taki en önemli ve en korkutucu uyarıyı duyuruyor. Yeryüzünün son krizinde insani otoriteye boyun eğen herkesin Tanrı yerine canavara ve onun suretine ibadet etmiş olacağını söylüyor. Bu son mücadelede iki farklı zümre ortaya çıkacak. Bir zümre insan düzenlemesi bir müjdeyi savunarak canavara ve onun suretine tapacak ve bunun sonucu olarak ağır şekilde yargılanacaklar. Öteki zümre ise tam tersine gerçek müjde ile yaşayacak ve Tanrı'nın buyruklarını yerine getirerek İsa'ya imanlarını sürdürecekler (Va. 14:9, 12). Yani, nihai mesele gerçek ve sahte ibadet, gerçek ve sahte müjde hakkında. Bu mesele dünyanın önüne açık bir şekilde getirildiği zaman, Allah'ın yaratışının anıtı olan Kutsal Kitap Sebt'i'ni reddedip, Allah'ın ibadet günü olarak o günü seçmediğini bilerek Pazar gününü onurlandırmayı ve o gün ibadet etmeyi seçenler, “canavarın işaretini” almış olacaklar. Bu işaret isyanın işaretidir. İbadet gününün değiştiğini savunan canavar, Allah'ın yasası üzerinde bile yetki sahibi olduğunu göstermektedir.

Üçüncü mesaj dünyanın dikkatini, sonsuza dek kalıcı müjdeyi ve Allah'ın gerçek ibadete dönüş çağrısını kabul etmemenin sonuçlarına çekiyor. İnsanların ibadet konusundaki seçimlerinin nihai sonucunu açık bir şekilde gösteriyor. Seçim kolay değil çünkü hangisi seçilirse seçilsin içinde acı çekmek var. Allah'a ibadeti seçenler ejderhanın öfkesine maruz kalacaklar (Va. 12:17) ve sonunda ölümle tehdit edilecekler (Va.

13:15). Canavara ve onun suretine ibadet etmeyi seçenler ise son yedi belaya maruz kalacaklar ve nihayetinde “ateş gölüne” atılacaklar (Va. 15, 16; 20:14, 15).

Her iki seçim de acı çekmeyi içeriyor olsa da sonuçları çok farklı. Yaratıcı'ya ibadet edenler ejderhanın ölümcül öfkesinden kurtulacaklar ve Kuzu ile birlikte Siyon Dağı'nda olacaklar (Va. 14:1; 7:2, 4). Öte yandan, canavara ve onun suretine tapınanlar Allah'ın su katılmamış öfkesine maruz kalacaklar ve kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde ölecekler (Va. 14:9, 10; 20:14).

Her kişi kime ibadet edeceğini seçmek zorunda kalacak. Ya kişinin iman yoluyla aklanma seçimi onun Allah'ın onayladığı şekilde ibadet ettiğini gösterecek, ya da canavarın ve onun suretinin emri ve insan kaynaklı bir ibadet olan işlerle aklanma seçimi Allah'ın yasakladığı şekilde ibadette bulunduğunu gösterecek. Allah ikincisini kabul edemez çünkü onun önceliği Allah'ın emirleri değil insanların emirleridir. Bu seçimi yapan kişi, Yaratıcı, Kurtarıcı ve Yeniden Yaratıcı olan Allah'a tam teslimiyetle gelen iman yoluyla değil, insanın işleri aracılığıyla aklanmaya çalışır. Bu anlamda, üçüncü meleğin mesajı iman yoluyla aklanma mesajıdır.

Allah'ın her kilisede çocukları vardır. Allah, bakiye kilise aracılığıyla halkını sapkınlıktan çıkmaya çağırarak ve onları Mesih'in dönüşüne hazırlayarak, O'nun gerçek ibadetine dönülmesi mesajını duyurur. Bakiye kilise, bu çok önemli görevi yerine getirmeye çalışırken Allah'ın halından çok sayıda kişinin henüz kendilerine katılmamış olduğunu gördüğünde, eksiklerinin ve zayıflıklarının farkına varır. Ancak Allah'ın lütfuyla bu ciddi görevlerini yerine getirebileceklerini anlarlar.

Mesih'in yakında gelecek olmasının ve O'nunla buluşmak için hazırlanma ihtiyacımızın ışığında, Allah'ın kaçınılmaz ve merhametli çağrısı her birimize ulaşıyor: “Ey halkım!... Onun günahlarına ortak olmamak, Uğradığı belalara uğramamak için çık oradan! Çünkü üst üste yığılan günahları göğe erişti ve Tanrı onun suçlarını anımsadı” (Va. 18:4, 5).

Mesih'in Bedeninde Birleşmek

Kilise, her ulus, ırk, dil ve halktan çağrılan birçok üyesi olan tek bir bedendir. Bizler, Mesih'te yeni bir yaratılışız; ırk, kültür, eğitim durumu, milliyet ve üst sınıf ile alt sınıf, zengin ile fakir, erkek ile kadın arasındaki farklar aramızda ayrılık yaratmamalıdır. Hepimiz, bizleri bir Ruh aracılığıyla Kendisine ve birbirimize bağlayan Mesih'te eşitiz; taraf tutmadan veya ön koşul gözetmeksizin hizmet etmemiz ve bize hizmet edilmesi gerekmektedir. İsa Mesih'in Kutsal Yazılar'daki ifşası yoluyla aynı imanı ve umudu paylaşıyoruz ve tek bir tanıklık ile herkese el uzatıyoruz. Bu birliğin kaynağı, bizi çocukları olarak kabul eden Allah'ın üçlü birliğidir. (Rom. 12:4, 5; 1Ko. 12:12-14; Mat. 28:19, 20; Mez. 133:1; 2Ko. 5:16, 17; Elç. 17:26, 27; Gal. 3:27, 29; Kol. 3:10-15; Ef. 4:14-16; 4:1-6; Yu. 17:20-23).

Dünyadaki işini bitirmiş olan İsa (Yuhanna 17:4), ölümünden önceki gece bile öğrencilerinin durumu üzerine kafa yormaya devam ediyordu.

Öğrenciler arasında kimin en büyük olduğu ve Mesih'in krallığında kimin en yüksek mevkiye atanacağı konusunda kıskançlıktan kaynaklanan tartışmalar yaşanıyordu. Mesih'in, O'nun krallığının özünün alçakgönüllülük olduğuna ve gerçek takipçilerinin hizmetkâr olmaları, karşılığında teşekkür bile beklemeden kendilerini gönüllü olarak vermeleri gerektiğine dair açıklamaları sanki sağır kulaklara söylenmiş gibiydi (Luka 17:10). Olası sonuçlar nedeniyle hiçbirinin yapmak istememesi üzerine, örnek olmak için İsa'nın onların ayaklarını yıkaması bile boşa gitmiş görünüyordu (bu kitabın 16. bölümüne bakın).

İsa sevgidir. Kalabalıkların O'nu izliyor olmasının sebebi O'nun şef-

katiydi. Bencil olmayan bu sevgiyi anlayamayan öğrencileri, Yahudi olmayanlara karşı, kadınlara karşı, “günahkârlara” karşı ve zavallılara karşı güçlü önyargılarla doluydular ve bu, onları Mesih’in bu hoşlanılmayan kişileri de kuşatan kapsayıcı sevgisini görmelerine engel oluyordu. Öğrenciler O’nu adı çıkmış Samiriyeli bir kadın ile konuşurken gördüklerinde, olgunlaşmış ürünlerle dolu tarlaların biçilmeyi bekleyen her türlü tahılla dolu olduğunu daha öğrenmemişlerdi.

Fakat Mesih geleneklerden, yaygın fikirlerden veya aile denetiminden etkilenmiyordu. O’nun önlenemez sevgisi uzanıp erişti ve bozulmuş insanlığı iyileştirdi. Onları bilgisiz toplumdaki ayıracak olan böyle bir sevgi, gerçek öğrenciliğin kanıtı olacaktı. Onlar da O’nun sevdiği gibi sevmelilerdi. Dünya sonsuza değin Hristiyanlardaki farklılığı görebilmeli fakat bunun sebebi onların iddia ettikleri şeyler değil, içlerinde taşıdıkları Mesih’in sevgisinin açığa çıkması olmalı (ayrıca bkz. Yuhanna 13:34, 35).

Bu yüzden Getsemani bahçesinde bile Mesih’in aklındaki şey, dünyadan gelmiş olanlardan oluşan kilisesinin birliğiydi (Yuhanna 17:6). Üçlü birlik içinde yaşadıkları birliğe benzer bir birliğin kilise içinde de olması için Babası’na yalvardı. “Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin” (Yuhanna 17:21).

Böyle bir birlik, Mesih’in insanlığa duyduğu özverili sevgisini gösterdiği için kilisenin en güçlü tanıklık aracıdır. Şöyle demişti, “Ben onlarda, sen bende olmak üzere tam bir birlik içinde bulunsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın” (Yuhanna 17:23).

Kutsal Kitap Birliği ve Kilise

Mesih günümüzün görünen kilisesi için nasıl bir birlik düşünmüştü? Böyle bir sevgi ve birlik nasıl mümkün olabilir? Hangi temele dayanır? Unsurları nelerdir? Tekbiçimliliğe mi gereksinim duyar, yoksa çeşitliliğe izin verir mi? Birlik nasıl işler?

Ruh’un birliği. Kilise birliğinin arkasındaki hareket ettirici güç

Kutsal Ruh'tur. İmanlılar kiliseye O'nun aracılığıyla yönlendirilirler. O'nun aracılığıyla hepsi "bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz" edilirler (1Ko. 12:13). Pavlus'un açıkladığı üzere, vaftiz olan bu üyelerin "Ruh'un birliğine" sahip olmaları gereklidir (Ef. 4:3).

Elçi, Ruh'un birliğinin temel öğelerini şöyle sıralıyor: "Çağrınızdan doğan tek bir umuda çağrıldığınız gibi, beden bir, Ruh bir, Rab bir, iman bir, vaftiz bir, her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Tanrısı ve Babası birdir" (Ef. 4:4-6). Bir sözcüğünün yedi kez tekrarlanması, Pavlus'un zihninde canlandırdığı tam birliği vurguluyor.

Kutsal Ruh her ulustan ve ırktan insanları çağırarak, onları bir bedene, Mesih'in bedeni olan kiliseye vaftiz eder. Onlar Mesih'te büyüdükçe, kültürel farklılıklar da ayırıcı olmaktan çıkar. Kutsal Ruh yüksek ve alçak arasındaki, zengin ve fakir arasındaki, erkek ve kadın arasındaki engelleri ortadan kaldırır. Allah'ın gözünde herkesin eşit olduğunu fark ederek, saygı ile birbirlerine tutunurlar.

Bu birlik ayrıca kurumsal seviyede de işlev görür. Bazıları diğer ülkelerden para ve müjdeciler kabul etse de her yerdeki yerel kiliselerin eşit olduğu anlamına gelir. Böyle ruhsal bir birlikte hiyerarşi olmaz. Vatandaşlar da müjdeciler de Allah'ın önünde eşittir.

Birleşik kilisenin tek bir umudu, "ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde" gelişinde gerçekleşecek olan kurtuluşun "mübarek umudu" vardır (Titus 2:13). Bu umut bir huzur ve sevinç kaynağıdır ve birlikte tanıklık için güçlü bir gerektir (Matta 24:14). Değişime götürür çünkü "bu umuda sahip olan, Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar" (1. Yuhanna 3:3).

Herkes, ortak iman (İsa Mesih'in vekâlet edici kurbanlığına kişisel olarak iman etme) sayesinde beden bir parçası olur. Mesih'in ölümü ve dirilişini simgeleyen vaftiz (Rom. 6:3-6) bu imanı, Mesih'in bedeni ile bir olmaya tanıklığı mükemmel bir şekilde ifade eder.

Son olarak, Kutsal Kitap bir Ruh, bir Rab ve bir Baba Tanrı olduğunu öğretiyor. Kilise birliğinin tüm unsurları temellerini üçlü birliğin birliğinde bulur. "Çeşitli ruhsal armağanlar vardır, ama Ruh birdir. Çeşitli görevler vardır, ama Rab birdir. Çeşitli etkinlikler vardır, ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı'dır" (1Ko. 12:4-6).

Birliğin Boyutu. İmanlıların zihninde ve muhakemesinde bir birlik olur. Şu uyarılara dikkat edin: “Sabır ve cesaret kaynağı olan Tanrı'nın, sizleri Mesih İsa'nın isteğine uygun olarak aynı düşüncede birleştirmesini dilerim. Öyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı birlik içinde hep bir ağızdan yüceltiniz” (Rom. 15:5, 6). “Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla yalvarıyorum: Hepiniz uyum içinde olun, aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin” (1Ko. 1:10). “Düşüncelerinizde birlik olun, esenlik içinde yaşayın. Sevgi ve esenlik kaynağı olan Tanrı sizinle birlikte olacaktır” (2Ko. 13:11).

Öyleyse Allah'ın kilisesi bir duygu, düşünce ve hareket birliğini ortaya koymalıdır. Bu, üyelerin aynı duygulara, düşüncelere ve davranışlara sahip olması anlamına mı gelir? Kutsal Kitap birliği tekdüzeliği mi kastediyor?

Farklılıklarda Birlik. Kutsal Kitap birliği tekdüzelik anlamına gelmez. Kutsal Kitap'taki beden benzetmesi, kilisenin birliğinin farklılıklarda ortaya çıktığını gösteriyor.

Bedenin birçok organı vardır, her biri bedenin en iyi şekilde işlemesi için katkı sağlarlar. Her biri çok önemli, fakat farklı işlevleri yerine getirirler; hiçbiri gereksiz değildir.

Aynı ilkeler kilisede de geçerlidir. Allah topluluğa fayda sağlayan armağanlarını, sağlıklı bir farklılık yaratarak “herkese dilediği gibi, ayrı ayrı dağıtır” (1Ko. 12:11). Bütün üyeler benzer şekilde düşünmezler veya aynı işi yapmak için uygun niteliklere sahip değildirler. Fakat her biri aynı Ruh'un yönetimi altında işleyerek, Allah'ın verdiği becerileri en iyi şekilde kullanıp kiliseyi geliştirirler.

Görevini gerçekleştirebilmesi için, kilisenin tüm armağanların katkısına ihtiyacı var. Hep birlikte topyekûn bir müjdecilik gücünü meydana getirirler. Kilisenin başarısı her bir üyenin aynı olmasına ve diğer tüm üyelerle aynı şeyleri yapmasına bağlı değildir, her bir üyenin Allah'ın kendisine verdiği görevi yerine getirmesine bağlıdır.

Doğada, asma ve onun dalları birlik içindeki farklılığa bir örnek oluşturur. İsa imanlıların Kendisi ile birliğini tanımlamak için asma örneğini kullanmıştı (Yuhanna 15:1-6). Dallar, yani imanlılar Gerçek

Asma olan Mesih'in uzantılarıdır. Her bir dal ve yaprak gibi her imanlı da diğerlerinden farklıdır, fakat hepsi bir kaynaktan yani Asma'dan beslendikleri için, bir birlik söz konusudur. Asmanın dalları ayrı ayrıdır ve birbirlerine karışmazlar. Fakat hepsi bir kökten geldikleri için birbirleriyle paydaşlık içindedirler. Hepsi aynı kaynaktan beslenirler. Aynı hayat veren şeyleri hazmederler.

Öyleyse Hristiyan birliği, üyelerin Mesih'e aşılmasına bağlıdır. Hristiyan yaşamına hayat veren O'ndan gelen güçtür. Kilisenin görevini tamamlaması için gerekli olan yetenek ve gücün kaynağı O'dur. O'na bağlı kalmak tüm Hristiyanların zevklerine, alışkanlıklarına ve yaşam tarzlarına şekil verir. O'nun aracılığıyla tüm üyeler birbirlerine bağlıdır ve ortak bir görevi yerine getirirler. Üyeler O'nda yaşadıkça bencillik bir kenara itilir ve O'nun görevini gerçekleştirebilsinler diye Hristiyan birliği kurulur.

Yani, kilisede farklı farklı mizaçlara sahip üyeler vardır fakat hepsi bir Baş'ın altında çalışırlar. Birçok armağanlar vardır, fakat Ruh tektir. Armağanlar farklı olsa da işleri uyum içindedir. "Çeşitli etkinlikler vardır, ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı'dır" (1Ko. 12:6).

İmanda Birlik. Ancak, armağanların farklılığı inançların farklılığı anlamına gelmiyor. Son günlerde Allah'ın kilisesi sonsuza dek kalıcı müjde planını paylaşan, yaşamları Allah'ın emirlerine uyup İsa'ya imanlarını sürdürmekle nitelenen bir halktan oluşacaktır (Va. 14:12). Onlar hep birlikte Allah'ın kurtuluş davetini dünyaya duyururlar.

Kilisenin birliği Ne Kadar Önemlidir?

Birlik kilise için esastır. O olmadan kilise kutsal görevini tamamlamakta başarısız olur.

Kilisenin çabalarını etkili hale getiren birliktir. Çekişmeler ve kavgalarla parçalara ayrılmış bir dünyada, farklı kişiliklere, mizaçlara ve eğilimlere sahip kilise üyelerinin sevgisi ve birliği kilisenin mesajını dünyaya diğer her şeyden daha güçlü bir şekilde gösterir. Bu birlik onların gökle olan bağlantılarını ve Mesih'in öğrencileri olduklarını

gösteren ehliyetlerinin geçerliliğini inkâr edilemez kılar (Yuhanna 13:35). O Allah'ın Sözü'nün gücünü kanıtlar.

Sözde Hristiyanlar arasındaki çekişmeler inanmayanları bıktırdı ve belki de Hristiyan inancını kabul etmeleri önündeki en büyük engel oldu. İmanlılar arasındaki gerçek birlik bu tutumu etkisiz kılar. Mesih'in dediği gibi, birlik bu dünya için O'nun Kurtarıcı olduğuna dair büyük bir kanıttır (Yuhanna 17:23).

Birlik Allah'ın Krallığı'nın Gerçekliğini Ortaya Koyar. Yeryüzündeki gerçekten birlik olmuş bir kilise, üyelerinin gökte birlikte yaşama beklentilerinin ciddi olduğunu ortaya koyar. Yeryüzündeki birlik Allah'ın sonsuz krallığının gerçekliğinin göstergesidir. Bu şekilde yaşayanlar için Kutsal Yazı yerine gelecektir, “Ne iyi ne güzeldir, birlik içinde kardeşçe yaşamak!” (Mez. 133:1).

Birlik Kilisenin Gücünü Gösterir. Birlik güç verir, ayrılık ise zayıflığa yol açar. Bir kilise üyeleri birbirleriyle ve İsa ile bir olduklarında ve dünyanın kurtuluşu için uyum içinde çalıştıklarında gerçekten refah içinde ve güçlü olur. Ancak o zaman en gerçek anlamda “Tanrı'nın emektaşları” olurlar (1Ko. 3:9).

Hristiyan birliği sevgisizlik ve bencillik yüzünden giderek ayrışan, parçalanan dünyamıza meydan okuyor. Birleşik kilise, kültür, ırk, cinsiyet ve vatandaşlık nedeniyle ayrışmış topluma verilmiş bir cevaptır. Birleşmiş bir kilise şeytani saldırılara direnecektir. İşin gerçeği, karanlığın güçleri, üyeleri İsa'nın onları sevdiği gibi birbirlerini seven kilise karşısında acizdir.

Birlik içindeki bir kilisenin olumlu ve güzel etkisi bir orkestranın performansı ile karşılaştırılabilir. Orkestra şefi belirmeden önce müzisyenler enstrümanlarını akort ederlerken ve ısınırlarken, ahenksiz bir ses ortaya çıkarırlar. Fakat Şef ortaya çıktığında bu düzensiz ses son bulur ve tüm gözler ona odaklanır. Orkestranın her bir üyesi, onun şefliği altında çalmaya hazır halde durur. Orkestra, şefin yönlendirmesiyle güzel ve uyumlu bir müzik çalmaya başlar.

Mesih'in bedeninde bir olmak, ilahi Şef'in sopası ile yönettiği çağ-

rıların büyük orkestrasında, bu yaşamda sahip olunan enstrümanı çalıyor olmak demektir. O'nun ilk sopa hareketiyle yaratılışın asıl besmesini çalarak, insanlık için Allah'ın sevgisi senfonisini icra etme ayrıcalığına sahibiz.

Birliği Sağlamak

Eğer kilise birliği tecrübe edecekse hem Üçlü birlik hem de imanlılar bunu gerçekleştirmek için katkıda bulunmalılardır. Birliğin kaynağı nedir ve kazanılabilir mi? İmanlıların işlevi nedir?

Birliğin Kaynağı. Kutsal Kitap, birliğin kaynaklarının (1) Baba'nın gücünü barındırmakta (Yuhanna 17:11), (2) Mesih'in takipçilerine verdiği Baba'nın yüceliğinde (Yuhanna 17:22), ve (3) Mesih'in imanlılarda yaşamasında (Yuhanna 17:23) bulunduğunu işaret ediyor. Tüm parçaları bir arada tutan birleştirici güç ve varlık, Kutsal Ruh, yani Mesih'in bedenindeki "Mesih'in Ruhudur".

Bir tekerleğin (bisiklet tekerleği) göbeği ve telleri gibi, kilise üyeleri (teller) de Mesih'e (göbeğe) yaklaştıkça birbirlerine de yaklaşırlar. Kilisede ve ailede gerçek birliği tesis etmenin sırrı, ilişkilerde ustalık, yönetim becerileri ya da zorlukların üstesinden gelmek için sarf edilen insanüstü çaba değil (elbette bunların da yapılması gerekecektir), Mesih'le birlik olmaktır.

Birleştirici olarak Kutsal Ruh. Kutsal Ruh, "Mesih'in Ruh" ve "Gerçeğin Ruh" olarak birliği meydana getirir.

1. Birliğin Odağı. İmanlılar Ruh'la doldukça, O, kişilerin kültür, ırk, cinsiyet, renk, milliyet ve mevki gibi insani önyargıları aşmalarını sağlar (bkz. Gal. 3:26–28). Bunu Mesih'i yüreğe getirerek gerçekleştirir. O'nun ikamet ettiği kişiler, kendilerine değil, İsa'ya odaklanırlar. Onların Mesih ile olan birliği, kendi aralarındaki birlik bağını oluşturur. Bu, içlerinde yaşayan Ruh'un meyvesidir. Bu sayede farklılıklarını en aza indirirler ve İsa'yı yüceltme görevinde birleşirler.

2. Birliği sağlamada ruhsal armağanların işlevi. Kilisenin birliği hedefi ne kadar ulaşılabilir? Mesih gökte Baba'nın yanında arabulucu işine baş-

ladığı zaman, halkının birliğinin sağlanması hedefinin bir hayal olarak kalmamasını güvence altına aldı. Kutsal Ruh aracılığıyla özellikle imanlılar arasında “iman birliğini” kurmayı amaçlayan özel armağanlar verdi.

Pavlus bu armağanlardan şöyle bahsediyor, Mesih “kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı.” Bu armağanlar kiliseye “kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih’in bedenini geliştirmek üzere donatılsın. Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı Oğlu’nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine” erişelim diye verildi (Ef. 4:11-13).

Bu eşsiz armağanlar, imanlılar olgun ve sağlam olsunlar ve “artık insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgârıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar” olmasınlar diye, “Ruh’un birliğini” bir “iman birliğine” dönüştürmek için tasarlanmışlardır (Ef. 4:3, 13, 14; bu kitabın 17. bölümüne bakın).

Bu armağanlar aracılığıyla imanlılar sevgiyle doğruyu söylerler ve canlı bir sevgi birliği geliştirerek Kilisenin Başı olan Mesih’te büyürler. Pavlus şöyle demişti, “O’nun [Mesih’in] önderliğinde bütün beden, her eklemleminin yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüyüp sevgide gelişiyor” (Ef. 4:16).

3. Birliğin Temeli. Kutsal Ruh, “Gerçeğin Ruhu” olarak Mesih’in vaadini tamamlamak için çalışır (Yuhanna 15:26). O’nun görevi imanlıları tüm gerçeğe yönlendirmektir (Yuhanna 16:13). O halde, gerçek birliğin temelini Mesih merkezli gerçek olduğu çok açık.

Ruh’un görevi imanlıları “İsâdaki gerçeğe” yönlendirmektir. Bu çalışmanın birleştirici bir etkisi vardır. Fakat sadece çalışma gerçek birliği sağlamak için yeterli değildir. Gerçek birliği sağlayan, İsâdaki gerçeğe inanmak, onu yaşamak ve vaaz etmektir. Paydaşlık, ruhsal armağanlar ve sevgi çok önemlidir, fakat tüm bunların doluluğu “Yol, gerçek ve yaşam Ben’im” diyenin aracılığıyla sonuca ulaşır (Yuhanna 14:6). Mesih şöyle dua etmişti, “Onları gerçeğe kutsal kıl. Senin sözün gerçektir” (Yuhanna 17:17). Öyleyse, imanlılar birliği tecrübe etmek için Sözden parlayan ışığı almalıdırlar.

İsâdaki bu gerçek yüreklere yerleştikçe, hayatı arındıracak, yükseltecek ve paklayacak, tüm ön yargıları ve uyumsuzlukları eleyecektir.

Mesih'in Yeni Emri. İnsan gibi kilise de Tanrı'nın suretinde yaratıldı. Üçlü birliğin her üyesinin birbirini sevmesi gibi kilise üyeleri de birbirlerini seveceklerdir. Mesih imanlılara Allah'a karşı olan sevgilerini göstermeleri için diğerlerini kendileri gibi sevmelerini emretti (Matta 22:39).

İsa'nın Kendisi sevgi ilkesini Golgotada zirveye taşıdı. Ölümünden hemen önce, daha önce verdiği emri büyüterek öğrencilerine yeni bir emir verdi: "Sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin" (Yuhanna 15:12; ayrıca 13:34). Sanki onlara şöyle diyordu, "Sizden haklarınızı savunmamanızı istiyorum, haklarınızı almak, hak ettiğinizi görmek için yasal yollara başvurmayın diyorum. Sizden eğer diğerlerini sevmeniz için gereklyse, kırbaçlanmak için sırtınızı açmanızı, öbür yanağınızı dönmenizi, yok yere suçlanmanızı, aşağılanmanızı, alaya maruz kalmanızı, dayak yemenizi, kırılmanızı, çarmıha gerilmenizi ve gömülmenizi istiyorum. Çünkü sizi sevdiğim gibi diğerlerini sevmek budur."

1. İmkânsız olasılık. Nasıl Mesih'in sevdiği gibi sevebiliriz? Mümkün değil! Mesih imkânsız olanı istiyor, fakat O imkânsızı mümkün kılar. Şu vaatte bulunmuştu, "Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim" (Yuhanna 12:32). Çünkü Mesih'in bedenindeki birlik, imanlıların beden almış Söz aracılığıyla Allah'la birliği somutlaşmıştır. Bu, imanlıların Asma'daki kökleri aracılığıyla olan birliği, aynı zamanda bağlantısaldır. Ve son olarak da kökü çarmıha dayanır: Golgota'nın sevgisi imanlıların içinde ışıdır.

2. Çarmıhta birlik. Kilisenin birliği çarmıhta gerçekleşir. Biz ancak İsa gibi sevmeyeceğimizi ve sevemediğimizi fark ettiğimiz zaman O'nun içimizde yaşamasına muhtaç olduğumuzu itiraf ederiz ve "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" (Yuhanna 15:5) dediğinde O'na inanırız. O'nun sadece bizim için değil, yeryüzündeki her kişi için öldüğünü çarmıhta anlarız. Bu, O'nun tüm milletleri, ırkları, renkleri ve sınıfları sevdiği anlamına gelir. Farkları ne olursa olsun, O onların her birini eşit derecede seviyor. Bu nedenle birliğin kökleri Tanrı'dadır. İnsanın dar görüşü insanları ayırtırmaya meyillidir. Çarmıh insanın körlüğünü iyileştirir ve Tanrı'nın insanlara verdiği değeri görmemizi sağlar. Hiç kimsenin değersiz olmadığını gösterir. Herkes sevilmektedir. Eğer Mesih onları seviyorsa, biz de sevmeliyiz.

Mesih çarmıha gerilmesinin herkesi Kendisine çekeceğini söylediğinde, O'nun mıknaatı gibi çekici gücünün en sıkıntı içinde olanları bile Kendi bedenine, yani kiliseye çekeceğini söylemek istedi. Gökler ile aramızdaki, Mesih'in çarmıhıyla köprü kurduğu devasa uçurum, bir kardeşe ulaşmak için sokakta atacağımız küçük adımları önemsiz kılıyor. Golgota demek "birbirinizin ağır yükünü taşıyın" demektir (Gal. 6:2). Bize yaşam verebilmek ve birbirimize yardım edelim diye bizi özgür kılabilmek için, O hayatını ezip geçen tüm insanlığın bütün yükünü taşıdı.

Birliğe götüren Adımlar. Birlik kendiliğinden oluşmaz. Onu gerçekleştirmek için imanlıların atması gereken adımlar vardır.

1. Evde Birlik. Kilise birliği için en uygun çalışma sahalarından biri evlerimizdir (bu kitabın 23. Bölümüne bakın). Eğer bilgece yönetimi, nezaketi, sabrı ve sevgiyi merkeze çarmıhı koyarak evde öğrenirsek bu ilkeleri kiliseye de taşıyabiliriz.

2. Birliği amaçlamak. Onun için itina ile çaba sarf etmediğimiz sürece birliği asla elde edemeyeceğiz. Ayrıca asla kendimizden emin bir şekilde ona eriştiğimizi düşünemeyiz. Birlik için her gün dua etmeli ve onu itinayla ilerletmeliyiz.

Farklılıkları en aza indirmeli ve önemsiz şeyler üzerine tartışmaktan kaçınmalıyız. Bizi bölen şeylere odaklanmak yerine, üzerinde hemfikir olduğumuz pek çok harika gerçek hakkında konuşmalıyız. Birlik hakkında konuşun ve Mesih'in duasının gerçekleşmesi için dua edin. Bunu yaparak Allah'ın sahip olmamızı istediği birlik ve uyumu anlayabiliriz.

3. Ortak bir hedef için birlikte çalışmak. Kilise, İsa Mesih'in müjdesini duyurmada tek bir gövde gibi hareket etmediği sürece birliği tecrübe etmeyecek. Böyle bir görev, uyumluluğu öğrenmek için en uygun eğitim alanıdır. Bu görev, imanlılara hepsinin Allah'ın büyük ailesinin ayrılmaz parçaları olduklarını ve bütünü mutluluğunun her bir üyenin esenliğine bağlı olduğunu öğretir.

Mesih, hizmeti sırasında canın ve bedeninin yenilenmesi işlerini birlikte gerçekleştirdi. Öğrencilerini görevlerine gönderirken de benzer bir vurgu yaptı: vaaz etmek ve iyileştirmek (Luka 9:2; 10:9).

Bu nedenle Mesih'in kilisesi hem Söz'ü vaaz etme görevini hem de müjdecî sağlık hizmetini birlikte sürdürmelidir. Allah'ın işinin bu safhalarından herhangi biri tek başına yapılmamalı ya da tüm dikkat birine verilmemelidir. Mesih'in zamanında olduğu gibi, bizim canlar için olan çalışmamızı da denge ve birlikte uyumlu çalışma nitelendirmelidir.

Kilise işinin çeşitli aşamalarında görev alanlar müjde davetini dünyaya güçlü bir şekilde iletmek istiyorlarsa birbirleriyle yakın bir işbirliği içinde çalışmalıdırlar. Bazı kişiler birlik ile kastedilenin etkinliği arttırmak için pekiştirme olduğunu düşünüyorlar. Fakat beden mecazı büyük veya küçük her organın önemli olduğunu gösteriyor. Allah'ın dünya çapındaki işi için planladığı şey rekabet değil, iş birliğidir. Böylelikle Mesih'in bedenindeki birlik, O'nun muhteşem bir şekilde çarmıhta sergilenmiş olan özverili sevgisinin bir göstergesi olur.

4. Evrensel bir bakış açısı geliştirmek. Bir kilise dünyanın her tarafında Allah'ın işini faal bir şekilde geliştirmiyorsa, gerçek birliği ortaya koymuyor demektir. Kilise ulusal, kültürel ve bölgesel tecritçilikten kaçınmak için her şeyi yapmalıdır. Düşünce, gaye ve hareket birliğine ulaşmak için, çeşitli uluslardan olan imanlılar iç içe geçmeli ve birlikte hizmet etmelidir.

Kilise, birliğini ve dünya çapındaki güvenini zedeleyebilecek farklı ulusal çıkarları beslememe konusunda dikkatli olmalıdır. Kilise önderliği, eşitliği ve birliği koruyacak şekilde yönetmelidir. Herhangi bir bölgedeki hizmet programının geliştirilmesine kaynak sağlamak için, farklı bölgelerdeki işi sekteye uğratmamaya dikkat etmelidir.

5. Bölücü tavırlardan kaçınma. Bencillik, gurur, özgüven, kendine yeterli, üstünlük, önyargı, eleştircilik, itham etme ve imanlıların birbirlerinin kusurlarını bulması, kilisede ayrışmaya sebep olur. Bu davranışların ardında sıklıkla ilk Hristiyanlık tecrübesindeki sevginin yitirilmesi yatar. Allah'ın Golgota'daki Mesih'te bulunan armağanına yeniden odaklanmak, birbirimize karşı olan sevgimizi de yenileyebilir (1. Yuhanna 4:9-11). Kutsal Ruh'un aracılık ettiği Allah'ın lütfu, bu ayrışma kaynaklarını doğal kalpte zapt edebilir.

Bir Yeni Ahit kilisesi ayrışma problemi ile karşılaştığında, Pavlus onlara "Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşayın" (Gal. 5:16) tavsiyesinde

bulunmuştu. Sürekli dua aracılığıyla, Kutsal Ruh'un bizi birliğe yönlendirecek rehberliğini aramalıyız. Kutsal Ruh'un yönetiminde yaşamak Ruh'un meyvelerini üretir. Bunlar ayrışmanın etkili birer panzehiri olan sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir (Gal. 5:22, 23).

Yakup, insanlar karşısında onların zenginlikleri ve mevkilerine göre sergilediğimiz davranış biçimlerine dayanan başka bir ayrışma kaynağından bahsetmişti. İltimasçılığı şu güçlü sözlerle kınamıştı: "İnsanlar arasında ayırım yaparsanız, günah işlemiş olursunuz; Yasa tarafından, Yasa'yı çiğnemekten suçlu bulunursunuz" (Yakup 2:9). Allah taraf tutmadığına göre (Elç. 10:34), bazı kilise üyelerine mevkileri, zenginlikleri ve becerilerinden dolayı diğerlerinden daha fazla saygı göstermemeliyiz. Onlara saygı duyabiliriz, fakat onların göksel Babamız'ın gözünde Allah'ın en boynu bükük çocuğundan daha kıymetli olduğunu düşünmemeliyiz. Mesih'in sözleri bakış açımızı düzeltiyor: "Bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz" (Matta 25:40). O, en bereketli üyeler kadar en zayıf üyelerin kişiliğinde de temsil ediliyor. Hepsi O'nun çocuklarıdır ve bu yüzden O'nun için eşit derecede önemlidirler.

Aynı Rabb'imiz İnsanoğlu'nun Âdem'in her oğlu ve kızına kardeş olmuş olması gibi, O'nun takipçileri olan bizler de düşünce ve hizmet birliği içinde her ulustan, her oymaktan, her dilden ve her halktan kardeşlerimize kurtarıcı bir şekilde ulaşmaya çağırıyoruz (bkz. Va. 14:6).

Vaftiz

Vaftiz ile İsa Mesih'in ölümü ve dirilişine imanımızı ikrar eder, günaha öldüğümüzü ve yeni bir yaşamda yürüme kararlılığımızı doğrularız. Böylece Mesih'i Rabb'imiz ve Kurtarıcımız olarak kabul eder, O'nun halkına katılır ve O'nun kilisesinin üyeleri olarak kabul ediliz. Vaftiz, Mesih ile birliğimizin, günahlarımızın bağışlanmasının ve Kutsal Ruh tarafından kabul edililişimizin bir simgesidir. Suya batırılarak yapılır ve İsa'ya olan imanın doğrulanması ve günahlardan tövbe edildiğinin gösterilmesi şartına bağlıdır. Kutsal Yazılar'daki talimata uyularak ve Kutsal Yazılar'ın öğretilerinin kabul edilmesi sonrasında yapılır. (Rom. 6:1-6; Kol. 2:12, 13; Elç. 16:30-33; 22:16; 2:38; Mat. 28:19, 20.)

Orta Afrika'da yaşayan Nyangwira, vaftiz olmayı sadece bir seçenek olarak görmüyordu. Bir yıldan uzun süredir hevesle Kutsal Kitap çalışıyordu. Bir Hristiyan olmayı çok istiyordu.

Bir akşam, öğrendiklerini kocası ile paylaştığında, çok sinirlenen adam öfkeyle bağırdı, "evimde böyle bir din istemiyorum ve o dersleri çalışmaya devam edersen seni öldürürüm." Kırılmış olmasına rağmen Nyangwira dersleri çalışmaya devam etti ve kısa süre sonra vaftize hazır hale geldi.

Vaftiz töreni için evden çıkmadan önce Nyangwira kocasının önünde saygıyla eğildi ve ona vaftiz olacağını söyledi. Adam büyük av bıçağını eline aldı ve bağırdı, "vaftiz olmanı istemediğimi sana söylemiştim. Vaftiz olduğun gün seni öldüreceğim."

Fakat Nyangwira Rabbi'ni izlemek konusunda kararlıydı. Evden çıktığında kulaklarında kocasının tehditleri yankılanıyordu.

Suya girmeden önce günahlarını itiraf etti ve belki de o gün hayatını Rabb'e verip vermeyeceğini bilmeden, hayatını Kurtarıcı'ya adadı. Vaftiz

olurken yüreği huzurla doldu. Eve döndüğünde bıçağı alıp kocasına götürdü.

Kocası kızgın bir şekilde, “Vaftiz oldun mu?” diye sordu.

“Evet,” diye cevapladı Nyangwira, “İşte bıçak.”

“Ölmeye hazır mısın?”

“Evet.”

Onun bu cesareti karşısında şaşırın kocası onu öldürmekten vazgeçti.

Vaftiz ne kadar önemli?

Vaftiz kişinin hayatını tehlikeye atmasına değer mi? Allah gerçekten vaftizi şart koşuyor mu? Kurtuluş, kişinin vaftiz olup olmasına mı bağlı?

İsa'nın Örneği. İsa bir gün Nasıra'daki marangoz dükkânını bıraktı, ailesiyle vedalaştı ve kuzeni Yahya'nın vaaz ettiği Ürdüne gitti. Yahya'dan Kendisini vaftiz etmesini istedi. Şaşırın Yahya O'nu vazgeçirmek için şöyle dedi, “benim senin tarafından vaftiz edilmem gerekirken sen mi bana geliyorsun?”

İsa ona şu karşılığı verdi: “Şimdilik buna razı ol! Çünkü doğru olan her şeyi bu şekilde yerine getirmemiz gerekir.” (Matta 3:13–15).

İsa'nın vaftizi, sonsuza kadar bu törene ilahi onay vermiş oldu (Mat. 3:13–17; ayrıca Mat. 21:25). Vaftiz, doğruluğun herkesin katılabileceği bir unsurdur. Mesih, yani Günahsız Olan “doğru olan her şeyi bu şekilde yerine getirmek için” vaftiz olduysa, biz günahkârlar da aynısını yapmalıyız.

İsa'nın Emri. Hizmetinin sonunda İsa öğrencilerine şöyle buyurdu: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin” (Matta 28:19, 20).

Mesih bu görevlendirmede, O'nun kilisesinin, ruhsal krallığının bir parçası olmak isteyenlerin vaftiz olmalarını istediğini açık bir şekilde belirtti. Öğrencilerin hizmeti aracılığıyla Kutsal Ruh insanları tövbe etmeye ve İsa'yı Kurtarıcı olarak kabul etmeye razı ediyordu. Onlar,

Baba Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edilmelilerdi. Vaftiz olmaları, onların Mesih ile kişisel bir ilişkiye girdiklerini ve O'nun lütuf krallığının ilkeleri ile uyum içinde yaşamaya adandıklarını gösterecekti. Mesih vaftiz etme emrini şu güvenceyi vererek tamamladı, "işte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

Mesih'in göğe yükselişinden sonra elçiler vaftizin gerekliliğini ve önemini duyurdular (Elç. 2:38; 10:48; 22:16). Bunun sonucunda çok sayıda insan vaftiz olarak Yeni Ahit kilisesini oluşturdu (Elç. 2:41, 47; 8:12) ve Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un yetkisini kabul etti.

Vaftiz ve Kurtuluş. Mesih, "iman edip vaftiz olan kurtulacak" diye öğretti (Mar. 16:16). Elçisel kilisede vaftiz Mesih'in kabul edilmesi sonrasında kendiliğinden gerçekleştiriliyordu. O, yeni imanlının imanının bir tasdikiydi (ayrıca bkz. Elç. 8:12; 16:30-34).

Petrus, vaftiz ile kurtuluş arasındaki ilişkiyi açıklarken, Nuh'un Tufan zamanındaki tecrübesini örnek gösterdi. Tufan öncesinde günah öyle boyutlara ulaşmıştı ki, Allah Nuh aracılığıyla dünyayı uyarma gereği duymuştu. Ya tövbe edecek ya da yıkımla yüzleşeceklerdi. Sadece sekiz kişi inanıp gemiye bindi ve "suyla kurtuldu." Petrus şöyle diyor, "Bunun simgesel karşılığı olan vaftiz bugün sizleri kurtarıyor. Vaftiz bedeninin kirini gidermek değil, Tanrı'ya temiz vicdan sunmaktır. Bu, İsa Mesih'in dirilmesiyle sağlandı." (1. Petrus 3:20, 21 TC).

Petrus, Nuh ve ailesinin suyla kurtulması örneğinde olduğu gibi bizim de vaftizle kurtulduğumuzu söylüyor. Elbette, Nuh'u kurtaran sular değil Tanrı'ydı. Aynı şekilde, imanlının günahını kaldıran suyla vaftiz değil Mesih'in kanıdır. Fakat vaftiz, Nuh'un gemiye girerek itaat etmesi gibi, iyi bir vicdanın Allah'a "cevabıdır". İnsan Allah'ın gücüyle "cevap verdiği"nde, İsa Mesih'in dirilişi ile sağlanmış olan kurtuluş geçerli hale gelir.

Kurtuluş, vaftize mutlak surette bağlı olsa da vaftiz olmak kurtuluşu güvence altına almaz. Pavlus, İsrail'in Mısır'dan Çıkış tecrübesini vaftizin bir simgesi olarak görüyordu. "Kardeşler, atalarımızın hepsinin bulut altında korunduğunu ve hepsinin denizden geçtiğini bilmenizi istiyorum. Musa'ya bağlanmak üzere hepsi bulutta ve denizde

vaftiz edildi. Hepsi aynı ruhsal yiyeceği yedi; hepsi aynı ruhsal içeceği içti.” İsrail halkı Kızıldeniz’den geçerken “suya batırıldılar” (başlarının üzerinde bulut, iki yanlarında deniz) ve temsili olarak vaftiz edildiler. “Ne var ki, Tanrı onların çoğundan hoşnut değildi” (1Ko. 10:1-5). Yani, günümüzde vaftiz olmak kurtuluşu güvence altına almak anlamına gelmiyor. İsrail’in tecrübesi “bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi. Onun için, ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!” (1Ko. 11, 12).

“Bir Vaftiz”

Vaftizin Hristiyan dünyasında uygulaması farklı farklıdır. Bazıları suya batırarak veya daldırarak, bazıları su serpererek, diğerleri ise başından aşağı su dökerek yaparlar. Ruh’un Allah’ın kilisesine kazandırdığı birliğin alameti, “bir vaftiz” uygulamasıdır (Ef. 4:5). Kutsal Kitap vaftiz etme ifadesinin anlamı, uygulamanın kendisi ve onun ruhsal olarak taşıdığı önem hakkında ne söylüyor?

“Vaftiz” sözcüğünün anlamı. Vaftiz sözcüğü Grekçe bapto fiilinden gelmektedir. Bapto (dibe veya alta dalma) fiilinden türediği için, suya daldırmaya işaret eder. Vaftiz etme fiili su vaftizinden bahsettiği zamanlarda, kişiyi suya daldırma veya batırmayı ifade eder.

Yeni Ahit’te vaftiz etmek fiili (1) su ile vaftiz etmeyi ifade etmek için (Matta 3:6; Mark 1:9; Elç. 2:41); (2) Mesih’in acılarının ve ölümünün simgesi olarak (Matta 20:22, 23; Markos 10:38, 39; Luka 12:50); (3) Kutsal Ruh’un gelişini belirtmek için (Matta 3:11; Markos 1:8; Luka 3:16; Yuhanna 1:33; Elç. 1:5; 11:16) ve (4) yıkanma veya ellerin törensel temizliği için (Markos 7:3, 4; Luka 11:38) kullanılmıştır. Dördüncüsü basbayağı törensel kirliliklerden temizlenmeyi işaret eder ve su dökerek vaftizi meşru kılmaz. Kutsal Yazılarda vaftiz ismi hem su vaftizi hem de Mesih’in ölümü için kullanılmıştır (Matta 3:7; 20:22).

J. K. Howard, Yeni Ahit’te su serpmenin elçisel bir uygulama olduğuna dair herhangi bir kanıt bulunmadığını, aslında tüm kanıtların bunun geç döneme ait bir uygulama olduğunu gösterdiğini söylüyor.

Yeni Ahit'te Vaftiz. Yeni Ahit kayıtlarındaki su ile vaftiz olaylarında, uygulama suya batırılma şeklindedir. “Yahya da Salim yakınındaki Aynon'da vaftiz ediyordu. Çünkü orada bol su vardı” (Yuhanna 3:23, Matta 3:6; ayrıca Markos 1:5). “Bol su” sadece suya batırma için gereklidir.

Yahya İsa'yı suya batırdı. O'nu “Şeria ırmağında” vaftiz etti ve vaftizden sonra İsa “sudan çıktı” (Markos 1:9, 10; Matta 3:16).

Elçisel kilise de suya batırarak vaftiz ediyordu. Filipus Etiyopyalı hadımı vaftiz ettiğinde “Filipus'la hadım birlikte suya girdiler ve Filipus hadımı vaftiz etti” (Elç. 8:38, 39).

Tarihte Vaftiz. Hristiyan döneminden önce Yahudiler mühtedileri suya daldırarak vaftiz ediyorlardı. Kumran'daki Esensiler, hem üyeleri hem de mühtedileri suya batırarak vaftiz etme uygulamasını takip ettiler.

Yeraltı mezarlarındaki ve kiliselerdeki resimlerden, yerlerdeki, duvarlardaki ve tavanlardaki mozaiklerden, kabartmalardan ve müzelik Yeni Ahitler'deki çizimlerden elde edilen kanıtlar, suya batırarak vaftiz etmenin, Hristiyanlığın ilk on, hatta on dört yüzyılı boyunca kilisesinin standart uygulaması olduğunu gösteriyor. Tarihi katedraller ve kiliselerdeki vaftiz havuzları, Kuzey Afrika, Türkiye, İtalya, Fransa ve başka yerlerdeki kalıntılar, bu uygulamanın eskiliğine tanıklık etmeye devam ediyorlar.

Vaftizin Anlamı

Vaftizin anlamı onun yöntemi ile yakın alakalıdır. Alfred Plummer şöyle demişti, “Vaftizin önemi sadece suya batırma yöntemi ile uygulandığında görünür.”

Mesih'in Ölümünün ve Dirilişinin Simgesi. Sular ile kaplamanın bunaltıcı sorun ve ıstırapları simgelemesi gibi (Mez. 42:7; 69:2; 124:4, 5), İsa'nın suyla vaftizi, O'nun acı çekmesinin, ölümünün ve gömülmesinin bir peygamberlik sözü mizansenini (Markos 10:38; Luka 12:50), sudan çıkması da sonrasında dirilmiş olmasını temsil ediyor (Rom. 6:3–5).

Eğer elçisel kilise vaftizi suya batırma dışında bir yöntem kullanarak uygulaysaydı, vaftiz, Mesih'in acısının bir simgesi olarak hiçbir önem ta-

şımıyor olurdu. Bu nedenle, suya batırılarak vaftiz etmeyi destekleyen en güçlü kanıt teolojik kanıttır.

Günaha Ölü, Tanrı'ya Diri olmanın Simgesi. Vaftizde imanlılar Rabbimiz'in ıstırabını tecrübe ederler. Pavlus şöyle demişti, “Mesih İsa'ya vaftiz edildiğimizde, hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz? Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük” (Rom. 6:3, 4).

İmanlıların Mesih ile yakın ilişkisi, “Mesih İsa'ya vaftiz” edilmek, “O'nun ölümüne vaftiz” edilmek ve “vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme” gömülmek gibi ifadelerle ortaya konulmuştur. Howard şöyle diyor: “Temsili bir iş olan vaftizde imanlılar Mesih'in ölümüne dâhil olur ve gerçek anlamda o ölüm kişinin ölümü haline gelir. Ayrıca Mesih'in dirilişine de dâhil olurlar ve o diriliş kişinin dirilişine dönüşür.” İmanlıların Rabbimiz'in acılarına dâhil olması ne ifade ediyor?

1. Günaha ölü. Vaftizde, imanlılar “O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla [Mesih'le]” birleşir (Rom. 6:5) ve “Mesih'le birlikte çarşıya” gerilir (Gal. 2:20). Yani, “artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarşıya gerildiğini biliriz. Çünkü ölmüş kişi günahattan özgür kılınmıştır.” (Rom. 6:6–8).

İmanlılar eski yaşam biçimlerinden artık vazgeçmişlerdir. Onlar günaha ölüdürler, “eski şeyler geçmiş” (2Ko. 5:17) ve yaşamları Mesih ile birlikte Tanrı'da muhafaza edilmiştir. Vaftiz eski yaşamın çarşıya gerilmesini temsil eder. O sadece bir ölüm değil aynı zamanda bir gömülmedir. “Vaftizde O'nunla birlikte” gömülürüz (Kol. 2:12). Bir kişinin ölmesinin ardından gömülmesi gibi, imanlı da sudan mezarın içine batırıldığında, İsa Mesih'i kabul ettiği zaman geride kalmış olan eski yaşamı gömülmüş olur.

Vaftizde imanlılar dünyadan vazgeçerler. “İmansızların arasından çıkıp ayrılın, murdara dokunmayın” (2Ko. 6:17) emrine itaat eden adaylar, Şeytan'ın hizmetinden çekildiklerini ve Mesih'i yaşamlarına kabul ettiklerini topluluk önünde ilan ederler.

Elçisel kilisede tövbeye çağrı vaftize çağrıyı da içerirdi (Elç. 2:38). Bu nedenle vaftiz gerçek tövbe anlamına da gelir. İmanlılar günaha ölümler ve İsa Mesih'in arındırıcı kanı aracılığıyla günahlarının bağışlanmasını kazanırlar. Vaftiz töreni içsel temizliğin bir göstergesi, itiraf edilen günahların yıkanmasıdır.

2. Tanrı'ya Diri. Mesih'in diriliş gücü yaşamlarımızda işler. O yaşamın yeniliğinde yürümemize yardım eder (Rom. 6:4). Artık günaha ölü, "Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri" oluruz (Rom. 6:11). Eski mi-zacımızın üzerinde muzaffer bir yaşam için yegâne umudun, Kutsal Ruh'un kudret verici gücü aracılığıyla yeni bir ruhsal yaşam sağlayan di-rilmiş Rabb'in lütfu olduğuna tanıklık ederiz. Bu yeni yaşam bizlere İsa Mesih'e adanmaya odaklanan yeni değerler, arzular ve istekler vererek, bizi insan tecrübesinin bir üst düzlüğüne yükseltir. Bizler Kurtarıcı-mız'ın yeni öğrencileriyiz ve vaftiz bizim öğrenciliğimizin işaretidir.

Bir Antlaşma İlişkisinin Simgesi. Eski Ahit zamanlarında, İbrahim ile Tanrı arasındaki antlaşma ilişkisini sünnet belirtiyordu (Yar. 17:1-11).

İbrahimi antlaşmanın hem ruhsal hem de ulusal unsurları vardı. Sünnet ulusal kimliğin bir işaretiydi. İbrahim'in kendisi ve ailesinde sekiz günlükten daha büyük olan tüm erkeklerin sünnet olması gerekiyordu (Yar. 17:10-14; 25-27). Sünnetsiz olan birisi Allah'ın halkından "atıl-malıydı" çünkü antlaşmayı bozmuş oluyordu (Yar. 17:14).

Antlaşmanın bir yetişkin olan İbrahim ile Tanrı arasında yapılmış olması, onun ruhsal boyutunu ortaya koyuyor. İbrahim'in sünneti, onun önceki iman yolu ile aklanma tecrübesini işaret ediyor ve onaylıyordu. "İbrahim daha sünnetsizken imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı" (Rom. 4:11).

Fakat sünnet tek başına antlaşmanın hakiki ruhsal boyutuna girmeyi güvence altına almıyordu. Allah'ın sözcüleri, sıklıkla hiçbir şeyin ruhsal sünnetten daha yeterli olamayacağı konusunda uyarıda bulundular. "Yüreklerinizi sünnet edin, bundan böyle dik başlı olmayın" (Yas. 10:16; ayrıca, 30:6; Yer. 4:4). "Yürekte sünnetsiz" olanlar Uluslar ile birlikte ce-zalandırılacaktı (Yer. 9:25, 26).

Yahudiler İsa'yı Mesih olarak kabul etmediklerinde, Allah ile

antlaşma ilişkilerini bozmuş oldular ve O'nun seçilmiş halkı olma özel durumlarını sona erdirdiler (Dan. 9:24-27- bu kitabın 4. Bölümüne bakın). Allah'ın antlaşması ve vaatleri aynı kalsa da O yeni bir halk seçti. Yahudi ulusunun yerini Ruhsal İsrail aldı (Gal. 3:27-29; 6:15, 16).

Mesih'in ölümü yeni antlaşmayı tasdik etti. İnsanlar bu antlaşmaya, İsa'nın kefaretilik ölümüne bir iman cevabı olan ruhsal sünnet ile dâhil oldular. Hristiyanlar sünnetsizler için Müjde'ye sahiptirler (Gal. 2:7). Yeni antlaşma, ruhsal İsrail'e ait olanlardan "dışsal bir ayın" değil, "içsel bir iman" ister. Bir kimse doğuştan Yahudi olabilir, fakat ancak yeniden doğarak bir Hristiyan olunur. "Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır; yararlı olan, sevgiyle etkisini gösteren imandır" (Gal. 5:6). Önemli olan, Ruh'un işi olan yüreğin sünnet edilmesidir (Rom. 2:28, 29).

İsa ile kurtarıcı bir ilişkinin işareti olan Vaftiz, bu ruhsal sünneti temsil eder. "Ayrıca Mesih'in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedeninizin benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O'nda sünnet edildiniz. Vaftizde O'nunla birlikte gömüldünüz, O'nu ölümden diriltiren Tanrı'nın gücüne iman ederek O'nunla birlikte dirildiniz" (Kol. 2:11, 12).

İsa tarafından gerçekleştirilen ruhsal sünnet ile "etten bedeni" alınan vaftiz edilen kişi, artık "Mesih'i giyinir" ve İsa ile antlaşma ilişkisine adım atar. Sonuç olarak o da antlaşma vaatlerinin yerine gelmesini bekleyenler arasına katılır. "Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi... Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız (Gal. 3:27-29). Bu antlaşma ilişkisine dâhil olan herkes için Allah "Ben onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak" (Yer. 31:33) sözünü veriyor.

Mesih'in Hizmetine Adanmanın Simgesi. İsa Mesih, vaftizinde Kutsal Ruh'un olağanüstü şekilde dökülmesini aldı. Bu, O'nun Babasının O'na verdiği görev için meshedilmesini veya adanmasını simgeliyordu (Mat. 3:13-17; Elç. 10:38). O'nun bu tecrübesi, su ile vaftiz ve Kutsal Ruh ile vaftizin bir bütün oluşturduğunu gösteriyor. Yani, Kutsal Ruh'un alınmadığı bir vaftiz tamamlanmamış bir vaftizdir.

Elçisel kilisede Kutsal Ruh'un dökülmesi genellikle su ile vaftizi takip

etmiştir. Öyleyse bugün, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edildiğimizde, sonsuza dek kalıcı müjdenin dağıtılması için göğün üç büyük gücüne adanmış, kutsanmış ve onlarla birleşmiş oluruz.

Kutsal Ruh yüreklerimizi günahahtan temizleyerek bizi hizmete hazırlar. Yahya, İsa "sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek" demişti (Mat. 3:11). Yeşaya, Allah halkını kirliliklerinden "adil ve ateşten bir ruhla temizleyecek" diyor (Yşa. 4:4). Tanrı, "sana karşı duracak, kül suyuyla arıtır gibi seni cüruftan arıtıp temizleyeceğim" diyor (Yşa 1:25). Tanrımız günahı "yakıp yok eden bir ateştir" (İbr. 12:29). Kutsal Ruh O'na teslim olan herkesin günahlarını tüketerek, onların yaşamlarını arındıracaktır.

Sonrasında da Kutsal Ruh onlara armağanlarını verir. O'nun armağanları özel bir ilahi bağlıştır, imanlının kiliseye ve İsa Mesih'i henüz kabul etmemiş olanlara hizmet edebilmesi için vaftizde verilir. Kutsal Ruh'la vaftiz ilk kiliseye tanıklık gücü verdi (Elç. 1:5, 8) ve kilisenin, krallığın sonsuza dek kalıcı müjdesini ilan etme görevini tamamlamasını sağlayacak olan da bu aynı vaftizdir (Mat. 24:14; Va. 14:6).

Kiliseye Katılımın Simgesi. Vaftiz, kişinin yenilenmesinin ve yeniden doğuşunun bir işareti olarak (Yuhanna 3:3, 5), aynı zamanda o kişinin Mesih'in ruhsal krallığına girişini de belirtir. Vaftiz, yeni imanlıyı Mesih'le birleştirdiği için, her zaman kilisenin kapısı gibi işlev görür. Rab, vaftiz aracılığıyla yeni öğrencileri imanlılar topluluğuna, yani Kendisinin bedenine, kiliseye dâhil eder (Elç. 2:41, 47; 1. Ko. 12:13). Onlar artık Tanrı'nın ailesinin üyeleridirler. Kimse kilise ailesine katılmadan vaftiz edilemez.

Vaftiz İçin Gerekli Olan Nitelikler

İman. Vaftiz için gerekli ön şartlardan birisi, İsa'nın kefaret edici kurbanlığının günahahtan kurtulmak için yegâne aracı olduğuna iman etmektir. Mesih, "İman edip vaftiz olan kurtulacak" demişti (Mark 16:16). Elçisel kilisede sadece Müjde'ye inanlar vaftiz ediliyordu (Elç. 8:12, 36, 37; 18:8).

"İman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla" (Rom. 10:17) olduğuna göre, öğretim vaftiz hazırlığının önemli

bir parçası olmalıdır. Mesih'in büyük görevlendirmesi bu öğretimin önemini doğruluyor: “Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin” (Matta 28:19–20). Öğrenci olmak, titiz bir eğitimi gerekli kıyıyor.

Tövbe. Petrus, “Tövbe edin, her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olun” demişti (Elç. 2:38). Tanrı Sözü'nün öğretilmesi sadece imanın yolunu açmaz, aynı zamanda tövbe ve dönüşümü de sağlayan odur. Allah'ın çağrısına yanıt olarak insanlar kaybolmuşluklarını görür, günahkârlıklarını itiraf eder, Allah'a teslim olur, günahlarından tövbe eder, Mesih'in kefareti kabul eder ve kendilerini O'nunla birlikte yeni bir hayata adarlar. Dönüşüm olmadan İsa Mesih ile kişisel bir ilişkiye başlayamazlar. Sadece tövbe aracılığıyla vaftizin ön şartlarından biri olan günaha ölmeyi tecrübe edebilirler.

Tövbenin Meyveleri. Vaftiz olmayı isteyenler imanlarını ikrar ederler ve tövbe ederler. Fakat “tövbeye yaraşır meyveler” (Matta 3:8) vermedikleri sürece, Kutsal Kitap'ın istediği vaftizlik şartlarını yerine getirmiş olmayacaklar. Yaşamları, İsa'daki gerçeğe adanmış olduklarını göstermeli ve Tanrı'ya karşı duydukları sevgiyi O'nun emirlerine uyarak ifade etmelidir. Vaftize hazır olmak için yanlış inanç ve uygulamalardan vazgeçmelidirler. Yaşamlarında Ruh'un meyvelerinin görülmesi, Rabb'in onların içinde yaşadığını, onların da Rab'de yaşadıklarını belli edecektir (Yuhanna 15:1–8). Mesih ile ilişkilerinin kanıtı olarak bunu ortaya koymadıkları sürece kiliseye katılmaya hazır değillerdir.

Adayların Sınanması. Bir kilise üyesi olmak ruhsal bir adım atmayı gerektirir, mesele sadece kişinin adının bir deftere kaydedilmesinden ibaret değildir. Vaftiz konusunda yetkili olanlar, adayların vaftize hazır olup olmadıklarını belirlemekten sorumludurlar. Adayların kilisenin dayandığı ilkeleri anladıklarından, yeni bir yaratık olduklarına dair kanıt sunduklarından ve Rab İsa ile sevinç verici bir tecrübe yaşadıklarından emin olmalıdırlar.

Yine de vaftiz olmak isteyenlerin gerekçelerini yargılamama konusunda dikkatli olmalıdırlar. Bir kişi kendisini kilise üyeliği için aday olarak sunduğunda, onun yaşamının meyvelerini sınamalıyız ve onun gerekçelerinden doğan sorumluluğu kendisine bırakmalıyız.

Bazıları su ile vaftizde diri olarak gömüldüler. Benlikleri ölmedi. O kişiler Mesih'te yeni yaşamı almadılar. Bu şekilde kiliseye katılanlar kendileri ile birlikte zayıflığın ve sapkınlığın tohumlarını getirdiler. Böy-
lelerinin “kutsanmamış” etkileri, kilise içindeki ve dışındakilerin kafalarını karıştırıyor ve kilisenin tanıklığını tehlikeye atıyor.

Bebekler ve Çocuklar Vaftiz Edilmeli mi? Vaftiz, yeni imanlıları “yeniden doğma” kapsamında kilise ile birleştirir. Dönüşümleriyle, vaftiz ve kilise üyeliği için hak kazanmışlardır. Birleşme “bebek doğumu” ile değil, “yeni doğum” ile gerçekleşir. İmanlıların (erkeklerin de kadınların da) vaftiz olmalarının sebebi buydu (Elç. 8:12, 13, 29–38; 9:17, 18; 1.Ko. 1:14). Karl Barth, Yeni Ahit'in hiçbir yerinde bebek vaftizine izin verilmediğini veya emredilmediğini söylüyor. G. R. Beasley-Murray itiraf ediyor, “Yeni Ahit Kilisesi'nin vaftizinde, bebek vaftizini bulmakta yetersiz kaldım.”

Bebekler ve çocuklar dönüşümü tecrübe edemeyecekleri için, vaftiz edilme hakkına sahip değillerdir. Bu, onların yeni antlaşma topluluğundan hariç tutuldukları anlamına mı geliyor? Kesinlikle hayır! İsa onları lütuf krallığından hariç tutmadı. “Ama İsa dedi: ‘Küçük çocukları bırakın ve bana gelmelerine engel olmayın; çünkü göklerin krallığı böy-
lelerindir.’ Ve ellerini onların üzerine koydu” (Matta 19:14, 15 CAN). İmanlı ebeveynler, çocuklarının Mesih'le, sonunda vaftiz olmalarını sağlayacak bir ilişkiye sahip olmaları için onları yönlendirmekte hayati bir görev üstlenirler.

İsa'nın kutsanmaları için çocuklarını İsa'ya getiren annelere olumlu yaklaşımı çocukların adanması uygulamasının yolunu açtı. Bu hizmette, Allah'a sunulmaları veya adanmaları için ebeveynler çocuklarını kiliseye getirirler.

Peki, kişi kaç yaşında vaftiz edilmeye hazırdır? Kişiler (1) vaftizin anlamını anlayacak kadar erişkinseler (2) Mesih'e teslim olmuş ve dö-

nüşmüşlerse, (3) Hristiyanlığın temel ilkelerini anlamışlarsa ve (4) kilise üyeliğinin önemini kavramışlarsa, vaftiz edilebilirler. Kişi kendi kurtuluşunu ancak sorumluluk yaşına gelmesine rağmen Kutsal Ruh'un etkisini reddettiğinde tehlikeye atmış olur.

İnsanlar ruhsal olgunluğa erişmede birbirlerinden farklı oldukları için, bazıları diğerlerine göre vaftiz olmaya daha erken hazır olabilirler. Bu nedenle vaftiz olmak için bir yaş sınırı belirleyemeyiz. Veliler çocuklarının erken yaşta vaftiz olmalarına razı iseler, onların ruhsal ve karakter gelişimlerinden de sorumlu olmalıdırlar.

Vaftizin Meyvesi

Vaftizin sağladığı en seçkin meyve, Mesih için yaşanan bir hayattır. Hedefler ve istekler, kişinin kendisine değil Mesih'e odaklanmıştır. "Mesih'le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor. Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri düşünün" (Kol. 3:1, 2). Vaftiz bir Hristiyan için ulaşılabilecek en yüksek nokta değildir. Bizler ruhsal olarak büyürken, Allah'ın çoğalma planı dâhilinde diğerlerine hizmet için gerekli olan Hristiyan lütuflarını ediniriz: "Tanrı'yı ve Rabbimiz İsa'yı tanımakla lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun (2. Petrus 1:2). Vaftiz yeminimize bağlı kaldığımız sürece, adlarına vaftiz olduğumuz Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, vaftizden sonra karşılaşılabileceğimiz her türlü tehlikede bize yardım edecek olan ilahi güce ulaşacağımızı temin ederler.

İkinci meyve, Mesih'in kilisesi için yaşanan bir hayattır. Bizler artık yalıtılmış bireyler değiliz; Mesih'in kilisesinin üyeleri olduk. Yaşayan taşlar olarak, Tanrı'nın tapınağını oluşturuyoruz (1Pe. 2:2-5). Büyüye-bilmemiz için günlük lütfumuzu aldığımız ve sevgi içinde gelişmemizi sağlayan Mesih'le, yani kilisenin başıyla özel bir ilişki sürdürürüz (Ef. 4:16). Üyelerinin yeni üyeleri gözetmek için sorumluluk aldığı antlaşma topluluğu içinde, biz de elimizi taşın altına sokarız (1Ko. 12:12-26). Onların iyiliği ve aynı zamanda kilisenin iyiliği için bu yeni üyeler ibadet, dua ve sevgi dolu hizmet hayatına dâhil edilmelidirler (Ef. 4:12).

Son meyve de dünyada ve dünya için bir yaşam sürmektir. Bizlerin yani vaftiz olanların vatandaşlıklarının göklerde olduğu doğrudur (Flp.

3:20). Fakat biz açıkça dünyaya hizmetçiler olarak dönebilmek için, Mesih'in bedeninde eğitilmek ve Mesih'in kurtarıcı hizmetine katılmak için çağrıldık. Gerçek öğrenciler dünyadan el ayak çekip kiliseye sığınmayacaklardır; bizler Mesih'in krallığına müjdeciler olarak doğduk. Vaftiz antlaşmamıza sadakat, diğerlerini de lütuf krallığına yönlendirme işini gerekli kılıyor.

Allah büyük bir lütufla sağladığı bereketli yaşama girmemizi iple çekiyor. "Haydi, ne bekliyorsun? Kalk, O'nun adını anarak vaftiz ol ve günahlarından arın!" (Elç. 22:16).

Rabb'in Sofrası

Rabb'in Sofrası, İsa Mesih'e Rabb'imiz ve Kurtarıcımız olarak imanımızın bir ifadesi olarak, O'nun bedeninin ve kanının simgesine katılmaktır. Bu birliktelik deneyiminde, Mesih halkıyla buluşmak ve onları güçlendirmek için hazır bulunur. Buna katıldığımızda, Rabb'in ölümünü O tekrar gelinceye dek sevinçle ilan ederiz. Rabb'in Sofrasına hazırlık, kişinin kendisini sınaması, tövbe ve günahların itirafı ile yapılır. Rab, yeniden temizlenmeyi belirtmek, Mesih'e yaraşır bir alçakgönüllülikle birbirimize hizmet etmek için istekliliğin gösterilmesi ve kalplerimizi sevgiyle birleştirmek için, ayak yıkama hizmetini buyurdu. Rabb'in Sofrası hizmeti tüm imanlı Hristiyanlara açıktır. (1Ko. 10:16, 17; 11:23-30; Mat. 26:17-30; Va. 3:20; Yu. 6:48-63; 13:1-17.)

Fısıh bayramı için tozlu ayaklarla üst kattaki odaya girdiler. Birisi ayak yıkama âdeti için bir testi su, bir leğen ve bir havlu getirmişti, fakat kimse bu bayağı işi yapmak istemiyordu.

İsa yaklaşan ölümünün farkındaydı. Üzüntülü bir şekilde şunları söyledi, "Ben acı çekmeden önce bu Fısıh yemeğini sizinle birlikte yemeyi çok arzulamıştım. Size şunu söyleyeyim, Fısıh yemeğini, Tanrı'nın Egemenliği'nde yetkinliğe erişeceği zamana dek, bir daha yemeyeceğim" (Luka 22:15, 16).

Öğrencilerin birbirlerine karşı besledikleri kıskançlık İsa'nın yüreğini üzüntü ile dolduruyordu. Onların hâlâ O'nun krallığında hangi öğrencinin en büyük olacağı konusunda çekişiyor olduklarını fark etti (Luka 22:24; Matta 18:1; 20:21). Öğrencilerin hizmetçi yerine geçerek diğerlerinin ayaklarını yıkayıp kendilerini alçaltmalarına engel olan, mevki için taktik geliştiriyor olmaları, kendi gururları ve izzetinefiseriydi. Acaba Rabb'in krallığında gerçek büyüklüğün alçakgönüllülük

ve sevgi dolu hizmet aracılığıyla gösterildiğini öğrenebilecekler miydi?

İsa, “Yemek sırasında” (Yuhanna 13:2,4) sessizce ayağa kalktı, hizmetçinin havlusunu aldı, leğene su döktü, diz çöktü ve öğrencilerin ayaklarını yıkamaya başladı. Hizmetçinin işini yapan Efendi! Bu sözsüz azarı anlayan öğrenciler utandılar. İşini bitirip yerine döndüğünde şöyle dedi, “Ben Rab ve Öğretmen olduğum halde ayaklarınızı yıkadım; öyleyse, sizler de birbirinizin ayaklarını yıkamalısınız. Size yaptığımın aynısını yapmanız için bir örnek gösterdim. Size doğrusunu söyleyeyim, köle efendisinden, elçi de kendisini gönderenden üstün değildir. Bildiğiniz bu şeyleri yaparsanız, ne mutlu size!” (Yuhanna 13:14–17).

İsa daha sonra O'nun büyük kurbanlığının anılması için Fısıh Bayramı yerine Rabb'in Sofrası'nı tesis etti. Mayalanmamış ekmeği eline aldı, “şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi ‘Bu sizin uğrunuzda feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın.’ ” “Sonra bir kâse alıp şükretti ve bunu öğrencilerine vererek, ‘Hepiniz bundan için’ dedi. ‘Çünkü bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır.’ ” “Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın. Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedan her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz.” (bkz. Matta 26:26–28; 1Ko. 11:24–25; 10:16).

Ayak yıkama ve Rabb'in sofrası ayinleri Komünyon Hizmetini oluşturur. Yani, Mesih her iki ayini de O'nunla paydaşlık ilişkisine girmemize yardımcı olsun diye tesis etti.

Ayak Yıkama Ayini

Fısıh Bayramı geleneğine göre, Yahudi aileler Mayasız Ekmek Bayramı'nın ilk gününden önce günahı temsil eden mayalı her şeyi evden kaldırırlardı (Çık. 12:15, 19, 20). İmanlıların, Mesih ile bu en derin seviyede birlik olabilmelerini mümkün kılan doğru ruhta olmaları için, öncelikle tüm günahlarını (gurur, çekişme, kıskançlık, kızgın hisler ve bencillik...) itiraf ederek onlardan tövbe etmeleri gerekiyor.

Mesih bu amaçla ayak yıkama ayinini tesis etti. Sadece bir örnek oluşturmakla kalmadı, aynı zamanda onlara da aynısını yapmalarını söyledi ve bir bereket vaat etti: “Bilddiğiniz bu şeyleri yaparsanız, ne mutlu size!”

(Yuhanna 13:17). Rabb'in Sofrası'ndan önce gerçekleştirilen bu ayin, her kişinin bu sofraya “uygun olmayan biçimde katılmadığından” emin olmak için kendisini yoklaması gerektiği öğüdünün yerine getirilmesini sağlar (1Ko. 11:27-29).

Ayinin Anlamı. Bu ayinin hem Mesih'in görevi hem de katılımcının deneyimi hakkında ortaya çıkardığı şeyler vardır.

1. Mesih'in lütfekârlılığının anılması. Ayak yıkama ayini, Mesih'in beden alarak alçalmasının ve hizmet yaşamının anılmasıdır. Her ne kadar göksel yüceliğin içinde Baba'nın yanında bir mevkiye sahip olsa da, O, “kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı” (Flp. 2:7).

Tanrı'nın Oğlu'nun büyük bir fedakârlıkla ve sevgiyle kurtarmaya geldiği insanların büyük çoğunluğunun O'nu reddetmiş olması küçük düşürücüydü. Mesih'in dünyasal yaşamı boyunca Şeytan her fırsatta elinden geldiğince O'nu aşağılamak konusunda azimliydi. Bir suçlu gibi çarمیha gerilmek, Masum Olan'ın Kendisini çok aşağılanmış hissetmesine yol açmış olmalı!

Mesih özverili hizmetle dolu bir yaşam sürdü. O “hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye” gelmişti (Matta 20:28). Ayak yıkama işini yapmasıyla, insanları kurtarmak için ne kadar alçaltıcı olursa olsun her türlü hizmeti yapacağını gösterdi. Böylelikle hizmetle dolu yaşamının ve alçakgönüllülüğünün takipçilerinin zihinlerinde iz bırakmasını sağladı.

Mesih bu hazırlık törenini bir ayin haline getirirken, imanlıları diğerlerine hizmet etmeye teşvik edecek bir duyarlılık ve sevgi durumuna yönlendirmeyi amaçlıyordu. Bu ayin, diğer insanlara alçakgönüllülük ve duyarlılık ile davranma konusunda onun taşıdığı önemi düşünen kişileri teşvik eder. Ayak yıkamada Mesih'in örneğini takip ederek, O'nun ruhunu ikrar ederiz: “Birbirinize sevgiyle hizmet edin” (Gal. 5:13).

Bu hizmete katılmak alçaltıcı olsa da aşağılayıcı olmaktan çok uzaktır. Kim Mesih'in önünde eğilip O'nun çarمیha gerilmiş olan ayaklarını yıkama ayrıcalığını tatmak istemez ki? İsa şöyle demişti, “Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz” (Matta 25:40).

2. Bir çeşit yüksek temizlenme. Ayak yıkama, ayakların temizlenmesinden daha fazlasıdır. O, daha yüce bir arınmayı, yüreğin temizlenmesini temsil eder. Petrus İsa'dan bütün vücudunu yıkamasını istediğinde İsa şöyle demişti, “Yıkanmış olan tamamen temizdir; ayaklarının yıkanmasından başka şeye ihtiyacı yoktur” (Yuhanna 13:10).

Yıkanmış kişi temizdir. Fakat sandalet giyen kişinin ayakları kısa sürede tozlanır ve tekrar yıkanması gerekir. Öğrencilerin durumu da buydu. Günahları vaftiz yoluyla yıkanmıştı fakat ayartma onların gurura, kıskançlığa ve yüreklerindeki kötülüğe değer vermelerine yol açmıştı. Rab'leri ile samimi bir birlik içinde olmaya veya Mesih'in onlarla yapmak üzere olduğu yeni antlaşmayı kabul etmeye hazır değillerdi. Ayak yıkama aracılığıyla Mesih onları Rabb'in Sofrası'na katılmaya hazırlamak istiyordu. Mesih'in lütfu sayesinde hain Yahuda haricinde hepsinin yürekleri bencillikten ve gururdan temizlenmişti ve birbirlerine karşı sevgi içinde birleşmişlerdi. İsa'nın özverili davranışı sayesinde gururlarını yendiler ve öğretilerle oldular.

Öğrenciler gibi biz de Mesih'i kabul ettiğimizde ve vaftiz olduğumuzda, O'nun kanıyla temizlenmiş oluruz. Fakat Hristiyan yaşamını sürerken aksarız. Ayaklarımız tozlanır. Tekrar Mesih'e gelmemiz ve O'nun temizleyici lütfunun kirleri yıkamasına izin vermemiz gerekir. Fakat tekrar vaftiz olmamıza gerek yoktur çünkü “yıkanmış olan tamamen temizdir; ayaklarının yıkanmasından başka şeye ihtiyacı yoktur” (Yuhanna 10:13). Ayak yıkama bizlere düzenli olarak temizlenme gereksinimimizi ve tamamıyla Mesih'in kanına bağlı olduğumuzu hatırlatan bir kuraldır. Ayak yıkamanın kendisi bizi günahlardan temizlemez. Sadece Mesih bizi paklayabilir.

3. Bir Affetme Paydaşlığı. Katılanlar arasındaki bağışlayıcı tavır, bu hizmetin simgelediği temizlenmenin etkisini gösterdiğinin belirtisidir. Ancak bağışladıkça Allah'ın bağışlayıcılığını tecrübe edebiliriz. “Başkalarının suçlarını bağışlarsanız, göksel Babanız da sizin suçlarınızı bağışlar. Ama siz başkalarının suçlarını bağışlamazsanız, Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz” (Matta 6:14, 15).

İsa, “siz de birbirinizin ayaklarını yıkamakla yükümlüsünüz” demişti (Yuhanna 13:14 TC). Bizler hem başkasının ayaklarını yıkamaya hem

de başkaları tarafından yıkanmaya istekli olmalıyız. İkinci durumda, ruhsal yardıma olan ihtiyacımızı itiraf etmiş oluruz.

Ayak yıkama sona erdiğinde imanımız bize temiz olduğumuz güvencesini verir çünkü günahlarımız yıkanmıştır. Kim tarafından? Mesih tarafından. Bize Mesih'in hizmetinin simgelerini uygulayanlar imanlı kardeşlerimizdir, böylelikle bu hizmet bağışlanmanın bir kurumuna dönüşür.

4. Mesih ve imanlılarla bir paydaşlık. Bu ayak yıkama hizmeti, Mesih'in takipçilerini "sonuna kadar" sevdiğini ortaya koyuyor (Yuhanna 13:1). Petrus ayaklarının yıkanmasını reddettiğinde Mesih şöyle karşılık vermişti, "yıkamazsam yanımda yerin olmaz" (8. Ayet). Temizlenme yoksa paydaşlık da yok. Mesih ile paydaşlığa devam etmek isteyenler bu kurala uyacaklar.

Aynı gece İsa şöyle dedi, "size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin" (34.ayet). Ayak yıkama kuralının verdiği mesaj açık: "Birbirinize sevgiyle hizmet edin" (Gal. 5:13). Böyle bir sevgiye sahip olmak demek, başkalarını kendimizden daha fazla saygıya değer görerek en yüksek yerleri komşularımıza bırakacağız demektir (Flp. 2:3). O, bize bizden farklı olanları sevmeyi buyuruyor. Üstün hissetmemize ya da tarafılık hislerine kapılmamıza izin vermiyor. Yaşam tarzlarımız, imanlı kardeşlerimiz için duyduğumuz sevgiyi yansıtabilir. Onların önünde eğilip, ayaklarını yıkayarak, sonsuzluğa değin onlarla birlikte yaşayacağımız için seviniyoruz. Bu kurala uyararak Mesih'in örneğini takip edenler bir şekilde Mesih'in sevdiği gibi sevmenin ne anlama geldiğini tecrübe edecekler. Ve bu sevgi güçlü bir tanıklık olabilir.

Bir keresinde Budist bir rahip bir müjdeciden Hristiyanlığı temsil edecek bir sahne tavsiye etmesini istedi. Sanatçılar manastırın salonlarından birinin tabanını dünya üzerindeki başlıca dinlerin tasvir edildiği resimler ve kabartmalarla süsleyeceklerdi. Biraz düşündükten sonra müjdecisi Yuhanna 13. Bölümdeki olayı aktarmaya başladı. "Ben okurken Budist Rahip hiçbir şey söylemedi" dedi müjdecisi. "Fakat ben İsa'nın öğrencilerinin ayaklarını yıkadığı paragrafı okurken tuhaf ama harika bir huzur ve güç hissetmeye başladım." O kültürde ayaklarla ilgili bir şeyi toplum önünde konuşmak büyük görgüsüzlük olarak kabul edilir.

"Okumayı bitirdiğimde bir süre sessizlik oldu. Şüphe içinde bana

baktı ve ‘dininizin kurucusunun öğrencilerinin ayaklarını yıkadığını mı söylemek istiyorsun?’ diye sordu.

“ ‘Evet’, diye cevapladım. Tıraş edilmiş kaşları ve kafasıyla genelde ay gibi durgun olan suratı, şaşkınlık içinde buruştu. Söyleyecek bir şey bulanıyordu. Ben de. Birkaç defa zorlukla yutkundum, ikimiz birden sahenin büyüüne kapılmıştık. Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzündeki şüpheci ifadenin saygıyla dolu bir şaşkınlığa dönüştüğünü gördüm. Hristiyanlığın kurucusu İsa kirli balıkçıların ayaklarına dokunmuş ve onları yıkamıştı! Birkaç dakika sonra kendine geldi ve ayağa kalktı. ‘Hristiyanlığın özünü artık görüyorum’ dedi.”

Rab'bin Sofrası'nın Kutlaması

Protestanlar arasında komünyon hizmetinin en yaygın adı “Rabb’in Sofrasıdır” (1Ko. 11:20). Diğer isimleri “ekmek bölmek” (bkz. Elç. 20:7; 2:42) ve hizmetin şükran ve bereket yönüne bir atıfta bulunan “Aşai Rabbani Ayini’dir” (Matta 26:26, 27; 1Ko. 10:16; 11:24).

Rabb’in sofrası bir keder zamanı değil, sevinçli bir zaman olmalıdır. Öncesindeki ayak yıkama hizmeti kişinin kendini sınaması, günahların itirafı, farklılıkların uyumlulaştırılması ve bağışlama için bir fırsat sunar. Kurtarıcı’nın kanı aracılığıyla temizlenme güvencesini almış olan imanlılar, Rab ile bu özel birliğe girmeye artık hazırdırlar. O’nun sofrasına sevinçle gelirler. Çarmıhın gölgesinde değil kurtarıcı ışığında durarak Mesih’in kurtarıcı zaferini kutlamaya hazırdırlar.

Rab'bin Sofrası'nın Anlamı. Rabb’in Sofrası eski antlaşma dönemindeki Fısh Bayramı’nın yerini alır. Fısh Bayramı, Paskalya Kuzusu Mesih canını verdiği tamamlanmış oldu. Fakat Mesih kendi ölümden önce bu değişimi tesis etmişti. Bu, yeni antlaşma altındaki ruhsal İsrail’in büyük bayramıdır. Bu nedenle Rabb’in Sofrası’nın temsil ettiklerinin kökenleri, büyük ölçüde geçmişteki Fısh Bayramı’na uzanmaktadır.

1. Günahtan kurtuluşun anılması. Fısh Bayramı’nın İsrail’in Mısır’dan kurtuluşunu anması gibi, Rabb’in Sofrası da ruhsal Mısır’dan, günahın boyunduruğundan kurtuluşun anılmasıdır.

Fısıh kuzusunun kapı sövelerine sürülen kanı, ev halkını ölümden koruyordu. Onun etinden aldıkları besin ise Mısır'dan kaçmaları için onlara güç vermişti (Çık. 12:3-8). Aynı şekilde Mesih'in kanı da ölümden kurtuluşu sağlar; imanlılar O'nun bedeninden ve kanından pay alarak kurtarılırlar (Yuhanna 6:54). Rabb'in Sofrası Mesih'in çarmıhtaki ölümünün bizim bağışlanmamızı ve kurtuluşumuzu sağladığını ve sonsuz yaşamımızı güvence altına aldığını ilan ediyor.

İsa "beni anmak için böyle yapın" demişti (1Ko. 11:24). Bu ayın, Mesih'in kefaretinin vekâlet boyutunu vurguluyor. İsa, "bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir" diyor (1Ko. 11:24; ayrıca bkz. 53:4-12). Çarmıhta Günahsız Olan suçlunun, Doğru Olan doğru olmayanın yerini almıştı. Bu yüce hareket günahkârın ölümünü emreden yasanın gereğini yerine getirerek, tövbe eden günahkârlara bağışlanma, huzur ve sonsuz yaşam güvencesi sağladı. Çarmıh bizim hükmümüzü kaldırdı, bize Mesih'in doğruluk giysisini ve kötülüğün üstesinden gelme gücünü verdi.

a. Ekmek ve asmanın ürünü. İsa kendisi hakkındaki farklı gerçekleri öğretmek için birçok mecaz kullandı. "Ben koyunların kapısıyım" (Yuhanna 10:7), "Yol, ... Ben'im" (Yuhanna 14:6), "Ben gerçek asmayım" (Yuhanna 15:1), ve "Yaşam ekmeği Ben'im" (Yuhanna 6:35). Bunların hiçbirini kelimesi kelimesine anlayamayız çünkü O her kapıda, yolda veya asmada mevcut değildir. Bu ifadeler daha derin gerçekleri temsil ediyorlar.

Mucizevî şekilde beş bin kişiyi doyurduğu zaman, bedeninin ve kanının derin anlamlarını açıkladı. Gerçek ekmek olarak şöyle dedi, "Size doğrusunu söyleyeyim, gökten ekmeği size Musa vermedi, gökten size gerçek ekmeği Babam verir. Çünkü Tanrı'nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir. Onlar da, 'Efendimiz, bizlere her zaman bu ekmeği ver!' dediler. İsa, 'Yaşam ekmeği Ben'im. Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir zaman susamaz' dedi" (Yuhanna 6:32-35). Bizim en derin ihtiyaçlarımızın ve arzularımızın açlığını ve susuzluğunu gidermek için, O Kendi bedenini ve kanını sundu (Yuhanna 6:50-54).

İsa'nın yediği Fısıh ekmeği mayasızdı ve asmanın ürünü al-

kolsüzdü. Ekmeği kabartan maya günahın sembolü olarak görü-
lüyordu (1Ko. 5:7, 8), bu yüzden “kusursuz ve lekesiz” (1.Petrus
1:19) Kuzu’yu temsil etmeye uygun değildi. Sadece mayasız
ekmek Mesih’in günahsız bedenini temsil edebilirdi. Aynı şekilde
ancak alkolsüz üzüm suyu Kurtarıcı’nın temizleyici kanının
lekesiz mükemmelliğini uygun şekilde temsil edebilirdi.

b. Yemek ve İçmek. “İsa onlara şöyle dedi: ‘Size doğrusunu
söyleyeyim, İnsanoğlu’nun bedenini yiyip kanını içmedikçe,
sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz
yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim’ ” (Yuhanna
6:53, 54).

Mesih’in bedenini yemek ve kanını içmek Allah’ın Sözü’nün
özümsemesini belirten simgesel bir ifadedir. Bu Söz aracılığıyla
imanlılar gök ile birlik olmayı sürdürürler ve ruhsal bir yaşama
sahip olmaları mümkün olur. İsa şöyle diyor, “sizlere söylediğim
sözler ruhtur, yaşamdır” (Yuhanna 6:63). “İnsan yalnız ekmele
yaşamaz, Tanrı’nın ağzından çıkan her sözle yaşar” (Matta 4:4).

İmanlılar yaşam Sözü’nü, yani Kutsal Kitap’ı yiyerek, Me-
sih’le yani yaşam ekmeğiyle beslenmiş olurlar. Mesih’in yaşam
verici gücü bu Söz’le gelir. Ayrıca Rabb’in Sofrası’nda Kutsal Ruh
aracılığıyla O’nun Sözü’nü özümseyerek Mesih’le besleniriz. Bu
nedenle, Rabb’in Sofrası’nda her zaman Söz vaaz edilir.

Mesih’in kefaret edici kurbanlığının faydalarına iman yoluyla
sahip olduğumuz için, Rabb’in Sofrası sadece bir anma yeme-
ğinden çok daha fazlasıdır. Rabb’in Sofrası’na katılmak demek
Mesih’in bize yaşam ve sevinç sağlayan destekleyici gücü ile
yaşamlarımızın yeniden canlanması demektir. Kısacası, kul-
lanılan benzetmeler fiziksel yaşam için yiyecek ve içeceğe bağlı
olduğumuz gibi ruhsal yaşam için de Mesih’e bağlı olduğumuzu
gösteriyor.

Rabb’in Sofrası sırasında kâseyi bereketleriz (1Ko. 10:16). Bu,
Mesih bir kâse alıp şükrettiği için (Matta 26:27) bizim de İsa’nın
kanı için şükranlarımızı ifade ediyor olduğumuz anlamına gelir.

2. Mesih ile toplu birliktelik. Kavga ve ayrışmalar ile dolu bir

dünyada bu kutlamalara toplu bir şekilde katılmamız hem Mesih'le hem de birbirimizle gerçek anlamda birlik olduğumuzu göstererek, kilisenin bütünlüğüne ve istikrarına fayda sağlar. Pavlus bu birliğe vurgu yaparak şöyle demişti, “Tanrı'ya şükrettiğimiz şükran kâsesiyle Mesih'in kanına paydaş olmuyor muyuz? Bölüp yediğimiz ekmekle Mesih'in bedenine paydaş olmuyor muyuz? Ekmek bir olduğu gibi, biz de çok olduğumuz halde bir bedemiz. Çünkü hepimiz bir ekmeği paylaşıyoruz (1Ko. 10:16–17).

Tek parça ekmeğin pek çok parçaya kırılıp imanlılar tarafından yenilmesi bir göndermedir. Tüm parçaların aynı somun ekmekten geliyor olması gibi Rabb'in Sofrası'na katılan tüm imanlılar da kırılan bedeni bu örnekte kırılan ekmekle simgelenmekte olan Mesih'te birlik olurlar. Hristiyanlar bu ayine birlikte katılarak birlik olduklarını ve başı Mesih olan büyük bir aileye ait olduklarını açıkça göstermiş olurlar.

Tüm kilise üyeleri bu kutsal birlikteliğe katılmalıdır çünkü orada Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih halkıyla buluşur ve Kendi varlığıyla onlara güç verir. Lâıyk olmayan kalpler ve eller, ibadeti yönetiyor bile olabilir, ancak Mesih yine de Kendi çocuklarına hizmet etmek üzere oradadır. İman dolu yüreğiyle O'na gelen herkes bol bol bereketlenecektir. Bu ilahi ayrıcalık fırsatlarını ihmal edenler ise zarara uğrayacaklardır. Onlara “siz temiz değilsiniz” demek uygun olabilir.

Birlik olma duygusunu en güçlü ve en derin şekilde Rabb'in Sofrası'nda tecrübe ederiz. Burada ortak bir noktada buluşuruz ve bizi ayıran engeller ortadan kalkar. Toplumda bizi bölen çok fazla şey olmasına rağmen, bizi birleştirmek için gerekli olan her şeyin Mesih'te olduğunu burada anlarız. İsa, Komünyon kâsesini paylaşırken yeni antlaşmayı öğrencilerine emanet etti. “Hepiniz bundan için” dedi. “Çünkü bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır” (Matta 26:27, 28; ayrıca Luka 22:20). Eski antlaşmanın hayvan kurbanların kanıyla onaylanması gibi (çık. 24:8), yeni antlaşma da Mesih'in kanıyla onaylanmıştı. Bu ayinde imanlılar, Allah'ın İsa aracılığıyla Kendisini insanlığa bağladığı harika bir antlaşmanın bir parçası olduklarını görerek, Rableri'ne olan bağlılık yeminlerini tazelerler. Bu antlaşmanın bir parçası olarak kutlayacakları bir şeye sahipler. Yani

Rabb'in Sofrası hem bir anmadır hem de sonsuza dek kalıcı lütuf antlaşmasının onaylanmasına bir şükrandır. Kabul edilen bereketler katılımcıların imanlarıyla orantılıdır.

3. İkinci Geliş Beklentisi. “Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâseden her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz” (1Ko. 11:26). Komünyon hizmeti Golgota ile İkinci Geliş arasındaki geçici dönemi kapsar. Çarmıh ve krallığı birbirine bağlar. Yeni Ahit dünya görüşünün esasları olan “gerçekleşmiş” olanla “henüz gerçekleşmemiş” olanı birbirine bağlar. Kurtarıcı'nın kurbanlığını ve O'nun ikinci gelişini yani sunulmuş olan kurtuluş ile tamamlanmış kurtuluşu bir arada tutar. Görünür olarak tekrar gelene kadar Mesih'in Kutsal Ruh aracılığıyla burada olduğunu ilan eder.

Mesih'in “Size şunu söyleyeyim, Babam'ın egemenliğinde sizinle birlikte yenisini içeceğim o güne dek, asmanın bu ürününden bir daha içmeyeceğim” (Matta 26:29) yemini bir peygamberlik sözüdür. O, bizim imanımızı gelecekteki krallıkta Kurtarıcımız ile yiyeceğimiz Komünyon yemeği kutlamasına yönlendirir. Bu yemek, büyük bir kutlama olan “Kuzu'nun düğün şöleni[dir]” (Va. 19:9).

Mesih bu olayın hazırlığı için şu talimatı vermişti, “kuşaklarınız belinizde bağlı ve kandilleriniz yanar durumda hazır olun. Düğün şenliğinden dönecek olan efendilerinin gelip kapıyı çaldığı an kapıyı açmak için hazır bekleyen köleler gibi olun. Efendileri geldiğinde uyanık bulunan kölelere ne mutlu! Size doğrusunu söyleyeyim, efendileri beline kuşağını bağlayacak, kölelerini sofraya oturtacak ve gelip onlara hizmet edecek” (Luka 12:35–37).

Mesih, kutlama masası etrafında oturmuş olan takipçileri ile birlikte Yeruşalim'de yaptığı gibi Akşam Yemeği'ni kutlayacak. Çok uzun zamandır bunu bekliyordu ve artık her şey hazır. Tahtından kalkıyor ve hizmet etmek için öne çıkıyor Herkes şaşkınlık içinde. Mesih'in kendilerine hizmet etmesi onurunu hak edecek değerde olmadıklarını düşünüyorlar. Karşı çıkarak “biz hizmet edelim!” diyorlar. Fakat Mesih usulca ısrar ediyor ve onları oturtuyor.

“Mesih yeryüzünde hiçbir zaman o unutulmaz Rabb'in Sofrası'nda bir hizmetçinin yerini alıp kendini alçalttığı zamandaki kadar

büyük olmadı. Mesih gökte hiçbir zaman kutsallarına hizmet ettiği an kadar büyük değildir.” Bu, Rab'bin Sofrası'nın bize işaret ettiği can alıcı beklenti, O'nun sonsuz krallığında Mesih ile kişisel bir paydaşlık aracılığıyla yaşayacağımız gelecekteki zaferin sevincidir.

Katılım için Gerekli Vasıflar. Hristiyan imanına hizmet eden iki büyük ayin vardır: Vaftiz ve Rabb'in Sofrası. İlki kilisenin giriş kapısıdır, ikincisi ise üyelerin faydalanması içindir. Mesih Komünyon'u sadece iman etmiş takipçilerine verdi. Bu nedenle Komünyon hizmeti sadece iman etmiş Hristiyanlar içindir. Adetler gereğince, vaftiz olmadıkları sürece çocuklar bu ayinlere katılmazlar.

Kutsal Kitap imanlıların bu ayini Rabb'e saygı içinde kutlamalarını öğretiyor çünkü “kim uygun olmayan biçimde ekmeği yer ya da Rab'bin kâsesinden içerse, Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur” (1Ko. 11:27). Bu “uygun olmayan biçim”, yakışıksız davranış (21. ayete bakın) ya da Mesih'in kefaretiler edici kurbanlığına canlı, etkin bir imana sahip olmama olabilir. Bu tür davranışlar Rabb'e saygısızlıktır ve Kurtarıcının reddedilmesi ve böylece O'nu çarmıha gererlerin suçunun paylaşılması anlamına gelebilir.

Uyumsuz bir katılım Allah'ın öfkesine neden olur. Uygun olmayan bir tavırla “bedeni fark etmeden yiyip içen, böyle yiyip içmekle kendini mahkûm eder” (1Ko. 11:29). Onlar sıradan yemek ile Mesih'in kefaretiler edici ölümünü temsil eden kutsal simgeleri ayırt edemezler. İmanlılar bu ayini sadece tarihteki bir olayın bir anılmasıymış gibi görmemelidirler. Evet, bir anmadır fakat çok daha fazlası var; o günahın Allah'a neye mal olduğunun ve insanın Kurtarıcı'ya ne borçlu olduğunun bir hatırlatıcısıdır. O ayrıca imanlının Tanrı'nın Oğlu'nun kefaretiler edici ölümüne olan inancına dair toplum karşısında tanıklık etme görevini aklında canlı tutması için bir araçtır.

Bu nasihatler ışığında Pavlus imanlıya Rabb'in Sofrası'na katılmadan önce “kendini sınasın” diye öğüt veriyor (1Ko. 11:28). İmanlılar katılmadan önce günahlarını itiraf ederek ve zarar görmüş ilişkileri onararak, duayla Hristiyan tecrübelerini gözden geçirmelidirler.

Adventist öncülerin tecrübesi böyle bir sınamanın nasıl bir bereket

sağlayabileceğini ortaya koyuyor: “Üyelerimiz az olduğu dönemde ayinlerin kutlanması faydalı bir fırsata dönüşmüştü. Bir önceki Cuma gününden başlayarak, her üye kendisini kardeşlerinden ve Allah’tan ayırabilecek her şeyi ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Yürekler ayrıntılı bir şekilde gözden geçiriliyor, gizli günahların ortaya çıkarılması için içtenlikle dualar ediliyordu. Ticaretteki fazla kazançlar, aceleyle söylenmiş düşüncesiz sözler, beslenen günahlar itiraf ediliyordu. Rab bize yaklaştı ve önemli ölçüde güç ve teşvik aldık.”

Bu sınama kişisel bir iştir. Diğerleri bunu yapamaz, çünkü kim kalbi bilebilir veya buğdayı yaban otlarından ayırabilir? Örneğimiz olan Mesih, Sofra’da ayrıcalığı reddetmişti. Açık günahlar kişilerin katılımına engel oluyor olsa da (1Ko. 5:11), İsa’nın Kendisi, görünürde imanlı bir takipçi fakat aslında bir hırsız ve hain olan Yahuda ile sofrayı paylaşmıştı.

Öyleyse Rabb’in Sofrası hizmetine katılabilecek kişileri belirleyen önkoşul, herhangi bir kilisenin üyesi olmak değil, Mesih’e tam olarak adanmış ve O’nun kurbanlığına iman etmiş bir yürektir. Bu sebeple, tüm kiliselerin inançlı Hristiyanları Rabb’in Sofrası’na iştirak edebilirler. Herkes yeni antlaşmanın bu büyük bayramını sık sık kutlamaya ve bu kutlama aracılığıyla Mesih’i kişisel Kurtarıcı’ları olarak kabul ettiklerine dair tanıklık etmeye davet edilmiştir.

Ruhsal Armağanlar ve Hizmetler

Allah, her çağda, kilisesinin tüm üyelerine, her üyenin kilisenin ve insanlığın ortak yararına sevgi dolu bir hizmette kullanacağı bazı ruhsal armağanlar verir. Onları imanlılar arasında Kendi dilediği gibi paylaştıran Kutsal Ruh'un aracılığıyla verilen bu armağanlar, kilisenin ilahi takdirle verilen görevlerini yerine getirmesi için ihtiyaç duyduğu her türlü yeteneği ve hizmeti sağlar. Kutsal Yazılar'a göre bu armağanlar arasında iman, iyileştirme, peygamberlikte bulunma, ilan, öğretme, yönetme, barıştırma, şefkat ve insanlara yardım etmek ve cesaret vermek için fedakârca hizmet ve hayırseverlik bulunmaktadır. Bazı üyeler kilise tarafından belirlenen, üyeleri hizmete hazırlamak, kiliseyi ruhsal olgunluğa erdirmek, imanın bütünlüğünü ve Allah bilgisini güçlendirmek için özellikle ihtiyaç duyulan önderlik, müjdecilik, elçilik ve öğretmenlik görevleri için Allah tarafından çağrılır ve Kutsal Ruh tarafından güçlendirilir. Üyeler, Allah'ın herkese farklı şekilde verdiği lütfunun sadık vekil-harçları olarak, bu ruhsal armağanları kullandıkları zaman, kilise yanlış doktrinlerin yıkıcı etkisinden korunur, Allah'ın yardımıyla daha da gelişir ve iman ve sevgi üzerinde yükselir. (Rom. 12:4-8; 1Ko. 12:9-11, 27, 28; Ef. 4:8, 11-16; Elç. 6:1-7; 1Ti. 3: 1-13; 1Pe. 4:10, 11.)

Mesih'in göğe yükselmeden hemen önce söylediği sözler, tarihin akışını değiştirecekti. Öğrencilere şöyle buyurdu: "Dünyanın her yanına gidin, Müjde'yi bütün yaratılışa duyurun" (Markos 16:15).

Tüm dünyaya mı? Bütün yaratılışa mı? Öğrenciler bunun gerçek-

leştirilmesi imkânsız bir görev olduğunu düşünmüş olmalıdır. Mesih onların çaresizliğini hissederek onlara Yeruşalim'i terk etmemeleri talimatını verdi ve şöyle dedi, "Baba'nın verdiği ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin." Daha sonra da onlara şu güvenceyi verdi, "Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız" (Elç. 1:4, 8).

Mesih'in göğe yükselmesinden sonra öğrenciler vakitlerini dua ederek geçiriyorlardı. Mesih'in yanında oldukları dönemde çoğunlukla tatlarını kaçıran uyumsuzluk ve kıskançlığın yerini uyum ve alçakgönüllülük almıştı. Öğrenciler dönüşmüştü. Mesih ile yakın paydaşlıkları ve bunun sonucunda ortaya çıkan birlik, Kutsal Ruh'un dökülmesi için gerekli bir hazırlıktı.

İsa'nın, Kutsal Ruh tarafından O'nu görev için uygun hale getirmek için özel bir şekilde meshedilmiş olması gibi (Elç. 10:38), öğrenciler de tanıklık edebilsinler diye Kutsal Ruh tarafından vaftiz edildiler (Elç. 1:5). Sonuçlar heyecan vericiydi. Kutsal Ruh'un armağanını aldıkları gün üç bin kişiyi vaftiz ettiler (bkz. Elç. 2:41).

Kutsal Ruh'un Armağanları

Mesih Kutsal Ruh'un armağanlarını bir benzetme ile anlatmıştı: "Göksel egemenlik, yolculuğa çıkan bir adamın kölelerini çağırıp malını onlara emanet etmesine benzer. Adam, her birinin yeteneğine göre, birine beş, birine iki, birine de bir talant vererek yola çıktı" (Matta 25:14, 15).

Yolculuğa çıkan adam göğe yükselen Mesih'i temsil eder. Adamın köleleri, "Mesih'in değerli kanının fidyesiyle" (1.Petrus 1:19) "bedel karşılığı" satın alınmış olan (1Ko. 6:20) takipçileridir. Mesih onları hizmet etsinler diye kurtardı ve onlar "artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için" yaşıyorlar (2Ko. 5:15).

Mesih her hizmetçiye onun yeteneğine ve "kendine özgü işe" göre armağanlar verdi (Markos 13:34 TC). Diğer armağanlar ve yeteneklerle birlikte (bu kitabın 21. Bölümüne bakınız), bunlar Kutsal Ruh tarafından verilen özel armağanları temsil eder.

Özel bir anlamda, Mesih bu ruhsal armağanları kilisesine Pentikost gününde verdi. Pavlus şöyle diyor, “lütuf her birimize Mesih’in armağanı ölçüsünde bağışlandı. Yükselge çıktı ve... İnsanlara armağanlar verdi” der (Ef. 4:7, 8). “Ruh bunları herkese dilediği gibi, ayrı ayrı” (1Ko. 12:11) dağıtan bir aracıdır. Bu armağanlar kilisenin kendisine verilen görevi yerine getirmesini sağlar.

Ruhsal Hediyelelerin Amacı

Kutsal Ruh, kilisenin ilahi görevini yerine getirmesine yardımcı olması için her üyeye özel bir yetenek verir.

Kilise İçinde Uyum. Korint’teki kilisenin ruhsal hediyeleler yönünden bir eksiği yoktu (1Ko. 1:4, 7). Fakat hangi armağanların en önemlileri olduğu konusunda çocuklar gibi münakaşa ediyorlardı.

Kiliselerindeki anlaşmazlıklar konusunda endişelenen Pavlus, bu armağanların gerçek doğası ve işlevlerini ne şekilde yerine getirmeleri gerektiği hakkında Korintliler’e yazdı. Ruhsal armağanların lütuf armağanları olduğunu açıkladı. “Çeşitli görevleri” ve “çeşitli etkinlikleri” beraberinde getiren “çeşitli armağanlar”, aynı Ruh’tan gelirler. Fakat Pavlus “herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı’dır” diyor (1Ko. 12:4–6).

Ruh, kilisenin geliştirilmesi ve aydınlatılması için her imanlıya armağanlar dağıtır. Ruh’un ne dağıtacağını ve kime dağıtacağını, Rabb’in işinin gereklilikleri belirler. Herkes aynı armağanı almaz. Pavlus Ruh’un birine bilgelik, ötekine bilgi, birine iman, başkasına mucizeler yapma, birine peygamberlik, ötekine ruhları ayırt etme, birine dillerle konuşma ve başka birine de dilleri çevirme yeteneği verdiğini söylemişti. “Bunların tümünü etkin kılan tek ve aynı Ruh’tur. Ruh bunları herkese dilediği gibi, ayrı ayrı dağıtır” (11. Ayet). Armağanın kilisedeki çalışmasına karşılık minnettarlık, o armağanı kullanana değil, onu bahşetmiş olan Ruha yönelik olmalıdır. Armağanlar kişiler için değil kilise için verildiğinden, armağanın sahibi onu kendi özel niteliği olarak görmemelidir.

Ruh armağanları uygun gördüğü şekilde dağıttığı için, hiçbir armağan hor görülmemeli veya küçümsenmemelidir. Kilisenin hiçbir üyesinin özel bir atama veya işlev sebebiyle böbürlenmeye veya mü-

tevazı bir mevkiye yapılan atama yüzünden kendisini değersiz hissetmeye hakkı yoktur.

1. İşleyiş şekli. Pavlus çeşitli armağanların birbirleriyle olan uyumunu anlatmak için insan bedeni benzetmesini kullanıyor. Beden her biri eşsiz bir şekilde bütüne katkıda bulunan birçok parçadan oluşur. “Gerçek şu ki, Tanrı bedeninin her üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmişti” (18. ayet).

Bedenin hiçbir parçası diğerine “sana ihtiyacım yok!” dememeli. Hepsi birbirine bağlıdır ve “bedenin daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir. Bedenin daha az değerli saydığımız üyelerine daha çok değer veririz. Böylece gösterişsiz üyelerimiz daha gösterişli olur. Gösterişli üyelerimizin özene ihtiyacı yoktur. Ama Tanrı, değeri az olana daha çok değer vererek bedende birliği sağladı” (21–24 ayetler).

Herhangi bir organın eksikliği tüm bedeni etkiler. Bedenin beyni olmasaydı mide çalışmazdı, midesi olmasaydı beyin işlevsiz olurdu. Aynı şekilde kilise de ne kadar önemli olduğu fark etmeksizin, herhangi bir üyenin eksikliği durumunda sıkıntı yaşar.

Bedenin belirli parçaları yapısal olarak zayıftırlar ve özel bir korumaya ihtiyaç duyarlar. Vücut el ve ayak olmadan belki işleyebilir fakat karaciğer, kalp veya akciğerler olmadan asla. Normalde yüzümüzü ve ellerimizi açıkta bırakırız fakat bedenin diğer parçalarını edep ve utanç nedeniyle örteriz. Daha düşük armağanları hafife almak yerine onlara daha fazla ilgi göstermeliyiz çünkü kilisenin sağlığı onlara bağlıdır.

Tanrı ruhsal armağanları, “bedende ayrılık olmasın”, kilisede bir uyum ve bağımlılık ortaya çıksın ve böylece “üyeler birbirini eşit biçimde gözetin” diye dağıttı. “Bir üye acı çekerse, bütün üyeler birlikte acı çeker; bir üye yüceltilirse, bütün üyeler birlikte sevinir” (25 ve 26. ayetler). Yani, bir imanlı acı çekerse bütün kilisenin bundan haberi olmalı ve acıyı hafifletmek için yardım etmelidir. Kilisenin sağlığı ancak bu kişi iyileştiğinde güvence altındadır.

Pavlus her bir armağanın değerinden söz ettikten sonra, onlardan bazılarını sıraladı: “Tanrı kilisede ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, sonra mucize yapanları, hastaları iyileştirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri,

yönetme yeteneği olanları ve çeşitli dillerle konuşanları atadı” (28. ayet, ayrıca Ef. 4:11). Hiçbir üye armağanların tümüne sahip olmadığı için, kilise için en gerekli olanları işaret ederek herkesi “daha üstün armağanları gayretle” istemeye teşvik etti (31. Ayet).

2. Gereklilik boyutu. Fakat Kutsal Ruh’un armağanları kendi başına yeterli değildir. Daha iyi bir yol vardır (31. Ayet). Mesih’in dönüşüyle birlikte Ruh’un armağanları sona erecek olsa da O’nun meyvesi ebedidir. Bu meyve sevgi ve esenliğin sonsuz erdeminden, sevginin getirdiği iyilik ve doğruluktan meydana gelir (Gal. 5:22, 23; Ef. 5:9). Peygamberlik, diller ve bilgi ortadan kalkarken, iman, umut ve sevgi baki kalacaktır. Ve “bunların en üstünü de sevgidir” (1Ko. 13:13).

Allah’ın verdiği bu sevgi (Grekçesi agape), kendini feda eden ve verici bir sevgidir (1Ko. 13:4–8). Bu, kişide veya nesnedeki sevmeye değer şeyin farkına varan, duyguya değil, ilkeye dayanan, karşısındakinin hayranlık uyandırıcı niteliklerine saygı duymaktan kaynaklanan yüksek bir sevgidir. Sevgiden yoksun armağanlar kilisede karışıklığa ve ayrılıklara sebep olurlar. Bu nedenle en iyi yol ruhsal armağanlara sahip olan herkesin bu bencil olmayan sevgiye de sahip olmasıdır. “Sevginin ardınca koşun ve ruhsal armağanları, ...gayretle isteyin” (1Ko. 14:1).

Rabb’in Yüceliği için Yaşamak. Pavlus Romalılara mektubunda da ruhsal armağanlardan bahsetti. Pavlus, her imanlıyı Allah’ın yüceliği için yaşamaya çağırırken (Rom. 11:36–12:2), kilisede bir araya gelmiş olan imanlıların çeşitliliklerine rağmen birlik olmalarını tasvir etmek için yine bedeninin parçalarını kullanıyor. (3–6 ayetleri arası).

Hem imanının hem de ruhsal armağanların kaynağının Allah’ın lütfu olduğunu anlayan imanlılar alçakgönüllülüklerini korurlar. Daha büyük armağanlar verilen kişinin ruhsal etkisi daha büyüktür ve Rabb’e bağımlılığı daha büyük olmalıdır.

Pavlus bu bölümde şu armağanları sıralıyor: Peygamberlik (esinlenmiş sözler, duyuru), görev (hizmet), öğretme, tembih (teşvik), vermek (paylaşım), önderlik ve merhamet (şefkat). 1. Korintliler 12. bölümde olduğu gibi sözlerini Hristiyanlığın en büyük ilkesiyle, sevgiyle sona erdiliyor (9. ayet).

Petrus bu ruhsal armağanlar konusunu, her şeyin sonunun yakın olması bağlamında açıklamıştı (1. Petrus 4:7). Saatin yaklaşması imanlıları armağanlarını kullanmaya mecbur kılıyor. “Her biriniz hangi ruhsal armağanı aldıysanız, bunu Tanrı’nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olarak birbirinize hizmet etmekte kullanın” (10. ayet). Pavlus gibi Petrus da bu armağanların kişi kendisini yüceltsin diye değil, “Tanrı her şeyde yüceltilsin” diye verildiğini öğretiyor (11. ayet). O da sevgiyi armağanlarla ilişkilendiriyor (8. ayet).

Kilisenin Büyümesi. Pavlus ruhsal armağanlardan üçüncü ve son defa bahsedişinde imanlılara şunları söylüyor, “aldığınız çağrıya yaraşır biçimde yaşamanızı rica ederim. Her bakımdan alçakgönüllü, yumuşak huylu, sabırlı olun. Birbirinize sevgiyle, hoşgörülle davranın. Ruh’un birliğini esenlik bağıyla korumaya gayret edin” (Ef. 4:1-3).

Ruhsal armağanlar kilisenin büyümesini sağlayan birliğin beslenmesine katkıda bulunur. Her imanlıya “lütf... Mesih’in armağanı ölçüsünde bağışlandı” (7. ayet).

Mesih’in “Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdecî, kimini önder ve öğretmen atadı.” Hizmet odaklı bu görevler, “kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih’in bedenini geliştirmek üzere donatılsın. Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı Oğlu’nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine” erişelim diye verilmiştir (11-13 ayetler). Ruhsal armağanları alanlar özellikle imanlılara hizmet etmeli ve onları armağanlarına göre görevler için eğitmelidirler. Bu, kilisenin Mesih’in seviyesine erişen bir olgunluğa ulaşmasını sağlayacaktır.

Bu hizmetler ruhsal sağlamlığı arttırırlar ve kilisenin yanlış doktrinlere karşı savunmasını güçlendirirler. “Böylece artık insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgârıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar olmayacağız. Tersine, sevgiyle gerçeğe uyararak bedeninin başı olan Mesih’e doğru her yönden büyüyeceğiz” (14. ve 15. ayetler).

Son olarak, Mesih’teki ruhsal armağanlar kiliseye hem birlik hem de refah getirir. “O’nun önderliğinde bütün beden, her eklemim yardımıyla

kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüyüp sevgide geliyor” (16. Ayet). Kilisenin Allah’ın istediği gibi büyümesi için, her üyenin O’nun sağladığı lütuf armağanlarını kullanması gerekmektedir.

Sonuç olarak kilise iki yönlü bir büyümeyi tecrübe eder: Kilisenin üye sayısının büyümesi ve kişisel ruhsal armağanların artması. Tekrar ediyoruz; sevgi bu çağrının bir parçasıdır çünkü kilise ancak bu armağanları sevgiyle kullandığında, aydınlanmanın ve gelişmenin farkına varabilir.

Ruhsal Armağanların Gerektirdikleri

Ortak bir Hizmet. Kutsal Yazılar, üyeler kilise sıralarını ısıtıp doyurulmayı beklerken, din görevlilerinin hizmet etmesi gerektiği görüşünü desteklemiyor. Kiliseyi yani “Tanrı’nın öz halkı”nı hem pastörler hem de üyeler birlikte oluştururlar (1. Petrus 2:9). Onlar kilisenin iyiliğinden ve refahından birlikte sorumludurlar. Herkes Mesih tarafından verilen kendi özel armağanına göre birlik içinde çalışmaya çağrılıyor. Armağanların farklılığı, hizmetlerin çok çeşitli olmasını sağlıyor fakat hepsi Tanrı’nın krallığını yaymak için yaptıkları tanıklıklarda ve dünyayı Kurtarıcı’ları ile buluşmaya hazırlama işinde birleşmişlerdir (Matta 28:18–20; Va. 14:6–12).

Din Görevlilerinin İşlevi. Ruhsal armağanlar doktrini topluluğun eğitimi sorumluluğunu pastörün omuzlarına yüklüyor. Rab halkını hizmet için hazırlamak üzere elçileri, peygamberleri, müjdecileri ve pastörleri seçti. “Pastörler kiliseye ait olan işleri yapmamalıdır. Böyle yaparlarsa kendilerini yorarlar ve diğerlerinin görevlerini yapmalarına engel olmuş olurlar. Onlar, üyelere kilisede ve toplulukta nasıl çalışacaklarını öğretmelidirler.

Eğitebilme armağanına sahip olmayan pastör, pastörlük hizmetine değil, Allah’ın başka bir işine aittir. Allah’ın kilise için olan planının başarılı olması, pastörlerin Allah tarafından verilmiş olan armağanlarını kullanma konusunda üyeleri eğitmeye istekli olmalarına ve yeteneklerine bağlıdır.

Armağanlar ve Görev. Allah ruhsal armağanları onlara sahip olan

üyeler değil, tüm beden fayda görsün diye vermiştir. Ve nasıl armağanı alan onu kendisi için almıyorsa, kilise de armağanların toplamını kendisi için almaz. Allah kilise topluluğunu vermiş olduğu görevi tamamlamaya hazırlamak için, ona armağanlar bağışlar.

Ruhsal armağanlar iyi yapılmış bir iş için verilen ödüller değildir, onlar işin iyi yapılması için araçlardır. Doğuştan armağanlar aslında ruhsal armağanlar olmasa da, Ruh genelde kişinin doğuştan armağanlarıyla uyumlu armağanlar verir. Bir kişinin Ruh ile güçlendirilmesi için yeniden doğması gerekir. Ruhsal armağanlara sahip olmak için yeniden doğmalıyız.

Tek Tipte Değil, Farklılıklarda Birlik. Bazı Hristiyanlar diğer tüm imanlıları kendileri gibi yapmaya çalışıyorlar. Hâlbuki Allah'ın planı böyle değil, bu bir insan planı. Ruhsal armağanların çeşitliliğine rağmen kilisenin birlik içinde kalmaya devam ediyor olması, armağanların birbirini tamamlayan doğasına işaret ediyor. Bu, Allah'ın kilisesinin gelişiminin imanların her birine bağlı olduğunu gösteriyor. Allah, geçmiş kilise tarafından atılmış olan temeli geliştirme işinde, tüm bu armağanların, hizmetlerin ve işlemlerin kilise içinde harmanlanarak iş görmesini istiyor. Köşe taşı olan İsa Mesih'te "bütün yapı Rab'be ait kutsal bir tapınak olmak üzere O'nda kenetlenip yükseliyor" (Ef. 2:21).

Tanıklık-Armağanların Amacı. İmanlıların çeşitli armağanlar almış olmaları, onların her birinin kendilerine özel bir görevi olduğunu bir göstergesidir. Fakat her bir imanlı kendi imanı hakkında tanıklık edebilmeli, inançlarını paylaşarak Rabb'in yaşamında yaptıkları hakkında diğer insanlarla konuşabilmelidir. Allah'ın verdiği armağan ne olursa olsun, amacı armağanı alan kişinin tanıklık edebilmesidir.

Ruhsal Armağanların Kullanımında Başarısız Olunması. Ruhsal armağanlarını kullanmayı reddedenler sadece bu armağanlarının körelendiğini değil, sonsuz yaşamlarını da tehlikeye attıklarını göreceklerdir. İsa sevgi dolu bir ilgiyle talantını kullanmayan kölenin, ceza olarak sonsuz ödülü kaybeden "kötü ve tembel" köle olduğunu söyleyerek ciddi bir uyarıda bulunmuştu (Matta 25:26-30). Sadakatsiz köle başa-

rısızlığının kasten ve planlı olduğunu açıkça itiraf etmişti. Bu nedenle başarısızlığının sonucuna katlanmak zorundaydı. Son yargı gününde oraya buraya savrulmuş olanlar, fırsatları kurnazca reddedenler ve sorumluluklardan kaçanlar, büyük Yargıç tarafından kötülük yapanlarla bir sayılacaklardır.

Ruhsal Armağanları Keşfetme

Üyelerin kilisenin görevine başarılı bir şekilde dâhil olmaları için kendi armağanlarını anlamaları gerekir. Armağanlar bir pusula gibi çalışır. Onlara sahip olan kişileri hizmete ve bol yaşamın sevincine yönlendirir (Yuhanna 10:10). Armağanlarımızı fark etmemeyi (ya da görmezden gelmeyi), geliştirmemeyi ve uygulamamayı tercih ettiğimiz ölçüde, kilise de olması gerekenden daha azı olur. Allah'ın amaçladığından daha azı olur.

Ruhsal armağanlarımızı keşfetme süreci aşağıdaki şekilde tanımlanabilir:

Ruhsal Hazırlık. Elçiler, günahkârları Mesih'e yönlendirecek sözler söyleyebilme yeteneğine sahip olmak için ısrarla dua ettiler. Önceki zamanlarda aralarında dikilmiş olan farklılıkları ve üstün olma isteklerini bir kenara bıraktılar. Günahların itirafı ve tövbe onları Mesih ile yakın bir paydaşlık içine soktu. Günümüzde Mesih'i kabul edenler de Kutsal Ruh'un vaftizine hazırlanmak için benzer bir tecrübeye ihtiyaç duyuyorlar.

Kutsal Ruh ile vaftiz bir kerelik bir olay değildir, onu her gün tecrübe edebiliriz Rabb'e bu vaftiz için yalvarmalıyız, çünkü tanıklık etmesi ve müjdeyi duyurması için kiliseye güç veren odur. Bunu yapmak için yaşamlarımızı sürekli olarak Tanrı'ya teslim etmeli, tam olarak Mesih'te yaşamalı ve armağanlarımızı keşfetmemiz için O'ndan bilgelik istemeliyiz (Yakup 1:5).

Kutsal Kitap Çalışmak. Yeni Ahit'in ruhsal armağanlar hakkında öğrettiklerine dair dua ile yaptığımız çalışma, Kutsal Ruh'un bizler için olan özel hizmeti ile düşüncelerimize tesir etmesini sağlar. Allah'ın,

O'nun hizmetinde kullanılmak üzere bize en az bir armağan vermiş olduğuna inanmamız önemlidir.

İlahi Rehberliğe Açık Olmak. Biz Kutsal Ruh'u değil, Kutsal Ruh bizi kullanmalıdır, "çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrıdır" (Flp. 2:13). Allah'ın takdirinin bize armağan ettiği hizmetin herhangi bir alanında çalışmaya istekli olmak bir ayrıcalıktır. Yardımımıza ihtiyacı olanlar aracılığıyla çalışması için Allah'a fırsat vermeliyiz. Bu yüzden kilisenin ihtiyaçları belirlediğinde yardım etmek için her zaman hazır olmalıyız. Yeni şeyler denemekten korkmamalıyız, aynı zamanda armağanlarımız ve tecrübelerimiz hakkında bizden yardım talep edenleri de bilgilendirmekten çekinmemeliyiz.

Bedenden Doğrulama. Allah bu armağanları kilisesini geliştirmek üzere verdiği için, armağanlarımızın kesin onayının kendi hislerimizden değil, Mesih'in bedeninden ortaya çıkmasını beklemeliyiz. Genelde kişinin kendi armağanlarını fark etmesi diğer kişilerin armağanını fark etmesinden daha zordur. Sadece başkalarının armağanlarımız hakkında söylediklerini dinlemek konusunda istekli olmakla kalmamalı, aynı zamanda diğer insanların armağanlarının farkına varmalı ve onları doğrulamalıyız.

İlahi takdirin bizi atamış olduğu mevki veya hizmeti yerine getirdiğimizi bilmekten daha heyecan verici ve tatmin edici bir şey yoktur. Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih'in bizlere vermiş olduğu özel armağan ile O'nun hizmetine alınmak bizim için ne büyük bir berekettir. Mesih lütuf armağanlarını paylaşmak istiyor. Bizler bugün O'nun davetini kabul edebilir ve Ruh'la dolu bir yaşamda O'nun armağanlarının neler yapabileceğini keşfedebiliriz!

Peygamberlik Armağanı

Kutsal Ruh'un armağanlarından birisi de peygamberliktir. Bu armağan, bakiye kilisenin tanıtıcı işaretlerinden biridir ve Ellen G. White'in hizmetinde açığa çıkmıştır. Rabb'in elçisi olarak, onun yazıları kiliseye teselli veren, kılavuzluk eden, eğiten ve yanlışlarını düzelten, sürekli ve yetkin bir hakikat kaynağıdır. Ayrıca bu yazılar, tüm öğreti ve deneyimlerin Kutsal Kitap standardıyla sınanması gerektiğini açıkça bildirirler. (Yoel. 2:28, 29; Elç. 2:14-21; İbr. 1:1-3; Va. 12:17; 19:10.)

Yahuda kralı Yehoşafat sıkıntılıydı. Düşman güçleri yaklaşıyordu ve durum umutsuz gözüküyordu. "Korkuya kapılan Yehoşafat RAB'be danışmaya karar verdi ve bütün Yahuda'da oruç ilan etti" (2Ta. 20:3). Halk Tanrı'dan merhamet ve kurtuluş dilemek için Tapınağa akın etti.

Yehoşafat dua ederken, vaziyeti değiştirmesi için Tanrı'ya yalvardı. "Ey atalarımızın Tanrısı RAB, sen göklerde oturan Tanrı değil misin?" dedi, "Ulusların bütün krallıklarını yöneten sensin. Güç, kudret senin elinde. Kimse sana karşı duramaz" (6. ayet). Allah geçmişte Kendi halkını özellikle korumamış mıydı? Bu toprakları seçilmiş halkına vermemiş miydi? Yehoşafat yalvardı, "Ey Tanrımız, onları yargılamayacak mısın? Çünkü bize saldıran bu büyük orduya karşı koyacak gücümüz yok. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Gözümüz sende" (ayet 12).

Tüm Yahuda Rabb'in karşısında dururken Yahaziel ayağa kalktı. Mesajı korkmuş halka cesaret verdi ve yol gösterdi. Şöyle dedi, "Bu büyük ordudan korkmayın, yılmayın! Çünkü savaş sizin değil, Tanrı'nındır. Bu kez savaşmak zorunda kalmayacaksınız. Yerinizde durup bekleyin, RAB'bin size sağlayacağı kurtuluşu görün. RAB sizinle olacak!" (15-17 ayetler). Sabah olduğunda Kral Yehoşafat birliklerine şöyle seslendi, "Tanrınız RAB'be güvenin, güvenlikte olursunuz. O'nun peygamberlerine güvenin, başarılı olursunuz" (20. ayet).

Kral bu az tanınan peygamber Yahaziel'e o kadar inanmıştı ki, öncü kuvvetlerinin yerine Rabbi ve kutsallığın güzelliğini övmek için ilahi söyleyen bir koro yerleştirdi! İman marşı havayı doldururken, Rab iş başındaydı. Yahuda'ya karşı birleşen ordular arasında karışıklık çıkmasını sağladı. Kıyım o kadar büyüktü ki "tek kişi kurtulmamıştı" (24. ayet).

Yahaziel bu belirli zamanda Allah'ın sözcüsü olmuştu.

Hem eski, hem de Yeni Ahit zamanlarında peygamberler hayati bir işlev görüyorlardı. Peki Kutsal Kitap tamamlandıktan sonra peygamberlik işlev görmeyi durdurdu mu? Cevabı bulmak için peygamberlik tarihinin üzerinden geçelim.

Kutsal Kitap Zamanında Peygamberlik Armağanı

Günah Allah ile insanlar arasındaki yüz yüze iletişimi sona erdirmiş olsa da (Yşa. 59:2), Allah insanlar ile olan yakınlığını sonlandırmadı. Bunun yerine iletişim kurmak için başka yollar geliştirdi. Teşvik edici, uyarıcı ve azarlayıcı mesajların peygamberler aracılığıyla göndermeye başladı.

Kutsal Yazılar'da peygamber, Allah'tan mesajları alan ve onların mak-sadını Allah'ın halkına aktaran kişidir. Peygamberler kendi teşebbüslerinin sonucu olarak peygamberlik etmediler, "çünkü hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı'nın sözlerini iletiler" (2. Petrus 1:21).

Eski Ahit'teki peygamber kelimesi genellikle İbranicedeki nabi sözcüğünün tercümesidir. Sözcüğün anlamı Mısırdan Çıkış 7:1, 2 ayetlerinde ifade edilmiştir: "RAB, 'Bak, seni firavuna karşı Tanrı gibi yaptım' dedi, 'Ağabeyin Harun senin peygamberin (nabi) olacak. Sana buyurduğum her şeyi ağabeyine anlat. O da firavuna İsrailileri ülkesinden salıvermesini söylesin.'" Musa'nın Firavun ile olan ilişkisi Allah'ın halkı ile olan ilişkisi gibiydi. Harun'un Musa'nın sözlerini Firavun'a iletmesi gibi peygamber de Allah'ın sözlerini insanlara ilettiler. Öyleyse peygamber ifadesi, Allah tarafından O'nun sözcüsü olsun diye seçilmiş olan kişiyi tanımlar.

"Bilici" sözcüğü, İbranice roeh (Yşa. 30:10) veya kozeh (2Sa. 24:11; 2Kr. 17:13) sözcüklerinin tercümesidir ve peygamberlik armağanına sahip olan kişinin başka bir tanımlamasıdır. Peygamber ve bilici ifadeleri

birbiriyle yakından ilişkilidir. Kutsal Kitap şöyle açıklıyor: “Eskiden İsrail’de biri Tanrı’ya bir şey sormak istediğinde, ‘Haydi, biliciye gidelim’ derdi. Çünkü bugün peygamber denilene o zaman bilici denirdi” (1Sa. 9:9). Bilici tanımlaması, peygamberin ilahi mesaj almasını vurguluyordu. Allah, halkına vermek istediği bilgileri iletsinler diye peygamberlerin “gözlerini” veya zihinlerini açtı.

Allah yıllar boyunca istediği şeylerin açıklamasını peygamberlik armağanına sahip kişi aracılığıyla halkına ilettiler. “Gerçek şu ki, Egemen RAB kulu peygamberlere sırrını açmadıkça bir şey yapmaz” (Amos 3:7, ayrıca İbr. 1:1).

Yeni Ahit’te Peygamberlik Armağanının İşlevleri. Yeni Ahit, Kutsal Ruh’un armağanları arasında peygamberlik armağanına seçkin bir yer veriyor. Kilise için en faydalı olanları sıralarken, onu bir kez birinci, iki kez ise ikinci yere koyuyor (bkz. Rom. 12:6; 1Ko. 12:28; Ef. 4:11). Onun sözleri, imanlıları özellikle bu armağanı istemeye teşvik ediyor (1Ko. 14:1, 39).

Yeni Ahit’te açıklandığı üzere, peygamberlerin işlevleri şunlardır:

1. Kilisenin kurulmasına yardım ettiler. Kilise “elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa edildi... Köşe taşı Mesih İsa’nın kendisidir” (Ef. 2:20, 21).

2. Kilisenin mesaj iletme (müjdecilik) hizmetini başlattılar. Kutsal Ruh peygamberler aracılığıyla Pavlus ve Barnaba’yı ilk hizmet yolculukları için seçmiş (Elç. 13:1, 2) ve nerede çalışacakları konusunda yönlendirmişti (Elç. 16:6–10).

3. Kiliseyi terbiye ettiler. Pavlus şöyle demişti, “peygamberlikte bulunansa insanların ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli bulması için insanlara seslenir. Bilmediği dilde konuşan kendi kendini geliştirir; ama peygamberlikte bulunan, inanlılar topluluğunu geliştirir (1Ko. 14:3, 4). Allah diğer armağanların yanında “kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih’in bedenini geliştirmek üzere donatılsın” diye kiliseye peygamberlik armağanını da verdi (Ef. 4:12).

4. Kiliseyi birleştirdiler ve korudular. Peygamberler, biz “artık insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmaktaki becerileriyle, her öğretinin rüzgârıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar” ol-

mayalım diye “iman birliğinin” oluşmasına yardım ettiler ve kiliseyi sahte öğretilerden korudular (Ef. 4:13, 14).

5. Gelecekteki zorluklara karşı uyardılar. Yeni Ahit peygamberlerinden biri yaklaşan kıtlığa karşı uyarıda bulunmuştu. Kilise cevaben kıtlık yüzünden acı çekenler için bir yardım programı kararlaştırdı (Elç. 11:27–30). Başka peygamberler ise Pavlus’un Yeruşalim’de tutuklanıp hapsedileceğini haber vermişlerdi (Elç. 20:23; 21:4, 10–14).

6. İhtilaf zamanlarında imanı onayladılar. İlk kilise konsülünde Kutsal Ruh diğer uluslardan olan Hristiyanların kurtuluşu ile ilgili ihtilafli bir konuda karar almaları için kiliseye rehberlik etti. Kutsal Ruh daha sonra peygamberler aracılığıyla imanlıları doğru doktrinlerle tekrar onayladı. Konsülün kararlarının üyelere iletilmesinden sonra “kendileri peygamber olan Yahuda ile Silas, birçok konuşmalar yaparak kardeşleri yüreklendirip ruhça pekiştirdiler” (Elç. 15:32).

Son Günlerdeki Peygamberlik Armağanı

Birçok Hristiyan peygamberlik armağanının elçiler döneminin kapanmasıyla bittiğine inanır. Fakat Kutsal Kitap, zamanın sonundaki krizler döneminde kilisenin ilahi rehberliğe ihtiyacı olduğunu ortaya koyuyor. Yeni Ahit zamanından sonrası için de peygamberlik armağanına sürekli olarak ihtiyaç olduğuna tanıklık ediyor.

Ruhsal Armağanların Devamlılığı. Kutsal Kitap’ta Tanrı’nın kiliseye vermiş olduğu, Pavlus’a göre “sonunda hepimiz[i] imanda ve Tanrı Oğlu’nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine” (Ef. 4:13) eriştirecek olan ruhsal armağanları, amaçları tamamlanmadan önce geri çekeceğine dair bir kanıt bulunmamakta. Kilise bu tecrübeye henüz ulaşmadığı için, Kutsal Ruh’un tüm armağanlarına hâlâ ihtiyacı var. Peygamberlik armağanı da dâhil olmak üzere bu armağanlar, Mesih’in dönüşüne kadar Allah’ın halkının yararı için işlev görmeye devam edeceklerdir. Sonuç olarak, Pavlus imanlıları “Ruh’u söndürmeyin. Peygamberlik sözlerini küçümsemeyin” diye uyarılmış (1Se. 5:19, 20) ve “ruhsal armağanları, özellikle peygamberlik yeteneğini gayretle isteyin” (1Ko. 14:1) diye nasihat etmişti.

Bu armağanlar kendilerini Hristiyan kilisesinde her zaman bol bol göstermediler. Elçilerin ölümünden sonra, M.S. 300 yılına kadar peygamberler pek çok çevrede saygı görmeye devam ettiler. Fakat kilisede ruhsallığın azalması ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan sapkınlık (bu kitabın 13. Bölümüne bakın) Kutsal Ruh'un varlığının ve armağanlarının azalmasına yol açtı. Aynı zamanda, sahte peygamberler de peygamberlik armağanına karşı bir güven kaybına neden oldu.

Peygamberlik armağanının kilise tarihinin belirli dönemlerinde azalmış olması, Allah'ın bu armağanı kalıcı olarak geri çektiği anlamına gelmiyor. Kutsal Kitap, son zamanlar yaklaştıkça bu armağanın o zor zamanlarda kiliseye yardımcı olmak için var olacağını gösteriyor. Dahası, bu armağanının etkinliğinin artacağına işaret ediyor.

İkinci Geliş'ten Hemen Önce Peygamberlik Armağanı. Allah Mesih'in ilk gelişini ilan etmesi için peygamberlik armağanını Vaftizci Yahya'ya vermişti. Aynı şekilde, herkesin Kurtarıcı ile karşılaşmaya hazırlanma fırsatına sahip olması için, İkinci Geliş'i ilan etmek üzere Tanrı'nın tekrar peygamberlik armağanını bahşetmesini bekleyebiliriz.

Aslında Mesih sahte peygamberlerin ortaya çıkmasının, O'nun gelişinin yakınlaştığını gösteren işaretlerden biri olduğunu söylüyor (Mat. 24:11, 24). Son zamanlarda gerçek peygamberler olmayacak olsaydı, Mesih bu armağana sahip olduğunu iddia eden herkese karşı uyarıda bulunmuş olurdu. O'nun sahte peygamberlere karşı yaptığı uyarı, gerçek peygamberlerin de olacağı anlamına geliyor.

Peygamber Yoel, Mesih'in gelişinden hemen önce peygamberlik armağanının özel bir şekilde döküleceğini önceden bildirmişti: "Ondan sonra bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim. Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar. Yaşlılarınız düşler, Gençleriniz görümler görecek. O günler kadın, erkek kullarınızın üzerine de Ruhum'u dökeceğim. Göklerde ve yeryüzünde, Kan, ateş ve duman sütunlarından belirtiler göstereceğim. RAB'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce Güneş karacak, ay kan rengine dönecek." (Yoel 2:28-31).

İlk Pentikost gününde Ruh muhteşem bir şekilde ortaya çıktı. Petrus, Yoel'in peygamberlik sözünden alıntı yaparak, Rabb'in bu bereketi vaat

etmiş olduğunu söyledi (Elç. 2:2–21). Fakat Yoel'in peygamberlik sözü gerçekten Pentikost gününde tamamlanmış oldu mu yoksa başka, bundan daha bütün bir tamamlanma olabilir mi diye sorabiliriz. Ruh'un dökülmesinden önce veya sonra, Yoel'in bahsettiği güneş ve aydaki olayların gerçekleştiğine dair bir kanıtımız yok. Bu olaylar sonraki birçok yüzyıl boyunca gerçekleşmedi (bu kitabın 25. bölümüne bakın).

Öyleyse Pentikost, İkinci Geliş'ten önce Ruh'un tam olarak gerçekleşecek olan tezahürünün bir ön gösterimiydi. Aynı Filistin'de Sonbaharda ekinlerin ekilmesinden hemen sonra yağın ilk yağmur gibi, Pentikost gününde Kutsal Ruh'un dökülmesi de Ruh'un dağıtımını başlatmış oldu. Yoel'in peygamberlik sözünün son ve bütün olarak tamamlanması, bahar aylarında yağın, tahılı olgunlaştıran sonraki yağmura tekabül ediyor (Yoel 2:23). Aynı şekilde Allah'ın Ruhunun son olarak bahşedilmesi de İkinci Geliş'ten hemen önce, güneş, ay ve yıldızlardaki belirtilmiş olan işaretlerin görülmesinden sonra gerçekleşecektir (ayrıca Matta 24:29; Va. 6:12–17; Yoel 2:31). Sonraki yağmur gibi Ruh'un bu son dökülmesi de dünyadaki ekini olgunlaştıracak (Matta 13:30, 39) ve "O zaman RAB'bi adıyla çağıran herkes kurtulacak" (Yoel 2:32).

Bakiye Kilisede Peygamberlik Armağanı. Vahiy 12. Bölüm, iki önemli zulüm döneminden bahsediyor. M.S. 538 yılından M.S. 1798 yılına kadar süren birincisinde (Va. 12:6, 14, bu kitabın 13. bölümüne bakın), sadık imanlılar yoğun bir zulüm altında sıkıntı çektiler. İkinci Geliş'ten hemen önce Şeytan tekrar "kadının soyundan geriye kalanlar[a]", Mesih'e bağlılıklarından vazgeçmeyen bakiye kiliseye saldıracak. Vahiy kitabı, bakiye kiliseyi oluşturan sadık imanlıları şöyle tanımlıyor: "Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenler" (Vahiy 12:17).

Daha sonrasında Yuhanna ve melek arasında geçen konuşmalarından, "İsa'ya tanıklık" ifadesiyle, peygamberlik vahyinden bahsedildiği açıkça belli oluyor.

Kitabın sonuna doğru melek kendisini "ben de senin ve İsa'ya tanıklığını sürdüren kardeşlerin gibi bir Tanrı kuluyum" (Va. 19:10) ve "senin, peygamber kardeşlerin ve bu kitabın sözlerine uyanlar gibi bir Tanrı kuluyum" (Va. 22:9) diye tanımlıyor. Bu benzer ifadeler, "İsa'ya ta-

nıklık” edenlerin peygamberler olduğunu açıkça gösteriyor. Bu, meleğin “İsa’ya tanıklık peygamberlik ruhunun özüdür” (Va. 19:10) ifadesini de açıklığa kavuşturuyor.

Bu metin üzerine yorum yapan James Moffatt şöyle yazıyor: “Çünkü İsa’ya tanıklık peygamberlik ruhunun özüdür. Bu... özellikle peygamberlik esinine sahip olup İsa’ya tanıklıklarını sürdürenleri tanımlar. İsa’ya tanıklık aslında İsa’nın tanıklığına eşittir (Va. 22:20). Hristiyan peygamberleri harekete geçiren, (Vahiy 1:1 ayetine göre Allah’ın sayesinde) İsa’nın Kendisini göstermesidir.

Yani, Peygamberlik Ruhu ifadesi (1) Kutsal Ruh’un Allah’tan gelen vahiy ile peygamberi esinlemesinden, (2) peygamberlik armağanının işleyişinden, (3) peygamberlik aracısının kendisinden bahsediyor olabilir.

İsa’nın kiliseye peygamberlik kanalı aracılığıyla tanıklık etmesi olan peygamberlik armağanı, bakiye kilisenin belirleyici bir özelliğini oluşturmaktadır. Yeremya, bu armağanın yokluğunu yasadızlıkla ilişkilendirmişti. “Kutsal Yasa uygulanmaz oldu, Peygamberlerine RAB’den görünüm gelmiyor artık” (Ağıtlar 2:9). Vahiy kitabı son zaman kilisesinin sahip olduğu iki ayırıcı özelliği şöyle tanımlıyor; “Tanrı buyruklarını tutan ve İsa’nın tanıklığını taşıyanlar”, yani peygamberlik armağanına sahip olanlar (Va. 12:17 TC).

Allah, Çıkış “kilisesine” halkını örgütlesin, bilgilendirsin ve onlara rehberlik etsin diye peygamberlik armağanını verdi (Elç. 7:38). “RAB İsrail’i bir peygamber aracılığıyla Mısır’dan çıkardı, yine bir peygamber korudu onları” (Hoşea 12:13). Öyleyse esas çıkış kilisesine (günahla kirlenmiş Dünya gezegeninden göksel Kenan topraklarına kaçış) dâhil olanlar arasında da bu armağana sahip olanların bulunması şaşırtıcı olmaz. İkinci Geliş’ten sonra gerçekleşecek olan bu çıkış, Yeşaya 11:11 ayetinin nihai ve tam olarak yerine gelmesidir: “O gün Rab... Halkının sağ kalanlarını kurtarmak için ikinci kez elini uzatacak.”

Son Krizlerde Yardım. Kutsal yazılar, dünya tarihinin son günlerinde Allah’ın halkının onları yok etmek için son bir defa girişimde bulunan şeytani ejderhanın bütün öfkesiyle karşı karşıya kalacağını

açıklıyor (Va. 12:17). Bu, “ulusun oluşumundan beri hiç görülmemiş bir sıkıntı dönemi olacak” (Dan. 12:1). Tanrı, çağların bu en çetin mücadelesinde onlara yardım etmek için, sevgi dolu şefkatiyle halkına yalnız olmayacakları güvencesini verdi. İsa'nın tanıklığı ve peygamberlik ruhu güven içinde onları nihai hedeflerine (İkinci Gelişte Kurtarıcıları ile birlik olmaya) yönlendirecektir.

Aşağıdaki benzetme, Kutsal Kitap dönemi ve Kutsal Kitap sonrası dönem peygamberlik armağanı vakaları arasındaki ilişkiyi açıklıyor: “Farz edin ki bir yolculuğa çıkmak üzereyiz. Geminin sahibi bize talimatlardan oluşan bir kitap veriyor ve yolculuğun tümü için gerekli olan bütün talimatların kitapta bulunduğunu söylüyor. Eğer o talimatları yerine getirirsek gideceğimiz limana güven içinde varacağız. Yolculuğumuza başlarken içindekileri öğrenmek için kitabımızı açıyoruz. Kitabın yazarı yolculuğumuzda bizi yönlendirsün diye genel ilkeleri açıklamış ve olabildiğince uygulanabilir bilgiler vermiş, yolculuğumuzun sonuna kadar karşılaşılabileceğimiz çeşitli olasılıkları değerlendirmiş. Aynı zamanda bize yolculuğun sonraki kısmının özellikle tehlikeli olacağını söylüyor çünkü o sahil fırtınalı ve kumu bataklık gibi içine çekiyor. ‘Fakat yolculuğun bu kısmı için size bir kaptan temin ettim, o sizinle buluşacak ve içinde bulunduğunuz şartlar ve tehlikelerle ilgili sizi uyarıp yönlendirecek, onu dinlemelisiniz’ diyor. Talimatlara uyararak bahsedilen tehlikeli zamanlara geliyoruz ve vaat edilen kaptan ortaya çıkıyor. Fakat o görevini yapmaya çalışırken, mürettebattan bazıları ona karşı geliyorlar. ‘Talimatlar kitabının aslı elimizde ve bu bizim için yeterli. Sadece ona dayanarak devam edeceğiz, senden bir şey istemiyoruz,’ diyorlar. Bu durumda, talimatlar kitabına uyan kim? Kaptanı reddedenler mi, yoksa kitabın öğrettiği gibi onu kabul edenler mi? Siz karar verin.”

Kutsal Kitap sonrası Peygamberler ve Kutsal Kitap

Kutsal Kitap'ın kendisini ortaya çıkaran peygamberlik armağanıydı. Kutsal Kitap sonrası dönemde ise bu armağan Kutsal Kitap'ı hükümsüz kılmak veya ona ekleme yapmak için değildir çünkü Kutsal Kitap külliyyatı artık tamamlanmıştır.

Son zamanlardaki peygamberlik armağanı, daha çok elçilerin zama-

nındaki gibi işlev görür. Görevi Kutsal Kitap'ı imanın ve uygulamanın temeli olarak savunmak, onun öğretilerini açıklamak ve ilkelerini günlük hayata uygulamaktır. Kiliseyi kurma ve aydınlatma, böylece ona verilmiş olan ilahi görevi yerine getirmesini sağlama işiyle de meşgul olur. Peygamberlik armağanı onaylar, uyarır, rehberlik eder ve hem kiliseyi hem de bireyleri cesaretlendirir. Onları sapkınlıktan korur ve onları Kutsal Kitap doğruları üzerinde birleştirir.

Kutsal Kitap sonrası peygamberler, daha çok Kutsal Kitap zamanında yaşamış fakat tanıklıkları hiçbir zaman Kutsal Kitap'ın parçası olmamış olan Natan, Gad, Asaf, Şemaya, Azarya, Eliezer, Ahiya ve Obed, Miryam, Debora, Hulda, Simon, Vaftizci Yahya, Agabus, Silas, Anna ve Filipus'un dört kızı gibi işlev görürler. Kutsal Kitap'ta yazıları bulunan peygamberler aracılığıyla konuşan aynı Tanrı, bu peygamberlere de ilham verdi. Onların mesajları, daha önceki dönemlerde yazıya dökülmüş olan ilahi vahiyle çelişmiyordu.

Peygamberlik Armağanını Sınamak. Kutsal Kitap Mesih'in dönüşünden önce sahte peygamberlerin ortaya çıkacağı uyarısında bulunduğu için, peygamberlik armağanına sahip olduğunu iddia edenlerin hepsini dikkatlice araştırmalıyız. Pavlus şöyle demişti, “Peygamberlik sözlerini küçümsemeyin. Her şeyi sınavın, iyi olana sımsıkı tutunun. Her çeşit kötülükten kaçının” (1Se. 5:20–22).

Kutsal Kitap, gerçek peygamberlik armağanını sahtesinden ayırmamızı sağlayan bazı ilkeleri belirlemiştir.

1. Mesaj Kutsal Kitap ile uyuyor mu? “Tanrı'nın öğretisine ve bilirdisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek” (Yşa. 8:20). Bu ayet, herhangi bir peygamberin mesajının Allah'ın Kutsal Kitap'taki yasa ve tanıklığıyla uyumlu olması gerektiğini kastediyor. Sonraki peygamber önceki peygamberlerle çalışmemelidir. Kutsal Ruh daha önce verdiği tanıklıkla asla çalışmaz çünkü Allah'ın “kendisinde değişkenlik ya da dönemlik gölgesi” yoktur (Yakup 1:17).

2. Öngörüler gerçekleşiyor mu? “Bir sözün RAB'den olup olmadığını nasıl bilebiliriz?” diye düşünebilirsiniz. Eğer bir peygamber RAB'in adına konuşur, ama konuştuğu söz yerine gelmez ya da gerçek-

leşmezse, o söz RAB'den değildir. Peygamber saygısızca konuşmuştur. Ondan korkmayın” (Yas. 18:21, 22; ayrıca Yer. 28:9). Ön bildirimler peygamberlik mesajının nispeten küçük bir parçasını oluşturuyor olsa da, doğrulukları ortaya konulmalıdır.

3. Mesih'in beden alması kabul ediliyor mu? “İsa Mesih'in beden alıp geldiğini kabul eden her ruh Tanrı'dandır. Tanrı'nın Ruhunu bunlarla tanıyacaksınız. İsa'yı kabul etmeyen hiçbir ruh Tanrı'dan değildir (1. Yuhanna 4:2, 3). Bu sınaama sadece İsa Mesih'in bu dünyada yaşamış olduğunun kabul edilmesinden daha fazlasını talep eder. Gerçek peygamber Mesih'in beden aldığını söyleyen Kutsal Kitap öğretisini kabul etmelidir. Yani, O'nun ilahiliğine, önceden var olduğuna, bakireden doğduğuna, gerçek insanlığına, günahsız yaşamına, kefareti edici kurbanlığına, dirilişine, göğe yükselişine, arabulucu hizmetine ve ikinci gelişine inanmalıdır.

4. Peygamber iyi mi yoksa kötü mü “meyve” veriyor? Peygamberlik, Kutsal Ruh'un “Allah'ın kutsal adamları[nı]” yöneltmesiyle gerçekleşir (2. Petrus 1:21 CAN). Sahte peygamberleri meyvelerinden ayırt edebiliriz. İsa şöyle diyor, “İyi ağaç kötü meyve, kötü ağaç da iyi meyve veremez. İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır. Böylece sahte peygamberleri meyvelerinden tanıyacaksınız” (Matta 7:16, 18–20).

Bu nasihat, peygamberin iddiasının değerlendirilmesinde çok önemlidir. Öncelikle peygamberin yaşamına işaret eder. Bu, peygamberin kesinlikle mükemmel olması gerektiği anlamına gelmiyor. Kutsal Kitap diyor ki, “İlyas da tıpkı bizim gibi insandı” (Yakup 5:17). Fakat peygamberin hayatı, beden işleri ile değil Ruh'un meyvesi ile nitelendirilmelidir (bkz. Gal. 5:19–23).

İkincisi, bu ilke peygamberin diğer insanlar üzerindeki etkisi ile ilgilidir. Mesajları kabul edenlerin hayatında nasıl sonuçlar ortaya çıkmaktadır? Mesajları Tanrı'nın halkını hizmet için donatıyor ve onları imanlarında birleştiriyor mu (Ef. 4:12–16)?

Peygamberlik armağanına sahip olduğunu iddia eden her kişi Kutsal Kitap'a dayanan bu sınamalara tabi tutulmalıdır. Eğer bu kıstaslara uyuyorsa, o kişiye Kutsal Ruh tarafından peygamberlik armağanı verildiğine güvenebiliriz.

Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nde Peygamberlik Ruhü

Peygamberlik armağanı, Yedinci Gün Adventist Kilisesi kurucularından biri olan Ellen G. White'in hizmetinde etkindi. Zamanın sonunda yaşayan Allah'ın halkı için kendisine ilham yoluyla verilmiş olan bilgileri ilettiler. Ellen White'in Allah'ın mesajlarını iletmeye başladığı, On dokuzuncu yüzyılın başlarındaki dünya, bir erkek dünyasıydı. Aldığı peygamberlik çağrısı, eleştirel gözlerle inceleme altına alınmasına yol açtı. Kutsal Kitap sınamalarını geçtikten sonra, ruhsal armağanı aracılığıyla yetmiş yıl boyunca hizmet etti. 17 yaşında olduğu 1844 yılından, 1915 yılındaki ölümüne kadar, iki binden fazla görüm gördü. Bu süre boyunca Amerika, Avrupa ve Avustralya'da danışmanlık yaparak, yeni işler kurarak, vaaz ederek ve yazarak yaşadı ve çalıştı.

Ellen White asla peygamber unvanını üstüne almadı, fakat diğerleri onu bu unvanla çağırdığında karşı da çıkmadı. Şöyle demişti, "Gençliğimde bana birkaç kez 'Sen bir peygamber misin?' diye sorulmuştu. Bu soruya her zaman şöyle cevap verdim, 'Ben Rab'bin habercisiyim.' Biliyorum birçokları beni bir peygamber olarak görüyor fakat ben hiçbir zaman bunu iddia etmedim. Neden bir peygamber olduğumu iddia etmedim? Çünkü bugünlerde cesurca peygamber olduklarını iddia eden pek çok kişi Mesih'in davası için birer lekedir ve benim işim 'peygamber' sözcüğünün belirttiğinden çok daha fazlasını içeriyor... Bir peygamber olduğumu iddia etmek benim hiç yapmadığım bir şeydir. Beni peygamber olarak görenlerle de bir sorunun yok. Fakat benim işimin birçok yönü olduğu için kendimi bir haberciden başka bir adla adlandıramam."

Peygamberlik Sınamalarının Uygulanması. Peki, Ellen White'in hizmeti Kutsal Kitap'a dayanan peygamber sınaması karşısında ne sonuç verdi?

1. Kutsal Kitap ile uyuşma. Onun üretken yazarlığının mahsulü olan yazılarında genellikle detaylı yorumlarıyla birlikte on binlerce Kutsal Kitap ayetinden alıntı bulunmaktadır. Özenli çalışmalar, onun yazılarının tutarlı, doğru ve Kutsal Kitap ile bütünüyle uyumlu olduğunu gösteriyor.

2. Öngörülerin doğruluğu. Ellen White'in yazıları nispeten az sayıda öngörü içerir. Bunların bazıları gerçekleşme sürecindeyken, diğerleri hâlâ

gerçekleşmeyi beklemektedir. Fakat test edilebilenler şaşırtıcı bir doğrulukla gerçekleşti. Onun peygamberlik ferasetini gösteren iki olay vardır:

a. Modern ruhçuluğun yükselişi. 1850 yılında ruhçuluk (ruh dünyası ve ölümler ile iletişimin çığırkanlığını yapan akım) yeni yeni yükselmeye başlamışken, Ellen White onu bir son gün aldatmacası olarak tanımladı ve bu akımın büyüyüp gelişeceğini öngördü. O zamanlar hareket tamamen Hristiyan karşıtı olsa da, o bu düşmanlığın değişeceğini ve Hristiyanlar arasında saygı kazanacağını önceden görmüştü. O günden beri ruhçuluk tüm dünyaya yayıldı ve milyonlarca taraftar topladı. Onun Hristiyan karşıtı duruşu değişti; aslında birçokları kendilerini Hristiyan ruhçular olarak adlandırıyorlar. Gerçek Hristiyan imanına sahip olduklarını ve kendilerinin Mesih'in vaat ettiği armağanları kullanan gerçek dindarlar olduklarını iddia ediyorlar. O armağanlarla hastaları iyileştirip, gelecekteki bilinçli ve ilerici var oluşu tanıtıyorlarmış. Ruhçuluğun tüm büyük dini düzenlerin anlaşılmasını sağladığını, hatta Hristiyan Kutsal Kitap'ı ve tüm Yorum kitaplarının birleşiminden daha fazla bilgi verdiğini, Kutsal Kitap'ın bir Ruhçuluk kitabı olduğunu iddia ediyorlar.

b. Protestanlar ve Roma Katolikleri arasında yakın iş birliği. Ellen White'in yaşadığı dönemde Protestanlar ile Roma Katolikleri arasında karşılıklı iş birliğini imkânsız kılan bir uçurum vardı. Protestanlar arasında Katoliklik karşıtlığı yaygındı. Ellen White Protestanlık içindeki büyük değişikliklerin Reform imanından bir ayrılışa yol açacağı kehanetinde bulundu. Sonuç olarak, Protestanlar ile Katolikler arasındaki farklar giderek azaldı ve aralarındaki uçuruma bir köprü kurulmasını mümkün hale getirdi.

Onun ölümünden sonraki yıllarda ekümenik hareket yükselmeye başladı. Dünya Kiliseler Konsülü kuruldu, Katolik Kilisesi'nin ikinci Vatikan konsülü gerçekleşti ve Reform'un peygamberlik sözlerinin yorumlanmasına dair görüşü Protestanlar tarafından görmezden gelindi hatta büsbütün reddedildi. Bu büyük değişiklikler Protestanlar ile Katolikler arasındaki duvarları yıktı ve onları büyüyen bir iş birliğine yönlendirdi.

3. Mesih'in beden almış olduğunun kabul edilmesi. Ellen White Mesih'in yaşamıyla ilgili kapsamlı şekilde yazdı. O'nun Rab ve Kurtarıcı olarak işlevi, çarınıhtaki kefaretiler edici kurbanlığı ve Şu anki arabuluculuk hizmeti Ellen White'in yazılarına yön veren konulardır. O'nun Çağların Arzusu (The Desire of Ages) kitabı Mesih'in yaşamı üzerine yazılmış en ruhsal incelemelerden biri olarak kabul edilmektedir. Öte yandan, onun en çok yayınlanmış eseri olan Yol, Gerçek ve Yaşam (Steps to Christ) kitabı milyonlarca kişiyi Mesih ile derin bir ilişkiye yönlendirmiştir.

Onun işleri açık şekilde Mesih'i yüzde yüz Tanrı ve yüzde yüz insan olarak resmeder. Onun dikkatle (Hristiyan tarihi boyunca birçok çatışmaya sebep olmuş olan) İsa'nın bir doğasına ötekisinden daha fazla vurgu yapmaktan kaçınan akli başında yorumları Kutsal Kitap görüşü ile bütünüyle uyumludur.

Mesih'in hizmetine genel yaklaşımı nesneldir. O'nun hangi yönü ile ilgili yazıyor olursa olsun, Ellen White'in öncelikli gayesi okuyucuyu Kurtarıcı ile daha yakın bir ilişkiye yönlendirmektir.

4. Ellen White'in hizmetinin etkisi. Ellen White'in peygamberlik armağanını almasının üzerinden bir yüzyıldan fazla zaman geçti. Onun tavsiyelerini dinleyenlerin kiliseleri ve hayatları, onun yaşamı ve mesajlarının etkisini ortaya koyuyor. Hiçbir zaman resmi bir mevkiye sahip olmamasına, atanmış bir din görevlisi olmamasına ve kocasının ölümüne kadar kiliseden hiçbir maaş almamış olmasına rağmen, onun etkisi Kutsal Kitap'tan sonra Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin şekillenmesini sağlayan en önemli unsurdu. Kilisenin yayın, okul, sağlık hizmetleri işi ve Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ni en büyük ve en hızlı büyüyen Protestan müjdeciler kuruluşlarından birine dönüştüren dünya çapında müjdeciler işinin arkasındaki itici güç oydu.

Yazıları, seksenden fazla kitap, 200 broşür ve kitapçık ve 4.600 adet dergi makalesinden oluşmaktadır. Bunlara ek olarak, vaazları, günlükleri, özel tanıklıkları ve mektuplarından oluşan 60.000 sayfalık el yazmaları mevcuttur.

Hayret verici boyutta ürün vermiştir. Ellen White'in uzmanlık alanı birkaç dar alan ile sınırlı değildi. Rab ona sağlık konusunda, eğitim konusunda, aile yaşamı konusunda, ılımlılık konusunda, müjdeciler

konusunda, basım yayın hizmetleri konusunda, uygun beslenme konusunda, tıp konusunda ve birçok başka alanda tavsiye vermişti. Belki de onun sağlık alanındaki yazıları en inanılmaz olanlarıdır çünkü bir yüzyıldan eski olan görüşleri, günümüzde modern bilim tarafından onaylanmaktadır.

Onun yazıları İsa Mesih'e odaklanır ve Yahudi-Hristiyan geleneğinin yüksek ahlaki ve etik değerlerini savunur.

Yazılarının birçoğu Yedinci Gün Adventist kilisesine hitap etse de, büyük bir kısmı daha geniş bir okuyucu kitlesi tarafından beğenilmiştir. En sevilen kitabı Yol, Gerçek ve Yaşam (Steps to Christ) yüzden fazla dile çevrilmiştir ve on beş milyondan fazla satmıştır. En değerli çalışması, Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadeleyi, günahın kökeninden başlayıp onun bütünüyle ortadan kaldırılmasına kadar açıklayan beş ciltlik Çağların Çatışması serisidir.

Yazıları insanlar üzerinde derin etkiler bırakmıştır. Yakınlarda, Andrews Üniversitesi Kilise Hizmeti Enstitüsü onun kitaplarını düzenli olarak okuyan Adventistlerle okumayan Adventistlerin davranışlarını ve tavırlarını karşılaştıran bir araştırma yaptı. Yaptıkları çalışma, onun yazılarının okurlar üzerindeki etkisini güçlü bir şekilde vurguluyor. Çalışma şu sonuçlara vardı: "Okuyanlar Mesih ile daha yakın bir ilişkiye sahipler, Allah ile birlikte olduklarından daha eminler ve sahip oldukları ruhsal armağanların daha iyi farkına varmış görünüyorlar. Açık müjdeciliğe destek vermeye daha yatkınlar ve yerel hizmet çalışmalarına daha fazla katkı yapıyorlar. Tanıklık için daha hazır hissediyorlar ve tanıklıkla ve mesaj iletme çalışmalarlarıyla daha çok meşgul oluyorlar. Her gün Kutsal Kitap çalışmaya, belirli kişiler için dua etmeye, paydaşlık gruplarıyla buluşmaya ve her gün aile ibadetine katılmaya daha yatkınlar. Kiliselerini daha olumlu görüyorlar. Daha fazla yeni imanlının kazanılması onlar sayesinde gerçekleşiyor."

Peygamberlik Ruhu ve Kutsal Kitap. Ellen White'in yazıları Kutsal Kitap'ın yerini almaz. Aynı seviyede de değerlendirilemezler. Kutsal Yazılar, onun ve tüm diğer yazıların uyması ve tabi olması gereken yegâne ve benzersiz standarttır.

1. En yüce standart Kutsal Kitap. Yedinci Gün Adventistleri, bir Reform ilkesi olan sola scriptura'yı, yani Kutsal Kitap'ın kendisinin tek yorumcusu ve tüm doktrinlerin temeli olduğu düşüncesini bütünüyle desteklemektedir. Kilisenin kurucuları temel inançları Kutsal Kitap çalışması sayesinde geliştirdiler. Bu doktrinleri Ellen White'in görüşlerinden almadılar. Bu doktrinler geliştirilirken, Ellen White'in işlevi Kutsal Kitap'ın anlaşılması için rehberlik etmek ve Kutsal Kitap çalışmasıyla elde edilen sonuçları onaylamaktı.

Ellen White'in kendisi Kutsal Kitap'ın kilisenin mutlak kaidesi olduğuna inanıyordu. 1851 yılında yayınladığı ilk kitabında şöyle yazmıştı, "Sevgili okuyucu, imanın ve işlerinin kuralı olarak sana Allah'ın Sözü'nü tavsiye ediyorum. Bu Söz'e göre yargılanacağız." Bu görüşünü asla değiştirmede. Yıllar sonra şöyle yazdı, "Allah Sözü'nde insana kurtuluş için gerekli bilgiyi vermiştir. Kutsal Yazılar O'nun isteğinin yetkin ve yarılmaz açıklaması olarak kabul edilmelidir. Bunlar karakter standardı, doktrinlerin açıklayıcısı ve tecrübenin kriteridir." 1909 yılında kilisenin genel oturumuna son gelişinde, konuşmasını yaparken Kutsal Kitap'ı açtı, topluluğun önünde yukarı kaldırdı ve şöyle dedi: "Kardeşlerim, size bu Kitap'ı emanet ediyorum."

Yazılarını Kutsal Kitap'a ek olarak gören imanlılara cevaben şöyle yazdı, "Kıymetli Kutsal Kitap'ı aldım ve etrafını Allah'ın halkı için verilmiş olan çeşitli Kilise İçin Tanıklıklar ile kapladım... Siz Kutsal Kitap'ı tanımıyorsunuz. Eğer Allah'ın Sözü'nü Kutsal Kitap'ın standardına erişme isteğiyle çalışmış olsaydınız, tanıklıklara ihtiyacınız olmazdı. Siz, Allah'ın vahyedilmiş Kitabı'nı öğrenmeyi savsakladığınız için, O size basit ve doğrudan tanıklıklar ile ulaşmaya çalıştı. İtaat etmeyi ihmal ettiğiniz esinlenmiş sözlere dikkatinizi vermenizi istedi ve yaşamlarınızı onun pak ve yüce öğretilerine göre biçimlendirmeniz için sizi uyardı.

2. Bir Kutsal Kitap rehberi. O, çalışmasını insanları yeniden Kutsal Kitap'a yönlendiren bir iş olarak görüyordu. "Kutsal Kitap yeterince önemsenmiyor", demişti, bu sebeple "Rab erkeklere ve kadınlara onları daha büyük ışığa yönlendirsin diye küçük bir ışık verdi." "Rab'bin Sözü en kararmış zihinleri bile aydınlatmak için yeterlidir ve onu anlamak için en ufak bir istek duyan her kişi tarafından anlaşılabilir. Bununla

birlikte, Allah'ın Sözü'nü çalıştıklarını söyleyen bazı kişilerin onun en basit öğretileriyle bile doğrudan çelişen bir yaşam sürdürdükleri görülüyor. Bu sebeple, insanların mazeret üretmelerinin önüne geçmek için, Allah açık ve tesirli tanıklıklar veriyor ve onları yeniden, dinlemeyi ihmal ettikleri söze yönlendiriyor.”

3. Kutsal Kitap'ı anlamak için bir rehber. Ellen White yazılarını Kutsal Kitap'ın daha net anlaşılması için bir rehber olarak görüyordu. “Ortaya çıkarılan yeni bir gerçek yok; fakat Tanrı Tanıklıklar aracılığıyla önceden verilmiş olan gerçekleri yalınlaştırıyor ve Kendi tercih ettiği yöntemle, mazeretleri kalmasın diye, insanları uyandırmak ve onlarla zihinlerini etkilemek için bu tanıklıkları onların önlerine getiriyor. Yazılmış tanıklıklar yeni bir ışık sağlasınlar diye değil, önceden açıklanmış olan esindeki hakikatler canlı biçimde yüreği etkilesin diye verilmiştir.”

4. Kutsal Kitap ilkelerini uygulamak için bir rehber. Onun yazılarının birçoğu, Kutsal Kitap'ın öğütlerinin gündelik yaşama uygulanmasıdır. Ellen White, kendisinin “genel ilkeleri konuşarak ve yazarak açığa çıkarmak, aynı zamanda da herkes uyarılmış, ayıplanmış ve tavsiye almış olsun diye bazı kişilerin tehlikelerini, hatalarını ve günahlarını belirtmek için” yönlendirildiğini söylemişti. Mesih, kilisesine böyle bir peygamberlik rehberliği sözünü vermişti. Ellen White'ın da belirttiği gibi, “Allah'ın Kendi isteğini insanlara Sözü aracılığıyla bildirmesi, Kutsal Ruh'un sürekli varlığını ve yönlendirmesini gereksiz hale getirmemiştir. Aksine, Kutsal Ruh, Sözü O'nun hizmetkârlarına açmak ve öğretilerini aydınlatarak uygulamak üzere, Kurtarıcımız tarafından vaat edilmiştir.”

İmanlıya Görev. Dünya tarihinin son günlerinde, “İsa'nın tanıklığının” kendisini “peygamberlik ruhu” aracılığıyla göstereceğini söyleyen Vahiy kitabındaki peygamberlik sözü, her kişiye ilgisizlik ya da inançsızlığa kapılmayarak “her şeyi sınaması” ve “iyiye tutunması” görevini veriyor. Kutsal Kitap'ın emrettiği bu araştırmayı yapıp yapmamaya bağlı olarak kazanılacak veya kaybedilecek çok şey vardır. Yehoşafat şöyle demişti, “Tanrınız RAB'be güvenin, güvenlikte olursunuz. O'nun peygamberlerine güvenin, başarılı olursunuz” (2. Ta. 20:20). Onun sözleri bugün de kulağa inandırıcı geliyor.

Tanrı'nın Yasası

Allah'ın yasaasının temel ilkeleri On Emir'de belirtilmiş ve Mesih'in yaşamında örneklenmiştir. Bu emirler Allah'ın sevgisini, isteğini ve insan davranışları ve ilişkileri ile ilgili amacını açıklar ve her çağda tüm insanlar üzerinde bağlayıcıdır. Bu ana ilkeler, Allah'ın Kendi halkı ile olan anlaşmasının temeli ve O'nun yargı standardıdır. Kutsal Ruh'un aracılığıyla, günaha dikkat çeker ve bir Kurtarıcı'ya duyulan ihtiyaç hissini uyarırlar. Kurtuluş işlemlerle değil tamamen lütufla elde edilir, ancak neticesi Emirlerle itaattir. Bu itaat Hristiyan karakterini geliştirir ve esenlik duygusu getirir. Rabb'e duyduğumuz sevginin ve imanlı kardeşlerimize olan ilgimizin bir kanıtıdır. İmandan gelen itaat Mesih'in yaşamları değiştirme gücünü açıkça gösterir, bu sayede Hristiyan tanıklığını güçlendirir. (Çık. 20:1-17; Mez. 40:7, 8; Mat. 22:36-40; Yas. 28:1-14; Mat. 5:17-20; İbr. 8:8-10; Yu. 15:7-10; Ef. 2:8-10; 1Yu. 5:3; Rom. 8:3, 4; Mez. 19:7-14.)

Tüm gözler dağın üzerine odaklandı. Dağın zirvesi kalın bir bulut ile kaplanmıştı. Bulut gittikçe karardı ve bütün dağ sis perdesi ile kaplanana kadar yukarıdan aşağıya süzüldü. Kararıktan şimşek çaktı, gök gürültüsü yankılandı. "Sina Dağı'nın her yanından duman tütüyordu. Çünkü RAB dağın üstüne ateş içinde inmişti. Dağdan ocak dumanı gibi duman çıkıyor, bütün dağ şiddetle sarsılıyordu. Boru sesi gitgide yükselince, Musa konuştu ve Tanrı gök gürlemeleriyle onu yanıtladı" (Çık. 19:18, 19). Allah'ın varlığının bu muhteşem ifşası o kadar güçlüydü ki bütün İsrail ürperdi.

Aniden şimşek ve boru sesi kesildi ve yerini müthiş bir sessizliğe bıraktı. Ardından, Tanrı durduğu dağın üzerinde Kendisini gizleyen koyu kararıktan konuştu. Halkına duyduğu derin sevgiyle On Emir'i

açıkladı. Musa şöyle dedi: “RAB Sina Dağı’ndan geldi... On binlerce kutsalıyla birlikte geldi, sağ elinde halkı için alev alev yanan ateş vardı. Ya RAB, halkları gerçekten seversin, bütün kutsallar elinin altındadır. Ayaklarına kapanır, sözlerini dinlerler” (Yas. 33:2, 3).

Tanrı Sina dağında yasayı verdiğinde, Kendisini sadece evrenin görkemli en yüce yetkilisi olarak ifşa etmedi, ayrıca Kendisini Halkının Kurtarıcısı olarak resmetti (Çık. 20:2). Kurtarıcı olduğu için, sadece İsrail’i değil tüm insanlığı (Vaiz 12:13) insanların Allah’a karşı ve birbirlerine karşı olan görevlerini kapsayan bu on kısa, anlaşılır ve emredici kaideye itaat etmeye çağırdı.

Ve Tanrı şöyle dedi:

“Benden başka tanrın olmayacak.

“Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sulara yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın. Çünkü ben, Tanrın RAB, kıskanç bir Tanrı’yım. Benden nefret edenin babasının işlediği suçun hesabını çocuklarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım. Ama beni seven, buyruklarıma uyan binlerce kuşağa sevgi gösteririm.

“Tanrın RAB’bin adını boş yere ağzına almayacaksın. Çünkü RAB, adını boş yere ağzına alanları cezasız bırakmayacaktır.

“Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB’be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancılar dahil, hiçbir iş yapmayacaksınız. Çünkü ben, RAB yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat Günü’nü kutsadım ve kutsal bir gün olarak belirledim.

“Annene babana saygı göster. Öyle ki, Tanrın RAB’bin sana vereceği ülkede ömrün uzun olsun.

“Adam öldürmeyeceksin.

“Zina etmeyeceksin.

“Çalmayacaksın.

“Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin.

“Komşunun evine, karısına, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin” (Çıkış 20:3–17).

Yasanın Doğası

On Emir yasa, Tanrı'nın karakterinin bir yansıması olarak ahlaki, ruhsal ve anlaşılırdır, evrensel ilkeleri içerir.

Yasa Vericinin Karakterinin Bir Yansıması. Kutsal Yazı, Allah'ın sıfatlarını O'nun yasasında görür. Allah gibi, “Rab'bin yasa yetkindir” ve “Rab'bin buyrukları arıdır” (Mez. 19:7, 8). “İşte böyle, Yasa gerçekten kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir” (Rom. 7:12). “Ya RAB, Bütün buyrukların gerçektir. Çoktan beri anladım öğütlerini sonsuza dek verdiğini” (Mez. 119: 151, 152). “Çünkü bütün buyrukların doğrudur” (Mez. 119:172).

Ahlaki bir Yasa. On Emir, Allah'ın insanlığı yönetme şablonunu aktarır. Yaratıcımız ve Kurtarıcımız ile olan ilişkimizi ve insanlara karşı görevimizi tanımlar. Kutsal Yazı, Allah'ın yasadını çiğnemeyi günah olarak adlandırır (1Yu. 3:4).

Ruhsal bir Yasa. “Yasa'nın ruhsal olduğunu biliriz” (Rom. 7:14). Bu sebeple sadece ruhsal olanlar ve Ruh'un meyvesine sahip olanlar ona itaat edebilir (Yuhanna 15:4; Gal. 5:22, 23). O'nun isteğini yerine getirmemiz için bizi güçlendiren Tanrı'nın Ruhudur (Elç. 1:8; Mez. 51:10–12). Mesih'te yaşayarak O'nun yüceliğinin meyvesini vermemiz için gerekli olan gücü alırız (Yuhanna 15:5).

İnsan yasaları sadece aleni işlerle ilgilidir. Fakat On Emir “sınır tanımaz” (Mez. 119:96), en gizli düşüncelerimize, arzularımıza ve kiskançlık, şehvet ve ihtiras gibi duygularımıza dokunur. İsa, dağdaki Vaaz'da günahın yürekte başladığını açıklayarak, yasanın ruhsal boyutuna vurgu yapmıştı (Mat. 5:21, 22, 27, 28; Mar. 7:21–23).

Olumlu bir Yasa. On Emir bir dizi kısa yasaktan daha fazlasıdır, daha geniş kapsamlı ilkeleri içermektedir. Sadece yapmamamız gereken şeyleri

değil, yapmamız gereken şeyleri de barındırır. Bizler sadece kötü işler ve düşüncelerden sakınmakla kalmamalı, aynı zamanda Allah vergisi yetenek ve armağanlarımızı da iyi işler için kullanmayı öğrenmeliyiz. Yani, her uyarının aynı zamanda olumlu bir tarafı da vardır.

Örneğin “Öldürmeyeceksin!” diyen altıncı emrin olumlu bir tarafı vardır: “Yaşamı desteklemelisin.” Tanrı’nın isteği, her imanlının, etki alanına giren herkesin iyiliğini ve mutluluğunu arttırmak için çaba göstermesidir. Daha derin bir anlamda, müjde görevi (İsa Mesih’teki sonsuz yaşam ve kurtuluşun iyi haberi) altıncı kaidede bulunan olumlu ilkeye dayanmaktadır.

On Emir yasası lütuf olduğundan daha çok yasaklayıcı olarak görülmemelidir. Onun yasakları, mutluluk içinde itaat etmenin kesin teminatıdır. Mesih’te kabul edildiği için, sonsuz çağlar boyunca bize sevinç verecek olan saf karakteri içimizde oluşturur. O, itaat eden kişi için bir koruma duvarıdır. Onda doğruluğun değişmez ilkelerini insanlığa açıklayan ve onları günahın sonucu olan kötülükten korumaya çalışan Allah’ın iyiliğini görürüz.

Basit Bir Yasa. On Emir kendi sade bütünlüğü içerisinde çok derindir. O kadar sadedirler ki bir çocuk bile onları çabucak ezberleyebilir. Aynı zamanda o kadar kapsamlıdırlar ki mümkün olan her günahı kapsarlar.

Allah’ın yasasında gizem yoktur. İçerdiği büyük gerçekleri herkes anlayabilir. En zayıf akıllı bu kuralları anlayabilir, en cahil hayatını düzenleyebilir ve ilahi standarda göre karakterini şekillendirebilir.

Bir İlkeler Yasası. On Emir, hak ve özgürlüklere dair tüm ilkelerin bir özetidir ve her zaman tüm insanlık için geçerlidir. Kutsal Kitap şöyle diyor, “Tanrı’ya saygı göster, buyruklarını yerine getir, çünkü her insanın görevi budur” (Vaiz 12:13).

On Buyruk veya On Emir (Çık. 34:28), Allah’ın üzerlerine yazdığı (Yas. 4:13) iki taş tabletle bildirilmiş olan iki bölümden oluşur. İlk dört emir Yaraticımız ve Kurtarıcımıza karşı görevlerimizi, son altı emir de insanlara karşı görevlerimizi düzenler.

Bu ikili ayrım Allah'ın krallığını yöneten iki büyük temel sevgi ilkesinden kaynaklanmaktadır. “Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin’ ve ‘Komşunu da kendin gibi seveceksin’ ” (Luka 10:27; ayrıca Yas. 6:4, 5; Lev. 19:18). Bu ilkeleri hayata geçirenler On Emir ile uyum içinde yaşayacaklardır, çünkü emirler bu ilkeleri daha ayrıntılı bir şekilde ifade ederler.

İlk emir, sadece gerçek Tanrı'ya ibadet etmeyi buyuruyor. İkincisi put-perestliği yasaklıyor. Üçüncüsü saygısızlığı ve Allah'ın adını anarak yalan yere yemin etmeyi yasaklıyor. Dördüncüsü Sebt Günü'nü tutmaya çağırıyor ve gerçek Tanrı'yı göğün ve yerin Yaratıcısı olarak tanımlıyor.

Beşincisi Allah'ın vahyedilmiş isteğini gelecek kuşaklara aktaracak temsilciler olan çocuklardan anne babalarına itaat etmelerini istiyor (bkz. Yas. 4:6–9; 6:1–7). Altıncısı yaşamın kutsallığını muhafaza altına alıyor. Yedincisi saflığı emrediyor ve evlilik ilişkisini koruyor. Sekizincisi mülkiyeti koruyor. Dokuzuncusu gerçeği savunuyor ve yalan yere tanıklığı yasaklıyor. Onuncusu, tüm insani ilişkilerin kökenine inerek başkasına ait olan şeylere göz dikmeyi yasaklıyor.

Eşsiz bir Yasa. On Emir Allah'ın tüm bir ulusa duyulabilir olarak söylediği sözler olması sebebiyle benzersiz bir üstünlüğe sahiptir (Yas. 5:22). İnsanların unutkan zihinlerine itimat etmeyen Tanrı, emirleri tapınaktaki sandığın içinde muhafaza edilecek olan iki taş tablet üzerine Kendi parmaklarıyla kazıdı. (Çık. 31:18; Yas. 10:2).

İsraillilerin emirleri uygulamalarına yardım etmek için, Tanrı onlara hem kendisiyle hem de birbirleriyle olan ilişkilerini detaylandıran ilave yasalar verdi. Bu ilave yasaların bazıları İsrail'in kamusal işlerine odaklanıyordu (medeni yasalar), diğerleri ise tapınak hizmetleri törenleriyle ilgili düzenlemelerdi (törensel yasalar). Tanrı bu ilave yasaları halka bir arabulucu olan Musa aracılığıyla iletti. Musa onları “yasa kitabı”na yazdı ve onları Allah'ın yüce vahyi olan On Emir'e yaptığı gibi sandığın içine değil “antlaşma sandığının yanına” yerleştirdi (Yas. 31:25, 26). Bu ilave yasalar “Musa'nın Yasa Kitabı” (Yeşu 8:31; Neh. 8:1; 2Ta. 25:4) veya basitçe “Musa'nın Yasası” olarak biliniyordu (2Kr. 23:25; 2Ta. 23:18).

Güzel bir Yasa. Allah'ın yasası can için bir ilhamdır. Mezmurcu şöyle

diyor: “Ne kadar severim yasaları! Bütün gün düşünürüm onun üzerinde. Bu yüzden senin buyruklarını, Altından, saf altından daha çok seviyorum. Sıkıntıya, darlığa düştüm, ama buyrukların benim zevkimdir (Mez. 119:97, 127, 143). Allah’ı sevenler için “O’nun buyrukları da ağır değildir” (1Yu. 5:3). Yasayı acı verici bir boyunduruk olarak görenler günahkârlardır çünkü günahkâr zihin “Tanrı’nın Yasası’na boyun eğmez, eğemez de” (Rom. 8:7).

Yasanın Amacı

Tanrı Yasası’nı halkına bol bol bereket olsun ve onları Kendisi ile kurtarıcı bir ilişkiye yöneltsin diye verdi. Aşağıdaki özel amaçlara bakın:

Tanrı’nın İnsanlık için Ne İsteddiğini Açıklar. On Emir, Tanrı’nın karakterinin ve sevgisinin ifadesi olduğu için, O’nun insanlık için ne amaçladığının ve ne istediğinin açıklamasıdır. Emirlerle, eksiksiz şekilde itaat edilmelidir “çünkü Yasa’nın her dediğini yerine getirirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa’ya karşı suçlu olur” (Yakup 2:10). Yaşamın kuralı olarak yasaya itaat etmek, kurtuluşumuz için hayati önemdedir. Mesih’in Kendisi şöyle demişti: “Yaşama kavuşmak istiyorsan, O’nun buyruklarını yerine getir” (Matta 19:17). Bu itaat ancak içimizde yaşayan Kutsal Ruh’un sağladığı güç ile mümkündür.

Tanrı’nın Antlaşması’nın Dayanağıdır. Musa On Emir’i, diğer açıklayıcı yasalarla birlikte antlaşma kitabı olarak bilinen bir kitaba yazdı (Çık. 20:1–24:8). Daha sonra On Emir’i, sonsuz antlaşmanın dayanağı olarak taşıdıkları önemi gösteren “antlaşmanın levhaları” diye adlandırdı (Yas. 9:9; ayrıca bkz. 4:13. Antlaşmalarla ilgili daha fazlası için bu kitabın 7. bölümüne bakın).

Yargının Ölçütü Olarak İşlev Görür. Tanrı gibi O’nun buyrukları da doğrudur (Mez. 119:172). Bu sebeple, yasa doğruluğun ölçütünü belirler. Her birimiz kendi vicdanlarımızla değil bu doğruluk ilkeleri ile yargılanacağız. Kutsal yazı şöyle diyor, “Tanrı’ya saygı göster, buyruklarını yerine getir...Tanrı her işi, her gizli şeyi yargılayacaktır ister iyi ister kötü olsun” (Vaiz 12:13, 14; ayrıca Yakup 2:12).

İnsan vicdanı çeşitlidir. Bazı vicdanlar “zayıf,” diğerleri “kirli,” “kötü” veya “kızgın bir demirle dağlanmış[tır]” (1Ko. 8:7, 12; Titus 1:15; İbr. 10:22; 1Ti. 4:2). Fakat iyi işliyor olsalar da değerli olabilmeleri için aynı bir saatin kurulması gerektiği gibi vicdanların da doğru bir ölçüye göre ayarlanmaları gerekir. Vicdanımız bize doğruyu yapmamızı söyler fakat neyin doğru olduğunu söylemez. Sadece Allah'ın harika ölçütü olan Yasası'na göre ayarlanmış vicdan bizi günaha sapmaktan koruyabilir.

Günahı İşaret Eder. On Emir olmadan insanlar Tanrı'nın kutsallığını, kendi suçlarını ve tövbeye olan ihtiyaçlarını net olarak göremezler.

Tanrı'nın yasasını çiğnediklerini bilmediklerinde, kayıp olduklarını veya Mesih'in kefaretilerine kanına ihtiyaçları olduğunu hissetmezler.

İnsanların kendi gerçek durumlarını görmelerine yardımcı olmak için yasa bir ayna gibi işlev görür (bkz. Yakup 1:23–25). Onun içine “bakınlar” Allah'ın doğru karakterinin karşısında kendi karakter kusurlarını görürler. Böylelikle ahlaki yasa tüm dünyanın Tanrı'nın önünde suçlu olduğunu gösterir (Rom. 3:19) ve herkesin O'na hesap vereceğini ortaya koyar.

“Yasa sayesinde günahın bilincine varılır” (Rom. 3:20) “çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir” (1Yu. 3:4). Aslında Pavlus şöyle demişti, “Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim” (Rom. 7:7). Yasa, günahkârları günahları konusunda ikna ederek, Allah'ın öfkesinin yargısı altında mahkûm edildiklerini ve ebedi ölüm cezasıyla karşı karşıya olduklarını fark etmelerine yardımcı olur. Onların son derece aciz olduklarını anlamalarını sağlar.

O Dönüşümün bir Aracıdır. Allah'ın yasası Kutsal Ruh'un bizim dönüşmemizi sağlamak için kullandığı bir araçtır: “RAB'bin yasası yetkindir, cana can katar” (Mez. 19:7). Gerçek karakterimizi gördükten sonra günahkâr olduğumuzu, ölüm sırasında olduğumuzu ve umutsuz olduğumuzu fark ederiz ve bir Kurtarıcı'ya ihtiyacımız olduğunu anlarız. İşte bundan sonra müjdenin iyi haberi gerçekten anlam kazanır. Yani, yasa bizi umutsuz durumumuzdan kurtulmamıza yardımcı olabilecek tek kişi olan Mesih'e yönlendirir. Pavlus bu

düşünce içinde hem ahlaki yasayı hem de törensel yasayı işaret ederek “imanla aklanalım diye Mesih’in gelişine dek Yasa eğitmenimiz oldu” demişti (Gal. 3:24).

Yasa günahımızı ortaya çıkarsa da asla bizi kurtaramaz. Aynı, kirlenmiş yüzümüzü temizlememiz için suyun bir aracı olması gibi, Allah’ın ahlaki yasası aynasında ihtiyacımızı fark ettikten sonra, “günahtan ve ruhsal kirlilikten arındırmak için” (Zek. 13:1) açık olan pınara ulaşırsız ve “Kuzu’nun kanıyla” (Va. 7:14) temizleniriz. Bizler Mesih’e bakmalıyız. Mesih’in bize Golgotadaki çarmıh’ın üzerinde tüm dünyanın günahlarının altında hayatını verirken gösterilmesiyle, Kutsal Ruh da bize Allah’ın işledikleri günahlardan tövbe edenlere karşı tavrını gösteriyor. Ardından canlarımız umutla dolar ve bize sonsuz yaşam armağanını uzatan Kurtarcımız’a (Yuhanna 3:16) iman içinde elimizi uzatırız.

O Gerçek Özgürlüğü Sağlar. Mesih “günah işleyen herkes günahın kölesidir” demişti (Yuhanna 8:34). Allah’ın yasasını çiğnediğimizde özgürlüğümüzü kaybederiz fakat On Emir bize gerçek özgürlüğün güvencesini verir. Allah’ın yasasının sınırlamalarına uyarak yaşamak, günahtan kurtulmak anlamına gelir. Ve aynı zamanda günaha eşlik eden sürekli endişeden, vicdanın yaralanmasından ve yaşamın hayati güçlerini yıpratıcı artan suçluluk ve pişmanlıktan kurtulmak anlamına gelir. Mezmurcu şöyle söyledi, “Özgürce yürüyeceğim, çünkü senin koşullarına yöneldim ben” (Mez. 119:45). Yakup On Emir’den “Tanrı’nın Yasası,” “özgürlük yasası” olarak bahsediyor (Yakup 2:8; 1:25).

Bu özgürlüğü alabilmemiz için İsa bizi günah yükümüzle birlikte O’na gitmeye davet ediyor. İsa, onların yerine bize daha kolay olan Kendi boyunduruğunu sunuyor (Mat. 11:29, 30). Boyunduruk hizmet etmenin bir aracıdır. Yükü bölerek görevleri yerine getirmeyi kolaylaştırır. Mesih bizimle birlikte boyunduruğu yüklenmeyi teklif ediyor. Boyunduruğun kendisi yasadır; Aden bahçesinde gösterilen, Sina dağında duyurulan ve yeni antlaşmada yüreklere yazılı olan, insan işçiyi Tanrı’nın iradesine bağlayan büyük sevgi yasasıdır. Mesih ile birlikte boyunduruğa vurduğumuz zaman ağır yükü o taşır ve itaati bir sevince dönüştürür. Daha önce imkânsız olanı başarmamızı sağlar. Böylece yüreklerimize yazılı

olan yasa bir zevk ve sevinç haline gelir. Özgürüz çünkü O'nun emrettiğini yapmak istiyoruz.

Yasa, Mesih'in kurtarıcı gücü olmadan ileri sürülürse günaha kurtuluş yoktur. Fakat yasayı hükümsüz kılmayan Tanrı'nın kurtarıcı lütfu, bizi günaha özgür kılan gücü getirir çünkü "Rab'bin Ruhu ne-redeyse orada özgürlük vardır" (2Ko. 3:17).

Kötülüğü Dizginler ve Bereketler Getirir. Dünyayı istila eden suçtaki, şiddetteki ve kötülükteki artış On Emir'in önemsenmemesinin bir sonucudur. Yasa kabul edildiğinde, günahı dizginler, doğru işleri teşvik eder ve doğruluğun tesisi için bir vasıta haline gelir. Onun ilkelerini yasaların içine dâhil eden uluslar büyük berekete kavuşmuşlardır. Öte yandan onun ilkelerini terk etmek istikrarlı şekilde düşüşe sebep olur.

Eski Ahit zamanlarında Tanrı ulusları veya kişileri bereketlerken O'nun yasasına itaat etmelerini ölçü olarak kullandı. Kutsal Yazı, "doğruluk bir ulusu yüceltir" ve "tahtın güvencesi adalettir" diyor (Özd. 14:34; 16:12). Tanrı'nın yasasına itaat etmeyi reddedenler felaketlerle karşılaştı (Mez. 89:31, 32). "RAB kötülerin evini lanetler, doğruların oturduğu yeriyse kutsar" (Özd. 3:33; ayrıca Lev. 26; Yas. 28). Aynı genel ilkeler bugün de geçerlidir.

Yasanın Daimiliği

On Emir ahlaki yasası Allah'ın karakterinin bir yansıması olduğu için, onun ilkeleri insanlık için geçici veya şartlara bağlı değil, mutlak, değişmez ve sürekli olarak geçerlidir. Hristiyanlar yüzyıllar boyunca Allah'ın yasasının daimî olarak geçerli olduğunu güçlü bir şekilde doğrularak, onun sürekliliğini sıkı bir şekilde desteklediler.

Sina'dan Önce Yasa. Yasa, Tanrı On Emir'i İsrail'e vermeden çok önce vardı. Eğer var olmasaydı Sina'dan önce günah da olamazdı, "çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir" (1. Yuhanna 3:4). Lusifer ve onun meleklerinin günah işlemiş olması, yasanın Yaratılıştan önce bile var olduğunun kanıtıdır (2. Petrus 2:4).

Tanrı Âdem ve Havva'yı kendi suretinde yarattığında, yasanın ahlaki

prensiplerini onların zihinlerine ekte ve onlar için Tanrı'nın isteğini yerine getirmeyi doğal hale getirdi. Onların yasayı çiğnemesi, insanlığı günah ile tanıştırdı (Rom. 5:12).

Daha sonra Tanrı İbrahim için şöyle dedi, “sözümü dinledi. Uyarılarına, buyruklarıma, kurallarıma, yasalarıma bağlı kaldı” (Yar. 26:5). Musa, Allah'ın emirlerini ve yasalarını Sina'dan önce de öğretiyordu (Çık. 16; 18:16). Yaratılış kitabı çalışıldığında, On Emir'in Sina'dan önce de iyi bilindiği anlaşılacaktır. Bu kitap, halkın Allah daha On Emir'i vermeden önce, onun yasakladığı işleri yapmanın yanlış olduğunu bildiğini açıkça gösteriyor. Ahlaki yasa hakkındaki bu genel anlayış Allah'ın On Emir hakkında insanlığı mutlaka bilgilendirmiş olduğunu gösteriyor.

Sina'daki Yasa. İsraililer gerçek Tanrı'yı tanımayan bir ulus olan Mısır'da geçirdikleri uzun esaret dönemi boyunca putperestlik ve kirlilik içinde yaşadılar (Çık. 5:2). Sonuç olarak, Allah'ın kutsallığı, paklığı ve ahlaki ilkelerine dair anlayışlarını büyük ölçüde kaybettiler. Köle olmaları ibadet etmelerini zorlaştırmıştı.

Rab, onların ümitsiz haykırılarına cevap verdi, İbrahim'le olan antlaşmasını hatırladı ve onları “demir eritme ocağından” (Yas. 4:20) kurtararak, kurallarını yerine getirebilecekleri, yasalarına uyabilecekleri bir ülkeye götürmeye karar verdi (Mez. 105:43–45).

Özgürlüklerine kavuşturduktan sonra, onları yönetiminin ölçütü olan ahlaki yasayı ve kurtulmanın yolunun sadece Kurtarıcı'nın kefaretiler edici kurbanlığı olduğunu öğretecek olan törensel yasayı vermek üzere Sina Dağı'na yönlendirdi. Daha sonra, Allah Sina dağında “suçları ortaya çıkarmak” (Gal. 3:19) için ve “buyruk aracılığıyla günahın ne denli günahlı olduğu anlaşılın” (Rom. 7:13) diye, açık ve basit ifadelerle doğrudan yasayı verdi. İsraililer ancak Allah'ın ahlaki yasasına iyice odaklanarak günahlarının farkına varabilir, çaresizliklerini keşfedebilir ve kurtuluşa ihtiyaçları olduğunu görebilirlerdi.

Mesih'in Dönüşünden Önce Yasa. Kutsal Kitap, Tanrı'nın yasasının Şeytan'ın saldırılarının hedefi olduğunu ve onun yasaya karşı savaşının İkinci Geliş'ten hemen önce zirveye ulaşacağını açıklıyor. Şeytan'ın in-

sanların büyük bir bölümünü Tanrı'ya itaatsizliğe sürükleyeceği, peygamberlik sözüyle belirtilmiştir (Vahiy 12:9). O, “canavarın” gücünü kullanarak, dünyanın dikkatini Tanrı yerine canavara yönlendirecek (Va. 13:3; bu peygamberlik sözleri hakkında daha fazlası için bu kitabın 13. Bölümüne bakın).

1. Yasa Saldırı Altında. Daniel 7. bölümde, bu aynı güç küçük bir boynuz olarak resmediliyor. Bu bölümde dört büyük canavardan bahsedilmektedir. Mesih zamanından beri Kutsal Kitap yorumcuları bunların dünya güçleri olan Babil, Med-Pers, Grek ve Roma uygarlıkları olduğunu doğrulamışlardır. Dördüncü yaratığın on boynuzu, Roma İmparatorluğu'nun düşüşü döneminde parçalarına ayrılmasını temsil eder (M.S. 476).

Daniel'in görüşünün merkezinde, on boynuz arasından yükselen, küfür eden korkunç küçük boynuz vardır. Bu küçük boynuz, Roma İmparatorluğu bölündükten sonra ortaya çıkan şaşırtıcı gücün yükselişine işaret etmektedir. Bu güç Tanrı'nın yasanını değiştirmeye çalışacak (Dan. 7:25) ve bunu Mesih'in dönüşüne kadar sürdürecekti (bu kitabın 20. bölümüne bakınız). Bu saldırının kendisi, yasanın kurtuluş planı için önemini sürmekte olduğunun kanıtıdır. Görüm, Allah'ın halkına, bu gücün yasayı saf dışı bırakamayacağına çünkü yargının küçük boynuzu yok edeceğine dair güvence vererek sona eriyor (Dan. 7:11, 26–28).

2. Kutsallar yasayı savunuyor. İtaat, İkinci Geliş'i bekleyen kutsalların belirleyici özelliğidir. Nihai mücadelede Tanrı'nın yasanını tutmak için bir araya gelecekler. Kutsal Yazı onları şu sözlerle tanımlıyor: “Tanrı'nın buyruklarını yerini getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenler” (Va. 12:17; 14:12) ve Mesih'in dönüşünü sabırsızlıkla bekleyenler.

Bu insanlar İkinci Geliş için hazırlık yaparken, diğer insanları Yaratıcı olarak Rabb'e tapınmaya çağırarak müjdeyi ilan ediyorlar (Va. 14:6, 7). Tanrı'ya sevgi ile tapanlar O'na itaat edecekler. Yuhanna'nın da dediği gibi: “Tanrı'yı sevmek O'nun buyruklarını yerine getirmek demektir. O'nun buyrukları da ağır değildir” (1. Yuhanna 5:3).

3. Tanrı'nın yargısı ve yasa. Allah'ın itaat etmeyenler üzerine gelecek olan yargısı son yedi bela, gökteki “Tanıklık Çadırı[ndan]” kaynaklanıyor (Va. 15:5). İsrail Tanıklık Çadırı ifadesini iyi biliyordu çünkü

bu ifade Musa'nın inşa ettiği çadırın adıydı (Say. 1:50, 53; 17:8; 18:2). Bu şekilde çağrılıyordu çünkü Tanrı'nın "antlaşma koşullarını yazdığı iki taş levhayı" (Çık. 31:18) barındıran "Levha Sandığı" (Çık. 26:34) bu çadırdıydı. Bu nedenle, On Emir ilahi iradenin insanlığa "tanıklığıdır" (Çık. 34:28, 29).

Fakat Vahiy 15:5 ayeti "gökteki tapınağın, yani Tanıklık Çadırı'nın" varlığından bahseder. Musa'nın çadırı göksel tapınağın sadece bir suretiydi (Çık. 25:8, 40; ayrıca İbr. 8:1-5). Büyük On Emir'in aslı orada tutuluyordu. Nihai yargıların Tanrı'nın yasasının çiğnenmesi ile yakından ilişkili olması, On Emir'in daimiliğinin kanıtlarından biridir.

Vahiy kitabı ayrıca "O'nun Antlaşma Sandığını" ortaya çıkaran göksel tapınağın açılışını tasvir ediyor (Vahiy 11:19). Antlaşma Sandığı ifadesi, antlaşmanın sözlerinin, yani On Emir'in yazılı olduğu tabletlerin içinde bulunduğu dünyasal tapınağın sandığını işaret ediyordu (Çık. 34:27; ayrıca Say. 10:33; Yas. 9:9). Göksel tapınaktaki antlaşma sandığı, sonsuza dek kalıcı antlaşmanın sözlerini, esas On Emir'i muhafaza eden asıl sandıktır. Allah'ın dünya üzerindeki son yargısının zamanlaması (Va. 11:18), On Emir'i muhafaza eden sandığa odaklanmasıyla birlikte bu göksel tapınağın açılmasıyla bağlantılıdır. Aslında, Allah'ın yasasının, yargı-lamanın standardı olarak büyütülmesinin uygun şekilde resmedilmesidir.

Yasa ve Müjde

Kurtuluş, yasanın işleriyle değil iman yoluyla lütufla gelen bir armağandır (Ef. 2:8). Ne yasanın işleri ne övgüye değer herhangi bir çaba, ne de iyi işler (ister çok ister az olsun ister kurbanlık ister değil) hiçbir şekilde günahkârı aklamaz (Titus 3:5; Rom. 3:20).

Kutsal Yazılar boyunca yasa ile müjde arasında birbirini yücelten mükemmel bir uyum vardır.

Sina'dan Önce Yasa ve Müjde. Âdem ve Havva günah işlediklerinde suçun, korkunun ve ihtiyacın ne olduğunu anladılar (Yar. 3:10). Tanrı onların ihtiyaçlarına onları mahkûm eden yasa'yı hükümsüz kılarak değil, onlara Kendisiyle paydaşlıklarını onaracak ve Kendisine itaate etmelerini sağlayacak müjdeyi sunarak karşılık verdi.

Müjde, kadının soyundan gelen ve bir gün gelip kötülüğe karşı zafer kazanacak olan Kurtarıcı sayesinde gerçekleşecek olan bir kurtuluş vadinden ibaretti (Yar. 3:15). Allah'ın onlara emrettiği kurbanlık sistemi, onlara kefarete hakkında önemli bir gerçeği öğretmişti: bağışlanma ancak dökülen kanla, Kurtarıcı'nın kanıyla kazanılabilir. Hayvan kurbanlarının onların yerine ölecek olan Kurtarıcı'nın kefarete edici ölümünü simgelediğine inanarak, günahın bağışlanmasını kazandılar. Lütufla kurtulmuşlardı.

Bu müjde vaadi Allah'ın insanlığa sunduğu sonsuz lütuf antlaşmasının merkeziydi (Yar. 12:1-3; 15:4, 5; 17:1-9). Allah'ın yasasına itaat etmekle yakın ilişkiliydi (Yar. 18:18, 19; 26:4, 5). Allah'ın antlaşmasının garantörü, müjdenin odak noktası olan, “dünya kurulalı beri boğazlanmış Kuzu”, Allah'ın Oğlu'ydu (Va. 13:8). O halde, Allah'ın lütfu Âdem ve Havva günah işler işlemez çalışmaya başladı. Davut şöyle demişti: “Ama RAB kendisinden korkanları sonsuza dek sever... ve buyruklarına uymayı anımsayan soylarına adil davranır” (Mez. 103:17, 18).

Sina'da Yasa ve Müjde. Müjde ve On Emir arasında yakın bir ilişki mevcuttur. Mesela yasanın giriş konuşması Tanrı'dan Kurtarıcı olarak bahseder (Çık. 20:1). On Emir'in bildirilmesi sonrasında, Tanrı İsraililere bir sunak yapmalarını ve O'nun kurtarıcı lütfunu gösteren kurbanlar sunmaya başlamalarını emretti.

Tanrı Musa'ya tapınak inşası ile ilgili törensel yasaların büyük bir bölümünü Sina Dağı'nda verdi. Tanrı orada halkıyla birlikte yaşayacak, bereketlerini paylaşmak için onlarla buluşacak ve günahlarını bağışlayacaktı (Çık. 24:9-31:18). Sina'dan önce var olan bu kurbanlık düzeninin geliştirilmesi, Mesih'in günahkârların kurtuluşu için gerçekleştireceği arabuluculuk işinin habercisi ve Allah'ın yasasının yetkisinin ve kutsallığının doğrulanmasıydı.

Allah'ın yaşayacağı yer, dünyasal tapınağın En Kutsal Yerinde, On Emir'in içinde muhafaza edildiği sandığın bağışlanma kapağının üstündeydi. Tapınak hizmetlerinin her unsuru Kurtarıcı'yı simgeliyordu. Kanı akıtılan kurbanlar, O'nun insan ırkını yasanın hükmünden kurtaracak olan ölümünü işaret ediyordu (bu kitabın 4 ve 9. bölümlerine bakın).

On Emir sandığın içineydi fakat “Yasa Kitabı’na” yazılmış olan Allah’ın verdiği törensel yasalar ve kamusal düzenlemeler, “onlara karşı tanık” olarak antlaşma sandığının yanına konulmuştu (Yas. 31:26). Ne zaman günah işleseler bu “tanık” onların davranışlarını mahkûm ediyordu ve aynı zamanda Tanrı ile barışmaları için ayrıntılı gereksinimleri sağlıyordu. Sina’dan Mesih’in ölümüne kadar On Emir’i çiğneyenler, törensel yasanın tapınak hizmetleriyle resmedilen umut, bağışlanma ve müjdeye iman yoluyla aklanma buldular.

Çarmıh’tan Sonra Yasa ve Müjde. Birçok Hristiyanın da fark ettiği gibi, Kutsal Kitap’a göre, Mesih’in ölümü törensel yasayı geçersiz kılmış olsa da, ahlaki yasa geçerliliğini korumaya devam etmektedir. Kanıtları:

1. Törensel Yasa. Mesih ölümüyle kurbanlık sisteminin peygamberlik sözündeki sembolizmini tamamlamış oldu. Örnek aslıyla buluştu ve törensel yasa sona erdi. Yüzyıllar önce Daniel Mesih’in ölümünün “kurbanı da sunuyu da” kaldıracağını önceden bildirmişti (Dan. 9:27- bu kitabın 4. Bölümüne bakın). İsa öldüğünde tapınağın perdesi olağanüstü bir şekilde yukarıdan aşağıya ikiye yırtıldı (Matta 27:51). Bu olay, tapınak hizmetlerinin ruhsal açıdan taşıdığı önemin sona erdiğini gösteriyordu.

Törensel yasa Mesih’in ölümünden önce hayati bir rol oynamış olsa da, “gelecek iyi şeylerin... sadece gölgesi” (İbr. 10:1) olduğu için birçok yönden eksikti. O, geçici bir amaca hizmet ediyordu ve “yeni düzenin başlangıcına kadar” (İbr. 9:10; ayrıca Gal. 3:19) yani, Mesih’in gerçek Tanrı Kuzusu olarak ölümüne kadar Allah’ın halkına yüklenmişti.

Mesih’in ölümüyle törensel yasanın yargı yetkisi sona erdi. O’nun kefaret edici kurbanlığı tüm günahlar için bağışlanma sağladı. Bu iş, “kurallarıyla bize karşı ve aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı sildi, onu çarmıha çakarak ortadan kaldırdı” (Kol. 2:14; ayrıca Yasa 31:26). Artık hiçbir şekilde günahı silmeyen veya vicdanı aklamayan detaylı törenleri yerine getirmek gerekli değildi (İbr. 10:4; 9:9). Yemek ve içecek sunuları, çeşitli bayramların kutlamaları (Fısıh, Pentikost vb.) yeni ay veya törensel Sebt günlerine dair (Kol. 2:16; ayrıca İbr. 9:10) karmaşık gereksinimleriyle birlikte törensel yasalarla ilgili endişelere artık yer yoktu çünkü onlar sadece “Gelecek şeylerin gölgesi[ydi]” (Kol. 2:17).

İsa'nın ölümü ile birlikte imanlıların artık gölgelerle yani Mesih'teki gerçeğin yansımalarıyla uğraşmalarına gerek kalmamıştı. Artık Kurtarıcının Kendisi'ne doğrudan erişebilirlerdi çünkü "somut gerçek Mesih'tir" (Kol 2:17 TC).

Yahudiler tarafından yorumlandığı haliyle, törensel yasa onlar ve diğer uluslar arasında bulunan bir duvara dönüşmüştü. Tanrı'nın yüceliği ile dünyayı aydınlatma görevleri için büyük bir engel haline gelmişti. Mesih'in ölümü "Kutsal Yasa'yı buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak... aradaki engel duvarını yıktı." Böylelikle yeni bir imanlı ailesi oluşturmak için "çarmıh aracılığıyla bir bedende iki topluluğu Tanrı'yla barıştırdı" (Ef. 2:14-16).

2. On Emir ve çarmıh. Mesih'in ölümü törensel yasanın yetkisini sona erdirmiş olsa da On Emir'in yetkisini kanıtlamış oldu. Mesih yasanın lanetini aldı dolayısıyla imanlıları onun hükmünden kurtardı. Fakat bunu yapmış olması yasa'yı geçersiz kıldığı ve bize onun ilkelerini çiğneme özgürlüğü verdiği anlamına gelmiyor. Kutsal Yazıda bulunan yasanın daimiliğini onaylayan çok sayıda tanıklık, bu görüşün aksini gösteriyor.

Calvin yerinde bir ifade ile şöyle yazmıştı, "Mesih'in gelişinin bizi yasanın yetkisinden özgür kıldığını düşünmemeliyiz. Çünkü o dindar ve kutsal bir yaşamın ebedi kuralıdır ve bu sebeple Tanrı'nın adaleti kadar değişmezdir."

Pavlus itaat ile kurtarıcı lütuf müjdesi arasındaki ilişkiyi tarif etmişti. İmanlıları kutsal yaşama çağırırken onlara kendinizi "doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun. Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfu altındasınız" demişti (Rom. 6:13, 14). Yani, Hristiyanlar yasa'yı kurtuluşu elde etmek için tutmuyorlar. Öyle yapmaya çalışanlar kendilerini daha da günaha batmış bulacaklardır. "Bir kişi yasanın hükmü altında olduğu sürece günahın da egemenliği altındadır. Çünkü yasa bir kişiyi ne günahın hükmünden ne de gücünden kurtarabilir. Fakat lütuf altında olanlar sadece hükümden kurtulmakla kalmazlar (Rom. 8:1), aynı zamanda onu yenmek için güç de kazanırlar (Rom. 6:14). Yani, günah artık onlara egemen olmayacaktır."

Pavlus şöyle diyor, "Oysa her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa'nın sonudur" (Rom. 10:4). O halde, Mesih'e iman eden her

kişi, O'nun doğruluğu elde etmenin bir yöntemi olarak yasanın sonu olduğunu kabul eder. Bizler kendimizde günahkârlarız fakat İsa Mesih'te O'nun bize verilmiş olan doğruluğu aracılığıyla doğruyoruz.

Fakat lütuf altında olmak imanlılara “lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam” etme hakkı vermiyor (Rom. 6:1). Aksine, lütuf itaat etmeyi ve günah üzerine zafer kazanmayı mümkün kılan gücü sağlar. “Öyleyse şimdi, Mesih İsa'da olanlara, bedene göre değil, ama Ruh'a göre yürüyenlere mahkûmiyet yoktur” (Rom. 8:1 CAN).

Mesih'in ölümü onun evrensel yetkisini onaylayarak yasayı yüceltmış oldu. Eğer On Emir değiştirilebilseydi O'nun ölümüne gerek kalmazdı. Fakat bu yasa kesin ve değiştirilemez olduğu için, onun gerektirdiği cezanın bir ölümle ödenmesi gerekti. Mesih, çarmıhtaki ölümüyle bu gerekliliği tam olarak yerine getirdi ve sonsuz yaşamı O'nun mükemmel kurbanlığını kabul eden herkes için mümkün kıldı.

Yasaya İtaat

İnsanlar kurtuluşu kendi iyi işleri ile kazanamazlar. İtaat Mesih'te kurtuluşun neticesidir. O'nun özellikle çarmıhta ortaya çıkmış olay muhteşem lütfü aracılığıyla, Tanrı halkını cezadan ve günahın lanetinden kurtardı. Günahkâr olmalarına rağmen Mesih onlara sonsuz yaşam armağanını sağlamak için Kendi yaşamını verdi. Tanrı'nın bol sevgisi, tövbe etmiş günahkârın içinde çokça bağışlanmış lütfun gücü aracılığıyla kendisini sevgi dolu itaatle gösteren bir karşılık uyandırır. Mesih'in yasaya değer verdiğini ve itaatin bereketlerini anlayan imanlılar, Mesih gibi yaşamlar sürmek için güçlü bir şekilde motive olacaklardır.

Mesih ve Yasa. Mesih'in On Emir'e büyük saygısı vardı. Büyük “BEN” olarak Kendisi Baba'nın yasasını Sinâ'dan duyurdu (Yuhanna 8:58; Ex. 3:14- bu kitabın 4. bölümüne bakın). Dünyadaki görevinin bir parçası da “Kutsal Yasa'yı büyük ve yüce kılmak[tı]” (Yşa. 42:21). Mezmurlar kitabından, Yeni Ahit'in Mesih'e uyarladığı bir bölüm O'nun yasaya karşı tavrını açıkça ortaya koyuyor: “Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, Yasan yüreğimin derinliğindedir” (Mez. 40:8; ayrıca İbr. 10:5, 7).

O'nun müjdesi On Emir'in geçerliliğini kesin olarak destekleyen bir iman ortaya çıkardı. Pavlus soruyor: "Öyleyse biz iman aracılığıyla Kutsal Yasa'yı geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, Yasa'yı doğruluyoruz" (Rom. 3:31).

Yani, Mesih sadece insanı kurtarmaya gelmedi, aynı zamanda Tanrı'nın yasasının önemini ve yüceliğini insanlar önünde göstererek ve ona nasıl bağlı kalınacağına dair örnek oluşturarak onun yetkisini ve kutsallığını savunmak için de geldi. Hristiyanlar Mesih'in takipçileri olarak yaşamlarında Tanrı'nın yasasını yüceltmeye çağrılıyorlar. Kendisi sevgi dolu bir itaat yaşamına sahip olduğu için, Mesih, takipçilerinin de emirleri tutmaları gerektiğini vurguluyor. Sonsuz yaşamın şartları sorulduğunda şöyle cevap vermişti, "yaşama kavuşmak istiyorsan, O'nun buyruklarını yerine getir" (Matta 19:17). Bu ilkelerin çiğnenmesine karşı da uyarılmıştı, "Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir." Yasayı çiğneyenlerin girişi kabul edilmeyecek (Matta 7:21-23).

Mesih'in Kendisi yasayı tamamladı fakat onu yıkararak değil, itaat yaşamı ile. Şöyle demişti, "Size doğrusunu söyleyeyim, yer ve gök ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufaklık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak" (Matta 5:18). Mesih, Allah'ın yasasının esas gayesinin her zaman akılda tutulması gerektiğini güçlü bir şekilde vurguladı: Tanrın Rabbi bütün kalbinle, ruhunla ve aklınla sevmek ve komşunu kendin gibi sevmek (Mat. 22:37, 38). Fakat takipçilerinin birbirlerini dünyanın anladığı gibi yani bencil ve duygusal bir şekilde sevmelerini istemiyordu. Bahsettiği sevgiyi açıklamak için, "yeni bir buyruk" verdi (Yuhanna 13:34). Bu yeni buyruk On Emir'in yerini alsın diye değildi, imanlılara gerçek bencil olmayan, yeryüzünde daha önce hiç görülmemiş sevginin ne olduğuna dair bir örnek sunma amacını taşıyordu. Bu anlamda O'nun buyruğu yeni olarak tanımlanabilir. Onlara sadece "birbirinizi sevin" demedi, "sizi sevdiğim gibi birbirinizi sevin" dedi (Yuhanna 15:12). Açıkçası, burada Mesih'in Babası'nın yasalarını yüceltiğine dair bir kanıtı daha sahibiz.

Bu sevginin göstergesi itaattir. İsa şöyle diyor, "beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz" (Yuhanna 14:15). "Eğer buyruklarımı

yerine getirirseniz sevgimde kalırsınız, tıpkı benim de Babam'ın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi” (Yuhanna 15:10). Benzer şekilde, biz de Allah'ın halkını seversek Allah'ı severiz ve “buyruklarını yerine” getiririz (1. Yuhanna 2:3).

Ancak Mesih'te yaşarsak yürekte itaat edebiliriz. Mesih şöyle diyor, “bende kalın, ben de sizde kalayım. Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden meyve veremez. Bunun gibi, siz de bende kalmazsanız meyve veremezsiniz. Ben asmayım, siz çubuklarsınız. Bende kalan ve benim kendisinde kaldığım kişi çok meyve verir. Bense hiçbir şey yapamazsınız” (Yuhanna 15:4, 5). Mesih'te yaşamak için O'nunla birlikte çarşıya girilmeliyiz ve Pavlus'un yazdığını tecrübe etmeliyiz: “Mesih'le birlikte çarşıya gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor” (Gal. 2:20). Bu durumda olanlar için Mesih yeni antlaşma vaadini yerine getirebilir: “Yasalarımı zihinlerine işleyeceğim, yüreklerine yazacağım. Ben onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak” (İbr. 8:10).

İtaatin Bereketleri. İtaat, Hristiyan karakterini geliştirir, imanlıların “yeni doğan bebekler” olarak büyümelerini ve Mesih'in suretine dönüşmelerini sağlayarak bir esenlik hissi yaratır (bkz. 1Pe. 2:2; 2Ko. 3:18). Bu, günahkârdan Tanrı'nın çocuğuna dönüşüm, Mesih'in gücüne etkili bir şekilde tanıklık eder.

Kutsal yazı şöyle diyor, “ne mutlu... RAB'bin yasasına göre yaşayana” (Mez. 119:1), o ki “zevkini RAB'bin Yasası'ndan alır ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür” (Mez. 1:2). İtaatin bereketleri çoktur: (1) anlayış ve bilgelik (Mez. 119:98, 99); (2) esenlik (Mez. 119:165; Yşa. 48:18); (3) doğruluk (Yas. 6:25; Yşa. 48:18); (4) temiz ve ahlaki bir yaşam (Özd. 7:1–5); (5) gerçeğin bilgisi (Yuhanna 7:17); (6) hastalığa karşı koruma (Çık. 15:26); (7) uzun ömür (Özd. 3:1, 2; 4:10, 22) ve (8) kişinin duasının kabul edileceğinin güvencesi (1. Yuhanna 3:22; ayrıca Mez. 66:18).

Bizi itaate davet ederek Allah bol bol bereketler vaat ediyor (Lev. 26:3–10; Yas. 28:1–12). Olumlu karşılık verdiğimizde, O'nun “özel hazinesi,” “kâhinler krallığı, kutsal ulus” (Çık. 19:5, 6; ayrıca 1. Pe. 2:5, 9), “yeryüzündeki bütün uluslardan üstün,” “kuyruk değil baş” (Yas. 28:1, 13) olacağız.

Sebt Günü

Merhameti sonsuz Yaratıcı, altı günlük yaratılıştan sonra yedinci günde dinlendi ve tüm insanlar için Yaratılış'ın bir anıtı olarak Sebt Günü'nü tesis etti. Allah'ın değişmez yasasının dördüncü emri, bu yedinci günün, dinlenme, ibadet ve Sebt Günü'nün Rabb'i olan İsa'nın öğretileri ve uygulamalarına uygun şekilde hizmet günü olarak tutulmasını gerektirmektedir. Sebt Günü, imanlıların Allah ile ve birbirleriyle zevkli birlikliklerinin günüdür. Mesih'te kurtuluşumuzun bir simgesi, kutsanmamızın bir işareti, bağlılığımızın bir göstergesi ve Allah'ın krallığındaki sonsuz geleceğimizin önceden alınan tadıdır. Sebt Günü, Allah'ın Kendisi ile halkı arasındaki sonsuz antlaşma için belirlediği daimî işarettir. Bu kutsal zamanın akşamdan akşama, gün batımından gün batımına neşeyle kutlanması, Allah'ın yaratıcı ve kurtarıcı işlerinin kutlamasıdır. (Yar. 2:1-3; Çık. 20:8-11; Luk. 4:16; Yşa. 56:5, 6; 58:13, 14; Mat. 12:1-12; Çık. 31:13-17; Hez. 20:12, 20; Yas. 5:12-15; İbr. 4:1-11; Lev. 23:32; Mar. 1:32.)

Âdem ve havva cennet evlerini tanrı ile birlikte keşfettiler. Manzara nefes kesici ve tarif edilemez güzellikteydi. Yaratılış'ın altıncı günü, o Cuma gününde güneş yavaş yavaş batarken ve yıldızlar belirmeye başlarken, "Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü" (Yar. 1:31). Böylece Allah'ın yarattığı "gök ve yer bütün öğeleriyle tamamlandı" (Yar. 2:1).

Fakat henüz tamamlanmış olduğu dünya çok güzel olsa da yeni yaratılmış çiftte verebileceği en büyük armağan O'nunla kişisel bir ilişkiye sahip olma ayrıcalığıydı. Allah da onlara Yaratıcıları ile özel bir bereket ve paydaşlık günü olan Sebt Günü'nü verdi.

Kutsal Kitap'ta Sebt

Sebt Günü Allah'a ibadetimizde merkezi öneme sahiptir. Yaratılış'ın anıtı olan Sebt Günü, Allah'a ibadet edilmesi gerektiğini açıklar: O Yaratıcı'dır ve bizler de O'nun yarattıklarıyız. Bu nedenle Sebt Günü ilahi ibadetin tam temelinde yer alır çünkü onun harika gerçeğini en etkili şekilde öğretir, bunu başka hiçbir kurum yapmaktadır. İlahi ibadetin, yalnızca yedinci günde yapılanın değil tüm ibadetin gerçek temeli, Yaratıcı ile O'nun yarattıkları arasındaki ayırımıda bulunmaktadır. Bu büyük gerçek asla eskimez ve asla unutulmamalıdır. Allah'ın Sebt gününü tesis etmesinin sebebi, bu gerçeği sonsuza dek insan ırkının önünde tutmaktır.

Yaratılış'ta Sebt Günü. Sebt Günü bize günahsız bir dünyadan gelir. O insan ırkının yeryüzünde göğün gerçekliğini tecrübe edebilmesini sağlayan Allah'ın özel armağanıdır. Sebt Günü'nü üç farklı ilahi iş tesis etmiştir.

1. Tanrı Sebt Gününde dinlendi. Tanrı, “yedinci gün işe son verip dinlendi” (Çık. 31:17), fakat ihtiyacı olduğu için dinlenmedi (Yşa. 40:28). “Dinlendi,” yani sebt fiili, tam olarak işe veya faaliyete “ara vermek” manasına gelir (ayrıca Yar. 8:22). Tanrı'nın dinlenmesinin sebebi yorgunluk ya da bitkinlik değildi, o sadece işe verilen bir araydı.

Tanrı dinlendi çünkü insanların da dinlenmesini istiyor; O, takip etmeleri için insanlara bir örnek oluşturdu (Çık. 20:11).

Eğer Tanrı Yaratılış'ı altıncı günde bitirdiyse (Yar. 2:1), Kutsal Yazı yedinci günde “iş bitirdi” (Yar. 2:2) derken ne demek istiyor? Tanrı göklerin ve yerin yaratılışını o altı günde bitirdi, fakat Sebt'i daha yaratmamıştı. Sebt'i o gün dinlenerek yaratmış oldu. Sebt günü O'nun son dokunuşu, işinin nihayete ermesiydi.

2. Tanrı Sebt Günü'nü bereketledi. Tanrı Sebt Günü'nü sadece yaratmadı, aynı zamanda onu bereketledi. Yedinci gündeki bereket, onun ilahi lütfun özel bir gayesi ve O'nun yarattıklarına bereket getirecek bir gün olduğunun böylelikle ilan edildiği anlamına geliyor.

3. Tanrı Sebt Günü'nü kutsadı. Bir şeyi kutsamak demek onu kut-sallaştırmak veya kutsal olarak bir kenara ayırmak ve kutsal bir kullanım

için takdis etmek demektir. İnsanlar, mekânlar (bir tapınak veya kilise gibi) ve zaman (kutsal günler) kutsanabilir. Tanrı'nın yedinci günü kut-saması, o günün kutsal olduğu, Tanrı'nın onu Tanrı-insan ilişkisini zen-ginleştirmenin yüce amacıyla bir kenara ayırdığı anlamına gelir.

Tanrı Yedinci Gün Sebt'i'ni bereketledi ve kutsadı çünkü O gün yaptığı tüm işlerden dinlendi. Onu Kendisi için değil, insanlık için be-reketledi ve kutsadı. Sebt Gününe Allah'ın bereketini ve kutsamasını getiren, O'nun kişisel mevcudiyetidir.

Sina'da Sebt Günü. Mısır'dan çıkıştan sonraki olaylar, İsraililerin Sebt Gününe bakışlarının büyük ölçüde değişmiş olduğunu gösteriyor. Köleliğin sert kuralları Sebt Günü'nün tutulmasını çok zorlaştırmıştı. Özgürlüklerini kazandıktan kısa bir süre sonra, man mucizesi ve On Emir'in ilanı aracılığıyla Tanrı, Yedinci Gün Sebt'i'ne uyma zorunluluk-larını onlara güçlü bir şekilde hatırlattı.

1. Sebt Günü ve Man. Tanrı, yasayı Sina'da duyurmadan bir ay önce halka eğer “Tanrınız RAB’bin sözünü dikkatle dinler, gözümde doğru olanı yapar, buyruklarıma kulak verir, bütün kurallarıma uyarmanız” hastalıklara karşı korunacaksınız sözünü verdi (Çık. 15:26, ayrıca Yar. 26:5). Tanrı bu sözü verdikten kısa bir süre sonra İsraililere Sebt Günü’nün kutsallığını hatırlattı. Man mucizesi aracılığıyla yedinci günde dinlenmelerinin O’nun için ne kadar önemli olduğunu onlara somut bir şekilde öğretti.

Haftanın her günü Allah İsraililere o günkü ihtiyaçlarını karşı-layacak kadar man verdi. Ertesi gün için hiç saklamamaları gerekiyordu çünkü saklarsa bozulacaktı (Çık. 16:4, 16–19). Altıncı günde, hem o gün hem de Sebt Günü yetsin diye her zamankinin iki katı kadar top-lamaları gerekiyordu. Tanrı altıncı günün bir hazırlık günü olması ge-rektiğini ve Sebt Günü’nün nasıl tutulması gerektiğini öğretirken şöyle dedi, “yarın dinlenme günü, RAB için kutsal Şabat Günüdür. Pişirece-ğinizi pişirin, haşlayacağınızı haşlayın. Artakalanı bir kenara koyun, sabaha kalsın” (Çık. 16:23). Yalnızca yedinci günde man bozulmadan kalabiliyordu (Çık. 16:24). Dördüncü emirdekine benzer bir üslupla Musa şöyle dedi, “altı gün ekmek toplayacaksınız, ama yedinci gün olan

Şabat Günü ekmek bulunmayacak” (Çık. 16:26).

Çölde buldukları kırk yıl boyunca ve art arda 2.000’den fazla Sebt Gününde, man mucizesi İsraililere altı gün çalışma ve yedinci gün dinlenme düzenini hatırlattı.

2. Sebt Günü ve yasa. Tanrı Sebt Günü emrini On Emir’in merkezine yerleştirdi. Şöyle diyor:

“Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB’be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancılar dâhil, hiçbir iş yapmayacaksınız. Çünkü ben, RAB yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat Günü’nü kutsadım ve kutsal bir gün olarak belirledim” (Çık. 20:8–11).

On Emir’in bütün emirleri hayati önemdedir ve hiçbiri ihmal edilmemelidir (Yakup 2:10). Fakat Tanrı Sebt Günü emrini tüm diğerlerinden ayırmıştır. Emir’de “hatırla” diye buyurarak, insanlığı onun öneminin unutulması tehlikesine karşı uyarmıştır.

Emrin “Şabat gününü kutsal sayarak anımsa” sözleriyle başlaması, onun ilk defa Sinâda tesis edilmediğini gösteriyor. Bu sözler, emrin kalan kısmının da açıkladığı üzere, onun kökeninin çok daha önceye, hatta Yaratılışa dayandığını gösteriyor. Tanrı, Sebt Günü’nü O’nun Yaratışı’nın bir anısı olarak tutmamızı istemişti. Bu emir dinlenmenin ve ibadetin ne zaman yapılacağını belirliyor ve bizi Tanrı ve O’nun işleri üzerinde düşünmeye yönlendiriyor.

Sebt Günü’nün Yaratılış’ın anısı olarak tutulması putperestliğin panzehiridir. Bizlere göğün ve yerin Tanrı tarafından yaratıldığını hatırlatarak, O’nu diğer tüm sahte tanrılardan ayırır. O halde Sebt Günü’nü tutmak gerçek Tanrı’ya bağlılığımızın işaretidir. O’nun Yaratıcı ve Kral olarak egemenliğini tanıdığımız bir işaret.

Sebt Günü emri Allah’ın yasaasının bir mührü gibi iş görür. Mühürler genelde üç unsurdan oluşur: Mührün sahibinin ismi, onun unvanı ve yargı yetkisi. Resmi mühürler çok önemli belgeleri geçerli kılmak için kullanılırlar. Belge, üzerindeki damga sahibinin resmi yetkisini taşır. Mühür belgenin geçerliliğinin bizzat yetkili kişi tarafından onaylan-

dığını ve makamının tüm gücüyle onun arkasında olduğunu gösterir.

On Emir içinde, bir mührün hayati unsurlarını içeren emir Sebt Günü emridir. On tane arasından, gerçek Tanrı'yı, O'nun adını belirterek: "Tanrı'n Rab;" unvanını belirterek: "yaratmış Olan-Yaratan" ve yetki alanını belirterek: "yeri göğü" tanımlayan tek emirdir (Çık. 20:10, 11). Sadece dördüncü emir On Emir'in kimin yetkisiyle verildiğini gösterdiğine göre, o halde O'nun yasına, yasanın gerçekliğinin ve bağlayıcılığının kanıtı olarak eklenmiş olan "Tanrı'nın mührünü" içeren odur.

Aslında Rab Sebt Günü'nü günahla ve isyanla lekelenmemiş bir dünyada, O'nun gücünün ve yetkisinin bir hatırlatıcısı veya işareti olarak yarattı. O'nun, ("Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa" Çık. 20.8) emriyle, sürekli bir kişisel itaatın emredildiği bir kurum olması gerekiyordu.

Bu emir haftayı iki parçaya ayırıyor. Allah insanlara "bütün işlerini" yapmaları için altı gün verdi, fakat yedinci gün "hiçbir iş yapmayacaksınız" (Çık. 20:9, 10). Emir, altı gün iş günleridir fakat yedinci gün dinlenme günüdür diyor. Yedinci günün Tanrı'nın eşsiz dinlenme günü olduğu, emrin başlangıç sözlerinde açıklığa kavuşturulmuştur: "Şabat gününü kutsal sayarak anımsa."

Her ne kadar insanların bedenlerini yenilemek için fiziksel olarak dinlenmeye ihtiyaçları olsa da Allah Sebt Günü'nde dinlenmemizi Kendi örneğine dayandırıyor. O, dünyanın ilk haftasındaki faaliyetlerinden dinlendiği için, bizim de dinlenmemiz gerekiyor.

3. Sebt Günü ve antlaşma. Antlaşmanın merkezinde Tanrı'nın yasının olması gibi (Çık. 34:27), Sebt Günü de O'nun antlaşmasında önemli olan yasanın kalbine yerleştirildi. Tanrı Sebt Günü'nü "Kendilerini kutsal kılanın... RAB olduğu[nu] anlaşımlar diye aramızda bir belirti olarak" ilan etti (Hez. 20:12; ayrıca Hez. 20:20; Çık. 31:17). Yani, Sebt Günü'nü tutmanın "sonsuz dek sürecek bir antlaşma" olduğunu söyledi (Çık. 31:16). Antlaşmanın Allah'ın halkına karşı olan sevgisine dayanıyor olması gibi (Yas. 7:7, 8), Sebt Günü de ilahi sevginin işareti olan antlaşmanın işaretidir.

4. Yıllık Sebtler. Haftalık Sebt günlerine ek olarak (Lev. 23:3) İsraililerin dini takvimine yayılmış yedi tane daha yıllık törensel Sebt günü vardı. Bu yıllık Sebt günleri Yedinci Gün Sebti veya haftalık döngüyle doğrudan

bağlantılı değildi. Bu Sebt günleri, “RAB’bin... Şabat günlerinin” dışında olan (Lev. 23:38) Mayasız Ekmek Bayramı’nın ilk ve son günleri, Pentikost Günü, Boru Çalma Bayramı, Kefaret Günü ve Çardak Bayramı’nın ilk ve son günleriydi (bkz. Lev. 23:7, 8, 21, 24, 25, 27, 28, 35, 36).

Bu Sebt günleri ay takvimine göre hesaplanmakta olan kutsal yılın başlangıcına bağlı olduğu için, haftanın herhangi bir gününe denk gelebilirdi. Bu günlerden biri haftalık Sebt Günü’ne denk geldiği zaman, o günü “büyük bayram” olarak adlandırıyorlardı (bkz. Yuhanna 19:31). Haftalık Sebt Günü Yaratılış haftasının kapanışında tüm insanlar için emredilmişken, yıllık Sebt günleri Yahudilere Sina Dağı’nda verilmişti ve Mesih’in gelecekteki gelişini işaret ediyorlardı. Bunlar, Mesih’in çarmıhtaki ölümü ile artık tutulmalarına gerek kalmayan törenler ve ayinler düzeninin ayrılmaz parçalarıydı.

Sebt Günü ve Mesih. Kutsal Yazı, Mesih’in Baba kadar gerçek Yaratıcı olduğunu ortaya koyuyor (bkz. 1. Ko. 8:6; İbr. 1:1, 2; Yuhanna 1:3). Yani, yedinci günü insanlık için bir dinlenme günü olarak ayıran O’ydu.

Zaman içinde Mesih Sebt Günü’nü yaratıcı işiyle olduğu kadar kurtarıcı işiyle de ilişkilendirdi. “BEN” olarak (Yuhanna 8:58; Çık. 3:14), Sebt Günü’nü On Emir kapsamına Yaratıcı ile haftalık ibadet görevinin etkin bir hatırlatıcısı olarak aldı. Ve ayrıca Sebt Günü’nün tutulması için bir sebep daha ekledi: Halkının kurtuluşu (Yas. 5:14, 15). Yani, Sebt Günü İsa’yı Yaratıcı ve Kurtarıcı olarak kabul edenleri belirtir.

Mesih’in Yaratıcı ve Kurtarıcı olarak iki yönlü işlevi, O’nun neden kendisine İnsanoğlu ve ayrıca “Şabat Günü’nün de Rabbi” (Mark 2:28) dediğini açıkça ortaya koyuyor. Böyle bir yetkiye sahip olduğuna göre, isteseydi Sebt Günü’nü bırakabilirdi, fakat yapmadı. Aksine “Şabat Günü insan için yaratıldı” (27. ayet) diyerek onu tüm insanlığa uyguladı.

Mesih, dünyasal hizmeti boyunca Sebt Günü’nün sadık bir şekilde tutulmasında bizim için bir örnek oldu. Sebt Günü’nde ibadet etmek O’nun âdetiydi (Luka 4:16). O’nun Sebt Günü ibadetlerine katılmış olması, onu bir ibadet günü olarak onayladığını ortaya koyuyor.

Mesih göğe yükselişinden sonra meydana gelecek zulüm hakkında konuşurken Sebt Günü’nün kutsallığını gözeterek öğrencilerine şu

tavsiyede bulundu, “Dua edin ki, kaçışınız kışa ya da Şabat Günü’ne rastlamasın” (Matta 24:20). Jonathon Edwards’ın da belirttiği gibi, bu söz açıkça Hristiyanların bile Sebt Günü’nü sıkı bir şekilde tutmakla yükümlü oldukları anlamına geliyor.

Mesih Yaratılış işini (dünya tarihindeki ilk büyük işi) bitirdiğinde, yedinci günde dinlendi. Dinlenme, tamamlanmanın ve başarıya ulaşmanın işaretiydi. Dünyasal hizmetinin sonunda, tarihteki ikinci büyük işini tamamladığında da aynısını yaptı. Cuma günü öğleden sonra, haftanın altıncı gününde dünyadaki kurtarıcı işini tamamladı. O’nun son sözü “Tamamlandı!” oldu (Yuhanna 19:30). Kutsal Yazı, O’nun öldüğü gün “hazırlık Günü’ydü ve Şabat Günü başlamak üzereydi” diyor (Luka 23:54). Ölümünden sonra bir mezarda dinlendi. Bu, insan ırkının kurtuluşunu başarıyla gerçekleştirdiğini simgeliyor.

Yani Sebt Günü Mesih’in Yaratış ve kurtarış işlerine tanıklık eder. Takipçileri o günü tutarak, Mesih’in insanlık için gerçekleştirdikleri için O’nunla sevinç içinde olurlar.

Sebt Günü ve Elçiler. Öğrenciler Sebt Günü’ne büyük bir saygı gösteriyorlardı. Bu Mesih öldüğünde açıkça belli oldu. Sebt Günü başladığında gömme hazırlıklarını bıraktılar ve “haftanın ilk günü” olan Pazar günü işlerine devam etmeyi planlayarak “Şabat Günü, Tanrı’nın buyruğu uyarınca dinlendiler” (Luka 23:56; 24:1).

Mesih’in yaptığı gibi elçiler de Yedinci Gün Sebt’inde ibadet ediyorlardı. Müjdecilik yolculukları sırasında Pavlus Sebt Günlerinde havralara katılıyor, Mesih’i vaaz ediyordu (Elç. 13:14; 17:1, 2; 18:4). Hatta Uluslar bile Tanrı’nın Sözü’nü vaaz etsin diye onu bir Sebt Günü’nde davet etmişlerdi (Elç. 13:42, 44). Havra bulunmayan yerlerde geleneksel Sebt Günü ibadeti için yer arıyordu (Elç. 16:13). Mesih’in Sebt Günü ibadetlerine katılmış olması, O’nun yedinci günü özel bir ibadet günü olarak kabul ettiğini gösteriyor, Pavlus’unki de.

Elçi haftalık Sebt’i sadık bir şekilde tutuyordu fakat yıllık törensel Sebt günlerine karşı tutumu taban tabana zıttı. Hristiyanların bu yıllık dinlenme günlerini tutmak zorunda olmadıklarını açıkça belirtiyordu, çünkü Mesih törensel yasaları çarmıha çivilemişti (bu kitabın

19. bölümüne bakın). Şöyle demişti, “bu nedenle kimse yiyecek içecek, bayram, Yeni Ay ya da Şabat Günü konusunda sizi yargılamasın. Bunlar gelecek şeylerin gölgesidir, aslı ise Mesih’tedir” (Kol. 2:16, 17). Bu ayetlerin bağlamı törenler ile ilgili olduğu için, burada bahsi geçen Sebt günleri, Yahudilerin yıllık bayramlarının törensel Sebt günlerinin Mesih’te tamamlanacak olan bir gölgesi veya örneğiydi.

Pavlus, benzer şekilde Galatyalılar’da da törensel yasanın gereklerinin tutulmasına itiraz etti. Şöyle dedi, “özel günler, aylar, mevsimler, yıllar kutluyorsunuz! Sizin için korkuyorum. Yoksa uğrunuz boş yere mi emek verdim?” (Gal. 4:10, 11).

Birçok kişi, Yuhanna’nın “Rab’bin gününde Ruh’un etkisinde” (Vahiy 1:10) ifadesinde Pazar gününden bahsettiğini düşünüyor. Fakat Kutsal Kitap’ta sadece Sebt Günü’nden Rabb’in özel varlığı diye bahsedilir. Mesih şöyle diyor, “yedinci gün bana, Tanrın RAB’be Şabat Günü olarak adanmıştır” (Çık. 20:10). Daha sonra onu “kutsal günüm” (Yşa. 58:13) olarak adlandırdı. Mesih Kendisini “Şabat Günü’nde Rab’bi” (Markos 2:28) diye adlandırmıştı. Kutsal Yazı’da Rabb’in Kendisine ait olduğunu söylediği tek gün Yedinci Gün Sebti olduğuna göre, Yuhanna’nın bahsettiğinin Sebt Günü olduğu sonucuna varmak mantıklı görünüyor. Kutsal Kitap’ta, onun bu ifadeyi haftanın ilk günü veya Pazar gününü belirtmek için kullanmış olabileceğine işaret ede hiçbir örnek durum yoktur.

Kutsal Kitap’ın hiçbir yerinde Sebt Günü dışında haftanın herhangi bir gününü tutmamız emredilmez. Haftanın başka bir gününün bereketlendiği veya kutsal olduğu ilan edilmez. Ya da Yeni Ahit, Allah’ın Sebt Günü’nü haftanın başka bir günüyle değiştirdiğini göstermez.

Tam tersine, Kutsal Yazı Allah’ın, halkının Sebt Günü’nü ebediyen tutmasını amaçladığını ortaya koyuyor: “ ‘Çünkü yaratacağım yeni yer ve gök önümde nasıl duracaksa, soyunuz ve adınız da öyle duracak’ diyor RAB. ‘Yeni Ay’dan Yeni Ay’a, Şabat Günü’nden Şabat Günü’ne bütün insanlar önüme gelip bana tapınacaklar’ diyor RAB” (Yşa. 66:22, 23).

Sebt Günü’nün Anlamı. Sebt Günü’nün sınırsız derecede değerlidir, derin ve zengin ruhsallık ile doludur.

1. Yaratılış'ın daimî bir anması. Gördüğümüz üzere, On Emir'in Sebt Günü'ne eklediği esas değer, onun dünyanın yaratılışını anıyor olmasıdır (Çık. 20:11, 12). Sebt Günü'nü tutma emri ayrılmaz bir şekilde Yaratılış işine bağlıdır. Sebt Günü ve onu tutma emri Yaratılış'ın doğrudan bir sonucudur. Dahası, tüm insanlık ailesi var oluşunu ilahi Yaratılış işine borçludur. O, bu yüzden anılır. Dolayısıyla Sebt Günü emrine Tanrı'nın yaratma gücünün bir anması olarak itaat etme sorumluluğu tüm insan ırkının omuzlarındadır. Strong, Sebt Günü'nü "Tanrı'nın yaratıcı işinin anmasına sürekli olarak itaat etme sorumluluğu" diye adlandırıyor.

Onu Yaratılış'ın bir anması olarak tutanlar, Tanrı'nın onların Yaratıcıları ve meşru Hükümdarları olduğunu, O'nun ellerinin işleri olduklarını ve O'nun yetkisine tabi olduklarını minnettar bir şekilde kabul ederler. Bu nedenle bu kurum (Sebt Günü) tam olarak bir anmadır ve tüm insanlığa verilmiştir. Onunla ilgili belirsizlik yoktur veya hiç kimse ondan muaf değildir. Tanrı'ya Yaratıcımız olduğu için ibadet ettiğimiz sürece, Sebt Günü de Yaratılış'ın işareti ve anması olarak işlev görmeye devam edecektir.

2. Kurtarişin bir simgesi. Tanrı İsrail'i Mısır'daki kölelikten kurtardığında, o zamana kadar sadece Yaratılış'ın bir anması olan Sebt Günü, artık kurtarişin da bir anmasına dönüştü (Yas. 5:15). Rabb'in demek istediği şeydi; eğer haftalık Sebt Günü dinlenmesi düzgün bir şekilde tutulursa, herhangi bir ülkeye veya döneme bağlı kalmaksızın, her yerde ve her çağda insanları Mısır'ın köleliğinden kurtaracaktı. Günümüzde insanlığın açgözlülüğün, kazancın, gücün, sosyal eşitsizliğin, günahın ve bencilliğin kölesi olmaktan kurtarılmaya ihtiyacı var.

Çarmıhı incelediğimizde, Sebt Günü dinlenmesi kurtarişin özel bir simgesi olarak öne çıkar. O İmanuel'in önderliğinde günahın köleliğinden çıkışın anmasıdır. Taşındığımız en büyük yük itaatsizliğimizden doğan suçluluğumuzdur. Sebt Günü dinlenmesi, Mesih'in mezardaki dinlenmesine, zaferin günah üzerindeki dinlenmesine işaret ederek, Hristiyan'a Mesih'in affını, huzurunu ve rahatını kabul ve tecrübe etme fırsatı sunar.

3. Kutsanmanın bir işareti. Sebt Günü Tanrı'nın dönüştürücü gücünün, kutsallığın ve takdisin bir işaretidir. Rab şöyle dedi, "Şabat

günlerimi kesinlikle tutmalısınız. Çünkü o sizinle benim aramda kuşaklar boyu sürecek bir belirtidir. Böylece anlayacaksınız ki, sizi kutsal kılan RAB benim” (Çık. 31:13; ayrıca Hez. 20:20). Bu sebeple, Sebt Günü ayrıca Tanrı'nın Kutsayıcı olarak bir işaretidir. İnsanların Mesih'in kanı ile kutsal kılınmaları gibi (İbr. 13:12), Sebt Günü de, imanlının günahlarının bağışlanması için O'nun kanını kabul etmesinin bir işaretidir.

Tanrı nasıl Sebt Günü'nü kutsal bir amaçla bir kenara ayırdıysa, Kendi halkını da kutsal bir amaçla, O'nun özel tanıkları olmaları için bir kenara ayırdı. O gün O'nunla paydaşlıkları onları kutsallığa yönlendirir. Kendi kaynaklarına değil onları kutsal kılan Tanrı'ya bağlanmayı öğrenirler.

Her şeyi yaratan güç, canı Kendi benzerliğinde tekrardan yaratan güçtür. Sebt Günü'nü kutsal tutan herkes için, o kutsanmanın işaretidir. Gerçek kutsanma Tanrı ile uyumluluk, O'nunla karakterde birliktir. Bu kutsanmaya, O'nun karakterinin belgesi olan ilkelere itaat edilerek sahip olunur. Sebt Günü ise itaatın işaretidir. Samimi şekilde dördüncü emre itaat eden kişi tüm yasaya itaat edecektir. O kişi itaat yoluyla kutsanır.

4. Bağlılığın bir işareti. Âdem ve Havva'nın bağlılığının Aden Bahçesi'nin ortasına yerleştirilmiş İyiliği ve Kötülüğü Bilme Ağacı ile sınanmış olması gibi, her insanın Tanrı'ya bağlılığı da On Emir'in ortasına yerleştirilmiş Sebt Günü emri ile sınanacaktır.

Kutsal Yazı İkinci Geliş'ten önce tüm dünyanın iki zümreye ayrılmış olacağını söylüyor, Tanrı'ya sadık olup “Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını” sürdürenler ve “canavara ve heykeline” tapınlar (Va. 14:12, 9). O zaman, Tanrı'nın gerçeği dünyanın önünde yüceltilecek ve Kutsal Yazı'daki Yedinci Gün Sebt'i ni itaatkâr bir şekilde tutmanın Tanrı'ya bağlılığın bir göstergesi olduğu herkes tarafından anlaşılacak.

5. Bir paylaşım zamanı. Tanrı hayvanları insanlığa yoldaşlık etsinler diye yarattı (Yar. 1:24, 25). Daha yüksek seviyede bir yoldaşlık için Tanrı kadın ve erkeği birbirine verdi (Yar. 2:18-25). Fakat Sebt Günü'nde Tanrı insanlığa armağan olarak en yüksek yoldaşlığı sundu, Kendisi ile yoldaşlık. İnsanlar hayvanlarla, ya da diğer insanlarla ilişki içinde olsunlar diye yaratılmadılar. Onlar Tanrı için yaratıldılar. Tanrı'nın aramızdaki varlığını özellikle Sebt Günü'nde tecrübe edebiliriz.

Sebt Günü olmasaydı herkes durmadan çalışır ve ter dökerdi. Her gün dünyasal uğraşlara adanmış ve birbirinin aynısı olurdu. Fakat Sebt Günü'nün gelişi umut, sevinç, anlam ve cesaret getirir. İbadet, dua, ilahi, Kutsal Kitap çalışması, Söz üzerine derin düşünme ve müjdeyi diğerleri ile paylaşma vasıtasıyla Tanrı ile konuşmak için zaman sağlar. Sebt Günü Tanrı'nın varlığını tecrübe etmek için bir fırsattır.

6. İmanla aklanmanın bir işareti. Hristiyanlar, aydınlanmış bir bilincin rehberliği vasıtasıyla içten bir şekilde doğruyu aradıklarında, Hristiyan olmayan kişilerin Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın yasasının genel ilkelerini anlamaya yönlendirilebildiklerini biliyorlar (Rom.2:14–16). Bu, dördüncü emrin dışında kalan diğer dokuz emrin neden Hristiyanlık dışında da bir dereceye kadar da olsa uygulandığını açıklıyor. Fakat Sebt Günü Emri için durum bambaşka.

Birçok insan haftada bir gün dinlenmenin sebebini anlayabiliyor fakat çalışmanın haftanın herhangi bir gününde doğru ve yasal olup da yedinci günde günah olmasını anlamakta genellikle zorluk çekiyor. Doğa yedinci günü tutmamız için herhangi bir dayanak sunmuyor. Gezegenler kendi eksenlerinde dönüyorlar, bitkiler büyüyor, yağmur ve güneş yer değiştiriyor ve canlılar her günkü gibi yaşamaya devam ediyor. O halde insanlar neden Yedinci Gün Sebt'i'ni tutmalı? Hristiyan için bunun bir tek sebebi var, o da yeterli bir sebeptir: Çünkü Tanrı öyle emretmiştir.

İnsanlar sadece Tanrı'nın özel açıklaması temelinde yedinci günü tutmanın kabul edilebilirliğini anlayabilirler. O halde, yedinci günü tutan kişiler, bunu imanla ve Sebt Günü'nü tutmayı emretmiş olan Mesih'e duydukları tam güvenle yapıyorlar. İmanlılar Sebt Günü'nü tutarak yaşamlarında kendi yargılarına güvenmek yerine Tanrı'nın iradesini kabul etmeye istekli olduklarını ortaya koyuyorlar.

İmanlılar yedinci günü tutarak kendilerini doğru kılmaya çalışmıyorlar. Aksine, Sebt Günü'nü Yaratıcı ve Kurtarıcı Mesih ile ilişkilerinin bir neticesi olarak tutuyorlar. Sebt Günü'nü tutmak O'nun aklama ve kutsama içindeki doğruluğunun ürünüdür. Onların günahın esaretinden kurtarıldıklarını ve O'nun kusursuz doğruluğunu aldıklarını işaret eder.

Bir elma ağacı elma vererek bir elma ağacı olmaz. İlk önce bir elma ağacı olması gerekir. Daha sonra elmalar kendiliklerinden ortaya çıkarlar. Yani, gerçek bir Hristiyan da Sebt Günü'nü veya diğer dokuz emri kendisini doğru kılmak için tutmaz. Daha ziyade, bu Mesih'in onunla paylaştığı doğruluğunun doğal meyvesidir. Sebt Günü'nü bu şekilde tutan bir kişi yasacı değildir çünkü yedinci günün dıştan tutulması, imanlının içinde gerçekleşen aklanma ve kutsanma tecrübesinin belirtisidir. Yani, gerçek bir Sebt Günü tutucusu Sebt Günü'ndeki yasak faaliyetlerden Tanrı'nın gözüne girmek için değil, Tanrı'yı sevdiği için ve Sebt Günü'nü O'nunla yakın bir paydaşlığa dönüştürmek istediği için uzak durur.

Sebt Günü tutmak, kendi işlerimize güvenmekten vazgeçtiğimizi ve sadece Yaraticı Mesih'in bizi kurtarabileceğini kabul ettiğimizin göstergesidir. Aslında, gerçek Sebt Günü tutmanın ruhu, bizi yeni bir insana dönüştüren Yaraticı ve Kurtarıcı İsa Mesih'e karşı duyduğumuz yüce sevgiyi açığa çıkartır. Doğru günde ve doğru şekilde tutmak onu iman yoluyla aklanmanın bir işareti haline getirir.

7. Mesih'te dinlenmenin bir simgesi. Tanrı'nın İsrail'i Mısır'dan kurtarıp dünyasal Kenan'ın rahatına ulaştırmasının bir anması olan Sebt Günü, o zamanın kurtarılmışlarını etraflarında bulunan uluslardan ayırdı. Benzer bir şekilde Sebt Günü günahtan Tanrı'nın rahatına kurtuluşun bir işaretidir ve kurtulmuşları dünyadan ayır tutar.

Tanrı'nın onları davet ettiği rahata girenler "Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse... kendi işlerinden öylece dinlenir" (İbr. 4:10). Bu ruhsal bir dinlenmedir, "kendi işlerimizden" dinlenmedir; günahın kesilmesidir. Tanrı halkını bu rahata çağırıyor ve hem Sebt Günü hem de Kenan bu rahatın simgeleridir.

Tanrı Yaratılış işini tamamlayıp yedinci günde dinlendiğinde, Âdem ve Havva'ya Sebt Günü'nde O'nda dinlenme fırsatını sağladı. Onlar her ne kadar başarısız olmuş olsalar da Tanrı'nın insanlara rahatı sunmasının sebebi hala değişmemiştir. Düşüş'ten sonra da Sebt Günü bu dinlenmenin bir hatırlatıcısı olmaya devam etti. Bu nedenle, Yedinci Gün Sebt'nin tutulması sadece Tanrı'nın her şeyin Yaraticısı olduğuna inanmaya tanıklık etmekle kalmaz, aynı zamanda O'nun yaşam de-

ğiştiren, gerçekte bu dünyanın sakinleri için amaçladığı sonsuz rahata girmeleri için kadınları ve erkekleri yetkin hale getiren gücüne de tanıklık eder.

Tanrı bu ruhsal dinlenmeyi gerçek İsrail'e vaat etmişti. Onların bu rahata girmekteki başarısızlıklarına rağmen Tanrı'nın daveti hâlâ devam etmektedir. "Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor" (İbr. 4:9). Bu rahata kavuşmak isteyenlerin öncelikle iman aracılığıyla O'nun ruhsal "rahatına", yani canın günahattan ve kurtuluş için kendi çabalarından kurtulmasına kavuşmaları gerekmektedir.

Yeni Ahit Hristiyan kişiyi bu lütuf ve iman rahatını tecrübe etmek için hiç vakit kaybetmemeye çağırıyor çünkü o rahata kavuşmak için en elverişli bir zaman "bugündür" (İbr. 4:7; 3:13). Bu rahata (İsa Mesih'e iman aracılığıyla sahip olunan kurtarıcı lütuf) kavuşanların hepsi, kendi işleri ile doğruluğu kazanma çabasına son vermişlerdir. Bu şekilde, Yedinci Gün Sebt'i'ni tutmak imanlının müjde rahatına kavuşmasının bir simgesidir.

İbadet Gününü Değiştirme Girişimleri

Sebt Günü Yaratıcı ve Kurtarıcı olarak Tanrı'ya ibadette hayati bir rol oynadığına göre, Şeytan'ın bu kutsal kurumu çökertmek için açık bir savaş yürütüyor olduğuna şaşmamak gerekir.

Kutsal Kitap'ın hiçbir yerinde Tanrı'nın Aden Bahçesi'nde yarattığı ve Sina'da yeniden bildirdiği ibadet gününde bir değişiklik yapılması onaylanmıyor. Pazar gününü tutan diğer Hristiyanların kendileri de bunun farkındalar. Katolik Kardinal James Gibbons şöyle diyor, "Kutsal Kitap'ı Yaratılıştan Vahiye kadar okuduğunuzda, Pazar gününün kutsallığını onaylayan tek bir satır bile bulamayacaksınız. Kutsal Yazılar Cumartesi günün dini olarak tutulmasını mecbur kılmaktadır."

Bir Protestan olan A.T. Lincoln itiraf ediyor, "Dirilişten itibaren haftanın ilk gününün Sebt Günü olarak tutulması gerektiğini savunan inanişe, Yeni Ahit'in kendisinin izin verdiği iddia edilemez." Ve ekliyor, "On Emir'in tamamını bir ahlaki yasa olarak bağlayıcı kabul eden kişi için, Yedinci Gün Sebtçisi olmak tek tutarlı davranıştır."

Eğer Mesih veya O'nun öğrencilerinin tapınma gününü yedinci günden başka bir güne değiştirdiğine dair kitabi bir kanıt yoksa, birçok Hristiyan nasıl oluyor da onun yerine Pazar'ı kabul edebiliyor?

Pazar Gününü Tutmanın Ortaya Çıkışı. Sebt Günü'nden Pazar Günü'ne geçiş yavaş yavaş gerçekleşti. İkinci yüzyıla kadar Hristiyan ibadetinin haftalık olarak Pazar günleri yapıldığına dair herhangi bir kanıt bulunmamaktadır fakat kanıtlar, o yüzyılın ortalarında bazı Hristiyanların gönüllü olarak Pazar gününü bir dinlenme günü olarak değil de, bir ibadet günü olarak tuttuklarını gösteriyor.

Çoğunluk olarak diğer uluslardan olan imanlılardan oluşan Roma kilisesi (Rom. 11:13) Pazar günü ibadetine geçişte başı çekti. İmparatorluğun başkenti olan Roma'da güçlü bir Yahudi karşıtlığı ortaya çıktı ve zaman geçtikçe daha da güçlendi. Bu hassasiyet karşısında o şehirdeki Hristiyanlar kendilerini Yahudilerden ayırmaya çalıştılar. Yahudiler ile ortak olan bazı uygulamaları bıraktılar, Sebt Günü'ne hürmet etmekten uzaklaştılar ve sadece Pazar gününün tutulmasına doğru giden bir eğilim başlattılar.

İkinci yüzyıldan beşinci yüzyıla kadar Pazar gününü tutma yaygınlaşıyor olsa da, Hristiyanlar neredeyse Roma İmparatorluğu'nun her yerinde Yedinci Gün Sebt'i'ni (Cumartesi) tutmaya devam ettiler. Beşinci yüzyıl tarihçisi Sokrates şöyle yazıyor: "Neredeyse dünyadaki tüm kiliseler her hafta kutsal sırları Sebt günlerinde kutluyor fakat İskenderiye ve Roma'daki Hristiyanlar bazı eski gelenekler sebebiyle bunu yapmaya son verdiler."

Dördüncü ve beşinci yüzyıllarda birçok Hristiyan hem Sebt Günlerinde hem de Pazar günleri ibadet ediyordu. O dönemin diğer bir tarihçisi olan Sozomen şöyle diyor: "Konstantinopol (İstanbul) ve neredeyse her yerin halkı, Roma ve İskenderiye'de asla takip edilmeyen bir gelenekle hem Sebt Günü ve hem de haftanın ilk günü toplanıyorlar." Bu kaynaklar Sebt Günü'nün tutulmasının ihmal edilmesinde Roma'nın başı çektiğini gösteriyor.

Peki, yedinci günde ibadet etmekten dönenler neden haftanın başka bir gününü değil de Pazar gününü seçtiler? Ana sebep Mesih'in bir Pazar

günü dirilmiş olmasıydı. Aslında Mesih'in buna onay verdiği iddia ediliyordu. “Belki tuhaf görünebilir fakat ikinci ve üçüncü yüzyıldan bir tek yazar bile Sebt Günü yerine Pazar gününün tutulmasına izin veren tek bir Kutsal Kitap ayetinden alıntı yapmamıştır. Ne Barnaba, ne İgnatius, ne İustinus, ne İrenaios, ne Tertullianus, ne Romalı Clement, ne İskenderiyeli Clement, ne Origenes, ne Cyprian, ne Victorinus, ne de İsa'nın yaşadığı döneme yakın bir zamanda yaşamış herhangi bir yazar Kutsal Kitap'ın herhangi bir yerinden veya İsa'dan böyle kaynaklanan böyle bir bilgiye sahip değildi.

Putperest Romalıların Pazar günleri gerçekleştirdikleri güneş tapınmalarının yaygınlığı ve etkisi, şüphesiz Pazar gününün bir ibadet günü olarak giderek daha fazla kabul edilmesine katkı sağladı. Güneşe tapınmanın eski dünyada önemli bir işlevi vardı. O, Roma dininin en eski bileşenlerinden biriydi. Doğunun güneş tapınmalarından dolayı, ikinci yüzyılın erken zamanlarından itibaren Sol İnvictus (Yenilmez Güneş) tapınması Roma'da ve imparatorluğun diğer bölümlerinde yaygındı.

Bu yaygın din, yeni mühtediler aracılığıyla ilk kilise üzerinde etki bırakıyordu. Putperestlikten Hristiyanlığa geçenler güneşi yüceltme adetlerinden vazgeçemiyorlardı. Bu, Kilise Babaları'nın sürekli olarak bu düşkünlüğü mahkûm etmesinden ve Güneş tapınmasının Hristiyan edebiyatındaki yansımalarından anlaşılabilir.

Pazar yasaları ilk olarak dördüncü yüzyılda ortaya çıktı. Önce medeni Pazar yasaları çıkarılmıştı fakat daha sonra onları dini Pazar yasaları takip etti. İmparator Konstantin ilk medeni Pazar yasasını M.S. 7 Mart 321 yılında ilan etti. Pazar gününün güneşe tapan putperestler arasında seviliyor olmasından ve Hristiyanların o güne duyduğu saygıdan yola çıkarak, Pazar gününü tatil ilan etti. Hükümdarlığı için her iki tarafın da desteğini almayı umut ediyordu.

Konstantin'in Pazar yasası, bir güneşe tapar olarak onun geçmişini yansıtıyordu. Yasa şöyle diyordu: “Kutsal Güneş Gününde yargıçlar ve kentlerde oturan insanlar dinlensin ve tüm işyerleri kapatılsın. Ancak kırdan, tarımla uğraşan kişiler meşgalelerini serbestçe ve yasal bir şekilde sürdürebilirler.”

On yıllar sonra kilise onun yolundan gitti. Evrensel olmayan fakat Roma Katolik olan Laodikya Konsülü (M.S. 364) ilk dini Pazar yasasını yayınladı. Kilise, 29. maddeye Hristiyanların Pazar gününe saygı duymaları ve “mümkünse o gün çalışmamaları” şartını koymuştu. Öte yandan, Sebt Gününde dinlenme uygulamasını sonlandırırken, Hristiyanların Cumartesi gününde (Grekçe sabbaton, “Şabat”) gününde boş durmayıp çalışmaları talimatını veriyordu.

1260 yıllık peygamberlik sözünün başlangıcı olarak kabul edilen M.S. 538 yılında (bu kitabın 13. Bölümüne bakın), Roma Katolik kilisesinin üçüncü Orleans Konsülü, Konstantin’in yasasından daha da sert bir yasa yayınladı. 28. madde, Pazar günü halkın kiliseye gelmesine engel olmasın diye tarım işlerinin bile bir kenara bırakılması gerektiğini söylüyordu.

Önceden Bildirilmiş olan Değişiklik Kutsal Kitap, Pazar Günü’nün bir Hristiyan kurumu olarak tutulmasının kökeninin Pavlus zamanında halihazırda işlemekte olan “yasa tanımazlığın gizli gücü” (2Se. 2:7) olduğunu açıklıyor (bu kitabın 13. bölümüne bakın). Daniel 7. bölümdeki peygamberlik sözü aracılığıyla Tanrı ibadet günü değişikliğini önceden bildiğini açıklamıştı.

Daniel’in görümü Tanrı’nın halkına ve Yasasına karşı yapılan bir saldırıyı betimliyor. Küçük bir boynuzla (Vahiy 13:1–10 ayetlerinde ise bir canavarla) temsil edilen saldırgan güç, Hristiyan kilisesi içinde büyük bir sapkınlığa yol açıyor (bu kitabın 13. Bölümüne bakın). Roma İmparatorluğu’nun düşüşünden sonra, dördüncü yaratık üzerinden yükselen ve büyük bir zalim güce dönüşen küçük boynuz (bu kitabın 19. bölümüne bakın), “belirlenen zamanları, yasaları” değiştirmeye çalışıyor (Dan. 7:25). Bu sapkın güç dünyanın büyük bir bölümünü aldatma işinde çok başarılı oluyor fakat nihayetinde yargı onun aleyhinde karar verecek (Dan. 7:11, 22, 26). Son sıkıntı zamanında Allah kendi halkı yararına müdahale edecek ve onları kurtaracak (Dan. 12:1–3).

Bu peygamberlik sözü Hristiyanlık içinde bulunan sadece bir güce uygun düşüyor. İlahi yasaları değiştirme imtiyazına sahip olduğunu iddia eden sadece bir dini kurum mevcut. Roma Katolik kilisesinin tarih

boyunca hangi yetkilere sahip olduğunu iddia ettiğine dikkat edin:

M.S. 1400 yılı civarında Petrus de Ancharano şu iddiada bulundu, “papa gücünü insandan değil Tanrı’dan aldığı için ilahi yasayı değiştirebilir ve dünyada koyunlarını bağlama ve çözme konusundaki gücün tam doluluğu ile Tanrı’nın yerine hareket eder.”

Bu akla ziyan iddianın etkisi Reform zamanında ortaya konmuştu. Luther, yaşamdaki rehberinin kilise geleneği değil Kutsal Yazılar olduğunu savunmuştu. Onun şiarı sola scriptura, “yalnızca ve yalnızca Kutsal Kitap” idi. Roma Katolik inancının önce gelen savunucularından biri olan John Eck, kilisenin yetkisinin Kutsal Kitap’tan üstün olduğunu savunarak bu konuda Luther’e saldırmıştı. Eck, Luther’e Kutsal Kitap Sebtî’nin yerine Pazar’ın tutulması konusunda meydan okurdu. Şöyle diyordu, “Kutsal Yazı şöyle öğretir: ‘Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB’be Şabat Günü olarak adanmıştır,’ vs. Fakat kilise Sebt Günü’nü kendi yetkisiyle değiştirerek Pazar günü yaptı ve bu konuda senin (Luther) öne sürebileceğin bir Kutsal Yazı bulunmuyor.”

Papa tarafından Protestanlığa karşı koymak için toplanan Trent Konsülü’nde (1545–1563), Reggio Başpiskoposu Gaspare de Fosso konuyu tekrar açtı. “Kilisenin yetkisi Kutsal Kitap tarafından en açık şekilde gösterilmiştir. Çünkü kilise bir yandan, onları [Kutsal Yazılar’ı] tavsiye ediyor, ilahi olduklarını ilan ediyor ve okumamız için bize sunuyor... öte yandan Kutsal Yazılar’da bulunan, Rabb’in Kendisi tarafından öğretilen yasal talimatlar (çünkü O yasayı ortadan kaldırmaya değil tamamlamaya geldiğini söylüyor) kilise yetkisiyle sona erdiriliyor.”

Kilisenin bu konudaki duruşu hala aynı mı? Katolik Doktrini İnançlıları İlmihali [The Converts Catechism of Catholic Doctrine] 1977 basısında bulunan soru cevaplara bakalım:

“Soru: Sebt Günü hangi gündür?

“Cevap: Cumartesi Sebt Günüdür.

“Soru: Neden Cumartesi yerine Pazar gününü tutuyoruz?

“Cevap: Cumartesi günü yerine Pazar gününü tutuyoruz çünkü Katolik Kilise dini töreni Cumartesi gününden Pazar gününe kaydırmıştır.”

Bir Roma Katoliği olan araştırmacı yazar John A. O'Brien, çok satan kitabı *Milyonların İmanı*'nda (1974) şu ilginç sonuca varmıştır: "Kutsal Kitap'ta Pazar değil, Cumartesi günü belirtildiğine göre, inançlarını Kilise'den değil de Kutsal Kitap'tan aldıklarını söyleyen Katolik olmayan Hristiyanların, Cumartesi yerine Pazar gününü tutuyor olmaları tuhaf değil mi? Evet, tabi ki bu tutarsız." Pazar gününü tutma geleneği Katolik Kilisesi'nin yetkisine dayanır, Kutsal Kitap'taki açık bir ayete değil. Pazar gününü tutma uygulaması Katolik olmayan mezheplerin ayrıldığı Ana Kilise'nin bir hatırlatıcısı olarak durmaktadır—aynı, evden kaçan fakat hala cebinde annesinin bir resmini veya onun saçının bir buklesini taşıyan bir çocuk gibi.

Bu imtiyazlara sahip olma iddiaları, peygamberlik sözünü tamamlıyor ve küçük boynuz gücünün kimliğinin ortaya çıkarılmasını sağlıyor.

Sebt Günü'nün Yeniden Tesis Edilmesi. Yeşaya kitabı 56. ve 58. bölümlerde Tanrı İsrail'i bir Sebt Günü reformuna çağırıyor. Ulusların gelecekte O'nun cemaatinde bir araya gelecek olmalarının zaferini açıklayarak (Yşa. 56:8), bu kurtuluş görevinin başarısını Sebt Günü'nün kutsal olarak tutulmasına bağlıyor (Yşa. 56:1, 2, 6, 7).

Halkının belirli görevini ana hatlarıyla açıklıyor. Her ne kadar onların görevleri dünya çapında olsa da özellikle imanlı olduklarını iddia eden fakat aslında O'nun yasalarından uzaklaşanlara yöneliktir (Yşa. 58:1, 2). İmanlı olduklarını söyleyenlere karşı görevlerini şu sözlerle ifade ediyor: "Halkınız eski yıkıntıları onaracak, geçmiş kuşakların temelleri üzerine yeni yapılar dikeceksiniz. Duvardaki gedikleri onaran, sokakları oturulacak hale getiren' denecek sizlere. Kutsal günümde dilediğinizi yapmaz, Şabat Günü'nü çiğnemezseniz, Şabat Günü'ne 'Zevkli, RAB'bin kutsal gününe 'Onurlu' dersiniz, kendi yolunuzdan gitmez, keyfinize bakmayıp boş konulara dalmaz, O günü yüceltirseniz, RAB'den zevk alırsınız" (Yşa. 58:12-14).

Ruhsal İsrail'in görevi eski İsrail'in görevi ile aynı doğrultudadır. Küçük boynuz gücü Sebt Günü'nü değiştirdiğinde Tanrı'nın yasası ihlal edilmiş oldu. Aynı, ayaklar altına alınmış Sebt Günü'nün İsrail'de ona-

rılması gerektiği gibi, modern zamanlarda da İlahi Sebt kurumu yenilenmeli ve Tanrı'nın yasasının duvarındaki gedik onarılmalıdır.

Yasayı yeniden tahsis etme ve yüceltme işini gerçekleştiren, sonsuza dek kalıcı müjde ile ilgili Vahiy 14:6-12 ayetlerindeki mesajın duyurulmasıdır. Geliş zamanında Tanrı'nın kilisesinin görevi bu mesajı ilan etmektir (bu kitabın 13. Bölümüne bakın). Bu mesaj dünyayı uyandırmak içindir ve herkesi yargı için hazırlanmaya davet eder.

“Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını Yaratan'a tapının!” (Va. 14:7) davetinin üslubu, Tanrı'nın sonsuz yasasının dördüncü emrine doğrudan bir atıftır. Onun bu son uyarıya dâhil edilmesi, Tanrı'nın büyük ölçüde unutulmuş Sebt Günü'nün İkinci Geliş'ten evvel yenilenmesi konusunda özel olarak ilgilendiğini doğruluyor.

Bu mesajın duyurulması tüm dünyanın dâhil olacağı bir çatışmaya neden olacak. Asıl mesele de, Tanrı'nın yasasına itaat ve Sebt Günü'nü tutmak olacak. Bu çatışma karşısında herkes Tanrı'nın buyruklarını mı yoksa insan buyruklarını mı tutacağına karar vermek zorunda kalacak. Bu mesaj Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya imanlarını sürdüren bir halk ortaya çıkaracak. Onu reddedenler sonunda canavarın işaretini alacaklar (Va. 14:9, 12; bu kitabın 13.bölümüne bakın).

Tanrı'nın yasasını yüceltme ve O'nun ihmal edilmiş Sebt Günü'nü onurlandırma görevini başarılı bir şekilde tamamlamak için, Tanrı'nın halkı sürekli ve sevgi dolu bir Sebt Günü tutma örneği ortaya koymalıdır.

Sebt Günü'nün Tutulması

“Şabat Günü'nü kutsal sayarak” anımsamak (Çık. 20:8) için onu hafta boyunca düşünmeliyiz ve onu Tanrı'yı memnun edecek şekilde tutmak için hazırlıklar yapmalıyız. Enerjimizi hafta boyunca Sebt Günü'nde O'nun hizmetine katılmamızı engelleyecek kadar harcamama konusunda dikkatli olmalıyız.

Sebt Günü O'nun Yaratılış ve kurtuluştaki lütfkâr işlerini sevinçle kutlamaya davet edildiğimiz Tanrı ile özel bir paydaşlık günü olduğu için, onun kutsal havasını bozma ihtimali olan her şeyden kaçınmamız önemlidir. Kutsal Kitap Sebt Günü dünyasal işlere ara vermemiz gerek-

tiğini söylüyor (Çık. 20:20). O gün, hayatımızı kazandığımız işlerden ve işle ilgili tüm faaliyetlerden uzak durmalıyız (Neh. 13:15-22). Bizim, kendi yolunuzdan gitmeyerek, keyfimize bakıp boş konulara dalmayarak Tanrı'yı onurlandırmamız gerekiyor (Yşa. 58:13). O günü kendimizi memnun etmeye adayıp, dünyasal kazançlarla, konuşmalarla ve düşüncelerle geçirirsek veya sporla meşgul olursak, Yaratıcımız ile olan paydaşlığımızı küçük düşürürüz ve Sebt Günü'nün kutsallığını bozarız. Sebt Günü'ne düşkünlüğümüz, onlar da Sebt Günü'nün bereketlerinden zevk alsınlar diye, yetkimiz altında bulunan herkese, çocuklarımıza, bizim için çalışanlara, hatta ziyaretçilerimize ve hayvanlarımıza kadar uzanmalıdır (Çık. 20:10).

Sebt Günü Cuma akşamı gün batımında başlar ve Cumartesi akşamı gün batımında sone erer (bkz. Yar. 1:5; ayrıca Markos 1:32). Kutsal Kitap Sebt Günü'nden önceki günü (Cuma) hazırlık günü olarak adlandırır (Markos 15:42). O gün Sebt Günü'nün kutsallığını hiçbir şey bozmasın diye hazırlıklar yapılır. Ailenin yemeğini pişiren kişiler hazırlık gününde, Sebt Günü için de yemek hazırlamalıdır ki, bu sayede onlar da Sebt'in kutsal saatlerinde işlerinden dinlenebilsinler (bkz. Çık. 16:23, Say. 11:8).

Sebt Günü'nün kutsal saatleri yaklaştığında, aile üyeleri veya imanlı topluluklarının Cuma akşamı gün batımından hemen önce ilahi söylemek, dua etmek ve Tanrı'nın Sözü'nü okumak için bir araya gelmeleri iyi olur. Böylelikle Mesih'in Ruhu beklenen misafir olarak davet edilir. Benzer şekilde, Cumartesi akşamı Sebt Günü'nün kapanmasına yakın saatlerde, ibadet için bir araya gelerek, gelecek hafta için Tanrı'nın varlığını ve rehberliğini talep etmelidirler.

Rab halkını Sebt Günü'nden zevk almaya çağırıyor (Yşa. 58:13). Peki, bunu nasıl yapabilirler? Ancak Sebt Günü'nün Rabbi olan Mesih'in örneğini takip ederek Tanrı'nın o günde onlar için sakladığı gerçek sevinç ve tatmini tecrübe edebilirler.

Mesih düzenli olarak Sebt Günü'nde ibadet ediyordu, hizmete yardım ediyordu ve dini eğitimler veriyordu (Mar. 1:21; 3:1-4; Luka 4:16-27; 13:10). Fakat O sadece ibadet etmekten daha fazlasını yapıyordu. Diğer insanlarla paydaşlıkta bulunuyordu (Mar. 1:29-31; Luka 14:1), dışarıda

zaman geçiriyordu (Mar. 2:23) ve kutsal merhamet işlerini yapmaya koyuluyordu. Yapabildiği her yerde hastaları ve özürlleri iyileştiriyordu (Mar. 1:21–31; 3:1–5; Luka 13:10–17; 14:2–4; Yu. 5:1–15; 9:1–14).

Acıları dindirme işi eleştirildiğinde ise şöyle cevap vermişti, “Şabat Günü iyilik yapmak Yasaya uygundur” (Matta 12:12). O’nun iyileştirme işleri Sebt Günü’nü ne bozdu ne de yürürlükten kaldırdı ama Tanrı’nın ruhsal tazelenme ve sevinç kaynağı aracı olan Sebt Günü’nün anlamını çarpıtan külfetli düzenlemeleri sona erdirdi. Tanrı Sebt Günü’nü insanlık ruhsal olarak güçlensin diye tasarlamıştı. Tanrı ile iletişimi güçlendiren etkinlikler uygundur fakat bu amaçtan uzaklaşan ve Sebt Günü’nü bir tatil gününe çeviren faaliyetler uygun değildir.

Sebt Günü’nün Rabbi herkesi O’nun örneğini takip etmeye çağırıyor. O’nun çağrısını kabul edenler Sebt Günü’nü bir sevinç ve ruhsal bir bayram, cennetin ön bir tadımı olarak tecrübe ederler. Onlar, Sebt Günü’nün Tanrı tarafından ruhsal cesaretsizliği önlemek için tasarlanmış olduğunu fark ederler. Yedinci gün, tamamlanmamış karakterlerimize rağmen Mesih’te tamlıkta olduğumuza dair güvence vererek, haftadan haftaya vicdanımızı rahatlatır. O’nun Golgota’da tamamladığı bizim kefaretimiz kabul edilir. O’nun rahatına gireriz.

Vekilharçlık

Biz, Allah'ın, kendilerine zaman ile fırsatları, yetenekler ile mülkleri ve yeryüzünün nimetleri ile onun kaynaklarını emanet etmiş olduğu vekilharçlarıyız. O'na karşı bunların düzgün kullanımından sorumluyuz. Allah'ın sahipliğini, O'na ve imanlı kardeşlerimize içtenlikle hizmet ederek ve O'nun müjdesinin yayılması, kilisesinin desteklenmesi ve büyümesi için ondalıklarımızı ve bağışlarımızı vererek onaylarız. Vekilharçlık, sevgiyle beslenmemiz ve bencillik ile açgözlülük üzerinde zafer kazanmamız için Allah tarafından bize verilmiş olan bir ayrıcalıktır. Vekilharç, bağlılığının sonucunda başkalarının sahip olduğu nimetlerden sevinç duyar. (Yar. 1:26-28; 2:15; 1Ta. 29:14; Hag. 1:3-11; Mal. 3:8-12; 1Ko. 9:9-14; Mat. 23:23; 2Ko. 8:1-15; Rom. 15:26, 27.)

Bir hristiyan hayatı yaşamak demek, her şeyden çok teslim olmak, kendimizden vazgeçmek ve Mesih'i kabul etmek demektir. İsa'nın nasıl teslim olduğunu ve bizim için nasıl Kendisini verdiğini gördükçe, "Senin için ne yapabilirim?" diye haykırırız.

Sonra, ne zaman tam bir adanmışlık içinde olduğumuzu veya tam bir teslimiyet içinde bulunduğumuzu düşünssek, adanmışlığımızın ne kadar yüzeysel olduğunu gösteren bir şey olur. Yaşamımızda Tanrı'ya dönebileceğimiz yeni alanlar keşfettikçe adanmışlığımız büyür. O, nazikçe, benliğin teslim olmasını gerektiren diğer bir alanın farkına varmamızı sağlar. Ve yaşamımız her geçen gün daha derinlerdeki benliğimize, yaşam tarzımıza, davranışlarımıza ve tepkilerimize doğru ilerleyen bir dizi Hristiyan adanmışlığıyla geçmeye başlar.

Kendimizi ve sahip olduklarımızı bütünüyle aslında her şeyin sahibi olan Tanrı'ya verdiğimizde (1Ko. 3:21-4:2), O onları kabul eder fakat bizi vekilharçlar veya emanetçiler yaparak tekrar "sahip olduğumuz" her

şeyin sorumlusuna dönüştürür. Böylece, Rabbimiz'in bu dünyadayken çıplak, hapsedilmiş ve yabancı olduğunu kavramamızla, rahat ve bencil bir yaşam sürme eğilimimize ket vurulur. O'nun kalıcı "gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin" emri paylaşma, öğretme, vaftiz etme gibi kilise faaliyetlerini bizim için daha kıymetli hale getirir. Sadık vekilharçlar olmaya çalışmamızın sebebi O'dur.

Vekilharçlık Nedir?

"Bedeninizin, Tanrı'dan aldığınız ve içinde olan Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Siz kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız; bunun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin" (1Ko. 6:19, 20). Biz yüksek bir bedel karşılığı satın alındık, kurtarıldık, Tanrı'ya aidiz. Fakat bu bizi Yaratan'ın O olduğunu tekrar ifade etmekten başka bir şey değildi; biz başlangıçtan beri O'na aidiz çünkü "başlangıçta Tanrı... yarattı" (Yar. 1:1). Kutsal Kitap açıkça "RAB'bindir yeryüzü ve içindekiler, dünya ve üzerinde yaşayanlar" diyor (Mez. 24:1).

Tanrı sahip olduklarını Yaratılış'ta insanlık ile paylaştı. O, içindeki canlılar ve mülklerle birlikte dünyanın gerçek sahibi olmaya devam ediyor (Mez. 24:1). İnsanın Düşüş'te Şeytan'a teslim ettiklerini, çarمیhta yeniden Kendisi'nin saydı (1Ko. 6:19, 20). O, Kendi halkını Kendi mülkleri üzerine, vekilharçlar olarak hizmet etsinler diye atamıştır.

Vekilharç, kendisine başkasına ait bir mesken veya varlığın yönetimi emanet edilmiş olan kişidir. Vekilharçlık, vekilharcın mevkisi, görevleri ve hizmetinden oluşur.

Hristiyan için vekilharçlık, Tanrı tarafından kendisine emanet edilmiş olan her şeyin (yaşamı, fiziksel varlığı, zamanı, yetenekler ve becerileri, maddi varlıkları, başkalarına hizmet etme fırsatları ve gerçeğe dair bilgisi) sorumluluğu ve kullanımı anlamına gelir. Hristiyanlar Tanrı'nın varlıklarının yöneticileri gibi hizmet ederler ve yaşamı, sadık vekilharçlar olmayı öğrenme ve bu vesileyle gelecek yaşamdaki sonsuz şeyler üzerine daha iyi vekilharçlar olarak seçilme fırsatı olarak görürler.

Öyleyse, daha geniş anlamıyla vekilharçlık, yaşamın bilgece ve bencil olmayan şekilde kullanılmasıdır.

Tanrı'nın Sahipliğini Kabul Etmenin Yolları

Yaşam her biri Tanrı'dan bir armağan olan dört temel alana ayrılabilir. O bize bir beden, yetenekler, zaman ve maddi varlıklar verdi. Bunlara ek olarak, üzerine egemen kıldığımız etrafımızdaki dünyaya da sahip çıkmalıyız.

Bedenin Vekilharçlığı. Tanrı'nın halkı kendilerinin vekilharçlarıdır. Bizler Tanrı'yı bütün yüreğimizle, bütün canımızla, bütün gücümüzle ve tüm aklımızla sevmeliyiz (Luka 10:27).

Hristiyanlar fiziksel ve zihinsel güçlerini becerileri ve içinde buldukları şartlar dâhilinde olabilecek en iyi seviyeye çıkarma ayrıcalığına sahiptirler. Bunu yaparak Tanrı'ya yücelik getirirler ve diğer kardeşleri için daha büyük bereketler ortaya koyabilirler (22. bölüme bakın).

Yeteneklerin Vekilharçlığı. Her kişinin kendisine özel kabiliyetleri vardır. Birisi müzik alanında, diğeri terzilik, araba tamirciliği gibi el zanaatlarında yetenekli olabilir. Bazısı kolayca arkadaş edinebilir ve diğer insanların arasına daha rahat bir şekilde karışabilirken, bazılarının doğal olarak daha kişisel uğraşlara eğilimi olabilir.

Her bir yetenek ona sahip olan kişiyi ya da onun asıl Bağışlayıcısı'nı yüceltmek için kullanılabilir. Bir kişi gayret göstererek yeteneğini Tanrı'yı yücelmek için ya da salt bencilliğinden mükemmelleştirebilir.

Kutsal Ruh'un her birimize verdiği armağanları artırmak için onları geliştirmek zorundayız (Matta 25). İyi vekilharçlar armağanlarını efendilerine en iyi şekilde fayda sağlamak için kullanırlar.

Zamanın Vekilharçlığı. Sadık vekilharçlar olarak zamanı bilgece kullanarak Tanrı'yı yüceltiriz. "Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih'e kulluk ediyorsunuz" (Kol. 3:23, 24).

Kutsal Kitap bizi "bilge olmayan kişiler gibi değil, bilgeler gibi davranın. Elinizdeki vakti en yararlı biçimde değerlendirin. Çünkü bunlar kötülük günleridir" diyerek uyarıyor (Ef. 5:15, 16. TC). İsa gibi biz de Babamız'ın işi ile meşgul olmalıyız (Luka 2:49). Zaman, Tanrı'nın bir armağanı ol-

duğuna göre, her dakikası çok değerlidir. O sonsuz yaşam için karakterlerimizi şekillendirelim diye verilmiştir. Günümüzde sadık vekilharçlık demek, zamanı Rabbimiz'i tanımak, kardeşlerimize yardımcı olmak ve müjdeyi yaymak için kullanmak demektir.

Yaratılış'ta Tanrı bize zamanı verdiğinde Yedinci Gün Seb'tini, O'nunla paydaşlık için bir kutsal zaman olarak ayırdı. Fakat insan ailesine, yararlı işlerle uğraşması için altı gün verilmişti.

Maddi Varlıkların Vekilharçlığı. Tanrı ilk ebeveynlerimize dünyayı zapt etme, hayvan krallığına hükmetme ve Aden Bahçesi'ne bakma görevini vermişti (Yar. 1:28; 2:15). Bunların hepsi sadece sevinç duysunlar diye değil, yönetsinler diye de onlara verilmişti.

Sadece bir kısıtlamaları vardı. İyilik ve Kötülüğü Bilme Ağacı'ndan yemeleri gerekiyordu. Bu ağaç Tanrı'nın yeryüzünün gerçek sahibi ve onun üzerine mutlak yetkili olduğunun sürekli bir hatırlatıcısıydı. İlk çift, bu kısıtlamaya saygı göstererek O'na imanlarını ve bağlılıklarını ortaya koydular.

Düşüş'ten sonra ise Tanrı artık Bilgelik Ağacı aracılığıyla sınıyamazdı. Fakat insanlığın hâlâ kendilerine Tanrı'nın her iyi ve mükemmel armağanın sahibi olduğunu (Yakup 1:17) ve bize zengin olma gücünü sağlayanın O olduğunu (Yas. 8:18) hatırlatacak daimî bir hatırlatıcıya ihtiyacı vardı. Tanrı her bereketin sahibinin Kendisi olduğunu bize hatırlatmak için ondalık ve sunulardan oluşan bir düzen tesis etti.

Bu düzen, sonuç olarak İsrail tapınağının kâhinlik hizmetinin desteklenmesi için mali bir kaynak sağlıyordu. Yedinci Gün Adventistleri, dünya çapındaki müjdeciliği desteklemek için sağlam ve Kutsal Kitap'a dayanan bir örnek olan Levililer örneğini benimsemişlerdir. Allah, iyi haberi paylaşmanın, halkının çabalarına ve sunularına bağlı olması gerektiğini buyurmuştu. Allah, halkını ondalıkları ve sunuları O'na vererek, O'nunla birlikte özverili yardımcı işçiler olmaya çağırıyor.

1. Ondalıklar. Zamanımızın yedide birinin (Sebt Günü) Tanrı'ya ait olması gibi, edindiğimiz tüm maddi varlıkların onda biri de Tanrı'ya aittir. Kutsal Yazı bize ondalıkların "Rab'be kutsal" olduğunu ve Tanrı'nın her şeyin sahibi olduğunu simgelediğini söylüyor (Lev. 27:30, 32). Ondalık Tanrı'ya ait olduğu için O'na geri verilmelidir.

Ondalık sistemi kendi sadeliği içinde güzeldir. Onun eşitliği fakir ve zenginden aynı oranda istenmesinde ortaya konmaktadır. Tanrı'nın kullanmamız için Kendi mülkünden bize verdiklerinin bir miktarını, ondalık olarak O'na geri vermeliyiz.

Tanrı ondalıkları istediğinde (Mal. 3:10) minnettarlık veya cömertlik çağrısı yapmıyor. Her ne kadar, minnettarlığın Tanrı'ya karşı tüm ifadelerimizin bir parçası olması gerekse de ondalıklarımızı Tanrı öyle emrettiği için veriyoruz. Ondalık Rabb'e aittir ve onu Kendisi'ne iade etmemizi ister.

a. Ondalık Verme Örnekleri. Ondalık verme Kutsal Yazıların bütününde genel kabul gören bir uygulamadır. İbrahim, Yüce Tanrı'nın kâhini Melkisedek'e "her şeyin ondalığını" verdi (Yar. 14:20). Bunu yaparak Melkisedek'in ilahi kâhinliğini kabul etmiş ve bu kutsal uygulamadan haberdar olduğunu göstermiş oldu. Ondalık vermeye dair bu gayri resmi örnek, bu uygulamanın erken zamanlardan beri var olduğunu gösteriyor.

Besbelli, Yakup da ondalık vermenin gerekli olduğunu anlamıştı. Bir sürgün ve kaçak olarak Rabb'e "bana vereceğin her şeyin ondalığını sana vereceğim" (Yar. 28:22) diyerek ant içti. Çıkış'tan sonra İsrail bir ulus olarak kurulduğunda Tanrı ondalık yasasının İsrail'in zenginliğinin bağlı olduğu ilahi bir kurum olduğunu yeniden doğruladı (Lev. 27:30-32; Say. 18:24, 26, 28; Yas. 12:6, 11, 17).

Yeni Ahit de bu uygulamayı yürürlükten kaldırmıyor, tersine onun geçerliliğini sürdürdüğünü kabul ediyor. İsa da ondalık vermeyi onaylamış ve onun ruhuna aykırı hareket edenleri mahkûm etmişti (Matta 23:23). Mesih'in kefaretileri kurbanlığını simgeleyen kurban sunularını düzenleyen törensel yasalar O'nun ölümüyle birlikte sona ermişti fakat ondalık verme yasası varlığını sürdürüyor.

İbrahim tüm imanlıların babası olduğu için, Hristiyanlar ondalık verirken onu örnek alırlar. İbrahim'in Yüce Tanrı'nın kâhini Melkisedek'e ondalığını vermesi gibi, Yeni Ahit imanlıları da Melkisedek düzenine göre ondalıklarını Başkâhinimiz olan Mesih'e verirler (İbr. 5:9, 10; 7:1-22).

b. Ondalıkların Kullanımı. Ondalıklar kutsaldır ve ancak kutsal amaçlar için kullanılmalıdır. Rabb'in emri şöyledir: "İster toprağın ürünü ister ağacın meyvesi olsun, toprakta yetişen her şeyin ondalığı RAB'be aittir. RAB için kutsaldır... Bütün sığırlarla davarların ondalığı... RAB için kutsal sayılacaktır" (Lev. 27:30–32). "Tapınağında yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin" (Mal. 3:10).

İsrail'de ondalıklar sadece, oymak olarak pay almayan, zamanlarının tamamını İsrail'in ibadet etmesini sağlamakla, tapınakta hizmet etmekle ve halka Rabb'in yasasını öğretmekle geçiren Levililer için kullanılıyordu (Say. 18:21, 24).

Çarmıhtan sonra Levililer'in ilahi yönlendirmeye yürütükleri kâhinlik işlevleri sona erdiğinde, ondalıklar Tanrı'nın kilisesinin hizmetini desteklemek için kullanılmaya devam etti. Pavlus Levililer'in hizmeti ile yeni başlamış olan müjde hizmeti arasındaki benzerlikten bahsederek, bunun altında yatan ilkeyi şu sözlerle açıklıyor: "Aranızda ruhsal tohumlar ektiyseniz, sizden maddesel bir harman biçmemiz çok mu? Başkalarının sizden yardım almaya hakları varsa, bizim daha çok hakkımız yok mu?... Tapınakta çalışanların tapınaktan beslendiklerini, sunakta görevli olanların da sunakta adanan adaklardan pay aldıklarını bilmiyor musunuz? Bunun gibi, Rab Müjde'yi yayanların da geçimlerini Müjde'den sağlamasını buyurdu" (1Ko. 9:11–14).

Öyleyse kilise üyeleri tapınakta "yiyecek bulunması için bütün ondalıkları" kendi istekleriyle ambara getirirler (Mal. 3:10). Diğer bir deyişle, bu şekilde Tanrı'nın kilisesinde onun hizmetini devam ettirecek ve müjdenin daha ileriye taşınmasını sağlayacak yeterli kaynak bulunur.

2. Sunular. Minnettar Hristiyanlar kiliseye katkılarını ondalıklarla sınırlayamazlar. İsrail'de tapınma çadırı ve daha sonra da Tapınak, istekli kalplerden gelen "gönüllü sunularla" inşa edilmişti (Çık. 36:2–7; ayrıca 1Ta. 29:14). Ayrıca özel sunular bu tapınma yerlerinin bakımı için harcanıyordu (Çık. 30:12–16; 2Kr. 12:4, 5; 2Ta. 24:4–13; Neh. 10:32, 33). İsraililer muhtemelen gelirlerinin dörtte biri ile üçte biri arasında bir

meblağı dini amaçlar veya hayırseverlik işleri için kullanıyorlardı. Peki, böylesine büyük katkılar fakirliğe yol açtı mı? Aksine, Tanrı sadakatlikleri nedeniyle onları bereketlemeyi vaat etmişti (Mal. 3:10–12).

Bugün de Rab bizi bereketlerken cömertçe vermeye çağırıyor. Sunular, yeni kiliseler inşa etmek, var olanların bakımını yapmak ve onları işler tutmak için, sağlık hizmetleri işleri yapmak ve müjdenin nesnel önemini göstermek için gereklidir.

Biz de İsraililer kadar vermeli miyiz, yoksa onların örneği artık uygulanamaz mı? Mesih gerçek vekilharçlığın ilkelerini Yeni Ahit'te ortaya koyuyor; Tanrı'ya getireceğimiz hediyeler, zevk aldığımız ışık ve ayrıcalıklarla orantılı olmalıdır. Şöyle demişti, “Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek. Kime çok şey emanet edilmişse, kendisinden daha fazlası istenecektir” (Luka 12:48). Mesih takipçilerini hizmet için gönderdiğinde şöyle demişti: “Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin” (Matta 10:8). Bu ilke mali bereketlerimizi paylaşırken de uygulanır.

Yeni Ahit hiçbir yerde bu düzeni gevşetmiyor veya feshetmiyor. Kendi ayrıcalıklarımızı ve bereketlerimizi İsraililerinkilerle karşılaştırdığımızda, bizim İsa'daki payımızın açıkça daha büyük olduğunu görürüz. Minnettarlığımız daha büyük bir cömertlik ile uygun bir ifade bulacak, böylece kurtuluşun müjdesi diğerlerine de ulaşacaktır. Müjde daha çok duyuruldukça, daha büyük desteğe ihtiyaç duymaktadır.

3. Bakiye ilkesi. Vekilharçlık ilkesi verdiklerimiz kadar elimizde kalanlara da uygulanır. Ondalık, geçici mülklerimiz için temel vekilharçlık testiye, elimize kalanların kullanımı ilkesi de bizi sınamaktadır.

Maddi varlıklarımızın kullanımı, Tanrı'yı ve komşularımızı ne kadar sevdiğimizin göstergesidir. Para iyiliğe harcanan bir güç, ellerimizde açlar için yiyecek, susamışlar için içecek ve çıplaklar için giyecek olabilir (Matta 25:34–40). Tanrı'nın bakış açısıyla, para yaşamsal ihtiyaçları karşıladığı, diğerlerini bereketlediği ve O'nun işini desteklediği sürece değerlidir.

4. Ondalık ve sunularda sadakatsizlik. Genel anlamda, insanlar vekilharçlığın ilahi ilkelerini ihmal ederler ve görmezden gelirler. Hristiyanlar arasında bile çok az kişi vekilharçlar olarak işlevlerinin farkındadırlar. Tanrı'nın İsrail'in sadakatsizliğine verdiği cevap, O'nun bu

konuya ne kadar önem verdiğini, açıkça ortaya koyuyor. Allah, ondalık ve sunuları kendi yararlarına kullandıklarında, bunun hırsızlık anlamına geldiğini (Mal. 3:8) ve fakirliklerinin para konusunda sadakatsiz olmalarına bağlı olduğunu söyleyerek onları uyarıyordu: “Siz lanete uğradınız. Çünkü bütün ulus benden çalıyorsunuz” (Mal. 3:9).

Rab uyarısına bir lütuf sunusu ile giriş yaparak sabrını, sevgisini ve merhametini gösteriyor: “Bana dönün, ben de size dönerim” (Mal. 3:7). Onlara bol bol bereket teklif etti ve onlardan sadakatini sınamalarını istedi. “ ‘Tapınağımda yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin. Beni bununla sınavın’ diyor Her Şeye Egemen RAB. ‘Göreceksiniz ki, göklerin kapaklarını size açacağım, üzerinize dolup taşan bereket yağdıracağım. Çekirgelerin ekinlerinizi yemesini engelleyeceğim. Tarlada asmanız ürünsüz kalmayacak’ diyor Her Şeye Egemen RAB. ‘Bütün uluslar ne mutlu size diyecekler. Çünkü ülkeniz özlenen bir yer olacak.’ Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB” (Mal. 3:10–12).

Yeryüzünün Vekilharçlığı. Modern bilim, yeryüzünü araştırmaları ve deneyleri için kullandığı dev bir laboratuvara çevirdi. Bu araştırmalar pek çok fayda sağlamış olmakla birlikte endüstri devrimi havada, suda ve toprakta kirliliğe de yol açtı. Bazı durumlarda teknoloji doğayı bilgece kullanmak yerine onu sadece kendi çıkarına kullanmayı yeğledi.

Bizler bu dünyanın vekilharçlarıyız ve ekolojik dengeyi yerinde tutarak her seviyedeki yaşamın varlığını sürdürebilmesi için gerekli olan her şeyi yapmalıyız. Mesih ikinci gelişinde “yeryüzünü mahvedenleri” mahvedecek (Va. 11:18). Böyle bakıldığında Hristiyan vekilharçlar sadece kendi mülklerinden değil etraflarındaki dünyadan da sorumludurlar.

Vekilharç olarak Mesih

Gerçek vekilharçlık özverili olmak, kendini tamamiyle Tanrı’ya ve insanlığa hizmet için adanmak demektir. Mesih bize duyduğu sevgi için çarmıhtaki acılara katlandı. Hatta Kendisi’ne ait olanlar tarafından red-

dedilmenin acısını çekti. Bu armağana karşılık olarak bizler ne verebiliriz ki? O'nun armağanı (her şeyin sahibinin O olmasına rağmen), O'nun olan bir şey değil, O'nun Bizzat Kendisi'ydi. İşte vekilharçlık budur. Bu en büyük armağana bakarak kendimizden çıkmalı O'nun gibi olmalıyız. Bu bizi hem kilisenin imanlılar topluluğu içinde hem de kilise dışında olanlarla ilgilenen bir kilise olmaya yönlendirecektir. Mesih tüm dünya için öldüyse, o halde en geniş anlamıyla vekilharçlık da tüm dünya içindir.

Vekilharçlığın Bereketleri

Tanrı bize vekilharçlık görevini Kendi faydası için değil, bizim faydamız için verdi.

Kişisel bir Bereket. Tanrı'nın tüm yaşamımızı (zaman, yetenekler, beden ve maddi varlıklar) sürekli olarak O'na adamamızı istemesinin bir nedeni de ruhsal büyümemizi ve karakter gelişimimizi teşvik etmektir. Tanrı'nın her şeyin sahibi olduğunun ve bahşettiği kesintisiz sevginin farkında olmamız sağlandıkça, sevgimiz ve minnettarlığımız beslenmiş olur.

Sadık vekilharçlık ayrıca bize açgözlülük ve bencillik karşısında zafer kazanmamız için yardımcı olur. Açgözlülük insanın en büyük düşmanlarından biridir ve On Emir'de suçluluğu açıklanmıştır. İsa da açgözlülük konusunda uyarıda bulunmuştu: "Dikkatli olun!... Her türlü açgözlülükten sakının. Çünkü insanın yaşamı, malının çokluğundan ibaret değildir" (Luka 12:15). Düzenli olarak vermek, açgözlülüğün ve bencilliğin köklerinin yaşamlarımızdan sökülmesine yardımcı olur.

Vekilharçlık, tasarruf ve verimlilik alışkanlıklarının gelişmesini sağlar. "Doğal benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha" germiş (Gal. 5:24) olan bizler, hiçbir şeyi bencil tutkularımız için kullanmayacağız. Hayatta vekilharçlık ilkelerinin hüküm sürmesi sağlandığında, ruh aydınlanır, amaç sabitlenir, sosyal zevkler zararlı özelliklerden arındırılır, iş hayatı altın kuralın hükmü altında yönetilir ve can kazanma tutkuya dönüşür. Bunlar imanlı ve sadık bir yaşamda Tanrı'nın hükümlerinin bol bereketleridir.

Her şeyin O'nun uğruna öldüklerinin kurtuluşu için yapılmış olduğunun güvencesi, müthiş bir tatmin ve sevinç kaynağıdır. Efendi şöyle diyor, "Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz" (Matta 25:40). Bizim için İsa'ya veremeyeceğimiz kadar değerli bir şey yoktur. Eğer bize emanet ettiği varlığını vergisini O'na verirsek, O bizim elimize daha da fazlasını verecektir. Mesih için göstereceğimiz her çaba O'nun tarafından ödüllendirilecektir ve O'nun adına yerine getireceğimiz her görev bizim kendi mutluluğumuza hizmet edecektir.

Diğerleri için bir Bereket. Gerçek vekilharçlar temas ettikleri her kişiyi bereketlerler. Onlar, Pavlus'un vekilharçlık öğüdünü yerine getirirler, "Onlara, iyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin olmalarını, cömert ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur. Böylelikle gerçek yaşama kavuşmak üzere gelecek için kendilerine sağlam temel olacak bir hazine biriktirmiş olurlar" (1Ti. 6:18, 19).

Vekilharçlık, diğerlerine hizmet etmeyi ve Tanrı'nın lütufla bağışlamış olduğu, diğer insanlara yarar sağlayabilecek her şeyi paylaşmaya istekli olmayı gerektirir. Bu, artık hayatın ne kadar paraya sahip olduğumuzdan, sahip olduğumuz unvanlardan, tanıdığımız önemli insanlardan, içinde yaşadığımız ev ve mahalleden ve sahip olduğumuzu düşündüğümüz mevki ve etkiden meydana geldiğini düşünmeyeceğimiz anlamına gelir. Gerçek hayat Tanrı'yı tanımak, O'nunki gibi sevgi dolu ve cömert davranışlar geliştirmek ve O'nun bize verdiği gibi verebildiğimiz kadar vermektir. Mesih'in ruhuyla gerçekten vermek, gerçekten yaşamaktır.

Kilise için bir Bereket. Kutsal Kitap'ın vekilharçlık planını benimsemek kilise için kaçınılmazdır. Kilise üyelerinin sürekli olarak verme işine katılmaları bir idman gibidir, kilisenin güçlü bir gövdeye sahip olmasını sağlar, Mesih'in bahsettiği bereketleri paylaşmayı gerektirir ve Tanrı'nın davasında neye ihtiyaç varsa onu karşılamaya hazır bulunur. Kilise, hizmeti desteklemek, Tanrı'nın krallığını civardaki bölgelere doğru genişletmek ve onu dünyanın en ücra köşelerine ulaş-

tırmak için yeterli kaynağa sahip olacaktır. O'nun bereketlerine karşılık olarak sevgi ve minnettarlıkla, zamanı, yetenekleri ve araçları istekli bir şekilde Allah için hazır tutacaktır.

“Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara bir tanıklık olmak üzere” (Matta 24:14) duyurulduğunda, Mesih'in gelecek olduğunun güvencesiyle herkes vekilharçlar ve O'nun yardımcı işçileri olmaya davet edilmektedir. Böylece kilisenin tanıklığı dünya için güçlü bir bereket olacaktır ve onun sadık vekilharçları müjdenin bereketlerinin diğer insanlara da ulaştığını görerek hoşnut edileceklerdir.

Hristiyan Davranışı

Biz, göksel ilkelere uygun olarak düşünen, hisseden ve davranan dindar bir halk olmaya çağrıldık. Kutsal Ruh'un bizlerin içinde Rabb'imizin karakterini tekrar oluşturması için, yalnızca yaşamlarımızda bize Mesih'e yaraşır paklık, sağlık ve sevinç getirecek şeylerle meşgul oluruz. Bu, zevk ve eğlencelerimizin en yüksek Hristiyan beğeni ve güzellik standartlarına uygun olması gerektiği anlamına gelir. Kültürel farklılıklar göz önüne alınarak, giyimimiz sade, mütevazı ve düzgün, gerçek güzelliği dış görünüşünde olmayıp bilakis ince ve sakin bir ruhun yok edilemez süsünde olan kişilere uygun olmalıdır. Bu ilke ayrıca, bedenimiz Kutsal Ruh'un tapınağı olduğu için, onu akıllıca gözetmemiz gerektiği anlamına gelir. Yeterli egzersiz ve dinlenme ile birlikte, mümkün olan en sağlıklı beslenme düzenini uygulamalı ve Kutsal Yazılar'da da belirtilen temiz olmayan yiyeceklerden kaçınmalıyız. Alkollü içeceklerin, tütünün, ilaçların ve uyuşturucu maddelerin sorumsuzca kullanımını vücudumuza zarar verdiği için, bunlardan da kaçınmalıyız. Bunun yerine, düşüncelerimizi ve bedenlerimizi, bizim sağlığımızı, mutluluğumuzu ve iyiliğimizi isteyen Mesih'in terbiyesine yönelten faaliyetlere odaklamalıyız. (Rom. 12:1, 2; 1Yu. 2:6; Ef. 5:1-21; Flp. 4:8; 2Ko. 10:5; 6:14-7:1; 1Pe. 3:1-4; 1Ko. 6:19, 20; 10:31; Lev. 11:1-47; 3Yu. 2.)

Bir tanrı takipçisinin yaşam biçimi olan Hristiyan davranışı, Tanrı'nın Mesih aracılığıyla sağladığı harika kurtuluşa minnettarlık dolu bir cevap olarak ortaya çıkar. Pavlus tüm imanlılara şu çağırımı yapıyor: "Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi,

beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncezin yenilenmesiyle değişin (Rom. 12:1, 2). Yani, Hristiyanlar gönüllü olarak kendi zihinsel, fiziksel ve ruhsal yeteneklerini Yaratıcı ve Kurtarıcılarını onurlandırmak için korurlar ve geliştirirler.

Mesih şöyle dua etmişti: “Onları dünyadan uzaklaştırmanı değil, kötü olandan korumanı istiyorum. Ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değiller” (Yuhanna 17:15, 16). Bir Hristiyan nasıl hem dünyada hem de dünyadan ayrı olur? Hristiyan yaşam tarzı dünyanınkinden nasıl farklılık göstermeli?

Hristiyanlar farklı bir yaşam tarzını sadece farklı olmak için değil, Tanrı onları ilkelerle yaşamaya çağırdığı için benimsemelidirler. Tanrı'nın onları çağırdığı yaşam tarzı onları O'nun yaratımları olarak en üst potansiyellerine erdirtir ve O'nun hizmetinde etkili olmalarını sağlar. Farklı olmak, dünyaya hizmet etme, onun içinde tuz olma ve ona ışık verme görevlerinde de ilerlemelerini sağlar. Tadı olmayan tuzun veya karanlıktan farkı olmayan ışığın ne değeri olurdu?

Bizim örneğimiz Mesih'tir. Mesih dünyada öyle hakkıyla yaşadı ki O'nu öyle olmadığı halde “obur ve ayyaş” (Matta 11:19) olarak suçladılar. Tanrı'nın ilkelerine o kadar bağlı yaşadı ki kimse O'nun günah işlediğini kanıtlayamadı (Yuhanna 8:46).

Davranış ve Kurtuluş

Doğru davranışın ne olduğunu saptamak için, uç noktaların ikisinden de uzak durmalıyız. Birinci uç nokta, kuralları ve ilkelerin uygulamalarını kurtuluşun araçları olarak görmektir. Pavlus bu aşırılığı şu sözlerle özetliyor: “Yasa aracılığıyla aklanmaya çalışan sizler Mesih'ten ayrıldınız, Tanrı'nın lütfundan uzak düştünüz” (Gal. 5:4).

Tam ters uç nokta ise, kurtaramayacakları için işleri önemsiz görmek ve bir kişinin gerçekte ne yaptığının önemli olmadığına inanmaktır. Pavlus bu aşırılık hakkında da konuşmuştu: “Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın. Birbirinize sevgiyle hizmet edin” (Gal. 5:13). Her üye kendi vicdanını takip ettiğinde, orada Matta 18 ve Galatyalılar 6:1-2 ayetleri uygulanarak Hristiyan kardeşler iki taraflı olarak terbiye edilemez. Kilise, Mesih'in,

içinde karşılıklı sevgiyi ve ilgiyi barındıran bedeni olmaktan çıkar, her biri kardeşlerine karşı ilgisiz, asla onlarla ilgili sorumluluk almayan birbirlerinden ayrı bireylerin toplamına dönüşür.

Davranışlarımız ve ruhsallığımız arasında yakın ilişki olsa da asla doğru davranışlarda bulunarak kurtuluşu kazanamayız. Doğrusu, Hristiyan davranışı kurtuluşun doğal bir meyvesidir ve Mesih'in Golgota'da bizim için çoktan tamamlamış olduğu şeye dayanmaktadır.

Kutsal Ruh'un Tapınakları

Sadece kilise değil, bir Hristiyan da Kutsal Ruh'un ikamet etmesi için bir tapınaktır: “Bedeninizin, Tanrı'dan aldığınız ve içinde olan Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Siz kendinize ait değilsiniz” (1Ko. 6:19).

Öyleyse Hristiyanlar tapınak bedenlerinin komuta merkezi olan zihinlerini yani Mesih'in Ruhunun yaşadığı yeri korumak için doğru sağlık alışkanlıkları geliştirmelidirler. Bu sebeple Yedinci Gün Adventistleri 100 yılı aşkın süredir doğru sağlık alışkanlıklarının önemi üzerine vurgu yapmaktadırlar. Ve bu vurgu işe yarıyor: Son araştırmalar gösteriyor ki, Adventistler nüfusun geneline oranla başlıca hastalıkların neredeyse hepsine yakalanmaya daha az meyilliler.

Hristiyanlar olarak biz insanların yaşamlarının hem ruhsal hem de fiziksel unsurlarıyla ilgileniriz. Örneğimiz olan İsa, “halk arasında rastlanan her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu” (Matta 4:23).

Kutsal Kitap insanları bir bütün olarak görür (7. bölüm). Ruhsal olan ve maddi olan arasındaki ayrım Kutsal Kitap'a yabancıdır. Yani, Tanrı'nın kutsallığa çağrısı ruhsal olduğu kadar fiziksel sağlığı da içerir. Metodizm'in kurucusunun annesi Susannah Wesley, bu ilkeyi şöyle özetliyor: “Aklınızı zayıflatan, vicdanınızın duyarlılığını azaltan, Tanrı duygunuzu karartan, aklınızın bedeniniz üzerindeki güç ve yetkisini eksiltten her neyse, özünde masum olsa da, yanlıştır.”

Tanrı'nın sağlık yasalarını da içeren yasaları nedensiz değildir, tersine Yaratıcımız tarafından, yaşamdan en iyi şekilde zevk almamız için tasarlanmışlardır. Düşmanımız Şeytan sağlığımızı, sevincimizi, zihnimizdeki barışı çalmayı ve nihayetinde bizi yok etmeyi istemektedir (bkz. Yu. 10:10).

Bütünsel Sağlık için Tanrı'nın Bereketleri

Bu sağlığa kavuşmak, Tanrı'nın istediği oldukça basit birkaç ilkeyi uygulamaya bağlıdır. Bunlardan bazıları oldukça açıktır ve insanların çoğu tarafından oldukça kabul edilebilirdir. Düzgün bir perhiz gibi bazı ilkelerin kabul edilmesi ise daha zordur çünkü bunlar yaşam tarzının temelden değiştirilmesini gerekli kılan yönelimler ve alışkanlıklar ihtiva ederler. Bu sebeple yanlış anlaşılan, tartışılan veya reddedilen bu ilkelere daha fazla yer ayıracağız.

Egzersiz Yapmanın Bereketi. Düzenli egzersiz, enerjiyi artırmanın, sağlam bir vücudun, stresi azaltmanın, cildi daha sağlıklı hale getirmenin, daha fazla özgüvenin, etkili kilo vermenin, gelişmiş ve düzenli sindirim, depresyon, kalp ve kanser hastalıklarının riskini azaltmanın basit formülüdür. Egzersiz sadece bir seçenek değildir hem fiziksel hem de zihinsel sağlığın ideal şekilde korunabilmesi için esastır.

Faydalı etkinlikler refaha meyil eder, hareketsizlik ve tembellik ise düşkünlüğe (Özd. 6:6-13; 14:23). Tanrı'nın ilk adam ve kadın için belirlediği etkinliği, bahçeye ve açık havadaki evlerine bakmaktı (Yar. 2:5; 15; 3:19). Mesih'in kendisi fiziksel etkinliğe bir örnek oluşturuyordu. Yaşamının büyük bölümünde bir marangoz olarak el işi ile uğraştı ve hizmeti boyunca Filistin'in yollarında yürüdü.

Güneş Işığının Bereketi. Işık yaşam için esastır (Yar. 1:3). Bedenlerimizi besleyen ve enerji veren besinlerin üretimine ve yaşamak için ihtiyaç duyduğumuz oksijenin salınmasını sağlayan sürece güç veren ışıktır. Güneş ışığı sağlık ve şifa kaynağıdır.

Suyun Bereketi. İnsan vücudunun yüzde yetmiş beşi sudur, fakat bu hayati sıvı hava soluma, terleme ve atıklar yoluyla sürekli kaybedilmektedir. Günlük altı ila sekiz bardak arası su içmek verimli ve mutlu bir sıhate sahip olmamıza yardımcı olur. Suyun diğer bir önemli işlevi de temizlik ve rahatlama için kullanılmasıdır.

Temiz Havanın Bereketi. Açık veya kapalı alandaki havası kirli bir çevre, kanın her hücrenin işlevini en iyi şekilde yerine getirmesi için gerekli olan oksijenden daha azını taşımasına neden olur. Bu, insanların

uyuşuklaşmasına ve duyarlılığının azalmasına neden olur. Bu nedenle her gün bol bol temiz hava almak için mümkün olan her şeyi yapmak önemlidir.

Dengeli, Uyuşturucu ve Uyarıcılardan Uzak Yaşamın Bereketi.

Toplumumuz uyuşturuculara boğulmuş durumdadır çünkü uyuşturucular uyarıcı etkiye sahiptirler ve stres ile acıyı azaltırlar. Hristiyanların etrafı, ayartıcı uyuşturucu kullanma davetleri ile sarılmış durumdadır. Birçok yönden masum görünen yaygın içecekler bile uyuşturucular içerirler: Kahve, çay ve kolada kafein vardır ve meyveli soğuk içecekler alkol içerir. Araştırmalar, daha hafif, geçiş uyuşturucularının, insanları gittikçe düşünceyi değiştiren daha güçlü uyuşturuculara doğru yönlendirme eğilimine sahip olduklarını gösteriyor. Bilgili bir Hristiyan sadece iyi olan şeyleri, ölçüyü kaçırmadan tüketir ve tüm zararlı şeylerden uzak durur.

1. Tütün ürünleri. Her türlü tütün mamulü fiziksel, zihinsel ve ahlaki güçler üzerinde zararlı etkisi olan yavaş tesir eden bir zehirdir. Etkileri başlangıçta zor fark edilir. Sinirleri uyarır ve sonra felç eder, beyni zayıflatır ve bulandırır. Tütün ürünleri kullananlar yavaşça intihar etmekte ve altıncı emri çiğnemektedirler: “Öldürmeyeceksin” (Çık. 20:13).

2. Alkollü İçecekler. Alkol Yeryüzünde en çok kullanılan uyuşturuculardan biridir. Sayılamayacak kadar çok insanı mahvetmiştir. Sadece onu kullananlara zarar vermez, bedelini genelde topluma, dağılmış aileler, kaza sonucu ölümler ve fakirlik yoluyla ödetir.

Tanrı bizimle sadece zihinlerimiz yoluyla iletişim kurduğuna göre, alkolün onun tüm işlevlerini kötü yönde etkilediğini unutmamak iyi olacaktır. Vücuttaki alkol seviyesi arttıkça, kişi koordinasyon eksikliği, şuur bulanıklığı, yönelim bozukluğu, sersemlik, duyu kaybı, koma ve ölüm süreçlerini geçirir. Düzenli olarak alkol kullanmak, nihayetinde hafıza kaybına ve karar verme ile öğrenme yetilerinde kayba yol açar.

Kutsal Yazılar'da alkollü içkilerin kullanımını içeren öyküler Tanrı'nın onların kullanımına izin verdiği gibi bir izlemine yol açabilir. Fakat unutulmamalıdır ki, Kutsal Yazı, Allah'ın halkının, O'nun asla hoş görmediği boşanma, çok eşlilik ve kölelik gibi uygulamalara da katıl-

dığını göstermektedir. Bunun gibi Kutsal Yazı metinlerini yorumlarken, Tanrı'nın izin verdiği her şeyi onaylamış olmadığını sürekli aklımızda tutmak yararlı olacaktır.

İsa'nın, Musa'nın boşanmaya neden izin verdiği sorusuna verdiği cevap, bu yorumlama ilkesini işaret ediyor. Şöyle demişti, "İnatçı olduğunuz için Musa karılarınızı boşamanıza izin verdi... Başlangıçta bu böyle değildi" (Matta 19:8). Aden Bahçesi müjdenin bizi yenileyeceği ilahi örnektir. Diğer uygulamalarda olduğu gibi, alkol kullanımı da Tanrı'nın asıl planının bir parçası değildir.

3. Diğer uyuşturucular. Şeytan'ın, insanların yaşamlarını mahvetmek için aracı olarak kullandığı daha birçok uyuşturucu vardır. Mesih'e bakan gerçek Hristiyanlar, Tanrı'yı bedenlerinde yüceltmeye devam edecekler, O'nun paha biçilmez kaniyla bedel ödenerek satın alınmış varlıkları olduklarını kabul edeceklerdir.

Dinlenmenin Bereketi. Uygun bir dinlenme zihin ve beden sağlığı için esastır. Mesih yorgun öğrencilerine verdiği merhametli talimatı bizlere de sunuyor: "Gelin, tek başımıza تنها bir yere gidelim de biraz dinlenin" (Markos 6:31). Dinlenme saatleri, Tanrı ile paydaşlık için çok gerekli olan sessizliği sağlar: "Sakin olun, bilin ki, Tanrı benim" (Mez. 46:10). Tanrı dinlenmeye duyduğumuz ihtiyacı, haftanın yedinci gününü dinlenme günü olarak ayırarak vurgulamıştı (Çık. 20:10).

Dinlenme uyumaktan veya düzenli işimize ara vermektense daha fazlasıdır. Boş zamanımızı nasıl geçirdiğimizle de ilgilidir. Yorgunluk her zaman stresin, çok ağır veya çok uzun süre çalışmanın bir sonucu değildir: Zihinlerimiz medya yoluyla aşırı uyarılma, hastalıklar veya çeşitli kişisel problemler nedeniyle yorulmuş olabilir.

İstirahat, kelimenin en doğru anlamıyla yeniden yaratılıştır. Güçlendirir, toparlar ve hem bedeni hem de vücudu tazeler. Böylece imanlıları işlerinin başına yeni bir güç ve enerji ile dönmeye hazırlamış olur. Hristiyanlar hayatı en iyi şekilde yaşamak için sadece Mesih ile bağlarını güçlendiren ve sağlıklarına iyi gelen istirahat ve eğlence yollarını aramalıdır.

Kutsal Yazı Hristiyanların iyi dinlenme yollarını seçmesine yardım

edecek aşağıdaki ilkeyi şart koşuyor: “Dünyayı da dünyaya ait şeyleri de sevmeyin. Dünyayı sevenin Baba’ya sevgisi yoktur. Çünkü dünyaya ait olan her şey –benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın verdiği gurur– Babadan değil, dünyadandır” (1Yu. 2:15, 16).

1. Filmler, televizyon, radyo ve videolar. Bu kitle iletişim araçları harika eğitim vasıtaları olabilirler. Bunlar modern dünyamızın bütün havasını değiştirdi ve tüm dünyanın yaşantısıyla, düşünceleriyle ve faaliyetleriyle kolay bir şekilde bağlantı kurmamızı sağladı. Hristiyanlar, televizyon ve videoların kişinin hayatında diğer herhangi bir faaliyetten çok daha büyük bir etki yarattığını hatırlayacaklardır.

Maalesef, video ve televizyon sürekli devam eden abartılı yayınlarla, erdemden ve canlandırıcı olmaktan uzak etkilerini evlerimize sokmaktadır. Eğer bizler seçici ve kararlı davranmazsak evlerimizi ucuz ve bayağı cinsten birer tiyatroya ve parodiye dönüştürebilirler. Adanmış bir Hristiyan, ahlaki olmayan, şiddet ve şehvet içeren televizyon programlarından uzak duracaktır.

Görsel ve işitsel medya özlerinde kötü değildirlere. İnsan kötü-lüğünün derinliklerini yayınlayan aynı kanallar, kurtuluş müjdesinin vaazını da yayınlıyor. Ayrıca pek çok başka faydalı programlar da yayınlanmaktadır. Fakat insanlar yaşamın sorumluluklarından kaçmak için iyi programları bile kullanabilirler. Hristiyanların hayata geçirecekleri ilkeler, sosyal ilişkileri ve hayattaki sorumlulukları zarar görmesin diye sadece ne seyredeceklerini belirlemekle kalmamalı, aynı zamanda izlemeye ayıracıkları vakti de sınırlandırmalıdır. Eğer seçici davranmıyorsak veya kitle iletişim araçlarımızı denetim altında tutacak güce sahip değilssek, o halde zihnimizi kirleterek veya zamanımızın çoğunu alarak hayatımızı yönetmelerine izin vermektense, onları toptan hayatımızdan çıkarmak daha iyi olacaktır (bkz. Matta 5:29, 30).

Mesih'e dair beklentilerimizle ilgili önemli bir Kutsal Kitap ilkesi şöyle diyor: “Ve biz hepimiz peçesiz yüze Rab’bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O’na benzer olmak üzere değiştirilyoruz” (2Ko. 3:18). Dikkatlice bakmak değişimi sağlayacaktır. Fakat Hristiyanlar bu ilkenin olumsuz yönde de çalışabildiğini her zaman akıllarında tutmalıdırlar. Cinayet, zina, hırsızlık ve diğer onur kırıcı davranışlar gibi in-

sanlığın günahlarını ve suçlarını canlı olarak gösteren filmler, ahlakın çökmesine katkıda bulunuyorlar.

Pavlus'un Filipililer 4:8 ayetindeki tavsiyesi değerli yeniden doğuşun belirlenmesine yardımcı olan bir ilkeyi açıklıyor: "Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün."

2 . Okuma ve Müzik. Bu aynı yüksek standartlar Hristiyanın okudukları ve dinledikleri için de geçerlidir. Müzik, Tanrı'nın saf, asil ve yüce duygular uyandıran bir armağanıdır. Öyleyse iyi müzik karakterin en güzel özelliklerini geliştirir.

Öte yandan bayağı müzik ruhun ritmini yok eder ve ahlakı bozar. Bu nedenle Mesih'in takipçileri caz, rock veya benzeri melodilerden ya da aptalca ve saçma duyguları ifade eden şarkı sözlerinden uzak durmalıdırlar. Bir Hristiyan müstehcen sözleri veya melodileri olan müzikleri dinlemez (Rom. 13:11-14; 1. Petrus 2:11).

Okumak da değerli şeyler sunar. Akli geliştiren ve açan bir sürü kaliteli edebiyat ürünü mevcuttur. Fakat genellikle dıştan iyi görünen fakat zihne ve ahlaka zarar veren bir yığın kötü ve değersiz yayın da mevcuttur. Vahşi macera ve ahlaki gevşeklik hikâyeleri ister gerçek ister uydurma olsun imanlılar için uygun değildirler çünkü soylu, dürüst ve temiz bir yaşam tarzı için hoşnutsuzluk yaratır, Mesih ile birleşmenin gelişimine engel olurlar.

3. Kabul edilemez faaliyetler. Adventistler ayrıca kumar oynamanın, kart oyunları oynamanın, tiyatroya gitmenin ve dans etmenin kaçınılması gereken etkinlikler olduğunu öğretirler (1Yu. 2:15-17). Şiddet içeren spor müsabakalarını izlemek için zaman harcanmasını sorgularlar (Flp. 4:8). Rabb'imiz ile ilişkimizi zayıflatın ve bize sonsuz menfaatleri unutturan tüm etkinlikler, Şeytan'ın zincirleriyle ruhumuzu zapt etmesine yardımcı olur. Hristiyanlar bunun yerine fiziksel, zihinsel ve ruhsal doğalarını gerçek anlamda yenileyen haysiyetli boş zaman etkinliklerine vakit ayırmalıdırlar

Besleyici Gıdaların Bereketi. Yaratan en uygun beslenme biçimini ilk çifte vermişti: "İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu mey-

vesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak” (Yar. 1:29). Düşüş’ten sonra Tanrı onların besinleri arasına toprağın vereceği bitkileri de ekledi (Yar. 3:18).

Günümüzün sağlık sorunları, yeme alışkanlıkları ve yaşam tarzı ile doğrudan ilişkili olan hastalıklar üzerinde yoğunlaşıyor. Tanrı’nın planlamış olduğu, tahıllar, meyveler, kuruyemişler ve sebzelerden oluşan perhiz, sağlığın en iyi şekilde sürdürülmesini sağlayacak doğru besleyici bileşenleri içeriyor.

1. İlk beslenme tarzı. Kutsal Kitap temiz hayvanların yenmesini yasaklamıyor. Fakat Tanrı’nın verdiği ilk perhizde et yoktu, çünkü O herhangi bir hayvanın canının alınmasını tahayyül etmemiştir ayrıca sağlık için en iyisi dengeli bir vejetaryen beslenmedir. Bilim bu konuda çok sayıda kanıt sunuyor. İnsanların yediği bakteri ve virüs içeren hayvansal gıdalar sağlıklarını bozabilecek hastalıklara sebep oluyorlar. Tahminlere göre sadece Birleşik Devletler’de her yıl milyonlarca insan, denetimlerin salmonella ve diğer mikro organizmaları bulmakta yetersiz kalması nedeniyle kümes hayvanlarından kaynaklanan gıda zehirlenmesiyle karşı karşıya kalıyor. Bazı uzmanlar, bakteri bulaşmasının yiyeceklerdeki kimyasal kalıntılardan ve koruyuculardan çok daha büyük risk içerdiğini düşünüyorlar. Bakterilerden kaynaklanan hastalıklarının artması bekleniyor.

Dahası, son yıllarda yapılan araştırmalar, fazla kırmızı et tüketiminin damar tıkanıklığına, kansere, böbrek bozukluklarına, kemik erimesine ve bağırsak kurdu hastalığına sebep olabileceğini ve yaşam süresini azaltabileceğini gösteriyor.

Tanrı’nın Aden Bahçesi’nde emrettiği vejetaryen perhiz en ideal perhizdir fakat buna her zaman sahip olamayabiliriz. Bu gibi durumlarda, sağlıklarını en iyi şekilde korumak isteyenler, şartların ve imkânların elverdiği ölçüde erişebildikleri en iyi yiyeceği tüketmelidirler.

2. Temiz ve kirli etler. Tanrı etin yenilebileceğini ancak Tufan sonrasında bildirdi. Tüm bitkiler yok olduğu için Tanrı Nuh’a ve onun ailesine kanlı yememek şartı ile et yeme izni verdi (Yar. 9:3-5).

Kutsal Yazı’nın Tanrı’nın Nuh’a verdiği işaret ettiği diğer bir şart ise, Nuh ve ailesinin sadece Tanrı’nın temiz olarak tanımladığı hayvanları

yiyecek olmalarıydı. Nuh'un kirli hayvanlardan gemiye sadece birer çift almasına karşılık Allah'ın emriyle ailesinin yemesi ve kurbanlık (Yar. 8:20) için temiz hayvanlardan yedişer çift almasının sebebi buydu (Yar. 7:2, 3). Levililer 11. bölüm ve Yasanın Tekrarı 14. bölüm temiz ve kirli yiyecekler hakkında kapsamlı açıklamalar sunuyor.

Doğal olarak kirli hayvanlar iyi yiyecekler değildirler. Çoğu aslan, domuz, akbaba veya dipte yaşayan emici tip balıklar gibi ya leş yiyicisi ya da avcılardır. Bunlar, yaratılışlarından dolayı hastalık taşıyıcıları olmaya daha eğilimlidir.

Araştırmalar domuz ve midyenin içinde bulunan yüksek ölçüdeki kolesterole ek olarak her iki yiyeckte de insanları zehirleyebilecek miktarda toksin ve atık bulunduğunu gösteriyor.

Tanrı'nın halkı, çevrelerindeki bozulmuş, kirli dünyadan kurtarılmış oldukları için duydukları minnettarlığı, temiz olmayan yiyeceklerden uzak durarak göstermişlerdi (Lev. 20:24–26; Yas. 14:2). Tanrı'nın Ruhunun yaşadığı beden tapınağına kirli olan bir şey sokmak uygun değildir.

Yeni Ahit temiz ve kirli etler arasındaki ayrımı yürürlükten kaldırmadı. Bazı kişiler Levililer kitabında geçtiği için bu beslenme kurallarının sadece törensel kurallar ile ilişkili olduklarına, bu nedenle artık Hristiyanlar için geçerli olmadıklarına inanıyor. Fakat temiz ve kirli hayvanlar arasındaki bu ayrım İsrail'in ortaya çıkışından çok önceye, Nuh'un zamanına kadar uzanmaktadır. Sağlık ilkeleri olmalarının yanında bu beslenme kurallarının uygulanması daimî olarak zorunludur.

3. Düzenlilik, sadelik ve denge. İşe yarayan perhizler aşamalı olarak ilerlerler, onları akıllıca ele almak gerekir. Er ya da geç, yüksek oranda yağ veya şeker ihtiva eden gıdaları tümüyle perhizimizden çıkarmayı ya da çok az seviyede kullanmayı öğrenmeliyiz.

Dahası, yediğimiz yiyecekleri basit ve doğal bir şekilde hazırlamalıyız ve en yüksek fayda için düzenli aralıklarla yemeliyiz. Karışık ve iştah açıcı yemekler en sağlıklı olanlar değildirler. Çeşni ve baharatların pek çoğu sindirim sistemini rahatsız eder ve sürekli olarak kullanıldıklarında birçok sağlık sorununa yol açabilirler.

Hristiyan Giyiminin Bereketi. Âdem ve Havva'ya ilk giysilerini Allah sağlamıştı ve bugün de uygun giysilere ihtiyaç duyduğumuzu biliyor (Mat. 6:25–33). Kıyafet seçimlerimizi sadelik, tevazu, pratiklik, sağlık ve albeni ilkelerine dayanarak yapmalıyız.

1. Sade. Yaşamlarımızın diğer tüm alanlarında da olduğu gibi, nasıl giyindiğimizi de Hristiyan sadelik çağrısı belirler. Hristiyan tanıklığı sadeliğe çağırır.

Eski zamanlardan kalma bir yasal zorunlulukla değil, İsa'ya karşı sevgimizin bir ifadesi olarak şekillendirdiğimiz giyim tarzımız, dünyaya kim olduğumuzu ve ne olduğumuzu gösterir.

2. Yüksek ahlaki erdem sahibi. Hristiyanlar karakterlerinin güzelliğini “benliğin tutkuları[nı] (1Yu. 2:16) uyandıracak giyim tarzları ile bozmayacaklardır. Diğerlerine tanıklık etmek istedikleri için mütevazı bir şekilde giyinecek ve davranacaklar, bedenlerinin cinsellik duygularını uyandıran bölümlerini ortaya çıkarmayacaklardır. Hayâ, ahlaki sağlığı geliştirir. Bir Hristiyanın amacı Tanrı'yı yüceltmektir kendisini değil.

3. Pratik ve tasarruflu. Tanrı'nın onlara emanet ettiği paranın ve kilharçları oldukları için, Hristiyanlar tasarruflu olacaklar, altınlardan, incilerden ya da pahalı giysilerden kaçınacaklardır (1Ti. 2:9). Fakat tasarruflu olmak demek mümkün olan en ucuz kıyafeti satın almak da değildir. Genelde kaliteli ürünler uzun vadede daha hesaplıdır.

4. Sağlığa Yararlı. Bir kişinin sağlığını etkileyen tek şey beslenme tarzı değildir. Hristiyanlar ya vücudu uygun bir şekilde korumayan veya sıkın giyim tarzından kaçınacaklar ya da buna dikkat etmeyerek sağlıklarının bozulmasına yol açacaklar.

5. Lütuf ve doğal güzellikle nitelendirilen. Hristiyanlar “maddi yaşamın verdiği gurur” uyarısını anırlar (1Yu. 2:16). Mesih kır zam-baklarından bahsederken şöyle demişti, “Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi” (Matta 6:29). Yani, Tanrı'nın güzellik algısının lütuf, sadelik, paklık ve doğal güzellik ile nitelendirildiğini açıklamıştı. Tanrı'nın gözünde geçici akımlarda görülen dünyasal gösterişin bir değeri yoktur (1Ti. 2:9).

Hristiyanlar inanmayanları dünyanın geri kalanı gibi görünerek ve davranarak değil, ilgi çekici ve tazeleyici bir farklılık ortaya koyarak

kazanırlar. Petrus, inançlı olmayan eşler “Tanrı korkusuna dayanan temiz yaşayışınızı görerek söze gerek kalmadan karılarının yaşayışıyla kazanılınsınlar” demişti. Dıştan süslenme yerine imanlılara “gizli olan iç varlığınız, sakın ve yumuşak bir ruhun solmayan güzelliğiyle süsünüz olsun. Bu, Tanrı’nın gözünde çok değerlidir” tavsiyesinde bulunmuştu (1. Petrus 3:1–4). Kutsal Yazı şöyle öğretiyor:

a. Karakter bir kişinin gerçek güzelliğini gösterir. Hem Petrus hem Pavlus Hristiyan erkekler ve kadınlar için süslenme konusunda rehberlik edecek ilkeyi açıklamışlardı: “Süsünüz örgülü saçlar, altın takılar, güzel giysiler gibi dışla ilgili olmasın” (1. Petrus 3:3). “Kadınların da saç örgüleriyle, altınlarla, incilerle ya da pahalı giysilerle değil, sade giyimle, edepli ve ölçülü tutumla, Tanrı yolunda yürüdüklerini ileri süren kadınlara yaraşır biçimde, iyi işlerle süslenmelerini isterim” (1Ti. 2:9, 10).

b. Sadelik reform ve uyanışla uyumludur. Yakup, ailesinden kendilerini Tanrı’ya adamalarını istediğinde, “herkes yabancı ilahlarını, kulaklarındaki küpeleri Yakup’a verdi. Yakup bunları Şekem yakınlarında bir yabancı fıstık ağacının altına gömdü” (Yar. 35:2, 4).

İsraillilerin altından buzağı yaparak sapkınlığa meyletmeleri sonrasında, Tanrı onlara “şimdi üzerinizdeki takıları çıkarın, size ne yapacağıma karar vereyim” dedi. Pişmanlık içinde “İsrailliler takılarını çıkardı” (Çık. 33:5, 6). Pavlus açıkça Kutsal Yazı’nın bu sapkınlığı “çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için” kaydetmiş olduğunu ifade ediyor (1Ko. 10:11).

c. İyi bir vekilharçlık fedakârca yaşamayı gerekli kılar. Dünyanın çoğu yetersiz beslenirken, materyalizm Hristiyanların karşısına pahalı giysilerden, arabalardan ve takılardan lüks evlere kadar pek çok deneme çıkartıyor. Yaşam tarzlarındaki ve görünüşlerindeki sadelik, Hristiyanların, insanlara değil maddi varlıklara değer veren putperest yirmi birinci yüzyıl toplumunun açgözlülüğü, maddeciliği ve şatafatıyla tam bir tezat teşkil etmelerine yol açıyor.

Yukarıda açıklanmış olan Kitabi öğretilerin ve ilkelerin

ışığında, Hristiyanların kendilerini takılarla süslememeleri gerektiğine inanıyoruz. Yüzük, küpe, kolye ve bileklik takmanın, cafcıflı kravat, kol düğmeleri, broşlar ve gösteriştten başka bir işlevi olmayan her türlü mücevher ve aksesuarı kullanmanın, Kutsal Yazı tarafından teşvik edilen sade süslenme ile uyuşmadığını düşünöyoruz.

Kutsal Kitap, gösterişli makyaj malzemelerini putperestlik ve sapkınlık ile bağdaştırıyor (2Kr. 9:30; Yer. 4:30). Bu sebeple, makyaj konusunda da Hristiyanların doğal ve sağlıklı bir görünüşü sürdürmesi gerektiğine inanıyoruz. Eğer konuşma, davranış ve giyim tarzımızla Kurtarıcı'yı yüceltirsek, insanları O'na çeken mıknatıslara dönüşürüz.

Hristiyan Standartlarının İlkeleri

Hristiyan yaşam tarzı tüm yönleriyle Mesih aracılığıyla kurtuluşa bir cevaptır. Bir Hristiyan Tanrı'yı onurlandırmayı ve İsa'nın yaşadığı gibi yaşamayı arzu eder. Bazıları Hristiyan yaşam tarzını bir yapılmayacaklar listesi olarak görse de bizler tersine onu kurtuluş çatısı altında geçerli olan bir olumlu ilkeler dizisi olarak görmeliyiz. İsa, biz yaşama dolu dolu sahip olalım diye geldiğini vurgulamıştı. Bizi dolu yaşama yönlendiren ilkeler nelerdir? Kutsal Ruh bir kişinin hayatına geldiğinde, hayatında etrafındaki kişilerin açıkça görebileceği kararlaştırılmış bir değişim meydana gelir (Yuhanna 3:8). Ruh sadece kişinin yaşamında bir değişim başlatmakla kalmaz, O'nun etkisi daimidir. Ruh'un meyvesi sevgidir (Gal. 5:22, 23). Hristiyanlığın doğruluğuna dair en güçlü kanıt, seven ve sevelebilen bir Hristiyandır.

Mesih'in Düşüncesi ile Yaşamak. "Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun" (Flp. 2:5). Olumlu veya olumsuz her durumda Mesih'in düşüncesi ve isteğini anlamaya ve ona uygun şekilde yaşamaya çalışmamız gerekmektedir (1Ko. 2:16).

Ellen White Mesih ile bu tür bir ilişki içinde yaşanan bir hayatın harika sonuçlarından şöyle bahsediyor: "Gerçek bağlılık tamamen yürekten kaynaklanır. İsa da aynı şekilde davranmıştır. Eğer rıza gösterirsek, O Kendisini bizim düşüncelerimizle ve gayelerimizle özdeş-

leştirerek, kalplerimizi ve zihinlerimizi Kendisinin isteğini yerine getirmemize uygun hale getirecektir. Böylelikle ona itaat ederken kendi isteğimizi yerine getiriyor olacağız. Kötülüklerden arınan ve kutsanan irademiz, en çok O'na hizmet ederken hoşnut olacak. Allah'ı tanımak bizim için bir ayrıcalıktır ve O'nu tanıdığımızda sürekli itaat ile dolu bir yaşam süreceğiz. İsa'nın karakterinin mükemmelliğini örnek alıp Allah ile bütünleştiğimizde, günahattan nefret edeceğiz.”

Tanrı'yı Övmek ve Yüceltmek için Yaşamak. Tanrı bizim için çok fazla şey yaptı. Minnettarlığımızı göstermenin bir yolu da O'nu övmemizdir.

Mezmurlar ruhsal yaşamın bu yönünü güçlü bir şekilde vurguluyor. “Kutsal yerde baktım sana, gücünü, görkemini görmek için. Senin sevgin yaşamdan iyidir, bu yüzden dudaklarım seni yüceltir. Ömrümce sana övgüler sunacağım, senin adınla ellerimi kaldıracam. Zengin yiyeceklere doyarcasına doyacağım sana, şakıyan dudaklarla ağzım sana övgüler sunacak” (Mez. 63:2-5).

Bir Hristiyan için böyle bir övgü davranışı, yaşamdaki diğer şeylerin doğru bir bakış açısıyla değerlendirilmesini sağlayacaktır. Bizi cezadan ve günahın gücünden kurtarmış olan çarpmıha gerilmiş Kurtarıcımız'a bakarak, sadece “O'nu hoşnut eden şeyleri” yapmaya istek duyarız (1Yu. 3:22; ayrıca Ef. 5:10). Hristiyanlar bundan sonra “kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için” yaşarlar (2Ko. 5:15). Her gerçek Hristiyan, yaptığı her şeyde, her düşüncede, konuştuğu ve arzuladığı her şeyde Tanrı'yı ilk sıraya koyar. Onun Kurtarıcısı'ndan başka ilahları yoktur (1Ko. 10:31).

Örnek Olmak için Yaşamak. Pavlus kimsenin “tökezleyip düşmesine neden olmayın” (1Ko. 10:32) demişti. “Bu nedenle ben gerek Tanrı, gerek insanlar önünde vicdanımı temiz tutmaya her zaman özen gösteriyorum” (Elç. 24:16). Eğer bizim davranışlarımızın teşkil ettiği örnek diğer insanları günaha yönlendirirse, Mesih'in uğruna yaşamını vermiş olduğu kişiler için tökezleme taşlarına dönüşürüz. “O'nun bağlılığında durduğunu söyleyen birey tıpkı O'nun yaşadığı gibi yaşamalı” (1Yu. 2:6, TC).

Hizmet Etmek için Yaşamak. Hristiyanların böyle yaşam sürüyor olmalarının temel sebeplerinden bir tanesi de kaybolmuş olan kadınları ve erkekleri kurtarmaktır. Pavlus şöyle diyor, “ben de kendi yararımı değil, kurtulsunlar diye birçok kimsenin yararını gözeterek herkesi her yönden hoşnut etmeye çalışıyorum” (1Ko. 10:33, ayrıca Mat. 20:28).

Gereklikler ve Temel Esaslar

Kişinin yaşam tarzının, onun ruhsal tecrübesini ve tanıklığını etkilemesi nedeniyle, kilise teşkilatı olarak üyelerin asgari olarak uymalarının gerekli olduğu belirli yaşam tarzı standartları belirledik. Bu standartlar, tütünden, alkollü içeceklerden, düşünceye etki eden kimyasallardan, kirli etlerden kaçınmayı ve giyim kuşam ile boş zamanları değerlendirme konularında gelişen bir Hristiyan tecrübesini içermektedir. Bu asgari standartlar Tanrı'nın imanlıdan istediği tüm kusursuzluğu kapsamıyor. Bunlar sadece ışık yayan ve büyüyen bir Hristiyan tecrübesinin çok önemli ilk adımlarını gösteriyor. Bu standartlar ayrıca imanlı topluluğu içinde çok önemli olan birlik için de bir temel sağlar.

Hristiyan davranışının gelişimi (Tanrı'ya benzerlik) aşamalıdır, Mesih ile yaşam boyu süren bir birliği gerekli kılar. Kutsal bir yaşam sürmek, irademizi her gün Mesih'in denetimine teslim etmekten ve Kutsal Kitap çalışmamızda ve dualarımızda İsa öğretilerini bize açıkladıkça, her geçen gün irademizi O'nun öğretilerine uygun hale getirmekten başka bir şey değildir. Her birimizin olgunluk seviyesi farklı olduğu için, daha zayıf olan kardeşlerimizi yargılamaktan kaçınmak önemlidir (Rom. 14:1; 15:1).

Hristiyanlar Kurtarıcı ile birlik içindedirler ve sadece bir tek gayeleri vardır: kurtulmaları adına değerli bir plan yapmış olan göksel Baba'yı onurlandırmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmak. “Özet olarak, her ne yer ve içerseniz, her ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın” (1Ko. 10:31).

Evlilik ve Aile

Evlilik Aden bahçesinde ilahi bir şekilde kuruldu ve erkek ile kadın arasında sevgi dolu bir yoldaşlıkla ömür boyu sürecek bir birlik olarak İsa Mesih tarafından onaylandı. Hristiyan için evlilik bağı, kişinin eşine olduğu kadar Allah'a da vermiş olduğu bir sözdür ve sadece ortak imanı paylaşan eşler arasında olmalıdır. Mesih ile O'nun kilisesi arasındaki ilişkinin sevgisini, kutsallığını, yakınlığını ve kalıcılığını yansıtmaya gereken bu ilişkinin temeli, karşılıklı sevgi, hürmet, saygı ve sorumluluktur. Boşanma konusunda, İsa, bir kişinin fuhuştan başka bir nedenle eşinden boşanıp başkasıyla evlenmesi halinde, bu kişinin zina etmiş olacağını öğretmiştir. Bazı aile ilişkileri mükemmellikten uzak olmalarına rağmen, kendilerini tamamen Mesih'te birbirine adayan eşler Kutsal Ruh'un yardımı ve kilisenin gözetimi ile sevgi dolu birliğe erişebilirler. Allah aileyi bereketler ve aile fertlerinin tam olgunluğa erişebilmek için birbirilerine destek olmalarını ister. Anne - babalar çocuklarını büyütürken onlara Rabb'i sevmeyi ve O'na itaat etmeyi öğretmelidirler. Onlara kendi örnekleriyle ve sözleriyle Mesih'in, onların Kendi bedeninin, yani Rabb'in ailesinin bir ferdi olmasını isteyen, her zaman sevecen ve ilgili bir eğitmen olduğunu öğretmelidirler. Ailenin yakınlığının arttırılması, müjdenin son mesajının ayırt edici özelliklerinden biridir. (Yar. 2:18-25; Mat. 19:3-9; Yu. 2:1-11; 2Ko. 6:14; Ef. 5:21-33; Mat. 5:31, 32; Mar. 10:11, 12; Luk. 16:18; 1Ko. 7:10, 11; Çık. 20:12; Ef. 6:1-4; Yas. 6:5-9; Özd. 22:6; Mal. 4:5, 6.)

Ev, allah'ın erkek ve kadınlardaki suretinin yenilenmesi için en uygun ortamdır. Aile içinde anne, baba ve çocuklar kendilerini tam olarak ifade edebilir, birbirlerinin aidiyet, sevgi ve yakınlık ihtiyaçlarını karşılayabilirler. Burası, kişiliğin oluştuğu ve özsaygının geliştiği yerdir.

Ev aynı zamanda gerçek Hristiyanlık ilkelerinin Allah'ın lütfu aracılığıyla hayata geçirildiği ve Hristiyanlık değerlerinin nesilden nesile aktarıldığı yerdir.

Aile büyük mutluluğun yaşandığı bir yer olabilir fakat aynı zamanda korkunç ıstırapın yaşandığı bir yer de olabilir. Tanrı'nın gerçek karakterini ortaya çıkartan uyumlu bir aile yaşamı, Hristiyan ilkelerinin gerçekten uygulandığının göstergesidir. Maalesef, günümüz ailelerinde bu niteliklerin hepsi birlikte nadiren ortaya konuluyor. Bunun yerine birçok ailede, çekişme, isyankârlık, rekabet, öfke, yersizlik ve hatta gaddarlık gibi bencil insan kalbinden kaynaklanan düşüncelerin ve niyetlerin ortaya konduğunu görüyoruz. Fakat bu özellikler Tanrı'nın asıl planının bir parçası değildi. İsa şöyle demişti, "Başlangıçta bu böyle değildi" (Matta 19:8).

Başlangıçta

Sebt günü ve evlilik, Tanrı'nın insan ailesine asıl armağanlarından ikisidir. Onlar, zaman, mekân ve kültür fark etmeksizin dinlenme ve ait olma sevincini karşılamayı amaçlıyorlardı. Bu iki kurumun tesis edilmesi, Tanrı'nın yeryüzünü yaratışını sona erdiren işleriydi. Bunlar, O'nun Yaratılış'ta insanoğluna verdiği fazlasıyla iyi armağanlardan en iyileri, O'nun son dokunuşlarıydı. Sebt Günü'nün tesis edilmesiyle, Tanrı insanlara dinlenme, yenilenme ve O'nunla birlik olma zamanını vermiş oldu. İlk aileyi kurduğunda ise, onlara ait olma hissini sağlayarak ve Tanrı'ya ve başkalarına hizmet veren çok yönlü insanlar olarak gelişmeleri için fırsat vererek, insanoğlu için temel sosyal birliği tesis etmiş oldu.

Tanrı'nın Suretinde Erkek ve Dişi. Yaratılış 1: 26, 27 ayetleri, Tanrı'nın yeryüzünde yaşayacak olan insanları yaratışını tarif ediyor: "Tanrı, 'Kendi suretimizde, kendimize benzer [adam] yaratalım' dedi... Tanrı [adamı] kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı." Burada kullanılan adam ifadesi (hem İbranice hem İngilizce), Eski Ahit'teki 500 farklı ayette de kullanılmış olduğu gibi, cinsiyet belirtmemektedir. Bu ifade hem erkeği hem kadını belirtmektedir (bu sebeple, Her iki Kutsal Kitap çevirisinde de

[YÇ, KM] bu sözcük insan diye tercüme edilmiştir). Bu ayetler, erkeğin Allah'ın suretinde, kadının ise erkeğin suretinde yaratılmış olduğu kanısının gerçeği yansıtmadığını açıkça gösteriyor. Aslında her ikisi de Allah'ın suretinde yaratıldılar.

Aynı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un Tanrı olması gibi, erkek ve dişi de birlikte insanı oluşturuyorlar. Ve aynı Tanrılık gibi, bir olmalarına rağmen, işlevleri aynı değil. Varlık olarak, değer olarak eşitler fakat şahsiyet olarak aynı değiller (Yuhanna 10:30, 1Ko. 11:3). Bedenleri birbirini tamamıyor ve işlevleri de müşterek.

Her iki cinsiyet de, farklı işlevleri de "çok iyi" (Yaratılış 1:31). Ev ve aile, cinsiyet farklılığı olgusu üzerine inşa edilmiştir. Tanrı, farklı cinsleri bulunmayan bazı hayvansal yaşam formlarında gözlemlendiği gibi, erkek ve dişiyi yaratmadan da yeryüzünde yaşamı yayabilirdi. Fakat Allah, genel biçim ve nitelikleri benzer fakat her biri karşı tarafta olmayan ve birbirini tamamlayan özellikler barındıran iki birey yarattı. Sadece bir cinsiyetten olan bireylerden oluşan bir dünya tamamlanmış olamazdı. Ancak hem erkeği hem de dişiyi barındıran toplum gerçekten tamamlanmış olur. Her iki cinsiyet de şart olduğu için bu durumda mutlak eşitlikten de bahsedebiliriz.

İlk olan ve dolayısıyla insan ırkının başı olan Âdem, ilk gününde eşsiz olduğunu hissetmişti, onun gibisi yoktu. "Ama kendisi için uygun bir yardımcı bulunmadı" (Yaratılış 2:20). Allah bu eksikliğin farkındaydı çünkü şöyle dedi, "Âdem'in yalnız kalması iyi değil... Ona uygun bir yardımcı yaratacağım" (Yar. 2:18).

Bu ayette "uygun" diye tercüme edilen İbranice sözcük neged, "birinin ya da bir şeyin öncesinde, önünde, karşısında ya da onunla ilgili olma" anlamlarına gelen bir edattır. Bu durumda Âdem'in karşısında duracak olan kişinin, onu tamamlaması, benzeri olarak onunla uyumlu olması gerekiyordu. Böylece "Allah Âdem'e derin bir uyku verdi" ve onun "kaburga kemiklerinden birini al[arak]" eşini ortaya çıkardı (Yar. 2:21).

Âdem uyandığında yaratımın bu özellikli işinin mümkün kıldığı yakın ve samimi ilişkinin hemen farkına vardı. "Âdem, 'İşte, bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir' dedi, 'Ona "Kadın" denilecek, çünkü o adamdan alındı' " (Yaratılış 2:23; ayrıca 1Ko. 11:8).

Evlilik. Tanrı erkeğin ve kadının farklılığından birlik düzenini kurdu. O ilk Cuma günü, O'nun benzerliğinde yaratılmış bu iki kişiyi tek kişi haline getirerek ilk evliliği gerçekleştirdi. O zamandan beri de evlilik hem ailenin hem de toplumun temeli oldu.

Kutsal Yazı evliliği hem ayrılığın hem de birleşmenin kesin bir işi olarak tanımlıyor: “Adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak” (Yar. 2:24).

1. Ayrılma. Evlilik ilişkisinde hayati öneme sahip olan şey, ilk ailemize ait ilişkileri geride bırakmaktır. Evlilik ilişkisi ebeveyn çocuk ilişkisinin yerini almalıdır. Bu anlamda, kişinin ebeveynleriyle olan ilişkisini “bırakması,” başka birine “bağlanmasını” mümkün kılar. Bu süreç yoksa evlilik için sağlam bir temel de yoktur.

2. Bağlanma. “Bağlanma” olarak tercüme edilen İbranice sözcük, “yapıştırma, ilişirme, birleştirme, tutuşturma” anlamlarına gelen bir sözcükten türemiştir. İsim halinde lehimleme veya kaynaklama manasında da kullanılabilir (Yşa. 41:7). Bu bağın yakınlığı ve sağlamlığı evlilik bağının doğasını da gözler önüne seriyor. Bu kadar yakından birbirine bağlanmış kişilerin oluşturduğu birliği ayırmaya yönelik her girişim o kişileri yaralayacaktır. Bu insan bağının güçlü bir bağ olduğu, aynı fiilin Allah ile O'nun halkı arasındaki bağı ifade etmek için de kullanılmış olmasıyla açıklık kazanıyor: “Tanrınız RAB'den korkun, O'na kulluk edin. O'na bağlı kalın ve O'nun adıyla ant için” (Yas. 10:20).

3. Antlaşma. Kutsal Yazı'da evli çiftleri birbirine bağlayan bu sözden, bu yeminden, Tanrı'nın Sözü'ndeki bilinen en kutsal ve bağlayıcı ifade olan “antlaşma” diye bahsedilir (Mal. 2:14; Özd. 2:16, 17). Koca ve karı arasındaki ilişki, Tanrı ile halkı arasındaki sonsuza dek kalıcı antlaşmayı, yani kiliseyi örnek almalıdır (Ef. 5:21–33). Onların birbirlerine adanmaları, Tanrı'nın antlaşmasını niteleyen bağlılığı ve katlanmayı içermelidir (Mez. 89:34; Ağıtlar 3:23).

Tanrı ve çiftin ailesi, arkadaşları ve toplumu, onların birbirlerine verdikleri söze tanıklık ederler. Bu antlaşma gökte onaylanır. “O halde Tanrı'nın birleştirdiğini, insan ayırmasın” (Mat. 19:6). Hristiyan bir çift, evlenerek yaşadıkları sürece birbirlerine bağlı kalacaklarına dair ant içmiş olduklarının bilincindedir.

4. Bir beden olma. Ayrılış ve bağlanma antlaşması yapmak, bir birliğin meydana gelmesini sağlar. Bu birlik bir sırdır. Burada olan her anlamda bir birliktir, evlenen çift birlikte yürür, birlikte ayakta durur ve derin bir yakınlık içinde olurlar. Başlangıçta bu birlik evliliğin fiziksel birliğini ifade eder. Fakat bunun ötesinde, ilişkinin fiziksel yanını kuvvetlendiren zihnin ve duyguların yakın bağını da işaret eder.

a. Birlikte yürümek. Tanrı Kendi halkı ile olan ilişkisiyle ilgili şu soruyu soruyor, “iki kişi anlaşmadan birlikte yürür mü?” (Amos 3:3). Bu soru bir beden olacaklar için de uygundur. Tanrı İsraililer’e komşu halklarla evlilik yapmamaları konusunda uyarıda bulundu “çünkü onlar oğullarınızı beni izlemekten saptırarak, başka ilahlara tapmalarına neden olacaklardır” (Yas. 7:4; ayrıca Yeşu 23:11–13). İsraililer bu uyarıları görmezden geldiklerinde, yıkıcı sonuçlarla yüz yüze geldiler (Hâkimler 14–16; 1. Kr. 11:1–10; Ezra 9:10).

Pavlus bu ilkeyi daha açık ifadelerle tekrarlamıştı: “İman-sızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir? Mesih’le Belyal uyum içinde olabilir mi? İman edenle iman etmeyenin ortak yanı olabilir mi? Tanrı’nın tapınağıyla putlar uyuşabilir mi? Çünkü biz yaşayan Tanrı’nın tapınağıyız” (2Ko. 6:14–16; ayrıca 17, 18).

Kutsal Yazı açıkça imanlının sadece imanlı ile evlenmesini istemektedir. Fakat bu ilke bunun da ötesindedir. Gerçek birlik inançlar ve uygulamalara dair bir uzlaşmayı da gerekli kılar. Dini deneyimlerdeki farklılıklar, evlilikte gerginliklere ve çatlaklara yol açabilecek yaşam tarzı farklılıklarına yol açabilir. Öyleyse Kutsal Kitap’ın bahsettiği birliğe ulaşmak için insanlar kendi mezheplerindeki kişilerle evlenmelidirler.

b. Birlikte ayakta durmak. Bir beden olmaları için iki insanın birbirine tam olarak bağlı olmaları gereklidir. Kişi evlendiği zaman, her riski göze alarak eşinden gelen her şeyi kabul eder. Evlenen kişiler, eşlerinin sorumluluklarını paylaşmayı, her şeye karşı eşleriyle birlikte durmayı kabul etmişlerdir. Evlilik, vazgeçmeyecek etkin ve ısrarcı bir sevgiyi gerekli kılar.

İki kişi sadece bedenlerini ve maddi varlıklarını değil, sahip oldukları her şeyi, düşüncelerini, hislerini, sevinçlerini, acılarını, umutlarını, korkularını, başarılarını ve başarısızlıklarını paylaşırlar. “Bir beden olmak” demek iki kişinin tamamıyla bir beden, ruh ve can olmaları, fakat iki ayrı kişi olmaya devam etmeleri demektir.

c. Yakınlık. Bir beden olmak cinsel birlikteliği de içerir. “Âdem karısı Havva ile yattı. Havva hamile kaldı” (Yar. 4:1). Her erkek ve her kadının Âdem ve Havva'nın zamanından beri hissettiği birlik olma yolculuğunda, tüm çiftler bu ilk aşk hikâyesini yeniden sahneye koyar. Cinsel yakınlaşma onların fiziksel olarak bütünleşmesine en yakın şeydir ve çiftin duygusal ve ruhsal olarak tecrübe edebileceği yakınlığı temsil eder. Hristiyan evliliğindeki sevgi, sıcaklık, sevinç ve zevk ile nitelendirilmelidir (Özd. 5:18, 19).

“Herkes evliliğe saygı gösterebilir. Evlilik yatağı günahla lekelenmesin” (İbr. 13:4). Kutsal Yazılar açıkça karı ve koca arasındaki sevginin sevinçli cinsel ifadesinin Tanrı'nın planı olduğunu söylüyor. İbraniler kitabının yazarının vurguladığı gibi, o kirli, günahkâr ve lekeli değildir. Orası evlilikteki en onurlu, karı ve kocanın karşılıklı sevgilerini özel olarak kutladıkları kutalların kutsal bir yeridir. O hem kutsal hem de çok keyifli olması gereken bir zamandır.

5. Kutsal Kitap'a uygun sevgi. Evlilikteki sevgi, şartsız sevecen bir sevgi ve kişinin fiziksel, duygusal, zihinsel ve ruhsal tüm unsurlarında Allah'ın suretinde birlikte büyümeyi teşvik eden karşılıklı yakın bir bağlılıktır. Evliliğin içinde farklı sevgi türleri aynı anda işler durumdadır; romantik ve tutkulu zamanları vardır, duygusal zamanları vardır, rahatlatıcı zamanları vardır, candan ve aidiyet hissinin hâkim olduğu zamanları vardır. Fakat gerçek ve kalıcı evlilik sevgisinin temelini Yeni Ahit'te tanımlanan agape sevgisi (bencil olmayan, tümüyle verici sevgi) oluşturur.

İsa bizim günahlarımızın hem suçunu hem de sonuçlarını kabul ederek çarmıha gittiğinde, bu sevginin en yüce halini ortaya koydu.

“Dünyada kendisine ait olanları hep sevmiştir; sonuna kadar da sevdi” (Yuhanna 13:1). Günahlarımızın O’nu götürdüğü sona rağmen, O bizi sevdi. İsa Mesih’in şartsız agape sevgisi budur.

Pavlus bu sevgiyi şöyle tarif ediyor: “Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır. Sevgi asla son bulmaz” (1Ko. 13:4–8).

Ed Wheat bu ayetleri şöyle yorumluyor: “Agape sevgisi sonsuz bir güç kaynağına bağlıdır ve tüm diğer sevgiler biterken o işlevini yerine getirmeye devam eder... Ne olursa olsun sever. Karşıdaki kişi ne kadar sevilmez bir olursa olsun agape akmaya devam edebilir. Agape, Tanrı’nın bize karşı duyduğu sevgi gibi şartsızdır. İradenin kasti bir seçimi üzerine kurulu zihinsel bir tavidir.

6. Kişisel ruhsal sorumluluk. Evlilik aracılığıyla çiftler ant içerek birbirlerine bir söz verirler, yaptıkları seçimlerin sorumluluğunu kişisel olarak taşımak zorundadırlar (2Ko. 5:10). Böyle bir sorumluluğu almak demek, asla kendi yaptıkları bir şey için eşlerini suçlamayacakları anlamına gelir. Ayrıca kendi kişisel ruhsal gelişmelerinin de sorumluluğunu kabul etmelidirler. Kimse başka birinin ruhsal gücüne bel bağlayamaz. Fakat öte yandan, her birinin Tanrı ile olan ilişkisi, eşi için bir güç ve cesaret kaynağı olarak hizmet edebilir.

Düşüş’ün Evlilik Üzerindeki Etkisi

İnsanın Allah’ın suretini yansıttasındaki günahın sebep olduğu bozulma, en az yaşamın diğer alanlarını olduğu kadar evlilik yaşantısını da etkiledi. Bir zamanlar sevgi ve birliğin hüküm sürdüğü yere kişisel çıkarlar hâkim oldu. Mesih’in sevgisi ile yönlendirilmeyen herkesi sürükleyen esas güdü bencilliktir. Tüm teslim olma, kulluk ve müjdenin temsil ettiği verme ilkelerinin tersine işleyen bencillik, Hristiyan başarısızlığının ortak paydasıdır.

Âdem ve Havva itaatsizlik göstererek yaratılış amaçlarını ihlal etmiş oldular. Günah işlemeden önce Tanrı’nın önünde tüm açıklıklarıyla ya-

şıyorlardı. Sonrasında ise, sevinçle O'na gitmek yerine korkuyla O'ndan saklandılar. Kendi haklarındaki gerçeği saklamaya çalıştılar ve yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmediler. Bahanelerinin ortadan kaldırmaya yetmediği derin bir suçluluk duygusu içinde oldukları için, Tanrı ve kutsal meleklerin karşısına çıkamadılar. O zamandan beri bu bahane üretme ve kendini aklama çabası, Tanrı ile insan arasındaki alışlagelmiş üslup haline geldi.

Onları saklanmaya iten korku sadece Âdem ve Havva'nın Tanrı ile olan ilişkisini değil, birbirleri arasındaki ilişkiyi de bozdu. Tanrı onları sorguya çektiğinde, her ikisi de diğerini suçlayarak kendilerini korumaya çalıştılar. Suçlamaları Tanrı'nın Yaratılış'ta inşa ettiği sevgi dolu ilişkinin ciddi bir şekilde bozulmuş olduğunun kanıtıdır.

Günahtan sonra Tanrı kadına, “kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek” (Yar. 3:16) dedi. O, kadın ve erkek arasındaki temel eşitliği değiştirmeyen bu ilkeyi hem ilk çiftin hem de ileri zamanlardaki evli çiftlerin faydası için istedi. Maalesef bu ilke bozuldu. O zamandan beri, çağlar boyunca evliliği nitelendiren kaba gücün hakimiyeti, manipülasyon ve benliğin tahrifatı oldu. Benmerkezcilik, razı olmanın ve karşılıklı minnettarlığın azalmasına neden oldu.

Hristiyanlığın özü, Düşüş öncesindeki evliliği niteleyen özverili uyum içinde yaşamaktır. Bu uyumu bozan günahtan başkası değildi. Karı koca arasındaki duygusal yakınlık her ikisinin de mutluluğuna katkı sağlamalıdır. Her biri diğerinin mutluluğu için gayret etmelidir. Bir olarak kaynaşmalı, fakat her ikisi de Tanrı'ya ait olan kişiselliklerini kaybetmemelilerdir.

Tanrı'nın Gayesinden Sapmalar

Çok Eşlilik. Çok eşlilik Tanrı'nın Aden Bahçesi'nde ilk evlilikle tesis ettiği birlik ve bütünlükle çelişmektedir. Çok eşlilikte tüm diğerlerini bırakma yoktur. Her ne kadar Kutsal Yazılar atalar zamanında çok eşliliği toplumsal bir gerçek olarak tanımlıyor olsa da evliliğin tanımı o evliliklerin ilahi gayeye uygun olmadığını açıkça gösteriyor. Bu evlilikler içindeki çeşitli alt birimler, güç çekişmelerine, can yakan dargınlıklara ve yabancılaşmalara, (bkz. Yar. 16; ayrıca 29:16–30:24, vs.) ailenin diğer

üyelerini yaralamak için çocukların duygusal silahlar olarak kullanılmalarına alet oldular.

Tek eşli evlilik, eşlere yakınlıklarını ve bağlarını güçlendiren ait olma hissini sağlar. İlişkilerinin eşsiz olduğunu ve başka kimsenin onların paylaştıklarını paylaşamayacağını anlarlar. Tek eşli evlilik ilişkisi en açık şekilde Mesih ile O'nun kilisesi arasındaki ve kişi ile Tanrı arasındaki ilişkiyi yansıtır.

Fuhuş ve Zina. Günümüz düşüncesi ve yaşam tarzı, eşlerin yaşamları boyunca birbirlerine cinsel anlamda sadık kaldığı kalıcı bağlılıkları hafife alıyor. Fakat Kutsal Yazı evlilik dışındaki tüm cinsel ilişkileri günah olarak görüyor. Yedinci emir hala yürürlükte ve değişmemiştir: “Zina etmeyeceksin” (Çık. 20:14). Burada niteleyicilerden ya da istisnalardan bahsedilmiyor. Bu emir, evlilik ilişkisini kıskanç bir şekilde koruyan bir ilkedir.

Kutsal Kitap'ın fuhuş ve zina konusundaki görüşü, günümüzün “rıza gösteren yetişkinler” diyerek bu tür ilişkilere hoşgörülle yaklaşan görüşüyle tam manasıyla taban tabana zıttır. Hem Yeni hem de Eski Ahit'teki birçok ayet bu tür davranışları suçlu çıkarmaktadır (Lev. 20:10–12; Özd. 6:24–32; 7:6–27; 1Ko. 6:9, 13, 18; Gal. 5:19; Ef. 5:3; 1Se. 4:3; vs.).

Böyle ilişkilerin geniş kapsamlı ve uzun süren etkileri olabilir. Bunlar yasal cinsel eşin hakkını gasp eder ve onu fiziksel, ruhsal, ekonomik, yasal ve toplumsal açıdan yaralayabilir. Anne babalara ve eğer dâhil olmuşlarsa özellikle de çocuklara zarar verirler. Bu ilişkiler zührevi hastalıkların bulaşmasına ve evlilik dışı çocukların doğmasına sebep olabilir. Ayrıca, bu tür ilişkilerin tepesinde bulunan yalan ve sahtekârlık bututları güveni öyle bir yıkar ki, güven bir daha asla tesis edilemeyebilir. Kutsal Kitap'ın bu çeşit ahlâksızlar karşısındaki ihtarlarını bir yana bırakın, sadece ortaya çıkan kötü sonuçlar bile böyle ilişkiler içine girme konusunda yeterli bir uyarı sağlamalıdır.

Düşüncenin Kirliliği. Günah sadece dıştan bir iş değildir, aksine aynı zamanda düşünce kalıplarının derinlerine erişen bir yürek meselesidir. Eğer dereler kirlenmişse ırmaklar da büyük ihtimalle temiz

olmaz. İsa, insan davranışını harekete geçirenin zihnin içindeki birikim olduğunu görmüştü, “Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, fuhuş, hırsızlık, yalan yere tanıklık ve iftira hep yürekte kaynaqlanır” (Matta 15:19). Aynı şekilde, sadakatsizliği de duygu ve düşüncelere dayandırıyor: “ ‘Zina etmeyeceksin’ dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadını zina etmiş olur’ ” (Matta 5:27, 28).

Hayal gücünün ayartılması üzerinden kar etme amacını güden komple bir endüstri ortaya çıkmıştır. Bu endüstrinin ürünleri olan şehvetli filmler ve kitapların Hristiyan yaşamında yeri yoktur. Bunlar sadece haram ilişkileri teşvik etmekle kalmıyor, erkekleri ve kadınları sadece birer cinsel objeye indiriyorlar ve böylelikle gerçek cinselliğin anlamını bozarak Allah’ın suretini karartıyorlar. Hristiyanlar saf düşünmeye ve saflık içinde yaşamaya çağırılmışlardır çünkü onlar sonsuzluk boyunca saf bir toplumda yaşamaya hazırlanıyorlar.

Ensest. Bazı ebeveynler çocuklarını karşı duydukları sevgiyi sağlıklı bir şekilde ifade etme sınırlarını aşarlar ve onlara karşı fiziksel ve duygusal olarak yakınlaşırlar. Bu genelde normal karı-koca ilişkisinin ihmal edilmesinin sonucudur ve eş rolünü oynaması için çocuklardan biri seçilmiştir. Bu şekilde sınırların bulandırılması kardeşler ve geniş aile üyeleri arasında da ortaya çıkabilir.

Ensest ilişki Eski Ahit’te yasaklandı (Lev. 18:6–29; Yas. Tek. 27:20–23) ve Yeni Ahit’te mahkûm edildi (1Ko. 5:1–5). Böyle bir istismar çocuğun cinselliğinin gelişimine zarar verir ve ilerideki olası evlilik yaşantısına hoş görülemez bir utanç ve suçluluk yükü taşımasına sebep olur. Ebeveynler bu sınırları aştıklarında, çocuğun Tanrı’ya iman etmesi için hayati derecede önemli olan güven duygusunun gelişmesine de zarar vermiş olurlar.

Boşanma. İsa’nın bir ifadesi Kutsal Kitap’ın boşanmayla ilgili öğretisini özetliyor: “O halde Tanrı’nın birleştirdiğini, insan ayırmasın” (Matta 19:6; Markos 10:7–9). Evlilik Tanrı onu kutsamış olduğu için kutsaldır. Nihayetinde, karı ve kocayı birleştiren sadece insanların sözleri veya cinsel ilişki değil Tanrı’dır. Yani onların birliğini mühürlemiş olan

O'dur. O halde, boşanma ve yeniden evlenme konularındaki Hristiyan görüşü Kutsal Yazılar'a dayanmalıdır.

İsa'nın şu ifadesi, boşanma hakkındaki Hristiyan görüşünü destekleyen temel Kutsal Kitap ilkesine açıklık getiriyor: Tanrı'nın gayesi evliliğin ayrılmaz olmasıydı. Ferisiler O'na evlilikte anlaşmazlığın boşanmak için yeterli sebep olup olmadığını sorduklarında, O, Aden bahçesindeki evlilik örneğini yani daimî birlikteliği ileri sürmüştü. Musa'nın boşanma yasasını öne sürerek O'nu zorladıklarında ise şöyle cevap verdi, "inatçı olduğunuz için Musa karılarınızı boşamanıza izin verdi... Başlangıçta bu böyle değildi" (Matta 19:8). Ayrıca, boşanma için tek geçerli sebebin ihanet olmasını şart koştu (Matta 5:32; 19:9).

O'nun Ferisiler'e verdiği cevap, İsa'nın onlardan çok daha derin bir sadakat anlayışına sahip olduğunu ortaya koyuyordu. O'nun söylediklerinden ve Eski ve Yeni Ahitler'deki evlilikle ilgili ilkelerden, Tanrı'nın, evlenen kişilerden O'nun suretini kalıcı bir birlik içinde yansıtmalarını istediği sonucuna varılabilir.

Hatta eşlerden birinin sadakatsizliği bile, evliliğin illaki boşanma ile sonuçlanması gerektiği anlamına gelmez. Çarmıhın yolu yürekten tövbeyi ve bağışlanmayı, öfkenin köklerini bir kenara bırakmayı teşvik ediyor. Zina durumunda bile, kırgın eş, bağışlama ve Tanrı'nın barıştıracı gücü aracılığıyla Tanrı'nın Yaratılıştaki asıl gayesini sürdürmeye gayret etmelidir. Kutsal Kitap'a göre, zina evliliğinize diğer tüm günahlardan daha çok zarar verir. Bağışlamaya hazır olduğunuzda ve olumsuz yaklaşımınızı bir kenara bıraktığınızda, Tanrı sizi iyileştirmeye ve birbirinize karşı olan sevginizi yenilemeye çoktan hazır olacaktır.

Evliliğin ilahi gayesi eşlerden birinin ölümüne dek sevgi dolu ve sürekli bir birlik olsa da bazen eşin veya çocuğun fiziksel olarak istismar edilmesi gibi suçlar nedeniyle ayrılıklar gerekli hale gelmektedir. Bazı durumlarda böyle ayrılıklar sadece boşanma ile güvence altına alınabilir. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda bu kişileri yargılayamayız. Fakat "evlilik yeminine sadakatsizlikten" kaynaklanmayan bu tip bir ayrılık veya boşanma, kutsal yazıya göre eşlere yeniden evlenme hakkı tanımıyor, elbette eşlerden diğeri evlenmediği, zina etmediği, fuhuş işlemeyi veya yaşamını yitirmediği sürece.

Evlilik ilahi bir kurum olduğu için, kilise boşanmayı engellemek, eğer boşanma gerçekleşmişse de sonucunda ortaya çıkan yaraları iyileştirmek için benzersiz ve önemli bir sorumluluğa sahiptir.

Eşcinsellik. Tanrı erkek ve kadını birbirlerinden ayrı olsunlar fakat birbirlerini tamamlasınlar diye yarattı. Bunu yaparken de onların cinsel duygularını karşı cinsle doğru yöneltti. İnsanları niteleyen farklılaştırma ve bağlanabilirlik, sağlıklı bir ilişki oluşturmak için iki cinsi birbirine çeken cazibede ortaya konulmuştur.

Bazı durumlarda günah bu temel yönelimi bile etkileyerek eşcinsellik denilen bir olguya yol açmıştır. Böyle durumlarda karşı cinsle doğru olan doğal yönelimin tersine döndüğü ve aynı cinsle karşı bir cinsel yönelimin meydana geldiği görülür.

Kutsal Yazı eşcinselliği oldukça sert ifadelerle mahkûm ediyor (Yar. 19:4–10; ayrıca Yahuda 7,8; Lev. 18:22; 20:13; Rom. 1:26–28; 1Ti. 1:8–10). Bu çeşit davranışlar Tanrı'nın kadın ve erkekteki suretine ciddi zarar vermektedir.

“Herkes günah işledi[ği] ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun” kaldığı için (Rom. 3:23), Hristiyanlar ıslah edici bir yaklaşımla bu rahatsızlığa kapılmış kişilerle ilgilenmelidirler. Onlar, Mesih'in zina yaparken yakalanan kadına karşı takındığı tavrı yansıtmalıdır: “Ben de seni yargılamıyorum... Git, artık bundan sonra günah işleme!” (Yuhanna 8:11). Sadece eşcinsel eğilime sahip olanların değil, endişeye, utanca ve suça sebep olan ilişkiler ve davranışlar içine düşmüş tüm kişilerin, onları dinleyecek eğitimli ve tecrübeli bir Hristiyan danışmana ihtiyacı vardır. Hiçbir davranış Tanrı'nın iyileştirici lütfunun ulaşabileceğinden daha ötede değildir.

Aile

Tanrı Âdem ve Havva'yı yarattıktan sonra onları dünya üzerine egemen kıldı (Yar. 1:26; 2:15). Onlar ilk aileyi, ilk kiliseyi oluşturdular ve toplum da onlarla başladı. Yani toplum, aile ve evlilik üzerine inşa edilmiş oldu. Yeryüzündeki onlardan başka insan olmadığı için, Tanrı onlara, “ ‘verimli olun, çoğalın’ dedi, ‘Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın’ ” (Yaratılış 1:28).

Dünya nüfus istatistikleri gösteriyor ki, doldurulmamış yeryüzü artık doldurulmak ve denetime alınmak istemiyor. Fakat dünyaya çocuk getirmeye karar veren evli Hristiyan çiftlerin, çocuklarını Rabb'in terbiyesi ve nasihatleriyle yetiştirme zorunlulukları vardır (Ef. 6:4). Evli çiftlerin bu yola girmeden önce Tanrı'nın aile için gayesinin ne olduğunu göz önünde bulundurmaları gerekmektedir.

Ebeveynler

1. Baba. Kutsal Yazı kocaya ve babaya ev halkının başı ve rahibi olma görevini vermiştir (Kol. 3:18–21; 1Pe. 3:1–8). O, kilisenin başı olan Mesih'in bir örneğidir. “Çünkü Mesih bedenin kurtarıcısı olarak kilisenin başı olduğu gibi, erkek de kadının başıdır. Kilise Mesih'e bağımlı olduğu gibi, kadınlar da her durumda kocalarına bağımlı olsunlar. Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır. Aynı biçimde kocalar da karılarını kendi bedenleri gibi sevmelidir. Karısını seven kendini sever” (Ef. 5:23–28).

Aynı, kiliseyi Mesih'in yönetmesi gibi karı ve koca ikisi de boyun eğmelidirler fakat Tanrı'nın Sözü, bir vicdan meselesi olmayan konularda kocanın egemenliğini tercih etmektedir. Koca aynı zamanda karısının şahsına en yüksek saygıyı gösterme sorumluluğuna da sahiptir.

Mesih'in ortaya koyduğu bir kul olarak çarmıha giden nazik hükümdarlık gibi, koca da özverili şekilde yönetmelidir. Mesih'in yönetimi bilgelik ve sevgidir ve kocalar karılarına karşı sorumluluklarını yerine getirirken, yetkilerini Mesih'in kiliseye karşı gösterdiği aynı hassasiyetle kullanacaklardır. Koca, Mesih'in Ruhunun denetimi altında olduğunda, karısının ona itaat etmesi sadece rahat ve fayda getirecektir çünkü kocası ondan, aynı Mesih'in kiliseden itaat etmesini istemesi gibi sadece iyi şekilde sonuçlanacak şeyler isteyecektir. Tüm kocalar eşlerinin nasıl itaat etmeleri gerektiğini öğrenmek için değil, Mesih'in düşüncesine nasıl sahip olabileceklerini ve hanelerinin efendisi olmak için

nasıl aklanmış, arınmış ve layık olabileceklerini öğrenmek için Mesih'in sözlerini çalışsınlar.

Baba, ailenin rahibi olarak, İbrahim gibi ailesini günün başlangıcında Rabb'in eline teslim etmek için bir araya toplayacaktır. Akşam olduğunda onları bağışladığı bereketler için Tanrı'ya övmeye ve teşekkür etmeye yönlendirecektir. Bu aile ibadeti, aile içinde Tanrı'ya öncelik verilen bu zaman, birleştiren bir bağ olacaktır.

Bilge bir baba çocukları ile zaman geçirir. Bir çocuğun babasından öğreneceği, anneye karşı saygı ve sevgi, Tanrı sevgisi, duanın önemi, diğer insanları sevmek, çalışma yöntemi, ölçülülük, doğayı ve Tanrı'nın yarattığı şeyleri sevmek gibi pek çok şey vardır. Fakat baba hiç evde değilse, çocuk bu ayrıcalık ve sevinçten mahrum kalacaktır.

2. Anne. Yeryüzünde Tanrı ile ortaklık içinde olmaya en yakın şey anneliktir. Tahtında oturan kralın işi, annenin işinden daha değerli değildir. Anne hanenin kraliçesidir. Değerli, sonsuz yaşama hazır olsunlar diye çocuklarının karakterini biçimlendirmek onun ellerindedir. Bir meleğin bile daha önemli bir işi yoktur çünkü o bu işi yaparak Tanrı'ya hizmet etmektedir. Dünyanın ölçütlerine riayet etme ayartmasına direnebilmesi için, yaptığı işin kıymetini bilmesini ve Tanrı'nın bütün zırhını kuşanmasını sağlayın. Onun işi hem şimdi hem de sonsuzluk içindir.

Ailede birinin çocukların karakterleriyle ilgili son sorumluluğu alması gerekmektedir. Çocuğun eğitimi şansa veya başka birinin üstüne bırakılmaz çünkü kimse çocuklar için anne babanın hissettiklerini hissedemez. Tanrı, kadını çocuğunu kendi bedeninde taşıyabilecek bir özellikte yarattı, ona çocuğu emzirme, doyurma ve sevme yetisi verdi. Önemli mali sıkıntıları hafifletme ya da yalnız bir ebeveyn olma durumları haricinde, eğer kabul ederse, anne tüm gün boyunca çocukları ile kalma ayrıcalığına sahiptir. Onların karakterlerini sonsuzluk için şekillendirme işinde Yaratıcı ile birlikte çalışarak zevk alabilir.

“Evli kişi aileyi bir kariyer olarak düşünmelidir. Bir anne veya eş olma kariyerini üstlenmek yirmi birinci yüzyılda şaşırtıcı derecede az rastlanır bir iştir ve çok zorlayıcıdır. Boşa giden bir çaba? Teşekkür edilmeyen bir iş? Haysiyetsiz bir kölelik? Hayır. O, işleri yoluna koymanın, türleri kur-

tarmanın, tarihe etki etmenin, sürekli büyüyen çevrelerde duyulan ve hissedilen bir şey yapmanın en heyecan verici olasılığıdır."

Eski Ahit zamanında kişilerin isimleri, o ismi taşıyan kişi hakkında kısa bir açıklama taşırdı. Havva, ismini Düşüş'ten sonra almıştı (Yar. 3:20). Tüm insanlığın annesi olacağı için, ismi "yaşam" sözcüğünün İbrancesi olan hav kökünden türemiştir. Bu isim onun insan ırkının tarihinde sahip olduğu fevkalade şerefli mevkiyi yansıtır.

Üremek nasıl Âdem'in de Havva'nın da tek ve onlara özel hakkı değildiye, ebeveyn olmak da değildi. Ebeveynlikte sorumluluk paylaşılmalıydı. Yani çocuğu doğurmak yeterli değildi, yetiştirmek de gerekiyordu. Her ebeveynin belirli sorumlulukları vardır ve bunlar sanki Rabb'e karşı sorumluluklar gibi yerine getirilmelidir. "Çocuklar RAB'bin verdiği bir armağandır, rahmin ürünü bir ödüldür" (Mez. 127:3).

Çocuklar

1. Bir öncelik. Ebeveynlerin Rabb'e ve eşlerine olan bağlılıkları dışında, dünyaya getirdikleri çocuklarına karşı olan sorumluluklardan daha büyük sorumlulukları yoktur. Çocuklarının faydasını kendi ilerleyişlerinin ve rahatlarının önünde tutmalıdırlar. Çocuklar bu dünyaya gelmeyi kendileri seçmediler. Onlar yaşama mümkün olan en iyi başlangıcı yapmalılar. Doğum öncesi etkiler kişinin ruhsal, zihinsel ve fiziksel sağlığını hayati derecede etkilediği için, çocuğun refahına öncelik vermeye, doğumdan bile önce başlanmalıdır.

2. Sevgi. Bir ebeveynin sevgisi şartsız ve özverili olmalıdır. Belki hiç bir zaman tam karşılığını bulmayacak olsa da, çocuğun yaşamı boyunca benlik saygısına sahip olması ve duygusal olarak sağlıklı olması için buna sahip olması şarttır. Sevgiyi kazanmak zorunda olan, reddedildiklerini veya önemsiz olduklarını hisseden çocuklar, ebeveynlerinin sevgisini yerleşmiş, alışkanlık haline gelmiş istenmeyen davranışlarla elde etmeye çalışacaklardır.

Ebeveynlerinin sevgisine sahip çocuklar diğer insanlara yardım elini uzatacaklardır. Onlara almak kadar vermek de öğretilir. Var olmalarının kendileri dışında bir sebebinin olduğu öğretilir. Çocuklar büyüdükçe Tanrı'yı yüceltmeyi öğrenebilirler.

3. Bağlılık. Hristiyan ebeveynler çocuklarını Tanrı'nın hizmetine yaşamlarının mümkün olan en erken evresinde adanmışlardır. Yedinci Gün Adventist toplulukları böyle bir adanmayı topluluğun önünde basit bir törenle sağlar. Bu törende ebeveynler topluluk önünde Yusuf ve Meryem'in bebek İsa'yı Tapınak'ta Tanrı'ya adadığı gibi (Luka 2:22-39) çocuklarını duayla Tanrı'ya takdim ederler. Böylelikle, çocuk geniş bir ruhsal ailenin bir parçası olarak yaşamına başlar. Topluluğun üyeleri de, artık Tanrı'nın çocuğu ve Mesih'in bedeninin bir üyesi olan gencin sosyal ve ruhsal gelişimine katkıda bulunurlar.

Bu törende ebeveynler de Allah'ın sureti çocuklarında oluşabilsin diye kendilerini evlatlarını Rabb'in yoluna eğitmeye adanmışlar. Bu hedefe ulaşmak için anne babalar çocuklarını Sebt okuluna ve kiliseye düzenli olarak getirirler ve böylece küçükler yaşamlarının erken döneminde Mesih'in bedeninin bir parçası olurlar. Daha sonra, çocuk okul çağına geldiğinde, ebeveynler ve kilise, çocuğun, içindeki Rab sevgisini daha da besleyecek Hristiyan eğitimini alması için gereken her şeyi yaparlar.

4. Süreklilik. Anne babaların verdiği ruhsal eğitim, çocuğun yaşamının her aşamasına etki eden daimî bir süreçtir. "Onları [Rabb'in emirlerini] çocuklarınıza belletin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin. Bir belirti olarak onları ellerinize bağlayın, alın sargısı olarak takın. Evlerinizin kapı sövelerine, kentle-
rinizin kapılarına yazın" (Yas. 6:7-9; 11:18).

Çocuk evin tüm ortamından etkilenir. Ebeveynler ruhsallığı sadece aile ibadetleriyle aktaramazlar. Ruhsallık, onların İsa'ya olan sürekli güvenleri aracılığıyla gelmeli, yaşam tarzlarında, giyimlerinde ve hatta evlerini süsleme biçimlerinde kendisini göstermelidir. Tanrı'yı sevgi dolu bir ebeveyn olarak bilmek, çocuğun Hristiyan gelişiminde hayati önemdedir.

5. İtaat etmeyi öğrenmek "Çocuğu tutması gereken yola göre yetiştir, yaşlandığında o yoldan ayrılmaz" (Özd. 22:6). Bu eğitim ne gerektirir? Disiplin cezadan çok daha fazla şey ifade eder. Ceza genelde geçmişle ilgilendir, fakat disiplin geleceğe bakar. Disiplin, anne babasının yanında bir çırak olan gence eğitim verilerek, rehberlik edilerek ve örnek olunarak onun terbiye edilmesi sürecidir. Bu, bağlılık, doğruluk, eşitlik,

tutarlılık, sabır, düzen, merhamet, cömertlik ve çalışma gibi önemli ilkelerin öğretilmesi demektir.

Çocuklar ebeveynlerine kesin olarak itaat etmeyi öğrendiklerinde, yaşamlarında otorite bir sorun teşkil etmez. Fakat öğrendikleri itaatin ne çeşit olduğu da önemlidir. Gerçek itaat mecburiyetten olan değil, içten kaynaklanandır. Bu itaatin sırrı yeniden doğumda saklıdır.

Allah'ın emirlerini salt bir mecburiyet duygusuyla (öyle yapması zorunlu olduğu için) tutmaya çalışan kişi, itaatin sevincine hiçbir zaman giremeyecektir. O itaat etmez. Gerçek itaat içteki bir ilkenin dışa yansımadır. Doğruluk sevgisinden, Allah'ın yasasını sevmekten kaynaklanır. Tüm doğruluğun özü Kurtarıcımız'a sadakattir. Bu bizi, doğru olduğu için doğrulukla davranmaya yönlendirecektir – çünkü doğrulukla davranmak Allah için hoşnut edicidir.

6. Sosyalleştirme ve dilin gelişmesi. Çocukların beraberinde gelen tüm sorumluluklar ve ayrıcalıklar ile birlikte insan ırkının üyeleri olarak sosyalleştirildikleri yer ailedir. Sosyalleşme çocukların toplum içindeki varlıklarını mümkün kılacak olan temel becerileri onlara öğreten süreçtir. Dil, iletişimin tüm ince ayrıntıları ile birlikte çocuğun en başta öğrendiği becerilerden biridir. Evde kullanılan dilin Allah'ın karakterini ortaya koyabilmesi için ona çok dikkat edilmesi gereklidir. Çocuk aile üyeleri arasındaki sevginin sevinçli ve doğal ifadelerini ve Tanrı'ya övgüleri sık sık duymalıdır.

7. Cinsel kimlik. Çocuklar toplum içinde erkek veya kadın olarak işlev görmeyi, evde tüm aile düzenini meydana getiren erkek ve kadınlarla sağlıklı bir etkileşim kurarak öğrenirler. Yetişkinler doğru ve münasip bilgilerle çocuklara gelişen cinselliklerinin güzelliğini öğretmelilerdir. Ayrıca çocukları cinsel istismardan korumak da onların görevidir.

8. Değerleri öğrenmek. Evin temel sosyalleştirme işlevlerinden biri de, aile tarafından benimsenen değerlerin özümsemesini sağlamaktır. Ailenin değerleri her zaman dinsel kavramlarla örtüşmez. Ebeveynler belirli dini ilkelerin tutulmasını talep edebilirler fakat çocuklarının önünde ortaya koydukları değerler bu ilkelerle uyumlu olmayabilir. Ebeveynlerin tutarlı olması önemlidir.

Geniş Aile. Tanrı'nın tasarladığı şekliyle evlilik özeldir, fakat aile değildir. Günümüzün hareketli toplumunda, büyükanne ve büyükbabaların, kardeşler ve kuzenlerin çok yakın bir şekilde yaşadığı geniş ailelere rastlamak zordur. Kilise ailesi, akrabalarından uzak olan veya akrabaları olmayan kişilerin kendilerini gerçekten değerli ve ait hissetmelerini sağlamak konusunda yardım edebilir. Orada, bekâr anne ve babalar da çocuklarını sevgi ve şefkat ile büyütebilecekleri huzurlu bir yer bulabilirler. Ayrıca kilise evde bulamayabilecekleri uygun rol modelleri sağlayabilir.

Çocuklar, topluluktaki yaşlı insanları sevmeyi öğrenerek, saygı duymayı öğrenebilirler. Yaşlılar da sevip birlikte hoş vakit geçirecekleri küçüklerin varlığıyla mutluluğu tadabilirler. “Yaşlanıp saçlarıma ak düşse bile terk etme beni, ey Tanrı, gücünü gelecek kuşağa, kudretini sonrakilere anlatana dek” (Mez. 71:18).

Tanrı, yaşlılara ehemmiyet göstermektedir. “Ağarmış saçlar onur tacıdır, doğru yaşayışla kazanılır” (Özd. 16:31). “Siz yaşlanıncaya dek ben O'yum; saçlarınız ağarıncaya dek Ben yükleneceğim sizi. Sizi ben yarattım, ben taşıyacağım, evet, sizi ben yüklenecek, ben kurtaracağım” (Yşa. 46:4).

Bekârlar kilisede sevillecekleri ve şefkat bulacakları, sevgilerini ve ayrıca enerjilerini paylaşabilecekleri özel bir yer bulabilirler. Kilisenin hizmeti sayesinde Tanrı'nın onlarla ilgilendiğini hissedebilirler: “Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim” (Yer. 31:3).

İhtiyaç sahipleriyle özellikle ilgilenmek “saf dindir” (Yakup 1:27; Çık. 22:22; Yas. 24:17; 26:12; Özd. 23:10; Yşa. 1:17). Kilise ailesi, ailesi olmayanlara bir sığınak, bir çatı, ait olacakları bir yer sağlama gibi özel bir fırsata sahiptir. Bu, özel birliğin her üyesini sarmalı ve içine almalıdır ki, Mesih'in de dediği gibi Hristiyanlığın bir işareti olsun (Yuhanna 17:20–23).

Dönüş

Aile, kilisenin ve toplumun ruhu olduğu için, Hristiyan ailenin kendisi, onun üyelerini Rabb'e kazanmanın ve tutmanın bir vasıtası olacaktır. Eski Ahit'in son ayetleri, Rabb'in dönüşü öncesinde gerçek-

leşecek olayları açıklayan bir peygamberlik sözüdür. “RAB’bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce size Peygamber İlyas’ı göndereceğim. O babaların yüreklerini çocuklarına, çocukların yüreklerini babalarına döndürecek” (Mal. 4:5, 6). Günümüzde birçok güç aile üyelerini aileden koparmaya çalışıyor olsa da Tanrı’nın çağrısı tekrar birleşmek, pekişmek, dönüş ve yenilenme içindir. Bu çağrıya cevap veren aileler gerçek Hristiyanlığı ortaya koyacak güce sahip olacaklardır. Bu ailelerden oluşan kiliseler büyüyecektir, gençleri kiliseyi terk etmeyecektir ve dünyaya Tanrı’nın belirgin bir suretini göstereceklerdir.

Mesih'in Göksel Tapınaktaki Hizmeti

Gökte bir tapınak, insanların değil bizzat Rabb'in kurduğu gerçek tapınma çadırı vardır. Mesih bu tapınakta yararıma hizmet ederek, çarmıhta insanlığın günahının kefareti için ilk ve son olarak sunduğu kefarete kurbanından imanlıların yararlanmalarını sağlar. O bizim muhteşem Başkâhinimiz olarak atanmış ve göğe yükseldiği zaman şefaate görevine başlamıştır. 1844 yılında, 2300 peygamberlik günü döneminin sonunda, kefarete görevinin ikinci ve son evresine girmiştir. Bu, tüm günahların tamamen yok edilmesinin bir bölümü olan ve Kefarete Günü'nde eski İbrani tapınağının arındırmasıyla örneği verilen, araştırmacı yargılama çalışmasıdır. Bu tipik hizmette, tapınak kurban edilen hayvanların kanı ile arındırılırdı, ancak göksel varlıklar İsa'nın kanının kusursuz kurbanlığı ile temizlenir. Araştırmacı yargılama göksel akıllara, ölümlerin arasında kimlerin Mesih'te uyuduğunu, dolayısıyla O'nda olarak ilk dirilişe katılmaya lâyık sayıldıklarını gösterir. Ayrıca, yaşayanların arasında kimlerin Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını tutarak Mesih'e sadık kaldığını, dolayısıyla dönüştürülerek O'nun sonsuz egemenliğine girmeye hazır olduğunu ortaya koyar. Bu yargılama, İsa'ya iman edenleri kurtuluşa ulaştırarak Allah'ın adaletini kanıtlar. Allah'a sadık kâhânların O'nun egemenliğine gireceğini beyan eder. Mesih'in bu görevinin tamamlanması, İkinci Geliş'ten önce insanlığın denemesinin sona erdiğini gösterecektir. (İbr. 8:1-5; 4:14-16; 9:11-28; 10:19-22; 1:3; 2:16, 17; Dan. 7:9-27; 8:13, 14; 9:24-27; Say. 14:34; Hez. 4:6; Lev. 16; Va. 14:6, 7; 20:12; 14:12; 22:12.)

Akşam sunusu saati gelir. Kâhin Yeruşalim'deki tapınağın avlusunda

bir kuzuyu kurban olarak sunmak üzere dikilmektedir. Kurbanı kesmek için bıçağı kaldırdığında yer şiddetle sarsılır. Korku içinde bıçağı elinden düşürür ve kuzu kaçar. Depremın gürültüsünün üzerine müthiş bir ses daha duyar. Sanki görünmez bir el tapınağın perdesini yukarıdan aşağıya kadar yırtmaktadır.

Kentin öteki ucunda kara bulutlar bir çarmıhı kaplamıştır. Tanrı'nın Fısıh Kuzusu olan İsa "Tamamlandı!" diye bağırır ve dünyanın günahları için ölür.

Örnek aslı ile buluştu. Tapınak hizmetlerinin yüzyıllardır işaret ettiği olay sonunda gerçekleşti. Kurtarıcı kefaret edici kurbanlığını yerine getirdiği ve simge olan gerçekle buluştuğu için, bu kurbanı temsil eden törenler artık hükümsüz kılındı. Bu sebeple perde yırtıldı, bıçak düştü, kuzu kaçtı.

Fakat Kurtuluş öyküsü daha bitmedi. O, Çarmıh'ın ötesine ulaşmıştır. İsa'nın dirilişi ve göğe yükselişi dikkatimizi göksel tapınağa yönlendiriyor. O artık orada Kuzu olarak değil Kâhin olarak hizmet etmektedir. Kurban ilk ve son defa sunuldu (İbr. 9:28), O artık bu kefaret edici kurbanlığın faydalarını herkes için ulaştırabilir yapıyor.

Gökteki Tapınak

Tanrı Musa'ya yeryüzünde aralarında yaşayacağı tapınağı inşa etmesini buyurmuştu (Çık. 25:8). Bu ilk (veya eski) antlaşma altında işlev görmüş ilk tapınaktı (İbr. 9:1). Orası, insanlara kurtuluş yolunun öğretildiği yerdi. Yaklaşık 400 yıl sonra Kral Süleyman'ın Yeruşalim'de inşa ettiği kalıcı tapınak, Musa'nın yaptığı seyyar tapınağın yerini aldı. Nebukadnessar bu tapınağı yıktıktan sonra, Babil'den geri dönen sürgünler ikinci tapınağı inşa ettiler. Büyük Herod'un süslediği bu tapınağı da M.S. 70 yılında Romalılar yıktı.

Yeni Ahit, yeni antlaşmanın da bir tapınağı olduğunu bildiriyor, gökte olan bir tapınak. Mesih orada "Yüce Olan'ın tahtının sağında" Başkâhin olarak hizmet etmekte. Bu tapınak "insanın değil, Rab'bin kurduğu asıl tapınma çadırı[dır]" (İbr. (8:1, 2). Sina Dağı'nda, Musa'ya göksel tapınağın "örneği" yani kopyası veya minyatürü gösterilmişti (bkz. Çık. 25:9, 40). Kutsal Yazı, onun inşa ettiği tapınağı "aslı göklerde olan örnek" ve onun kutsal yerlerini "asıl kutsal yerin örneği" diye adlandırıyor (İbr.

9:23, 24). Yani dünyasal tapınak ve onun hizmetleri, gökteki tapınağın işlevini kavramamız için bize özel bir anlayış sağlıyor.

Kutsal Yazılar boyunca göksel bir tapınağın olduğu varsayılır (ör. Mez. 11:4; 102:19, Mika 1:2, 3). Vahiy yazarı Yuhanna, göksel tapınağı bir görümde gördü. Yuhanna, onu “gökteki tanıklık çadırı tapınağı” (Vahiy 15:5 TC) ve “Tanrı'nın gökteki tapınağı” (Vahiy 11:19) diye tanımlıyor. Yuhanna orada dünyasal tapınaktaki kutsal yerde örnekleri bulunan yedi altın kandillik (Vahiy 1:12) ve altın sunak (Vahiy 8:3) gibi parçaları gördü. Ayrıca yeryüzündeki En Kutsal Yer'de bulunana benzeyen antlaşma sandığını da orada gördü (Vahiy 11:19).

Gökteki buhur sunağı, Tanrı'nın gökteki tapınağının içinde bulunan (Vahiy 4:2; 7:15; 16:17) tahtının önündeydi (Vahiy 8:3; 9:13). Yani, göksel taht odası sahnesi (Dan. 7:9, 10) göksel tapınağın içinde cereyan etmekteydi. Son yargıların Tanrı'nın tapınağından çıkmasının sebebi budur (Va. 15:5–8).

O halde, Kutsal Yazılar'ın göksel tapınağı mecaz ya da soyut bir kavram olarak değil, gerçek bir yer olarak bildirdiği çok açıktır (İbr. 8:2). Göksel tapınak Allah'ın başlıca yaşadığı yerdir.

Göksel Tapınak'taki Hizmet

Tapınağın mesajı bir kurtuluş mesajıydı. Allah oradaki hizmetleri müjdeyi ilan etmek için kullandı (İbr. 4:2). Dünyasal tapınak hizmetleri, Mesih'in ilk gelişine kadar “şimdiki zamana ilişkin bir simge[ydi]” (İbr. 9:9, 10). Allah, simge ve tören, yani bu müjde örneği aracılığıyla, İsrail'in imanının dünyanın Kurtarıcısı'nın, yani dünyanın günahını ortadan kaldıracak olan Tanrı Kuzu'sunun kurbanlık ve rahiplik hizmetine odaklanmasını amaçlamıştı (Gal. 3:23; Yuhanna 1:29).

Tapınak, Mesih'in hizmetinin üç aşamasını gösteriyordu: (1) vekâlet edici kurbanlık, (2) arabulucu rahiplik ve (3) nihai yargılama.

Vekâlet Edici Kurbanlık. Tapınaktaki her kurban, “kan dökülmeden bağışlama” olmayacağı gerçeğini ortaya koyarak, İsa'nın günahın bağışlanması için ölümünü simgeliyordu (İbr. 9:22). Bu kurbanlar aşağıdaki gerçekleri sergiliyorlardı:

1. Allah'ın günahı yargılaması. Günah tüm iyi, saf ve gerçek şeylere karşı köklü bir isyan olduğu için, görmezden gelinemez. “Günahın ücreti ölüm[dür]” (Rom. 6:23).

2. Mesih'in vekâlet edici ölümü. “Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık... Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi” (Yşa. 53:6). “Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü” (1Ko. 15:3).

3. Kefaret edici kurbanlığı Allah sağlar. “Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu” (Rom. 3:25). “Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.” (2Ko. 5:21). Kurtarıcı Mesih günahın yargısını üzerine aldı. Biz, O'nun hak ettiği gibi muamele görelim diye, O'na bizim hak ettiğimiz muamele yapıldı. Biz O'nun hak etmediğimiz doğruluğuyla aklanalım diye, O bizim iştirak etmediği suçlarımız için mahkûm edildi. O, aslında Kendisi'nin olan yaşama biz de kavuşabilelim diye, bizim hak ettiğimiz ölüme gitti. “Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk” (Yşa. 53:5).

Dünyasal tapınağın kurbanları süreliydi. Bir hikâye gibi bu kurtuluş örneği töreni yıldan yıla tekrar tekrar söyleniyordu. Öte yandan, aslı (Rabb'imizin gerçek kefarete edici ölümü) çarmıhta ilk ve son kez gerçekleşti (İbr. 9:26–28; 10:10–14). İnsanın günahının bedeli olan ceza çarmıhta tamamıyla ödendi. İlahi adalet yerine gelmişti. Yasa gözünden bakıldığında, dünya Allah tarafından kabul edilmek üzere yenilenmişti (Rom. 5:18). Kefaret veya barıştırma, önceleri kurbanlarla gösterildiği gibi çarmıhta tamamlandı. Pişman olan imanlı artık Rabb'imizin bu bitmiş işine güvenebilir.

Arabulucu Kâhinlik. Eğer kurbanlık günaha kefarete ettiyse bir kâhin neden gerekliydi?

Kâhinin işlevi, günahkâr ile kutsal Tanrı arasındaki aracılığın gerekliliğine dikkat çekiyor. Arabulucu kâhinlik, günahın ciddiyetini ve onun günahsız bir Tanrı ile günahkâr bir varlık arasına getirdiği yabancılaşmayı gözler önüne seriyor. Her kurbanın Mesih'in ölümünü temsil ediyor olması gibi, her kâhin de Mesih'in Başkâhin olarak göksel tapınakta yürüttüğü arabulucu hizmetini temsil diyordu. “Çünkü tek Tanrı ve Tanrı'yla insanlar

arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır" (1Ti. 2:5).

1. Arabulucu ve kefarete. Kâhinin arabulucu hizmeti sırasında kefarete edici kanın sunulması ayrıca bir çeşit kefarete olarak görülüyordu (Lev. 4:35). Kefarete sözcüğü birbirinden uzaklaşmış taraflar arasında bir barıştırmayı da belirtmektedir. Mesih'in kefarete edici ölümünün dünyayı Allah ile barıştırması gibi, O'nun arabuluculuğu veya O'nun günahsız yaşamının erdemlerinin uygulanması ve vekâleten ölümü de imanlının Allah ile barışmayı veya kefarete kişisel olarak tecrübe etmesini sağlar.

Levililer'in yaptığı kâhinlik Mesih'in ölümünden sonra sürdürmeye başladığı kurtarıcı hizmeti temsil ediyordu. Başkâhinimiz "Göklerde, Yüce Olan'ın tahtının sağında... kutsal yerde, insanın değil, Rab'bin kurduğu asıl tapınma çadırında görev" yapıyor (İbr. 8:1, 2).

Göksel tapınak, Mesih'in bizim kurtuluşumuz için kâhinlik hizmetini yönettiği büyük kumanda merkezidir. O, "O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır" (İbr. 7:25). "Onun için Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım" (İbr. 4:16). Dünyasal tapınakta kâhinler iki farklı hizmeti yerine getiriyorlardı: İlk avludaki veya kutsal yerdeki her gün gerçekleştirilen hizmet (bu kitabın 4. bölümüne bakın) ve En Kutsal Yerde veya ikinci avludaki yılda bir gerçekleştirilen hizmet. Bu hizmetler Mesih'in kâhinlik hizmetini simgeliyordu.

2. Kutsal yerdeki hizmet. Tapınağın kutsal yerindeki kâhinlik hizmeti bir arabuluculuk, affetme, barıştırmaya ve iyileştirme hizmeti olarak tanımlanabilir. Bu devamlı hizmet, kâhin aracılığıyla daimî olarak Allah'a ulaşılmasını sağlıyordu. Bu hizmet, tövbe eden günahkârın Mesih'in arabulucu ve şefaateçi kâhinlik hizmeti aracılığıyla Allah'a doğrudan ve daimî bir erişime sahip olmasını simgeliyordu (Ef. 2:18; İbr. 4:14-16; 7:25; 9:24; 10:19-22).

Tövbe etmiş günahkâr, bir kurban ile birlikte tapınağa geldiği zaman, elini masum hayvanın başının üstüne koyar ve günahlarını itiraf ederdi. Bu hareket temsili olarak onun günahlarını ve onların cezasını kurbanı aktarıyordu. Günahkâr sonuç olarak günahlarının bağışlanmasına ka-

vuşuyordu. Musevi Ansiklopedisi'nin de ifade ettiği gibi: "Ellerini kurbanın başının üstüne koyma, vekil tayin etme ve günahların aktarılmasının etkin hale geldiği sıradan bir aydır. Her kurbanda vekil tayin etme düşüncesi vardır; kurban günahkâr insanın yerini alır."

Günah sunusunun kanı şu iki yöntemden biriyle sunulurdu: a. Eğer kutsal yere götürüldüyse, iç perdenin önüne serpilirdi ve buhur sunağının boynuzları üzerine sürülürdü (Lev. 4:6, 7, 17, 18). b. Eğer tapınağın içine götürülmediyse, avludaki yakmalık sunu sunağının boynuzlarına sürülürdü (Lev. 4: 25, 30). Bu durumda kurbanın etini bir kısmını kâhin yerd (Lev. 6:25, 26, 30). Her iki durumda da günahkârlar, günahlarının ve mesuliyetlerinin tapınağa ve onun kâhinliğine aktarıldığını bilirdi.

Bu tören örneğinde, tövbe hata kabul edip bir günah sunusu sunduğunda, tapınak tövbe hata (en azından o döneme kadar olan) suçlarını ve mesuliyetlerini üstleniyordu. Kişi, Allah tarafından kabul edilmenin güvencesi ile bağışlanmış olarak oradan ayrılıyordu. Yani, asıl olan tecrübede de günahkâr Kutsal Ruh tarafından pişmanlığa çekilip, Mesih'i Kurtarıcısı ve Rabb'i olarak kabul ettiğinde, örnekteki gibi Mesih onun günahlarını ve mesuliyetlerini üstlenir. Günahkâr bedelsiz olarak bağışlanır. Mesih imanının güvencesi ve aynı zamanda Vekili'dir.

Örnekte de aslında da kutsal yer hizmetinin merkezinde öncelikli olarak şahıs vardır. Mesih'in kâhinlik hizmeti, günahkârın Allah tarafından bağışlanmasını ve O'nunla barışmasını sağlar (İbr. 7:25). Mesih'in hatırına Allah tövbe etmiş günahkârı affeder, Oğul'un doğru karakterini ve itaatini onun sayar, günahlarını bağışlar ve adını çocuklarından biri olarak yaşam kitabına yazar (Ef. 4:32; 1. Yuhanna 1:9; 2Ko. 5:21; Rom. 3:24; Luka 10:20). İmanlı Mesih'te yaşadıkça, ruhsal olarak olgunlaşsın ve ilahi karakteri yansıtan erdemler ve lütuflar geliştirsün diye, Kutsal Ruh vasıtasıyla Rabbimiz'in ruhsal lütfu ona aracılık eder (2. Petrus 3:18; Gal. 5:22, 23).

Kutsal yerdeki hizmet imanının aklanmasını ve kutsanmasını sağlar.

Son Yargılama. Kefaret Günü'ndeki olaylar Allah'ın son yargılamanın üç aşamasını temsil etmektedir. Bunlar, (1) "bin yıllık süreden

önceki yargılama” (veya “araştırıcı yargılama”), ayrıca “İkinci Geliş öncesi yargılama” olarak da adlandırılır; (2) “bin yıl yargılaması”; ve (3) bin yılın sonunda gerçekleşecek olan “uygulayıcı yargılama.”

1. En kutsal yerdeki hizmet. Kâhinlik hizmetinin ikinci bölümü öncelikli olarak tapınak merkezlidir ve tapınağın ve Allah'ın halkının arındırılması ile ilgilidir. Sadece başkâhinin gerçekleştirebileceği ve tapınağın En Kutsal Yeri'ne odaklanan bu hizmet, dini yılın sadece bir günü ile sınırlandırılmıştı.

Tapınağın arındırılması iki armağan gerektiriyordu: Rabb'in keçisi ve Günah Keçisi (İbranice Azazel). Başkâhin Rabb'in keçisini kurban ederek “Kutsal Yer (aslında bu bölümde En Kutsal Yer) için, buluşma çadırı (kutsal yer) için ve (avludaki) sunak için kefareti sunuyordu (Lev.16:20; ayrıca bkz. 16:16–18).

Rabb'in keçisinin Mesih'in kanını temsil eden kanını En Kutsal Yer'e götüren başkâhin, Tanrı'nın gerçek huzurunda, O'nun kutsal yasasının gereklerini yerine getirmek için kanı doğrudan merhamet tahtına (On Emir'i içeren antlaşma sandığının örtüsü üzerine) serpiyordu. Bu işlem Tanrı'nın halkını Kendisiyle barıştırmak için ne kadar istekli olduğunu göstererek, Mesih'in günahlarımıza karşılık ödemek zorunda kaldığı ölçülemeyecek kadar büyük bedeli temsil ediyordu (ayrıca 2Ko. 5:19). Kâhin daha sonra bu kanı yılın her günü itiraf edilmiş olan günahları temsil eden kanın serpildiği buhur sunağına ve yakmalık sunu sunağına serpiyordu. Başkâhin böylelikle hem tapınak için hem de insanlar için bir kefareti yerine getiriyor ve her ikisinin de arınmasını sağlıyordu (Lev. 16:16–20, 30–33).

Daha sonra, arabulucu olarak Mesih'i temsil eden başkâhin, tapınağı kirletmiş olan günahları üzerine alıyor ve Allah'ın halkının konakladığı yerden uzağa götürülecek olan canlı günah keçisi Azazel'e aktarıyordu. Bu işlem, temsili olarak tövbe etmiş olan günahkârlardan, günlük bağışlama hizmetinde kurban edilen hayvanların kanı ya da eti aracılığıyla tapınağı aktarılmış olan halkın günahlarını ortadan kaldırılıyordu. Bu yöntemle tapınak arınmış ve bir sonraki yılın hizmeti için hazırlanmış oluyordu (Lev. 16:16–20, 30–33). Böylelikle Tanrı ile halkı arasındaki her şey yoluna koyulmuş oluyordu.

O halde, Kefaret Günü günahın yok edilmesi işi ile ilgili olan yargılama sürecini temsil ediyor. O günde gerçekleştirilen kefarete, Mesih'in erdemlerinin nihai uygulanmasıyla günahın varlığına sonsuza dek son verilmesi ve evreni Tanrı'nın yönetimi altındaki uyumlu yegâne hükümlerlikte tam olarak barıştırma işinin tamamlanmasının ön belirtisidir.

2. Günah keçisi, Azazel. İbranice Azazel sözcüğünün tercümesi olan "günah keçisi" (İngilizce scapegoat ya da escape goat) Vulgata'daki caper emissarius yani çöle salınan keçiden gelir (Lev. 6:22). Levililer kitabı 16. bölüm dikkatli bir şekilde çalışıldığında, Azazel'in bazı kişilerin sandığı gibi Mesih'i değil Şeytan'ı temsil ettiği anlaşılacaktır. Bu yorumu destekleyen kanıtlar şunlardır: (1) günah keçisi bir kurban olarak kesilmiyordu, bu nedenle bağışlanma sağlaması için aracı olarak kullanılamazdı. Çünkü "kan dökülmeden bağışlanma olmaz" (İbr. 9:22); (2) günah keçisi daha törene dâhil edilmeden, tapınak tamamıyla Rabb'in keçisinin kanıyla temizleniyordu (Lev. 16:20); (3) ayetler günah keçisini karşıt olan, Tanrı'nın karşısında olan bir varlık olarak tanımlıyor (Lev. 16:8 tam olarak şöyle okunur "Biri Yahve için diğeri Azazel için"). Bu nedenle, tapınak örneğinde Rabb'in keçisini Mesih'in bir simgesi, günah keçisi Azazel'i de Şeytan'ın bir simgesi olarak görmek daha uygun olmaktadır.

3. Yargının farklı aşamaları. Kefaret Günü'ndeki günah keçisi töreni, Golgota'nın ötesindeki günah sorununun nihai sonuna, yani Şeytan'ın ve günahın uzaklaştırılmasına işaret ediyordu. Günahın tüm sorumluluğu, yeniden onun mucidi ve kışkırtıcısı olan Şeytan'ın sırtına yüklenecek. Şeytan, takipçileri ve günahın tüm etkileri yok edilerek evrenden kovulacaklar. Böylelikle, kefarete yargı yoluyla evrene tam bir barış ve uyum getirecektir (Ef. 1:10). Mesih'in gökteki tapınaktaki hizmetinin ikinci ve son aşamasının gerçekleştireceği hedef budur. Bu yargı, Allah'ın evren önünde nihai olarak haklı çıkarılmasına tanık olacak.

Kefaret Günü nihai yargılamanın üç aşamasını temsil ediyordu:

a. Tapınağın günahlardan arındırılması ilk veya ikinci geliş öncesi yargılamanın araştırma aşaması ile ilgilidir. Aynı Kefaret Günü'nün pişman olmuş kişilerin itiraf edilmiş günahlarının uzaklaştırılmasına odaklanması gibi, o da Yaşam kitabında

kayıtlı olan isimler üzerine odaklanır. Sahte imanlılar elenecekler; gerçek imanlıların imanı ve onların Mesih'le olan birliği sadık evren önünde tekrar doğrulanacak ve günahları ortadan kaldırılacak.

b. Günah keçisinin çöle gönderilmesi, Şeytan'ın ıssızlaştırılmış dünyadaki bin yıllık hapisliğini temsil ediyor. Bu dönem İkinci Dönüş'te başlar ve gökte meydana gelen nihai yargının ikinci aşaması ile aynı zamana denk gelir (Va. 20:4; 1Ko. 6:1-3). Bu bin yıllık yargılama kötülerin yargısının gözden geçirilmesini içeriyor ve Allah'ın günah ve kurtarılmamış günahkârlara nasıl davrandığına dair bir anlayış sağlayarak kurtarılmışlara fayda sağlıyor. Bu yargılama, kurtarılmışların Allah'ın lütfu ve adaleti hakkındaki tüm muhtemel sorularını cevaplayacaktır (bu kitabın 27. bölümüne bakın).

c. Temizlenmiş ordugâh, ateşin kötülere yok ettiği ve yer yüzünü temizlediği, yargının üçüncü veya uygulayıcı aşamasının sonuçlarını simgelemektedir (Va. 20:11-15; Mat. 25:31-46; 2. Petrus 3:7-13- bu kitabın 27. bölümüne bakın).

Peygamberlik Sözünde Göksel Tapınak

Yukarıdaki paragraflarda tapınağa örnek ve asıl açısından bakarak odaklandık. Şimdiyse peygamberlik sözlerindeki tapınağı inceleyeceğiz.

Göksel Tapınağın Meshedilmesi. Daniel kitabı 9. bölümdeki yetmiş hafta peygamberlik sözü, Mesih'in göksel tapınaktaki kâhinlik hizmetinin başlangıcına işaret ediyordu. 490 yıllık sürede gerçekleşecekler içinde son olaylardan biri de "En Kutsal'ın" meshedilmesiydi (Dan. 9:24- bu kitabın 4. Bölümüne bakın). "En Kutsal" olarak tercüme edilen İbranice kodeş, kodeşim sözcükleri, tam olarak "Kutsalların Kutsalı" manasına gelir. Bu sebeple ifadeyi "Kutsalların Kutsalı'nı meshetmek" veya "en kutsal yeri meshetmek" diye tercüme etmek daha iyi olurdu.

Dünyasal tapınağın, hizmete adanması için açılışı sırasında kutsal yağ ile meshedilmesi gibi, göksel tapınağın da Mesih'in arabuluculuk hizmetine adanması için açılışı sırasında meshedilmesi gerekiyordu.

Mesih, ölümünden kısa bir süre sonra göğe yükselmesiyle (Dan. 9:27), bizim Başkâhinimiz ve Arabalucumuz olarak hizmetine başladı.

Göksel Tapınağın Arındırılması. İbraniler kitabı göksel tapınağın arındırılmasından bahsederken şöyle diyor: “Nitekim Kutsal Yasa uyarınca hemen her şey kanla temiz kılınır, kan dökülmeden bağışlama olmaz. Böylelikle aslı göklerde olan örneklerin bu kurbanlarla, ama gökteki asıllarının bunlardan daha iyi kurbanlarla temiz kılınması gerekti” (İbr. 9:22, 23).

Çeşitli yorumcular bu Kutsal Kitap öğretisini dikkate almışlardır. Henry Alford göğün kendisinin Mesih’in kefareti edici kanı aracılığıyla aklanmaya ihtiyacı olduğunu yazmıştı. B. F. Westcott’un yorumu ise şöyle: “ ‘Göksel şeyler’ bile insanlığın gelecekteki yaşamının koşullarını düzenledikleri için, Düşüş yüzünden küçülmüştü, bunun arındırılması gerekti. Dünyasal tapınağın aslı olan göksel tapınağın arındırılmasını sağlayan Mesih’in kanıdır.”

Allah’ın halkının günahlarının imanla günah sunusunun üzerine yüklenmesi ve temsili olarak dünyasal tapınağa aktarılması gibi, yeni antlaşmada da tövbe etmiş günahkâr tarafından itiraf edilen günahlar imanla Mesih’in üzerine yüklenir.

Aynı şekilde, Kefaret Günü’nde dünyasal tapınağın arındırılmasının orada biriken günahları ortadan kaldırması gibi, göksel tapınak da göksel kitaplarda kayıtlı olan günahların son olarak silinmesi ile arındırılmış olur. Fakat son olarak silinmeden önce, kayıtlar kimlerin tövbe ve Mesih’e imanla O’nun sonsuz krallığına gireceğinin belirlenmesi için incelenecekler. Bu nedenle göksel tapınağın arındırılması, bir yargı günü olan Kefaret Günü’nün tabiatını tamamıyla yansıtan araştırma veya yargılama işine başvurur. Kimin kurtarılacağı, kimin kaybolacağı kararını teyit eden bu yargılama, İkinci Geliş’ten önce gerçekleşecektir çünkü Mesih o zaman “herkese yaptığı için karşılığını” vermek üzere ödüllere gelecektir (Va. 22:12). Ayrıca Şeytan’ın suçlamaları da cevaplanacaktır (bkz. Va. 12:10).

Gerçekten tövbe eden ve imanla Mesih’in kefareti edici kurbanlığının kanını kabul etmiş olan herkes bağışlanacaktır. Bu yargılama sırasında

isimleri okunduğunda ve onların Mesih'in doğruluk giysisi ile giyinmiş oldukları görüldüğünde, günahları silinmiş olacak ve sonsuz yaşama yaraşır sayılacaklardır (Luka 20:35). İsa şöyle diyor, "galip gelen böylece beyaz giysiler giyecek. Onun adını yaşam kitabından hiç silmeyeceğim. Babam'ın ve meleklerinin önünde o kişinin adını açıkça anacağım" (Va. 3:5).

Bu araştırmacı yargılamanın doğasını Daniel peygamber açıklıyor. Küçük boynuz ile temsil edilen sapkın güç Allah ve O'nun yeryüzündeki halkına karşı küfür eden ve zalim işine devam ederken (Dan. 7:8, 20, 21, 25) tahtlar kurulmuştur ve Allah son yargılamaya başkanlık etmektedir. Bu yargılama gökteki tapınağın taht odasında gerçekleşmektedir ve göksel kalabalıklar ona tanıklık etmektedirler. Mahkeme kurulduğunda araştırma sürecinin başladığını işaret eden kitaplar açılır (Dan. 7:9, 10). Sapkın güç bu yargılama tamamlanana kadar öldürülmez (Dan. 7:11).

Yargılama Zamanı. Araştırmacı yargılamaya Mesih de Baba da katılmaktadır. Mesih, "İnsanoğlu" olarak "göğün bulutları üzerinde" yeryüzüne dönmeden önce, "göğün bulutlarıyla" "Eskiden beri var Olan'ın" yanına, yani Baba Tanrı'ya gelir ve O'nun önünde durur (Dan. 7:13). Mesih, göğe yükseldiğinden beri Başkâhin, yani Tanrı'nın yanındaki aracımız olarak işlev görüyordu (İbr. 7:25). Fakat bu sefer krallığı almak üzere geliyor (Dan. 7:14).

1. Mesih'in kâhinlik hizmetinin gölgelenmesi. Daniel kitabı 8. bölüm iyi ve kötü arasındaki mücadele ve Allah'ın nihai zaferi hakkındadır. Bu bölümde, Mesih'in kâhinlik hizmetinin başlaması ve göksel tapınağın arındırılması arasında, dünyasal bir gücün Mesih'in hizmetini gölgeleyeceği açıklanıyor.

Bu görümdeki koç Med-Pers imparatorluğunu temsil ediyor (Dan. 8:3). Büyük olanı sonradan ortaya çıkan iki boynuz, açık bir şekilde krallığın iki aşamasını temsil ediyor, krallığın baskın olan Pers safhası son olarak ortaya çıkıyor. Daniel'in öngördüğü gibi, bu doğu krallığı gücünü "batıya, kuzeye, güneye doğru" genişletti ve büyük bir güç oldu (Dan. 8:4).

Batıdan gelen teke Grek imparatorluğunu simgeliyor, büyük boynuzu ise onun ilk kralı olan Büyük İskender'i temsil ediyor (Dan.8: 21). İ-

kender “batıdan” gelerek hızlı bir şekilde Persleri bozguna uğratmıştı. Onun ölümü sonrasında birkaç yıl içinde krallık “dört krallığa” bölündü (Dan. 8:8, 22). Kassandros, Lisimakus, Seleukos ve Ptolemaios’un krallıkları.

“Bu dört krallığın sonu” yaklaştığında (Dan. 8:23), diğer bir deyişle bölünmüş Grek imparatorluğunun sonuna doğru “küçük bir boynuz” ortaya çıkıyor (Dan. 8:9). Bazı kişiler Filistin’i M.Ö. ikinci yüzyılda kısa bir süreliğine yönetmiş olan Suriyeli kral Antiokhos Epiphanes ile peygamberlik sözünün bu kısmının tamamlanmış olduğunu düşünüyorlar. Birçok reformcunun da dâhil olduğu diğerleri ise küçük boynuzu hem putperest hem de papalık aşamalarıyla Roma olarak tanımlamışlardır. Bu yorum Daniel’in verdiği tanımlayıcı özelliklere tam olarak uyuyor fakat diğeri uymuyor. Şu noktalara dikkat edin:

a. Küçük boynuz gücü, Grek imparatorluğunun düşüşünden zamanın sonuna dek devam ediyor (Dan. 8:17). Sadece putperest ve papalık Roma’sı bu zaman tanımlamalarına uyuyor.

b. Daniel kitabı 2., 7. ve 8. bölümlerdeki peygamberlik sözleri birbirleriyle aynı doğrultudadır (bu bölümün sonundaki peygamberlik sözü tablosuna bakın). Daniel 2. bölümdeki heykeli oluşturan dört metal ile Daniel 7. bölümdeki dört yaratık aynı dünya imparatorluklarını temsil ediyor: Babil, Med-Pers, Grek ve Roma. Hem demir ve kilden meydana gelen ayak hem de dördüncü canavarın on boynuzu Roma’nın parçalarını temsil ediyor; bu bölünmüş devletler İkinci Gelişme kadar varlıklarını sürdürecektir. Her iki peygamberlik sözünün de Roma’yı Grek imparatorluğunun yerini alan ve İkinci Gelişme ve nihai yargılamaya kadar varlığını sürdüren imparatorluk olarak gösteriyor olduğuna dikkat edin. Daniel 8. bölümdeki küçük boynuz, aynı aralığa uymaktadır; Grek imparatorluğundan sonra ortaya çıkar ve “insan eli değmeden” yok edilir (Dan. 8:25; ayrıca Dan. 2:34).

c. Med-Pers imparatorluğu için “güçlendi”, Grek imparatorluğu için “çok güçlendi” ve küçük boynuz için “yayılarak çok güçlendi” denmektedir (Dan. 8:4, 8, 9). Bu tanıma, dünyanın en büyük imparatorluklarından biri olan Roma uymaktadır.

d. Tam da peygamberlik sözünde önceden bildirmiş olduğu gibi, sadece Roma kendi imparatorluğunu güneye (Mısır), doğuya (Makedonya ve Anadolu) ve “Güzel ülkeye” (Filistin) kadar genişletti (Dan. 8:9).

e. Roma, İsa Mesih'ten başkası olmayan “Gök Ordusu'nun Önderi'ne”, “Önderlerin Önderi'ne” karşı geldi (Dan.8:11, 25). Roma, O'na, O'nun halkına ve O'nun tapınağına karşı inanılmaz bir savaş açtı. Bu tanımlama Roma'nın hem putperest hem de papalık aşamalarını kapsıyor. Putperest Roma, Mesih'e karşı durmuş ve hatta Yeruşalim'deki tapınağı yok etmişken, papalık Roma'sı Mesih'in göksel tapınakta günahkârlar için kâhin olarak gerçekleştirdiği aracılık hizmetini (bkz. İbr.8:1, 2) insanlar aracılığıyla bağışlanma anlamına gelen bir kâhinlik sistemi ile değiştirerek, etkili bir şekilde kararttı (bu kitabın 13. Bölümüne bakın). Bu sapkın güç oldukça başarılı olacaktı çünkü o gerçeği ayaklar altında çığneyecekti (Dan.8:12).

2. Yenilenme, arınma ve yargılama zamanı. Allah Mesih'in baş-kâhinlik hizmeti gerçeğinin süresiz olarak gölgede bırakılmasına izin vermeyecekti. Savaşını, sadık ve Allah'tan korkan adamlar ve kadınlar aracılığıyla canlandırdı. Reform'un Mesih'in Arabulucu işlevini kısmen yeniden keşfetmesi, Hristiyan dünyasında büyük bir uyanışa sebep oldu. Fakat hala Mesih'in göksel hizmeti hakkında ortaya çıkarılacak çok fazla gerçek vardı.

Daniel'in görüşü, Mesih'in bizim Başkâhinimiz olarak yürüttüğü görevin özellikle zamanın sonunda, devam eden arabuluculuk görevine ilaveten arındırma ve yargılama işlerine başladığında öne çıkarılacağını gösteriyordu (İbr. 7:25). Görüm, Mesih'in bu asıl kefarete günü hizmetine, araştırmacı yargılama (Dan.7) ve tapınağın arındırılması işine başlayacağı zamanı belirtiyor. “2 300 akşam, sabah olacak, sonra kutsal yer yeniden düzene konulacak” (Dan. 8:14). Görüm zamanın sonuna işaret ettiği için, bahsi geçen tapınak dünyasal tapınak olamaz çünkü o M.S. 70 yılında yıkılmıştı. O halde peygamberlik sözü gökteki, Mesih'in kurtuluşumuz için hizmet ettiği yeni ahit tapınağına işaret ediyor olmalı.

2300 gün veya “2300 akşam sabah” İbranicede nasıl okunur? Yaratılış 1. bölümüne göre bir “akşam ve sabah” bir gündür. Bu kitabın 4. ve 13. bölümlerinde gördüğümüz üzere simgesel peygamberlik sözünde zaman dilimleri de simgeseldir ve bir peygamberlik günü bir yılı temsil eder. Yani, birçok Hristiyanın yüzyıllar boyunca inandığı gibi, Daniel 8. bölümdeki 2300 gün, 2300 gerçek yılı ifade etmektedir.

a. Daniel 8. bölümün anahtarı 9. bölümdür. Tanrı Daniel’e “görümün ne anlama geldiğini” açıklasın diye Cebrail’i görevlendirdi (Dan. 8:16). Fakat görümün etkisi o kadar şiddetliydi ki Daniel hastalandı ve Cebrail açıklamasına devam edemedi. Bölümün sonunda Daniel şöyle diyor: “Bu anlaşılması güç görümden ötürü şaşkındım” (Dan. 8:27).

Bu kesintiden dolayı Cebrail, görümle ilgili henüz açıklamadığı tek unsur olan zaman dilimi ile ilgili açıklamasını er-telemek zorunda kaldı. Daniel 9. bölüm, onun bu sorumluluğu tamamlamak için geri dönüşünü tarif ediyor. Öyleyse, Daniel 8. ve 9. bölümler bağlantılıdır ve ikincisi 2300 günün sırrını açan anahtarıdır. Cebrail göründüğünde Daniel’e şöyle dedi: “Daniel, sana anlayış vermek için geldim... Bu nedenle sözün anlamını kavra ve görümü anla” (Daniel 9:23). Burada 2300 gün görümünden bahsediyor. O’nun Daniel 8. bölümün görümündeki zaman unsurlarını açıklama arzusu, açıklamasına neden yetmiş haftalık peygamberlik sözü ile başladığına açıklık getiriyor.

Yetmiş hafta veya 490 yıl İsraililer ve Yeruşalim için “saptanmıştır” (Dan. 9:24). Burada kullanılan İbranice fiil şatak’tır. Bu fiil Kutsal Yazılar’da bir kez kullanılmış olsa da ne anlama geldiği İbranice kaynaklardan anlaşılabilir. İyi bilinen Gesenius’un İbranice sözlüğü, fiilin “kesmek” veya “ayırarak” anlamına geldiğini ifade ediyor.

Bu bilgiye dayandırıldığında, Cebrail’in açıklamaları oldukça anlaşılır hale geliyor. Cebrail, Daniel’e 490 yılın daha uzun zaman dilimi olan 2300 yıldan kesileceğini söylüyor. Cebrail 490 yılın başlangıç tarihi olarak, M.Ö. 457 yılında, Artahşasta’nın hükümdarlığının yedinci yılında gerçekleşen “Yeruşalim’i yeniden

kurmak için buyruğun verilmesi[ni]" (Dan. 9:25) gösteriyor (bu kitabın 4. bölümüne bakın).

490 yıl M.S. 34 yılında sona erdi. 2300 yıldan 490 yıl çıkarıldığında elimizde 1810 yıl kalır. 2300 yılın M.S. 34 yılının 1810 yıl sonrasına kadar uzaması gerektiğine göre, 1844 yılına ulaşılır.

b. Mesih'in hizmetinin daha iyi anlaşılmasına doğru. On dokuzuncu yüzyılın başlarında Baptistler, Presbiteryenler, Metodistler, Luteryenler, Anglikanlar, Episkopaller, Kongregistler ve Mesih'in Öğrencileri dâhil birçok Hristiyan, Daniel kitabı 8. bölümdeki peygamberlik sözünü yoğun bir şekilde çalıştılar. Bu Kutsal Kitap öğrencilerinin hepsi, 2300 yılın sonunda bazı önemli olayların gerçekleşmesini bekliyorlardı. Küçük boynuz gücü ve tapınaktan ne anladıklarına bağlı olarak, peygamberlik sözündeki bu zaman diliminin, kilisenin paklanmasıyla, Filistin ve Yeruşalim'in özgürlüğüne kavuşmasıyla, Yahudiler'in dönüşüyle, Türklerin veya Müslümanların güçten düşmesiyle, papalığın yıkılmasıyla, doğru ibadete dönülmesiyle, dünyasal binyılın başlamasıyla, yargı günüyle, yeryüzünün ateşle arındırılmasıyla veya İkinci Geliş'le sona ermesini beklediler.

Bu beklentilerin hiçbiri gerçekleşmedi ve onlara inanlar hayal kırıklığına uğradılar. Hayal kırıklıklarının şiddeti, bekledikleri olayın büyüklüğüyle orantılıydı. Elbette 1844 yılında Mesih'in dönmesini bekleyenlerin yaşadığı hayal kırıklığı, Yahudiler'in Filistin'e dönmesini bekleyenlerinkinden daha sarsıcıydı.

Hayal kırıklıklarının bir sonucu olarak, birçokları, onları buldukları sonuçlara ulaştıran peygamberlik sözlerini araştırmaktan veya peygamberlik sözlerini tarihsel yöntem ile yorumlamaktan vazgeçti. Fakat bazıları Mesih'in göksel tapınakta gerçekleştirdiği onların yararına olan hizmetine bakmaya devam ederek, bu peygamberlik sözü ve tapınak konusunu daha çok dua ve kuvvetle çalışmaya devam ettiler. Çalışmalarının ödülü, bu hizmet hakkında yeni anlayışlara ulaşmaları oldu. İlk kilisenin ve Reform kilisesinin tarihsel peygamberlik sözü inançlarının hala geçerli olduğunu fark ettiler. Peygamberlik sözlerine dair zaman

incelemeleri aslında doğrudu. 2300 yıllık süreç, 1844 yılında bitmişti. O dönemin tüm yorumcularıyla birlikte düştükleri hata, bu peygamberlik zamanının bitiminde hangi olayın gerçekleşeceği konusundaki anlayışlarıydı. Mesih'in tapınak hizmetinden gelen yeni ışık hayal kırıklıklarını umuda ve sevince dönüştürdü.

Tapınak hakkındaki Kutsal Kitap öğretilerini çalışmaları, 1844 yılında Mesih'in Eskiden beri Var Olan'ın yanına geldiğini ve göksel tapınakta yürüttüğü başkâhinlik hizmetinin son aşamasına başladığını ortaya koyuyordu. Bu hizmet, Daniel kitabı 7. bölümde İkinci Geliş öncesi araştırmacı yargılama olarak tarif edilen, Kefaret Günü'nde tapınağın arındırılması işinin aslıydı.

Mesih'in göksel hizmeti hakkındaki bu yeni anlayış, tarihsel Hristiyan imanından bir ayrılış değildir. Aksine, bu inancın mantıklı ve kaçınılmaz biçimde tamamlanmasıdır. O, peygamberlik sözünde vurgulanan, sonsuza dek kalıcı müjdeyi bu dünyaya olan tanıklığının kapanış kısmında nitelendiren hususun son gündeki görünümü ve tamamlanmasıdır.

Büyük Mücadele İçindeki Önemi

Daniel 7. ve 8. bölümlerdeki peygamberlik sözleri, Allah ile Şeytan arasındaki büyük mücadelenin nihai sonucunun daha geniş bakış açılarını ortaya çıkartıyor.

Allah'ın Karakterinin Temize Çıkarılması. Şeytan, küçük boynuzun faaliyetleri aracılığıyla Allah'ın yetkisine meydan okumaya kalktı. Bu gücün işleri göksel tapınağı, yani Allah'ın yönetim merkezini kirletti ve çığnedi. Daniel'in görümleri, Allah'ın küçük boynuz ve böylelikle Şeytan'ın suçlu olduğuna dair hüküm vereceği, İkinci Geliş'ten önce gerçekleşen bir yargılamayı işaret ediyor. Golgota'nın ışığında Şeytan'ın tüm suçlamaları çürütülecek. Herkes Allah'ın haklı olduğunu ve günah sorununda herhangi sorumluluğu olmadığını anlayacak ve kabul edecek. O'nun karakteri tartışılmaz hale gelecek ve O'nun sevgi yönetimi yeniden doğrulanacak.

Allah'ın Halkının Temize Çıkarılması. Yargılama sonucunda, sapkın küçük boynuz gücü mahkûm edilirken, “Yüceler Yücesi... kutsallarının lehine yargı ver[iyor]” (Dan. 7:22). Aslında bu yargı sadece Allah'ı evren önünde temize çıkarmakla kalmıyor, O'nun halkını da aynı şekilde temize çıkarıyor. Kutsallar Mesih'e imanlarından dolayı yüz yıllar boyunca aşağılanmış ve zulüm görmüş olsalar da, bu yargılama her şeyi yoluna koyuyor. Allah'ın halkı Mesih'in vaadini idrak edecektir: “İnsanların önünde beni açıkça kabul eden herkesi, ben de göklerdeki Babam'ın önünde açıkça kabul edeceğim” (Matta 10:32; ayrıca Luka 12:8, 9; Va. 3:5).

Yargılama ve Kurtuluş. Araştırmacı yargılama, İsa Mesih imanlılarının kurtuluşunu tehlikeye atar mı? Asla. Hakiki imanlılar Mesih ile birlik içinde yaşarlar ve O'na arabulucu olarak güvenirlir (Rom. 8:34). Onların güvencesi, adil olan İsa Mesih'in bizi Baba'nın önünde savunacağı vaadidir (1Yu. 2:1).

O halde, İkinci Geliş'ten önceki araştırmacı yargılama niye? Bu yargılama Tanrılık'ın yararına değildir. O öncelikle evrenin yararındır. Şeytan'ın suçlamalarına cevap vererek, Allah'ın düşmemiş yaratımına, O'nun krallığına sadece gerçekten dönüşmüş olanların girebileceğinin güvencesini verir. Böylelikle, Tanrı tarafsız bir inceleme için kayıt kitaplarını açar.

İnsanlar üç sınıftan birine aittirler: (1) kötüler, Allah'ın yetkisini reddedenler; (2) gerçek imanlılar, iman aracılığıyla Mesih'in erdemlerine güvenenler, Allah'ın yasasına itaat edenler; (3) gerçek imanlı gözüküp olmayanlar.

Düşmemiş varlıklar ilk sınıfı kolaylıkla ayırt edebilirler. Fakat kim gerçek bir imanlı ve kim değil? Her iki topluluk da Allah'ın hizmetine girmiş olan her kişinin ismini içeren Yaşam Kitabı'nda yazılıdır (Luka 10:20; Flp. 4:3; Dan. 12:1; Va. 21:27). Kilisenin kendisi de gerçek ve sahte imanlıları, buğdayları ve deliceleri barındırmaktadır (Matta 13:28–30).

Allah'ın düşmemiş varlıkları her şeyi bilen değillerdir, kalbi okuyamazlar. Yani, Mesih'in ikinci gelişinden önce, gerçeği sahteden ayırmak ve ilgili evrene Allah'ın samimi imanlıyı kurtarmaktaki adaletini gös-

termek için bir yargılama gereklidir. Mesele Allah ile evren arasındadır, Allah ile gerçek imanlı arasında değil. Bu, kayıt kitaplarının açılmasını, imanını açıkça söylemiş olanların ve yaşam kitabına girmiş olanların açığa çıkarılmasını gerektirir.

Mesih bu yargılamayı cömert müjde davetine cevap veren düğün davetlileri benzetmesinde tasvir etmişti. Hristiyan olmayı seçenlerin hepsi gerçek öğrenci olmadıkları için, kral davetlileri teftiş etmeye ve düğün elbisesi giymiş olanları görmeye gelir. Bu giysi “Mesih’in gerçek imanlılarının sahip olacağı saf, lekesiz karakteri” temsil ediyor. Giymesi için kiliseye üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmayan temiz ve parlak ince keten giysiler verildi (Va. 19:8; Ef. 5:27). Kutsal Yazı, “ince keten kutsalların adil işlerini simgeler” diyor (Va. 19:8). Mesih’i kişisel Kurtarıcısı olarak kabul eden herkese iman yoluyla verilen O’nun doğruluğu, Kendi lekesiz karakteridir. Kral davetlileri teftiş ettiğinde, sadece müjde davetinde cömertçe sunulmuş olan Mesih’in doğruluk giysisini giyenler gerçek imanlılar olarak kabul edileceklerdir. Mesih’in takipçisi olduklarını iddia edip itaat etmeden yaşayanlar ve Mesih’in doğruluğu ile örtülmemiş olanların isimleri yaşam kitabından silinecektir (bkz. Çık. 32:33).

Mesih’e imanını ilan eden herkesin araştırmacı yargılamaya tabi tutulması kavramı, Kutsal Kitap’ın lütuf aracılığıyla iman yoluyla kurtuluş öğretisiyle çelişmemektedir.

Pavlus bir gün yargılanacağını biliyordu. Bu nedenle “Kutsal Yasa’ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih’e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı’dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih’te bulunayım” demişti (Flp. 3:9). Mesih ile birlik içinde bulunanların hepsi kurtuluş güvencesine sahiplerdir. Son yargılamanın İkinci Geliş’ten önceki aşamasında, Mesih ile kurtarıcı bir ilişkiye sahip olan gerçek imanlılar, düşmemiş evrenin önünde doğrulanıyorlar.

Fakat Mesih sadece yaptıkları birçok iyi işe dayanarak Hristiyan olduklarını iddia edenlere kurtuluş sağlayamaz (bkz. Matta 7:21-23). Öyleyse göksel kayıtlar sadece gerçeği sahteden ayırmaya yarayan bir araçtan daha fazlasıdır. Onlar ayrıca gerçek imanlıları meleklerin önünde doğrulamanın dayanağıdır.

İmanlıyı Mesih'teki güvencesinden mahrum bırakmak şöyle dursun, tapınak doktrini ona güç verir. O, kurtuluş planını imanlının zihnine örneklerle açıklar ve netleştirir. Mesih'in onun günahları için, önceleri kurbanlarla temsil edilen kefaret edici ölümünü kavradığında, pişman olmuş yüreği sevinçle dolar. Dahası, imanı Mesih'te bir yaşamın ne anlama geldiğini anlayacak seviyeye yükselir. Onun kâhin Savunucusu kutsal Tanrı'nın huzurundadır.

Hazır Olma Zamanı. Mesih dönmeden önce, Tanrı, kurtuluşun kapanış hizmetinin iyi haberinin tüm dünyaya ulaşmasını istiyor. Bu mesajın merkezinde bulunan sonsuza dek kalıcı müjde acil olarak duyurulmalıdır, “çünkü O'nun [Allah'ın] yargılama saati geldi” (Vahiy 14:7). Bu çağrı, Tanrı'nın yargılamasının şu anda gerçekleşmekte olduğu konusunda dünyayı uyarıyor.

Bugün bizler Kefaret Günü'nün büyük aslında yaşıyoruz. O gün nasıl İsraililer ruhlarına acı çektirmeye çağırılıyorlardıysa (Lev. 23:27), Tanrı da tüm halkını yürekte hissedilen bir tövbeyi tecrübe etmeye çağırıyor. İsimlerini Yaşam Kitabı'nda tutmayı dileyen herkes, Allah'ın bu yargılama zamanı boyunca O'nunla ve diğer insanlarla olan ilişkilerini yoluna koymalıdır (Va. 14:7).

Mesih'in Başkâhin olarak yürüttüğü işi tamamlanmak üzere. İnsanlığın deneme süresi sonuna yaklaşıyor. Hiç kimse Allah'ın sesinin ne zaman “tamamlandı” diye ilan edeceğini bilmiyor. Mesih şöyle diyor, “dikkat edin, uyanık kalın, dua edin. Çünkü o anın ne zaman geleceğini bilemezsiniz” (Markos 13:33).

Her ne kadar bizler Kefaret Günü'nün aslının gerçekleştiği dehşet verici zamanda yaşıyor olsak da korkmamıza gerek yok. Mesih iki yönlü işiyle, yani hem Kurban hem de Kâhin olarak göksel tapınakta bizim yararımız için hizmet ediyor. “Tanrı Oğlu İsa gökleri aşan büyük baş kâhinimiz olduğu için açıkça benimsediğimiz inanca sımsıkı sarılalım. Çünkü baş kâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir. Onun için Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım” (İbr. 4:14-16).

Mesih'in İkinci Gelişi

Mesih'in ikinci gelişi kilisenin kutlu umudu, müjdenin görkemli doruk noktasıdır. Kurtarıcı'nın gelişi gerçek, kişisel, görülebilir ve dünya çapında olacaktır. O döndüğünde, ölümler arasındaki doğrular dirilecekler ve yaşayan doğru kişilerle birlikte yüceltilerek göğe alınacaklardır, ancak kötüler ölecektir. Peygamberlik sözlerinin büyük bir kısmının neredeyse tamamen gerçekleşmesi, dünyanın mevcut durumu düşünüldüğünde, Mesih'in gelişinin yakın olduğunu gösteriyor. Bu olayın zamanı bildirilmemiştir, bu nedenle her zaman hazırlıklı olmaya teşvik ediyoruz. (Tit. 2:13; İbr. 9:28; Yu. 14:1-3; Elç. 1:9-11; Mat. 24:14; Va. 1:7; Mat. 24:43, 44; 1Se. 4:13-18; 1Ko. 15:51-54; 2Se. 1:7-10; 2:8; Va. 14:14-20; 19:11-21; Mat. 24; Mar. 13; Luk. 21; 2Ti. 3:1-5; 1Se. 5:1-6.)

Yatmaya hazırlanan küçük çocuk annesine şöyle dedi: "Arkadaşım İsa'yı çok özliyorum. O ne zaman geri gelecek?"

Bu çocuk, küçük kalbindeki isteğin çağların arzusu olduğunu bilmiyordu. Kutsal Kitap, yakında gerçekleşecek olan dönüşün vaadi ile sona eriyor: "Evet, tez geliyorum!" diyor ve "Amin! Gel, ya Rab İsa!" diye İsa'nın arkadaşı olan Vahiyçi Yuhanna ekliyor" (Va. 22:20).

İsa'yı görmek! Bizi tahmin edebileceğimizden çok daha fazla seven İsa'yla sonsuza dek bir araya gelmek! Tüm dünyasal acıların sona ermesi! Şu anda dinlenen fakat dirilecek olan sevdiğimizle sonsuzluğun tadına varmak! Mesih'in göğe yükseldiği günden beri arkadaşlarının özlemle o günü beklediğini şüphe yok.

O bir gün gelecek fakat O'nun kutsalları için bile gelişi ağır bir sürpriz olacak çünkü hepsi uzun bekleyişlerinde uykudalar (Matta 25:5). "Gece yarısında", dünyanın en karanlık saatlerinde Tanrı halkını kurtarmak için gücünü gösterecek. Kutsal Yazı bu olayları şöyle tarif ediyor: "Tapı-

naktaki tahttan yükselen gür bir ses, ‘Tamam!’ dedi. O anda şimşekler çaktı, uğultular, gök gürlemeleri işitildi. Öyle büyük bir deprem oldu ki, yeryüzünde insan oldu olalı bu kadar büyük bir deprem olmamıştı” (Va. 16:17, 18). Dağlar sarsıldı, taşlar her yere dağıldı ve tüm yeryüzü okyanus dalgaları gibi kabardı. Yer yarıldı ve “ulusların kentleri yerle bir oldu... bütün adalar ortadan kalktı, dağlar yok oldu” (19 ve 20. Ayetler). “Gökyüzü dürülen bir tomar gibi ortadan kalktı. Her dağ, her ada yerinden sökülüp alındı” (Va. 6:14).

Fiziksel dünyanın üzerine çöken kargaşaya rağmen, “İnsanoğlu’nun belirtisi gökte görün[düğünde]” Tanrı’nın halkı cesaretlendi (Matta 24:30). O, göğün bulutları üzerinde inerken, her göz Yaşam Önderi’ni gördü. Fakat O bu sefer acılar adamı olarak değil, Kendisi’ne ait olanları talep etmek için muzaffer ve fatih olarak geliyordu. Dikenli taç yerine yücelik tacını giyiyordu, “kaftanının ve kalçasının üzerinde şu ad yazılıydı: KRALLARIN KRALI VE RABLERİN RABBİ” (Va. 19:12, 16).

İsa’nın gelişinde, O’nu Kurtarıcı ve Rab olarak kabul etmeyi reddedenleri ve O’nun talep ettiği yasanın yaşamlarında reddedenleri büyük bir umutsuzluk sardı. O’nun lütfunu reddetmiş olanları hiçbir şey, sabırla “Dönün! Kötü yollarınızdan dönün! Niçin ölesiniz” diye yalvaranın sesi kadar suçluluklarını anlamaya sevk etmedi (Hez. 33:11). “Dünya kralları, büyükleri, komutanları, zenginleri, güçlülere, özgür kölesi herkes mağaralara, dağlardaki kayaların arasına gizlendiler. Dağlara, kayalara, ‘Üzerimize düşün!’ dediler, ‘Tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu’nun gazabından saklayın bizi! Çünkü onların gazabının büyük günü geldi. Buna kim dayanabilir?’ (Va. 6:15–17).

Fakat uzun zamandır özlemle O’nu bekleyenlerin sevinci, kötülerin çaresizliğini gölgede bıraktı. Kurtarıcı’nın gelişi, Tanrı halkının tarihini yüce zirvesine erdirdi; bu onların kurtuluş anıdır. Nefes kesici hayranlıkla feryat ettiler: “İşte Tanrımız budur; O’na umut bağlamıştık, bizi kurtardı, RAB O’dur, O’na umut bağlamıştık, O’nun kurtarışıyla sevinip çoşalım” (Yşa. 25:9).

İsa yaklaştıkça uyuyan kutsallarını mezarlarından çağırdı ve meleklerine “O’nun seçtiklerini göğün bir ucundan öbür ucuna dek, dünyanın dört bucağından” toplamalarını emretti (Matta 24:31). Dünyanın her

yerine dağılmış olan, ölümler arasındaki doğru kişiler, O'nun sesini duydular ve mezarlarından kalktılar. Ne kadar harika bir an!

Ardından, yaşayanlar arasındaki doğrular “göz açıp kapayıncaya dek” değiştirildiler (1Ko. 15:52). Yüceltilmiş ve ölümsüzlüğü almış olarak, diriltilmiş kutsallarla birlikte sonsuza kadar Rab ile birlikte kalmak üzere havada O'nunla buluştular (1Se. 4:16, 17).

Mesih'in Dönüşünün Kesinliği

Elçiler ve ilk Hristiyanlar Mesih'in dönüşünü “mübarek umut” diye adlandırıyorlardı (Titus 2:13; ayrıca İbr. 9:28). Kutsal Yazı'daki tüm peygamberlik sözlerinin ve vaatlerin İkinci Geliş'te yerine gelmesini bekliyorlardı (bkz. 2. Pe. 3:13; ayrıca Yşa. 65:17), çünkü Hristiyan haccının mutlak hedefi odur. Mesih'i seven herkes, O'nunla, Baba'yla, Kutsal Ruh'la ve meleklerle yüz yüze kardeşliği paylaşabilecekleri günü dört gözle beklemektedir.

Kutsal Yazı'nın Tanıklığı. İkinci Geliş'in kesinliği Kutsal Yazı'nın güvenilirliğine dayanmaktadır. İsa, ölümünden hemen önce öğrencilerine onlara yer hazırlamak üzere Baba'sının yanına gideceğini söylemişti. Fakat “yine gelip sizi yanıma alacağım” diye de söz vermişti (Yuhanna 14:3).

Mesih'in dünyaya ilk gelişinin peygamberlik sözüyle önceden bildirilmiş olması gibi, O'nun ikinci gelişi de Kutsal Yazılar'ın tümünde önceden bildirilmiştir. Tufandan bile önce, Tanrı Hanok'a günahı sona erdirecek olanın, Mesih'in yücelik içindeki dönüşü olacağını söylemişti. Peygamberlik sözü şöyle diyor, “İşte Rab herkesi yargılamak üzere on binlerce kutsalıyla geliyor. Tanrı yoluna aykırı, tanrısızca yapılan bütün işlerden ve tanrısız günahkârların kendisine karşı söylediği bütün ağır sözlerden ötürü Rab, bütün insanlara suçluluklarını gösterecektir” (Yahuda 14, 15).

Mesih'ten bin yıl önce, Mezmurcu Rabb'in kendi halkını toplamak için gelişinden bahsederken şöyle demişti, “Tanrımız geliyor, sessiz kalmayacak, önünde yanan ateş her şeyi kül ediyor, çevresinde şiddetli bir fırtına esiyor. Halkını yargılamak için yere göğe sesleniyor: ‘Toplayın

önüme sadık kullarımı, kurban keserek benimle antlaşma yapanları' ” (Mez. 50:3–5).

Mesih'in öğrencileri O'nun dönüş vaadiyle sevinmişlerdi. Karşılaştıkları tüm zorlukların ortasında bu vaadin sağladığı güvence cesaretlerini ve güçlerini yenilemekte hiçbir zaman başarısız olmadı. Efendileri onları Baba'sının evine götürmek için gelecekti!

İlk Gelişin Sağladığı Güvence. Mesih'in İkinci Gelişi, ilk gelişle yakından ilgilidir. Eğer Mesih ilkinde gelmemiş, günah ve Şeytan karşısında kesin bir zafer kazanmamış olsaydı (Kol. 2:15), O'nun sonunda gelip Şeytan'ın bu dünya üzerindeki egemenliğine son vereceğine ve dünyayı ilk mükemmelliğine kavuşturacağına inanmak için bir sebebimiz olmazdı. Fakat “kendisini bir kez kurban ederek günahı ortadan kaldırmak için” ortaya çıktığına dair kanıtımız olduğuna göre, O'nun “ikinci kez, günah yüklenmek için değil, kurtuluş getirmek için” yeniden görüneceğine inanmak için sebebe sahibiz (İbr. 9:26, 28).

Mesih'in Göksel Hizmeti. Mesih'in Yuhanna'ya vahyi, kurtuluş planının merkezinde göksel tapınağın yer aldığını açıkça gösteriyor (Va. 1:12, 13; 3:12; 4:1–5; 5:8; 7:15; 8:3; 11:1, 19; 14:15, 17; 15:5, 6, 8; 16:1, 17). O'nun günahkârlar için son hizmetine başladığını işaret eden peygamberlik sözleri, O'nun halkını eve götürmek için yakında döneceğine dair sahip olduğumuz güvenceyi daha da güçlendiriyor (bu kitabın 24. bölümüne bakın). Mesih'in çarmıhta başarıya ulaşan kurtuluş işini tamamına erdirmek için etkin bir şekilde çalışıyor olmasının verdiği rahatlık, O'nun dönüşünü dört gözle bekleyen Hristiyanlar için büyük bir cesaret kaynağıdır.

Mesih'in Dönüşünün Biçimi

Mesih, dönüşünün yaklaştığını gösterecek olan işaretlerden bahsederken, halkının sahte iddialar ile yanılgıya düşürülmesinden duyduğu endişeyi de dile getirmişti. Şöyle demişti, İkinci Geliş'ten önce “sahte mesihler, sahte peygamberler türeyecek; bunlar büyük belirtiler ve harikalar yapacaklar. Öyle ki, ellerinden gelse, seçilmiş olanları bile sap-

tıracaklar.” “O zaman biri size, ‘İşte Mesih burada, ya da ‘İşte şurada’ derse, inanmayın” (Matta 24:23–24). Tedbiri elden bırakmayın. İmanlıların gerçeği ile sahtelerini ayırt edebilmelerini sağlamak için, Mesih’in dönüşünün ne şekilde gerçekleşeceğine dair ayrıntılar birkaç Kutsal Kitap metninde açıklanmıştır.

Gerçek ve Kişisel bir Dönüş. İsa bir bulut üzerinde yükseldiğinde iki melek hala göğe alınan Rab’lerine bakan öğrencilere: “ ‘Ey Celi-leliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz?’ diye sordular. ‘Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir’ ” (Elç. 1:11).

Diğer bir deyişle, biraz önce onların yanından ayrılan –bir ruhsal varlık değil fiziki bir varlık olan aynı kişi (Luk. 24:36–43)– yeryüzüne geri gelecek. O’nun İkinci Gelişi de göğe yükselişi gibi gerçek ve kişisel olacaktır.

Görülebilir bir Dönüş. Mesih’in gelişi ruhsal, görülemeyen bir olay değil, görülebilir bir Kişi ile gerçek bir buluşmadır. İsa geri dönüşünün görülebilirliği hakkında herhangi bir şüphe bırakmazken, dönüşünü şimşegın parlaklığı ile karşılaştırarak öğrencilerini ikinci gelişin gizli olacağına dair aldatmacaya karşı uyarılmıştı (Mat. 24:27).

Kutsal Kitap doğruların ve kötülerin O’nun gelişine aynı anda ta-nıklık edeceklerini açık bir şekilde ifade ediyor. Yuhanna şöyle diyor, “İşte bulutlarla geliyor! Her göz O’nu görecek” (Va. 1:7). Mesih ise kö-tülerin ne şekilde karşılık vereceğini bildirmişti: “Yeryüzündeki bütün halklar ağlayıp dövünecek, İnsanoğlu’nun gökteki bulutlar üzerinde büyük güç ve görkemle geldiğini görecekler” (Matta 24:30).

Duyulabilir bir Dönüş. Mesih’in dönüşünün evrensel olarak fark edilmesi tasvirine ilaveten, Kutsal Kitap O’nun gelişinin görülebilir olduğu kadar duyulabilir olacağını da öne sürüyor: “Rab’bin kendisi, bir emir çağrısıyla, başmeleğin seslenmesiyle, Tanrı’nın borazanıyla gökten inecek” (1Se. 4:16). “Güçlü bir borazan sesiyle” (Matta 24:31) birlikte O’nun halkı toplanacak. Her şey aleni olacak.

Yücelik İçinde bir Dönüş. Mesih dönerken, bir fatih gibi, güç ile ve “Babası’nın görkemi içinde melekleriyle” geliyor (Matta 16:27). Mesih’in dönüşünü en heyecanlı biçimde tarif eden Vahiy yazarı Yuhanna’dır. Yuhanna, Mesih’i beyaz bir atın üstünde, göklerin sayılamayacak kadar çoklukta ordusuna komuta ederken resmediyor. Yüceltilmiş Mesih’in olağanüstü görkemi ortadadır (Va. 19:11–16).

Ani, Beklenmedik bir Dönüş. Mesih’in dönüşünü özlemle bekleyen Hristiyan imanlılar, onun yaklaştığını fark edeceklerdir (1Se. 5:4–6). Fakat dünyadaki insanların geneli için Pavlus şöyle diyor: “Çünkü siz de çok iyi bilirsiniz ki, Rab’bin günü gece hırsız nasıl gelirse öyle gelecektir. İnsanlar, ‘Her şey esenlik ve güvenlik içinde’ dedikleri bir anda, gebe kadının birden sancılanması gibi, ansızın yıkıma uğrayacak ve asla kaçamayacaklar” (1Se. 5:4–6; ayrıca Matta 24:43).

Bazıları Pavlus’un Mesih’in gelişini bir hırsızın gelişine benzetmesi nedeniyle, O’nun gelişinin gizli ve görülemeyen bir şekilde olacağı sonucuna vardılar. Fakat böyle bir görüş, Kutsal Kitap’taki Mesih’in herkesin gözleri önünde yücelik ve görkem içinde dönüşü tasviriyle çelişmektedir (Va.1:7). Pavlus’un vurgulamak istediği Mesih’in gelişinin gizli olacağı değil, dünyasal düşünenler açısından bir hırsızın gelişi gibi beklenmedik şekilde olacağıdır.

Mesih de gelişini Tufan öncesi dünyanın Tufan’la aniden yok oluşu ile karşılaştırırken aynı noktayı işaret ediyor. “Nuh’un gemiye bindiği güne dek, tufandan önceki günlerde insanlar yiyip içiyor, evlenip evlendiriyorlardı. Tufan gelinceye, hepsini süpürüp götürünceye dek başlarına geleceklerden habersizdiler. İnsanoğlu’nun gelişi de öyle olacak” (Matta 24:38, 39). Nuh, çok uzun yıllar boyunca, gelecek bir tufan hakkında vaaz etmiş olsa da birçok insan için bu bir sürpriz olmuştu. Yaşayan iki zümre insan vardı. Bir zümre Nuh’un sözlerine inandı, gemiye bindi ve kurtarıldı, diğer zümre ise geminin dışında kalmayı seçti ve Tufan gelip hepsini süpürdü (Matta 24:39).

Sarsıntılı bir Olay. Tufan benzetmesinde olduğu gibi, Nebukadnesar’ın rüyasında gördüğü metal heykel de Mesih’in yücelik krallığını nasıl sarsıntılı bir şekilde kuracağını tasvir ediyor (bu kitabın 4. bö-

lümüne bakın). Nebukadnessar'ın gördüğü heykelin “başı saf altından, göğsüyle kolları gümüşten, karnıyla kalçaları tunçtan, bacakları demirden, ayaklarının bir kesimi demirden, bir kesimi kildendi.” Sonra, “bir taş insan eli değmeden kesilip heykelin demirden, kilden ayaklarına çarparak onları paramparça etti. Demir, kil, tunç, gümüş, altın aynı anda parçalandı; yazın harman yerindeki saman çöpleri gibi oldular. Derken bir rüzgâr çıktı, hiç iz bırakmadan hepsini alıp götürdü. Heykele çarpan taşsa büyük bir dağ oldu, bütün dünyayı doldurdu” (Daniel 2: 32–35).

Tanrı bu düş aracılığıyla Nebukadnessar'a dünya tarihinin bir özetini vermişti. Onun dönemi ile Mesih'in sonsuz krallığının (taş) kurulacağı zaman arasında, dört büyük krallık veya imparatorluk, ardından da zayıf ve güçlü ulusların oluşturduğu bir devletler topluluğu sırasıyla dünya sahnesini işgal edecekti.

Mesih'in zamanından beri yorumcular bu imparatorlukları Babil (M.Ö. 605–539), Med–Pers (M.Ö. 539–331), Grek (M.Ö. 331–168) ve Roma (M.Ö. 168–M.S. 476) olarak tanımlamışlardır. Peygamberlik sözünde açıklandığı gibi Roma İmparatorluğu'nu takip eden başka bir imparatorluk olmamıştır. Milattan sonra dördüncü ve beşinci yüzyıllarda Roma imparatorluğu daha sonra Avrupa devletlerini oluşturacak olan küçük krallıklara ayrıldı. Yüzyıllar içinde yeni bir dünya imparatorluğu kurmaya çalışan güçlü yöneticiler oldu (Charlemagne, 5. Charles, Napolyon, Kayser Wilhelm ve Hitler). Fakat Peygamberlik sözünde bildirildiği gibi hepsi başarısız oldular: “Demirin kille karışmadığı gibi onlar da birbirine bağlı kalmayacaklar” (Dan. 2:43).

Son olarak düş heyecan verici doruk noktasına odaklanıyor: Tanrı'nın sonsuz krallığının kurulması. İnsan eli değmeden kesilip gelen taş, İkinci Gelişte insan çabası olmadan kurulacak olan Mesih'in yüce krallığını temsil ediyor (Dan. 7:14; Va. 11:15).

Mesih'in krallığı herhangi bir insan krallığı ile aynı anda var olmayacaktır. Mesih, Roma İmparatorluğu'nun hüküm sürdüğü dönemde dünyadayken, tüm ulusları ezip geçen taş krallığı henüz gelmemiştir. O'nun gelişi ancak demir ve kil ayaklar döneminden (bölünmüş uluslar dönemi) sonra olacak. O, Mesih'in doğruları kötülerden ayırdığı İkinci Geliş zamanında kurulacaktır (Mat. 25:31–34).

Bu taş veya krallık, geldiğinde “heykelin demirden, kilden ayaklarına çarparak onları paramparça” edecek ve “hiç iz bırakmadan hepsini alıp” götürecektir (Dan. 2:34, 35, 44). Aslında İkinci Geliş dünyayı sarsacak bir olaydır.

İkinci Geliş ve İnsan Irkı

Mesih'in ikinci gelişi insanlığının iki büyük zümresine de dokunacaktır: O'nu ve getirdiği kurtuluşu kabul etmiş olanlar ve O'na sırtını dönmüş olanlar.

Seçilmişlerin Toplanması. Mesih'in sonsuz krallığının kurulmasının önemli bir yanı da kurtarılanların tümünün (Mat. 24:31; 25:32; Mark 13:27) Mesih'in hazırladığı göksel eve götürülmek üzere bir araya toplanmasıdır (Yuhanna 14:3).

Bir ülkenin başkanı başka bir ülkeyi ziyaret ettiğinde, sadece belirli kişiler hoş geldin eğlencesine katılabilirler. Fakat Mesih geldiğinde başlangıçtan beri yaşamış tüm imanlılar, yaşına, cinsiyetine, eğitimine, ekonomik durumuna veya ırkına bakılmaksızın büyük Dönüş kutlamasına katılacaklar. Bu evrensel toplantıyı mümkün kılan iki şey var: ölümler arasındaki doğruların dirilişi ve yaşayan kutsalların değişimi.

1. Mesih'te Ölenlerin Dirilişi. Mesih'in dönüşünü duyuran borazan çalındığında, ölümler arasındaki doğrular çürümez ve ölümsüz olarak dirilecekler (1Ko. 15:52, 53). O anda “Önce Mesih'e ait ölümler dirilecek” (1Se. 4:16). Diğer bir deyişle, onlar, yani yaşayanlar arasındaki doğru kişiler Rab'le birlikte gökte buluşmak için alınmadan önce dirilecekler. Dirilmiş olanlar, ayrıldıklarında acı çekmiş olanlar ile tekrar bir araya gelecekler. O an sevinç içinde şu sözleri söyleyecekler, “Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?” (1Ko. 15:55).

Dirilişte yükselecek olanlar, mezara giden hastalıklı, yaşlı, bozulmuş bedenler değil, artık çürümelerine sebep olmuş olan günahın lekesini taşımayan yeni, ölümsüz, mükemmel bedenler olacak. Dirilmiş kutsallar, Mesih'in yenileme işinin tamamlanmasını tecrübe ederek, zihinde, canda ve bedende Allah'ın kusursuz suretini yansıtacaklar (1Ko. 15:42–54, bu kitabın 26. bölümüne bakın).

2. Yaşayan İmanlıların Değiştirilmeleri. Ölüler arasındaki doğrular diriltildiklerinde, İkinci Geliş'te hayatta olan doğrular değiştirilecekler. “Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir” (1Ko. 15:53).

Mesih'in dönüşünde hiçbir imanlı topluluğu diğer imanlıların önüne geçmeyecektir. Pavlus şöyle diyor, “yaşamakta olanlar, hayatta olanlar, onlarla [diriltilmiş imanlılarla] birlikte Rab'bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab'le birlikte olacağız” (1Se. 4:17; ayrıca İbr. 11:39, 40). Yani hem her çağdan diriltilmiş olan hem de Mesih'in dönüşünde hayatta olan tüm imanlılar, büyük Dönüş toplanmasında bulunacaklar.

İmansızların Ölümü. Kurtarılmış olanlar için İkinci Geliş bir sevinç ve neşe zamanıdır, fakat kayıp olanlar için yıkıcı bir dehşet anı olacaktır. Onlar, Mesih'in sevgisine ve O'nun kurtuluş davetlerine o kadar uzun süredir direniyorlar ki, aldatıcı hayallerin esiri oldular (bkz. 2Se. 2:9–12; Rom. 1:28–32). Reddettikleri kişinin kralların Kralı ve rablerin Rabb'i olarak geldiğini gördüklerinde, yargılanma saatlerinin geldiğini anlayacaklar. Dehşet ve çaresizlik ile dolu olarak cansız varlıklardan kendilerine kalkan olmalarını isteyecekler (Va. 6:16, 17).

Tanrı tüm sapkın inançların birliği olan Babil'i o zaman yok edecek. “Ateş onu yiyip bitirecek” (Va. 18:8). Rab İsa, bu ittifakın önderi olan yasa tanımaz adamı “ağzının soluğuyla öldürecek, gelişinin görkemiyle yok edecek” (2Se. 2:8). Canavarın işaretini destekleme suçunu işlemiş olanlar (bu kitabın 13. bölümüne bakın), “kükürtle yanan ateş gölüne” atılacaklar. Kötülerin geri kalanı ise “ata binmiş Olan'ın [İsa Mesih] ağzından uzanan kılıçla” öldürülecekler (Va. 19, 21).

Mesih'in Yakında Gerçekleşecek Olan Dönüşü'nün İşaretleri

Kutsal Yazılar sadece Mesih'in gelişinin nasıl olacağını ve maksadını ortaya koymuyor, aynı zamanda bu sarsıcı olayın yaklaştığını gösteren işaretleri de tarif ediyor. İkinci Geliş'i duyuran ilk işaret, Mesih'in göğe yükselmesinden 1700 yıldan uzun süre sonra gerçekleşti ve O'nun gelişinin yaklaştığına kanıt oluşturan diğerleri de onu takip etti.

Doğal Dünyadaki İşaretler. Mesih, “Güneşte, ayda ve yıldızlarda belirtiler görülece[ğini]” öngörmüştü (Luka 21:25); “Güneş karacak, ay ışık vermez olacak, yıldızlar gökten düşecek, göksel güçler sarsılacak. O zaman İnsanoğlu’nun bulutlar içinde büyük güç ve görkemle geldiğini görecekler” (Mark. 13:24–26). İlâveten, Yuhanna gökteki işaretlerden önce büyük bir deprem olacağını görmüştü (Va. 6:12). Bu belirtilerin tümü, 1260 yıllık zulüm döneminin bittiğine işaret edecekti (bu kitabın 13. bölümüne bakın).

1. Yeryüzünün Tanıklığı. Bu peygamberlik sözü, 1 Kasım 1755 tarihinde bilinen en büyük depremin gerçekleşmesiyle tamamlandı. Lizbon depremi olarak bilinen bu depremin etkileri Avrupa, Afrika ve Amerika’da, dört milyon kilometrekarede hissedildi. Depremin merkezi olan Portekiz’in Lizbon kentinde, sarsıntılar dakikalar içinde tüm kamu binalarını ve yerleşimleri yıkarak binlerce kişinin ölümüne yol açtı. Depremin fiziksel etkileri çok büyük olsa da, dönemin düşünüşü üzerinde de önemli bir etkiye yol açmayı başarmıştı. O dönemde yaşayan birçok kişi bunu zamanın sonunun bir işareti olarak gördü ve Tanrı’nın yargılamasını ve son günleri ciddi bir şekilde göz önünde tutmaya başladı. Lizbon depremi peygamberlik sözü çalışmalarına itici bir güç sağladı.

2. Güneşin ve Ayın Tanıklığı. Yirmi beş yıl sonra peygamberlik sözünde bahsi geçen bir sonraki işaret, güneş ve ayın kararması gerçekleşti. Mesih, bu belirtinin gerçekleşme zamanının, büyük sıkıntıdan (Kutsal Kitap’ta başka bir yerde bahsi geçen 1260 yıllık papalık zulmü) sonra olacağına işaret etmişti (Mat. 24:29, bu kitabın 13. bölümüne bakın). Fakat Mesih bu işaretlerden önce gerçekleşecek olan zulüm döneminin kısaltılmış olduğunu söylemişti (Mat. 24:21, 22). Reform ve ondan kaynaklanan hareketlerin etkileriyle papalık zulmü aslında kısaltılmıştı. Böylelikle on sekizinci yüzyılın ortalarına gelindiğinde neredeyse tamamıyla ortadan kalkmıştı.

19 Mayıs 1780 yılında, Kuzey Amerika kıtasının kuzey doğu kesiminin üzerine olağanüstü bir karanlık çökmesiyle bu peygamberlik sözü tamamlanmış oldu.

Yale Üniversitesi’nin rektörü Timothy Dwight bu olayı şu sözlerle

açıklıyor, “19 Mayıs 1780 olağanüstü bir gündü. Birçok evde kandiller yakılmıştı; kuşların sesi çıkmıyordu, ortadan kaybolmuşlardı ve kümes hayvanları da bir yerlere tünemişlerdi... Yargı gününün gelmek üzere olduğu görüşü hâkimdi.”

Harvard'lı Samuel Williams o karanlığı şöyle anlatıyor: “Sabah saat 10 ile 11 arası güneybatıdan bulutlar yaklaştı ve ertesi gece yarısına kadar farklı bölgelerde farklı süreler boyunca gökyüzünü kapladılar. Bazı yerlerde insanlar gündüz gözüyle bile tabelaları okuyamıyordu.” Samuel Tenny'nin görüşüne göre, “bir sonraki gecenin karanlığı, muhtemelen Her Şeye Gücü Yeten ışığı yarattığından beri hiç olmadığı kadar koyuydu... Evrende ışıldayan tüm varlıklar koyu gölgelerle örtülse ya da toptan yok olsa, ortaya ancak böyle bir karanlık çıkabilirdi”

O gece saat 9'da dolunay çıkmış olmasına rağmen, gece yarısından sonrasına kadar hala karanlıktı. Ay görünür olduğunda, sanki kana benziyordu.

Vahiy yazarı Yuhanna o günkü olağanüstü olayları önceden bildirmişti. Depremden sonra güneşin “keçi kılından yapılmış siyah bir çul gibi” kararacağını, ayın “baştan aşağı kan rengine” döneceğini yazmıştı (Va. 6:12).

3. Yıldızların Tanıklığı. Hem Mesih hem de Yuhanna, Mesih'in gelişinin yaklaştığını gösterecek olan yıldızların düşüşünden bahsetmişlerdi (Va. 6:13; ayrıca Mat. 24:29). 13 Kasım 1833'deki kaydedilmiş en büyük meteor yağmuru, bu peygamberlik sözünü tamamladı. Tek bir gözlemcinin bile saatte ortalama 60.000 meteor görmüş olduğu tahmin ediliyor. Meteor yağmuru Kanadadan Meksika'ya, Atlantik okyanusunun ortasından Pasifik okyanusuna kadar gözlemlendi ve birçok Hristiyan bunu Kutsal Kitap peygamberlik sözünün tamamlanması olarak kabul etti.

Olaya tanık olan birisi gördüklerini şöyle aktarıyor, “gökkubbede neredeyse kayan yıldızlarla dolu olmayan bir boşluk yoktu. Zaman zaman gruplar halinde sağanak gibi düşseler de gökyüzünün her yerindeydiler, bu manzara insanın aklına kuvvetli bir rüzgârda olmamış incirlerini döken incir ağacını getiriyordu.”

Mesih bu belirtileri, sevinç içinde beklesinler ve tümüyle hazır ol-

sunlar diye Hristiyanları gelişinin yaklaştığı konusunda uyarmak için verdi. Şöyle demişti, “Bu olaylar gerçekleşmeye başlayınca doğrulun ve başlarınızı kaldırın. Çünkü kurtuluşunuz yakın demektir... İncir ağacına ya da herhangi bir ağaca bakın. Bunların yapraklandığını gördüğünüz zaman yaz mevsiminin yakın olduğunu kendiliğinizden anlarsınız. Aynı şekilde, bu olayların gerçekleştiğini gördüğünüzde bilin ki, Tanrı'nın Egemenliği yakındır” (Luka 21:28-31).

Dünyanın, güneşin, ayın ve yıldızların, Mesih'in önceden bildirdiği gibi kesin bir sırayla gerçekleşen bu benzersiz tanıklıkları, birçok kişinin dikkatini İkinci Geliş'le ilgili peygamberlik sözlerinin üzerine çekti.

Din Dünyasındaki Belirtiler. Kutsal Yazı, Mesih'in dönüşünden hemen öncesindeki zamanı, din dünyasındaki önemli işaretlerin belirleyeceğini öngörüyor.

1. Büyük bir Dini Uyanış. Vahiy kitabı, İkinci Geliş'ten önce dünya çapında büyük bir dini hareketin yükseleceğini açıklıyor. Yuhanna'nın görünümünde bir meleğin Mesih'in dönüşünü müjdelemesi bu dini hareketi simgeliyordu: “Bundan sonra göğün ortasında uçan başka bir melek gördüm. Yeryüzünde yaşayanlara –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka– iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde'yi getiriyordu. Yüksek sesle şöyle diyordu: “Tanrı'dan korkun! O'nu yüceltin! Çünkü O'nun yargılama saati geldi. Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının!” (Vahiy 14:6, 7).

Mesajın kendisi ne zaman ilan edilmesi gerektiğini belirtiyor. Sonsuza dek kalıcı müjde tüm çağlar boyunca vaaz edildi. Fakat müjdenin yargılama yönüne vurgu yapan bu mesaj, “O'nun yargılama saati geldi” uyarısında bulunduğu için ancak zamanın sonunda ilan edilebilir.

Daniel kitabı bize zamanın sonunda peygamberlik sözlerinin mühürlerinin açılacağı bilgisini veriyor (Dan. 12:4). O zaman insanlar onun sırlarını anlayabilecekler. Mühürlerin açılması, papanın 1798 yılında tutsak alınmasıyla sona eren 1260 yıllık papalık egemenliğinin sona ermesiyle başladı. Papanın sürgüne gönderilmesi ve doğal dünyadaki işaretlerin uyuşması, Hristiyanları İkinci Geliş'le ilgili peygam-

berlik sözlerini çalışmaya yönlendirdi. Sonuç olarak bu peygamberlik sözleri yeni boyutlarda anlaşılmaya başlandı.

İkinci Geliş i üzerine odaklanılması ayrıca dünya çapında bir Dönüş (Advent) umudu da uyandırdı. Aynı, Reform'un Hristiyan dünyasında çeşitli ülkelerde bağımsız olarak yayılması gibi, Dönüş (Advent) hareketi de Hristiyan âlemine yayıldı. Bu hareketin dünya çapında olması, Mesih'in dönüşünün yaklaştığının en açık işaretlerinden biriydi. Vaftizci Yahya nasıl ki Mesih'in ilk gelişine yol hazırladıysa, Dönüş (Advent) hareketi de Vahiy 14:6-12 ayetlerinin mesajını, yani Tanrı'nın son çağrısı olan, Kurtarıcı'nın görkemli dönüşüne hazır olun çağrısını duyurarak yol hazırlamaktadır (bu kitabın 13 ve 24. Bölümlerine bakın).

2. Müjdenin Vaaz Edilmesi. Tanrı, "dünyayı, atadığı Kiş i aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır" (Elç. 17:31). Mesih bizi o gün hakkında uyarırken, o günün tüm dünya imanlı olduğu zaman geleceğini söylememişti. Şöyle demişti, "Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir" (Matta 24:14). Petrus bu sebeple imanlıları "Tanrı'nın gününü bekleyip o günün gelişini çabuklaştırarak kutsallık içinde" yaşamaya teşvik ediyor (2Pe. 3:12).

Kutsal Kitap'ın tercüme edilmesi ve dağıtımı ile ilgili istatistikler bu yüzyılda müjdenin vaaz edilmesinin ne kadar geliştiğini ortaya koyuyor. 1900 yılında Kutsal Kitap 537 dilde yayınlanmıştı. 1980 yılında ise 1811 dilde tamamıyla ya da kısmen tercüme edilmiş durumdadır ve bu dünya nüfusunun yüzde 96'sını kapsamaktadır. Benzer şekilde, Kutsal Kitap'ın yıllık dağıtımı 1900 yılında 5.4 milyon iken, 1980 yılında 36.8 milyona çıkmıştır ve O'nun bölümleri yarım milyara yakın sayıda dağıtılmaktadır.

İlaveten, Hristiyanlık günümüzde görevini gerçekleştirmek için eşi benzeri görülmemiş çoklukta kaynağa sahip durumdadır: Hizmet ajansları, eğitim ve sağlık kurumları, ulusal ve yabancı işçiler, radyo ve televizyon yayını ve etkileyici finansal varlıklar. Bugün kısa dalga radyo istasyonları dünya üzerindeki her ülkede müjdeyi yayımlayabilecek güçtedir. Bu eşsiz kaynaklar, Kutsal Ruh'un rehberliği altında kullanıldığında, tüm dünyaya müjdeyi yayma hedefini günümüz için gerçekçi hale getiriyor.

700 farklı dil ve 1.000 lehçeyi temsil eden üyelerden oluşan Yedinci-gün Adventistleri, 204 ülkede müjdeyi yaymaktadırlar. Bu üyelerin neredeyse yüzde 93'ü Kuzey Amerika dışında yaşamaktadır. Toplam 347 dil ve lehçe basım yayında kullanılmaktadır ve 882 dil ve lehçe de hem basın yayın hem de sözel işler için kullanılmaktadır. Sağlık ve eğitim işinin müjdeyi yayma görevinde önemli bir rol oynadığına inanarak, 698 hastane, bakım evi, klinik ve dispanser, 34 yetimhane ve çocuk evi, 10 tıp merkezi, 28 sağlık ve yiyecek fabrikası, 101 kolej ve üniversite, 1.385 lise, 5.322 ilkokul, 125 Kutsal Kitap mektuplaşma okulu ve 33 dil kurumu işletmekteyiz. 57 adet basimevimiz, 190 dilde ve 157 lehçede yayın yapmaktadır ve kısa dalga radyo istasyonlarımız dünya nüfusunun yaklaşık yüzde 75'ine yayın yapmaktadır. İlâveten, her hafta 5.512 radyo istasyonu ve 2.252 televizyon istasyonu kullanılmaktadır. Kutsal Ruh hizmet hamlemizi bol bol bereketlemiştir.

3. Dinde Gerileme. Müjdenin dünya çapında duyurulması, elbette saf Hristiyanlığın da büyük oranda büyüyeceği anlamına gelmiyor. Aksine, Kutsal Yazılar'da zamanın sonuna doğru ruhsallığın azalacağı öngörülüyor. Pavlus şöyle demişti, “son günlerde çetin anlar olacaktır. İnsanlar kendilerini seven, para düşkünü, övüngen, kibirli, küfürbaz, anne baba sözü dinlemez, nankör, kutsallıktan ve sevgiden yoksun, uzlaşmaz, iftiracı, özünü denetleyemeyen, azgın, iyilik düşmanı olacaklar. Hain, aceleci, kendini beğenmiş, Tanrı'dan çok eğlenceyi seven, Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edenler olacaklar” (2Ti. 3:1-5).

Günümüzde pek çok kişinin yüreğinde Mesih'in Ruhunun yerini benlik, maddiyat ve dünya sevgisi almış durumdadır. İnsanlar artık Tanrı'nın ilkelerinin ve yasasının yaşamlarını yönlendirmesine izin vermiyorlar; kanunsuzluk hüküm sürmektedir. “Ve kanunsuzluk çoğalacağından ötürü birçoklarının sevgisi soğuyacak” (Matta 24:12, BC).

4. Papalığın Yeniden Güçlenmesi. Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerine göre 1260 yılın sonunda papalık, daha sonra iyileşecek olan “ölümcül bir yara” alacaktır. Fakat papalığın etkisi ve saygınlığı büyük ölçüde yenilenecek; “Bütün dünya şaşkınlık içinde canavarın ardından gitti” (Va.13:3). Daha bugünden birçokları papayı dünyanın ahlaki lideri olarak görüyorlar.

Hristiyanların Kutsal Kitap'ın yetkisini geleneklerle, insani ölçütlerle ve bilimle değiştirmesine büyük ölçüde papalığın yükselen etkisi sebep olmuştur. Onlar böyle yaparak, "tüm güçlü eylemlerle, yalan belirtilerle, göz kamaştırıcı işlerle" çalışan "yasadışı kişi" karşısında korumasız kalmaktadırlar (2Se. 2:9 TC). Şeytan ve onun araçları, dünyayı aldatacak olan ejderha, canavar ve sahte peygamberin oluşturduğu kutsallıktan uzak üçlü birlik ile temsil edilen bir kötülük ittifakı kuracaklar (Va. 16:13, 14; ayrıca 13:13, 14). Ancak, rehberi Kutsal Kitap olan "Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren kutsallar" (Va. 14:12), bu ittifakın ortaya koyduğu bunaltıcı aldatmacalara başarılı bir şekilde direnebilirler.

5. Dini Özgürlüklerin Azalması. Papalığın uyanışı Hristiyanlığı çarpıcı biçimde etkileyecek. Büyük bedeller ödenerek elde edilen ve kilise ile devletin ayrılmasıyla güvence altına alınmış olan dini özgürlükler yıpranacak ve nihayetinde ortadan kalkacak. Bu sapkın güç, güçlü devletlerin de desteğiyle kendi ibadet şeklini tüm insanlara dayatmaya çalışacak. Herkes Tanrı'ya bağlılık ve O'nun emirlerine uymak ile canavar ve onun heykeline bağlılık arasında seçim yapmak zorunda bırakılacak (Va. 14:6-12).

Boyun eğdirme baskısı mali zorlamaları da içerecek: "Öyle ki, bu işareti, yani canavarın adını ya da adını simgeleyen sayıyı taşımayan ne bir şey satın alabilirsin ne de satabilirsin" (Va. 13:17). Sonuç olarak, uymayı reddedenler ölüm cezası ile karşılaşacaklar (Va. 13:15). Tanrı bu son zaman sıkıntıları sırasında halkı için müdahale edecek ve yaşam kitabında adı yazılı olan herkesi kurtaracak (Dan. 12:1; ayrıca Va. 3:5; 20:15).

Kötülüğün Çoğalması. Hristiyanlık içinde ruhsallığın azalması ve yasa tanımaz adamın canlanması, kilise içinde ve imanlıların yaşamlarında Tanrı'nın yasaının ihmal edilmesine yol açtı. Birçok kişi Mesih'in yasayı kaldırdığına ve Hristiyanların artık onu tutmak zorunda olmadığına inanıyor. Tanrı'nın yasaının bu şekilde ihmal edilmesi, suçlarda ve ahlaka aykırı davranışlarda artışa neden oldu.

1. Dünya Genelinde Suçlarda Artış. Hristiyanlığın büyük bir bölümüne hâkim olan Tanrı'nın yasasını saymama akımı, modern top-

lumların yasa ve düzeni küçümsemesine sebep oldu. Suçlar dünya genelinde hızla artarak kontrolden çıkıyor. Dünyanın çeşitli başkentlerinden gelen raporların hepsi aynı gerçeği gözler önüne seriyor: Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu gibi neredeyse dünyanın her ülkesinde suçlar artıyor. Suç, Londra'dan Moskova'ya ve Johannesburg'a kadar, hızla ilerleyen büyük bir tehdit haline geldi ve birçok insanın yaşam tarzını değiştiriyor.

2. Cinsel devrim. Tanrı'nın yasasının önemsenmemesi ayrıca ölçülülüğün ve saflığın sınırlarını da yıktı ve ahlaksızlığın artmasına neden oldu. Günümüzde filmler, televizyon, video, şarkılar, dergiler ve reklamlar aracılığıyla cinsellik putlaştırılıyor ve pazarlanıyor.

Cinsel devrim, boşanmalarda şaşırtıcı seviyede artışa, "açık evlilik" ve eş değiştirme gibi sapkınlıklara, çocukların cinsel olarak suiistimal edilmelerine, ürkütücü sayıda çocuk aldırma vakasına, eşcinselliğin yayılmasına, bulaşıcı ve cinsel hastalıkların yayılmasına ve son olarak AİDS'in ortaya çıkmasına neden oldu.

Savaşlar ve Felaketler. İsa dönmeden önce "Ulus ulusa, devlet devlete savaş açacak. Şiddetli depremler, yer yer kıtlıklar ve salgın hastalıklar, korkunç olaylar ve gökte olağanüstü belirtiler olacak" (Luka 21:10, 11; ayrıca Markos 13:7, 8; Matta 24:7). Son yaklaştıkça şeytani güçler ile ilahi güçler arasındaki savaş şiddetlenecek. Bu felaketlerin şiddeti ve sıklığı da gittikçe artacak ve eşi benzeri görülmemiş bir şekilde zamanımızda tamamlanacak.

1. Savaşlar. Savaşlar tarih boyunca insanlığın başının belası olmuş olsa da daha önce hiç bu kadar yaygın ve yıkıcı olmamıştı. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları daha önce meydana gelen savaşların tümünden daha çok kayba ve acıya sebep oldular.

Birçok kişi yeni bir dünya savaşını olasılıklar dâhilinde görüyor. İkinci Dünya Savaşı, savaşı kökünden söküp atmadı. II. Dünya Savaşı sonrasında, konvansiyonel silahların kullanıldığı ve on milyon kadar insanın öldüğü 140 savaş yaşandı.

2. Doğal afetler. Son yıllarda afetlerin önemli ölçüde arttığını görüyoruz. Yeryüzünde ve havada birbiri ardına meydana gelen son fe-

laketler bazılarının doğanın çıldırdığını düşünmesine sebep oluyor. Dünyada iklimsel ve yapısal anlamda büyük değişiklikler yaşanıyor olması, bunların gelecekte artarak devam edeceğinin bir göstergesi.

3. Kıtliklar. Geçmişte pek çok kez kıtlıklar yaşanmıştı fakat hiçbiri bu yüzyılda olduğu ölçekte değildi. Geçmişte, dünyadaki milyonlarca insanın açlık çektiği veya yetersiz beslendiği bir dönem hiç yaşanmadı. Gelecek tahminleri ise iç açıcı görünmüyor. Açlığın eşi benzeri görülmemiş derecede artmış olması, Mesih'in gelişinin yakın olduğunun açık işaretidir.

Her Zaman Hazır Olun

Kutsal Kitap tekrar tekrar İsa'nın döneceğine dair güvence veriyor. Fakat O bir yıl sonra mı? Beş yıl sonra mı? On yıl sonra mı? Yirmi yıl sonra mı gelecek? Elbette bunu kimse bilmiyor. İsa şöyle demişti, "O günü ve saati ne gökteki melekler ne de Oğul bilir; Babadan başka kimse bilmez" (Matta 24:36).

Mesih, dünyasal hizmetinin sonunda, son günlerin kilisesini tasvir etmek için on kız benzetmesini anlatmıştı. İki grup halinde olan kızlar, Rab'lerini beklediklerini söyleyen iki çeşit imanlı grubu temsil ediyor. Kızlar bakire olarak tanımlanıyorlar çünkü hepsi saf bir imana sahip olduklarını ileri sürüyorlar. Lambaları Tanrı'nın Sözü'nü, yağ ise Kutsal Ruh'u simgeliyor.

Dışarıdan bakıldığında bu iki grup benzer görünüyor: İkisi de Güvey ile buluşmak üzere dışarı çıkıyorlar, ikisinin de lambalarında yağ var ve davranışları da farklı görünmüyor. Hepsi Mesih'in yakında geleceği haberini duydular ve sabırsızlıkla bekliyorlar. Fakat daha sonra, onların imanını sınyacak olan bir gecikme oluyor.

Aniden, gece yarısında (dünya tarihinin en karanlık saatinde), bir bağırış duyuyorlar "İşte güvey geliyor, onu karşılamaya çıkın!" (Matta 25:6). İşte şimdi iki grup arasındaki fark ortaya çıkıyor: İçlerinden bazıları Güvey'i karşılamaya hazır değiller. Bu "akılsız" kızlar ikiyüzlü değiller (doğruya ve Tanrı'nın Sözü'ne saygı duyuyorlar ama yağları eksik) fakat Kutsal Ruh ile mühürlenmemişler (bkz. Va. 7:1-3). Yüzeysel işleri yeterli görmüşler ve İsa Mesih Kaya'sı üzerine düşme-

mişler. Görünüşte dindarlar fakat Tanrı'nın gücünden yoksunlar.

Güvey geldiğinde, sadece hazır olanlar O'nunla birlikte düğün şölenine giriyorlar ve kapı kapanıyor. Sonrasında, eksik olan yağlarını tamamlayan akılsız kızlar geri geliyorlar ve "Efendimiz, efendimiz, aç kapıyı bize!" diye bağıyorlar. Fakat Güvey şöyle cevap veriyor, "Sizi tanımıyorum" (Matta 25:11-12).

Yeryüzüne döndüğünde, Mesih'in sevdiklerinden bazılarına bu sözleri söylemek zorunda kalacak olması ne kadar da üzücü. Mesih şöyle uyarıyor, "O gün birçokları bana diyecek ki, 'Ya Rab ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?' O zaman ben de onlara açıkça, 'Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!' diyeceğim" (Matta 7:22, 23).

Tufan'dan önce, Tanrı dünyayı gelecek olan yıkıma karşı uyarmak için Nuh'u göndermişti. Benzer şekilde, Tanrı dünyayı Mesih'in dönüşüne hazırlanmak için üçlü uyarı mesajını gönderecek (bkz. Va. 14:6-16).

Tanrı'nın merhamet mesajını kabul eden her kişi, İkinci Geliş umuduyla sevinecek. Onların güvencesi var, "Ne mutlu Kuzu'nun düğün şölenine çağrılmış olanlara!" (Va. 19:9). O aslında, "ikinci kez, günah yüklenmek için değil, kurtuluş getirmek için kendisini bekleyenlere görünecektir" (İbr. 9:28).

Kurtarıcı'nın dönüşü, Tanrı halkının tarihini yüce bir doruğa ulaştıracaktır. Bu onların kurtarıldıkları andır. Sevinç ve hayranlıkla şöyle bağırlar: "İşte Tanrımız budur; O'na umut bağlamıştık, bizi kurtardı... O'nun kurtarışıyla sevinip coşalım" (Yşa 25:9).

Ölüm ve Diriliş

Günahın bedeli ölümdür. Fakat ölümsüzlüğün tek sahibi olan Allah, Kendi kurtarılmışlarına sonsuz yaşam verecektir. O güne dek, ölüm tüm insanlar için bilinçsizlik durumudur. Yaşam kaynağımız olan Mesih geldiğinde, dirilmiş olan doğrular ve halen yaşamakta olan doğrular yüceltilecekler ve Rab'leri ile buluşmak için bir araya gelecekler. İkinci diriliş, kötülerin dirilişi, bundan bin yıl sonra gerçekleşecek. (Rom. 6:23; 1Ti. 6:15, 16; Va. 9:5, 6; Mez. 146:3, 4; Yu. 11:11-14; Kol. 3:4; 1Ko. 15:51-54; 1Se. 4:13-17; Yu 5:28, 29; Va. 20:1-10.)

Filistin ordusu Şunem'e ilerledi, ordugâhını kurdu ve İsrail'e saldırılmak için hazırlandı. Umutsuz durumda olan kral Saul, İsrail ordusunu Gilboa Dağı yakınlarına yerleştirdi. Geçmişte Tanrı'nın varlığının güvencesi Saul'un İsrail'i düşmanlarına karşı korkusuzca yönetmesini mümkün kılmıştı fakat o Rabb'e hizmet etmekten döndü. Sapkın kral yaklaşmakta olan savaşın sonucu ile ilgili Tanrı ile bağlantı kurmaya çalıştığında, Tanrı onunla iletişim kurmayı reddetti.

Belirsiz geleceğin keyif kaçırıcı korkusu, Saul'un omuzlarında ağır bir yükü. Keşke Samuel yanında olsaydı. Fakat Samuel ölmüştü, artık ona danışamazdı. Yoksa danışabilir miydi?

Daha önce yapmış olduğu cadı avlarından kaçmış cinci bir kadın buldu. Uzun boylu kral, kadına yaklaşmakta olan savaş hakkında soru sormak için eğildi. Ondan şunu rica etti, "Bana Samuel'i çağır." Seans sırasında kadın "Yerin altından çıkan bir ilah görüyorum" dedi. Ruh, bahtsız krala bu savaşta sadece İsrail'in yenilmeyeceğini, kendisi ve oğullarının da öldürüleceğini söyledi (bkz. 1. Samuel 28).

Öngörü doğru çıktı. Fakat bu öngörü bildiren gerçekten Samuel'in ruhu muydu? Tanrı tarafından mahkûm edilen cinci bir kadın nasıl Tanrı'nın peygamberi Samuel'in ruhuna hükmedebilirdi? Ayrıca

Samuel nereden gelmişti, neden ruhu yerin altından çıkmıştı? Ölüm Samuele ne getirmişti? Eğer Saul'a konuşan Samuel'in ruhu değildiyse, o halde kimdi? Bunun için, Kutsal Kitap'ın ölüm, ölümler ile iletişim ve diriliş konularında ne öğrettiğine bakalım.

Ölümsüzlük ve Ölüm

Ölümsüzlük ölüme mahkûm olmama durumu veya niteliğidir. Kutsal Kitap tercümanları, Grekçe sözcükler olan athanasia “ölümü olmayan” ve aptharsia “çürümezlik” sözcüklerini tercüme ederken, ölümsüzlük sözcüğünü kullandılar. Bu kavramın Tanrı ve insanlar ile ilişkisi nedir?

Ölümsüzlük. Kutsal Yazı sonsuz Tanrı'nın ölümsüz olduğunu ortaya koyuyor (1Ti. 1:17). Doğrusu O “ölümsüzlüğün tek sahibi[dir]” (1Ti. 6:16). O, yaratılmamış, kendiliğinden var olan, başlangıcı ve sonu olmayan (bu kitabın 2. bölümüne bakın).

Kutsal Yazılar hiçbir yerde, ölümsüzlüğün insanın (onun ruhunun veya canının) özü itibarıyla sahip olduğu bir niteliği veya durumu olduğunu söylemiyor. Kutsal Kitap'ta 1.600 defa “ruhu” veya “canı” ifade eden sözcükler kullanılmıştır fakat bunların hiçbirisi “ölümsüz” veya “ölümsüzlük” sözleri ile bağlantılı değildir (bu kitabın 7. bölümüne bakın).

Öyleyse, Tanrı'nın aksine insanlar ölümlüdür. Kutsal Yazı insanların yaşamını “kısa süre görünen, sonra yitip giden” buğuya benzetiyor (Yakup 4:14). “Onların yalnızca insan olduğunu anımsadı, geçip giden, dönmeyen bir rüzgâr gibi” (Mez. 78:39). İnsanlar “çiçek gibi açıp solar, gölge gibi gelip geçer” (Eyüp 14:2).

Tanrı ile insanlar arasında belirgin bir fark vardır. Tanrı mutlak, insanlar ise sınırlıdır. Tanrı ölümsüzdür, insanlar ise ölümlüdür. Tanrı ebedidir, insanlar ise geçicidir.

Şartlı Ölümsüzlük. Yaratılış'ta “RAB Tanrı Âdem'i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Âdem yaşayan varlık oldu” (Yaratılış 2:7). Yaratılış öyküsü, insanlığın yaşamı Tanrı'dan almış olduğunu açıklıyor (ayrıca Elç. 17:25, 28; Kol. 1:16, 17). Bu temel gerçeğin doğal sonucu olarak, insanın özünde ölümsüzlük yoktur, o Tanrı'nın bir armağanıdır.

Tanrı Âdem ve Havva'yı yarattığında onlara özgür irade, yani seçme gücü verdi. Onlar itaat edebilirlerdi veya başkaldırabilirlerdi ve var oluşlarının devam etmesi, Tanrı'nın gücüyle sürekli olarak itaat etmelerine bağlıydı. Yani sahip oldukları sonsuz yaşam armağanı şarta bağlıydı.

Tanrı, bu armağanı kaybetmeme şartını onlara çok dikkatli bir şekilde söylemişti. "İyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün" (Yar. 2:17).

Ölüm: Günahın bedeli. Tanrı'nın itaatsizliğin ölümle sonuçlanacağına dair uyarısının tersine, Şeytan onlara "kesinlikle ölmezsiniz" dedi (Yar. 3:4). Âdem ve Havva Tanrı'nın emrini çiğnedikten sonra, günahın bedelinin gerçekten ölüm olduğunu anladılar (Rom. 6:23). Günahları şu hükmü getirdi: "Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin" (Yar. 3:19). Bu sözler yaşamın sürekliliğini değil sonlu olmasını işaret ediyor.

Tanrı bu hükmü verdikten sonra günahkâr çifte "yiyip ölümsüz olmasın[lar]" diye Yaşam Ağacı'ndan yemeyi yasakladı (Yar. 3:22). O'nun bu hareketi, Âdem ve Havva'ya itaat şartına bağlı olarak söz verilmiş olan ölümsüzlüğün günah nedeniyle kaybedildiğini açığa çıkardı. Onlar artık ölüme mahkûm ölümlüler olmuşlardı. Âdem, artık sahip olmadığı bir şeyi aktaramayacağı için, "ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi" (Rom. 5:12).

Âdem ve Havva'yı hemen oracıkta ölmekten koruyan Tanrı'nın lütfuydu. Tanrı'nın Oğlu, onlar başka, ikinci bir şansa sahip olsunlar diye Kendi yaşamını sundu. O, "dünya kurulalı beri boğazlanmış Kuzu" idi (Va. 13:8).

İnsanlık için Umut. İnsanlar ölümlü olarak doğmuş olsalar da, Kutsal Kitap onlara ölümsüzlüğü aramalarını teşvik ediyor (ör. Rom. 2:7). Bu ölümsüzlüğün kaynağı Mesih'tir: "Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır" (Rom. 6:23; ayrıca 1Yu. 5:11). "Kurtarıcımız Mesih İsa ölümü etkisiz kılmış, yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkarmıştır" (2Ti. 1:10). "Herkes nasıl Âdem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak" (1Ko. 15:22). Mesih, O'nun sesinin mezarları açıp ve ölüleri dirilteceğini söylemişti (Yu. 5:28, 29).

Eğer Mesih gelmemiş olsaydı, insanlığın durumu umutsuz olurdu ve ölen herkes sonsuza dek helak olurdu. Fakat O'nun sayesinde kimsenin helak olmasına gerek yok. Yuhanna şöyle diyor: “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16). Bu nedenle Mesih'e iman etmek sadece günahın cezasını ortadan kaldırmakla kalmaz, aynı zamanda imanlı için paha biçilmez ölümsüzlük armağanını da güvenceye alır.

Mesih “ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkarmıştır” (2Ti. 1:10). Pavlus, Kutsal Yazılar'ın “Mesih İsa'ya iman aracılığıyla [bizi] bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak güçte” olduğuna dair güvence veriyor (2Ti. 3:15). Müjdeyi kabul etmeyenler ölümsüzlüğü almayacaklar.

Ölümsüzlüğün Alınması. Ölümsüzlük armağanının bahşedilmesini Pavlus şöyle tarif ediyor: “İşte size bir sır açıklıyorum. Hepimiz ölmeyeceğiz; son borazan çalınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek ve biz de değiştirileceğiz. Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir. Çürüyen ve ölümlü beden çürümezliği ve ölümsüzlüğü giyinince, ‘Ölüm yok edildi, zafer kazanıldı!’ diye yazılmış olan söz yerine gelecektir” (1Ko. 15:51–54). Bu, Tanrı'nın ölümsüzlüğü imanlıya öldüğünde değil, “son borazan çalınca” yani dirilişte bağışladığını açıkça gösteriyor. Ancak daha sonra “bu ölümlü beden ölümsüzlüğü” giyinebilir. Yuhanna, Mesih'i kişisel Kurtarıcımız olarak kabul ettiğimiz an sonsuz yaşam armağanını aldığımızı söylemiş olsa da (1Yu. 5:11–13), bu armağanın gerçeklik kazanması Mesih döndüğünde olacaktır. Ancak o zaman ölümlülükten ölümsüzlüğe, çürüyebilirlikten çürümezliğe değiştirileceğiz.

Ölümün Doğası

Eğer ölüm hayatın durması demek ise, Kutsal Kitap ölmüş bir kişinin durumu hakkında ne söylüyor? Hristiyanların bu Kutsal Kitap öğretisinden anladığı şeyi önemli yapan nedir?

Ölüm bir uykudur. Ölüm tamamıyla bir yok oluş değildir, o kişinin dirilişi beklerken içinde bulunduğu geçici bir bilinçsizlik halidir. Kutsal Kitap bu geçiş halini ısrarla uyku diye tanımlıyor.

Eski Ahit onların ölümlerinden bahsederken, Davut, Süleyman ve İsrail ve Yahuda'nın diğer krallarının atalarıyla birlikte uyuyor olduklarını söyler (1. Krallar 2:10; 11:43; 14:20, 31; 15:8; 2Ta. 21:1; 26:23; vs.) Eyüp de Davut gibi (Mez. 13:3), Yereyia (Yer. 51:39, 57) ve Daniel (Dan. 12:2) gibi ölüme uyku diyordu (Eyüp 14:10–12).

Yeni Ahit de aynı betimlemeyi kullanıyor. Mesih ölmüş olan Yair'in kızından bahsederken kızın uyuduğunu söylemişti (Matta 9:24; Mark 5:39). Ölmüş olan Lazar için de aynı şekilde konuşmuştu (Yuhanna 11:11–14). Matta'nın yazdığına göre Mesih dirildikten sonra “mezarlar açıldı ve uyumuş olan birçok kutsalların bedenleri dirildi” (Matta 27:52, CAN). Luka, İstefanos'un şehit edilmesi ile ilgili yazarken “uyudu” demişti (Elç. 7:60, CAN). Pavlus da Petrus da ölümden uyku diye bahsediyorlar (1Ko. 15:51, 52; 1Se. 4:13–17; 2Pe. 3:4).

Kutsal Kitap'ta ölümün bir uyku olarak tasvir edilmesi, aşağıdaki kıyaslamaların da gösterdiği üzere, onun doğasına uygundur: 1. Uyanların bilinci kapalıdır. “Ölüler hiçbir şey bilmiyor” (Vaiz 9:5). 2. Uykuda bilinçli düşünce durur. “O son soluğunu verince toprağa döner, O gün tasarıları da biter” (Mez. 146:4). 3. Ölümle birlikte tüm günlük etkinlikler sona erer. “Gitmekte olduğun ölümler diyarında iş, tasar, bilgi ve bilgelik yoktur” (Vaiz 9:10). 4. Ölüm, yaşayanlar ve onların işleri ile ilişkimizi keser. “Güneşin altında yapılanlardan bir daha payları olmayacaktır” (6. ayet). 5. Normal bir uykuda duyguların faaliyeti yoktur. “Sevgileri, nefretleri, kıskançlıkları çoktan bitmiştir” (6. ayet). 6. İnsanlar uykuda Tanrı'yı yüceltmez. “Ölümler, sessizlik diyarına inenler, RAB'be övgüler sunmaz” (Mez. 115:17). 7. Uyku uyanmayı gerektirir. “Mezarda olanların hepsinin O'nun sesini işitecekleri saat geliyor. Ve onlar mezardan çıkacaklar” (Yuhanna 5:28, 29).

Beden Toprağa Döner. Kişiye ölümden ne olduğunu anlamak için onun doğasını oluşturan şeyleri anlamak gereklidir. Kutsal Kitap insanı bedensel bir birim olarak resmediyor (bu kitabın 7. bölümüne bakın).

Can sözcüğü bazen kişiyi bütünüyle belirtmek için, bazense duygu ve eğilimleri belirtmek için kullanılmıştır. Fakat Kutsal Kitap insanın iki ayrı parçadan meydana geldiğini öğretmez. Beden ve can ancak birlikte vardır, birlikte ayrılmaz bir birlik oluştururlar.

İnsanlığın yaratılışında, yerin toprağının (yeryüzünün unsurları) ve yaşam solğununun birleşmesi, yaşayan varlığı veya canı meydana getirdi. Âdem ayrı bir varlık olarak bir can almadı. O yaşayan bir can oldu (Gen. 2:7 –ayrıca bu kitabın 7. bölümüne bakın). Ölümde ise bunun tersi gerçekleşir: Yaşam solğununun yerin toprağından ayrılması sonucunda, elde ölü bir beden veya bilinci olmayan ölü bir can kalır (Mez. 146:4). Bedeni oluşturan unsurlar geldikleri toprağa geri dönerler (Yar. 3:19). Canın bedenden ayrı olarak bir bilinci yoktur. Onun ölümden sonra bilinçli bir varlık olarak varlığını sürdürdüğünü gösteren hiçbir Kutsal Yazı bulunmamaktadır. İşin gerçeği, “suç işleyen can, ölecek olan odur” (Hez. 18:20, KM).

Ölülerin İkameti. İnsanların ölümden gittiği yeri, Eski Ahit şeol (İbranice), Yeni Ahit ise hades (Grekçe) diye adlandırıyor. Kutsal Yazıda şeol en çok mezar anlamında kullanılmıştır. Hades sözcüğünün anlamı da şeol sözcüğüne benzerdir. Kötüler de doğrular da tüm ölümler buraya giderler (Mez. 89:48). Yakup şöyle diyor “ölüler diyarına [şeol’a] yas tutarak gideceğim” (Yar. 37:35). Yeryüzü yarılıp da kötü Korah ve adamlarını yutunca, onlar “ölüler diyarına [şeol’a] indiler” (Say. 16:30–33).

Şeol ölümle birlikte kişiyi bütünüyle alır. Mesih öldüğünde mezara (hades) gitti fakat Dirilişte canı mezarı terk etti (hades, Elç. 2:27, 31 veya şeol Mez. 16:10). Davut iyileştiği için Tanrı’ya şükrederken, canının “ölüler diyarından [şeol]” kurtarıldığına tanıklık etmişti (Mez. 30:3).

Mezarda bilinç yoktur. Ölüm bir uyku olduğu için, dirilişte mezar [hades] kendisindeki ölümleri verinceye kadar, ölümler bilinçsizlik halinde kalacaklardır (Va. 20:13).

Ruh Tanrı’ya Döner. Beden toprağa geri dönerken ruh da Tanrı’ya geri döner. Süleyman, ölümden toprağın geldiği yere, ruhun da onu veren Tanrı’ya döneceğini söylemişti (Vaiz 12:7). Bu, doğrular için de kötüler için de geçerlidir.

Birçok kişi, bu ayetin ölmüş kişinin özünün ölümden sonra yaşamaya devam ettiğine dair kanıt oluşturduğuna inanıyor. Fakat Kutsal Kitap'ın ne İbranicesinde ne de Grekçesinde, ruh için kullanılan sözcükler (sırasıyla ruah ve pneuma) bedenden ayrı olarak bir bilince sahip olabilen bir varlıktan bahsetmiyor. Aslında bu sözcüklerin işaret ettiği, kişinin var olması için gerekli olan yaşam kıvılcımı, insanlara ve hayvanlara can veren “soluktur” (bu kitabın 7. bölümüne bakın).

Süleyman şöyle yazmıştı, “Çünkü insanların başına gelen hayvanların da başına geliyor. Aynı sonu paylaşıyorlar. Biri nasıl ölüyorsa, öbürü de öyle ölüyor. Hepsi aynı soluğu [ruh, ruah] taşıyor. İnsanın hayvandan üstünlüğü yoktur... İkisi de aynı yere gidiyor; topraktan gelmiş, toprağa dönüyor. Kim biliyor insan ruhunun [ruah] yukarıya çıktığını, hayvan ruhunun [ruah] aşağıya, yeraltına indiğini?” (Vaiz 3:19–21). Yani Süleyman'a göre ölümden insanın ruhu ile hayvanın ruhu arasında bir fark yoktur.

Süleyman'ın, Tanrı'ya dönen ruh (ruah) ifadesi, Tanrı'ya dönenin sadece O'nun vermiş olduğu yaşam ilkesi olduğunu işaret ediyor. Ruhun veya soluğun bedenden ayrı bilinçli bir varlık olduğunu gösteren bir işaret bulunmamakta. Bu ruah, Tanrı'nın ilk insanın cansız bedenine can vermek için üflediği “yaşam soluğu” ile eşleştirilebilir (ayrıca bakınız Yar. 2:7).

Kutsal Kitap'ın Bütünündeki Uyumluluk. Kutsal Kitap'ın ölüm hakkındaki öğretisini tamamıyla çalışmamış olan birçok dürüst Hristiyan, ölümün dirilişe kadar süren bir uyku olduğunun farkında değildir. Bazı ayetlerin, ruh veya canın ölümden sonra bilinçli olarak varlığına devam ettiği düşüncesini desteklediğine inanırlar. Oysa dikkatli bir çalışma, Kutsal Kitap'ın tutarlı öğretisine göre ölümün bilincin sona ermesine sebep olduğunu açıkça göstermektedir.

Ruhçuluk. Eğer ölümler tamamen cansız ise, ruhçu medyumlar kimle veya neyle iletişim kuruyorlar?

Her dürüst kişi bu olayların en azından bazılarının sahte olduğunu kabul edecektir. Fakat hepsi bu şekilde açıklanamaz. Ruhçuluk ile

bağlantılı bazı olağanüstü güçler olduğu açıktır. Peki, Kutsal Kitap bu konuda ne öğretiyor?

1. Ruhçuluğun temeli. Ruhçuluk Şeytan'ın Havva'ya söylediği ilk yalan ile ortaya çıktı: “Kesinlikle ölmezsiniz” (Yar. 3:4). Onun sözleri canın ölümsüzlüğü ile ilgili ilk vaazdı. Bugün tüm dünyada her türlü dinde bilmeden bu yanlış tekrarlanıyor. Birçokları için, suç işleyen canın öleceğini söyleyen ilahi cümle (Hez. 18:20 KM), tersine çevrilerek “can, günah işlese bile, sonsuza dek yaşayacaktır” diye anlaşılmaktadır.

İnsanın doğasında ölümsüzlük olduğunu iddia eden bu hatalı öğreti, ölümden bilinç olduğuna dair bir inanışın oluşmasına yol açtı. Daha önce gördüğümüz gibi, bu bakış açısı Kutsal Kitap'ın bu konudaki öğretisiyle doğrudan çelişmektedir. Putperest felsefesinden (özellikle de Platon'dan) kaynaklanan bu inanışlar, Hristiyan inancına büyük sapkınlık döneminde dâhil edilmiştir (bu kitabın 13.bölümüne bakın). Bu inanışlar Hristiyanlık içinde yaygın görüş haline geldiler ve bugün de etkinliklerini sürdürmektedirler.

Ölümlerin bilinçli olduğuna dair inanış, Hristiyanları ruhçuluğu kabul etmeye hazırlamıştır. Eğer ölümler Tanrı'nın önünde canlı iseler, neden hizmet eden ruhlar olarak dünyaya dönmesinler ki? Eğer bunu yapabiliyorlarsa neden talihsizliklerden kaçınma ya da acılarımız için teselli bulma amacıyla onlarla iletişime geçip tavsiyelerini ve fikirlerini almayı denemiyoruz?

Şeytan ve melekleri bu mantık silsilesine dayanarak (Va. 12:4, 9), aldatmacalarını yaymak için bir iletişim kanalı kurmuşlardır. Ruhçuluk senansları gibi yollarla, hayattan ayrılmış olan sevdiklerini taklit ederek, insanlara sözde teselli ve güvence vermektedirler. Bazen gelecekteki olaylara dair öngörülerde bulunurlar. Doğru oldukları kanıtlandığında bu öngörüler onların güvenilirliklerine katkı sağlar. Ardından da yaydıkları tehlikeli sapık düşünceler açıkça Kutsal Kitap'la ve Allah'ın Yasası'yla çelişiyor olmasına rağmen özgünlük kisvesi altına saklanırlar. Kötülüğe karşı duran engeller ortadan kalkınca, Şeytan insanları Tanrı'dan uzaklaştırmak ve kesin bir yıkıma götürmek için dizginleri kolayca ele geçiriyor.

2. Ruhçuluğa karşı uyarı. Ruhçuluk ile kandırılmayalım. Kutsal Kitap ruhçuluğun savlarının yanlış olduğunu açıkça teşhir ediyor. Daha

önce gördüğümüz gibi, Kutsal Kitap bize ölümlerin hiçbir şey bilmediğini ve mezarlarında bilinçsizce yattıklarını söylüyor.

Ayrıca Kutsal Kitap ölümler veya ruhlar dünyası ile bağlantı kurmaya çalışmayı da kesinlikle yasaklıyor. Bugünkü ruhçu medyumların yaptığı gibi ölümler ile iletişim kurduğunu iddia edenlerin, aslında “cinlerin ruhları” olan “tanıdık ruhlarla” iletişim kurduklarını söylüyor. Rab, bu işlerin iğrençlik olduğunu ve bu suçu işleyenlerin ölüm cezası ile cezalandırılacaklarını söylüyor (Lev. 19:31; 20:27; ayrıca Yas. 18:10,11).

Yeşaya ruhçuluğun aptallığını çok iyi ifade etmişti: “Birileri size, ‘Fı-sıladaşp mırıldanan medyumlarla ruh çağıranlara danışın’ dediğinde, ‘Halk kendi Tanrısı’na danışmaz mı; yaşayanlar için ölümlere mi danışılır?’ deyin. Tanrı’nın öğretisine ve bildirisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek” (Yşa. 8:19–20). İşin gerçeği, Hristiyanları bu ağır aldatmacalara karşı ancak Kutsal Kitap öğretileri koruyabilir.

3. Ruhçuluğun Tezahürleri. Kutsal Kitap, Firavun’un sihirbazlarından, Babil ve Ninova’nın astrologları ile büyücülerinden, İsrail’in cincilerine ve medyumlarına kadar çeşitli ruhçuluk faaliyetlerinden bahsetmiş ve hepsini mahkûm etmiştir. Buna örnek olarak bu bölümün başında değindiğimiz, Eyn-Dor’da Saul için ruh çağıran cinci kadını gösterebiliriz.

Kutsal Yazı şöyle diyor, Saul “RAB’be danıştıysa da RAB ona ne düşlerle, ne Urim, ne de peygamberler aracılığıyla yanıt verdi” (1Sa. 28:6). O halde, Tanrı’nın Eyn-Dor’da olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Saul, Samuel’i taklit eden bir cin tarafından kandırılmıştı; gerçek Samuel’i görmemişti. Cinci kadın sadece yaşlı bir adama benzer birini görmüştü, fakat Saul onun Samuel olduğunu sandı (14. ayet).

Eğer o görüntünün gerçekten Samuel olduğuna inanacaksak, o zaman cadıların, sihirbazların, ruh çağıranların, büyücülerin, ruhçuluk yapanların veya cincilerin ölümler arasındaki doğruları her nereye gitmişlerse oradan çağırabildiklerine de inanmaya hazır olmamız gerekir. Ayrıca “yerin altından” (13. ayet) çıktığı için, imanlı Samuel’in yer-yüzünde bilinçli bir şekilde bulunduğunu da kabul etmemiz gerekir.

Bu olay Saul için umut değil umutsuzluk kaynağı oldu. Ertesi gün

kendisini öldürdü (1Sa. 31:4). Fakat sözde Samuel, o gün Saul ve oğullarının onunla birlikte olacaklarını öngörmüştü (1Sa. 28:19). Eğer doğru söylüyor olsaydı ölümden sonra isyankâr Saul ile itaatkâr Samuel'in birlikte olduğu sonucuna varacaktık. Fakat tersine, burada gerçekleşenin kötü bir meleğin yol açtığı aldatıcı olaylar olduğu sonucuna varmalıyız.

Son Aldanma. Geçmişte ruhçuluk büyücülük alanıyla sınırlandırılmıştı fakat son zamanlarda Hristiyan dünyasını aldatmak için ruhçuluk "Hristiyan" görünümüne büründü. Mesih'i ve Kutsal Kitap'ı kabul ettiğini söyleyen imanlılar için ruhçuluk çok tehlikeli bir düşman haline gelmiştir. Etkileri kurnazca ve aldatıcıdır. Ruhçuluğun etkisiyle, Kutsal Kitap yenilenmemiş kalbe hoş gelecek bir şekilde yorumlanmakta, böylelikle O'nun ciddi ve son derece önemli gerçekleri anlamsız hale getirilmektedir. Sevginin üzerinde Allah'ın temel niteliği olarak durulmakta, fakat sevgi iyi ile kötü arasında hiçbir ayırım yapmayan zayıf bir duygusallığa dönüştürülmektedir. Allah'ın adaleti, O'nun günahı kınamaları ve O'nun kutsal yasasının gerekleri gözlerden gizlenmektedir. İnsanlara On Emir'e ölü bir mektup gözüyle bakmaları öğretilmektedir. Hoş ve büyüleyici masallar duyguları cezbederek, insanları Kutsal Kitap'ın itikatlarının temeli olmasını reddetmeye yönlendirmektedir.

Bu yollarla doğru ve yanlış birbiri ile bağlantılı hale geliyor ve her insan, durum veya kültür "doğrunun" ne olduğuna karar veren birer kaideye dönüşüyor. Özünde her insan bir tanrı oluyor ve böylece Şeytan'ın "tanrı gibi olacaksınız" (Yar. 3:5) vaadi yerine geliyor.

"Yeryüzünde yaşayanları denemek için bütün dünyanın üzerine gelecek olan denenme" (Va. 3:10) önümüzde duruyor. Şeytan son çabasıyla dünyayı aldatmak için büyük harikalar ve mucizeleri kullanmak üzere. Yuhanna bu ustalık dolu aldatmacadan bahsederken şöyle demişti, "kurbağaya benzer üç kötü ruhun çıktığını gördüm. Bunlar doğaüstü belirtirler gerçekleştiren cinlerin ruhlarıdır. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın büyük gününde olacak savaş için bütün dünyanın krallarını toplamaya gidiyorlar" (Va. 16:13, 14; ayrıca bkz. 13:13, 14).

Sadece Tanrı'nın gücü ile muhafaza edilmiş, zihinleri Kutsal Yazı'nın

doğruları ile güçlendirilmiş ve onu tek yetkili olarak kabul etmiş olanlar bu aldatmacadan kaçmayı başarabilecekler. Onların dışında kalanların bir koruması yoktur, bu aldatmaca ile sürüklenip gidecekler.

İlk ve İkinci Ölümler. İkinci ölüm, adları Yaşam Kitabı'nda yazılı olmayan tövbe etmemiş günahkârların 1.000 yılın sonunda nihai olarak cezalandırılmalarıdır (bu kitabın 27. bölümüne bakın). Bu ölümden artık bir daha diriliş olmayacaktır. Şeytan'ın ve kötülerin yok edilmesi ile günah ortadan kaldırılmış ve ölümün kendisi yok edilmiştir (1Ko. 15:26; Va. 20:14; 21:8). Mesih, “galip gelen, ikinci ölümden hiçbir zarar görmeyecek” (Va. 2:11) güvencesini vermişti.

Kutsal Yazı'nın ikinci ölüm ile işaret ettiğine bakarak, birinci ölümün herkesin (Mesih'in dönüşünde değiştirilmiş olanlar hariç) Âdem'in günahı nedeniyle tecrübe ettiği bir ölüm olduğunu varsayabiliriz. Bu, günahın yozlaştırıcı etkilerinin insanlık üzerindeki doğal sonucudur.

Diriliş

Diriliş, ölümün ardından, varlık ve kişiliğin bütünüyle birlikte yaşamın yenilenmesidir. İnsanlık ölüme tabi olduğu için, eğer mezarın ötesinde bir yaşam tecrübe edeceklerse, bir diriliş olmalıdır. Eski ve Yeni Ahit boyunca Tanrı'nın elçileri bir diriliş umudundan bahsediyorlar (Eyüp 14:13–15; 19:25–29; Mez. 49:15; 73:24; Yşa. 26:19; 1Ko. 15).

Sağlam bir kanıtımız olduğu için, diriliş umudu ölümün herkes için kader olduğu bu mevcut dünyanın ötesinde, daha iyi bir geleceği sevinç içinde yaşayabileceğimize dair bize cesaret veriyor.

Mesih'in Dirilişi. Ölüler arasındaki doğruların ölümsüzlük için diriltilmesi, Mesih'in dirilişi ile yakından ilişkilidir çünkü sonunda ölüleri kaldıracak olan, dirilmiş Mesih'tir (Yuhanna 5:28, 29).

1. Mesih'in dirilişinin önemi. Mesih dirilmemiş olsaydı ne olurdu? Pavlus sonuçları özetliyor: a. Müjde'nin vaaz edilmesinin faydası olmazdı: “Mesih dirilmemişse, bildirimiz de imanınız da boştur” (1Ko. 15:14). b. Günahlar bağışlanmazdı: “Mesih dirilmemişse... hâlâ günahlarınızın içindesiniz” (17. ayet). c. İsa'ya iman etmenin bir amacı

olmazdı: “Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır” (17. ayet). d. Ölümden diriliş olmazdı: “Eğer Mesih’in ölümden dirildiği duyuruluyorsa, nasıl oluyor da aranızda bazıları ölümler dirilmez diyor?” (12. ayet). e. Mezardan sonrası için umut olmazdı: “Mesih dirilmemişse... Mesih’e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır” (17 ve 18. ayetler).

2. Bedensel bir diriliş. Mezardan çıkıp gelen Mesih, bu dünyada yaşamış olan aynı İsa’ydı. O’nun bedeni artık yüceltilmiş bir bedendi, fakat hala gerçek bir bedendi. O kadar gerçekti ki diğerleri bir fark göremediler bile (Luka 24:13–27; Yuhanna 20:14–18).

İsa’nın Kendisi bir çeşit hayalet veya ruh olduğunu kabul etmedi. Öğrencilerine şöyle dedi, “Ellerime, ayaklarıma bakın; işte benim! Dokunun da görün. Hayaletin eti kemiği olmaz, ama görüyorsunuz, benim var” (Luka 24:39). Dirilişinin fiziksel gerçekliğini kanıtlamak için onların önünde yemek yedi (43. ayet).

3. Mesih’in Dirilişinin Etkisi. Diriliş Mesih’in öğrencilerini bir hayli heyecanlandırmıştı. Zayıf ve korkmuş bir insan topluluğunu, Rab’leri için her şeyi yapmaya hazır yiğit elçilere dönüştürmüştü (Flp. 3:10, 11; Elç. 4:33). Yüklendikleri görev sonuç olarak Roma İmparatorluğu sallandı ve dünyayı alt üst etti (Elç. 17:6).

Müjdenin vaaz edilmesine anlam ve güç kazandıran Mesih’in dirilişinin kesinliği idi (ayrıca Flp. 3:10, 11). Petrus İsa Mesih’in ölümden dirilişinden bahsederken, onun imanlılar içinde “yaşayan bir umut” ürettiğini söyledi (1Pe. 1:3). Elçiler kendilerini O’nun dirilişinin tanıkları olma emrini almış olarak görüyorlar (Elç. 1:22) ve Mesih’in dirilişi öğretilerini, Eski Ahit’in Mesih’le ilgili öngörülerine dayandırıyorlardı (Elç. 2:31). Rab İsa’nın dirilişinin kendi tanıklıklarına büyük güç verdiğini şahsen biliyorlardı (Elç. 4:33). Elçiler, İsa’yı örnek göstererek ölümlerin dirileceğini (2. ayet) vaaz ettiklerinde, Yahudi önderlerin muhalefeti ile karşılaştılar. Sanhedrin’in karşısına çıkarıldığı zaman Pavlus, ölümlerin dirilişi umuduna sahip olduğu için onların önünde sorguya çekildiğini söyledi (Elç. 23:6; 24:21). Pavlus Romalılar’a, İsa Mesih’in “ölümden dirilmekle Tanrı’nın Oğlu olduğu[nun] kudretle ilan edildi[ğini] yazdı” (Rom. 1:4). Bir Hristiyanın vaftizle Mesih’in dirilişine olan inancına tanıklık ettiğini açıkladı (Rom. 6:4, 5).

İki Diriliş. Mesih iki diriliş olacağını öğretti: iyiler için yaşama diriliş ve kötüler için mahkûmiyete diriliş (Yuhanna 5:28, 29; Elç. 24:15). Bu iki diriliş arasında 1.000 yıl vardır (Va. 20:4–5).

1. Yaşama Diriliş. İlk dirilişte kaldırılanlar “mutlu ve kutsaldır” (Va. 20:6). Onlar 1.000 yılın sonundaki ateş gölünde ikinci ölümü tatmayacaklar (14.ayet). Bu yaşama ve ölümsüzlüğe diriliş (Yuhanna 5:29; 1Ko. 15:52, 53), İkinci Geliş’te gerçekleşiyor (1Ko. 15:22, 23; 1Se. 4:15–18). Bu dirilişi tecrübe edenler bir daha ölemezler (Luka 20:36). Onlar sonsuza dek Mesih ile bir olmuşlardır.

Peki dirilmiş beden nasıl olacak? Mesih’te olduğu gibi dirilmiş kutsallar gerçek bedenlere sahip olacaklar. Mesih yüceltilmiş bir varlık olarak nasıl kalktıysa, ölümler arasındaki doğrular da öyle kalkacaklar. Pavlus şöyle demişti, Mesih “zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir” (Flp. 3:21). O, yüceltilmemiş bedene “doğal beden”, yüceltilmiş olana ise “ruhsal beden” diyor; ilki ölümlü ve çürümeye açıktır, ikincisi ölümsüz ve bozulmazdır. Fanilikten ölümsüzlüğe geçiş, dirilişte bir anda gerçekleşecektir (bkz. 1Ko. 15:42–54).

2. Mahkûmiyete Diriliş. Kötüler 1.000 yılın sonunda gerçekleşecek olan ikinci dirilişte kaldırılırlar (bu kitabın 27.bölümüne bakın). Bu diriliş ile birlikte son yargılama ve mahkûmiyet başlar (Yuhanna 5:29). Adı Yaşam Kitabı’nda bulunmayanlar, o zaman diriltilecekler ve “ateş gölüne” atılarak ikinci ölümü tecrübe edecekler (Va. 20:14, 15).

Bu feci sonu engelleyebilirlerdi. Kutsal Yazı çok açık şekilde Tanrı’nın kurtuluş yolunu açıklıyor: “Dönün! İsyanlarınızdan dönün! Günahın sizi yıkıma sürüklemesine izin vermeyin. İsyanlarınızı kendinizden uzaklaştırın. Yeni bir yürek, yeni bir ruh edinin. Neden öleceksin...? Çünkü ben kimsenin ölümünden sevinç duymam. Egemen RAB böyle diyor. Öyleyse günahınızdan dönün de yaşayın!” (Hez. 18:30–32).

Mesih galip gelenin, ikinci ölümden hiçbir zarar görmeyeceğine dair söz veriyor (Va. 2:11). İsa’yı ve O’nun getirdiği kurtuluşu kabul edenler, O’nun zirvedeki dönüşü ile anlatılmaz bir sevinç yaşayacaklar. Onlar, hiç azalmayan bir mutlulukla sonsuzluğu Rab’leri ve Kurtarıcıları ile birlikte yaşayacaklar.

Milenyum ve Günahın Sonu

Milenyum, birinci ve ikinci diriliş arasında Mesih'in gökte Kendi kutsalları ile birlikte hüküm süreceği bin yıllık ege-menliğidir. Bu zaman içinde ölümler arasındaki kötüler yargı-lanacaklardır; üzerinde canlı insan kalmayan, ancak Şeytan ve melekleri tarafından işgal edilen yeryüzü, tamamen ıssız kalacaktır. Bu sürenin sonunda Mesih, Kendi kutsalları ve Kutsal Kent ile birlikte gökten yeryüzüne inecektir. Ölümler arasındaki kötüler o zaman dirilecek, Şeytan ve melekleri ile birlikte kenti kuşatacaklar; fakat Allah'tan gelen ateş onları yok ederek yeryüzünü arındıracaktır. Böylece evren gü-nahtan ve günahkârlardan sonsuza dek temizlenecektir. (Va. 20; 1Ko. 6:2, 3; Yer. 4:23-26; Va. 21:1-5; Mal. 4:1; Hez. 28:18, 19.)

Tarih boyunca insanları Tanrı'ya ibadete zorlamak için insanların korkularıyla oynayıp onlara cehennem korkunçluğu üzerine vaaz edenler olmuştur. Fakat onların resmettiği nasıl bir tanrı?

Tanrı nihayetinde kötülükten nasıl kurtulacak? Şeytan'a ne olacak? Günahın çirkin başını bir kez daha kaldırmasını ne engelleyecek? Adil bir Tanrı aynı zamanda nasıl sevgi dolu olabilir?

Bin Yılın Başlangıcındaki Olaylar

Vahiy kitabının 20. bölümünde bahsedilen bin yıllık zaman dilimi boyunca Şeytan'ın dünya üzerindeki etkisi kısıtlanacaktır ve Mesih kut-salları ile birlikte hüküm sürecektir (Va. 20:1-4).

İkinci Geliş. Vahiy kitabı 19 ve 20. bölümler bir bütün oluştururlar, aralarında kesinti yoktur. Bu bölümlerde Mesih'in gelişi anlatılır (Va.

19:11-21) ve hemen ardından milenyum ile devam edilir. Bu sıralama bin yıllık dönemin Mesih'in gelişi ile başladığının göstergesidir.

Vahiy kitabı, üç gücün, Mesih'in işine ve halkına karşı gelmek için İkinci Geliş'ten hemen önce dünyadaki ulusları ejderha, canavar ve sahte peygamber olarak bir araya getirdiğini söylüyor. (Va. 16:13). Canavar, dünya kralları ve onların orduları Mesih'in dönüşünde O'na karşı savaşmak üzere toplandıklarında, canavar ve sahte peygamber yok ediliyor (Va. 19:19, 20). Milenyumdan bahseden Vahiy 20. bölümün devamında, bu şeytani üçlünün kalan üyesi olan ejderhanın sonu anlatılır. Tutsak alınmıştır ve 1.000 yıl kalacağı dipsiz çukura atılmıştır.

25. bölümde gördüğümüz üzere, Mesih'in İkinci Gelişi ile bu dünyanın krallıkları yıkıldığı zaman, Tanrı sonsuza dek sürecek olan yücelik krallığını kuruyor (Dan. 2:44). Mesih'in halkı ancak ondan sonra hüküm sürmeye başlayacaktır.

İlk Diriliş. İlk diriliş ikinci Geliş'te gerçekleşecektir. Ölüler arasındaki "Mutlu ve kutsal" doğrular dirilecekler çünkü "ikinci ölümün bunların üzerinde yetkisi yoktur. Onlar Tanrı'nın ve Mesih'in kâhinleri olacak, O'nunla birlikte bin yıl egemenlik sürecekler" (Va. 20:6 –bu kitabın 26. Bölümüne bakın).

Doğrular Göğe Gidiyor. Ölüler arasındaki doğrular diriltildikten sonra, yaşayan kutsallarla birlikte "Rab'bi havada karşılamak üzere" alınıp götürülürler (1Se. 4:17). Daha sonra Mesih bu dünyadan ayrılmadan önce vermiş olduğu sözü yerine getirir: "Size yer hazırlamaya gidiyorum. Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olacaksınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım" (Yuhanna 14:2, 3). Mesih takipçilerini alacağı yeri, "kalacak çok yer" bulunan "Baba'mın evi" diye tanımlıyor (Yuhanna 14:2). İsa burada bin yılın sonuna dek bu dünyaya inmeyecek olan Yeni Yeruşalim'den bahsediyor. Öyleyse, Rabbi havada karşıladıktan sonra doğruların gidecekleri yer, henüz terk etmiş oldukları dünya değil, göktür. Mesih yücelik krallığını dünya üzerinde o zaman kurmayacaktır. Bunu bin yıl tamamlandıktan sonra yapacaktır.

Mesih'in Düşmanları Yok Ediliyor. Mesih dönüşünü Tufanda ve Sodom ve Gomora'nın yıkılışında olanlar ile karşılaştırmıştı (Matta 24:37-39; Luka 17:28-30). Karşılaştırması iki şeye dikkat çekiyor: birincisi, gelen yıkım kötülerini hazırlıksız olarak yakalıyor; ikincisi, gelen yıkım, Tufan "hepsini süpürüp" götürüyor (Matta 24:39). Sodom'un üzerine yağın ateş ve kükürt "hepsini" yok etti (Luka 17:29; ayrıca Mat. 13:38-40). Mesih, İkinci Geliş'te beyaz atın üzerindeki "Kralların Kralı ve Rablerin Rabbi" adını taşıyan binici olarak ordusu ile birlikte gökten inecek ve dünyanın isyankâr uluslarını vuracak. Canavar ve sahte peygamber yok edildikten sonra, Şeytan'ın "geri kalan" takipçileri ölecek ve sağ kalan olmayacak çünkü "geriye kalanlar, ata binmiş Olan'ın ağzından uzanan kılıçla öldürüldü. Bütün kuşlar bunların etiyile doydu" (Va. 19:21). Kutsal Yazı bu sahneyi şöyle tarif ediyor, "çünkü dünyada yaşayanları suçlarından ötürü cezalandırmak için RAB bulunduğu yerden geliyor. Dünya üzerine dökülen kanı açığa vuracak, Öldürülenleri artık saklamayacak" (Yşa. 26:21).

Dünya İssizlaşıyor. Doğrular Rab ile birlikte göğe alındıkları ve kötüler Rabb'in görünmesiyle yok edildikleri için, dünya bir süreliğine insansız kalıyor. Kutsal Yazı bu duruma işaret ediyor. Yeremya şöyle diyor, "Yere baktım, şekilsizdi, boştu, Göğe baktım, ışık yoktu. Dağlara baktım, titriyorlardı, bütün tepeler sarsılıyordu. Baktım, insan yoktu, gökte uçan bütün kuşlar kaçmıştı" (Yer. 4:23-25). Yeremya'nın burada Yaratılış 1:2 ayetindeki ifadeleri kullanıyor. "Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu" ifadesi, yeryüzünün Yaratılış'ın başlangıcındaki gibi düzensiz olduğunu gösteriyor.

Şeytan Bağlanıyor. Bu dönemde gerçekleşen olaylar, İsrail'in tapınak hizmetindeki Kefaret Günü'nün günah tekesi töreninde önceden gösterilmişti. Kefaret Günü'nde başkâhin Rabb'in tekesinin kefareti edici kanı ile tapınağı arındırırdı. Ancak bu kefareti ayini tam olarak yerine getirildikten sonra, Şeytan'ı simgeleyen teke olan Azazel'in bulunduğu tören başlardı (bu kitabın 24. bölümüne bakın). Başkâhin iki elini tekenin başının üzerine koyar, "İsrail halkının bütün suçlarını, isyanlarını, gü-

nahlarını açıklayarak bunları tekenin başına” aktarırdı (Lev. 16:21). Arından günah tekesi çöle, “ıssız bir ülkeye” gönderilirdi (Lev. 16:22).

Benzer bir şekilde, Mesih göksel tapınakta tamamlanmış kefaletin faydalarından yararlanmaları için halkına hizmet etmektedir. Dönüşünde onları kurtaracak ve onlara sonsuz yaşam verecektir. Bu kurtarma işini ve göksel tapınağın arındırılması işini tamamladığında, halkının günahlarını kötülüğün kökeni ve kışkırtıcısı olan Şeytan’ın üzerine yükleyecek. Hiçbir şekilde Şeytan’ın imanlıların günahlarına kefareti ettiği söylenemez bunu tam olarak yerine getirmiş olan Mesih’tir. Fakat Şeytan kurtulmuş olanların işlediği suçların sorumlusu olarak sorumluluğunu taşımak zorundadır. “Atanan bir adamla” tekenin ıssız bir bölgeye gönderilmesi gibi, Tanrı’da Şeytan’ı ıssız ve boş dünyaya sürgün edecek (bu kitabın 24. bölümüne bakın).

Yuhanna’nın milenyum görüşü Şeytan’ın sürgününü gerçekçi biçimde resmediyor. Yuhanna, milenyumun başlangıcında “ejderha[nın] –İblis ya da Şeytan denen o eski yılanı[n]” bağlandığını ve “dipsiz derinliklere” hapsedildiğini gördü (Va. 20:2, 3). Bu, temsilen Şeytan’ın zulüm ve aldatma faaliyetlerinin geçici olarak sona erdiğini gösteriyor: “Bin yıl tamamlanıncaya dek ulusları bir daha saptırmasın diye onu dipsiz derinliklere attı, oraya kapayıp girişini mühürledi” (Va. 20:3).

Yuhanna’nın kullandığı “dipsiz derinlik” (Grekçe abussos) ifadesi, dünyanın o zamanki durumunu uygun bir şekilde tanımlıyor. Mesih’in gelişinden hemen önce gerçekleşen yedi bela ile ezilmiş (özellikle Va. 16:18–21 ayetlerine bakın) ve kötülerin bedenleri ile örtülmüş dünya, tam bir harabeye dönmüş durumdadır.

Bu dünyaya hapsedilmiş olan Şeytan, bir koşullar zinciri ile “bağlanmış”. Dünyada insan yaşamı sona erdiği için Şeytan’ın aldatacağı veya zulmedeceği kimse kalmamıştır. Yapabilecek bir şeyi kalmadığı için eli kolu bağlanmıştır.

Bin Yıl İçinde Gerçekleşecek Olaylar

Mesih Kurtarılmışlarla Birlikte Gökte. Mesih İkinci Gelişte takipçilerini göğe, Yeni Yeruşalim’de onlar için hazırladığı konutlara alıyor. Musa ve İsraililer gibi kurtarılmış olanlar minnettarlık ile dolarak bir kurtuluş

şarkısı söylüyorlar: “Tanrı kulu Musa’nın ve Kuzu’nun ezgisini söylüyorlardı: ‘Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Senin işlerin büyük ve şaşılası işlerdir. Ey ulusların kralı, Senin yolların doğru ve adildir’ ” (Va. 15:3).

Kutsallar Mesih ile Birlikte Hüküm Sürüyor. Mesih galip gelenlere vermiş olduğu sözü, yani “ulusların üzerinde yetki” verme sözünü, bu binyıl içinde yerine getirecek (Va. 2:26). Daniel, Mesih’in düşmanlarının yok edilmesinden sonra, göklerin altındaki krallıklara özgü krallığın, egemenliğin ve büyüklüğün kutsallara, Yüceler Yücesi’nin halkına verileceğini görmüştü (Dan. 7:27). Mesih’in ilk dirilişte kaldırdığı imanlılar, O’nunla birlikte bin yıl egemenlik sürecekler (Va. 20:4).

Fakat tüm kutsallar gökteyse ve tüm kötüler ölüyse, kutsallar ne çeşit bir egemenlik sürebilirler? Onlar, egemenlikleri dâhilinde, Mesih’in yönetiminin önemli bir aşamasına katılacaklar.

Kötülerin Yargılanması. Yuhanna bin yıl boyunca kutsalların yargılamaya katılacaklarını görmüştü; “Bazı tahtlar ve bunlara oturanları gördüm. Onlara yargılama yetkisi verilmişti” (Va. 20:4). Kutsal Yazı, bu zamanın Şeytan ve onun meleklerinin yargılanma zamanı olduğunu belirtiyor (2. Petrus 2:4; Yahuda 6). Bu, Pavlus’un, kutsalların dünyayı ve hatta melekleri yargılayacaklarını söylediği zamandır (1Ko. 6:2, 3).

Bin yıllık yargılamada kimin kurtulup kimin kaybolacağına karar verilmeyecek. Tanrı bu kararları İkinci Geliş’ten önce alacak; dirilmemiş veya değiştirilmemiş olanlar sonsuza dek kayıptırlar. Doğruların katılacakları yargılama, kötülerin neden kayıp olduklarına dair yöneltilen tüm soruların cevaplanmasını amaçlamaktadır. Tanrı sonsuz yaşam bahsettiklerinin O’nun önderliğine ve yönetimine bütünüyle güvenmelerini istemektedir bu sebeple merhametli ve adaletli işlerini onlara açıklayacaktır.

Düşünün ki göktesiniz ve kesinlikle orada olmasını bekleyeceğiniz bir sevdiğiniz orada değil. Böyle bir durum Tanrı’nın adaletini sorgulamanıza sebep olabilir ve günahın en temelinde yatan da tam olarak böyle bir şüphe. Böyle bir şüpheye yer vermemek ve günahın tekrar

ortaya çıkmamasını güvenceye almak için, Tanrı bin yıllık yargılamanın açıklama aşamasında bu sorulara gerekli cevapları verecek.

Bu işte, iyi ve kötü arasındaki büyük mücadelede kurtarılmış olanlar çok önemli bir işlevi yerine getiriyorlar. Tanrı'nın kaybolmuş günahkârlar için nasıl istekle ve sabırla uğraştığını doğrulayarak sonsuza dek emin olacaklar. Kaybolmuşların nasıl dikkatsizce ve aptalca Tanrı'nın sevgisini geri çevirdiklerini ve reddettiklerini anlayacaklar. Hatta ılıman günahkârların bile, onların Rabb'lerinin ve Kurtarıcı'larının değerler sistemini kabul etmek yerine nasıl gizlice çirkin bencillikleri bağrılarına bastıklarını keşfedecekler.

Şeytan'ın Düşünme Zamanı. Bin yıl boyunca Şeytan yoğun bir şekilde acı çekecek. Issız dünyada melekleri ile birlikte hapsedilmiş olduğu için, artık önceleri vaktini dolduran aldatma işlerini sürdürecektir durumda değil. Tanrı'ya ve O'nun yasasına karşı çıkardığı isyanının sonuçlarını düşünmeye zorlanıyor; iyi ile kötü arasındaki mücadelede oynadığı rolü düşünüp taşınmak zorunda. Sorumlu olduğu tüm kötülüklerden dolayı çekeceği korkunç ceza yüzünden, geleceğe ancak korku içinde bakabiliyor.

Bin Yılın Sonundaki Olaylar

Bin yılın sonunda "ölülerin geri kalanı" yani kötüler diriltilecekler ve böylece Şeytan kendisini sınırlayan hareketsizlikten kurtulmuş olacak (Va. 20:5, 7). Kötüleri bir kez daha aldatarak, Mesih ile birlikte gökten inmiş olan kutsalların ordugâhına ve sevilen kentine [Yeni Yeruşalim] karşı onları yönetecek (Va. 20:9).

Mesih, Kutsallar ve Gökten İnen Kent. Mesih'in, kutsallar ve Yeni Yeruşalim ile birlikte tekrar dünyaya inmesinin iki amacı vardır. Bin yıllık yargılamanın kararlarını uygulayarak büyük mücadeleyi sona erdirecek ve üzerine Kendi sonsuz Krallığı'nı kurmak için dünyayı arındırıp yenileyecek. Ardından tam anlamıyla "RAB bütün dünyanın kralı olacak" (Zek. 14:9).

Mahkûmiyet Dirilişi. Mesih'in "mezarda olanların hepsinin O'nun sesini işitecekleri" sözünün yerine getirileceği an artık gelmiştir (Yuhanna 5:28). Mesih İkinci Geliş'inde ölümler arasındaki doğruları ilk dirilişte yani "hayat dirilişinde" mezarlarından kaldırmıştı. Şimdi ise Mesih'in bahsettiği diğer diriliş "yargılanma dirilişi" gerçekleşiyor (Yuhanna 5:29). Vahiy kitabı da bu dirilişten bahsediyor: "Ölümlerin geri kalanı [ilk dirilişte dirilmemiş olanlar] bin yıl tamamlanmadan dirilmedi" (Va. 20:5).

Şeytan'ın Esareti Sona Eriyor. Bin yılın sonundaki kötülerin dirilişi, Şeytan'ı "kısa bir süre için serbest" bırakacak (Va. 20:3). Tanrı'nın yönetimine son defa meydan okuma girişiminde, "yeryüzünün dört bucağındaki ulusları –Gog'la Magog'u– saptırmak, savaş için bir araya toplamak üzere zindandan çıkacak" (Va. 20:8). Kötüler, ölümlerinde sahip oldukları aynı isyankâr ruh ile diriltilmiş oldukları için, Şeytan'ın işi çok zor olmayacak.

Kente Saldırı. Şeytan son aldatmacasında, Tanrı'nın krallığını zorla ele geçirme umudu ile kötülerini etkilemeye çalışıyor. Dünyadaki tüm ulusları bir araya toplayarak, onları sevilen kente karşı yönetiyor (Va. 20:8, 9). Mesih'in kurbanlık kefaretinin erdemleri aracılığıyla Tanrı'nın Şehri'ne girmeyi inatla reddetmiş olan kötüler, şimdi savaş ve kuşatma yoluyla onu ele geçirmeye ve denetim altına almaya çalışıyorlar.

Tanrı kötülere tekrar yaşam verir vermez, kötülerin O'na karşı durması ve O'nun krallığını yıkmaya kalkışması, Rabb'in onlar hakkında vermiş olduğu kararın ne kadar doğru olduğunu onaylıyor. Bu şekilde, Şeytan'ın karalamaya çalıştığı Tanrı'nın adı ve karakteri, herkesin gözü önüne bütünüyle aklanmış olacaktır.

Büyük Beyaz Tahtın Yargılaması. Yuhanna, Tanrı'nın düşmanları şehri kuşattıklarında ve ona saldırmaya hazırlandıklarında, Tanrı'nın büyük beyaz tahtını kurduğunu söylüyor. Tüm insan ırkı tahtın etrafında toplanmışken (bazıları kent içinde güvende, diğerleri ise Yargı ile yüzleşmenin korkusuyla dışarıda), Tanrı yargılamasının son

aşamasını yönetecek. Bu, Mesih'in "İbrahim'i, İshak'ı, Yakup'u ve bütün peygamberleri Tanrı'nın Egemenliği'nde, kendinizi ise dışarı atılmış gördüğünüz zaman, aranızda ağlayış ve dış gıcirtısı olacaktır" dediği zamandır (Luka 13:28).

Yargılamanın bu uygulayıcı aşamasını yerine getirmek için Tanrı'nın kayıt kitapları açılacaktır. "Yaşam kitabı denen başka bir kitap daha açıldı. Ölüler kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı" (Va. 20:12). Ardından Tanrı hükmünü ilan eder.

Peki, Tanrı bu insanları sadece varlıklarına son vermek için mi diriltiyor? Bin yıl boyunca kurtarılmış olanlar Tanrı'nın evrendeki her akıllı varlığa karşı adaletli yönetimini inceleme şansına sahip olmuşlardı. Şimdi ise kaybolmuşlar (Şeytan ve onun melekleri de dâhil) Tanrı'nın yollarının adaletli olduğunu bizzat doğrulayacaklar.

Pavlus'un söylediği "Tanrı'nın yargı kürsüsü önüne hepimiz çıkacağız" (Rom. 14:10) sözleri, bu beyaz taht yargılamasıyla yerine gelecektir. Orada tüm canlılar (düşmüş ve düşmemiş, kurtarılmış ve kaybolmuş olanlar) diz çökecek ve İsa Mesih'in Rab olduğunu itiraf edecekler (Flp. 2:10, 11; ayrıca Yşa. 45:22, 23). Böylece Tanrı'nın adaleti sorusu sonsuza dek çözülmüş olacak. Sonsuz yaşamı alanlar sarsılmaz bir biçimde O'na iman edecekler. Günah, evreni bir daha asla lekelemeyecek veya sakinlerini mahvedemeyecek.

Şeytan ve Günahkârlar Yok Ediliyor. Şeytan, melekleri ve onun insan takipçileri hüküm giydikten hemen sonra cezalarını çekecekler. Onlarınsı sonsuz bir ölüm olacak. "Ama gökten ateş yağdı, onları yakıp yok etti" (Va. 20:9). Şehrin hemen dışındaki yerin yüzeyi erimeye başlar ve "tanrısızların yargılanarak mahvolacağı" (2.Pe. 3:7) büyük bir ateş gölüne döner. Rabbin üç günü (Yşa. 34:8), O'nun düşmanlarını yok ederek tuhaf işini (Yşa. 28:21) gerçekleştireceği gün gelmiştir. Yuhanna şöyle diyor, "adı yaşam kitabına yazılmamış olanlar ateş gölüne atıldı" (Va. 20:15). Şeytan ve onun işbirlikçilerinin de kaderi aynı oldu (Va. 20:10).

Kutsal Kitap'ın tamamı, kötülerin acı çekeceği "ikinci ölümün" (Va. 21:8) onların toptan yok oluşları anlamına geldiğini açıkça ortaya koyuyor. Öyleyse sonsuza dek cehennemde yanma kavramı nedir? Dikkatli bir

çalışma, Kutsal Kitap'ta böyle bir cehennem veya işkence öğretilmediğini gösterecektir.

1. Cehennem. Kutsal Kitap'a göre cehennem, Tanrı'yı ve İsa Mesih'te sunulan kurtuluşu reddedenlerin, ikinci ölümden sonsuz ateşle cezalandırıldıkları yer ve durumdur.

Kutsal Kitap'ın tercümeleri İbranice şeol ve Grekçe hades sözcüklerinin kullanıldığı ayetlerde genellikle cehennem sözcüğünü tercih etmişlerdir. Bu sözcükler genellikle hem iyi hem kötü ölümlerin bilinçsiz olarak bekledikleri mezardan bahseder (bu kitabın 26. bölümüne bakın). Bugünün cehennem kavramı bu İbranice ve Grekçe sözcüklerin ifade ettiğinden çok farklı olduğu için, bazı çeviriler cehennem sözcüğünü kullanmaktan kaçınıp, İbranice “Şeol” ve Grekçe “Hades” kelimelerini kullanmaktadır.

Fakat Yeni Ahit çevrilerinde cehennem olarak tercüme edilen Grekçe sözcük ceenna tövbe etmeyenlerin ateşle cezalandırıldıkları bir yeri işaret eder. Öyleyse Kutsal Kitap'taki cehennem sözcüğü her zaman aynı anlama gelmez. Bu ayrımı fark edememek, sıklıkla büyük kafa karışıklığına sebep olur.

Ceenna sözcüğü İbranice Ce-Hinnom, yani “Hinnom Vadisi” (Yeruşalim'in güney tarafındaki bir boğaz) sözcüğünden türemiştir. Burada İsraililer bir putperest ayini olan Molek için çocukları ateşe atma ayinini uygulamışlardı (2Ta. 28:3; 33:1, 6; 2Kr. 23:10). Yeremya, bu günah yüzünden Rabb'in bu vadiyi İsraililer'in cesetlerinin yer kalmayana kadar gömüleceği “Kıyım Vadisine” dönüştüreceğini öngörmüştü. Kalan cesetler “yırtıcı kuşlara, yabancı hayvanlara yem olacak[tı]” (Yer. 7:32, 33; 19:6; Yşa. 30:33). Yeremya'nın peygamberlik sözü, şüphesiz ki İsraililer'in Ce-Hinnom'un kötüler için bir hüküm yeri, iğrenç, cezalandırma ve utanç yeri olduğunu düşünmelerine yol açmıştı. Daha sonraları Rabbani gelenek orayı çöplerin ve leşlerin yakıldığı bir yer olarak gördü.

İsa, Hinnom'un ateşlerini cehennem ateşini betimlemek için kullanmıştı (ör. Mat. 5:22; 18:9). Yani Hinnom'un ateşleri son yargının yakıp yok eden ateşini simgeliyordu. O, bunun ölümün ötesinde bir tecrübe olduğunu (Luka 12:5) ve cehennememin hem vücudu hem de canı yok edeceğini söylemişti (Mat. 10:28).

Cehennem ateşinin tabiatı nedir? İnsanlar cehennemde sonsuza dek yanacaklar mı?

2. Kötülerin Kaderi. Kutsal Yazılar'a göre Tanrı sadece doğrulara sonsuz yaşam sözü veriyor. Günahın ücreti ölümdür, cehennemde sonsuz yaşam değil (Rom. 6:23). Kutsal Yazılar kötülerin kökünün kazınacağını (Mez. 37:9, 34), yani helak olacaklarını öğretiyor (Mez. 37:20; 68:2). Bilinçli bir şekilde sonsuza dek yaşamayacaklar, yanacaklar (Mal. 4:1; Mat. 13:30, 40; 2Pe. 3:10). Yok edilecekler (Mez. 145:20; 2Se. 1:9; İbr. 2:14), tükenecekler (Mez. 104:35).

3. Sonsuza dek kalıcı ceza. Yeni Ahit kötülerin cezalandırılmalarından bahsederken, “sonsuz dek kalıcı” veya “ebedi” ifadelerini kullanır. Bu ifadeler, Grekçe aionios sözcüğünün tercümeleridir ve hem Tanrı hem de insan için kullanılırlar. Yanlış anlaşılmayı önlemek için aionios sözcüğünün göreceli bir ifade olduğu bilinmelidir, yani anlamı tamladığı sözcüğe göre değişir. Kutsal Yazı aionios sözcüğünü (“ebedi” veya “sonsuz dek kalıcı”) Tanrı için kullandığı zaman, bu O'nun sonsuz varlığını ifade eder çünkü Tanrı ölümsüzdür. Fakat bu sözcük ölümlü insani varlıklardan ve çürüyebilen şeylerden bahsederken kullanıldığında, o kişi hayatta olduğu veya nesne var olduğu sürece anlamına gelir. Örneğin Yahuda 7. ayette Sodom ve Gomorra'nın “sonsuz dek ateşte yanma cezasına” çarptırıldığı söylenir. Fakat bu şehirler bugün hala yanmayı sürdürmüyorlar. Petrus ateşin bu kentleri küle çevirdiğini, yok ettiğini söylemişti (2Pe. 2:6). “Sonsuz” ateş orada yanacak bir şey kalmayınca dek yandı, sonrasında ise söndü (ayrıca bkz. Yer.17:27; 2Ta. 36:19).

Benzer bir şekilde Mesih kötülerini “sönmez ateşe” gönderdiğinde, kötülerini yakacak olan bu ateş söndürülemez olacaktır (Matta 3:12). O ancak yanacak bir şey kalmadığında sönecektir.

Mesih sonsuz azaptan (Matta 25:46) bahsederken, sonsuz dek sürecek bir cezalandırmayı kastetmiyordu. Söylemek istediği, aynı [doğruların sahip olacağı] sonsuz yaşamın, sonsuzluğun aralıksız çağları boyunca devam edecek olması gibi, [kötülerin çekeceği] cezanın da ebedi olacağıydı—fakat bilinçli bir şekilde ebediyen acı çekme değil, son ve tam bir cezalandırma anlamında. Bu şekilde acı çekenlerin sonu

ikinci ölümdür. Bu ölüm hiçbir dirilişin olmayacağı ve olamayacağı sonsuz ölümdür.

Kutsal Kitap, sonsuz kurtuluş (İbr. 9:12) ve sonsuz yargılama (İbr. 6:12) derken, bahsettiği kurtuluşun ve yargılamanın sonsuz sonuçlarıdır, sonsuza dek süren bir kurtarma veya yargılama süreci değil. Aynı şekilde sonsuz veya sonsuza dek süren ceza derken, bahsettiği cezanın süreci değil sonuçlarıdır. Kötülerin öleceği ölüm nihai ve sonsuza dek kalıcı olacaktır.

4. Sonsuzlara dek işkence. Kutsal Yazılar'da kullanılan “sonsuzlara dek” (Va. 14:11; 19:3; 20:10) ifadesi de Şeytan ve kötülerin çekeceği cezanın sonsuza kadar süreceği sonucuna varılmasını sağlamıştır. Fakat aynı “ebedi” sözcüğü gibi sonsuzlara dek ifadesinin de anlamı tamladığı sözcüğe göre değişir. Tanrı ile ilgili olduğu zaman anlamı mutlaktır çünkü Tanrı ölümsüzdür; ölümlü insanlarla ilgili kullanıldığı zaman ise anlamı sınırlıdır.

Kutsal Yazılar'ın, Tanrı'nın Edom'u cezalandırması tarifi, bu kullanım için iyi bir örnek oluşturmaktadır. Yeşaya şöyle diyor, “Edom dereleri zifte, toprağı kükürde dönecek; ülkenin her yanı yanan zift olacak. Zift gece gündüz sönmeyecek, dumanı hep tütecek. Ülke kuşaklar boyu ıssız kalacak, sonsuza dek oradan kimse geçmeyecek” (Yeşaya 34:9, 10). Edom yok edildi fakat yanmayı sürdürmüyor. “Sonsuza dek”, tamamen yok edilinceye kadar sürdü.

Kutsal Yazılar'da “sonsuzlara dek” ifadesinin sınırları olduğu çok açıktır. Eski Ahit, bir kölenin efendisine “ebediyen” hizmet edeceğini (Çık. 21:6, KM, Yeni Çeviri “yaşam boyu”), çocuk Samuel'in tapınakta daima kalacağını (1Sa. 1:22, KM, Yeni Çeviri “yaşam boyu”) ve Yunus'un büyük balığın karnında “ebediyen” kalacağını sandığını (Yunus 2:6, KM, Yeni Çeviri “sonsuzlara dek”) söylüyor. Yeni Ahit de bu sözcüğü benzer bir şekilde kullanıyor: Örneğin Pavlus Filimon'a Onisimos için danıştığında, onu “ebediyen” (Filimon 15 KM, Yeni Çeviri “temelli”) kabul etmesini istedi. Bu örneklerin hepsindeki “ebediyen” sözcüğü, kişi yaşadığı sürece anlamına gelir.

Mezmurlar 92:7 ayeti, kötülerin sonsuzlara dek (ebediyen, KM) yok edileceklerini söylüyor. Malaki son büyük yangın hakkındaki peygam-

berlik sözünde şöyle diyor, “Her Şeye Egemen RAB diyor ki, ‘İşte o gün geliyor, fırın gibi yanıyor. Kendini beğenmişlerle kötülük yapanlar samandan farksız olacak; o gün hepsini yakacak. Onlarda ne kök, ne dal bırakılacak’ ” (Mal. 4:1).

Kötüler yani Şeytan, kötü melekler ve tövbe etmemiş insanlar bir kere ateşle yok edildiklerinde, onlarda ne kök ne de dal kalmayacak ve ölüme de hadese de artık gerek kalmayacaktır (bu kitabın 26. bölümüne bakın). Tanrı onları da sonsuza dek yok edecektir (Va. 20:14).

Kutsal Kitap cezalandırmanın değil cezanın yani ikinci ölümün sonsuza dek kalıcı olduğunu açıkça belirtmektedir. Bu cezadan bir diriliş yoktur, etkileri sonsuzdur.

Başpiskopos William Temple şu sözlerinde haklıydı; “Bir şeyi rahatlıkla söyleyebiliriz: Ebedi işkence hükümsüz kılınmalıdır. Eğer insanlar, kişinin canının özü itibarıyla yok edilemez olduğunu söyleyen kutsal kitap dışı Grek kavramından habersiz bir şekilde Yeni Ahit’i okumuş olsalardı, ondan [Yeni Ahit’ten] çıkartacakları sonuç sonsuza kadar süren işkence değil, bir yok oluş olurdu. Çağlar boyunca [sonsuza dek] sürdüğü söyleyen, ateşin kendisidir, ona atılan yaşamlar değil.”

Tanrı’nın yasasının cezası tamamıyla yerine getirilmiş, adalet talebi sağlanmıştır. Artık gök ve yer Rabb’in doğruluğunu ilan etmektedir.

5. Cezalandırma ilkesi. Günahın nihai cezası ölümdür. Günahlarının sonucu olarak Tanrı’nın sunduğu kurtuluşu reddeden herkes, ebediyen öleceklerdir. Fakat bazıları bariz bir şekilde diğer insanlara acı vermekten şeytani bir sevinç duyarak günah işlediler. Bazıları ise nispeten daha ahlaklı, barışçıl bir yaşam sürdüler, asıl suçları Mesih’te sunulan kurtuluşu geri çevirmektir. Aynı cezaya çarptırılmaları adil mi?

Mesih şöyle diyor, “efendisinin isteğini bilip de hazırlık yapmayan, onun isteğini yerine getirmeyen köle çok dayak yiyecek. Oysa bilmeden dayağı hak eden davranışlarda bulunan, az dayak yiyecek. Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek. Kime çok şey emanet edilmişse, kendisinden daha fazlası istenecektir” (Luka 12:47, 48).

Şüphesiz, Tanrı’ya başkaldıranlar başkaldırmayanlardan çok daha fazla acı çekecekler. Fakat onların nihai acısını, Mesih’in çarmıhta tecrübe ettiği “ikinci ölümü” üzerinden anlamalıyız. Mesih dünyanın

günahını orada yükledi. Çektiği şiddetli ıstıraba sebep olan, günahın yol açmış olduğu Baba'sından ayrılışıydı—tarif edilemez bir keder. Kaybolmuş günahkârlar da aynı ıstırabı çekecekler. Sadece bu yaşam boyunca yaptıklarının değil, nihai yıkım sırasında yapacaklarının da cezasını çekecekler. Tanrı'nın önünde işlemiş oldukları günahların verdiği suçluluk hissi ile anlatılmaz bir acı yaşayacaklar. Suç büyükse acı da o kadar büyük olacak. En fazla acıyı günahın kışkırtıcısı ve destekçisi olan Şeytan çekecek.

Yeryüzünün Arındırılması. Petrus, Rabb'in gününde günahın tüm izlerinin silineceği zamanı şöyle tarif ediyor, “O gün gökler büyük bir gürültüyle ortadan kalkacak, maddesel öğeler yanarak yok olacak, yer ve yeryüzünde yapılmış olan her şey yanıp tükenecek” (2. Petrus 3:10).

Kötüleri yok eden ateş, dünyayı günahın kirliliğinden temizleyecek. Bu dünyanın kalıntılarından Tanrı “yeni bir gökle yeni bir yeryüzü” yaratacak, “çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan” kalktı (Va. 21:1). Tanrı kederi, acıyı ve ölümü, kurtarılmışların ebedi yuvası olan bu arındırılmış, yeniden yaratılmış dünyadan ebediyen sürececek (Va. 21:4). En sonunda günahın getirmiş olduğu lanet ortadan kaldırılmış olacak (Va. 22:3).

Petrus, günah ve tövbe etmemiş olan günahkârların yok edileceği Rabb'in gününü göz önünde tutarak herkese hitaben şunları söylüyor, “her şey böylece yok olacağına göre, sizin nasıl kişiler olmanız gerekir? Tanrı'nın gününü bekleyip o günün gelişini çabuklaştırarak kutsallık içinde yaşamalı, Tanrı yolunu izlemelisiniz.” Umudunu Mesih'in geri döneneceği vaadine dayandırarak şöyle diyor, “biz Tanrı'nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz. Bunun için, sevgili kardeşlerim, mademki bunları bekliyorsunuz, Tanrı'nın önünde lekesiz, kusursuz ve barış içinde olmaya gayret edin” (2. Petrus 3:11, 13, 14).

Yeni Yeryüzü

Doğru kişilerin yaşadığı Yeni Yeryüzü'nde, Allah kurtarılanlar için ebedi bir ev ve O'nun huzurunda sonsuz yaşam, sevgi, neşe ve öğrenim için mükemmel bir ortam sağlayacaktır. Çünkü burada Allah'ın Kendisi, halkı ile birlikte yaşayacak, acı ve ölüm geçmiş olacak. Büyük mücadele sona ermiş olacak, artık günah da olmayacaktır. Canlı ya da cansız her şey, Allah'ın sevgi olduğunu bildirecek ve O sonsuza dek hüküm sürecektir. Âmin. (2Pe. 3:13; Yşa. 35; 65:17-25; Mat. 5:5; Va. 21:1-7; 22:1-5; 11:15.)

Ölümlerle burun buruna gelen bir çocuk rahatlık içinde şöyle söyledi, "Benim evim gökte ama evi özlemedim." Bu çocuk gibi birçokları göğün "öteki tarafa" görece daha tercih edilebilir bir seçenek olduğunu düşünüyorlar fakat bu mevcut durumdaki hayatın gerçekliğinden çok uzak bir düşünce. Eğer birçok insanın ölümden sonrası konusundaki görüşü doğru olsaydı, bu görüş savunulabilirdi. Fakat Kutsal Kitap'taki tarifler ve ipuçlarından gördüğümüz kadarıyla Tanrı'nın kurtarılmışlar için hazırladığı, şu an burada yaşadığımız hayatı o kadar gölgede bırakır seviyede ki, bu Yeni Yeryüzü için mevcut dünyadan vazgeçmeyecek pek az kişi bulunabilir. Eğer bunu görselerdi çok az insan Yeni Yeryüzü için bu dünyadan vazgeçmekte tereddüt ederdi.

Yeni Yeryüzü'nün Doğası

Maddi Gerçeklik. Kutsal Kitap'ın ilk iki bölümü Tanrı'nın insanlara yuva olsun diye yarattığı kusursuz bir dünyanın yaratılışını anlatıyor. Kutsal Kitap'ın son iki bölümü de Tanrı'nın insanlar için kusursuz bir dünya yaratmasından bahsediyor fakat bu sefer söz konusu olan yeniden bir yaratış, günahın sebep olduğu tahribatı yok eden bir yenilenme.

Kutsal Kitap tekrar tekrar kurtarılmışların bu ebedi yuvasının gerçek

bir yer ve mekân olacağını, gerçek insanların orada bedenleri ve beyinleriyle görebileceklerini, duyabileceklerini, dokunabileceklerini, tadabileceklerini, koklayabileceklerini, ölçebileceklerini, resmedebileceklerini, sınayabileceklerini ve orayı tam anlamıyla tecrübe edebileceklerini söylüyor. Tanrı bu gerçek cenneti Yeni Yeryüzü üzerine yerleştirecek.

2. Petrus 3. bölüm bu kavramın kutsal yazılara dayanan arka planını kısaca özetliyor. Petrus Tufandan önceki dünyadan “o zamanki dünya” diye bahsediyor ve Tufan ile mahvolduğunu söylüyor. İkinci, yani “şimdiki yer ve göklerle ateşe verilmek üzere” saklanıyor ki “doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü,” yani üçüncü dünyayı yaratmak için bir yol açılınsın (6,7 ve 13. ayetler). İlk ikisinde olduğu gibi “üçüncü” de gerçek bir dünya olacaktır.

Devamlılık ve Farklılık. “Yeni Yeryüzü” ifadesi hem devamlılığı hem de mevcut dünya ile arasındaki farklılığı ifade ediyor. Petrus ve Yuhanna eski dünyanın her türlü bozulmadan ateş ile arındırılacağını ve ardından yenileneceğini öngördüler (2. Petrus 3:10–13; Va. 21:1). O halde, her şeyden önce yeni yeryüzü, yabancı bir yer değil, bu dünya. Yenilenmiş olsa da bildiğimiz eski yuvamıza benzer kalacaktır. Bu güzel! Onu yeni kılacak olan ise, Tanrı'nın günahın sebep olduğu her bir lekeyi ortadan kaldıracak olmasıdır.

Yeni Yeruslaim

Yeni Yeruslaim Yeni Yeryüzü'nün başkentidir. İbranicede Yeruslaim “barış şehri” anlamına gelir. Dünyadaki Yeruslaim nadiren adına yakışır şekilde yaşadı fakat Yeni Yeruslaim hakikatini tam olarak yansıtacaktır.

Birleştiren bir bağlantı. Bir anlamda bu kent gök ile Yeni Yeryüzü'nü birbirine bağlıyor. Cennet sözcüğü esasen “gök” anlamına gelir. Kutsal Kitap bu sözcüğü (1) dünyamızdaki gökyüzü (Yar. 1:20), (2) yıldızların olduğu uzay (Yar. 1:14–17) ve (3) “üçüncü gök” yani cennetin olduğu yer anlamında kullanmıştır (2Ko. 12:2–4). “Gök”, Cennet ile arasındaki bu bağlantıdan dolayı, Tanrı'nın tahtının bulunduğu ve Tanrı'nın ya-

şadığı Cennet (Tanrı'nın Evi) ile eşanlamlı olmuştur. Bu nedenle, Kutsal Yazı geniş anlamda Tanrı'nın krallığı ve yönetimini ve O'nun yönetimini kabul eden insanları, “göklerin (cennetin) krallığı” olarak adlandırır.

Tanrı, Rabb'in Duası'ndaki istekleri tüm beklentilerin ötesinde cevaplandırır. Yeni Yeruşalim'i Dünya Gezegeni'ne yeniden yerleştirdiğinde, “egemenliğin gelsin Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de” sözü yerine gelecektir (Va. 21:1, 2). O, yeryüzünü yenilemekle kalmıyor, onu yüceltiyor da. Yeryüzü düşüş öncesi durumunu da aşarak, evrenin başkenti oluyor.

Fiziksel Tarifi. Yuhanna Yeni Yeruşalim'in güzelliğini aktarmak için şairane ifadeler kullanıyor: Kent “güveyi için hazırlanmış süslü bir gelin gibiydi” (Vahiy 21:2). Yuhanna'nın kentin fiziksel nitelikleriyle ilgili tarifi, bize onun gerçekliğini sergiliyor.

1. Işıltısı. Yuhanna “Kuzu'ya eş olacak gelini” gördüğünde, onun ilk gözüne çarpan niteliği “ışlıtı” oluyor (Va. 21:9, 11). Tanrı'nın görkemi, kenti ıslıl ıslıl aydınlatmaktadır, güneşin ve ayın ışığına gerek kalmamıştır (Va. 21:23, 24) Yeni Yeruşalim'i karanlık dar geçitler bozmayacak. Duvarlar ve caddeler saydam olacağı için “orada gece olmayacak” (Va. 21:25). “Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinmeleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek” (Va. 22:5).

2. Yapısı. Tanrı kenti inşa ederken sadece en iyi malzemeleri kullanmıştı. Surları “çok değerli bir taş” olan yeşim taşındandır (Va. 21:11, 18). Temelleri on iki değişik taşla bezenmiştir: yeşim, lacivert taşı, akik, zümrüt, damarlı akik, kırmızı akik, sarı yakut, beril, topaz, zümrüt, gök yakut ve ametist (Vahiy 21:19, 20).

Fakat esas değerli olan kısım bu mücevherler değildir. Tanrı, kenti (onun binalarını ve sokaklarını) altından yapmıştır ve bu değerli metali insanların günümüzde betonu kullandığı kadar bol kullanmıştır (Va. 21:18, 21). Bu altın bizim bildiğimiz en iyi altından daha zariftir çünkü Yuhanna onu “cam duruluğunda saf altın” diye tanımlıyor (Va. 21:18).

Kente erişimi sağlayan on iki kapının her biri tek bir inciden yapılmıştır. İnciler acının bir ürünü olarak ortaya çıkarlar: istenmeyen küçük bir şey istirdiyenin kabuğundan içeriye girer ve küçük yaratık acı çe-

kerken bu istenmeyen şeyi parlak değerli bir taşa dönüştürür. Kapılar inciden. Tanrı senin girişini de benim girişimi de O'nun muazzam bir acı çekmesi sayesinde mümkün kıldı çünkü O her şeyi Kendisi ile Mesih'te barıştırdı.

Kentin yapımına harcanan malzemeler kadar, kenti Yuhanna'ya gösteren meleşin onun surlarını ölçmesi de anlam ifade etmektedir. Surların yüksekliğinin, uzunluğunun ve kalınlığının ölçülebilir olması, günümüzün bilgi temelli zihniyetine şehrin sahiciliğini aktarıyor.

3. Yiyeceği ve su kaynağı. Kentin ortasındaki Tanrı'nın tahtundan "yaşam suyu ırmağı" akıyor (Va. 22:1). Birden fazla gövdesi olan banyan ağacı gibi "ırmağın iki yanında" Yaşam Ağaçları büyümekte. Onun on iki meyvesi insanoğlunun Âdem ve Havva'dan beri sahip olmadığı, yaşlanmaya, tükenmeye ve yorgunluğa karşı panzehir olan hayati önemdeki unsuru ihtiva ediyor (Va. 22:2; Yar. 3:22). Bu ağacın meyvesini yiyenlerin geceye ihtiyacı yoktur (ayrıca bkz. Va. 21:25) çünkü Yeni Yeryüzü'nde asla yorulmuş hissetmeyecekler.

Ebedi Yuvamız

Kutsal Kitap, bu dünyayı miras alacak olanların nihayetinde kurtarılmış olanlar olacağını açıkça belirtiyor (Mat. 5:5; Mez. 37:9, 29:115:16). Mesih takipçilerine Babası'nın evinde yaşayacak yerler hazırlayacağına dair söz vermişti (Yuhanna 14:1-3). Daha önce bahsettiğimiz gibi, Kutsal Yazı, Baba'nın tahtını ve göksel karargâhları bu dünyaya incek olan Yeni Yeruşalim'e yerleştirmiştir (Va. 21:2, 3, 5).

Kent Evleri. Yeni Yeruşalim İbrahim'in beklediği kentti (İbr. 11:10). Bu büyük kentin içinde Mesih kalacak yerler veya asıl adıyla daimî yerler, gerçek yuvalar hazırlıyor (Yuhanna 14:2).

Taşradaki Evler. Fakat kurtarılmış olanlar Yeni Yeruşalim'in surları içinde hapsolmayacaklar. Onlar tüm yeryüzünü devralacaklar. Kurtarılmış olanlar kentteki evlerinden çıkarak taşraya gidecekler, hayal evlerini inşa edecekler, ekin ekecekler, biçecekler ve biçtiklerini yiyecekler (Yşa. 65:21).

Tanrı ve Mesih'le Evde. Mesih'in öğrencilerine vaat ettiği, Yeni Yeryüzü'nde ebediyen gerçekleşmiş olacak: "Siz de benim bulunduğum yerde olacaksınız diye" (Yuhanna 14:3). Beden almanın amacı, "Tanrı bizimle," nihayetinde amacına ulaşmış olacak. "İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak" (Va. 21:3). Orada kurtarılmış olanlar Baba ve Oğul'un huzurunda yaşama ve onlarla yoldaşlık etme ayrıcalığına sahip olacaklar.

Yeni Yeryüzü'nde Yaşam

Yeni Yeryüzü'nde yaşam nasıl olacak?

Tanrı ve Mesih ile birlikte hüküm sürmek. Tanrı kurtarılmışları krallığının işlerine dâhil edecek. "Tanrı'nın ve Kuzu'nun tahtı kent içinde olacak, kulları O'na tapınacak... ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekler" (Va. 22:3-5, ayrıca 5:10).

Egemenliklerinin sınırlarını bilmiyoruz. Fakat kurtarılmış olanların krallıktaki işlevlerinin önemli bir parçası olarak Mesih'in evrendeki temsilcileri olarak hizmet edeceklerini ve Allah'ın tecrübe ettikleri sevgisine tanıklık edeceklerini düşünebiliriz. En büyük sevinçleri Tanrı'yı yüceltmek olacaktır.

Yeni Yeryüzü'ndeki Fiziksel Etkinlikler. Yeni Yeryüzü'ndeki yaşam, en hevesli olanları bile zorlayacaktır. Kurtarılmış olanların orada erişebilecekleri etkinliklerin işaretleri bile iştahımızı kabartıyor fakat olasılıkların sınırlarına yaklaşamıyor bile.

Kutsal Yazı'da, kurtarılmış olanlara "evler yapıp içinde yaşayacaklar" sözünün verildiğini daha önce görmüştük (bkz. Yşa. 65:21). İnşa etmek, tasarlama, çizim, mobilyacılık ve tadilat yapma becerilerine sahip olmayı gerekli kılar. "Yaşayacaklar" ifadesinden, günlük yaşam ile ilgili tüm etkinlikleri kapsayacak şekilde anlam çıkarabiliriz.

Yeni Yeryüzü'ndeki tüm var oluşun altında yatan konu, Tanrı'nın başlangıçta tasarlamış olduğu yaratılışın yenilenmesidir. Tanrı bakmaları ve işlemeleri için Aden Bahçesi'ni ilk insanlara vermişti (Yar. 2:15). Eğer

Yeşaya Yeni Yeryüzü'nde üzüm bağları ekileceğini söylediye, neden meyve bahçeleri veya buğday tarlaları da olmasın? Eğer Vahiy kitabında anlatıldığı gibi arklar çalınacaksa, neden trompetler veya diğer enstrümanlar da olmasın? Nihayetinde insanların içine yaratıcı dürtüyü koyan ve onları sınırsız olasılığa sahip bir dünyaya yerleştiren Tanrı'nın Kendisiydi (Yar. 1:28–31).

Yeni Yeryüzü'nde Sosyal Hayat. Ebediyetteki sevincimizin önemli bir kısmını da ilişkilerimizde yaşayacağız.

1. Arkadaşlar ve aile. Yüceltildikten ve İsa'nın suretine dönüştürüldükten sonra arkadaşlarımızı ve ailemizi tanıyacak mıyız? Mesih dirildikten sonra öğrencileri O'nu tanımakta zorlanmamışlardı. Meryem O'nun sesini (Yuhanna 20:11–16), Tomas O'nun fiziksel görünümünü (Yuhanna 20:27, 28) ve Emmaus'tan öğrenciler O'nun tavırlarını (Luka 24:30, 31, 35) tanımışlardı. Göklerin krallığında İbrahim, İshak ve Yakup kendi isimlerini ve kimliklerini taşımaya devam ediyorlar (Mat. 8:11). Yeni Yeryüzü'nde de şu anda tanıdığımız ve sevdiğimiz kişiler ile ilişkilerimize devam edeceğimiz sonucuna varmak zor değil.

Aslında göğü umudumuz yapan (sadece ailemiz ve buradaki arkadaşlarımızla olan değil), orada sahip olacağımız ilişkilerdir. Baba Tanrı'yla, Kurtarıcımız'la, Kutsal Ruh'la, meleklerle, her ulustan, her dilden, her halktan çeşitli kutsallarla ve ailelerimizle olan ilişkilerimizin sonsuz değeri ile karşılaştırıldığında, onun maddi faydaları bizim için bir şey ifade etmeyecektir. Paramparça kişilikler, çatlamış aileler veya alt üst olmuş birliktelikler artık sona erdi. Herkes tam ve sıhhatli olacak. Bedensel ve zihinsel bütünleşme göğü ve sonsuzluğu mükemmel tamlığa eriştirecek.

Tanrı'nın Kendisi'nin cana ektiği sevgiler ve duygudaşlıklar, orada en gerçek ve en tatlı şekilde uygulanacak. Kutsal varlıklarla saf birliktelik, kutsal meleklerle ve tüm çağlardan gelen sadıklarla uyumlu toplumsal yaşam—tüm bunlar kurtarılanların mutluluğunu pekiştirecek.

2. Evlilik? Mesih'in döneminde yaşamış olanlardan bazıları yedi tane koca ile evlenip dul kalmış bir kadının durumunu merak etmişlerdi. O'na dirilişten sonra kadının hangisinin karısı olacağını sordular. Dün-

yadaki evlilik ilişkileri gökte yenilenecek olsa, ortaya çıkacak bir sürü zorluğu hayal etmek zor değil. Mesih'in cevabı ilahi bilgeliği ortaya koyuyor: “Dirilişten sonra insanlar ne evlenir ne de evlendirilir, gökteki melekler gibidirler” (Matta 22:29, 30).

Öyleyse kurtarılmış olanlar şimdiki evliliklerin faydalarından mahrum mu kalacaklar? Yeni Yeryüzü'nde kurtarılmış olanlar iyi olan hiçbir şeyden mahrum kalmayacaklar! Çünkü Tanrı “dürüstçe yaşayanlardan hiçbir iyiliği esirgemez” (Mez. 84:11). Eğer bu şu anki dünyada doğruysa, bir sonrakinde çok daha doğru olacaktır.

Evliliğin özü sevgidir. Sevincin özü sevginin ifadesindedir. Kutsal Yazı, “Tanrı Sevgidir” ve “bol sevinç vardır senin huzurunda, Sağ elinden mutluluk eksilmez” diyor (1Yu. 4:8; Mez. 16:11). Yeni Yeryüzü'nde kimse sevgiden, sevinçten veya mutluluktan mahrum kalmayacak. Orada kimse yalnız, boşlukta veya sevgisiz hissetmeyecek.

Bu dünyayı sevindirmek için evliliği tasarlamış olan sevgi dolu Yaratıcı'nın, yenisinde daha iyisini sağlayacağına güvenebiliriz. O'nun yeni dünyası nasıl şimdikinden üstün olacaksa, o da evlilikten üstün bir şey olacaktır.

Yeni Yeryüzü'nde Düşünce Hayatı

Zihinsel yenilenme. “[Yaşam Ağacının] yaprakları uluslara şifa vermek içindir” (Va. 22:2). Vahiy'in bahsettiği şifa verme, “iyileştirme” değil yenileme manasındadır çünkü orada artık kimse hasta olmayacaktır (Yşa. 33:24, 20). Günah nedeniyle yüzyıllar boyunca fiziksel ve zihinsel yönden küçülmüş olan Kurtarılmışlar, hayat ağacından yedikçe gelişecekler ve Tanrı'nın suretine kavuşacaklar.

Sınırsız olasılık. Sonsuzluk, sınırsız zihinsel ufuklar sunuyor. Yeni Yeryüzü'nde ölümsüz zihinler, bitmez bir neşe ile yaratıcı gücün harikalarını ve kurtaran sevginin gizemlerini düşünecekler. Allah'ı unutmaya ayartacak zalim ve aldatıcı düşman olmayacak. Her beceri geliştirilecek, her kapasite arttırılacak. Bilgi edinmek zihni yormayacak veya enerjiyi tüketmeyecek. En büyük girişimler gerçekleştirilebilecek, en yüce hedeflere ulaşılabilecek, en büyük tutkular uygulanabilecek; yine de hala tırmanılacak yeni yükseklikler, hayran olunacak yeni harikalar, kav-

ranılacak yeni gerçekler, zihnin, canın ve bedenin güçlerinin kullanılmasını sağlayacak yeni nesnelere ortaya çıkacak.

Yeni Yeryüzü'nde Ruhsal Meşguliyetler. Sonsuz yaşam Mesih'siz anlamsız olurdu. Kurtarılmış olanlar bir daha asla İsa'nın yaşamı ve işlerini daha fazla anlamak için, O'nunla daha fazla zaman geçirmek için, O'nun eşsiz sevgisine dair düşmemiş dünyalara daha çok tanıklık etmek için, O'nun karakterini daha iyi yansıtan bir karaktere sahip olmak için açıklık ve susuzluk çekmeyecekler. Kurtarılmışlar Mesih'le birlikte ve Mesih için yaşayacaklar. O'nda tam mutlu olarak rahata erecekler!

Mesih'in Kendisi hizmet etmek için yaşadı (Mat. 20:28) ve takipçilerinden de aynı hayatı yaşamalarını istedi. O'nunla çalışmak bile başlı başına bir ödüldür. Bunun meydana getirdiği ilişki, ilaveten daha değerli olan Yeni Yeryüzü'nde O'nunla birlikte çalışma bereketini ve ayrıcalığını mümkün kılıyor. Orada, "kulları O'na" büyük bir sevinç ve mutluluk ile hizmet edecekler (Va. 22:3).

Kurtarılmış olanların Tanrı'nın hazine odası doğayı inceleme fırsatları olacak olsa da en çok rağbet gören bilim çarım bilimi olacaktır. Tanrı'nın onların sahip olmalarını istediği keskin zekâyı kavuşmalarıyla ve günahın yol açtığı körlüğün ortadan kaldırılmasıyla, burada ancak hayal edebilecekleri seviyede ruhsal gerçeği anlama kabiliyetine kavuşacaklar. Hayallerin ötesinde bir derinlikte, yükseklikte ve genişlikte olan kurtuluş konusunu sonsuzluk boyunca dersleri ve ezgileri haline getirecekler. Bu ders aracılığıyla, kurtarılanlar İsa'daki doğruluğun en geniş görünümünü görecekler.

Kurtarılmış olanlar haftadan haftaya Sebt günü ibadeti için bir araya gelecekler: "Şabat Günü'nden Şabat Günü'ne bütün insanlar önüme gelip bana tapınacaklar' diyor RAB" (Yşa. 66:23).

Artık Yoklar

Her Türlü Kötülüğün Kökü Kazındı. Yeni Yeruşalim ile ilgili en sevinçli vaatlerden bazıları da orada olmayacak şeylerle ilgilidir. "Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas ne ağlayış ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı" (Va. 21:4).

Tüm bu kötülükler sonsuza dek yok olacak çünkü Tanrı tüm kötülüklerin sebebi olan günahın her türlüşününün kökünü kurutacak. Kutsal Yazı Yaşam Ağacı'ndan Yeni Yeryüzü'nün bir parçası olarak bahsediyor fakat İyilik ve Kötülüğü bilme ağacından veya başka ayartma kaynaklarından bir kez bile bahsetmiyor. Bu yeni topraklarda Hristiyan, dünyayla, bedenyle ya da kötülükle mücadele etmek zorunda kalmayacak.

Yeni Yeryüzü'nün günahla kirletilmiş dünya gezegeninden akın etmiş olan göçmenlere rağmen “yeni” kalmayı başaracak olmasının güvencesi, Allah'ın “korkak, imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancıları” oraya almayacak olmasıdır (Va. 21:8; 22:15). Bunu yapmak zorunda çünkü günah girdiği her yeri mahveder.

Lanetin tüm izleri süpürüldü... Sadece bir hatıra kaldı: Kurtarıcımız çarmıha gerilişinin izlerini taşımaya devam edecek. O'nun başında, böğründe, ellerinde ve ayaklarında bulunan yaralar, günahın neden olduğu zalimce işlerin yegâne kalıntıları olacak. Mesih'i yüceliğinde gören peygamber şöyle diyor: “Güneş gibi parılıyor, elleri ışık saçıyor. Gücünün gizi ellerinde” (Habakuk 3:4). Golgota'nın yaraları sonsuz çağlar boyunca O'nun övgüsünü anlatacak ve kudretini ilan edecek.

Geçmişteki Hatırlanmayacak. Yeşaya şöyle diyor, Yeni Yeryüzü'nde “geçmiştekiler anılmayacak, akla bile gelmeyecek” (Yşa. 65:17). Fakat bağlamında okunduğunda, kurtarılmış olanların eski yaşamlarındaki sıkıntıları unutacakları anlaşılıyor (Yşa. 65:16). Tanrı'nın yaptığı iyi şeyleri unutmayacaklar, onları kurtardığı bol lütuf unutulmayacak. Aksi halde günahın tüm cefası boşuna çekilmiş olurdu. Kutsalların Mesih'in kurtarıcı lütfuna dair kendi tecrübeleri, sonsuzluk boyunca tanıklıklarının özü olacak.

Ayrıca, günahın tarihi, sıkıntının ikinci defa ayaklanmayacak olmasına dair güvencenin önemli bir unsurunu oluşturuyor (Nahum 1:9 KM) Günahın yol açtığı üzücü sonuçlar ile ilgili düşünceler, yeniden bu intihar yolunu seçmeye özenen herhangi biri için sonsuz bir caydırıcı olarak işlev görecek. Fakat geçmişteki olaylar önemli bir amaca hizmet etse de göğün havası onların korkunç hatıralarının acısını temizleyecek.

Vaat şu ki, hatıraları kurtarılmışlarda vicdan azabı, pişmanlık, hayal kırıklığı, keder veya üzüntü uyandırmayacak.

Yeni bir Yaratılış'a İnanmanın Değeri

Yeni Yeryüzü doktrinine inanmak, Hristiyana bazı çok pratik faydalar sağlar.

Tahammülü Teşvik Eder. Mesih “Kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarımha ölüme katlandı” (İbr. 12:2). Pavlus gelecekteki yüceliği düşünerek cesaretini yeniledi: “Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz... Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır” (2Ko. 4:16, 17).

Ödülün Sevincini ve Belirliliğini Getirir. Mesih'in Kendisi şöyle demişti, “Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür” (Matta 5:12). Pavlus da aynı vurguyu yapmıştı, “Bir kimsenin inşa ettikleri ateşe dayanırsa, o kimse ödülünü alacak” (1Ko. 3:14).

Ayartmalara Karşı Güç Verir. Musa “günahın zevklerine” ve Mısır'ın hazinelerine” arkasını dönecek kudrete sahipti “çünkü alacağı ödülü düşünüyordu” (İbr. 11:26).

Göğün bir Ön Tecrübesini Mümkün Kılar. Hristiyanın ödülü sadece gelecek değildir. Mesih, Kutsal Ruh aracılığıyla Hristiyana bizzat gelir ve bir “teminat” veya gelecek olan bereketleri güvenceye alan bir ön ödeme olarak onun içinde yaşar (2Ko. 1:22; 5:5; Ef. 1:14). Mesih, “biri sesimi iştir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim” diyor (Va. 3:20). Ve Mesih geldiğinde her zaman cenneti de yanında getirir. O'nunla irtibat kurmak kalpteki cennettir; başlamış olan yüceliktir, beklenen kurtuluştur.

Yararlılığın Artmasını Sağlar. Bazıları Hristiyanları cenneti çok fazla düşünmekten dünyaya hiç değer vermeyen kişiler olarak görüyor.

Fakat Hristiyanların bu dünyayı sarsmalarını mümkün kılan dayanak tam olarak öbür dünyaya olan bu inançlarıdır. C. S. Lewis şöyle diyor, “Tarihi okuduğunuzda bu dünya için çok çalışın Hristiyanların bir sonraki dünyayı en çok düşünenler olduklarını göreceksiniz. Hristiyanlar büyük ölçüde öbür dünyayı düşünmekten vazgeçtikleri için bu dünyada bu kadar etkisiz olmaya başladılar. Cenneti amaçladığında, bu dünyayı da kazanırsın; dünyayı amaçlarsan ise ikisini de kaybedersin”

Bilge kişi mermer bir heykelin oyma işine bir kardan adam yapmaktan daha çok değer verecektir. Sonsuza dek yaşamayı tasarlayan bir Hristiyan, doğal olarak, sadece bir kereliğine doğmuş olduğuna ve öldüğüne fırlatılıp atılacağına inanan kişiye göre yaşamını daha dikkate biçimlendirecektir (ve böylece topluma daha yapıcı bir etkiye buluncaktır).

Kutsal Ruh’un beslediği göksel konularla meşgul olmanın çok güçlü, benimsetici bir gücü vardır. Can onun aracılığıyla yükseltilir ve soylulaştırılır. O’nun alanı ve görme gücü genişletilmiştir. Görünen ve görünmeyen şeylerin göreceli boyutları ve değerleri daha net bir şekilde anlaşılır.

Tanrı’nın Karakterini Ortaya Çıkarır. Şu anda gördüğümüz dünya, Tanrı’nın karakterini de O’nun bu dünya için asıl tasarısını da büyük ölçüde yanlış yansıtıyor. Günah dünyanın fiziksel ekosistemine o kadar çok zarar vermiş durumda ki, birçokları bu dünya ile Yaratılış 1. ve 2. bölümlerde resmedilen cennet arasında bir bağlantı kurmakta zorlanıyorlar. Bugün yaşamı nitelendiren şey bitmeyen bir mücadeledir. Dünyayla, bedeniyle ve şeytanla savaşmak zorunda olan imanlının hayatı bile Tanrı’nın asıl tasarısını doğru olarak yansıtıyor. Tanrı’nın kurtarılmışlar için tasarladıkları (Şeytan’ın etkisinin dokunmadığı, Tanrı’nın gayesinin tek başına hüküm sürdüğü bir dünya), O’nun karakterini daha doğru bir şekilde temsil ediyor.

Bizi Tanrı’ya Çeker. Nihayetinde, Kutsal Kitap’ın Yeni Yeryüzü’nü tarif etmesinin sebebi, inançsız kişinin dikkatini Mesih’e çekmektir. Yeryüzü’nün Aden güzelliğinde yenileceğini, şu anki dünya kadar gerçek

olacağını, kutsalların nihai yuvası olacağını, orada acının, kederin ve ölümün olmayacağını ve birbirlerini yüz yüze göreceklerini duyan birisi hararetle itiraz etti.

“Niçin” dedi, “bu olamaz: dünyaya yakışan tam da budur, bu tam olarak kötülerin seveceği bir dünya.”

Birçok kişi, nihai ödülü ile birlikte dinin dünyanın arzu etmeyeceği bir şey olması gerektiğini düşünüyor. Bu sebeple, ne zaman düşmüş haldeki insanın kalbinin gerçekten özlem çektiği bir mutluluk halinden bahsedilse, gerçek dinde bunun yeri olamayacağını düşünüyorlar. Hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazdı.

Tanrı'nın O'nu sevenler için hazırladıklarının bilinmesini istemesinin esas gayesi, kişilerin dikkatini çekerek onları bu dünyanın meşguliyetlerinden uzaklaştırmak, gelecek olanın değerini fark etmelerine yardımcı olmak ve Baba'nın sevgi dolu yüreğiyle hazırlamış olduğu güzel şeylere göz atmalarını sağlamaktır.

Sonsuza Dek Yeni

Bu yaşlı dünyada sık sık “tüm iyi şeylerin bir sonu vardır” denir. Yeni Yeryüzü ile ilgili güzel haberlerin en iyisi, onun hiçbir zaman sona ermeyecek olmasıdır. Daha sonra “Haleluyah Korosu'nun” şu sözleri gerçekleşecek: “Dünyanın egemenliği Rabbimiz'in ve Mesih'i'nin oldu. O sonsuzlara dek egemenlik sürecek” (bkz. Va. 11:15; ayrıca Dan. 2:44; 7:27). Kutsal Yazı tüm yaratıkların bu marşa katılacaklarını söylüyor: “Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek Tahtta oturanın ve Kuzu'nun olsun” (Va. 5:13).

Büyük Mücadele sona ermiştir. Artık günahattan da ve günahkârdan da eser yoktur. Tüm evren temizlenmiştir. Engin yaratılışın tümünde uyum ve hoşnutluk yayılmaktadır. Her şeyi yaratan Kişi'den, engin uzayın derinlikleri boyunca, yaşam, ışık ve hoşnutluk akmaktadır. En küçük atomdan en büyük dünyaya kadar, canlı ya da cansız her şey, gölgelenemeyen bir güzellik ve mükemmel sevinç içinde, Allah'ın sevgi olduğunu ilan etmektedir.